E L James

Fifty Shades Darker

Padesát odstínů temnoty

Autorka publikovala dřívější verzi tohoto příběhu na pokračování v on -line podobě pod názvem „Master of the Universe" pod pseudonymem Snowqueens Icedragon.

Copyright © Fifty Shades Ltd 2011

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, s. r. o., 2013 Translation © Zdenka Lišková,

2013

ISBN 978-80-7388-754-4

Prolog

Vrátil se. Maminka spí, nebo jí zase není dobře.

Schovávám se skrčený pod stolem v kuchyni. Skrz prsty vidím Maminku. Spí na gauči a má ruku na špinavém zeleném koberci. On má ty boty s lesklými přezkami; stojí nad Maminkou a křičí.

Bouchne Maminku páskem. *Vstávej! Vstávej, ty zkurvená čubko! Ty zkurvená čubko! Ty zkurvená čubko! Ty zkurvená čubko! Ty zkurvená čubko!*

Maminka dělá zvuk, jako když se brečí. *Přestaň. Prosím přestaň.*

Maminka nekřičí. Jenom se trošku skrčí.

Mám prsty v uších a zavírám oči. Zvuky přestávají.

On se otáčí a já vidím jeho boty, jak dupou do kuchyně. Pořád má ten pásek. Chce mě najít.

Ohýbá se a šklebí se na mě. Ošklivě páchne. Cigaretama a pitím. *Tak tady seš, ty malej šmejde.*

Probouzí ho děsivý nářek. *Kristepane!* Je úplně propocený a srdce mu buší jako o závod. *Co to sakra?* Prudce si sedá a svírá si hlavu v dlaních. *Do prdele. Je to zpátky. Ten křik, to jsem byl já.* Hlubokým nádechem se pokouší dostat z hlavy puch levného bourbonu a vyčpělých Camelek.

Kapitola 1

Právě jsem přežila Den Třetí Po Christianovi a svůj první den v prá ci. Bylo to vítané rozptýlení. Čas plynul zároveň s tím, jak se přede mnou míhaly nové tváře, nadcházející práce a pan Jack Hyde…

Pan Jack Hyde se na mě usmívá, modré oči mu jenom září, když se opírá o můj stůl.

„Výborně, Ano. Myslím, že z nás bude skvělý tým."

Při pokusu o úsměv se mi nějak daří vytáhnout koutky vzhůru. „Pro dnešek už bych skončila, jestli můžu," zamumlám.

„Ale samozřejmě, vždyť je půl šesté. Uvidíme se zítra."

„Na shledanou, Jacku."

„Nashle, Ano."

Beru si kabelku, soukám se do sáčka a vyrážím ven. Tam, na čerstvém vzduchu večerního Seattlu, se zhluboka nadechnu. Jenže ani t o nevyplní tu prázdnotu v mé hrudi, která se tam usídlila už od sobotního rána; tu, která mi připomíná mou ztrátu. Kráčím k autobusové zastávce, hlavu skloněnou, zírám na své boty a rozjímám nad tím, jaké to je být bez m é milované Wandy, mého starého broučka… nebo bez audi.

Před touhle vzpomínkou okamžitě zabouchnu dveře. *Ne. Na něj nemysli!* Ovšemže bych si mohla dovolit koupit auto - a hezké, nové. Podezírám *ho,* že byl až příliš štědrý, když mě vyplácel, a ta myšlenka mi zanechává hořkou pachuť na jazyku. Potlačuju ji a snažím se nemyslet pokud možno vůbec na nic. Nemůžu si ho připomínat. Nechci znovu začít brečet - ne venku na ulici.

Byt je prázdný Chybí mi tu Kate. Představuju si ji, jak leží na pláži Barbadosu a usrkává dobře vychlazený koktejl. Oživuju plochou obrazovku televize - aspoň se tu rozléhají nějaké zvuky, které vyplňují to vakuum a poskytují zdání společnosti. Jenže ji nesleduju ani neposlouchám. J en sedím a prázdně civím do cihlové zdi. Jsem otupělá. Necítím nic kromě té bolesti. Jak dlouho ji ještě budu muset snášet?

Mé utrpení přerušuje zvuk domovního zvonku. Srdce mi vyne chává jeden úder. Kdo to jen může být? Zvedám domácí telefon.

„Zásilka pro slečnu Steeleovou," zazní v něm znuděný odosobněný hlas a mě zaplavuje vlna zklamání. Apaticky se ploužím dolů a narážím tam na kluka, který mezi zuby hlasitě drtí žvýkačku, v ruce drží velkou kartonovou krabici a opírá se o vchodové dveře. Podepisuju převzetí balíku a odnáším si ho nahoru. Je to velké a překvapivě lehké. Uvnitř jsou dva tucty bílých růží na dlouhých stoncích a vzkaz.

Blahopřeju k prvnímu dni v práci.
Doufám, že se vydařil.

A děkuju za ten kluzák. To bylo velmi nápadité.
Má teď čestné místo na mém stole.

Christian

Zírám na tu tištěnou kartičku a v hrudi se mi rozpíná nicota. Není pochyb o tom, že to poslala jeho asistentka. Christian se na tom velmi pravděpodobně podílel jenom okrajově. Je příliš bolestné na to myslet. Prohlížím si růže - jsou překrásné a já se zkrátka nedokážu přinutit je vyhodit do koše. Zodpovědně se odebírám do kuchyně, abych se porozhlédla po nějaké váze.

A tak přichází rutina. Vstát, pracovat, brečet, spát. Teda, pokusit se spát. Nedokážu mu uniknout ani ve snech. Vídám šedé pronikavé oči, jeho ztracený pohled, jeho vlasy zářící odlesky. A slýchám hudbu, tolik hudby… Už ji vůbec nedokážu poslouchat. Pečlivě se jí vyhýbám, za každou cenu. Dokonce i při reklamách v televizi sebou cuknu.

S nikým nekomunikuju. Dokonce jsem nezavolala ani mámě nebo Rayovi. Prostě teď nemám sílu na banální řeči o ničem. Ne, to bych fakt nezvládla. Stal se ze mě osamělý ostrov. Zpustošený, vál kou zničený kus země, kde nic neroste a jehož obzory jsou prázdné. Tak t o jsem já. Díky tomu se dokážu v práci chovat věcně, ale to je všechno. Vím, že kdybych o tom mluvila s mámou, zdrtilo by mě to ještě víc - a to si nemůžu dovolit.

Nedokážu pořádně jíst. Ve středu kolem poledne do sebe dostá vám kelímek jogurtu. Je to první věc, kterou jsem od pátku pozřela. Přežívám na dietní cole a nově objevené schopnosti snášet latte. Právě kofein mě udržuje v chodu, ale zároveň jsem kvůli němu neklidná.

Jack se kolem mě začíná nějak moc motat, znervózňuje mě, klade osobní otázky. Co po mně chce? Chovám se k němu zdvořile, ale snažím se ho držet od těla.

Sedím a probírám se horou jeho korespondence a jsem za to rozptýlení v podobě nečinorodé práce vděčná. Zaznamenávám příchozí e-mail a rychle kontroluju, od koho je.

No to mě podrž. Od Christiana. *To ne, ne tady… ne v práci.*

Od: Christian Grey Předmět: Zítřek Datum: 8.6.2011, 14:05 Komu: Anastasia Steeleová

Drahá Anastasie,
odpusť, že Tě ruším v práci. Doufám, že tam je vše v pořádku. Dostala jsi ty květiny?
Vedu v patrnosti, že zítra začíná výstava Tvého kamaráda a jsem přesvědčený, že jsi neměla dost času si sehnat auto. Navíc je to dost daleko.
Byl bych víc než jen šťastný, kdybych Tě tam mohl odvézt – pokud bys chtěla.
Dej mi vědět.

Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Oči se mi zalévají slzami. Překotně vstávám od stolu, mizím na dámy a schovávám se v jedné z kabinek. Ta Josého výstava. Kruci. Úplně jsem na ni zapomněla, a to jsem mu slíbila, že přijdu. Do háje, v tom má Christ ian pravdu; jak se tam mám dostat?

Chytám si hlavu do dlaní. Proč mi José nezavolal? Když už jsem u toho - proč mi vlastně nikdo

nevolá? Jsem tak mimo, že jsem si ani nevšimla, že mi za celou dobu nezazvonil mobil.

Sakra! Já jsem ale idiot! Ještě pořád mám přesměrované hovory na BlackBerry. Ježiši, a Christian přijímá moje telefonáty - v případě, že ho prostě nevyhodil. A kde vůbec přišel k mé pracovní e-mailové adrese?

No jistě, zná velikost mých bot, e-mailová adresa pro něj těžko může představovat nějakou překážku.

Dokážu se s ním znovu setkat? Zvládla bych to? Chci ho vůbec vidět? Znovu mě svírá žal a stesk, zavírám oči a zakláním hlavu. Samozřejmě, že chci.

Možná, možná bych mu mohla říct, že jsem změnila názor… Ne, ne, ne. Nedokážu být s někým, koho uspokojuje, že mi působí bolest, s někým, kdo mě nedokáže milovat.

Hlavou se mi míhají trýznivé vzpomínky: plachtění, držení za ruce, líbání, my dva ve vaně, jeho něha, jeho smysl pro humor a jeho temný, zadumaný, smyslný pohled. Chybí mi. Je to pět dnů, pět dnů pekla, které jako by trvaly celou věčnost.

Ovíjím si paže kolem trupu, pevně se jimi objímám, držím se tak pohromadě. Stýská se mi po něm. Opravdu moc… protože ho miluju. Jak prosté.

Každou noc se uspávám pláčem a přeju si, ab ych bývala neodešla, aby se dokázal změnit, abychom mohli být spolu. Jak dlouho mě ještě bude pronásledovat ten obludně tíživý pocit? Jsem v očistci.

Anastasie Steeleová, jsi v práci! Musím se sebrat. Na tu Josého výstavu se ale chci podívat, a co víc - nějaká masochistická část mého já chce vidět Christiana. S hlubokým nádechem se vracím ke stolu.

Od: Anastasia Steeleová Předmět: Zítřek Datum: 8.6.201 I, 14:25 Komu: Christian Grey

Ahoj Christiane,
díky za květiny, jsou krásné. Ten odvoz bych ocenila. Děkuju.

Anastasia Steeleová
Asistentka pana Jacka Hydea, odpovědného redaktora SIP

Kontroluju si mobil a zjišťuju, že je pořád přesměrovaný. Jack je právě na nějakém jednání, a tak rychle volám Josému.

„Ahoj José, tady Ana."

„Nazdar, cizinko." Jeho hlas je tak vřelý a laskavý, že mě to málem znovu porazí.

„Nemůžu mluvit dlouho. Y kolik mám zítra dorazit na tu tvou výstavu?"

„Ty fakt přijedeš?" neskrývá nadšení.

„No jasně," usmívám se, když si představím, jak se u toho kření. A je to můj první opravdový úsměv za těch pět dnů.

„V půl osmé."

„Tak se tam uvidíme. Měj se, José."

„Čau, Ano.“

Od: Christian Grey Předmět: Zítřek Datum: 8.6.201 I, 14:27 Komu: Anastasia Steeleová

Drahá Anastasie, v kolik Tě mám vyzvednout?

Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová Předmět: Zítřek Datum: 8.6.201 I, 14:32 Komu: Christian Grey

Josého výstava začíná v půl osmé.
V kolik myslíš Ty?

Anastasia Steeleová
Asistentka pana Jacka Hydea, odpovědného redaktora SIP

Od: Christian Grey Předmět: Zítřek Datum: 8.6.201 I, 14:34 Komu: Anastasia Steeleová
Drahá Anastasie,
Portland je poměrně daleko. Vyzvednul bych Tě v 17:45. Moc rád Tě uvidím.

Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová Předmět: Zítřek Datum: 8.6.2011, 14:38 Komu: Christian Grey

Tak zatím.

Anastasia Steeleová,
Asistentka pana Jacka Hydea, odpovědného redaktora SIP

Ach, bože. Já uvidím Christiana. Poprvé za posledních pět dnů se mi nepatrně zvedne nálada. A dovolím si pomyslet na to, jak se asi má on.

Chybím mu? Nejspíš ne tolik jako on mně. Našel si novou sub, ať už se shánějí kdekoliv? Ta myšlenka je tak trýznivá, že ji okamžitě zahánim. Zadívám se na hromadu Jackovy korespondence, kterou musím roztřídit, a pouštím se do toho ve snaze dostat Christiana z hlavy.

Tu noc se v posteli neklidně převaluju, jak se pokouším o spá nek. Je to poprvé za tu dobu, co se k němu nesnažím probrečet.

Znovu si vybavuju Christianovu tvář, když jsem ho viděla naposledy - když jsem odcházela z jeho bytu. Pronásleduje mě jeho

Zmučený výraz. Vzpomínám si, že nechtěl, abych odešla, což bylo dost zvláštní. Proč bych tam měla zůstávat? Vždyť jsme se ocitli ve slepé uličce. Každý z nás limitovaný svými vlastními hranicemi já strachem z trestání a on strachem z… čeho vlastně? Z lásky?

Otáčím se na bok a pevně si k sobě tisknu polštář, přemáhá mě nesnesitelný smutek. On si myslí, že si lásku nezasluhuje. Jak si vůbec něco takového může myslet? Souvisí to nějak s jeho dětstvím? S jeho mámou, tou závislou děvkou? Takové myšlenky mě pronásledují až do časných ranních hodin, kdy úplně vyčerpaná konečně upadám do nepokojného spánku.

Den se vleče a vleče a Jack mi věnuje neobvyklou pozornost. Mám dojem, že je to těmi fialovými šaty od Kate a černými botami na vysokých podpatcích, které jsem jí ukradla ze skříně, ale dál se tím nijak zvlášť nezabývám. Opravdu budu muset s první výplatou vy razit na nákup oblečení. Ty šaty jsou mi teď nějak volnější než dřív, ale dělám, jako že jsem si toho nevšimla. Konečně je půl šesté a já si beru sako a kabelku. Pokouším se nějak zklidnit nervy. *Já ho uvidím!*

„Ty máš dnes večer rande?“ ptá se mě Jack, když na odchodu prochází kolem mého stolu.

„Ano. Teda ne. Ne tak docela."

V nepředstíraném zájmu zvedá jedno obočí. „Přítel?" Rudnu. „Ne, kamarád. Vlastně, bývalý přítel."

„No, možná bys zítra po práci chtěla zajít na drink. Máš za sebou hvězdný týden, Ano. Měli bychom to oslavit," usměje se a obličejem se mu mihne nějaká neidentifikovatelná znepokojující emoce.

Strká si obě ruce do kapes a beze spěchu prochází dvojitými dveřmi. Mračím se na jeho vzdalující se záda. Popíjet se šéfem, je to vůbec dobrý nápad?

Zatřepu hlavou. Nejdřív musím nějak přežít večer s Christianem Greyem. Jak to proboha chci zvládnout? Ještě spěchám na dámy, abych na poslední chvíli udělala nějaké úpravy.

Vrhám na sebe dlouhý kritický pohled do velkého zrcadla na zdi. Mám obvyklou pobledlou barvu a tmavé kruhy pod najednou příliš velkýma očima. Vypadám přepadle, ztrápeně.

Ježiši, jak já bych teď chtěla umět používat make-up. Nanáším si trochu řasenky a očních linek a pak se štípu do tváří - doufám, že tím do nich vženu nějakou tu barvu. Když si potom upravím vlasy tak, aby mi volně splývaly na záda, pořádně se nadechnu. Takhle to bude muset stačit. S nervózním úsměvem na tváři procházím halou a mávám na Claire v recepci. Myslím, že by z nás mohly být kamarádky. Jack ještě mluví s Elisabeth. Když se blížím ke dveřím, přispěchá a s širokým úsměvem mi je otevírá.

„Až po tobě, Ano,“ zavrní.

„Děkuju,“ pousměju se rozpačitě.

Venku u obrubníku čeká Taylor. Otevírá mi zadní dveře auta. Zdráhavé se ohlížím na Jacka, který mě následoval ven. Ohromeně zírá na Audi SUV.

Otáčím se a nastupuju, a tam už sedí on - Christian Grey - v šedém obleku, bez kravaty, s bílou košilí rozepnutou u krku. Spalující šedý pohled.

V tu ránu mi vysychá v puse. Vypadá úchvatně, až na to, že se na mě mračí. *Ale ne!*

„Kdys naposledy jedla?" vyjíždí na mě, když za mnou Taylor zavře dveře.

A sakra.

„Ahoj, Christiane. Taky tě ráda vidím."

„Na tu tvou prořízlou pusu teď nejsem zvědavý, odpověz mi.“ Očima mi vypaluje díru do hlavy.

Ty bláho.

„Ehm… k obědu jsem měla jogurt. Jo - a pak banán.“

„A kdys měla naposledy skutečné jídlo?“ ptá se kousavě. Taylor si sedá na místo řidiče, startuje a řadí se do provozu.

Střelím pohledem ven a zahlédnu Jacka, jak mi mává, i když mi není jasné, jak mě může skrz ta kouřová skla vidět. Taky na něj mávnu.

„Kdo je to?“ štěkne Christian.

„Můj šéf.“

Letmo se podívám na to zosobnění mužské krásy sedící vedle mě a všímám si, že má přísně semknuté rty.

„Takže? Tvé poslední jídlo?“

„To tě vůbec nemusí zajímat, Christiane,“ zabrblám a cítím se přitom nadmíru statečně.

„Zajímá mě všechno, co se tě týká. Tak povídej.“

To teda nezajímá. Frustrovaně vzdychnu a obracím oči v sloup, načež on přimhouří oči. Poprvé po dlouhé době mám chuť se smát. S vypětím sil potlačuju hihňání, co mi hrozí vybublat hrdlem. Jak se tak pokouším udržet vážnou tvář, Christianovy rysy se uvolňují a já na jeho nádherně vykrojených ústech zahlédnu nepatrný náznak úsměvu.

„Takže?“ upomíná mě už mírněji.

„Těstoviny alle vongole, minulý pátek,“ špitnu.

Zavírá oči a já zahlédnu, jak se mu ve tváři mihne zlost. Nebo snad lítost? „Aha,“ odtuší bezbarvě. „Vypadáš, jako bys za tu dobu zhubla přes dvě kila, možná víc. Prosím, jez, Anastasie,“ nabádá mé káravě.

Dívám se dolů na propletené prsty v klíně. Proč se s ním musím vždycky cítit jako rozmazlené děcko?

Přesouvá se blíž a natáčí se čelem ke mně. „Jak se máš?" ptá se stále mírným hlasem.

No, ve skutečnosti pěkně mizerně... Nutkavě polknu. „Kdybych ti řekla, že jsem v pohodě, lhala bych.“

Následuje jeho ostrý nádech. „To já taky,“ vzdychne a natáhne se pro moji ruku. „Chybíš mi,“ dodává ještě.

Ach ne. Ten dotyk, tělo na tělo.

„Christiane, já…“

„Prosím, Ano. Musíme si promluvit."

Asi se rozbrečím. To ne. „Christiane, já… prosím… už jsem se na- brečela dost,“ šeptám a pokouším se udržet emoce pod kontrolou.

„Bejby, to ne.“ Přitahuje si mě za ruku, a dřív než se vzpamatuju, sedím mu na klíně a on mě

objímá, s nosem zabořeným do mých vlasů. „Strašně moc jsi mi chyběla, Anastasie," vydechne.

Chtěla bych se mu vzepřít, abych si udržela aspoň nějaký od stup, ale jeho paže jsou kolem mě utažené těsně. Pevně si mě jimi tiskne k hrudi. A já se uvolňuju. Ano, přesně tady chci být. Opírám si o něj hlavu a on mě opakovaně líbá na temeno. *Tohle je domov.* Voní čistým prádlem, aviváží, sprchovým gelem a mou nejmilejší vůní - tou jeho. Na kratičkou chvilku si dovoluju podlehnout iluzi, že bude všechno v pořádku. Velmi osvěžující myšlenka pro mou vyprahlou duši.

O pár minut později zajíždí Taylor k obrubníku, i když jsme stále ve městě.

„Pojď," vybízí mě Christian a sundává si mě z klína, „už jsme tady." Cože?

„Heliport - na střeše téhle budovy," ukazuje k ní pohledem na vysvětlenou.

No jasně. Charlie Tango. Taylor mi otevírá dveře a já vystupuju. Věnuje mi laskavý úsměv; takový, po kterém se cítím v bezpečí. Oplácím mu ho.

„Měla bych vám vrátit ten kapesník."

„Nechte si ho, slečno Steeleová, berte to jako dárek pro štěstí."

Já rudnu a Christian zatím obchází auto, aby mě vzal za ruku. Na Taylora vrhá tázavý pohled a ten mu ho netečně vrací, aniž by dal cokoliv najevo.

„V devět?" oznamuje mu Christian.

„Ano, pane."

Se souhlasným kývnutím se Christian otáčí a vede mě skrz dvou křídlé dveře do impozantní vstupní haly. Vychutnávám si dotek jeho velké ruky svírající tu mou, jeho dlouhých zručných prstů propletených s mými. Cítím tu známou sílu - táhne mě k němu, jsem Ikarus a on mé Slunce. Už jednou mě spálil a stejně jsem tu zas.

U výtahů mačká tlačítko, aby jeden z nich přivolal. Mrknu na něj koutkem oka a spatřím jeho tajuplný poloúsměv. Jakmile se dveře otevřou, pouští mou ruku a pokyne mi dovnitř. Výtah se zavírá a já risknu další letmý pohled. Taky se na mě dívá, jeho šedé oči ožívají… a je to tu, vzduch mezi námi se plní napětím. Hmatatelným. Skoro ho cítím, jak mezi námi pulsuje a táhne nás k sobě.

„Páni," vydechnu, když mě krátce přemůže intenzita té hluboce zakořeněné primitivní přitažlivosti.

„Taky to cítím," broukne se zastřeným pronikavým pohledem.

Útroby mi zaplavuje čirá touha, temná a vražedná. Christian mě znovu bere za ruku, palcem mě hladí po kloubcích prstů - a všechny svaly v podbřišku se mi pevně a příjemně sevřou.

U všech svátých. Jak to, že má na mě pořád takový vliv?

„Prosím, nekousej si ten ret, Anastasie," šeptá.

Zvedám k němu pohled a pouštím ret. Chci ho. Teď hned, v tomhle výtahu. Jak by taky ne?

„Ty víš, co to se mnou dělá," zamumlá.

No teda, i já mám na něj pořád vliv. Má vnitřní bohyně ukončuje svůj pětidenní truc.

Najednou se otevírají dveře, narušují kouzlo okamžiku a my se ocitáme na střeše. Opírá se do nás vítr a mně je navzdory černé mu sáčku zima. Christian mi dává ruku kolem pasu, tiskne si mě k sobě a oba společně spěcháme k Charlie Tango, která stojí uprostřed heliportu a pomalu otáčí listy vrtule.

Vyskakuje z ní vysoký blonďák v tmavém obleku s ostře řeza nými rysy a v hlubokém předklonu běží až k nám. Podává si ruku s Christianem a zařve, aby přehlušil hluk rotoru:

„Připravena k odletu, pane. Je celá vaše!"

„Prošel jste všechny kontroly?"

„Ano, pane."

„Vyzvednete ji kolem půl deváté?"

„Ano, pane."

„Taylor na vás čeká před budovou."

„Děkuju, pane Greyi. Šťastný let do Portlandu. Madam." A za salutuje

mi.

Aniž by mě Christian pustil, kývne, sklání se a vede mě ke dve řím

helikoptéry.

Jakmile jsme uvnitř, pevně mě upíná do pásů a silně je utahuje. Obdaří mě svým vědoucím

pohledem a tajemným úsměvem.

„Tohle tě udrží na místě," prohlašuje spokojeně. „Musím při znat, že se mi v těchhle postrojích velmi líbíš. Ničeho se nedotýkej."

v obličeji nabírám nachově rudou a on mě, dřív než mi podá sluchátka, pohladí ukazováčkem po tváři. *Taky bych se tě ráda dotkla, ale ty mi to nedovolíš,* mračím se na něj. A i kdyby - zapnul ty pásy tak pevně, že se sotva pohnu.

Sedá si na své místo a sám se poutá, pak začíná procházet předletovou kontrolou. Působí přitom *tak* kompetentně. Je to hrozně sexy. Nasazuje si sluchátka, mačká startér a rotor začíná ohlušujícím způsobem zrychlovat.

Christian se otáčí a upřeně se na mě zadívá. „Jsi připravená, bejby?“ zazní mi ozvěna jeho hlasu ve sluchátkách.

„Jsem.“

Předvádí svůj chlapecký úsměv. Páni - už pěkně dlouho jsem ho nezahlédla.

„Věži Sea-Tac, tady Charlie Tango - Tango Echo Hotel, připraven ke vzletu směr Portland přes PDX. Prosím potvrďte, přepínám."

Odpovídá mu odosobněný hlas letové kontroly a udílí nám instrukce.

„Věži, rozumím, Charlie Tango připraven a vzlétá." Christian přepíná další dvě páčky, v rukou svírá řídicí páku a helikoptéra se měkce vznáší k večernímu nebi.

Seattle a můj žaludek klesají někam pod nás… a tam je toho k vidění!

„Svítání už jsme dostihli, Anastasie, teď je na řadě soumrak," ozývá se ze sluchátek. Otáčím se a zírám na něj s otevřenou pusou.

No tohle? Jak je možné, že dokáže říkat ty nejromantičtěj ší věci? Usmívá se na mě a já si nemůžu pomoct a plaše mu ten úsměv vracím.

„Kromě zapadajícího slunce se v tuhle dobu dají vidět i další věci," prohodí.

Když jsme posledně přilétali do Seattlu, byla tma, zato tahle večerní scenérie je velkolepá, doslova nadpozemská. Už jsme nad nejvyššími budovami a stoupáme výš a výš.

„Támhle je Escala,“ ukazuje směrem k ní. „Tam Boeing - a právě teď vidíš Space Needle.“

Natahuju krk. „Tam jsem nikdy nebyla.'[1]

„Vezmu tě tam - můžeme se tam najíst."

Cože? „Christiane, vždyť jsme se rozešli."

„Já vím. I tak tě tam můžu vzít. A nakrmit tě,“ vrhá na mě významný pohled.

Jen potřásám hlavou, abych vzápětí zrudla. Radši se rozhoduju pro nekonfliktní přístup. „Je tu moc krásně, děkuju.“

„Působivé, že?“

„Působivé je, že tohle dokážeš."

„Á, lichotící slečna Steeleová… Ale já jsem muž mnoha doved ností."

„Toho jsem si plně vědoma, pane Greyi."

S uculením se na mě ohlédne a já se poprvé za posledních pět dnů uvolním… trochu. Třeba to nebude tak zlé.

„Jak je v nové práci?"

„Dobře, děkuju. Je zajímavá."

„A co tvůj šéf?"

„Eh, v pohodě." Jak bych asi Christianovi vykládala, že mě Jack lehce znervózňuje?

Otáčí se a pronikavě se na mě zahledí.

„Co se děje?" ptá se pak.

„No, kromě toho, co je zjevné, nic."

„Zjevné?"

„Ach jo, Christiane, ty jsi někdy tak natvrdlý."

„Natvrdlý? Já? Nejsem si jistý, jestli se mi líbí váš tón, slečno Steeleová."

„Tak ať.“

Rty se mu stáčí do úsměvu. „Ta tvoje prořízlá pusa mi scházela. "

Zalapám po dechu a mám chuť na něj houknout: *To tys mi scházel - a celý - ne jenom tvoje pusa!* Ale držím se, a jak míříme dál na jih, zahledím se ven skrz skleněnou kouli, která tvoří čumák (Charlie Tango. Soumrak teď máme po pravici a slunce je nízko nad horizontem - obrovské, ohnivě rudé - a já jsem znovu Ikarus, letím až příliš blízko.

Soumrak nás provází celou cestu ze Seattlu. Nebe je teď opálové, růžo vá na něm přirozeně přechází v modrozelenou a vzájemně se prolínají tak, jak to dokáže naaranžovat jen matka příroda. Je jasný svěží večer a světla Portlandu se v něm třpytí a mihotají, vítají nás, když Christian usazuje stroj na heliport. Jsme na střeše té zvláštní portlandské budo vy z pálených cihel, ze které jsme vzlétali před třemi týdny.

Ježiši, jako by to bylo včera. A přesto mám pocit, že Christiana znám celé věky. Zastavuje motor Charlie Tango, vypíná nejrůznější knoflíky, takže se přestává točit vrtule, a já najednou slyším ve slu chátkách svůj vlastní dech. *Hmm*. Na okamžik mi to připomíná len zážitek s Thomasem Tallisem.

Cítím, jak blednu - na tohle teď opravdu nechci myslet.

(Christian si sundává pásy a naklání se, aby rozepnul i ty moje.

„Užila jste si ten let, slečno Steeleová?" ptá se mě měkce, šedé oči mu přitom svítí.

„Ano, děkuji, pane Greyi," odpovídám zdvořile.

„Tak se pojďme podívat na fotky toho chlapce." Podává mi ruku a já ho za ni beru a následuju ho ven z Charlie Tango.

Přichází k nám šedovlasý muž s bradkou a širokým úsměvem a já v něm poznávám toho důchodce, co tu byl i posledně.

„Joe," usměje se Christian, pouští mě a vřele mu potřásá rukou.

„Opatrujte ji tu pro Stephana. Bude tu tak kolem osmé, deváté."

„Provedu, pane Greyi. Madam," kývne na mě. „Dole je přistavené vaše auto, pane. Jo, a výtah nefunguje, musíte to vzít po schodech."

„Děkuju, Joe."

Christian mě znovu bere za ruku a odvádí k požárnímu scho dišti.

„Máš štěstí, že jsou to jenom tři patra. V těch podpatcích," brblá nelibě.

Není možná.

„Tobě se snad ty boty nelíbí?"

„Líbí se mi strašně moc, Anastasie." Najednou mu těžkne pohled a já mám pocit, že se chystá říct ještě něco, jenže se zaráží. „Pojď. Vezmeme to pěkně pomalu. Nechci, abys spadla a zlomila si vaz."

Řidič nás veze do galerie a my sedíme a mlčíme. Úzkost se mi vrací v plné síle a já si najednou uvědomuju, že náš společný let v Charlie Tango byl pouhým okem hurikánu. Christian je zamlklý, zadumaný… snad dokonce znepokojený; naše předešlá odlehčená nálada se někam vypařila. Je toho tolik, co bych chtěla říct, jenže tahle jízda je na to příliš krátká. Christian upírá zamyšlený pohled ven z auta.

„José je jenom kamarád," utrousím tiše.

Christian se otáčí a upřeně se na mě zadívá, pohled temný, střežený, nedává najevo vůbec nic. A jeho ústa - ach, ta ústa, jak znepokojující. Nechtíc si vybavuju, jak se mě dotýkala - všude. A cítím, jak se mi rozehřívá kůže. Christian si zachmuřeně poposedá.

„Ty tvoje překrásné oči vypadají najednou až moc velké, Anastasie. Prosím, slib mi, že budeš jíst."

„Jistě, Christiane, budu jíst," odpovídám tak nějak automaticky, bezmyšlenkovitě.

„Myslím to vážně."

„Skutečně?" nedokážu potlačit posměšný tón. Teda upřímně, to jeho sebevědomí - sebevědomí muže, kvůli kterému jsem si v posledních pár dnech prošla peklem. Ne, tak to vlastně nebylo. To já sama se do toho pekla uvrhla. Ne, byl to on. Zatřepu hlavou, zmatená.

„Nechci se s tebou hádat, Anastasie. Chci tě zpátky a chci, abys byla zdravá," domlouvá mi mírně.

Co prosím? Co má zas tohle znamenat?

„Ale vždyť se nic nezměnilo." *Máš pořád svých padesát odstínů šedi.*

„Promluvíme si o tom cestou zpátky. Už jsme tady."

Auto zastavuje před galerií, Christian ho opouští a nechává mě tam sedět, neschopnou jediného slova. Otevírá mi dveře a já vy- stupuju.

„Proč to děláš?" promluvím hlasitěji, než jsem čekala.

„Proč dělám co?" zeptá se zaraženě.

„Něco nakousneš a pak to nedokončíš."

„Anastasie, už jsme tady. Tam, kde jsi chtěla být. Pojďme nejdřív dodělat tohle a pak si promluvíme. Nějak zvlášť nestojím o scénu na ulici."

Celá rudá se rozhlížím kolem. Má pravdu. Je tu trochu rušno. S pevně semknutými rty se vracím k jeho upřenému pohledu.

„Jak chceš," zabrblám a on mě bere za ruku a odvádí dovnitř.

Ocitáme se v přebudovaném skladišti - cihlové zdi, podlahy z tmavého dřeva, bílé stropy a bílá potrubí. Je to tu vzdušné

a moderní. Pohybuje se tu pár lidí upíjejících víno a kochajících se Josého pracemi. Na malý okamžik se mé problémy rozplývají - to když si uvědomuju, že si José splnil svůj sen. *Skvělá práce, José!*

„Dobrý večer, vítejte na výstavě Josého Rodrigueze," zdraví nás dívka v černém s velmi krátkými hnědými vlasy, jasně červenou rtěnkou a obrovskými kruhy v uších. Přejíždí mě zběžným pohledem, potom věnuje jeden mnohem delší, než je nezbytně nutné, Christianovi a růžolící a lehce pomrkávající se zase podívá na mě.

Cítím, jak se mi stahuje obočí. *Ten je můj* - teda aspoň byl. Urputně se snažím na ni nemračit. Když na mě konečně zaostří, zno vu zamrká.

„Jo to jsi ty, Ano! Jsme zvědaví, co tomu budeš říkat." S potutelným úsměvem mi podává brožuru a směruje mě ke stolu s pitím a jednohubkami.

Odkud zná moje jméno?

„Ty ji znáš?" mračí se Christian. Zavrtím hlavou, stejně zmatená jako on. Neurčitě pokrčí rameny.

„Co chceš pít?"

„Dám si sklenku bílého, děkuju."

Významně pozvedne obočí, ale udrží jazyk za zuby. Pak odchází ke stolu s pitím.

„Ano!"

Skrz dav lidí se ke mně prodírá José.

Ty bláho! On má na sobě oblek. Vypadá moc dobře a zářivě se na mě usmívá. Balí si mě do náruče a pořádně mě k sobě mačká. A já mám c o dělat, abych nepropukla v pláč. Je to můj kamarád, můj jediný kamarád, teď když je Kate pryč. Do očí se mi tlačí slzy.

„Ano, jsem tak rád, že jsi dorazila," vydechne mi do ucha. Pak se ale zaráží a najednou si mě za ramena drží na délku paží a zkoumá mě pohledem.

„Co je?“ kníknu.

„Hej, jsi v pořádku? Vypadáš… no, vypadáš jinak. *Dios mio,* ne- zhublas nějak?"

Rozmrkávám slzy. „José, jsem v pohodě. Jen jsem šťastná, že se ti to povedlo." *Do háje - teď snad budu brečet i kvůli němu.* „Gratuluju ti k výstavě." Když v té důvěrně známé tváři zahlédnu starost, zakolísá mi hlas, ale vím, že se musím držet.

„Jak ses sem dostala?" zajímá se.

„Hodil mě sem Christian," podotýkám, najednou nesvá.

„Aha." Josému tuhne úsměv a pouští mě. „Kde ho máš?" tvrdne mu výraz.

„Támhle, šel nám pro pití," kývnu Christianovým směrem a za hlédnu, jak s někým ve frontě zdvořile konverzuje. Zrovna se na mě letmo podívá a naše oči se setkávají. V tom okamžení jsem jako paralyzovaná, zírám na toho neskutečně nádherného muže, který mi svůj pohled stejně intenzivně oplácí a přidává k němu nějaké neuchopitelné sdělení. Tak žhavé a spalující, že se v sobě navzájem na chvíli ztrácíme.

U všech svátých... A tenhle chlap mě chce zpátky. Hluboko uvnitř mého nitra se zvolna rozvíjí pocit štěstí, jako ranní květy za svítání.

„Jo, Ano!" vytrhává mě José ze zamyšlení a vleče mě zpátky do reality.

„Jsem fakt rád, že jsi přišla - a poslouchej, asi bych tě měl varovat…"

Ale najednou ho utne slečna Velmi Krátký Sestřih A Rudá Rtěn ka. „José, přišla za tebou ta novinářka z Portland Printz. Pojď." Zdvořile se na mě usměje.

„To je bomba, co? Ta sláva…" zubí se na mě José a já nemůžu ji nak, než mu to vrátit - je tak šťastný. „Ještě si tě najdu, Ano." Dává mi pusu na tvář a pak už sleduju, jak odchází směrem k mladé ženě stojící vedle vytáhlého fotografa.

Josého fotografie jsou všude, v některých případech dokonce zvětšené na velká plátna. Jsou tu černobílé i barevné. Na mnoha z nich jsou nadpozemsky krásné krajiny. Jedna z nich, pořízená blízko jezera ve Vancouveru, znázorňuje brzký večer. Narůžovělá obloha se odráží od klidné vodní hladiny. Na okamžik mě ten poklid a pohoda do sebe vtahují. Je to dechberoucí.

Připojuje se ke mně Christian, a tak se rychle zhluboka na dechnu a polknu - snažím se znovu

získat trochu té rovnováhy. Podává mi sklenici bílého vína.

„Splňuje tvé představy?" Můj hlas už zní skoro normálně. Tázavě se na mě podívá.

„To víno."

„Ne. Ale to se na podobných událostech stává zřídka. Ten chla pec je talentovaný, co?" obdivuje snímek s jezerem.

„Proč myslíš, že jsem ho oslovila, aby tě fotil?" neubráním se pyšnému tónu. Aniž by hnul brvou, sjede pohledem z fotky na mě.

„Christian Grey?" Přistupuje k němu fotograf z *Portland Printz*. „Mohl bych si vás vyfotit, pane?"

„Jistě." Christian maskuje svůj nelibý výraz. Já o krok ustupuju, ale on mi hmátne po ruce a přitahuje si mě k sobě. Fotograf na nás zůstává civět, nedaří se mu skrýt překvapení.

„Děkuji, pane Greyi." Dělá si hned několik snímků. „Slečna…?" zjišťuje pak.

„Steeleová," zamumlám.

„Děkuji, slečno Steeleová." A peláší pryč.

„Hledala jsem na internetu nějakou fotku, kde bys byl s přítel kyní. A nenašla jsem žádnou. To proto si Kate myslela, že jsi gay."

Christianovi se vlní rty v úsměvu. „No jo, to tu indiskrétní otázku vysvětluje. Ne, já nerandím, Anastasie - jenom s tebou. Ale to přece víš." Z očí mu sálá upřímnost.

„Takže tys nikdy nebral svoje…" nervózně se rozhlédnu, „…sub ven?

„Někdy ano. Ale ne na rande. Na nákupy, víš jak…" krčí rameny, aniž by ze mě spustil pohled.

Aha, takže jen Červená mučírna a jeho byt. Nemám představu, jak bych se teď měla cítit.

„Jenom s tebou, Anastasie," opakuje šeptem.

Červenám a skláním zrak ke svým prstům. Takže mu na mně záleží - způsobem jemu vlastním.

„No, každopádně ten tvůj kamarád vypadá spíš na krajinky než na portréty. Trochu se tu porozhlédneme." Podává mi ruku a já do ní vklouznu dlaní.

Procházíme kolem několika dalších snímků a já zaznamenávám, jak mě kývnutím hlavy zdraví nějaký pár. Věnují mi dva široké úsměvy, jako by mě znali. To bude tím, že jsem s Christianem. Ale pak se objevuje mladík, který mě bezostyšně okukuje. *To je zvláštní.*

Zahýbáme za roh - a tam mi dochází, proč jsem se stala středem takové pozornosti. Na protější stěně visí sedm obrovských portrétů… a na všech jsem já.

Nehnuté na ně zírám, naprosto omráčená, z tváří mi mizí veš kerá krev. Vidím sebe samu; jak špulím pusu, směju se, mračím, vážná, veselá. Všechny snímky focené jako detaily, černobílé.

No to mě podrž! Vybavuju si, jak se kolem mě José při několika pří- ležitostech motal s foťákem v ruce, když zašel na návštěvu, nebo když

jsem mu dělala šoféra a asistentku fotografa. Tenkrát jsem si myslela, že prostě fotí. Nenapadlo mě, že dělá tak zákeřné momentky.

Zvedám oči k Christianovi, který stojí jako přikovaný a těká po hledem od jednoho snímku k druhému.

„Zdá se, že nejsem jediný," poznamená neurčitě a pevně semkne rty. Myslím, že je naštvaný. *To snad ne.*

„Omluv mě,“ řekne a na okamžik do mě zabodne pronikavě šedý pohled. Otáčí se na patě a míří k recepci. Copak ho žere teď? Fascinovaně sleduju, jak se vzrušeně baví s Krátkými Vlasy A Rudou Rtěnkou. Pak loví peněženku a tahá z ní kreditku.

A sakra. Určitě jeden z nich kupuje.

„Hele, to ty jsi ta múza. Ty fotky jsou úžasný," vyplaší mě nějaký kluk s blonďatou kšticí. Vtom ucítím ruku na lokti - Christian už se vrátil.

„Ty máš ale štěstí, chlape," šklebí se na něj Blonďatá Kštice. Christian ho umrtvuje mrazivým pohledem.

„To jistě mám," pronáší temně a stahuje si mě k sobě.

„Že tys právě jednu z nich koupil?" vyzvídám.

„Jednu z nich?" odfrkne si, aniž by si je přestal prohlížet.

„Koupil jsi víc než jednu?"

Převrací oči. „Koupil jsem je všechny, Anastasie. Nechci, aby je očumovalo kdejaký individuum ve své noře."

Mám nutkání se začít smát. „Takže to radši budeš dělat sám?" podotýkám uštěpačně.

Zakaboní se na mě, vyvedený z míry mou drzostí, ale pak už vidím, jak se snaží skrýt pobavení.

„Na rovinu? Jo."

„Zvrhlíku," artikuluju na něj bezhlesně a skousnu si spodní ret, abych zadržela zrádný úsměv.

V údivu otevírá pusu; teď už je jasné, že se taky baví. Zamyšleně si promne bradu.

„Takové nařčení nemohu popřít, Anastasie," potřásá hlavou a ta dobrá nálada mu rozehřívá oči.

„Rozebrala bych to s tebou víc do hloubky, ale podepsala jsem Dohodu o mlčenlivosti."

Povzdechne si, nespouští ze mě svůj uhrančivý pohled, který najednou hrubne. „Co všechno bych chtěl dělat s tou tvou prořízlou pusou," zapřede.

Zalapám po dechu - vím přesně, co má na mysli. „Ty jsi ale sprosťák." Snažím se znít šokované a taky se mi to daří. Copak nemá vůbec žádné zábrany?

Pobaveně se uculí, ale pak zvážní.

„Na těch fotkách vypadáš velmi uvolněně, Anastasie. Moc často tě tak nevídám."

Co to zas…? Páni! Změna tématu, a nelogická - z hravého je najednou vážné.

Cítím, jak se mi hrne krev do obličeje, a tak se radši zadívám na své ruce. Jenže on mi zvedá bradu a já se při doteku jeho dlouhých prstů neubráním tichému vzdechu.

„Chtěl bych, aby ses se mnou cítila taky tak uvolněně," šeptá. Po smíchu ani památky.

A já znovu vnímám, jak se ve mně probouzí radost. *Ale jak to?* Vždyť jsou tu ty jeho *problémy*.

„Budeš mě muset přestat děsit, jestli to opravdu chceš," vyhrk nu příkře.

„A ty se budeš muset naučit komunikovat a říkat mi, co cítíš," odpálí mě a šlehne po mně očima.

Zhluboka se nadechnu.

„Christiane, tys mě chtěl jako svou sub. A to je ta potíž. Vězí už v definici slova submisivní - ty sám jsi mi o tom jednou psal v mailu.“ Dělám malou odmlku, abych si vzpomněla, jak to bylo. „Myslím, že to byla synonyma, cituji: poddajný, povolný, ochotný, pasivní, rezignovaný, trpělivý, poslušný, krotký, ovladatelný. Původně se ode mě očekávalo, že se na tebe nebudu ani dívat. Že na tebe nepromluvím, dokud k tomu nedostanu svolení. Tak cos čekal?“ zasyčím na něj.

Překvapeně zamrká. Vrásky na nakrčeném čele se mu ještě víc prohlubují, když pokračuju dál:

„Být s tebou je hrozně matoucí. Na jednu stranu si nepřeješ, abych ti odporovala, ale pak máš rád mou prořízlou pusu. Chceš mou poslušnost, až na to, že ji vlastně nechceš, abys mě mohl trestat. Když jsem s tebou, tak zkrátka nevím, kde je nahoře a kde dole."

Přivírá oči. „Trefa do černého jako obvykle, slečno Steeleová," poznamenává ledově. „Pojď, zajdeme si někam na jídlo."

„Jsme tu teprve půl hodiny."

„Vidělas fotky, mluvila s tím klukem."

„Jmenuje se José."

„…mluvila jsi s Josém, který se ti, když jsem ho viděl posledně, snažil strčit jazyk do pusy, přestože ti bylo špatně a bylas opilá," zavrčí.

„A který mě nikdy neuhodil," vyštěknu jedovatě.

Zle se na mě zamračí, rozčilení mu zvolna prosakuje každým pórem. „To byla podpásovka, Anastasie," ucedí hrozivě.

Já rudnu a Christian si rozčileně zajíždí rukou do vlasů. Vzdo rovitě mu oplácím upřený pohled.

„Beru tě na něco k jídlu. Ztrácíš se mi před očima. Najdi toho kluka, rozluč se."

„Prosím, můžeme tu ještě zůstat?"

„Ne. Jdi. Hned. A rozluč se.“

Zlostně na něj zahlížím, v žilách se mi vaří krev. Pan Zatraceně Posedlý Kontrolou. Zlost je fajn. Rozhodně lepší než sebelítost.

Odvracím se od něj a rozhlížím po Josém. Mluví se skupinkou nějakých dívek. Vydávám se k němu, pryč od Stína. Copak musím skákat, jak on píská, jenom proto, že mě sem přivezl? Co si o sobě kčertu myslí?

Holky hltají každé Josého slovo. Když k nim přicházím, jedna z nich se zajíkne. Nepochybně mě poznala podle těch fotek.

„José…“

„Copak, Ano? Omluvte mě, dámy,“ usměje se na ně a dává mi ruku kolem pasu. A mě tak nějak potěší, že tu José bez mrknutí oka ohromuje ženské.

„Vypadáš rozčileně," řekne.

„Už musím jít," bručím rozmrzele.

„Vždyť jsi teď přišla."

„Já vím, ale Christian se už potřebuje vrátit. Ty fotky jsou fan tastické, José - máš úžasný talent."
Úplně se rozzáří. „Strašně rád jsem tě viděl."

Vtahuje mě do své medvědí náruče a přitom mě pootáčí tak, že přes galerii vidím na Christiana. Tváří se dopáleně a já si uvědomuju, že je to kvůli tomu, že jsem v Josého náručí. Takže velmi vypočítavým pohybem ovíjím Josému paže kolem krku. Mám dojem, že Christian každou chvíli vyletí z kůže. Jeho pohled nevěstí nic dobrého, když se pomalu blíží naším směrem.
„Díky, že jsi mě upozornil na ty fotky," postěžuju si Josému.

„A sakra. Promiň, Ano - měl jsem ti to říct. Líbí se ti vůbec?"
„Eh… ani nevím," odpovídám popravdě, vykolejená jeho otázkou.

„No, už jsem je všechny prodal, takže někomu se určitě líbí. Super, co? Jsi holka z plakátu." Svírá mě ještě silněji a naštěstí nevidí Christiana, který mě probodává hrozivým pohledem, zatímco se k nám stále přibližuje.
José mě pouští. „Tak už se nezlob, Ano. Á, pane Greyi, dobrý večer."

„Pane Rodriguezi, velmi působivé." Ledová zdvořilost z Chris tiana přímo odkapává. „Je mi líto, že se nemůžeme zdržet, my dva se už musíme vrátit zpátky do Seattlu. Anastasie?" Velmi nenápadně zdůrazní slova „my dva" a přitom mě bere za ruku.
„Tak ahoj, José. A ještě jednou gratuluju." Stihnu mu dát rych lou pusu na tvář, a dřív než se vzpamatuju, vleče mě Christian ven na ulici. Vím, že to v něm pěkně vře, jenže ve mně taky.
Venku se spěšně rozhlíží po ulici. Vyráží doleva, ale najednou mě vtahuje do nějaké uličky a tam mě nečekaně tlačí ke zdi. Prudce bere můj obličej do dlaní a nutí mě pohlédnout do jeho žhoucích odhodlaných očí.
Zalapám po dechu a on se na mě vrhá a začíná mě neurvale líbat. Zuby nám o sebe vzájemně křísnou a hned nato mi vráží ja zykem do pusy.
Touha ve mně vybuchuje jako ohňostroj na Den nezávislosti. Vracím mu polibek se stejnou intenzitou, prsty mu zatínám do vlasů a hrubě ho za ně tahám. Zasténá. Je to hluboký, smyslný hrdelní zvuk, který mi rozvibruje celé tělo. Rukou mi sjíždí dolů po trupu až pod hýždě a skrz látku fialových šatů mi zarývá prsty do masa.
Hrnu do našeho polibku veškerou zlost a srdcebol posl edních několika dnů, poutám ho jím k sobě. A náhle mi to dochází - v tom okamžiku oslepující vášně že on dělá to samé, *on se cítí stejně.*
Odtrhává se ode mě, těžce lapá po dechu. Z očí mu sálá chtíč, jenom z toho pohledu se mi vzněcuje už tak dost žhavá krev v žilách. Sama dýchám otevřenou pusou, jak se snažím dostat do plic drahocenný vzduch.
„Jsi. Jenom. Moje…“ cedí skrz zuby každé slovo zvlášť. Pouští mě a ustupuje, předklání se a rukama zapírá o kolena, jako by právě uběhl maratón. „Pro lásku boží, Ano.“
Opírám se o zeď, celá zadýchaná, a snažím se zkrotit bouřlivou reakci vlastního těla, pokouším se znovu nabýt jakous takous rovnováhu.

„Omlouvám se," zašeptám, když se mi konečně trochu zklidní dech.

„To bych si vyprosil. Vím, o co ses tam snažila. Ty toho fotografa chceš, Anastasie? Sama mu očividně nejsi lhostejná."

Rudnu, jestli je to ještě víc možné, a vrtím hlavou. „Ne. Je to jenom kamarád."

„Celý svůj dospělý život se snažím vyhnout jakýmkoliv extrémním emocím. A ty teď… ty ve mně vyvoláváš pocity, jaké jsem nikdy předtím nezažil. A to je hrozně…" vraští čelo, jak se snaží najít to správné slovo,

„…zneklidňující. Mám rád kontrolu, Ano, ale s tebou se prostě…" narovnává se a zapichuje do mě pronikavý pohled, „…někam vyp adí." Neurčitě máchne pažemi do vzduchu a s těžkým povzdechem si plynule zajede prsty do vlasů. Nakonec mě bere za ruku.

„Pojď, musíme si promluvit a ty se musíš najíst."

Vede mě do malé útulné restaurace.

„Tohle bude muset stačit," zabrblá. „Nemáme moc času."

Mně se ta restaurace zdá v pohodě. Jsou tu dřevěné židle a lát kové ubrusy. Stěny jsou ve stejné barvě, jakou má Christian v her ně - temně krvavě rudé. Po zdech tu mají náhodně rozmístěná pozlacená zrcadla a na stolech bílé svíčky a malé vázičky s růžemi.

V pozadí tiše pěje Ella Fitzgeraldová o té věci, které se říká láska. Vlastně to je velmi romantické.

Číšník nás odvádí ke stolu pro dva v malém výklenku a já si sedám, celá nesvá z toho, co se mi Christian chystá sdělit.

„Máme málo času," oznamuje Christian číšníkovi, když se usazujeme.

„Takže si dáme biftek, středně propečený, omáčku Béarnais, pokud ji máte, hranolky a k tomu něco zeleného - cokoliv, co kuchař má. A přineste mi vinný lístek."

„Jistě, pane." Číšník, evidentně zaskočený Christianovým chladným a úsporným vystupováním, rychle prchá. Christian si pokládá BlackBerry na stůl.

Ježíši, copak si nesmím ani vybrat?

„Co když já steak nechci?"

Povzdechne si. „Nezačínej s tím, Anastasie."

„Nejsem malý dítě, Christiane."

„Tak se tak nechovej."

Jako by mi vlepil pohlavek. Zaraženě zamrkám. Takže takhle to bude probíhat - nervózní napjatá konverzace, i když ve velmi romantickém prostředí, ale určitě se nebudou konat žádná srdce ani květiny.

„Chovám se jako dítě, protože nechci steak?" odseknu a pokouším se skrýt ublížený tón.

„Ne. Proto, že jsi mě schválně donutila žárlit. To je dětinské. To nemáš žádnou úctu k citům toho

svého kamaráda, že ho takhle taháš za nos?"

Vrací se číšník s vinným lístkem a Christian tiskne rty, až mu z nich zbývá jenom tenká čárka, a rozzlobeně si mě měří.

Cítím, jak se mi valí krev do tváří - na to jsem nepomyslela. Chudák José

- rozhodně jsem mu nechtěla dávat planou naději. Najednou je mi trapně. Christian má pravdu,

to ode mě bylo bezohledné.

Zadívá se do vinného lístku.

„Chtěla bys vybrat víno?" ptá se mě s vyzývavě zvednutým obočím. Zosobněná arogance - moc dobře ví, že se ve víně nevyznám.

„Vyber ho ty," odpovídám zatvrzele.

„Dvě sklenky Barossa Valley Shiraz, prosím."

„Ehm, toto víno prodáváme pouze po láhvích, pane."

„Tak nám dejte láhev," štěkne Christian.

„Pane." Číšník se krotce vytrácí. Ani se mu nedivím.

Zamračím se na Stína. Co ho štve? Jistě, pravděpodobně já. Někde v hlubinách mé duše se ospale probouzí vnitřní bohyně a s úsměvem se protahuje. Nějakou dobu teď spala.

„Jsi hrozně nabroušený."

Netečně mě pozoruje. „To by mě zajímalo, proč asi."

„Hlavní je, že jsi pro tu důvěrnou a upřímnou diskuzi o budoucnosti zvolil ten správný tón, že?“ usměju se na něj sladce.

Zase semkne rty, ale pak se mu jakoby zdráhavé zvedají koutky a já vím, že se snaží potlačit úsměv.

„Omlouvám se," pronáší.

„Omluva se přijímá. A já ti mohu s potěšením oznámit, že se ze mě od té doby, co jsme spolu jedli naposledy, nestal vegetarián."

„Jenže to taky bylo naposledy, co jsi *vůbec* něco jedla, takže je to tvé tvrzení sporné."

„A je to tu zas. To slovo… *sporné*."

„Sporné," vydechne a v očích mu zajiskří pobavení. Pak si ale prohrábne vlasy a zvážní. „Ano, když jsme spolu mluvili naposledy, opustilas mě. Jsem teď trochu nervózní. Řekl jsem ti, že tě chci zpátky, a tys řekla… neřeklas nic." Soustředěně mě sleduje, plný očekávání. Jeho upřímnost je vražedně odzbrojující. Co mu na to říct?

„Chyběl jsi mi… opravdu moc, Christiane. Těch posledních pět dnů bylo… složitých." Polknu. V krku se mi utváří knedlík, když si vzpomenu na spalující muka, kterýma jsem si prošla, co jsem od něj odešla. Uplynulé dny byly nejhorší v mém životě. Těm se nic nevyrovná. Jenže pak do mě vráží realita a chytá mě do svých osidel.

„Ale za tu dobu se nic nezměnilo. Nemůžu ti být tím, co chceš," protlačím šeptem skrz ten knedlík, co mám v krku.

„Ale ty jsi tím, co chci," přesvědčuje mě mírně.

„Ne, Christiane, to teda nejsem."

„Chápu, že jsi zneklidněná tím, co se stalo posledně. Choval jsem se jako hlupák, a ty… Ty taky. Proč jsi nepoužila únikové slovo?" Tón jeho hlasu se při posledních slovech mění, stává se vyčítavým.

Cože? Počkat - změna směru. Rudnu a vystrašeně zamžikám.

„Tak mi odpověz."

„Já nevím. Bylo toho na mě moc. Snažila jsem se být taková, ja kou jsi mě chtěl mít, snažila jsem se vydržet tu bolest a po nějakých slovech jsem ani nevzdechla. Prostě jsem… zapomněla," hlesnu zahanbeně a omluvně pokrčím rameny.

Ježkovy zraky - možná jsme se mohli všemu tomu srdcebolu vyhnout.

„Tys zapomněla?!" zděšeně lapá po dechu, oběma rukama se chytá hrany stolu a vraždí mě pohledem. Celá se pod ním scvrkávám.

A kruci! Už zase zuří. Má vnitřní bohyně mě taky zlostně probodává očima. *Vidíš, můžeš si za to sama!*

„Jak ti mám věřit?" řekne tiše. „Jak ti vůbec můžu věřit?"

Přichází číšník s vínem. Sedíme a zíráme na sebe, modré oči do šedých. Mlčky se topíme ve

výčitkách, zatímco číšník zbytečně teatrálně o tevírá víno a nalévá ho do Christianovy sklenky. Chris tian se pro ni automaticky natahuje a usrkává.

„Vyhovuje," schvaluje odměřeně.

Číšník nám opatrně plní skleničky, a jakmile postaví láhev na stůl, volí urychlený ústup. Christian ze mě po celou tu dobu nespustil oči. Uhýbám pohledem jako první, beru si víno a důkladně upíjím. Sotva vnímám, co mám na jazyku.

„Tak to je mi líto," zakuňkám, protože se najednou cítím hloupě. Odešla jsem, protože jsem si myslela, že jsme nekompatibilní, ale teď se ukazuje, že jsem ho mohla zastavit.

„Co ti je líto?" vyhrkne znepokojeně.

„Že jsem nepoužila únikové slovo." Zavírá oči, jako by se mu ulevilo.

„Jo, mohli jsme si všechno to utrpení ušetřit."

„Ty ale vypadáš v pohodě." *Víc než v pohodě. Vypadáš… prostě jako ty.*

„Zdání může klamat," utrousí. „Vůbec nejsem v pohodě. Je mi, jako by slunce zapadlo a nevysvitlo celých pět dnů. Pro mě to byla permanentní noc."

Jeho doznání mi vyráží dech. *Vždyť pro mě taky.*

„Řeklas, že mě nikdy neopustíš, a sotva jde do tuhého, zabouchneš za sebou dveře."

„Kdy jsem řekla, že tě nikdy neopustím?"

„Když jsi spala. Byla to ta nejvíc uklidňující věc, co jsem kdy slyšel, Anastasie. Ulevilo se mi."

Svírá se mi srdce, a tak sahám po skleničce.

„Řeklas mi, že mě miluješ," šeptá. „Platí to ještě?" Z jeho hlasu slyším strach.

„Ano, Christiane, platí."

Upřeně mě sleduje. Vypadá tak zranitelně, když pomalu vy pouští vzduch z plic. „To je dobře," přiznává.

Jeho smířlivý tón mě zaráží. Zdá se, že podstoupil transplantaci srdc e. Když jsem mu to řekla posledně, byl úplně vyděšený.

Vrací se číšník. Bleskově před nás pokládá talíře a prchá pryč.

A sakra, jídlo.

„Jez," přikazuje mi Christian.

Vím, že jsem hladová, ale právě teď mám žaludek jako scvrklou švestku. Sedět naproti jedinému muži, kterého jsem kdy milovala, a probírat s ním naši nejistou budoucnost, to můj apetit zrovna nepovzbuzuje. Pochybovačně si to jídlo prohlížím.

„Bůh mi odpusť, Anastasie, jestli nezačneš jíst, přehnu si tě přes koleno klidně tady v restauraci. A tentokrát to nebude mít co do činění s mým sexuálním uspokojením. Jez!"

Tak fajn, aby tě nekleplo, Greyi. Podvědomí mě přísně pozoruje přes obroučky půlměsíčkových brýlí. Je plně na Stínově straně.

„Dobrá, najím se. Klidně si tu svrbící dlaň schovej."

Nezasměje se, dál mi očima vypaluje díru do hlavy. Váhavě zve dám nůž s vidličkou a krájím si kousek steaku. Ách, je vynikající. Jsem tak vyhladovělá. Zatímco žvýkám, Christian se viditelně uvolňuje.

Večeříme v tichosti. Teď hraje nějaká jiná hudba. V pozadí zní sametový ženský hlas a slova té písně odrážejí mé rozpoložení.

Zvedám oči ke Stínovi. Jí a přitom mě sleduje. Hlad, touha a úzkost spojené v jednom žhavém pohledu.

„Víš, kdo to zpívá?" pokouším se o normální konverzaci.

Christian se zarazí a zaposlouchá. „Ne… ale je dobrá, ať už je to kdokoliv."

„Taky se mi líbí."

Usměje se, konečně mi věnuje svůj typický tajemný úsměv. Co má asi za lubem?

„Copak?" vyzvídám.

Zavrtí hlavou. „Najez se," pobídne mě mírně.

Už jsem snědla polovinu toho, co jsem měla na talíři. Víc už do sebe nedostanu. Jak se z toho vykroutím?

„Už opravdu nemůžu. Snědla jsem toho dost, pane?"

Zvedá ke mně netečný pohled, neodpovídá, pak kontroluje hodinky.

„Vážně jsem sytá," dodávám a dopřávám si další lok toho lahodného vína.

„Budeme muset jít. Taylor tu bude každou chvíli a ty musíš ráno vstávat do práce."

„Stejně jako ty."

„Mně stačí mnohem míň spánku než tobě, Anastasie. Aspoň že jsi snědla něco.“

„My se nevracíme vrtulníkem?"

„Ne, předpokládal jsem, že budu pít, takže nás vyzvedává Taylor. A kromě toho, takhle tě budu mít v autě na pár hodin jenom pro sebe. Co jiného budeme mít na práci než mluvení?"

Aha, tak to je ten jeho plán.

Christian přivolává číšníka, aby ho požádal o účet, pak bere BlackBerry a telefonuje.
„Jsme v Le Picotin, jihozápadní třetí avenue." A zavěšuje. Ježiši, ten je ale odměřený.

„Mluvíš s Taylorem hrozně stroze. Vlastně s většinou lidí."

„Já jen hned mluvím k věci, Anastasie."

„Dnes večer jsi se ale k věci nedostal. Mezi námi se nic nezměnilo, Christiane."

„Mám pro tebe jistý návrh."

„Tohle celé přece jistým návrhem začalo."

„Myslím jiný návrh."

Vrací se číšník a Christian mu podává kreditní kartu, aniž by věnoval sebemenší pozornost účtu. Zatímco mu číšník strhává útratu, Christian mě pátravě sleduje. Do toho mu pípne mobil a on se zadívá na displej.

Tak on má pro mě návrh. Co to bude tentokrát? Hlavou mi běží nejrůznější scénáře: únos, práce v jeho firmě. Ne, nic z toho nedává smysl. Christian dokončuje platbu.

„Pojď. Taylor už čeká venku." Vstáváme a on mě bere za ruku.

„Nechci tě ztratit, Anastasie," řekne. Jemně mě políbí na kloubky prstů, dotek jeho rtů na mé kůži zvolna prostupuje celým mým tělem.

Venku na nás čeká audi. Christian mi otevírá dveře a já nastupuju a nořím se do luxusního koženého sedadla. On přechází na stranu řidiče. Taylor vylézá ven a oba si něco v rychlosti říkají, což neodpovídá jejich obvyklému chování. Už umírám zvědavostí. O čem se ti dva baví? Za okamžik, když oba nastupují, letmo mrknu na Christiana, který upírá ten svůj neproniknutelný pohled přímo před sebe.

Dovolím si chvilku zkoumat jeho božský profil, rovný nos, plně vykrojené rty, vlasy spadající přirozeně do čela. Tenhle úchvatný chlap docela určitě nebyl stvořen pro mě.

Zadní část auta se náhle plní jemnými tóny nějaké orchestrální skladby, kterou neznám, a

Taylor se rozjíždí do poloprázdných ulic. Míří na 1 -5 a do Seattlu.

Christian se otáčí čelem ke mně. „Jak už jsem řekl, mám pro tebe návrh, Anastasie."

Nervózně se ohlížím po Taylorovi.

„Taylor tě neslyší," ujišťuje mě Christian.

„Jak to?"

„Taylore," zavolá Christian. Taylor nereaguje. Zavolá na něj znovu, stále žádná reakce. Christian se předklání, aby mu poklepal na rameno. A Taylor si z ucha vyndává sluchátko, kterého jsem si předtím nevšimla.

„Ano, pane?"

„Děkuju, Taylore. V pořádku - poslouchejte dál."

„Jistě, pane."

„Už jsi spokojená? Poslouchá iPod. Má tam Pucciniho. Zapomeň, že je tady. Tak jako já."

„Tys ho o to požádal schválně?"

„Přesně tak."

Aha. „Tak jo, ten tvůj návrh?"

Christian najednou vypadá tak rozhodně, skoro jako by se chys tal domlouvat nějaký obchod. *Ty bláho.* Už zase uzavíráme smlouvu. Věnuju mu svou plnou pozornost.

„Nejdřív se tě na něco zeptám. Chceš opravdový vanilkový vztah - úplně bez zvrhlého šukání?“

Brada mi klesá až na kolena. „Zvrhlé šukání?" vypísknu.

„Zvrhlé šukání.“

„Nemůžu uvěřit tomu, žes to tady vyslovil." Úzkostně střelím pohledem po Taylorovi.

„No tak jsem to vyslovil. Odpověz mi,“ vyzývá mě klidně.

Obličej mám v jednom ohni. Má vnitřní bohyně padá na kole na, ruce spíná v modlitbě a úpěnlivě mě vzývá.

„Líbí se mi s tebou zvrhle šukat," připouštím tiše.

„To jsem si myslel. A co se ti teda nelíbí?"

To, že se tě nesmím dotknout. To, že mi rád způsobuješ bolest. Šlehnutí páskem…

„Ta neustálá hrozba krutosti a neobvyklého trestání."

„Co přesně tím myslíš?"

„No, máš všechny ty… věci v herně, ty rákosky a biče. Děsí mě k smrti. Nechci, abys je na mě používal."

„Fajn, takže žádné rákosky ani biče. Ani pásky, když už jsme u toho," ušklíbne se.

Zírám na něj, celá zmatená. „Ty se tu pokoušíš stanovit nové krajní meze?"

„Ne tak docela. Spíš se ti snažím porozumět, ujasnit si, co se ti líbí a co ne."

„Víš, Christiane, nejnepochopitelnější pro mě je, že ti dělá radost, když mi můžeš způsobovat bolest. A pomyšlení, že to děláš jenom proto, že jsem překročila nějakou nahodilou hranici."

„Ale to není nahodilá hranice; ta pravidla jsou daná."

„Ale já nechci žádná pravidla."

„Vůbec žádná?"

„Žádná pravidla," vrtím hlavou, ale srdce mám až v krku. Kam tím vším míří?

„A nebude vadit, když ti naplácám?"

„Naplácáš čím?"

„Tímhle." Zvedá ruku.

Neklidně se zavrtím. „Ne, ne tak docela. Hlavně s těmi stříbrnými kuličkami…" Díkybohu, že je tma. Obličej už mi plane jako pochodeň, a když si vybavím tu noc, zrazuje mě i hlas. *Jo… udělala bych to znovu.*

Usměje se na mě. „Byla to sranda, co?"

„Víc než jen sranda," poznamenávám.

„Takže dokážeš akceptovat aspoň nějakou bolest."

Pokrčím rameny. „Jo, aspoň myslím." Co z něj asi nakonec vypadne? Má zvědavost právě přeskočila několik stupňů na Richterově škále.

V hlubokém zamyšlení si mne bradu. „Anastasie, chci začít znovu. Chci zkusit tu vanilkovou věc a potom se možná - až mi budeš víc věřit a až budu věřit já tobě, že jsi ke mně upřímná a ko munikuješ se mnou - můžeme pohnout dál a třeba i začít dělat nějaké věci, které dělám rád já."

Ohromeně na něj civím. V hlavě mám úplně prázdno - jako když se počítači zhroutí systém. Dychtivě mě sleduje - aspoň myslím, nevidím ho totiž úplně jasně, protože nás obklopuje oregonská tma. Až mi to konečně dochází, tohle je ono. On se chce dostat na světlo, ale můžu po něm chtít, aby to pro mě udělal? A nelíbí se mi náhodou ta temnota? Něco z ní ano, někdy. Vybavuje se mi lákavá vzpomínka na noc s Thomasem Tallisem.

„Ale co tresty?“ ptám se.

„Žádné tresty,“ zavrtí hlavou. „Nic takového."

„A pravidla?"

„Žádná pravidla."

„Vůbec žádná? Ale vždyť máš ty své potřeby."

„Tebe potřebuju víc, Anastasie. Za těch posledních pár dnů jsem si prošel očistcem. Všechno mi říká, abych tě nechal jít, že si tě neza sloužím. Všechny ty fotky, co udělal ten kluk… vidím na nich, jak tě vnímá on. Jsi na nich tak bezstarostná a krásná - ne, že bys teď nebyla krásná, ale když se na tebe podívám, vidím tu bolest. Šílím, když si uvědomím, že jsem to já, kdo ti ji způsobil. Jenže jsem taky sobecký. Chtěl jsem tě od chvíle, cos mi vpadla do kanceláře. Jsi tak… nádherná, upřímná, vřelá, silná, duchaplná, kouzelně nevinná; ten výčet je nekonečný. Strašně tě obdivuju. A chci tě. A při pomyšlení, že tě má někdo jiný, mám pocit, jako by někdo otočil kudlou v mý černý duši."

V puse mám rázem jako na poušti. *U všech svátých!* Mé podvědomí spokojeně pokyvuje hlavou. Jestli tohle není vyznání lásky, tak co tedy? Slova se ze mě začínají valit jako z

protržené přehrady.

„Christiane, proč si proboha myslíš, že máš černou duši? Něco takového bych nikdy neřekla. Možná smutnou. Ale jsi dobrý člo věk. Vím to… jsi velkorysý, laskavý, nikdy mi nelžeš. Já - snažila jsem se málo. To, co se stalo minulou sobotu, mě strašně šokovalo - bylo to jako procitnutí. Zjistila jsem, jak moc mírný jsi ke mně do té doby byl, a taky, že nemůžu být tím, koho potřebuješ. A potom, když jsem odešla, mi to všechno došlo… fyzická bolest, kterou jsi mi způsobil, nebyla ničím v porovnání s bolestí z té ztráty. Strašně moc tě chci potěšit, ale je to hrozně těžké."

„Ale ty mi dopřáváš potěšení neustále," zašeptá. „Jak často ti to musím opakovat?"

„Nikdy nevím, co si myslíš. Někdy jsi tak uzavřený… jako by ses schovával před celým světem. Děsíš mě tím. To proto s tebou moc nemluvím. Nedokážu odhadnout, kdy se ti změní nálada. Otočí se
o sto osmdesát stupňů během nanosekundy. Je to hrozně matoucí. A nedovolíš mi, abych se tě dotýkala, a přitom to chci, tak moc… ukázala bych ti, jak moc tě miluju.“

V té tmě vidím, jak zamžiká, zdá se, že vyplašeně, a já mu už dál nedokážu odolat. Škrábu se mu na klín, úplně ho tím vyvádím z míry, a beru si jeho hlavu do dlaní.

„Já tě miluju, Christiane Greyi. Jestli jsi odhodlaný pro mě tohle všechno udělat… To já jsem ta, kdo si tě nezaslouží - a je mi strašně líto, že nemůžu udělat to samé já pro tebe. Možná časem… nevím… každopádně ano, ten tvůj návrh přijímám. Kde to mám podepsat?"

Ovíjí kolem mě paže a strhává si mě na sebe.

„Ach, Ano,“ vydechne a zaboří mi nos do vlasů.

Sedíme a vzájemně se objímáme, posloucháme hudbu - dojemnou klavírní skladbu, která odráží emoce uvnitř auta… pokojné licho po bouři. Uvelebuju se mu v náručí, opírám si hlavu o jeho rameno a on mi uklidňujícími pohyby hladí záda.

„Dotýkání je mou krajní mezí, Anastasie," zašeptá.

„Já vím. Přála bych si vědět proč.“

Po chvíli si povzdechne a tiše pronese: „Měl jsem děsivé děts tví. Myslím, že jeden z těch, co tu závislou děvku pásli…“ Jeho hlas jde do ztracena a já vnímám, jak je napjatý, když si vybavuje nějakou z těch hrůz.

„Pamatuju si to,“ hlesne se zachvěním.

Srdce mám jako v kleštích - to když si vzpomenu na ty jizvy hyzdící jeho kůži. *Ach, Christiane.* Zesiluju své sevření.

„Byla k tobě hrubá? Tvá matka?" Hlas mám tenký a tichý, po znamenaný zadržovanými slzami.

„Pokud si vzpomínám, tak ne. Spíš mě zanedbávala. Ale nebrá nila mě před tím pasákem."

Odfrkne si. „Myslím, že jsem se staral já o ni. A když se konečně zabila, trvalo čtyři dny, než to někdo zjistil a než nás našli… Všech no si to pamatuju."

Nedokážu zabránit zděšenému lapnutí po dechu. *Svatá Matko Boží.* Až se mi z toho udělalo zle.

„Život s tebou fakt pěkně vyjebal," vydechnu.

„Jak jsem říkal - padesát odstínů šedi."

Pootočím hlavu a přitisknu mu rty na krk. Hledám a zároveň nabízím útěchu. Před sebou vidím malého ušmudlaného šedookého chlapce, ztraceného a osamělého vedle mrtvého těla matky.

Christiane. Vdechuju jeho vůni. Je božská, moje nejoblíbenější na celém světě. Přitahuje si mě k sobě pevněji a dává mi polibek do vla sů. A tak sedím, schoulená v jeho objetí, a Taylor s námi uhání nocí.

Když se probudím, už projíždíme Seattlem.

„Ahoj," zdraví mě Christian tiše.

„Promiň," zamumlám. Zvedám se z něj, protahuju se a mžou rám. Ještě pořád jsem u něj v náručí, na jeho klíně.

„Rád tě pozoruju, když spíš."

„Říkala jsem něco?"

„Ne. Už jsme skoro u tebe."

Aha… „My nejedeme k tobě?"

„Ne."

Napřímím se úplně a upřu na něj zkoumavý pohled. „Proč ne?"

„Protože jdeš zítra do práce."

„Aha," odtuším dotčeně.

Ušklíbne se na mě. „Proč, měla jsi snad něco na mysli?"

Ihned se mi hrne krev do tváří. „No, možná.“

Uchechtne se. „Anastasie, nehodlám se tě znovu dotknout - ne, dokud mě o to nebudeš sama prosit."

„Cože?!“

„Aspoň tě to donutí se mnou začít komunikovat. Příště, až se budeme milovat, budeš mi muset přesně popsat, co chceš, a pěkně do detailů."

„Eh.“

Taylor zastavuje před naším domem a Christian si mě sesazuje z klína. Vystupuje a přidržuje mi otevřené dveře.

„Něco pro tebe mám.“ Přechází ke kufru, otevírá ho a vyndává z něj velkou obdélníkovou krabici zabalenou jako dárek. Co je zas kčertu tohle?

„Otevři to, až budeš vevnitř."

„Ty nepůjdeš dál?“

„Ne, Anastasie."

„A kdy tě teda uvidím?"

„Zítra."

„Zítra mě chce šéf vzít na drink."

Christianův výraz tvrdne. „Opravdu?" Jeho hlas lemuje skrytá hrozba.

„Chce oslavit můj první týden," dodávám honem.

„Kam půjdete?"

„To nevím."

„Mohl bych tě tam vyzvednout."

„Fajn… pošlu ti mail nebo smsku."

„Dobře."

Doprovází mě k domovním dveřím a čeká, až vylovím klíče z ka belky. Když mám odemčeno, naklání se ke mně, svírá mi bradu v prs -
tech a zvedá ji. Se rty těsně nad mým obličejem zavírá oči a jemnými polibky si značí stezku mezi mým spánkem a koutkem úst.

Z hrdla mi uniká tichounký sten, uvnitř mě všechno roztává a rozkvétá.

„Tak zítra," vydechne.

„Dobrou noc, Christiane," zašeptám a jasně slyším tu potřebu, co m i proniká do hlasu.

Lehce se pousměje.

„Tak šup dovnitř," nařizuje mi a já vcházím do vestibulu i s tím tajemným balíčkem v rukou.

„Pozdějc, bejby," zavolá za mnou, pak se otočí a s ladností jemu vlastní vyráží zpátky k autu.

Doma ten dárek hned rozbaluju a uvnitř nacházím svůj notebook, BlackBerry a další obdélníkovou krabičku. *Copak je asi tohle?* Trhám z ní stříbrný papír, pod kterým se ukrývá útlé černé pouzdro. Když ho otevřu, spatřím iPad. *Do háje… iPad!* Na monitoru je volně položená bílá kartička se vzkazem psaným Christianovým písmem:

Anastasie — tohle jsem koupil pro Tebe.
Vím, co bys chtěla slyšet. Ta hudba to řekne za mě.

Christian

Páni. Mám tady esenci Christiana Greye převlečenou za luxus ní iPad. Nevěřícně kroutím

hlavou nad tím mrháním, ale v skrytu duše jsem šťastná jako blecha. Jeden takový má v kanceláři i Jack, takže vím, jak to funguje.

Zapnu ho a zajíknu se, když se na obrazovce objeví tapeta: malý model kluzáku. *Páni*. To je Blaník L23, který jsem mu dala, upev-

něný na skleněném podstavci a vystavený na Christianově stole v kanceláři, tuším. Civím na ten výjev se spadlou čelistí.

On ho postavil! On si ho fakt postavil. Teď si vzpomínám, že se o tom zmiňoval v tom vzkazu u květin. Až se mi z toho zatočila hlava, pr otože mi vzápětí dochází, že do toho dárku vložil mnohem víc než jenom peníze.

Posouvám kurzor až dolů, abych odemkla obrazovku, a znovu zalapám po dechu. Na pozadí je naše společná fotografie z promo ce. Ta, která se objevila v *The Seattle Times*. Christian na ní vypadá tak dobře. Neubráním se úsměvu od ucha k uchu, zatímco má vnitřní bohyně se svíjí a laská na lenošce - 0 ano, a je celý můj!

Tahem prstu přesouvám ikony a na další obrazovce se objevuje několik dalších. Kindle, iBooks, Word - a co já vím, co všechno.

No to mě podrž! Britská knihovna?! Klikám na ikonu a před očima se mi rozbaluje menu: HISTORICKÁ SBÍRKA. Sjíždím dolů a vybírám si ROMÁNY 18. A 19. STOLETÍ. Další menu. Ťuknu na titul: *AMERIČAN* - HENRY JAMES. Otevírá se nové okno, které mi nabízí naskenovanou knihu ke čtení. Ty bláho - to je jedno z prvních vydání, z roku 1879, a já ho mám v iPadu! On mi koupil celou Britskou knihovnu na zmáčknutí jednoho knoflíku.

Rychle z toho vyskakuju ven. Je mi naprosto jasné, že bych se v tom hle ráji mohla rochnit až do skonání světa. Zaznamenávám aplikaci zabývající se „zdravou stravou", nad kterou se musím usmívat a záro veň protočit oči. Dál zprávy, počasí… ale Christian se ve vzkazu zmi ňoval o hudbě. Vracím se zpátky na hlavní obrazovku, kde si vybírám ikonu iPod, načež se přede mnou rozbaluje playlist. Jak ho procházím, ve tváři se mi znovu usídluje úsměv. Thomas Tallis - tak na toho jen tak nezapomenu. Koneckonců, slyšela jsem ho už dvakrát… jednou, když na mě Christian použil důtky, a podruhé, když mě šukal.

Witchcraft. Můj úsměv se rozšiřuje - *ach ano, to byl ten tanec ve velkém pokoji*. Potom Bach a Marcello - *ale ne, to je teď na mě až příliš smutné*. Jeff Buckley - *jo, o tom už jsem slyšela*. Snow Patrol - *moje oblíbená skupina*. A další písnička je od Enigmy, jmenuje se *Principles ofLust*. Jak typické, ušklíbnu se. Další se jmenuje *Possessi- on… jistě, to je celý Stín*. A pár dalších, o kterých jsem nikdy neslyšela.

Vybírám si jednu, která mě upoutala a pouštím ji. Jmenuje se *Try* a zpívá ji Nelly Furtado. Její hlas se kolem mě ovíjí jako hedváb ný šál, celou mě zahaluje. Lehám si k tomu do postele.

Znamená to snad, že to chce Christian zkusit? Pokusit se o nový typ vztahu? Hltám každé slovo, dívám se do stropu a snažím se přijít na kloub tomu náhlému zvratu. Chyběla jsem mu. On chyběl mně. Musí ke mně něco cítit. Prostě musí. Tenhle iPad, ty písničky, všechny ty aplikace - záleží mu na mně. Opravdu záleží. Srdce mi samou nadějí poskočí.

Písnička končí a mně se do očí tlačí slzy. Rychle roluju na další - *The Scientist* od Coldplay, to je jedna z Kateiných nejoblíbenějších skupin. Tu písničku znám, ale jejímu textu jsem nikdy nevěnovala pořádnou pozornost. Zavírám oči a nechávám se těmi slovy zaplavit, unášet…

Slzy se mi derou do očí. Už je nedokážu zadržovat. Jestli tohle není omluva, tak co tedy? *Ach, Christiane*.

Nebo je to výzva? Zodpoví moje otázky? *Odvozuju si z toho příliš? Nejspíš ano.* Mé podvědomí souhlasně pokývá hlavou, v obličeji soustrastný výraz.

Otírám si slzy. Musím mu napsat mail a poděkovat. A tak se zvedám z postele, abych si došla pro notebook.

Coldplay mi dělají zvukovou kulisu, ještě když se uvelebuju se zkříženýma nohama na posteli. Mac nabíhá a já se přihlašuju.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** IPAD **Datum: 9. 6.2011,23:56 Komu:** Christian Grey

Už zase kvůli Tobě brečím. Miluju ten iPad. Miluju ty písničky.
Miluju Britskou knihovnu. Miluju Tebe. Děkuju.
Dobrou noc,

Ana xx

Od: Christian Grey **Předmět:** iPad **Datum: 10.6.2011,00:03 Komu:** Anastasia Steeleová

Jsem rád, že se Ti to líbí. Taky jsem si jeden koupil. Kdybych byl u Tebe, ty slzy bych Ti slíbal.
Ale nejsem, takže jdi spát.

Christian Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Musím se nad tou jeho odpovědí usmívat. Je pořád tak panovač ný, tak… prostě je to Christian. Změní se i tohle? A v tu chvíli zjišťuju, že doufám v opak. Mám ho takového ráda, poroučivé- ho, ovšem za předpokladu, že mu můžu vzdorovat beze strachu z trestu.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Pan Nerudný **Datum: 10.6.201 1,00:07**

Komu: Christian Grey

Slyším Váš obvyklý panovačný a napjatý tón, pane Greyi.

Vím o něčem, co by Vám mohlo ulevit. Ale když tu nejste… u sebe mě nenecháte… a navíc očekáváte, že budu prosit…
Můžete si o tom nechat leda tak zdát, pane.

Ana XX

P.S.: Zaznamenala jsem, že jste do výběru též zahrnul hymnu všech fanatických pronásledovatelů: „Každý nádech, který učiníš." Já osobně Váš smysl pro humor oceňuji, ale ví o tom doktor Flynn?

Od: Christian Grey **Předmět:** Bohorovně klidný **Datum: 10.6.2011,00:10 Komu:**

Anastasia Steeleová

Má nejdražší slečno Steeleová,

dokonce i ve vanilkových vztazích může dojít k naplácání, víte? Obvykle po oboustranné dohodě a se sexuálním podtextem… ale v tom milerád udělám výjimku.
K Vaší neskonalé úlevě Vám musím sdělit, že doktor Flynn rovněž sdílí můj

smysl pro humor.

A teď už, prosím, jdi spát, protože zítra toho moc nenaspíš. A mimochodem – budeš prosit, věř mi. Už se na to těším.

Christian Grey,

Napjatý výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Dobrou noc a sladké sny **Datum: 10.6.2011,00:12 Komu:** Christian Grey

Když o to tak hezky prosíš, a protože mám ráda Tvé jemné pohrůžky, schoulím se v posteli i s iPadem, který jsi mi tak laskavě věnoval, a budu usínat při brouzdání Britskou knihovnou a poslechu hudby, která to řekne za Tebe.

A xxx

Od: Christian Grey **Předmět:** Ještě jedna prosba **Datum: 10. 6. 201 1, 00:15 Komu:**

Anastasia Steeleová

Nech si o mně zdát. x

Christian Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Snít o tobě, Christiane Greyi? Vždycky.

Rychle se převlékám do pyžama, čistím si zuby a zaléhám do po stele. Do uší si vkládám sluchátka, zpod polštáře tahám splasklý balónek Charlie Tango a tisknu si ho k sobě.

Zalykám se radostí, na tváři připitomělý široký úsměv. Jaká změna se může udát za jediný den. Jak mám asi teď usnout?

José Gonzales začíná pět uklidňující píseň s hypnotickým kytarovým doprovodem a já se pomalu propadám do spánku. Žasnu nad tím, jak se svět za jediný večer ustálil do rovnováhy, a rozjí mám, jestli bych taky neměla Christianovi sestavit playlist.

-

Kapitola 3

Být bez auta má jednu výhodu - v autobuse cestou do práce můžu nasadit sluchátka do iPadu uloženého v kabelce a naslouchat všem těm nádherným tónům, které mi Christian věnoval. Takže v okamžiku, kdy přicházím do práce, mám na tváři ten nejabsurdnější výraz.

Jack ke mně vzhlédne a zarazí se.

„Dobré ráno, Ano. Ty… úplně svítíš." Jeho poznámka mě vyvádí z míry.

Jak nemístné!

„Děkuju, Jacku, dobře jsem se vyspala. Taky ti přeju dobré ráno.“ Lehce svraští obočí.

„Můžeš je, prosím tě, do oběda pročíst a udělat mi k nim po známky?" Podává mi čtyři rukopisy. Když spatří můj zděšený výraz, dodává: „Jenom první kapitoly."

„Jasně," vydechnu úlevou a on mi na oplátku věnuje široký úsměv.

Zapínám počítač, abych se pustila do práce, dopíjím přitom latte a jím banán. A zjišťuju, že mi přišel e-mail od Christiana.

Od: Christian Grey **Předmět:** Pomoc… **Datum: 10.6.2011,08:05**

Komu: Anastasia Steeleová

Pevně věřím, že jsi snídala.

V noci jsi mi chyběla.

Christian Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Staré knihy… **Datum: 10.6.2011,08:33**

Komu: Christian Grey

Právě teď jím banán. Pár dnů jsem nesnídala vůbec, takže je to pokrok. Miluju Britskou knihovnu – pustila jsem se do Robinsona Crusoe… a samozřejmě miluju Tebe.
A teď mě omluv, snažím se pracovat.

Anastasia Steeleová,

Asistentka Jacka Hydea, odpovědného redaktora SIP

Od: Christian Grey

Předmět: A to má být všechno, co jsi snědla?

Datum: 10.6.2011,08:36 Komu: Anastasia Steeleová

Určitě bys dokázala sníst víc. Budeš potřebovat energii na to žebrání. Christian

Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Otrapo **Datum:** 10.6.2011,08:39 **Komu:**

Christian Grey

Pane Greyi, snažím se pracovat, abych se nějak uživila. A budeš to Ty, kdo bude žebrat.

Anastasia Steeleová,

Asistentka Jacka Hydea, odpovědného redaktora SIP

Od: Christian Grey **Předmět:** Vsaď se!

Datum: 10. 6. 2011, 08:46 **Komu:** Anastasia Steeleová Miluju výzvy, slečno Steeleová…

Christian Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Sedím a culím se na monitor jako idiot. Jenže musím přečíst ty první kapitoly a napsat k nim Jackovi poznámky. Rozkládám ruko pisy na stůl a pouštím se do toho.

Kolem oběda si sbíhám dolů do lahůdkářství pro sendvič Pastrami, poslouchám přitom další písničky z iPadu. Jako první mi hraje Nitin Sawhney, je to nějaké etno s názvem *Homelands* - a je to opravdu dobré. Pan Grey má vskutku velmi rozmanité hudební choutky. Když se courám zpátky, mám tam klasiku - *Fantazie na téma Thomase Tallise* od Vaughana Williamse. Zdá se, že Stín má smysl pro humor, a já ho za to miluju. Zmizí mi vůbec někdy ten stupidní výraz z obličeje?

Odpoledne se táhne. V nestřežené chvilce píšu mail Christianovi.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Nuda… **Datum: 10.6.2011, 16:05 Komu:** Christian Grey

Potřebuju si protáhnout prsty. Jak se máš?
Co děláš?

Anastasia Steeleová,

Od: Christian Grey

Předmět: Tvé prsty…

Datum: 10.6.201 I, 16:15 Komu:

Anastasia Steeleová

Měla jsi jít pracovat pro mě.

Nepotřebovala by sis protahovat prsty. Jsem si jistý, že bych pro ně našel nějaké využití.Vlastně mě napadá hned několik možností…
Já se zabývám obvyklými nudnými fúzemi a obchody. Je to dost nezáživné. E-maily v SIP jsou monitorovány.

Christian Grey

Rozptýlený výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

A sakra. To jsem netušila. A jak o tom kčertu ví on? Mračím se na monitor a rychle procházím maily, které jsme si dnes posílali, a přitom je mažu.

Přesně v půl šesté se u mého stolu zjevuje Jack. Máme „nefor mální" pátek, takže má na sobě džíny a černou košili. Díky tomu opravdu působí velmi neformálně.

„Tak co ten drink, Ano? Většinou chodíme na jeden rychlý do baru přes ulici."

„My?" ptám se s nadějí v hlase.

„Jo, chodí nás většina… tak půjdeš?"

Z nějakého nepochopitelného důvodu, který teď nechci pitvat, mě zaplavuje úleva.

„Půjdu ráda. Jak se ten bar jmenuje?"

„Padesátá."

„To si děláš srandu."

V obličeji se mu usídluje zmatený výraz. „Ne. Má to snad pro tebe nějaký hlubší význam?"

„Ne, promiň. Přijdu tam za vámi.“

„Co si dáš k pití?“

„Pivo, prosím tě.“

„Super."

Ještě odcházím na dámy, odkud píšu Christianovi e-mail z Black- Berry.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Tam zapadneš

Datum: 10.6.2011, 17:36 Komu: Christian Grey

Jdeme do baru, který se jmenuje Padesátá.

Množství humoru, který bych z té skutečnosti mohla vydolovat, je nekonečné. Těším se, až se tam s Vámi setkám, pane Greyi.

Ax

Od: Christian Grey **Předmět:** Nebezpečí **Datum: 10.6.2011, 17:38 Komu:** Anastasia Steeleová

Dolování je velmi nebezpečná činnost.

Christian Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Nebezpečí?

Datum: 10.6.2011, 17:40 Komu: Christian Grey Nějak mi uniká pointa.

Od: Christian Grey **Předmět:** Jak prosté… **Datum: 10.6.201 I, 17:42 Komu:** Anastasia Steeleová

Bylo to pouhé konstatování, slečno Steeleová. Už brzy se setkáme.
Radši dřív než pozdějc, bejby.

Christian Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Kontroluju se v zrcadle. Jeden den - a takový rozdíl. Mám víc barvy ve tvářích a jasnější pohled, oči mi doslova září. To bude vliv Christiana Greye. Co s jednou neudělá, když si s ním vymění pár mailů. Křením se na sebe a uhlazuju si modrou halenku - tu, kte-

rou mi koupil Taylor. Dnes mám na sobě své oblíbené džíny. Větši na ostatních žen v kanceláři nosívá džíny nebo volnou sukni. Budu muset do nákupu jedné nebo dvou takových investovat. Možná
o víkendu, nechala bych si proplatit ten šek od Christiana, co mi dal za Wandu, mého Broučka.

Když vycházím z budovy, zaslechnu, jak mě někdo osloví jménem.

„Slečna Steeleová?"

S očekáváním se otáčím, a zjišťuju, že stojím před mladou ženou s popelavým obličejem. Přistupuje ke mně, vypadá jako duch - je tak bledá a má podivně prázdný výraz.

„Slečna Anastasia Steeleová?" opakuje s naprosto nehybným obličejem, navzdory tomu, že mluví.

„Přejete si?“

Zastavuje se na chodníku asi tak tři stopy ode mě a jen na mě zírá a já zírám na ni, paralyzovaná. Kdo to je? A co po mně chce?

„Můžu vám nějak pomoci?" sonduju. Odkud zná mé jméno?

„Ne…Jenom jsem si vás chtěla prohlédnout." Její hlas je st rašidelně tichý.

Má tmavé vlasy, tak jako já - stejně ostře kontrastují s její světlou pletí. Oči má hnědé, v barvě bourbonu, ale prázdné. Jsou úplně bez života. Překrásný bledý obličej má poznamenaný ztrápeným výrazem.

„Promiňte, ale já vám nerozumím," vysvětluju zdvořile a snažím se nevnímat varovné mrazení, které mě šimrá v zátylku.

Když si ji prohlížím pozorněji, zjišťuju, že vypadá divně. Je ne upravená, jako by o sebe nedbala. Její oblečení je o dvě velikosti větší, a to včetně značkového baloňáku.

Zasměje se. Je to zvláštní, nelibý zvuk, který ještě přiživuje mé znepokojení.

„Máte snad něco, co bych já neměla?“ ptá se smutně. Znepokojení se mění na strach.

„Promiňte - kdo jste?“

„Já? Já jsem nikdo.“ Zvedá ruku, aby si pročísla vlasy sahající k ramenům, a jak to udělá, vyhrnuje se jí rukáv kabátu a odhaluje potřísněný obvaz, který má kolem zápěstí.

No to mě podrž.

„Na shledanou, slečno Steeleová." Otáčí se a odchází ulicí, za tímco já stojím jako přikovaná. Sleduju její křehkou postavu, jak mi mizí z dohledu a ztrácí se v davu lidí opouštějících své kanceláře.

Co to jako mělo znamenat?

Celá zmatená přecházím ulici k baru a pokouším se nějak vstřebat to, co se právě odehrálo. Mé podvědomí vystrkuje svou oškli vou hlavu a zasyčí: *Ta má něco společného s Christianem.*

Padesátá je rozlehlý neosobní podnik s baseballovými vlaječkami a plakáty na zdech. Jack je na baru s Elisabeth, Courtney, což je další odpovědná redaktorka, dvěma chlápky z finančního a Claire z recepce. Ta má v uších ty svoje typické stříbrné kruhy.

„Ahoj, Ano!“ Jack mi podává láhev.

„Děkuju… na zdraví," zamumlám, ještě pořád otřesená ze se tkání s Dívčím Přízrakem.

„Na zdraví." Ťukneme si a on pokračuje v hovoru s Elisabeth.

Na mě se mile usměje Claire. „Tak jaký byl první týden?" ptá se mě.

„Dobrý, děkuju. Všichni působí hodně přátelsky."

„Dnes vypadáš mnohem šťastněji."

Rudnu. „No, je přece pátek," vyhrknu. „A co ty - máš nějaké plány na víkend?"

Má osvědčená rozptylovací technika zafunguje, a tak jsem zachráněna. Vychází najevo, že Claire je ze sedmi dětí a jede na velkou rodinnou sešlost do Tacomy. Začíná se se mnou živě bavit a já si uvědomuju, že jsem od té doby, co Kate odjela na Barbados, nemluvila s žádnou ženou v mém věku.

Nepřítomně rozjímám nad tím, jak se asi Kate má… s Elliotem. Nesmím se pak zapomenout Christiana zeptat, jestli se mu ozval. Jo, a příští úterý se vrací její bratr Ethan, bude u nás bydlet. Nějak si nedokážu představit Christiana a jeho nadšení, až tohle zjistí. Najednou se to setkání s Podivným Dívčím Přízrakem odsouvá někam do zákulisí mé mysli.

Během našeho hovoru s Claire mi Elisabeth podává další pivo. „Díky," usměju se na ni.

S Claire se mluví jedna radost - je neuvěřitelně upovídaná -, takže dřív než si toho všímám, mám třetí pivo jako pozornost od jednoho z těch kluků z finančního.

Když Elisabeth s Courtney odcházejí, připojuje se Jack k nám. *Tak kde je ten Christian?* Jeden z těch dvou se dává do řeči s Claire.

„Tak co, Ano, myslíš, žes udělala dobře, když jsi nastoupila k nám?" Jackův hlas se táhne jako med… a stojí až moc blízko. I když, všimla jsem si, že k tomu inklinuje u každého. Dokonce i v práci. Mé podvě domí přimhouří oči. *Jen si to špatně vykládáš,* kárá mě.

„Moc jsem si ten první týden užila, děkuju, Jacku. Ano, myslím, že jsem udělala správné rozhodnutí."

„Jsi velmi chytrá dívka, Ano. Dotáhneš to daleko."

Cítím, jak červenám. „Děkuju," muknu, protože nevím, co jiného bych na to řekla.

„Bydlíš daleko?"

„V Pike Markét."

„Ale! To je ode mě kousek.“ S úsměvem se přisouvá dokonce ještě blíž a naklání se k baru tak, že mě u něj účinně vězní. „Máš už nějaké plány na víkend?“

„No… ehm…“

Vycítím jeho přítomnost dřív, než ho spatřím. Je to, jako by na něj bylo celé mé tělo dokonale vyladěné. Ve stejnou chvíli se uvolňuje i probouzí - je to zvláštní kombinace pocitů. A taky je tu ta podivná pulsující energie.

Christian mi pokládá ruku kolem ramen ve zdánlivě nenuce ném gestu vyjadřujícím náklonnost - ale já vím, že to tak úplně není. On si tím vymezuje své území a já to právě

teď velmi oceňuji. Měkce mě políbí do vlasů.

„Ahoj, bejby," vydechne.

Nedokážu si pomoc, ale když mě objímá, cítím úlevu, bezpečí a… radost. Přitahuje si mě k boku a já k němu zvedám oči. Upřeně zírá na Jacka a má ten svůj neproniknutelný výraz. Pak obrací svou pozornost ke mně, věnuje mi krátký pokřivený úsměv, za kterým následuje letmý polibek. Na sobě má to tmavomodré sako s proužky, džíny a rozhalenou bílou košili. Je zkrátka okouzlující.

Jack se neochotně stahuje.

„Jacku, tohle je Christian," pípnu omluvně. *Za co se omlouvám?*

„Christiane, to je Jack."

„Já jsem přítel," pronáší Christian s minimalistickým chlad ným úsměvem, který se ani zdánlivě nedotkne jeho očí, a podává si s Jac kem ruku. Letmo se podívám na Jacka. Zkoumavě si měří ten fajnový exemplář mužské populace, který před ním stojí.

„A já jsem šéf," odpovídá arogantně. „Ana se zmiňovala o ně jakém ex- příteli."

Do háje zelenýho. Být tebou, tuhle hru bych na Stína nezkoušela .

„Tak teď už ex nejsem," zpraží ho Christian. „Pojď, bejby, je čas jít."

„Zůstaňte, prosím, a dejte si s námi drink," láká ho Jack sladce. Nemyslím, že by to byl dobrý nápad. Proč jen to je tak nepří jemné?

Koutkem oka pohlédnu na Claire, která - jak jinak - zírá s otevřenou pusou a neskrývaně dychtivým výrazem na Christiana. Kdy už si přestanu dělat hlavu s tím, jaký vliv má na jiné ženy?

„Už něco máme," utne ho Christian a nasazuje tajemný úsměv.

My něco máme? Prostupuje mnou záchvěv očekávání.

„Možná jindy," dodává. „Pojď," vybízí mě a sahá pro mou ruku.

„Uvidíme se v pondělí," usměju se na Jacka, Claire i ostatní. Usi lovně se přitom snažím ignorovat Jackův méně než potěšený výraz a následuju Christiana ze dveří.

Taylor se opírá o kapotu audi přistaveného u obrubníku.

„Proč se mi zdálo, jako byste závodili, kdo dočůrá dál?“ ptám se Christiana nevinně, když mi otevírá dveře auta.

„Protože to tak bylo,“ zahučí, věnuje mi obvyklý tajemný úsměv a zabouchne.

„Zdravím, Taylore,“ řeknu, když se naše oči setkají ve zpětném zrcátku.

„Slečno Steeleová," odpovídá a vlídně se usměje.

Christian vklouzne na sedadlo vedle mě, uchopí mi ruku a něž ně ji políbí. „Ahoj,“ broukne.

Cítím, jak se mi do tváří lije krev, protože vím, že nás Taylor slyší, a jsem vděčná, že nevidí ten živočišný pohled, kterým se mi Chris tian momentálně propaluje až do kalhotek. Stojí mě veškeré síly, abych se na něj nevrhla, hned tady a teď, na zadním sedadle auta.

Páni, na zadním sedadle auta… hmm. Má vnitřní bohyně si v tichém zamyšlení mne bradu.

„Ahoj,“ vydechnu, v puse suchopár.

„Tak co bys chtěla dnes večer dělat?“

„Neříkal jsi náhodou, že už něco máme?“

„Jistě. Já vím naprosto přesně, co chci dělat, Anastasie. Ale ptám se tebe

- co bys ráda ty?“

Nedokážu tomu zabránit - celá se na něj rozzářím.

„Aha,“ odtuší s ďábelsky hříšným úšklebkem. „Takže… žebrání. Chceš žebrat u mě, nebo u tebe?“ Skloní hlavu ke straně a použije na mě ten svůj dokonalý sexy úsměv.

„Mám takový dojem, že jste až moc suverénní, pane Greyi. Možná bychom pro změnu mohli jít ke mně.“ Schválně si skousnu ret a jeho výraz vzápětí hrubne.

„Taylore, ke slečně Steeleové, prosím.“

„Pane,“ bere ho Taylor na vědomí a vyráží do ulic.

„Tak, jak ses dnes měla?“ zjišťuje Christian.

„Dobře, a ty?“

„Děkuju, dobře."

Jeho absurdně široký úsměv teď zrcadlí ten můj. Znovu mě líbá na kloubky prstů.

„Vypadáš skvěle," zkonstatuje.

„Ty taky."

„Ten tvůj šéf, Jack Hyde, dělá svou práci dobře?"

Tak počkat! Co je to za nečekanou změnu tématu? Soustředěně krčím čelo. „Proč? Souvisí to nějak s vašimi závody v čůrá- **n i ?**

Uchechtne se. „Anastasie, ten chlap se ti snaží dostat pod suk ni," pronáší suše.

Můj obličej může směle konkurovat barvě stěn jeho herny a na víc mi klesá brada. Šokované podvědomí se ostře nadechuje.

„No, chtít si může, co se mu zlíbí… Proč se o tom vlastně baví me? Ty víš, že o něj nemám nejmenší zájem. Je to prostě můj šéf.“

„A o to právě jde. On chce něco, co mi patří. A já potřebuju vědět, jestli svůj džob dělá dobře.“

Pokrčím rameny. „Asi jo." O co mu jde?

„Radši by ti měl dát pokoj, nebo se jeho zadek jednoho krásný- ho dne ocitne na dlažbě."

„Ale, Christiane, o čem to mluvíš? Vždyť nic neprovedl." *Teda zatím.*

Jen stává trochu moc blízko.

„Něco si dovolí - a povíš mi to. Říká se tomu hrubé porušení morálky nebo taky sexuální harašení."

„Vždyť to bylo jenom posezení po práci."

„Myslím to vážně. Jediná věc, a letí."

„Až takový vliv přece nemáš." *No vážně!* Ale dřív než na něj stihnu protočit oči, vráží do mě prozření jako rozjetý náklaďák. „Že ne, Christiane?"

Po rtech mu přelétá tajemný úsměv.

„Ty nás kupuješ," zašeptám zděšeně.

Následkem paniky v mém hlase jeho úsměv lehce povadá. „To není úplně přesná formulace," opravuje mě.

„Tys to koupil. SIP. Už ti patří." Ostražitě zamžiká. „Už asi jo."

„Tak jo, nebo ne?"

„Jo."

Co to sakra…?

„Proč?" zaskřehotám, ve větším šoku už snad nemůžu být. To hle prostě překračuje všechny meze.

„Protože můžu, Anastasie. Musím vědět, že jsi v bezpečí."

„Ale vždyť jsi řekl, že se mi nebudeš plést do kariéry!"

„To taky nebudu."

Vyškubnu ruku z jeho sevření. „Christiane…" Docházejí mi slova.

„Ty se na mě zlobíš?"

„Ano. Ovšemže se na tebe zlobím," vypěním. „Chci říct, co je to za zodpovědnýho výkonnýho ředitele, který dělá rozhodnutí na základě toho, s kým právě šuká?" Jak to dořeknu, zblednu a nervózně střelím okem po Taylorovi.

Sakra. Opravdu skvěle načasovaná porucha filtru mezi moz kem a pusou.

Teda Anastasie! Okřikne mě zlostně zahlížející podvědomí.

Christian otevře pusu, znovu ji zavře a potom se na mě zamračí. Zarputile mu to oplácím. Jak na sebe zíráme, atmosféra v autě se z vřelé a hravé mění na napjatou, plnou dosud nevyřčených slov a potenciálních výčitek.

Naštěstí ta nepříjemná cesta netrvá dlouho a za chvíli už Taylor zastavuje před naším domem.

Vyrážím ven z auta, aniž bych čekala, až mi kdokoliv z nich otevře dveře.

Slyším, jak Christian polohlasem doporučuje Taylorovi: „Mys lím, že bude lepší, když počkáte."

A pak už vnímám, jak stojí těsně za mnou, zatímco já usilovně lovím klíče v kabelce.

„Anastasie," promlouvá ke mně smířlivě, jako bych byla nějaké divoké zvíře zahnané do kouta.

S těžkým povzdechem se k němu obracím čelem. Jsem na něj tak neskutečně naštvaná, vztek ze mě přímo sálá, jako temná zloba, která mě hrozí každou chvíli zadusit.

„Tak za prvé, už jsem s tebou nějakou dobu nešukal - až moc dlouho, zdá se mi - a za druhé, do toho odvětví jsem stejně chtěl

proniknout. Ze všech čtyř nakladatelství v Seattlu je SIP v největším zisku. Ale právě teď je na vrcholu a pak začne stagnovat - potřebuje rozšířit."

Dál na něj umanutě zírám. Má tak pronikavý pohled, dokonce hrozivý, ale zároveň šíleně žhavý. V těch ocelových hlubinách bych se ztratila raz dva.

„Takže teď jsi můj šéf," vyštěknu.

„Technicky vzato, jsem šéf šéfa, který šéfuje tvému šéfovi."

„A technicky vzato je to hrubé porušení morálky - ta věc, že šukám se šéfem šéfa, který šéfuje mému šéfovi."

„Právě teď se s ním ale hádáš," zatváří se hrozivě.

„Nejspíš proto, že je to takovej magor," zasyčím na něj.

Christian v ohromení o krok ucouvne. *A sakra. Nezašla jsem příliš daleko?*

„Magor?" vydechne a jeho výraz se mění… na pobavený.

Zatraceně! Mám na tebe vztek, tak se mě nepokoušej rozesmát!

„Jo." Snažím se zachovat svůj nanejvýš pobouřený výraz.

„Tak magor?" opakuje a tentokrát už mu cukají koutky.

„Neopovažuj se mě rozesmávat, když jsem na tebe naštvaná!" zavrčím.

Ale on naplno roztáhne ten svůj běloskvoucí oslnivý úsměv amerického chlapce, takže to nevydržím. Začínám se culit a nakonec i smát. Jak bych asi mohla zůstat netečná vůči tomu rozjaření, které z jeho úsměvu sálá?

„To, že mám na tváři tenhle podělanej stupidní výraz, ještě neznamená, že na tebe nejsem pořádně naštvaná," upozorňuju ho bez dechu a snažím se zadržet hihňání středoškolské roztleskávačky. *I když, tou jsem nikdy nebyla,* pomyslím si trpce.

Naklání se ke mně, a já mám dojem, že se mě chystá políbit, jenže on to neudělá. Jen zaboří nos do mých vlasů a zhluboka vdechne Jejich vůni.

„Jako vždy, slečno Steeleová, jste nepředvídatelná." Narovnává se a upřeně se na mě zadívá, oči mu stále jiskří smíchem. „Tak co, pozveš mě dál, nebo mě pošleš, abych si někde připomněl své demokratické právo amerického občana, podnikatele a spotřebitele koupit si cokoliv, co se mi zatraceně zamane?"

„Už jsi o tom mluvil s doktorem Flynnem?"

Zabublá smíchem. „Tak pozveš mě dál, nebo ne, Anastasie?"

Snažím se tvářit nerozhodně - kousání rtu pomáhá -, jenže když otevírám dveře, stejně se uculuju. Christian se otáčí, mává na Taylora a audi se odlepuje od obrubníku.

Je tak zvláštní mít Christiana Greye v bytě. Zkrátka se to tu pro něj zdá být příliš malé.

Ještě pořád se na něj zlobím, jeho fanatismus nezná mezí. V tu chvíli mi taky dochází, proč věděl, že je můj mail v SIP monitorovaný. Pravděpodobně toho ví o SIP víc než já. To pomyšlení je až nepříjemné.

Co teď s tím? Proč jen má to nutkání udržovat mě v bezpečí? Přeci jsem dospělá - jakžtakž - proboha! Co můžu udělat, abych ho o tom přesvědčila?

Prohlížím si jeho krásnou tvář, když bloumá pokojem jako lev v kle ci, a můj hněv polevuje. Vidět ho tady, na mém území, tam, kde jsem prožívala konec našeho vztahu, je uklidňující. Víc než jen uklidňující, protože ho miluju a srdce mi vyzvání rozechvělou, opojnou euforií.

Rozhlíží se kolem sebe a hodnotí své nové okolí. „Je to tu hezké," uzavírá.

„Kate to dostala od rodičů."

Nepřítomně kývne a spočine na mně uhrančivým pohledem.

„Ehm… dáš si něco k pití?“ vzpamatuju se, zrůžovělá nervozitou.

„Ne, děkuju, Anastasie," pronáší zastřeně. Do háje. Proč jsem tak nervózní?

„Co bys chtěla dělat, Anastasie?" ptá se měkce, když vyráží mým směrem jako nějaká divoká šelma. Děsně sexy šelma. „Vím, co chci dělat já,“ dodává hlubokým hrdelním hlasem.

Začínám ustupovat, ale pak narážím na betonový kuchyňský ostrůvek.

„Ještě pořád se na tebe zlobím."

„Já vím." Vykouzlí omluvný poloúsměv a já taju… No, možná se tak moc nezlobím.

„Dal by sis něco k snědku?" vykoktám.

Pomalu kývne. „Ano. Tebe," zavrní. Všechno od pasu dolů se ve mně svírá. Svádí mě už jen tím hlasem, ale ten pohled, ten hladový chci-tě-ted- hned pohled… *Kristepane.*

Stojí těsně u mě, ale nedotýká se; propaluje se do mě očima a já cítím, jak mě pohlcuje jeho tělesné teplo. Je mi šílené horko, jsem vzrušením bez sebe, místo nohou mám želé a zaplavuje mě touha. Chci ho.

„Jedlas něco?" utrousí.

„Měla jsem sendvič, k obědu," špitnu. Teď se o jídle bavit nechci. Nespokojeně přivírá oči. „Musíš jíst."

„Já opravdu nemám chuť… na jídlo."

„A na co teda máte chuť, slečno Steeleová?"

„Myslím, že to víte, pane Greyi."

Znovu se nade mnou sklání a já si zase myslím, že mě chce po líbit, ale on to neudělá.

„Chtěla bys, abych tě líbal, Anastasie?" zašeptá mi tichounce do ucha.

„Jo,“ vydechnu.

„Kde?“

„Všude."

„Budeš to muset trochu víc upřesnit. Upozorňoval jsem tě, že se tě nedotknu, dokud mě o to nebudeš prosit a neřekneš mi přesně, co mám dělat."

Má vnitřní bohyně se svíjí v křeči na lenošce. A já jsem v háji - on nehraje fér.

„Prosím," zašeptám.

„Prosím, co?"

„Dotýkej se mě."

„Kde, bejby?"

Je tak mučivě blízko, jeho vůně je opojná. Zvedám k němu ruku… a on vzápětí ustupuje.

„Ne ne," kárá mě, oči najednou ostražité.

„Cože?" Ne… *vrať se!*

„Ne," vrtí rozhodně hlavou.

„To jako vůbec?" Nemůžu si pomoct, ale zním roztouženě.

Jenže on se najednou zatváří nejistě a mě to zaváhání povzbuzu je. Dělám krok jeho směrem, ale on zase couvne. Navzdory úsměvu mezi nás dává ruce.

„Podívej, Ano," varuje mě. Navíc si rozčileně prohrábne vlasy.

„Ale někdy ti to nevadí," fňuknu. „Možná bychom mohli najít popisovač a označit zakázaná území."

Překvapeně zvedá obočí. „To není špatný nápad. Kde je tvůj pokoj?" Kývnu hlavou příslušným směrem. Že by schválně měnil téma?

„Bralas ty prášky?"

A dopr… ty prášky.

Jeho výraz vadne společně s mým.

„Ne," vypravím ze sebe přiškrceně.

„Aha," odtuší a přísně semkne rty. „Pojď, dáme si něco k jídlu."

To snad ne!

„Myslela jsem, že půjdeme do postele. Já s tebou chci do postele."

„Já vím, bejby." Usměje se a nečekaně se pohne mým směrem, aby mi hrábnul po zápěstích, prudce mě na sebe strhnul a přitisk nul se ke mně celou plochou svého těla.

„Musíš jíst, a já zrovna tak," zabrouká a opře do mě spalující šedý pohled. „Kromě toho… očekávání je základem svádění a já jsem právě teď všema deseti pro lehce odpírané uspokojení."

He? A to jako odkdy?

„Já už svedená jsem a své uspokojení chci hned. Budu žebrat, pr osím." Ježiši, vždyť já skoro kňourám. Má vnitřní bohyně je celá bez sebe.

Láskyplně se na mě usměje. „Prostě se najez. Jsi až moc hubená." Líbne mě na čelo a pouští mě.

Je to jako nějaká hra, součást ďábelského plánu. Mračím se na něj.

„Ještě pořád se na tebe zlobím, žes koupil SIP, a teď ještě víc, protože mě necháváš čekat," špulím se.

„Ty jsi ale malá rozzlobená slečinka, viď? Po dobrém jídle se budeš cítit lip."

„Já vím moc dobře, po čem se budu cítit lip."

„Anastasie Steeleová, já jsem v šoku!" zvolá lehce posměšně.

„Přestaň si ze mě utahovat. Nehraješ fér."

Zakousne se do spodního rtu, aby zadusil smích. Je zkrátka okouzlující… hravý Christian provokující mé libido. Kdybych byla

aspoň trochu zběhlá ve hře na svádění, věděla bych, co dělat. Navíc to, že se ho nesmím ani dotknout, mě omezuje.

Má vnitřní bohyně v zamyšlení mhouří oči. Na tom ještě budeme muset zapracovat.

Jak na sebe s Christianem zíráme - já celá nažhavená, ztrápená a roztoužená, on uvolněný a bavící se na můj účet -, uvědomuju si, že tu nemám žádné jídlo.

„Mohla bych něco uvařit - ale nejdřív budeme muset na nákup.“

„Na nákup?“

„Potravin."

„To tady nemáš nic k jídlu?" tvrdne mu výraz. Zavrtím hlavou. A jéje, vypadá celkem naštvaně.

„Jde se nakupovat," utrousí stroze. Otáčí se na patě a odchází ke dveřím, aby mi je otevřel dokořán.

„Kdys byl naposledy v supermarketu?"

Christian působí lehce nejistě, ale svědomitě mě následuje i s nákupním vozíkem.

„Už ani nepamatuju."

„To ti všechny nákupy obstarává paní Jonesová?"

„Myslím, že jí s tím pomáhá Taylor. Nejsem si jistý."

„Spokojíš se s restovaným masem? Je to rychlé."

„To zní dobře," zakření se. Nepochybně si domyslel mé skryté důvody pro rychlé vaření.

„Pracují pro tebe už dlouho?"

„Taylor čtyři roky, myslím. A paní Jonesová taky tak nějak. Proč jsi neměla doma žádné

jídlo?"

„Ty víš proč," zahučím a červenám.

„Bylas to ty, kdo mě opustil," podotýká s nelibostí v hlase.

„Já vím," připouštím tence. Tohle už si nechci připomínat. Přicházíme k pokladně, v tichosti stojíme ve frontě.

Kdybych ho bývala neopustila, nabídnul by mi vůbec někdy vanilkovou alternativu? rozjímám mimoděk.

„Máš něco k pití?" vtahuje mě zpátky do přítomnosti.

„Pivo… aspoň myslím."

„Dojdu pro víno."

Božínku. Nejsem si jistá, jak moc kvalitní víno Ernieho Supermarket nabízí.

Christian se loudá zpátky s prázdnýma rukama a znechuceným výrazem.

„Hned vedle je prodejna s víny," uklidňuju ho rychle.

„Jdu se tam podívat."

Ach jo, možná jsme měli jet rovnou k němu a ušetřili bychom si všechny ty trable. Vyprovázím ho pohledem, když rozhodně a s ne nucenou grácií prochází dveřmi. Dvě ženy, které právě vchází, se zastavují a civí na něj… Jen do toho, klidně si na mého Stína zírejte, pomyslím si sklíčeně. Tolik bych teď chtěla mít čerstvou vzpomínku na něj v mé posteli, jenže on si hraje na nedobytného. Možná bych měla taky. Má vnitřní bohyně zběsile přikyvuje. A jak tam stojím a čekám… začínáme obě společně spřádat plán. Hmm…

Christian přináší do bytu tašky s nákupem. Vlastně je nesl celou cestu z obchodu. Vypadá s nimi zvláštně. Vůbec nepůsobí tím svým obvyklým ředitelským zjevem.

„Vypadáš velmi… usedle."

„Tak z toho mě ještě nikdo nikdy neobvinil," ucedí suše a poklá dá tašky na kuchyňský ostrůvek. Když je začínám vybalovat, vytahuje z jedné láhev bílého vína a rozhlíží se po vývrtce.

„Ještě se tu moc neorientuju. Myslím, že otvírák je v tamtom šuplíku." Kývnu bradou příslušným směrem.

Připadá mi to tak… normální. Dva lidé, co se teprve poznávají a dopřávají si společnou večeři. A přesto je na tom něco zvláštního, len strach, co jsem v jeho přítomnosti vždycky cítila, je pryč. Už jsme toho spolu zažili tolik - ve tvářích cítím horko, jen na to pomyslím a přesto ho sotva znám.

„O čem přemýšlíš?" vytrhává mě Christian ze zamyšlení, zatímco ze sebe setřásá proužkované sako a odkládá ho na pohovku.

„Jak málo tě vlastně znám."

Zadívá se na mě, jeho pohled se stává o stupeň hřejivějším. „Znáš mě lip než kdokoliv jiný."

„Myslím, že to není pravda." Nečekaně a velmi nechtěně mi na mysli vytane paní Robinsonové.

„Ale je, Anastasie. Já jsem velmi, velmi uzavřený člověk." Podává mi sklenici vína.

„Na zdraví," pobídne mě.

„Na zdraví," odvětím, a když ukládá láhev do lednice, upíjím.

„Můžu ti s tím pomoct?" ptá se pak.

„Ne, to je v pohodě… posaď se."

„Pomohl bych ti rád." Má tak upřímný výraz.

„Můžeš nakrájet zeleninu."

„Ale vařit neumím," prohlásí, když si podezíravě měří nůž, kte rý mu podávám.

„Je mi celkem jasné, že to nepotřebuješ." Pokládám před něj prkýnko a pár červených paprik. Nerozhodně na ně zírá.

„Tys nikdy nekrájel zeleninu?"

„Ne."

Zacuká mi to koutky.

„Ty se mi pošklebuješ?"

„Zdá se, že jsme narazili na něco, co já umím a ty ne. Ber to jako výzvu, Christiane, jako další poprvé. Podívej, ukážu ti to.“

Záměrně se o něj otřu a on ustupuje. Má vnitřní bohyně zbystří.

„Takhle.“ Půlím papriku a opatrně z ní vykrajuju jádřinec.

„Vypadá to celkem jednoduše.'[1]

„Ty bys s tím neměl mít žádný problém," poznamenávám suše.

Chvíli na mě zůstává netečně hledět, ale pak se pouští do svého úkolu, zatímco já se dávám do porcování kuřecího masa na kos tičky. Začíná krájet, pomalu, pečlivě. *No potěš, takhle tu strávíme zbytek dne.*

Omývám si ruce a chystám si pánev, olej a další přísady, které budu potřebovat, a opakovaně se ho přitom letmo dotýkám - bokem, paží, zády, rukama. Jsou to malé, zdánlivě nevinné doteky. Pokaždé znehybní.

„Já vím, co děláš, Anastasie," ucedí temně a dál krájí tu první papriku.

„Myslím, že se tomu říká vaření," opáčím s nevinným zamži káním. Beru si čistý nůž, připojuju se k němu na pracovní desce při loupání a krájení česneku, šalotky a fazolových lusků a přitom do něj občas nenápadně drcnu.

„Jsi v tom celkem dobrá," utrousí a pouští se do druhé papriky.

„V krájení?" zamávám na něj řasami. „Léta cviku." Znovu se o něj otřu, tentokrát zadkem. A on zase strne.

„Jestli to uděláš ještě jednou, Anastasie, podám si tě v kuchyni na podlaze."

Pane jo. Ono to funguje. „Ale to mě budeš muset nejdřív poprosit," upejpám se.

„Je to snad výzva?"

„ Možná. “

Odkládá nůž a lenivě ke mně přistupuje, oči mu jenom sálají. Naklání se přese mě a vypíná hořák plotny. Olej v pánvi přestává vřít skoro okamžitě.

„Myslím, že se najíme později," řekne tiše. „Ulož to kuře do lednice. Tohle není věta, kterou bych kdy čekala, že zaslechnu z úst Christiana

Greye, a on jediný ji dokáže vyslovit tak, že zní opravdu, ale opravdu žhavě. Zvedám misku s nakrájeným kuřetem, trochu roztřeseně ji přikrývám talířem a strkám do lednice. Když se pak otočím, stojí Christian hned za mnou.

„Takže teď budeš žebrat?" zašeptám a neohroženě opětuju jeho ztemnělý pohled.

„Ne, Anastasie," zavrtí hlavou. „Žádné žebrání," zapřede svůdně.

Stojíme a hledíme na sebe, vzájemně se do sebe vpíjíme pohledy. Atmosféra kolem nás zvolna houstne, plní se napětím, téměř jiskří. Oba mlčíme, jen se… díváme. Skousnu si ret, protože se mě zmoc ňuje touha tak intenzivní, až se mi úží dech a kypí krev v žilách; lak žhavá, že se mi rázem propaluje všude od pasu dolů. Užasle sleduju, jak se má vlastní reakce odráží v jeho výrazu, v jeho očích.

Vzápětí mě chytá za boky a prudce strhává k sobě, a zatímco já mu zatínám prsty do vlasů, on se mi vrhá na ústa. Naráží mě zády na lednici a já zaslechnu, jak láhve a sklenice uvnitř zaprotestují. Když jeho jazyk najde můj, zasténám mu do pusy. Jednu ruku mi zaplétá do vlasů a tahem mi zaklání hlavu. Líbáme se jako nějací barbaři.

„Co bys chtěla, Anastasie?" vyhrkne.

„Tebe," zajíknu se.

„Kde?"

„V posteli."

Odtrhne se ode mě, popadne mě do náruče a spěšně a bez známky jakékoliv námahy mě odnáší do mého pokoje. Staví mě vedle postele, shýbá se a rozsvěcí lampičku. Rychle se rozhlíží kolem a spěšně zatahuje světle krémové závěsy.

„A ted?“ zapřede.

„Pomiluj mě.“

„Jak?“

No to snad…

„Musíš mě vést, bejby.“

Ty bláho. „Tak mě svlékni." Už teď jsem zadýchaná.

S úsměvem mi strká ukazováček za halenku a přitahuje si mě k sobě.

„Hodná holka," broukne, a aniž by uhnul pohledem, začíná mi pomalu rozepínat knoflíčky.

Váhavě pokládám dlaně na jeho nadloktí, abych se ho přidržela. Neprotestuje. Když je hotový, stahuje mi halenku z ramen. Pomá hám mu a nechávám ji sklouznout na podlahu. Sahá dolů, k lemu džin a roze píná mi knoflík i zip.

„Řekni mi, co chceš, Anastasie." Jeho pohled jako by doutnal a rty má rozevřené, jak se jimi mělce nadechuje.

„Líbej mě. Odsuď až sem," zašeptám, přiložím si prst pod ucho a sjíždím jím dolů po krku. Uhlazuje mi vlasy, dává je strano u té žhavé stezky a shýbá se, aby si polibky lenivě vytyčil cestu, kterou jsem mu vyznačila. Tam i zpátky.

„Teď džíny a kalhotky," vybízím ho. Těsně předtím, než přede mnou klesne na kolena, vnímám na krku, jak se usmívá. Cítím *takovou* moc. Zasouvá prsty za lem riflí a pomalu mi je stahuje dolů i s kalhotkami. Vyvlékám nohy z bot i oblečení, teď už mám

na sobě jenom podprsenku. Christian znehybní, vyčkávavě mě sle duje, ještě nevstává.

„A co teď, Anastasie?"

„Líbej mě," špitnu.

„Kde?"

„Ty víš, kde."

„Kde?"

Do háje, nebere žádné zajatce. Zahanbená si urychleně ukážu na hrot stydké kosti a on se nestoudně zakření. Zavírám oči, totál ně zostuzená, ale zároveň neskutečně vzrušená.

„S největší radostí," uchechtne se. A pak mě políbí, a pouští svůj jazyk, ten prostopášně inspirativní jazyk, ze řetězu. Se zasténáním mu zabořím prsty do vlasů. Nepřestává a laská mě jím stále dokola, čímž mě přivádí k šílenství. *Ach… vždyť to není tak… jak je to vlastně dlouho, co jsme…?*

„Christiane, prosím," zažebrám. Nechci se udělat vestoje, na to vážně nemám sílu.

„O co prosíš, Anastasie?"

„Miluj se se mnou."

„To přece dělám," vydechne a zlehka na mě foukne.

„Ne. Chci tě uvnitř."

„Určitě?"

„Prosím."

Jenže on v té sladce znamenité tortuře pokračuje. Hlasitě zavzdychám.

„Christiane… prosím."

Stoupá si a kotví pohled v mých očích, rty se mu lesknou na dů kaz mého vlastního vzrušení.
U všech svátých…

„No?“ zeptá se.

„Co, no?“ soukám ze sebe a upírám na něj pohled plný zoufalé potřeby.

„Ještě pořád jsem oblečený.'[1]

Vyjeveně otevírám pusu.

Mám ho svléknout? Jo, to dokážu. Zvedám ruku k jeho košili, ale on ustupuje.
„Tu ne," zaráží mě. Kruci, on myslí džíny.

Což mě přivádí na nápad. Má vnitřní bohyně hlasitě zavýskne a já před Christianem klesám na kolena. Poněkud neohrabaně a s roztřesenými prsty mu rozepínám pásek a zapínání kalhot, abych mu je vzápětí strhla naráz i s boxerkami… *Páni.*
Při letmém pohledu skrz řasy zahlédnu, že mě sleduje… jak vlastně? Nedočkavě? Užasle? Překvapeně?
Když se vyvlékne z oblečení a ponožek, sevřu ho v dlani, pev ně ho stisknu a zavřenou pěst posouvám dolů - tak, jak mi to sám ukazoval. Se zasténáním zatíná svaly, a já zaslechnu, jak

tlačí vzduch skrz zaťaté zuby. Zpočátku nesměle ho beru do úst, ale pak se přisaju - a to pořádně. Chutná božsky.

„Ách. Počkej… Ano, zvolni."

Jemně svírá mou hlavu v dlaních a já si ho beru ještě víc, tisknu rty tak pevně, jak dokážu, skrývám za ně zuby a rázně se pohybuju - tam a zase zpátky.

„Sakra," sykne.

Je to tak nádherný, inspirativní sexy zvuk. A tak ten pohyb opakuju stále dokola, beru si ho celého a potom mu kroužím jazykem kolem špičky. A cítím se přitom jako samotná Afrodita.

„To už stačí. Ano. Dost."

Na just to udělám zase - *jen žebrej, Greyi, žebrej* - a ještě jednou.

„Svýho už jsi dosáhla," zavrčí skrz zaťaté čelisti. „Nechci se ti udělat do pusy."

Udělám to znovu a on se shýbá, popadá mě za ramena, vytahuje na nohy a strká do postele. Strhává si košili přes hlavu a v předklo nu zapátrá v kapse odhozených džin, ze které jako správný skautík tahá malý plastikový balíček. Ztěžka oddechuje, stejně jako já.

„Sundej si tu podprsenku," zavelí. Sedám si a plním rozkaz.

„Polož se, chci se na tebe dívat."

Lehám si a s pohledem přišpendleným k jeho tělu sleduju, jak si pomalu navléká kondom. Jak já ho chci.

Dívá se na mě, jazykem si vlhčí rty.

„Je na vás úchvatný pohled, Anastasie Steeleová." Naklání se nad postel, pomalu se na ni vkrádá a cestou mě líbá. Nevynechává ani prsa a postupně bere do úst obě mé bradavky, zatímco já se pod ním svíjím a vzdychám, jenže on neustává. *Ne… Přestaň. Já tě chci!*

„Christiane, prosím."

„Prosím, co?" zabrouká mi do žlábku mezi prsy.

„Chci tě uvnitř."

„Opravdu?"

„Prosím."

Zvedá ke mně pohled, koleny mi rozevírá nohy a přesouvá se lak, že balancuje těsně nade mnou. A pak, velmi pomalu, aniž by ze mě spustil oči, do mě vniká.

Zavírám oči a vychutnávám si to naplnění, ten skvělý pocit, že mu patřím. Instinktivně proti němu vypínám pánev, abych mu vyšla vstříc, a přerývaně zavzdychám. Stahuje se zpátky a pak se znovu po zvolna vrací. Mé prsty si samy nacházejí cestu do jeho měkkých neposlušných vlasů a on se - tak strašně pomalu - hýbe tam a zase zpět.

„Rychleji, Christiane… prosím."

Věnuje mi triumfální pohled, vášnivě mě políbí a konečně se začíná doopravdy hýbat. *Svatá dobroto, neúprosně, vytrvale… Do háje…* Vím, že to nebude trvat dlouho. Dostává se do svého drsného tempa. A já už cítím to napětí, už se mi propínají nohy…

„No tak, bejby," vyráží ze sebe. „Udělej se pro mě."

To jeho slova jsou mojí roznětkou. Vybuchuju velkolepou omra čující explozí a tříštím se kolem něj na milion kousků, a on chvíli po mně volá mé jméno.

„Ano! Kruci, Ano!" A hroutí se na mě s obličejem přitisknutým k mému krku.

-

Kapitola 4

Když přicházím trochu k sobě, otevírám oči a zaostřuju na tvář muže, kterého miluju. Jeho výraz je mírný, láskyplný. Otírá se o mě nosem, váhu svého těla podepírá na loktech a vedle hlavy mi v ru kou svírá zápěstí. Posmutněle si pomyslím, že nejspíš proto, abych se ho nedotýkala. Jak ze mě vystupuje, vtiskne mi lehký polibek na rty.

„Tohle mi chybělo," vydechne.

„Mně taky," špitnu.

Popadá mě za bradu a začíná líbat. Vášnivě, naléhavě, jako by mě úpěnlivě prosil… o co vlastně? Dočista mi to vyráží dech.

„Už mě nikdy neopouštěj," zapřísahá mě s pohledem, který mi proniká až do morku kostí, a se smrtelně vážnou tváří.

„Nikdy," zašeptám a pousměju se na něj. Úsměv, kterým mě obdaří na oplátku, je oslnivý, plný úlevy, radosti a chlapeckého nadše ní, kombinovaný s okouzlujícím výrazem, který by obměkčil i to nejtvrdší srdce. „Děkuju za ten iPad."

„Bylo mi největším potěšením, Anastasie."

„Jakou z těch písniček máš nejradši?"

„To bys ráda věděla, co?" zakření se. „Radši mi udělej něco k jíd lu, kuchařinko. Umírám hlady," dodává a náhle se zvedá do sedu, přičemž mě bere s sebou.

„Kuchařinko?" zahihňám se.

„Kuchařinko. Jídlo, hned, prosím."

„No, když tak hezky prosíte, pane, tak se do toho hned pustím."

Jak se hrabu z postele, posunu polštář a odkryju vyfouklý baló nek, co leží pod ním. Christian se pro něj natáhne a tázavě se na mě zadívá.

„To je můj balónek," oznamuju mu majetnicky, když sahám pro župan a balím se do něj. *Do prčic… proč ho musel najít?*

„Ve tvé posteli?" ujišťuje se podezíravě.

„No jasně." Začínám rudnout. „Dělal mi společnost."

„Šťastlivec, ten Charlie Tango," diví se překvapeně.

Přesné, jsem sentimentální, Greyi, protože tě miluju.

„Můj balónek," zdůrazňuju znovu, otáčím se na patě a odcházím do kuchyně. Za sebou nechávám Greye s úsměvem od ucha k uchu.

Sedíme s Christianem na Kateině perském koberci, pomocí hůlek jíme restované kuře s nudlemi z bílých misek na činu a upíjíme k tomu vychlazené bílé Pinot Grigio. Christian se opírá zády
o gauč, dlouhé nohy natažené před sebou. Účes poznamenaný ne dávným řáděním, na sobě jenom džíny a košili, nic víc. V pozadí se z Christianova iPodu linou jemné tóny Buena Vista Sociál Club.

„Tohle je fakt dobrý," zhodnotí uznale, když znovu zapíchne hůlky do jídla.

Sedím v tureckém sedu před ním, vyhladověle hltám své jídlo a vychutnávám si pohled na jeho bosé nohy.

„Vaření většinou obstarávám já. Kate není bůhvíjaká kuchařka."

„Naučila ses vařit od mámy?"

„Ne tak docela," uchechtnu se. „V době, kdy jsem o učení měla zájem, žila máma s Manželem Číslo Tři v Texasu v Mansfieldu. A Ray, no, Ray by dodnes žil z toustů a hospodského jídla, kdyby nebylo mě."

Pátravě se na mě zadívá. „A tys nezůstala s mámou v Texasu?"

„Ne. Nevycházela jsem se Stevem, jejím manželem. A chyběl mi Ray. Se Stevem ale nebyla dlouho. Vystřízlivěla záhy, řekla bych. Nikdy o něm nemluví," dodávám tiše. Tuším, že je to temné období jejího života, o kterém jsme se spolu nikdy nebavily.

„Takže ses vrátila do Washingtonu k nevlastnímu otci."

„Přesně tak."

„Vyznívá to, jako by ses o něj starala," říká tiše.

„Asi jo," krčím rameny.

„Jsi zvyklá se o druhé starat."

Zaujatá posmutnělým tónem v jeho hlase vzhlédnu.

„Děje se něco?" sonduju, trochu vyplašená jeho pečlivě střeže ným výrazem.
„To já se chci starat o tebe." Už tak zářivé oči mu zaplanou něja kou nepojmenovatelnou emocí.

Až se mi z toho rozbuší srdce.

„To jsem si všimla," vypravím ze sebe. „Jen se o to pokoušíš velmi podivným způsobem."

Stáhne obočí. „Je to jediný způsob, co znám," pronese potichu.

„Ještě pořád jsem na tebe naštvaná, žes koupil SIP." Usměje se. „Já vím. Ale to, že jsi naštvaná, mě nezastaví."

„Co mám teď říct mým kolegům, co Jackovi?"

Dopáleně přimhouří oči. „Ten zmrd ať se radši stará o sebe."

„Christiane!" napomínám ho. „Je to můj šéf."

Tiskne rty do přísné linky. Vypadá jako nějaký vzpurný školák.

„Neříkej jim to," radí mi.

„Co jim nemám říkat?"

„Že mi to patří. Smlouva se podepisovala teprve včera. Ta in formace teď zůstane čtyři týdny utajená, dokud vedení SIP neudělá nějaké změny."

„Aha… a nevyhodí mě z práce?" ptám se vyplašeně.

„O tom upřímně pochybuju," ujišťuje mě suše a zároveň se pokouší nesmát.
Zamračím se na něj. „Kdybych odtamtud odešla a našla si práci jinde, taky bys tu společnost koupil?"

„Nepřemýšlíš o tom, že bys odešla, že ne?“ Najednou v jeho hlase cítím závan paniky.

„Možná jo. Zdá se, žes mi nedal moc na vybranou."

„Pak ano, taky bych tu společnost koupil," zhodnotí umanutě. Znovu se na něj zakaboním. Tohle je beznadějná situace.

„Nepřipadá ti, že máš lehce přemrštěné ochranitelské sklony?"

„Hmm. Jsem si plně vědom toho, jak to působí."

„Čas volat doktora Flynna," zabrblám.

Odkládá prázdnou misku a nasazuje tu svou neproniknutelnou masku. Povzdechnu si. Nechci se hádat. Stoupám si a natahuju se pro jeho misku.

„Dal by sis dezert?"

„Tomu říkám slovo do pranice!" zaraduje se s chlípným úsměvem na rtech.

„Nemyslím mě." *Proč vlastně ne?* Má vnitřní bohyně se probírá z dřímoty a s nastraženými slechy se zvedá do sedu. „Máme tu zmrzlinu. Vanilkovou," uchechtnu se.

„Opravdu?" Christianův úsměv se rozšiřuje. „Myslím, že s tou by se dalo něco podniknout."

Podniknout? Omráčeně sleduju, jak se plavmo vyhoupne na nohy.

„Můžu tady zůstat?“ zjišťuje.

„Jak, zůstat?"

„Na noc.“

„Tak nějak jsem myslela, že to máš v úmyslu," přiznávám rozpačitě.

„Dobře. Kde je ta zmrzlina?"

„V troubě," usměju se na něj sladce.

Skloní hlavu ke straně, vzdychne a potom zavrtí hlavou.

„Sarkasmus je nejubožejší druh vtipu, slečno Steeleová." Za blýskne se mu v očích.

Do háje. Copak má za lubem?

„Ještě pořád si vás můžu ohnout přes koleno."

Pokládám misky do dřezu. „Máte snad u sebe ty stříbrné kulič ky?" Proklepe si dlaněmi hrudník, břicho a kapsy riflí.

„Je to s podivem, ale nenosím náhradní pár po kapsách. V kan celáři se po nich totiž nikdo neptá."

„To slyším velmi ráda, pane Greyi. Zdálo se mi, jako byste říkal, že sarkasmus je nejubožejší druh vtipu."

„Jistě, Anastasie, mé nové heslo zní: Když je nemůžeš pobít, při poj se k nim."

Civím na něj s otevřenou pusou - nemůžu uvěřit, že něco takového řekl - a ke všemu se tváří až nechutně spokojeně, jak se tak kření. Obrací se a otevírá mrazák, vyndává z něj kelímek té nejlepší vanilkové zmrzliny Ben & Jerrys.

„Tohle úplně postačí." Zvedá ke mně oči, jako by mu o odstín ztmavly.

„A máme tu Bena a Jerryho a Anu," vyslovuje každé z těch jmen vláčně, pohrává si s každou slabikou zvlášť.

Ach můj bože. Myslím, že má spodní čelist právě dopadla na podlahu. Christian vysouvá šuplík s příbory a bere si z něj lžíci. A pak na mě upře zastřený pohled, špičkou jazyka si přejede po hraně horních zubů. *A do háje, ten jazyk.*

Jako bych najednou přišla o všechen vzduch v plicích. Touha, temná, kluzká a zhýralá mi proniká do žil. Už to tak vypadá, že si užijeme s jídlem.

„Doufám, že je ti teplo," zapřede. „Hodlám tě totiž trochu zchladit. Pojď." Napřáhne dlaň a já do ní vklouznu rukou.

V mém pokoji pokládá kelímek se zmrzlinou na noční stolek, stahuje přehoz z postele, sundává z ní oba polštáře a vyrovnává je na zem.

„Máš náhradní povlečení, že jo?"

Kývnu a dál ho sleduju jako uhranutá. Zvedá Charlie Tango.

„S mým balónkem si nezahrávej," varuju ho.

Obdaří mě svým typickým poloúsměvem. „To bych si v životě nedovolil, bejby, ale chci si hrát s tebou a s tímhle prostěradlem."

Jaký div, že se na místě nerozsypu.

„Chci tě svázat."

Uf... „Tak dobře," zašeptám.

„Jenom ruce. K posteli. Potřebuju, aby ses nehýbala."

„Fajn," zašeptám znovu, neschopná čehokoliv jiného. Přistupuje až ke mně, nenechává mě uhnout pohledem.

„Použijeme tohle."

Chytá mě za pásek županu a velmi pomalu, provokativně po malu, ho rozvazuje a lenivě vytahuje z poutek. Župan se mi vpředu rozevírá a já zůstávám paralyzované stát pod Christianovým sálají cím pohledem. Až po chvíli mi ho stahuje z ramen. Klouže a padá mi k nohám, takže před Christianem zůstávám úplně nahá. Hřbety prstů mě pohladí po tváři, ten dotyk mi rezonuje až ve slabinách. Sklání se, aby mě letmo políbil.

„Lehni si na postel, na záda," vyzývá mě zhruble a oči mu tmav nou o další odstín, propalují se do mých. Dělám, co mi říká. Míst nost se topí ve tmě, až na chabé měkké světlo stolní lampičky.

Normálně úsporné žárovky nesnáším - jsou tak mdlé -, ale teď, když jsem tu nahá, s Christianem, jsem za to tlumené světlo vděč ná. Stoupá si vedle postele a pečlivě si mě prohlíží.

„Dokázal bych se na tebe dívat celý den, Anastasie," zapřede. Vkrádá se na postel a sedá si na mě obkročmo.

„Ruce nad hlavu," nařizuje mi tiše.

Zvedám je a on mi k levému zápěstí váže jeden konec pásku, ten v olný pak provléká skrz kovové tyče na čele postele. Silně za něj zatáhne, takže mi napíná celou levou ruku vzhůru. Potom uchopí i mé pravé zápěstí a pevně kolem něj utahuje druhý konec pásku.

Takhle zajištěná ho upřeně sleduju, viditelně se uvolňuje. Má rád, když jsem spoutaná, protože tak se ho nemůžu dotýkat. Na padá mě, že ani žádná z jeho bývalých sub se ho nikdy nedotkla - a co víc, nikdy k tomu ani nedostala příležitost. Vždycky to měl pod kontrolou, vždycky si držel odstup. To proto má rád ta svoje pravidla.

Sesedá ze mě a shýbá se, aby mě krátce políbil. Pak se zvedá a přetahuje si košili přes

hlavu. Rozepíná si džíny a nechává je sklouznout na podlahu.

Stojí přede mnou v celé své úchvatné nahotě. Má vnitřní bohyně skáče trojné salto z bradel, a já mám najednou sucho v puse. On je opravdu víc než jen krásný. Jako by jeho postavu vykonturoval nějaký starý mistr: široká svalnatá ramena, úzké boky, takový obrácený trojúhelník. Očividně cvičí. To *já* bych se na něj mohla dívat

celý den. Přechází k nohám postele, pevně mě uchopí za kotníky a prudkým trhnutím mě stahuje níž, takže mám ruce úplně napnuté a nemůžu se pohnout.

„Takhle je to lepší," pochvaluje si.

Bere si kelímek se zmrzlinou a znovu se lehce vyhoupne na po stel, aby se na mě uvelebil stejným způsobem jako předtím. Velmi pomalu odklopí víčko zmrzliny a zapíchne do ní lžíci.

„Hmm… ještě je pěkně tuhá," poznamená s pozvednutým obo čím. Vydloubne si pořádný kus a strčí si ho do pusy. „Vynikají cí," zamumlá a olízne si rty. „Je neuvěřitelný, jak skvěle může stará dobrá vanilka chutnat." S uculením se na mě zadívá. „Dáš si?" škádlí mě.

A vypadá přitom tak zatraceně sexy, mladě a bezstarostně - jak na mně sedí a cpe se zmrzlinou z kelímku -, s jasným pohledem a rozjařeným výrazem. Copak má se mnou asi v plánu? Jako bych to nevěděla… Plaše přikývnu.

Nabírá další plnou lžíci zmrzliny, nabízí mi ji a já otevírám pusu… jenže on si ji rychle strká do své.

„Je příliš dobrá, než abych se o ni dělil," zubí se na mě uličnicky.

„Héj," zaprotestuju.

„Copak, slečno Steeleová, máte ráda svou vanilku?"

„Jistě," řeknu důrazněji, než jsem měla v úmyslu, a činím marný pokus ho ze sebe shodit.

Zasměje se: „Trochu jste se nám osmělila, co? Být vámi, tohle bych nezkoušel."

„Zmrzlinu," zaškemrám.

„Vzhledem k tomu, že jste mě dnes tolik potěšila, slečno Steeleová…" Slituje se a předkládá mi další příděl zmrzliny. A tentokrát už mě nechává ji sníst.

Mám nutkání se culit. On si to tak užívá a jeho dobrá nálada je nakažlivá. Krmí mě další plnou lžící a pak ještě jednou. *Tak jo, to už by stačilo.*

„Hmm, taky způsob, jak se ujistit, že jíš - krmit tě vlastnoručně. Na to bych si dokázal zvyknout."

Nabírá další zmrzlinu a znovu mi ji nabízí. Tentokrát ale zavrtím hlavou a nechávám pusu zavřenou, a on nechává zmrzlinu poma lu roztávat na lžíci, takže mi rozteklá odkapává na krk a hrudník. Schne se a velmi pomalu ji slízne. A mé tělo se začíná probouzet touhou.

„Hmm. Z vás mi to chutná ještě víc, slečno Steeleová."

Zatahám za pouta, až postel hrozivě zaskřípe, ale je mi to jedno - hořím žádostivostí, celou mě stravuje. Znovu zaboří lžíci do zmrzli ny a nechává mi celý kus, který nabere, sklouznout na hruď. Zadní stranou lžíce mi ji pak roztírá po obou prsou i bradavkách.

Au… to studí. Cítím, jak mi bradavky při dotyku s chladivou vanilkou tvrdnou.

„Studí?" ptá se Christian škádlivě a sklání se, aby ze mě znovu tu zmrzlinu sál a lízal, přičemž jeho horká ústa kontrastují se studeným krémem.

Bože, to je mučení. Jak se zmrzlina pozvolna rozpouští, v malých stružkách ze mě stéká na prostěradlo. Christianovy rty ale v té pomalé tortuře neustávají, divoce sají a pak zase jemně oštipují. *No luk, prosím!* Už sotva popadám dech.

„Chceš?" A dřív než stihnu souhlasit nebo odmítnout, mám jeho jazyk v puse - je chladný, zkušený a chutná po Christianovi a vanilce. Lahodně.

Právě když si na tu skvělou chuť začínám zvykat, zvedá se a putuje lžicí plnou zmrzliny středem mého těla dolů, přes břicho až

k pupíku, do kterého vyklopí celý její obsah. Páni, to studí ještě víc než předtím, a co je zvláštní - vlastně to pálí.

„Dávej pozor, tohle už jsi jednou dělala.“ Oči mu jenom září. „Teď budeš muset zůstat v klidu, jinak bude ta zmrzlina po celé posteli." Ještě jednou mě políbí na prsa, dychtivě vtáhne do úst obě bradavky a pak už vyráží na jih po stopě zmrzlinové stezky. Cestou tu stopu jazykem a rty zahlazuje.

Zkouším - a opravdu se snažím - ležet v klidu. Ale ta opojná kombinace chladu a jeho horoucích doteků mi bezděčně rozvlní boky, které se začínají svíjet ve svém vlastním rytmu, očarované jeho chla divým vanilkovým zaklínadlem. Sune se po mém těle níž a začíná mi jíst zmrzlinu z břicha, jazykem krouží kolem i uvnitř mého pupíku.

Zasténám. Je to chlad, je to žár, je to trýzeň, ale především to neustává. Roztírá mi zmrzlinu ještě níž, skrz chloupky a pak až do středu klína. To už vykřiknu nahlas.

„Pšt," krotí mě mírně. Jeho čarovný jazyk se znovu pouští do vanilky a já k tomu tiše vzdychám.

„Ach… prosím… Christiane."

„Já vím, bejby, já vím," vydechne. Jenže pořád nepřestává a ne přestává a v mém těle se rychle koncentruje to známé pnutí - víc a víc. Vstupuje do mě jedním prstem, pak druhým, pohybuje jimi mučivě pomalu, dovnitř, ven.

„Tady," zabrouká. Rytmicky dráždí stále stejné místo a neustále pokračuje v tom znamenitém a neúnavném kroužení jazykem a sání. *Proboha!*

Nečekaně vybuchuju v extatickém orgasmu, který mi ochromu - je všechny smysly, a zatímco se v něm svíjím a sténám, maže z povrchu zemského všechno, co se děje mimo mé tělo… Páni, to ale byla rychlost.

Nejasně vnímám, že Christian s tou bohulibou činností ustal. Tyčí se nade mnou, navléká si kondom a vzápětí do mě proniká, rychle a nekompromisně.

„Jo!“ vyrazí ze sebe, když se do mě zanoří. Jak mezi sebou roztí ráme zbytky zmrzliny, lepíme se k sobě. Je to podivně rušivý pocit, ale stíhám se jím zabývat sotva pár sekund,

protože ze mě Christian najednou vyklouzne a prudce mě přetáčí břichem dolů.

„Uděláme to takhle," zamumlá a bez váhání si mě znovu bere. Nepropadá ale rovnou do toho svého drsného tempa, místo toho se skloní a rozváže mi ruce a pak mě vytáhne s sebou nahoru, takže mu prakticky sedím na klíně. Rukama doputuje k mým prsům, obě je polaská v dlaních a potom mě jemně zatahá za bradavky. Se zavzdycháním si opírám hlavu o jeho rameno. A on se mi přitulí ke krku, něžně ho okusuje a přitom se propíná v bocích a naplňuje mě, nádherně pomalu, znovu a znovu.

„Víš vůbec, co pro mě znamenáš?" vydechne mi do ucha

„Ne," hlesnu.

Na krku cítím jeho úsměv. Prsty mě chytá za bradu a hrdlo a na okamžik mě v nich pevně sevře.

„Ale víš. Už tě nenechám odejít."

Neubráním se zasténání, protože se začíná pohybovat rychleji.

„Jsi moje, Anastasie."

„Ano, tvoje," vypravím ze sebe.

„A já pečuju o to, co mi patří," zašeptá naléhavě a kousne mě do ucha. Vyjeknu.

„To je ono, bejby, chci tě slyšet." Jednu ruku si provléká kří žem před mým tělem a chytá mě za rameno, v druhé mi svírá bok. Jeho pohyby nabývají důrazu, takže znovu zasténám. Už se dostává

do svého neúprosného rytmu. Slyším, jak se mu zrychluje dech, drsný, trhaný, stejně jako můj. A cítím to povědomé brnění v pod - břišku. *Ježišikriste, už zase?!*

Tonu ve svých pocitech. Přesně tohle mi způsobuje - přivlastňuje si mé tělo a celé si ho podmaňuje, takže nedokážu myslet na nic jiného než na něj. Vládne mocným kouzlem, opojným. Jsem můra chycená v jeho síti, neschopná uniknout. *Patřím mu… jsem celá jeho.*

„No tak, bejby,“ procedí přes zatnuté zuby. A jako na povel, jako nějaký čarodějův učeň, kterým nakonec jsem, ho poslechnu. Ten tokrát padáme společně…

Ležím na lepkavém prostěradle schoulená v jeho náručí. Tiskne se mi k zádům s nosem zabořeným do mých vlasů.

„To, co k tobě cítím, mě děsí," zašeptám.

Vnímám, jak za mnou znehybní. „Jsem na tom stejně, bejby," řekne tiše.

„Co když mě opustíš?" Ta myšlenka je příšerná.

„Já nikam nejdu. Nemyslím, že bych se tě někdy mohl nabažit, Anastasie."

Otočím se a zadívám se na něj. Jeho výraz je vážný, upřímný. Natáhnu se a jemně ho políbím. On se usměje a uhladí mi pramen vlasů za ucho.

„Nikdy předtím jsem se necítil tak, jako když jsi odešla, Anastasie. A pohnul bych horou, abych se tak už nikdy cítit nemusel." Najednou zn í tak pochmurně, skoro otřeseně.

Znovu ho políbím. Chtěla bych tu atmosféru nějak rozjasnit, ale Christian mě předbíhá.

„Šla bys se mnou zítra na tátovu letní slavnost? Je to taková kaž doroční charitativní záležitost. Už jsem řekl, že přijdu."

Usměju se na něj, náhle nesvá.

„Samozřejmě, že ano." A kruci. Nemám co na sebe.

„Copak?"

„Ale nic."

„Jen to řekni," doráží.

„Nemám co na sebe." Na chvíli působí nejistě.

„Nezlob se, ale… ještě pořád mám doma všechno to oblečení, co jsem ti pořídil. Jsem si jistý, že by se tam pár věcí našlo."

Našpulím pusu. „Když myslíš," utrousím uštěpačně. Ale dnes se s ním hádat nechci. A navíc potřebuju sprchu.

Před SIP stojí dívka, co vypadá jako já. Počkat - to jsem já! Jsem bledá a nemytá a všechno oblečení je mi příliš velké. Zírám na ni a ona má najednou na sobě mé šaty - šťastná a spokojená.

„Máš snad něco, co já nemám?" ptám se jí.

„Kdo jsi?"

„Jsem nikdo… A co ty? Jsi taky nikdo…?"

„Tak to jsme dvě - nikomu to neříkej, jinak nás vyženou, víš… “ A pak se usměje, po tváři se jí pomalu rozlévá zlý úšklebek; a je luk hrozivý, až z toho začínám křičet.

.. Ježiši, Ano!“ Christian se mnou třese, aby mě vzbudil.

Jsem tak zmatená. *Jsem doma… ve tmě… v posteli… s Christianem.*

Potřásám hlavou, abych se vzpamatovala.

„Bejby, jsi v pohodě? Zdál se ti zlý sen."

„Aha…"

Rozsvěcí lampičku, takže nás zaplavuje její tlumené světlo. Se znepokojeným výrazem v obličeji zkoumá mou tvář.

„Ta dívka…“ hlesnu.

„Co se děje? Jaká dívka?" ptá se konejšivě.

„Včera, když jsem odcházela, stála před SIP dívka. Vypadala jako já… teda, skoro."

Christian zcepení, ve stále intenzivnějším světle vidím, že taky bledne.

„Kdy se to stalo?" zašeptá a já slyším tu hrůzu v jeho hlase. Sedá si a hypnotizuje mě zděšeným pohledem.

„Odpoledne, když jsem šla z práce. Ty víš, kdo to byl?"

„Vím." Rukou si pročísne vlasy.

„Kdo?"

Stiskne rty tak pevně, až po nich zbude jen úzká přímka, ale neřekne nic.

„Tak kdo?" přitlačím.

„Leila."

Ztěžka polknu. Jeho ex-sub! Pamatuju si, jak o ní mluvil, než jsme jeli plachtit. Najednou z něj doslova sálá napětí. *Tady se něco děje.*

„To je ta dívka, co ti nahrála *Toxic* do iPodu?" Neklidně po mně zatěká očima.

„Jo," přisvědčí. „Říkala něco?"

„Řekla: ‚Máš něco, co bych já neměla?' A když jsem se jí zeptala, kdo je, řekla: ‚Nikdo.'"

Christian zavírá oči, jako by ho to zabolelo. *To ne.* Co se stalo? Co pro něj znamená?

Mrazí mě v zátylku a do žil mi vráží adrenalin. *Co když je pro něj důležitá? Možná mu chybí? Vím toho tak málo o jeho minulých… ehm, vztazích.* Musela mít podepsanou smlouvu. A musela dělat, co po ní chtěl, poskytovat mu, co potřeboval, nejspíš s radostí.

Zatímco já to nedokážu. Jako bych najednou měla mořskou nemoc.

Christian vstává, popadá své džíny a mizí do obýváku. Letmo kontroluju čas na budíku - ukazuje pět ráno. Hrabu se z postele, házím na sebe jeho bílou košili a vyrážím za ním.

Ježkovy zraky, on telefonuje.

„Ano, před SIP, včera… odpoledne," odříkává tiše. Když se ro zejdu směrem ke kuchyni, otáčí se a promluví přímo na mě: „V kolik přesně?"

„Asi za deset šest?" odhadnu. Komu to, pro všechno na světě, v (uhle hodinu volá? Co ta Leila provedla? Christian tlumočí mou informaci tomu, koho má na drátě, ať už je to kdokoliv, aniž by ze mě sp ustil oči. Má zasmušilý výraz. Vážný.

„Zjistěte jak… Ano… To bych neřekl, ale zrovna tak jsem ne čekal, že by udělala tohle." Posmutněle zavrtí hlavou. „Nejsem si jistý, jestli to projde… Jo, promluvím s ní… Jo… Já vím… Prověřte to a dejte mi vědět. Prostě ji najděte, Welchi - má potíže. Najděte ji." Zavěšuje.

„Dáš si čaj?" ptám se ho. Čaj, Rayova odpověď na každou kri zi a jediná věc, kterou v kuchyni obstojně zvládá. Nalévám vodu do konvice.

„Vlastně bych šel radši zpátky do postele." Jeho pohled mi pro zrazuje, že to, co má na mysli, není spánek.

„No, já ten čaj celkem potřebuju. Dáš si se mnou?" Chci zjistit, co se děje. Nenechám se ošálit sexem.

Podrážděně si prohrábne vlasy. „Dám, prosím," přijímá zdvoři le, ale já slyším, jak ho to štve.

Dávám vařit vodu a zabavuju se hledáním šálků a čajové konvice. Úroveň mé zvědavosti se pohybuje v poplašných hodno-

tách. Hodlá se mi s tím svěřit sám? Nebo to z něj budu muset páčit?

Vycítím, že se na mě dívá, vnímám jeho nervozitu. Jeho rozčilení je doslova hmatatelné. Vzhlédnu, abych se střetla s jeho pohledem plným obav.

„Co se děje?“ zjišťuju opatrně. Jen potřese hlavou.

„Ty mi o tom nechceš říct?“

S povzdechem zavírá oči. „Ne.“

„Proč?“

„Protože by sis s tím neměla dělat starosti. Nechci tě do toho zatahovat."

„Neměla bych si s tím dělat starosti, ale dělám. Našla mě a oslo vila před budovou, kde pracuju. Jak se o mně dozvěděla? Jak ví, kde dělám? Myslím, že mám právo vědět, co se děje.“

Znovu si vjíždí rukou do vlasů. Vypadá tak rozervaně, jako by právě vedl nějakou urputnou vnitřní bitvu.

„Prosím,“ vybízím ho mírně. Pevně semkne rty a protočí oči.

„Tak dobře,“ rezignuje. „Netuším, jak se o tobě dozvěděla. Možná ta naše fotka z Portlandu, nevím.“ Znovu vzdychne a mně je jasné, že to, co ho deptá, je především on sám.

Trpělivě čekám a nalévám vařící vodu do čajové konvice, zatímco Christian rázuje po pokoji sem a tam. Po chvíli navazuje:

„Když jsem byl za tebou v Georgii, Leila se nečekaně objevila u mě doma a ztropila před Gail scénu.“

„Před Gail?“

„Před paní Jonesovou.“

„Co myslíš tím ztropila scénu‘?“

Dívá se na mě, jako by odhadoval, jak zareaguju.

„Řekni mi to. Něco přede mnou tajíš,“ řeknu mnohem rozhod něji, než se ve skutečnosti cítím.

Překvapeně zamžiká. „Ano, já…“ zaráží se.

„Prosím…"

Poraženecky vzdychne. „Pokusila se o sebevraždu, podřezala si žíly.“

„Ale ne!“ To vysvětluje ten obvaz, co měla na zápěstí.

„Gail ji odvezla do nemocnice. Ale Leila zmizela dřív, než jsem se tam dostal."

Proboha. O co tady běží? Sebevražda? Proč?

„Psycholog, který ji vyšetřoval, to nazval typickým voláním

o pomoc. Nevěřil, že je ve skutečném ohrožení - prý krok od sebe- vražedného úmyslu, říkal. Já o tom ale přesvědčený nejsem. Od té doby se ji snažím najít, chci jí nabídnout pomoc."

„A řekla něco paní Jonesové?"

Pátravě mě sleduje. Vypadá dost nesvůj…

„Nic moc,“ prohodí nakonec, ale je jasné, že mi neříká všechno.

Zaměstnávám se naléváním čaje do šálků. Takže Leila se chce dostat zpátky do Christianova života - a zvolí si pokus o sebevraždu, aby tím přitáhla jeho pozornost? *Páni… to je strašidelné.* Ale účinné. Christian odjel z Georgie, aby jí pomohl, a ona si zmizí dřív, než se k ní dostane? Divné…

„Takže ji nemůžeš najít? A co její rodina?"

„Nevědí, kde je. Ani její manžel."

„Manžel?"

„Jo,“ potvrzuje nepřítomně, „vdala se asi před dvěma lety."

Co prosím? „Takže byla s tebou, zatímco byla vdaná?" *Ježiši.* Jeho fakt nic nezastaví.

„Ne! Proboha, to ne. Se mnou byla skoro před třemi lety. Pak odešla, a krátce nato si vzala toho chlápka."

Jo tak… „Ale proč se snaží upoutat tvou pozornost teď?“ Posmutněle zavrtí hlavou. „To nevím. Všechno, co se nám zatím podařilo zjistit, je, že asi před čtyřmi měsíci utekla od manžela." „Počkej, musím si to ujasnit. Ona už není tvou sub celé tři roky?“ „Asi tak dva a půl.“

„A tehdy chtěla víc.“

„Ano.“

„Ale ty ne.“

„To už přece víš.“

„Takže tě nechala."

„Ano.“

„Tak proč za tebou přišla teď?“

„Já nevím.“ Jenže něco v jeho hlase mi říká, že má přinejmen ším nějakou teorii.

„Ale tušíš…“

Rozzlobeně přimhouří oči. „Tuším, že to má co dělat s tebou.“ Se mnou? Co po mně chce? *„Máš snad něco, co bych já neměla?“* Dívám se na Stína, od pasu nahoru úchvatně nahého. Je můj. Patří mi. Přestože ona vypadala jako já: stejné tmavé vlasy, stejná bledá pleť.

V zamyšlení se zamračím. *To je ono… mám snad něco, co ona neměla?*

„Proč jsi mi o tom neřekla už včera?“ ptá se mírně.

„Úplně jsem na ni zapomněla," pokrčím omluvně rameny. „To víš, trochu toho pití po mém prvním týdnu v práci. Potom ty a ten tvůj… výbuch testosteronu s Jackem. A pak, když jsme přišli sem, úplně mi to vypadlo. Máš ve zvyku mě nechat na všechno ostatní

zapomenout." „Výbuch testosteronu?" zacukají mu koutky.

„Jo. Závody v čurání."

„Já ti ukážu, co je to výbuch testosteronu."

„Nedáš si radši ten čaj?“

„Ne, Anastasie, to teda nedám.“

Jeho oči se do mě propalují, sálají tím speciálním chci -tě-a-to- lak-že-hned pohledem. *Do háje… to je tak sexy.*

„Zapomeň na ni. Pojď.“ Natahuje ke mně ruku.

Když ho za ni beru, vnitřní bohyně dělá na gymnastickém ko berci trojné salto vzad.

Probouzí mě horko. Jsem obtočená kolem nahého Christiana Greye, který mě k sobě tiskne navzdory tomu, že tvrdě spí. Skrze závěsy proniká měkké ranní světlo. Hlavu mám opřenou o jeho hruď, nohy propletené s těmi jeho a ruku přehozenou přes jeho břicho.
Opatrně nadzdvihnu hlavu, mám strach, abych ho nevzbudila. Ve spánku vypadá tak mladý, tak uvolněný, tak absolutně krásný. Pořád nemůžu uvěřit tomu, že tenhle Adonis je můj, celý můj.
Hmm… Zvedám ruku a váhavě se dotýkám jeho hrudi, zlehka přejíždím konečky prstů po řídkých chloupcích a on přitom neucukne. *Ty bláho.* Nemůžu tomu uvěřit. Teď je opravdu celý můj - ještě na pár vzácných prchavých okamžiků. Skláním se a zlehka přikládám rty na jednu z jeho jizev. Sotva slyšitelně vzdychne, ale nebudí se. Musím se usmát. Líbnu ho na další jizvičku a on otevírá oči.

„Ahoj,“ uculím se na něj provinile.

„Ahoj,“ odpovídá nejistě. „Co to děláš?“

„Dívám se na tebe.“ Prsty sjíždím po tenkém proužku chloupku, směřujícím dolů po jeho podbřišku. Chňapne mi po ruce a při mhouří oči. Ale potom se usměje - tím oslňujícím bezstarostným úsměvem - a já se uklidňuju. Mé tajné doteky zůstaly neodhalené.

Ach jo, proč mi nedovolíš se tě dotýkat?

Zčistajasna se přetáčí nade mě, tiskne mě do matrace, ruce po ložené na mých a v obličeji varování. Špičkou nosu se otře o můj.

„Mám dojem, že jste měla něco za lubem, slečno Steeleová," ob viňuje mě, ale úsměv mu z tváře nemizí.

„Ve vaší blízkosti mám ráda něco za lubem."

„Opravdu?" zapřede a zlehka mě políbí. „Sex, nebo snídani?" sonduje. Z jeho zastřeného pohledu stále prosvítá rozvernost. Cítím, jak se ke mně dole tlačí… a tak mu pánví vycházím vstříc.

„Skvělá volba," zamumlá a polibky si razí cestu od mého hrdla až k prsům.

Stojím před svým prádelníkem, zírám do zrcadla a snažím se při mět svůj účes, aby se tvářil stylově - jenže na to už mám příliš dlouhé vlasy. Já jsem v džínách a tričku, a čerstvě vymydlený Christian se za mnou právě obléká. Očima hladově hltám jeho tělo.

„Jak často cvičíš?" ptám se ho.

„Každý pracovní den," odpovídá a dopíná si knoflíčky kalhot.

„Co všechno děláš?"

„Běhám, posiluju, nějaký ten kick-box," pokrčí rameny.

„Kick-box?"

„Jo. Mám osobního trenéra, je to bývalý olympionik. Jmenuje se Claude. Je to opravdu třída, líbil by se ti."

Otáčím hlavu a dívám se, jak si zapíná bílou košili.

„Co myslíš tím, že by se mi líbil?"

„Líbil by se ti jako trenér."

„Na co bych potřebovala osobního trenéra? K tomu, abych byla fit, mi stačíš ty," ušklíbnu se na něj.

Plavmo ke mně přistupuje, zezadu mě objímá a střetává se s mým pohledem v zrcadle.

„Ale bejby, já chci, abys byla fit i na to, co s tebou zamýšlím dál. 1'otřebuju, abys mi stačila."

Vnímám, jak se mi valí krev do tváří, když mou mysl zaplavují vzpomínky na hernu. Jo… Červená mučírna je vskutku vyčerpáva jící. Hodlá mě tam snad znovu vzít? Chci se tam vůbec vrátit?

Samozřejmě ze chceš! houkne na mě vnitřní bohyně z lenošky. Upírám pohled do těch bezedných, uhrančivých šedých hlubin.

„Ty víš, že to chceš," zartikuluje němě.

Jsem nepochybně rudá a navíc mi hlavou prokmitne nevítaná a nepříjemná myšlenka, že Leila s ním pravděpodobně krok držela. Mám pevně semknuté rty a Christian se mračí.

„Co?" dožaduje se znepokojeně.

„Nic," zavrtím hlavou. „Tak dobře, chci se s tím Claudem setkat."

„Ty chceš?" rozzáří se nevěřícným údivem. Musím se nad tím jeho výrazem usmát. Vypadá, jako by vyhrál v loterii… i když, Christian si pravděpodobně nikdy nevsadil - nemá to zapotřebí.

„Jéžiš, tak jo - jestli ti to udělá takovou radost," ušklíbnu se.

Utáhne své sevření a políbí mě na tvář. „Ani si nedokážeš před stavit jakou," vydechne. „Takže - co máš dneska v plánu?" Přivine si mě, až mě z toho příjemně zamrazí po těle.

„Chtěla jsem si nechat zastřihnout vlasy a, ehm… potřebuju si nechat proplatit šek a koupit auto."

„Aha," odtuší vědoucně a skousne si ret. Pak ze mě sejme jednu ruku a zaloví v kapse džin, odkud vytahuje klíčky od mého malého audi.

„Je tady," řekne tiše s nejistým výrazem.

„Jak to myslíš, je tady?" Páni, já ale zním naštvaně. Kruci. To protože jsem naštvaná. I mé podvědomí ho probodává rozezleným pohledem. *Jak se opovažuje?!*

„Taylor ho přivezl. Ještě včera večer."

Otevírám pusu a zase ji zavírám, celkem dvakrát, a stejně zůstá vám němá. On mi vrací to auto. Sakra. Proč jsem to nepředvídala? No, tuhle hru můžou hrát dva. Sahám si do kasy kalhot a vyndávám z ní obálku s jeho šekem.

„Tady… to je tvoje.“

Tázavě se na mě zadívá, pak poznává tu obálku, v obranném gestu zvedá obě ruce a couvá.

„Ne ne. To jsou tvoje peníze."

„To teda nejsou. Chci to auto od tebe koupit.“

Jeho výraz prodělává dramatickou změnu. Zlost - ano, ve tváři se mu na okamžik zračí zlost.

„Ne, Anastasie. Tvoje peníze, tvoje auto,“ štěkne na mě.

„Ne, Christiane. Moje peníze, tvoje auto. Koupím ho od tebe.“

„Dal jsem ti ho jako dárek k promoci."

„Kdybys mi dal například pero - to by byl vhodný dárek k promoci. Ale tys mi dal audi."

„Opravdu se o tom chceš dohadovat?"

„To teda nechci."

„Fajn - tady jsou klíčky." Pokládá je na prádelník.

„Takhle jsem to nemyslela!"

„Konec diskuze, Anastasie. Neprovokuj mě."

Zakaboním se na něj, ale pak dostávám nápad. Beru tu obálku a trhám ji vejpůl, a pak ještě jednou a vyhazuju ty kousky do koše. Teda, to je ale skvělý pocit.

Christian si zachovává netečný pohled, ale já vím, že jsem v něm právě spustila jadernou reakci a měla bych hodit zpátečku.

Přemýšlivě si promne bradu.

„Jako vždy jste jedna velká výzva, slečno Steeleová," ucedí. Otočí se na patě a odkráčí do vedlejšího pokoje. Tak takovou reakci

jsem opravdu nečekala. Spíš jsem se připravovala na nefalšovaný Armageddon. Zadívám se na sebe do zrcadla a pokrčím rameny, dělám si culík.

Jenže jsem zvědavá. Co tam ten Stín dělá? A tak ho následuju u vzápětí ho nacházím s telefonem u ucha.

„Ano, dvacet čtyři tisíc dolarů. Ihned."

Zvedá ke mně oči, ještě pořád s kamennou tváří.

„Dobře… V pondělí? Výborně… Ne, to je vše, Andreo." Razantně pokládá hovor.

„Přijde ti to na účet, v pondělí. Nezahrávej si se mnou." Je roz pálený doběla, ale to mi je ukradené.

„Dvacet čtyři tisíc dolarů?!" skoro zaječím. „A odkud znáš číslo mého účtu?"

Moje vzteklá reakce ho zchladí.

„Vím o tobě všechno, Anastasie," říká tiše.

„Moje auto v žádném případě nemělo cenu dvaceti čtyř tisíc dolarů!"

„S tím bych i souhlasil, jenže tajemství úspěchu tkví ve znalosti trhu, ať už kupuješ, nebo prodáváš. Nějaký šílenec tu pojízdnou rakev chtěl a byl ochotný za ni tolik dát. Zřejmě je to veterán. Zeptej se Taylora, jestli mi nevěříš."

Zlostně na něj zahlížím a on mi to stejně oplácí - dva tvrdohlaví Mázni, co se snaží vzájemně probodnout pohledem.

A pak to ucítím - to napětí, tu energii, která mezi námi proudí - hmatatelnou, jak nás k sobě táhne. Najednou po mně hrábne a natlačí mě na dveře, ústa pevně přimknutá k mým a hladově si mě nárokuje. Rukou položenou na mých hýždích si mě tiskne ke klínu, druhou mi zajíždí do vlasů v týle a tahá za ně, aby mi zaklonil hlavu. Prsty má m zabořené v jeho vlasech, křečovitě je svírám a přitahuju

si ho za ně. Tlačí se na mě, věznímě svým vlastním tělem a přitom lapá po dechu. Vnímám, jak moc mě chce, a jsem jako zmámená, hlava se mi točí z pouhého vědomí, že mě tak zoufale potřebuje.

„Proč, proč mi vzdoruješ?" mumlá mezi horkými polibky.

V žilách mi divoce tepe krev. Copak na mě bude mít takový vliv už navždycky? A já na něj?

„Protože můžu,“ vydechnu odpověď. Spíš ucítím, než spatřím, jak se mi vtisknutý do krku usměje. Čelem se opře o mé.

„Bože, jak já bych tě teď chtěl, jenže mi došly kondomy. Nikdy se tě nenabažím. Dohániš mě k šílenství."

„Ty mě taky," zašeptám. „V každém ohledu."

Potřese hlavou. „Pojď. Zajdeme si někam na snídani. A vím o místě, kde si můžeš nechat ostříhat ty vlasy."

„Tak jo," přijímám. A jako mávnutím kouzelného proutku je naše hádka pryč.

„Já to zaplatím." Zvedám účet za snídani dřív než on.

Zamračí se na mě.

„Se mnou musíš být rychlý, Greyi."

„To máš teda pravdu," řekne zatrpkle, i když mám dojem, že si ze mě utahuje.

„Netvař se tak nasupeně. Jsem o dvacet čtyři tisíc dolarů bohatší, než jsem byla dnes ráno. Můžu si dovolit utratit…" mrknu na účet, „…dvacet dva dolarů a šedesát sedm centů za snídani."

„Tak děkuju," vyplivne s nechutí. Ou, trucovitý školák je zpátky.

„A kam teď?"

„Opravdu se chceš nechat ostříhat?"

„Jasně, vždyť se podívej."

„Mně se takhle líbíš. Vždycky se mi líbíš."

Zčervenám a zabodnu pohled do klína na své vzájemně propletené prsty.

„Večer má přece tvůj táta tu sešlost."

„Vím o tom, bude to dost formální."

Ajéje. „Kde se to koná?"

„U našich doma. Mají velký zahradní stan. To víš, ty jejich pro - lese.

„A čeho se týká ta dobročinnost?"

Christian si otírá dlaně o stehna a najednou působí nejistě.

„Je to nadace pro rodiče drogově závislých děcek. Jmenuje se Společně to zvládneme."

„To zní jako dobrý důvod," nadhodím opatrně.

„Tak jo, vyrazíme." Stoupá si, čímž naši konverzaci efektivně utíná, a natahuje ke mně ruku. Když ho za ni beru, pevně mě v n í sevře.

)e to zvláštní. Někdy je tak otevřený a jindy zase úplně neprůstřelný. Odvádí mě ven z restaurace a společně kráčíme ulicí. Je krásné vlídné ráno. Slunce svítí a vzduch voní kávou a čerstvě upečeným chlebem.

„Kam to jdeme?"

„Překvapení."

Eh, no dobře. Překvapení teda moc nemusím.

Po dvou blocích chůze začínají obchody vypadat rozhodně lu xusněji. Ještě jsem neměla příležitost se v Seattlu porozhlédnout, ale tady musíme být opravdu kousek od našeho bytu. Kate bude nadšená. Je tu množství malých butiků k ukojení té její módní posedlosti. Vlastně jsem si chtěla koupit sukni do práce…

Christian se zastavuje před velkým, špičkově vypadajícím salo nem krásy a otevírá mi dveře. Nese název *Esclava*. Interiér je celý bílý a v kůži. Ve strohé bílé recepci sedí mladá blondýnka v nažehlené bílé uniformě. Když vstupujeme, vzhlédne.

„Dobré ráno, pane Greyi," zatrylkuje, a zatímco usilovně kmitá řasami, tváře jí zaplavuje ruměnec. To je vliv pana Greye. Tý jo, ona ho zná! Jak to?

„Dobré, Greto."

A on zná ji. O co tu jde?

„Tak jako obvykle, pane?" ověřuje si blondýna úslužně. Má šíle ně růžovou rtěnku.

„Ne," vyráží ze sebe Christian a hází po mně nervózní letmý pohled.

Tak jako obvykle? Co to má znamenat?

Ty bláho! To je pravidlo číslo šest, ten zatracenej salon krásy. To budou ty pitomosti s voskem… *Sakra!*

To sem vodil všechny své sub? Možná i Leilu. Co si o tom mám kčertu myslet?

„Slečna Steeleová vám sama řekne, co by ráda."

Špikuju ho pohledem. On tu nenápadně zavádí ta svá pravidla. Už jsem mu kývla na osobního trenéra - a teď tohle?

„Proč tady?" zasyčím na něj.

„Vlastním to tu. A ještě tři další podobná místa."

„Ty to vlastníš?" zajíknu se překvapením. No, tak to je nečekané.

„Jistě. Je to taková vedlejší činnost. Na tom nesejde - cokoliv chceš, to tu dostaneš, na jednom místě. Nejrůznější druhy masáží: švédskou, shiatsu, horké kameny, reflexní masáže, koupele, kosmetiku - všechny ty věci, co ženy milují -, zkrátka všechno. Pod jednou střechou," ležérně máchne svou dlouho- prstou rukou.

„Depilaci voskem taky?"

Zasměje se. „Jo, tu taky. A všude," šeptá mi spiklenecky do ucha a pak si vychutnává moje rozpaky.

Celá rudá se otáčím ke Gretě, která na mě vyčkávavě hledí.

„Prosila bych zastřihnout vlasy."

„Zajisté, slečno Steeleová."

Greta Růžová Rtěnka s německou akurátní efektivitou zkoumá monitor svého počítače.

„Za pět minut bude volný Franco."

„Franco je fajn," ujišťuje mě Christian. A já se tím vším snažím nějak prokousat. Christian Grey, pan výkonný ředitel, vlastní síť salonů krásy.

Když po něm střelím pohledem, všimnu si, jak z ničeho nic bledne - něčeho, nebo někoho si všiml. Obracím se, abych vidě la, kam se dívá, a zjišťuju, že se vzadu v salonu vynořila elegantní platinová blondýna, zavírá za sebou dveře a mluví s jedním z vlasových stylistů.

Platinová Blondýna je vysoká, opálená a krásná. Může jí být ke čtyřiceti, možná i přes - těžko říct. Má tu samou uniformu jako Greta, jenže černou. Vypadá úchvatně. Vlasy jí září jako nějaká aura střižená do ostrého mikáda. Když se otočí, zahlédne Christiana a usměje se na něj - vřelým oslňujícím úsměvem, jakým se zdraví staří přátelé.

„Omluv mě," zahučí Christian spěšně.

Chvatně prochází salonem, míjí všechny ty kadeřníky v bílém a jejich učně u umyvadel, až se ocitá u ní. Jenže jsou příliš daleko na to, abych slyšela, co si říkají. Platinová Blondýna ho se zjevnou náklonností vítá, líbá ho na obě tváře; ruce má přitom položené na jeho nadloktích. Živě spolu komunikují.

„Slečno Steeleová?"

Greta, ta recepční, se snaží upoutat mou pozornost.

„Vydržte chvilku, prosím." Fascinovaně sleduju Christiana.

Platinová Blondýna otáčí hlavu a zadívá se mým směrem, obdaří mě tím samým oslňujícím úsměvem - jako by mě znala. Zdvořile jí to oplatím.

Christian vypadá, že ho něco rozrušilo. Oponuje jí a ona se za tváří smířlivě, v obranném gestu mu ukáže obě dlaně a usměje se na něj. A on na ni - evidentně se znají velmi dobře. Možná spolu dlouho pracovali? Možná mu to tu vede; koneckonců, má takový autoritativní výraz.

To poznání do mě vráží jako bourací kladivo. Najednou to vím, naprosto přesně, na nějaké instinktivní úrovni. Vím, o koho se jedná. Je to ona. Úchvatná, starší, překrásná.

Paní Robinsonová.

-

Kapitola 5

„Greto, s kým to pan Grey mluví?“ Kůže na hlavě mi mravenčí neblahou předtuchou a všechny vlasy mám v pozoru, nejspíš se chystají prorazit střechu budovy. Podvědomí na mě ječí, abych je okamžitě poté následovala. Navzdory tomu zním dostatečně vyrovnaně.

„Ach, to je paní Lincolnová. Vlastní to tu společně s panem Greyem.“ Greta se zdá být celá šťastná, že se o tu informaci může podělit.

„Paní Lincolnová?" Měla jsem za to, že je rozvedená. Možná se znovu vdala za nějakého jiného moulu.

„Ano. Většinou tu nebývá, ale jeden z našich laborantů dnes onemocněl, tak ho zastupuje."

„Znáte její křestní jméno?"

Greta na mě pohlédne, v zamyšlení nad mou všetečnou otázkou krabatí obočí a špulí své jasně růžové rty. Do háje, možná jsem zašla příliš daleko.

„Elena," odpovídá téměř zdráhavé.

Pociťuju zvláštní úlevu - můj šestý smysl mě nezklamal.

Šestý smysl?! odfrkne si podvědomí. *To spíš pedo smysl!*

Stále jsou zabraní do hovoru. Christian k Eleně překotně pro mlouvá a ona se zdá být znepokojená, přikyvuje mu a přitom mění výrazy obličeje, pak vrtí hlavou. Zvedá ruku, konejšivě mu tře paži a přitom si kouše ret. Další přikývnutí, následuje letmý pohled mým směrem, po kterém přichází malý povzbudivý úsměv.

Konsternované na ni zírám. Myslím, že jsem v šoku. *Jak mě mohl vzít právě sem?*

Něco Christianovi mumlá, on se na mě rychle ohlíží, otáčí se zpátky a odpovídá jí. Ona kývne a mně se zdá, jako by mu přála štěstí, jenže mé odezírací schopnosti nejsou tak dobře vyvinuté.

Můj Stín se ke mně pomalu vrací a v obličeji se mu zračí nervozita. *To bych si vyprosila!* Paní Robinsonová mizí v zákulisí a zavírá za sebou dveře.

Christian krčí obočí.

„Jsi v pořádku?" ptá se napjatě, obezřetně.

„Ne tak docela. Nechtěl jsi mě představit?" Zním tvrdě a chladně. Údivem mu klesá čelist,

vypadá, jako bych mu podtrhla nohy.

„Ale já myslel…"

„Pro rány boží, někdy jsi tak…" A dochází mi řeč. „Ráda bych odešla, prosím."

„Proč?"

„Ty víš proč," obracím oči v sloup. Jen na mě zírá, spaluje mě pohledem.

„Omlouvám se, Ano. Nevěděl jsem, že tu bude. Nikdy tu nebývá. Otevřela další pobočku v Bravern Center, obvykle sídlí tam. Prostě tu dneska někdo onemocněl."

Prudce se otáčím a vyrážím ke dveřím.

„Franca nebudeme potřebovat, Greto," zavolá Christian, když vycházíme ven. Musím potlačovat nutkání utéct. Chce se mi bělot, rychle a hodně daleko. Mám až zoufalé nutkání se rozbrečet, zkrátká se chci dostat co nejdál od téhle mizérie.

Zatímco já se snažím to všechno nějak vstřebat, Christian mě liše následuje. Rázuju s rukama pevně ovinutýma kolem trupu a hlavou skloněnou, vyhýbám se jednotlivým stromům na Druhé avenue. On moudře nečiní žádné pokusy se mě dotknout. V hlavě se mi rojí tisíce otázek. Jestlipak mi je pan Vyhýbavý zodpoví?

„Tam jsi bral svoje sub?" vyštěknu.

„Některé z nich ano," odpovídá tiše, úsečně.

„I Leilu?"

„Tu taky."

„Vypadá to tam dost zánovně."

„Nedávno to prošlo modernizací."

„Jasně. Takže paní Robinsonová znala všechny tvoje sub."

„Ano."

„A ony o ní věděly?"

„Ne. Žádná z nich. Jenom ty."

„Ale já nejsem tvoje sub."

„Ne, to celkem určitě nejsi."

Zastavuju a otáčím se k němu čelem. Oči má rozšířené a plné strachu. Rty stisknuté do tvrdé nekompromisní přímky.

„Vidíš, jak je to celý na hovno?" ucedím a přitom ho provrtám pohledem.

„Vidím. A je mi to líto." Aspoň má tolik slušnosti, že se zatváří kajícně.

„Chci se nechat ostříhat. Nejlépe tam, kde jsi nešukal žádného klienta, ani nikoho z personálu."

Až to s ním trhne.

„A teď mě omluv.“

„Neutíkáš ode mě, že ne?“ ujišťuje se.

„Ne, jen chci to pitomý stříhání. Někde, kde můžu zavřít oči a nechat si umýt vlasy a zapomenout na všechnu tu… zátěž, co s sebou vláčíš."

Rukou si pročísne vlasy. „Můžu zařídit, aby ke mně přišel Fran co, nebo k tobě,“ navrhuje rozvážně.

„Je velmi krásná."

Překvapeně zamžiká. „Ano, to je.“

„Je pořád vdaná?"

„Ne, rozvedla se asi před pěti lety."

„Tak proč nejsi s ní?“

„Protože to mezi námi skončilo. Už jsem ti to říkal."

Najednou se zamračí. Zvedá ruku se vztyčeným ukazováčkem a z kapsy riflí loví BlackBerry. Musel mu tam jenom vibrovat, protože jsem ho neslyšela zvonit.

„Welchi," ohlašuje se ostře a pak se zaposlouchá.

Stojíme na Druhé avenue a já se dívám před sebe na mladý modřín, jehož uzounké jehličky mají tu nejčerstvější zelenou barvu. Kolem nás procházejí lidé zabraní do svých sobotních ranních činností. Každý z nich nepochybně rozjímá o svých vlastních problémech. Zajímalo by mě, jestli taky řeší fanatické pronásledování bývalými sub, okouzlující bývalé dominy, nebo muže, který nemá ani ponětí o koncepci ochrany soukromí zakotvené v právním systému Spojených států.

„Zabil se při autonehodě? Kdy?" vytrhává mě Christian ze za myšlení. Prokrista. Kdo?

Začínám mu lip naslouchat.

„To je už podruhy, co nám ten bastard nepomohl. Musel to vědět. Co pak je mu úplně lhostejná?" Znechuceně zavrtí hlavou. „Začíná to dávat smysl… Ne… vysvětluje se tím proč, ale ne kde.“ Christian se kolem nás rozhlíží, jako by něco hledal, a já se přistihuji u téhož. Mou pozornost ale nic nepoutá. Jsou tu jen lidé, kteří nakupují, ruch ulice a stromy.

„Je tu se mnou,“ pokračuje Christian. „Poslouchá… Ano… Ne. I dva nebo čtyři, dvacet čtyři hodin denně, sedm dnů v týdnu… To jsem ještě nenakousnul.“ Dívá se přímo na mě.

Co nenakousnul? Mračím se na něj a on mě obezřetně sleduje.

„Cože…?“ hlesne a s rozšířeným pohledem bledne. „Chápu. Kdy?… Až tak nedávno? Ale jak?… Bez prověření?… Rozumím. Pošlete e-mailem jméno, adresu a fotky, jestli nějaké máte… Dvacet čtyři sedm, počínaje dnešním odpolednem. Liaise s Taylorem.“ Zavěšuje.

„Co?“ uhodím na něj podrážděně. Tak řekne mi, o co jde?

„To byl Welch.“

„Kdo je Welch?“

„Můj bezpečnostní poradce."

„Fajn. A co se stalo?“

„Leila asi před třemi měsíci opustila manžela. Utekla s nějakým chlápkem, který se zabil při bouračce před čtyřmi týdny.“

„Aha.“

„Ten kretén o tom musel vědět,“ vyplivne zlostně. „Je to zármu tek, o to tady jde. Pojď.“ Napřáhne ruku a já ho za ni automaticky beru… ale vzápětí se mu zase vytrhnu.

„Tak moment. Právě jsme byli uprostřed hovoru o nás. O ní, o tvojí paní Robinsonové."

Christianovi tvrdne výraz. „Není to žádná moje paní Robinsonová. A můžeme si o tom promluvit u mě.“

„Ale já nechci jít k tobě. Chci si nechat ostříhat vlasy!“ vypě ním. Kdybych se tak mohla soustředit na tuhle jedinou věc…

Znovu vytahuje BlackBerry z kapsy a vytáčí nějaké číslo.

„Greto, Christian Grey. Chci, aby byl Franco do hodiny u mě. Ze ptejte se paní Lincolnové… Fajn.“ Uklízí telefon. „Přijde v jednu."

„Christiane…!“ vyhrknu rozhořčeně.

„Anastasie, Leila očividně trpí nějakou psychotickou poruchou. Nevím, jestli se zajímá o mě, nebo o tebe, nebo kam až je schopná zajít. Teď půjdeme k tobě, sbalíme ti nějaké věci a ty zůstaneš u mě, dokud ji nenajdeme."

„Proč bych to dělala?“

„Protože tak tě udržím v bezpečí."

„Ale

Zapíchne do mě nasupený pohled. „Jdeš ke mně, i kdybych tě tam měl dovléct za vlasy."

Zírám na něj s pusou dokořán… to je neuvěřitelné: Padesát Od stínů Šedi ožívá všemi barvami na širokoúhlém plátně.

„Myslím, že přeháníš."

„To teda nepřeháním. Můžeme ten rozhovor dokončit u mě. Pojď." Zakládám si ruce na prsou a tentokrát prošpikuju pohledem já jeho.

Tohle už zašlo příliš daleko.

„Ne," prohlásím umanutě. Musím se mu postavit.

„Můžeš jít sama, nebo tě ponesu. Mně je to jedno, Anastasie."

„To by sis nedovolil," vyjedu na něj. Přece neudělá scénu upro střed Druhé avenue.

Pobaveně zvedá jeden koutek, ale tenhle poloúsměv se k jeho očím ani nepřiblíží.

„Bejby, my oba víme, že když mi hodíš rukavici, zvednu ji víc než rád."

Vzájemně se drtíme pohledy - a on se najednou prudce ohýbá, popadá mě kolem stehen a zvedá mě. Dřív než se naděju, visím mu přes rameno.

„Sundej mě!“ vykřiknu. Ježkovy zraky, to je tak skvělý si zakřičet. Vyráží ulicí, aniž by mi věnoval sebemenší pozornost. Pevně mi utahuje paži kolem

stehen a volnou rukou mě plácne přes zadek.

„Christiane!" zavřísknu. Lidi na nás civí. Víc ponižující už to být nemůže. „Já půjdu! Půjdu sama."

Staví mě na zem a dřív než se vůbec stihne narovnat, už mašíruju směrem k domovu. Rozlícená. A vůbec si ho nevšímám. Samozřejmě, že je v tu ránu po mém boku, ale já ho dál ignoruju. Co teď? Jsem tak vytočená, jenže si nejsem jistá, kvůli čemu přesně - je toho tolik.

A tak pochoduju zpátky domů a v duchu si sestavuju seznam:

1. Nosil mě na rameni - nepřijatelné pro nikoho, komu je víc než šest let.

2. Vzal mě do salonu, který vlastní společně se svou bývalou mi lenkou - tak stupidní nápad!

3. Na to samé místo, kam bral všechny své sub - stejná stupidita.

4. Ani si neuvědomil, že je to špatný nápad - a to jsem si myslela, že mu to pálí.

5. Má šílené ex-přítelkyně… můžu ho z toho vůbec vinit? Jsem tak dopálená, že můžu!

6. Zná číslo mého účtu - to překračuje i rámec fanatického pronásledování.

7. Koupil SIP - má víc peněz než rozumu.

8. Trvá na tom, abych bydlela u něj…

…ta hrozba, kterou představuje Leila, musí být horší, než se obá val… ještě včera na tom netrval…

Ale ne, najednou mi to dochází. Něco se změnilo. Co asi? Zastavuju na pětníku a Christian mě napodobuje.

„Co se vlastně stalo?“ dožaduju se. Nakrčí čelo. „Co máš na mysli?“

„S Leilou."

„Vždyť jsem ti to řekl."

„Ne, neřekl. Je za tím ještě něco. Včera jsi netrval na tom, abych bydlela u tebe. Takže, co se stalo?"

Nervózně se ošije.

„Christiane! Řekni mi to!“ obořím se na něj.

„Včera se jí podařilo získat povolení nosit zbraň."

A do háje. Snažím se tu novinku nějak vstřebat, zírám na něj, zuřivě mrkám a cítím, jak se mi odkrvují tváře. Možná omdlím… Co když ho chce zabít? To ne!

„Ale to znamená, že si může jen tak koupit zbraň," zašeptám.

„Ano," připouští konejšivě. Pokládá mi dlaně na ramena a sta huje si mě do náruče. „Nemyslím si, že udělá nějakou pitomost, ale - prostě tě tomu riziku nechci vystavovat."

„Mě? Ale co ty?" hrozím se.

Věnuje mi zamyšlený pohled. Prudce ho obejmu a přitisknu se k němu, obličej zabořený do jeho hrudi. Nezdá se, že by mu to vadilo…

„Tak už pojď," broukne a políbí mě do vlasů. A je to. Všechen můj vztek je pryč. Ne, není zapomenut, jen ho momentálně překryl strach, že by se mohlo Christianovi něco stát. Ta představa je ne snesitelná.

Slavnostně zavírám víko svého malého kufru a strkám Maca, BlackBerry, iPad a Charlie Tango do batohu.

„Charlie Tango jede s námi?" diví se Christian.

Přikývnu a on se na mě shovívavě usměje.

„V úterý se vrátí Ethan,“ zkonstatuju.

„Ethan?“

„Katein bratr. Bude tu bydlet, dokud si v Seattlu něco nenajde."

Christian nasazuje svůj obvyklý nerozluštitelný výraz, přesto si všímám, jak do jeho pohledu proniká chlad.

„Tak to je skvělé, že budeš bydlet u mě. Aspoň tu bude mít víc místa,“ pronáší tiše.

„Netuším, jestli má klíče. Budu se sem muset vrátit.“ Dál na mě bezvýrazně hledí. Aspoň nic nenamítá.

„Už mám všechno."

Bere můj kufr a společně vyrážíme ze dveří. Když pak obchá zíme dům, abychom se dostali na parkoviště, přistihnu se, jak se ohlížím přes rameno. Netuším, jestli už nade mnou převzala vládu paranoia, nebo jestli mě skutečně někdo sleduje. Christian otevírá dveře u spolujezdce a věnuje mi významný pohled.

„Tak nastupuješ?" pobízí mě.

„Myslela jsem, že budu řídit."

„Ne, řídím já."

„Co je špatného na mém řízení? Neříkej mi, že víš, jak jsem dopadla při testech v autoškole… ani by mě to nepřekvapilo, s těmi svými slídilskými sklony." Možná ví, že jsem v písemném testu sotva prolezla.

„Nastup do toho auta, Anastasie," houkne na mě popuzeně.

„Tak fajn," Urychleně nasedám. *Vážně, mohl by ses uklidnit.*

Možná má ten samý pocit jako já. Že nás někdo hrozivý sledu je… tedy, bledá brunetka s hnědýma očima, která je mi z nějakého důvodu nápadně podobná a velmi pravděpodobně je ozbrojená.

Christian vyráží do ulic.

„To měly všechny tvé sub tmavé vlasy?“

Zamračí se a letmo na mě pohlédne. „Jo,“ přiznává. Slyším tu nejistotu v jeho hlase, nejspíš

přemýšlí, kam tím mířím.

„Jen mě to zajímalo."

„Už jsem ti to říkal. Preferuju brunetky."

„Paní Robinsonová není brunetka."

„To bude nejspíš ten důvod," zabručí. „Navěky mi blondýny znechutila."

„Ty kecáš," zalapám po dechu.

„Jo. Kecám," odsekne podrážděně.

Netečně vyhlížím ven z okna, pohledem zkoumám každou brunetku, žádná z nich ale není Leila.

Takže se mu líbí jenom brunetky. To by mě zajímalo proč. Nebo mu opravdu paní neskutečně-nádherná-i-když-starší-Robinsonová znechutila blondýnky? Zatřepu hlavou, další výplach mozku á la Christian Grey.

„Povídej mi o ní."

„Co bys chtěla slyšet?" Na čele se mu objevují vrásky a hlasem jako by se mě snažil odradit.

„Třeba o tom vašem obchodním partnerství."

Viditelně se uvolňuje, šťastný, že bude mluvit jenom o práci. „Jsem tich ý společník. Tenhle druh byznysu mě nijak zvlášť ne bere, ale ona z toho udělala velmi prosperující podnik. Já jenom investoval a pomohl jí to rozjet."

„Proč?"

„Dlužil jsem jí to."

„Opravdu?"

„Když jsem seknul s Harvardem, půjčila mi sto tisíc, abych mohl začít podnikat."

No potěš… ona je taky bohatá.

„Tys odešel ze školy?"

„Nebavilo mě to. Dokončil jsem dva ročníky. Jenže rodiče neměli zrovna pochopení, když jsem odešel ze školy."

V zamyšlení krčím čelo. Pan Grey a doktorka Grace Trevelyanová s odmítavým postojem - to si ani nedokážu představit.

„No, nezdá se, že bys tím nějak pochybil. Cos dělal za obor?“

„Politika a ekonomie." Hmm… to sedí.

„Takže je bohatá," odtuším.

„Byla to znuděná ženuška, Anastasie. Její manžel byl pracháč - dřevařský magnát," ušklíbne se. „Nenechal by ji pracovat. Však víš, musel ji mít pod kontrolou. Někteří chlapi to tak mají." Potutelně se na mě zaculí.

„Neříkej? Chlap, co potřebuje mít kontrolu? To zní jako nějaká bájná bytost!" Nemyslím, že bych do té reakce dokázala vmáčknout ještě víc sarkasmu.

Teď už se kření od ucha k uchu.

„Půjčila ti peníze svého manžela?"

Kývne a na rtech se mu objevuje škodolibý úsměv.

„To je děs."

„Vrátil jsem mu to i s úrokama," zahučí temně, když zajíždí do podzemní garáže Escaly.

Ale?

„Jak to myslíš?"

Christian zavrtí hlavou, jako by si vybavil nějakou zvlášť hořkou vzpomínku, a parkuje vedle svého Audi Quattro SUV.

„Vystupuj, Franco tu bude každou chvíli."

Ve výtahu na mě upře zkoumavý pohled. „Pořád se na mě zlobíš?" ověřuje si lakonicky.

„Velmi."

Přikývne. „Beru na vědomí," řekne a zapíchne oči přímo před sebe. Taylor už na nás čeká ve vstupní hale. Jak to vždycky ví? Bere mi kufr.

„Už se s vámi spojil Welch?" zajímá se Christian.

„Ano, pane."

„A?"

„Všechno je zařízeno."

„Výborně. Jak je na tom vaše dcera?"

„Je v pořádku, děkuju, pane."

„Dobře. V jednu sem přijde kadeřník - Franco De Luca."

„Slečno Steeleová," kývne na mě Taylor.

„Zdravím, Taylore. Vy máte dceru?"

„Ano, madam."

„Jak je stará?"

„Sedm let."

Christian na mě vrhá netrpělivý pohled.

„Žije se svou matkou," upřesňuje Taylor.

„Aha, chápu."

Ještě zaznamenávám Taylorův úsměv. Tak to je nečekané. Taylor otcem? Ponořená do té nové myšlenky následuju Christiana do vel kého pokoje.

Rozhlížím se kolem sebe. Nebyla jsem tu od chvíle, co jsem Christiana opustila.

„Máš hlad?"

Zavrtím hlavou. Chvíli mě přísně sleduje a pak se nejspíš rozhoduje se nehádat.

„Musím vyřídit pár telefonátů. Udělej si tu pohodlí."

„Dobře."

Mizí v pracovně a mě nechává stát v té obrovské umělecké gale rii, kterou nazývá domovem, a přemýšlet, co si počnu.

Ty šaty! Zvedám batoh a courám se nahoru do svého pokoje, abych omrkla, co ukrývá šatna. Stále je nacpaná oblečením - všechno j e úplně nové, ještě s cedulkami a cenovkami. Tři dlouhé večerní róby, troje koktejlky a troje další šaty na každodenní nošení. To muselo stát peněz.

Kontroluju cenovku na jedněch večerních šatech. Dva tisíce devět set devadesát osm dolarů. *A sakra!* Sváží m se na podlahu. Tohle není nic pro mě. Skládám si hlavu do dlaní a snažím se v duchu pro kousat posledními několika hodinami. Je to značně vyčerpávající. Proč, proč jsem se jen musela zamilovat do někoho, kdo je úplný blázen? Nádherný, sexy jako bůh, bohatší než Croesus a blázen, blázen s velkým B. Lovím BlackBerry z batohu a vytáčím mámino číslo.

„Ano, zlato! To je ale doba. Jak se máš, miláčku?"

„No… to víš…"

„Co se děje? Pořád vám to s Christianem neklape?"

„Mami, to je složitý. Myslím, že to nemá v hlavě v pořádku. To j e ten problém."

„O tom mi povídej. Muži. Občas člověk neví, co si o nich myslet. Bob teď například přemýšlí o tom, jestli to naše stěhování do Georgie byl dobrý krok."

„Co prosím?"

„No jo, pořád mluví o tom, že bychom se měli vrátit do Vegas." To je úleva, i ostatní mají problémy - nejsem jediná.

Ve dveřích se objevuje Christian. „ Tady jsi. Myslel jsem, žes ulekla." Jeho úleva je jasně patrná.

Zvedám ruku, abych mu naznačila, že telefonuju. „Promiň, mami, už musím končit. Zase ti brzo zavolám."

„Tak jo, zlatíčko - opatruj se. Miluju tě!“

„Já tebe taky, mami.“

Pokládám to a zadívám se na Stína. Má nakrčené čelo a vypadá podivně nesvůj.

„Proč se tu schováváš?" ptá se opatrně.

„Já se neschovávám. Propadám tu zoufalství."

„Zoufalství?"

„Z tohohle všeho, Christiane," máchnu rukou směrem k těm haldám oblečení.

„Můžu dál?"

„Je to tvoje šatna."

Zamračí se, ale pak se přede mnou sesouvá do tureckého sedu.

„Jsou to jenom hadry. Jestli se ti nelíbí, pošlu je zpátky."

„Je to s tebou hrozně těžký, víš to?"

Párkrát zamrká a promne si bradu… to jeho krátké strniště. Prs ty se mi kroutí touhou se ho tam dotknout.

„Já vím. Ale snažím se," broukne.

„Usilovně…"

„Tak jako vy, slečno Steeleová."

„Proč to vlastně děláš?"

Rozšiřují se mu oči a vrací se mu do nich vystrašený pohled. „Ty víš proč."

„Ne, to nevím."

Zajíždí si prsty do vlasů. „Ty mi teda dáváš…"

„Mohl by sis najít nějakou pěknou tmavovlasou sub. Takovou, co by se tě zeptala *Jak vysoko?* pokaždé, když bys řekl *Skoč!* Ovšem,
a předpokladu, že by směla mluvit. Tak proč já, Christiane? Prostě to nechápu."

Chvíli mě pronikavě sleduje a já nemám tušeni, co se mu honí hlavou.

„Donutilas mě dívat se na svět jinak, Anastasie. Nechceš mě kvůli mým penězům. Začínám s tebou… doufat," vysvětluje tiše.

Cože? Pan Záhadný je zpátky. „Doufat v co?"

Pokrčí rameny. „Ve víc," vydechne. „A máš pravdu. Jsem zvyklý, že ženy dělají přesně to, co jim řeknu, a kdy jim to řeknu… že dělají přesně to, co chci. Časem se to omrzí. Něco na tobě je, Anastasie, něco mě k tobě táhne, podvědomě, a já tomu nerozumím. Je to jako volání sirén, nedokážu ti odolat a nechci tě ztratit." Natahuje se a bere mě za ruku. „Neutíkej, prosím. Důvěřuj mi trochu a měj se mnou trpělivost. Prosím."

Působí tak zranitelně… *bože, to je k neunesení*. Klekám si před něj a sehnutá mu vtisknu něžný polibek na rty.

„Tak jo. Důvěra a trpělivost, s tím dokážu žít."

„To je dobře. Protože Franco už je tady."

Franco je malý, snědý a gay. Okamžitě si ho zamiluju.

„Tak krásné vlasy!" rozplývá se s přísterným, pravděpodobně falešným italským přízvukem. Vsadila bych se, že pochází z Baltimoru, nebo tam odněkud, ale jeho entuziasmus je nakažlivý. Christian nás oba odvádí do koupelny a rychle mizí, aby se zase vrátil se židlí z ložnice.

„Tak, já vás tu nechám," utrousí.

„Grazie, pane Greyi," zvolá Franco a obrací svou pozornost ke mně.

„Bene, Anastasia, co s vámi uděláme?"

Christian sedí na gauči a probírá se nějakými tabulkami. Velkým pokojem se tiše linou jemné tóny klasické hudby. Do ní se prolíná vášnivý hlas ženy, která dává do zpěvu všechno. Christian vzhlédne a usměje se.

„Vidíte, já říkal, že mu bude líbit," vypískne Franco nadšeně.

„Vypadáš nádherně, Ano," oceňuje Christian uznale.

„Má práce tady už u konce," prohlašuje pyšně Franco. Christian se zvedá a přechází k nám.

„Děkuju, Franco."

Franco se otočí, sevře mě v drtivém objetí a líbá na obě tváře. „Nikdy nenechte nikoho jiného dělat stříhání vašich vlasů, *bellisima* Anastasia!"

Zasměju se, trochu vyvedená z míry jeho familiárností. Christian ho vyprovází a za okamžik se vrací.

„Jsem rád, že sis je nechala dlouhé," řekne, když se ke mně blíží a přitom mu zasvítí oči. Promne jeden pramen mých vlasů mezi prsty.

„Tak jemné," zapřede, aniž by ze mě spustil zrak. „Pořád se na mě zlobíš?"

Když kývnu, usměje se. „Kvůli čemu přesně?" Protáčím oči. „Chceš seznam?"

„Ty máš seznam?"

„Dlouhý."

„Můžeme ho probrat v posteli?"

„Ne," našpulím pusu jako malé dítě.

„Tak teda u oběda. Něco bych si dal… nejen k jídlu," uculí se ch lípně.

„Nedovolím ti, abys mě zase oblbnul tou tvou sexpertizou."

Zadusí uchechtnutí. „Co přesně vás trápí, slečno Steeleová? Ven s tím."

Tak jo…

„Co mě trápí? No, ten tvůj násilný průnik do mého soukromí, skutečnost, žes mě vzal na místo, kam jsi vodil všechny své milenky na depilaci intimních partií, tam, kde pracuje tvá ex-domina. Na ulici sis mě hodil přes rameno, jako bych byla šestiletý dítě, a všechno |si to

završil tím, žes nechal tu svou paní Robinsonovou, aby se tě dotýkala !" Můj projev postupně nabírá úctyhodné hlasitosti.

Zvedá obočí, dobrá nálada je tatam.

„To je opravdu dlouhý seznam. Ale ještě jednou si to ujasníme - není to žádná *moje* paní Robinsonová."

„Smí se tě dotýkat," opakuju. Sešpulí rty. „Ví, kde může."

„Co to znamená?"

Zajíždí si oběma rukama do vlasů a na chvilku zavírá oči, jako by nějakou vyšší moc prosil o sílu. Pak nutkavě polkne.

„Ty a já nemáme žádná pravidla. Ještě nikdy jsem neměl vztah bez pravidel. Nikdy nevím, kde se mě chystáš dotknout, a jsem z toho nervózní. Tvůj dotek je totiž…" zaráží se a hledá ta správná slova, „prostě znamená víc… mnohem víc."

Víc? Jeho odpověď je pro mě nečekaná, vyvádí mě z míry. Znovu se mezi námi vznáší to malé slůvko s velkým významem.

Můj dotek znamená… *víc*.

Ach jo. Jak mu mám asi odolat, když říká takové věci? Šedé oči zkoumavě hledí do mých, pátravě, neklidně.

Nesměle k němu zvedám ruku a neklid se mění v poplach. (Christian uhýbá a já tu ruku zase spouštím.

„Krajní mez," šeptá naléhavě, ve tváři výraz bolestné paniky.

Přestože se tomu bráním, prožívám drtivé zklamání. „Jak by ses *c*ítil ty, kdyby ses mě nesměl dotýkat?"

„Zničeně a deprimované," přiznává bez zaváhání.

Ach, můj ty Stíne. Zakroutím nad tím hlavou a věnuju mu povzbudivý úsměv, po kterém se uvolňuje.

„Budeš mi muset říct, proč přesně je to tvá krajní mez. Jednou, prosím."

„Jednou," zamručí. Zdá se, že se přes tu chvilkovou slabost v na - nosekundě přenesl.

Jak dokáže tak rychle přepnout? Je to ten nejméně předvídatel ný člověk, kterého znám.

„Takže, teď zbytek seznamu - průnik do tvého soukromí." Jak nad tím hloubá, špulí rty. „Protože znám číslo tvého účtu?"

„Jo, to je do nebe volající."

„Prověřuju si všechny své sub. Ukážu ti to." Obrací se a odchází do pracovny.

Celá zmatená ho následuju. Z uzamykatelné kartotéky vytahuje kan- celářské desky. Na jejich štítku stojí: ANASTASIA ROSE STEELEOVÁ.

Ty kráso! Zvedám k němu nabroušený pohled.

Omluvně pokrčí rameny. „Můžeš si to nechat," řekne tiše.

„No páni, děkuju!" sjedu ho. Rychle se probírám obsahem desek. Má tu kopii mého rodného listu… proboha… mé krajní meze, Dohodu o mlčenlivosti, smlouvu… Ježišikriste… číslo mého sociálního pojištění, životopis, záznamy o zaměstnání.

„Takže tys věděl, že jsem pracovala u Claytonů?"

„Ano."

„Nebyla to náhoda - to, že ses tam objevil?"

„Ne."

Nedokážu se rozhodnout, jestli se kvůli tomu mám naštvat, nebo se cítit polichocená.

„Tohle je pěkně zvrácený, víš to?"

„To si nemyslím. Při tom, co dělám, musím být opatrný."

„Ale tohle jsou osobní údaje.“

„Já je nezneužívám. Každý, kdo se aspoň trochu snaží, si je do káže sehnat, Anastasie. Abych měl věci pod kontrolou, potřebuju informace. Vždycky jsem to tak dělal.“ Odhodlaně mi hledí do očí, ve tváři nečitelný, ostře střežený výraz.

„Omyl, ty je zneužíváš. Poslal jsi mi na účet dvacet čtyři tisíc dolarů, o které jsem nestála."

Pevně semkne rty. „Už jsem ti to říkal. Tolik se podařilo Taylorovi za to auto dostat. Zní to neuvěřitelně, já vím, ale je to tak.“

„Ale to audi…“

„Anastasie, máš vůbec ponětí, kolik vydělávám?"

Zaraženě mlčím… jistě že ne. „Ne, proč bych měla? Já nepotřebuji! znát zůstatek na tvém účtu, Christiane."

Jihne mu pohled. „Já vím. To je jedna z věcí, co na tobě miluju." Zůstávám na něj v šoku zírat. *Co na mě miluje?*

„Anastasie, můj hrubý příjem je sto tisíc dolarů za hodinu." To už mám pusu dokořán. To je obscénní množství peněz.

„Dvacet čtyři tisíc dolarů je jako nic. To auto, ty knihy o Tess, šaty… to všechno je nic," chlácholí mě.

Oněměle na něj civím. On to opravdu naprosto nechápe. Jak pozoruhodné.

„Kdybys byl v mé kůži ty, jak by ses po vší té… štědrosti vůči své osobě cítil?"

Nechápavě mě sleduje… a je to tu, to je celý jeho problém - neschopnost vcítit se do druhého. Ticho začíná být tíživé.

A pak, konečně, pokrčí rameny. „Já nevím," zkonstatuje a vypadá přitom dokonale zmateně.

Sevře se mi srdce. To je ono, v tom tkví Stínovo prokletí, nepochybně. Nedokáže se do mě vžít. No, aspoň že to teď vím.

„Není to zrovna dobrý pocit. Totiž - jistě, jsi velmi velkorysý, ale já se kvůli tomu cítím nepříjemně. Už jsem ti to řekla mno hokrát."

Povzdychne si. „Dal bych ti cokoliv na světě, Anastasie."

„Ale já chci jen tebe, Christiane. Ne všechny ty nádavky."

„Jsou součástí balíčku. Součástí toho, kým jsem." Ach jo, tohle nikam nevede.

„Nenajíme se?" navrhuju. To napětí mezi námi je vysilující. Nakrčí čelo. „Jasně."

„Já uvařím."

„Dobře. Jinak by to totiž bylo, co dům dá."

„Paní Jonesová má o víkendech volno? To jíš přes víkend jen studená jídla?"

„Ne."

„Ne?"

Vzdychne. „O víkendech mi vařily sub, Anastasie."

„Aha… jistě," rudnu. Proč se tak blbě ptám? Přesládle se na něj usměju.

„Co si bude pán přát?"

Ušklíbne se. „Cokoli, co tam paní najde," zapřede.

Při průzkumu působivého obsahu lednice se rozhoduju, že udělám španělskou omeletu. Dokonce jsou tu předvařené brambory - skvělé. Je to rychlé a snadné. Christian je ještě pořád v pracovně. Ne pochybně tam proniká do soukromí nějakého nic netušícího naivky a shromažďuje si o něm informace. To pomyšlení je nepříjemné a zanechává hořkou pachuť na jazyku. Jde mi z toho hlava kolem - on opravdu nezná žádné meze.

Jestli chci něco uvařit, potřebuju hudbu. A hodlám vařit napros to nesubmisivně! Zamířím k polici vedle krbu, a beru si Christia -

mi v iPod. Vsadila bych se, že v něm budou i další písničky od Leily - jenom ta myšlenka mě vyděsí.

Kde asi teď je? Rozjímám. *A co chce?*

Zachvěju se. Pěkné dědictví, jen co je pravda. Ne, tohle prostě nepochopím.

Roluju rozsáhlým menu. Chtěla bych něco povzbudivého. Hmm, Beyoncé - to nevypadá na Christianův vkus. *Crazy In Love. Jo!* Jak výstižné. Pouštím si to a pořádně zvyšuju hlasitost.

Vlním se zpátky do kuchyně, kde se porozhlížím po nějaké mis ce, otevírám lednici a beru z ní vejce. Rozklepnu je a za stálého tance začínám šlehat.

Při dalším nájezdu na ledničku si beru brambory, šunku a - *Jo!* ještě hrášek z mrazáku. S tím vším už se dá něco podniknout. Nacházím pánev a stavím ji na hořák, vlévám do ní trochu oleje a vracím se ke šlehání…

Nedostatek empatie, přemítám. Je to jenom Christianovo specifikum? Možná jsou všichni muži takoví, nerozumí ženám. Jenže to já netuším. Možná jsem neudělala zas takový objev.

Přála bych si, aby tu byla Kate; ona by to věděla. Už je pryč celé věky. Měla by se vrátit na konci týdne, až si dají tu dodatečnou dovolenou s Elliotem. Zajímalo by mě, jestli je k sobě ještě pořád táhne ten chtíč na první pohled.

Jedna z věcí, co na tobě miluju…

Přestávám šlehat. Tohle řekl. Znamená to snad, že je těch věcí víc? Poprvé od dnešního setkání s paní Robinsonovou se usměju - opravdovým širokým úsměvem od srdce.

Zezadu se kolem mě ovíjí Christianovy paže - až z toho leknutím nadskočím.

„Zajímavý výběr hudby," zapřede a políbí mě pod ucho. „Krásně ti voní vlasy." Zaboří mi do nich nos a zhluboka v nich vdechne.

V podbřišku mi rozkvétá probouzející se touha. *Ne!* Vyvlékám se z jeho objetí.

„Pořád jsem na tebe naštvaná."

Zamračí se. „Jak dlouho v tom hodláš pokračovat?" zjišťuje a zajíždí si prsty do vlasů.

Pokrčím rameny. „Minimálně dokud se nenajíme."

Rty se mu zkroutí v pobaveném úsměvu. Otáčí se a zvedá z pul tu dálkový ovladač, aby vypnul hudbu.

„Tuhle písničku sis tam uložil sám?"

S neveselým výrazem zavrtí hlavou, a já vím, že to byla ona - Dívčí Přízrak.

„Nemáš dojem, že se tím snažila něco naznačit?"

„No, při zpětném pohledu, snad," připouští potichu.

A máme tu názorný příklad - žádná empatie. Podvědomí si zakládá ruce na prsou a popuzeně mlaskne.

„Proč ji tam pořád máš?

„Celkem se mi líbí. Ale jestli ti vadí, smažu ji."

„Ne, to je v pohodě. Ráda vařím s hudbou."

„A co bys chtěla poslouchat?"

„Zkus mě překvapit."

S uculením odchází k iPodu, zatímco já se vracím k šlehání.

Za okamžik už místnost plní nebesky jemný, oduševnělý hlas Niny Simone. Je to jedna z Rayových oblíbených písní: *I Put a Spell on You.*

Zaraženě se k němu obracím čelem. Co se mi to snaží naznačit? Očaroval mě přeci už dávno. No teda… jeho výraz se změnil, lehkost se někam vypařila, oči má najednou temnější, uhrančivější.

Uchváceně sleduju, jak se ke mně pomalu blíží, jako nějaký predátor, kterým koneckonců je. Vláčně našlapuje v souladu s líně smyslným rytmem hudby. Je bosý, na sobě má jenom bílou košili vytaženou z džín a doutnající pohled.

Nina zpívá, „jsi můj“, právě když se Christian ocitá u mě - jeho úmysly jsou naprosto jasné.

„Christiane, prosím," zašeptám s náhle nepotřebnou metličkou v ruce.

„Prosím - co?“

„Nedělej to.“

„Nedělej - co?“

„Tohle."

Stojí přede mnou a vpíjí se do mě pohledem.

„Jsi si jistá?" vydechne a vztáhne ruku, aby vyprostil metličku z mého sevření a strčil ji zpátky do misky s vejci. Srdce se mi div netlačí krkem do pusy. Tohle nechci… chci to… hrozně moc.

Je tak rozčilující. Je tak sexy a žádoucí. Nějakým způsobem se mi daří vymanit z moci jeho uhrančivého pohledu.

„Já tě chci, Anastasie," zamumlá. „Nesnáším a zároveň miluju, když se s tebou hádám. Je to pro mě nové. Jen se potřebuju ujistit, že jsme v pohodě. A tohle je jediný způsob, který znám."

„To, co k tobě cítím, se nezměnilo," špitnu.

Jeho blízkost je zdrcující i povznášející. To známé napětí je tu zas, všechna nervová vlákna v těle mnou cukají jeho směrem a vnitřní bohyně se snad ani nemůže chovat prostopášněji. Hypnotizuju řídké chloupky ve véčku jeho rozhalené košile a drtím si ret mezi zuby, bezmocná, zmítaná touhou - mám chuť mu tam přejet jazykem.

Je tak blízko, a přesto se mě nedotýká. Teplo, které z něj sálá, mi rozehřívá kůži.

„Ani na tebe nesáhnu, dokud neřekneš ano,“ broukne. „Ale věř, že právě teď, po tom fakt podělaným dopoledni, chci prostě být v tobě a zapomenout na všechno, kromě nás dvou.“

Páni… Nás dvou. Jak magická kombinace dvou malých mocných slůvek, která stvrzují vztah. Zvedám hlavu, abych pohlédla do jeho krásného, i když vážného obličeje.

„Teď se tě dotknu na tváři," vydechnu a zahlédnu, jak se mu v očích krátce mihne překvapení, dřív než se v nich objeví souhlas.

Zvedám ruku a jemně ji přikládám na jeho tvář, konečky prstů mu sjíždím po strništi. S výdechem zavírá oči a vychází mému do teku vstříc.

Pomalu se sklání a já automaticky směruju rty, aby se střetly s těmi jeho. Zastavuje se těsně nade mnou…

„Ano, nebo ne, Anastasie?" zašeptá.

„Ano."

Měkce spojuje svá ústa s mými, nenásilně vybízí mé rty, aby se rozevřely, a zároveň kolem

mě ovíjí paže a tiskne si mě k tělu. Jednou rukou mi putuje vzhůru po zádech, prsty mi zaplétá do vlasů v zátylku a jemně za ně tahá, zatímco druhou rozprostírá pod mými bedry a tlačí mě k sobě. Tiše vzdychnu.

„Pane Greyi," odkašle si Taylor a Christian mě okamžitě pouští.

„Taylore," opáčí mrazivě.

Ohlédnu se a spatřím rozpačitého Taylora postávajícího na pra hu velkého pokoje. Oba na sebe zírají, jako by si vyměňovali informace na základě nějaké neverbální komunikace.

„Moje pracovna," zavrčí Christian a Taylor spěšně přechází na příč místností.

„Dokončíme to později," pošeptá mi Christian a následuje ho.

Potřebuju hluboký uklidňující nádech. Ke všem čertům. To mu nedokážu odolat ani minutu? Potřásám hlavou, znechucená sama sebou a vděčná za Taylorovo vyrušení, i když to bylo trapné.

Napadá mě, co všechno už asi musel Taylor přerušit v minulos ti. Čeho všeho byl svědkem. Ne, o tom teď nechci přemýšlet. Oběd. Uvařím oběd.

Zaměstnávám se krájením brambor. Co asi Taylor chce? Hlavou se mi honí - *netýká se to náhodou Leily*?

Objevují se o deset minut později, právě když je omeleta hotová. Christian ke mně zabloudí nepřítomným pohledem.

„Sejdu se s nimi za deset minut," oznamuje Taylorovi.

„Budeme připraveni," odpovídá Taylor a opouští místnost. Vyndávám dva nahřáté talíře a pokládám je na kuchyňský ost růvek.

„Oběd?"

„Prosím," přijímá Christian a usedá na jednu z barových stoli ček. Teď už mám jeho plnou pozornost.

„Nějaký problém?" sonduju.

„Ne."

Ušklíbnu se. Nechce mi to říct. Nandávám jídlo a sedám si vedle něj, smířená s tím, že zůstanu v tmách.

„Tohle je dobré," mumlá Christian uznale, když si vezme první sousto.

„Nedala by sis sklenku vína?"

„Ne, děkuju." *Vedle tebe si musím udržet čistou hlavu, Greyi.*

Skutečně je to dobré, a to ani nejsem nijak zvlášť hladová. Ale jím, je mi totiž jasné, že v opačném případě by mě Christian pesko val. Po chvíli Christian protíná naše tísnivé ticho a pouští tu samou klasickou skladbu, kterou jsem slyšela předtím.

„Co je to?" ptám se.

„Canteloube, z *Písní z Auvergne.* Tahle se jmenuje Bailero."

„Je krásná. V jakém to je jazyce?“

„To je stará francouzština - okcitánština, přesněji."

„Vždyť ty vlastně umíš francouzský. Rozumíš tomu?“ V paměti se mi vynořuje vzpomínka na plynulou francouzštinu, kterou pro mluvil na té večeři u rodičů.

„Některým slovům ano,“ usměje se, očividně mnohem uvol něnější.

„Moje matka měla takovou mantru: hudební nástroj, cizí jazyk, sport. Elliot mluví Španělsky, já s Miou francouzský. Elliot hraje na kytaru, já na klavír a Mia na cello.“

„Páni. A co ten sport?"

„Elliot dělá judo. Mia se ve dvanácti vzepřela a sportovat odmít la," uchechtne se, když si na to vzpomene.

„Přála bych si, aby byla moje máma ohledně mě taky tak cíle vědomá."

„Když přijde na vzdělávání jejích dětí, je doktorka Grace neob lomná."

„Musí na tebe být hrozně pyšná. Já bych teda byla."

V obličeji se mu mihne nějaká temná myšlenka a na okamžik s e zatváří nejistě. Chvíli mě ostražitě sleduje, jako by se ocitl na neprobádaném území.

„Už ses rozhodla, co si dnes večer vezmeš na sebe? Nebo mám jít a něco ti vybrat?" Najednou zní hrozně stroze.

Páni! A rozzlobeně. *Proč? Co jsem řekla?*

„Uhm… ještě ne. Ty šaty jsi všechny vybíral sám?"

„Ne, Anastasie, nevybíral. Poskytl jsem seznam a tvou velikost osobní prodavačce u Neimana Marcuse. Měly by ti sedět. A jen tak mimochodem, nařídil jsem nějaká dodatečná bezpečnostní opatření pro dnešní večer a na dalších pár dnů. S nepředvídatelnou a nevypočitatelnou Leilou v ulicích Seattlu je to myslím moudré rozhodnutí. A nechci, abys chodila ven bez doprovodu. Souhlas?"

Zaraženě zamrkám. „Souhlas." Kam se poděl ten Grey musím- tě-mít- hned-teď?

„Dobře, jdu jim dát instrukce. Nezdržím se dlouho."

„Oni jsou tady?"

„Ano."

Kde?

Christian sklízí talíř, odkládá ho do dřezu a opouští místnost. Co to kčertu mělo znamenat? To je, jako by v sobě nosil několik lidí najednou. Není to náhodou jeden ze symptomů schizofrenie? Musím si to vygooglit. Sbírám svůj talíř, rychle oplachuju nádobí a se spisem ANASTASIA ROSE STEELEOVÁ v ruce vyrážím zpátky do své ložnice. Jakmile se znovu ocitám v šatně, vytahuju ty troje večerní šaty. A teď, které z nich?

Lehám si na postel a těkám pohledem mezi iPadem, laptopem a BlackBerry. Jsem přehlcená technologiemi. Dávám se do kopírování Christianova playlistu z iPadu na Mac a pak si zapínám google.

Když vstupuje Christian, ležím napříč postele a sleduju monitor. „Co tu děláš?" ptá se mírně.

Na chvilku panikařím a přemýšlím, jestli bych ho měla nechat nahlédnout na stránku, kterou mám právě otevřenou: *Mnohočetný rozštěp osobnosti: Symptomy*.

Natáhne se vedle mě a se zájmem se zadívá na obrazovku.

„Na těch stránkách jsi z nějakého konkrétního důvodu?" prohodí nenuceně.

Strohý Christian je pryč, hravý zpátky. Jak s ním mám kčertu držet krok?

„To je průzkum. Komplikované osobnosti." Pohlédnu na něj s tím nejkamennějším výrazem, jakého jsem schopna.

Rty mu zacukají zadušovaným smíchem. „Komplikovaná osobnost?"

„Takový můj osobní projekt."

„Takže teď jsem váš osobní projekt? To je nějaká vaše vedlejší činnost? Že by vědecký experiment? A to jsem myslel, že jsem vaše všechno. Ranila jste mě, slečno Steeleová."

„Jak můžeš vědět, že se to týká tebe?"

„Tipuju," ušklíbne se.

„Je pravda, že jsi jediný dojebaný, náladový a kontrolou posedlý maniak, kterého znám, a to důvěrně."

„Myslel jsem, že jsem vůbec jediný, koho znáš důvěrně." Zarážím se. „Jo. To taky."

„Už jsi došla k nějakým závěrům?"

Otáčím hlavu, abych se na něj zadívala. Leží na boku vedle mě, hlavu si podpírá rukou. Tváří se pobaveně a zároveň laskavě.

„Domnívám se, že nutně potřebuješ intenzivní terapii."

Zvednutou rukou mi něžně uhlazuje vlasy za uši. „A já se domnívám, že nutně potřebuju tebe. Tumáš," podává mi rtěnku.

Překvapeně vraštím čelo. Je jasně červená, vůbec to není můj odstín.

„Ty chceš, abych se s tím namalovala?" vykviknu.

Zachechtá se. „Ne, Anastasie, ledaže bys chtěla. Nejsem si jistý, že je to tvoje barva," uzavírá suše.

Sedá si, kříží nohy a přetahuje si košili přes hlavu.

Božínku…

„Líbí se mi ten tvůj nápad s mapou.“ Zaraženě na něj hledím. Jaká mapa?

„Zakázaná území,“ dodává na vysvětlenou.

„Aha. Dělala jsem si legraci."

„Já ne.“

„Ty chceš, abych po tobě kreslila rtěnkou?"

„Stejně se umyje. Nakonec."

To by ale znamenalo, že se ho budu smět volně dotýkat. Po rtech mi přelétne malý udivený úsměv a pak se na něj zaculím.

„Co použít něco trvalejšího, například permanentní popisovač?"

„Mohl bych si to nechat vytetovat." V očích mu tančí jiskřičky smíchu.

Christian Grey s tetováním? Hyzdit jeho krásné tělo, když je už lak dost poznamenané? To nikdy!

„Jen žádný tetování!" uchichtnu se, abych skryla své zděšení.

„Tak teda rtěnka," zakření se.

Zavírám notebook a posouvám se na stranu. Tohle by mohla být zábava.

„Pojď." Nabízí mi ruku. „Sedni si na mě."

Skopávám tenisky, škrábu se do sedu a po čtyřech se k němu kradu. Lehá si na záda, ale kolena nechává pokrčená.

„Opři se mi o stehna."

Obkročmo na něj nasedám, tak, jak mi naznačil. Oči má rozší řené a ostražité. Přesto je zřejmé, že ho to baví.

„Zdá se, že jsi z toho dost nadšená," poznamenává lakonicky.

„Odjakživa dychtím po informacích, pane Greyi. A taky to pro mě znamená, že se uvolníš, protože budu znát tvé hranice."

Zakroutí hlavou, jako by nemohl tak docela uvěřit tomu, že mi dovolí čmárat mu po těle.

„Otevři tu rtěnku," poroučí.

Ou, jeho super-panovačný mód, ale mně je to fuk.

„Podej mi ruku." Dávám mu levou.

„Tu s rtěnkou," protočí na mě oči.

„Tys na mě protočil oči?"

„Jo."

„To je velmi nezdvořilé, pane Greyi. Je mi známo, že existují lidé, u kterých to bezpečně vyvolá násilnou reakci."

„Opravdu?" diví se ironicky.

Podávám mu ruku, ve které mám rtěnku, a on se nečekaně prudce vztyčuje, takže se téměř dotýkáme nosy.

„Připravená?" zavrní tak, až se ve mně všechno sevře. *Pane jo.*

„Ano," špitnu. Jeho blízkost je tak svůdná, to pevné tělo tak těs ně u mě, jeho osobitá vůně se mísí se sprchovým gelem. Pomalu mi zvedá ruku ke křivce své klíční kosti.

„Opři ji tam," vydechne. V puse mám, jako bych snědla hrst prachu, když pak vede mou ruku dolů, z vrcholku ramene, podél podpažní jamky a přes okraj hrudi. Rtěnka za sebou zanechává ši rokou, křiklavě rudou šmouhu. Zastavuje na spodní hraně hrudního koše a pokračuje napříč břichem. Je celý napjatý a zdánlivě netečně mi hledí do očí, ale za tím pečlivě střeženým, jakoby prázdným pohledem, vidím zábrany.

Snaží se opanovat strach, pevně zatíná čelisti a kolem očí se mu zračí duševní vypětí. Uprostřed cesty přes břicho ze sebe vypraví: „Stejnou cestou nahoru." A pak mi pouští ruku.

Kreslím stejnou linii, jakou už jsem vyznačila na levé půlce jeho těla. Důvěra, kterou mi dává, je opojná. Mou euforii ale kalí jeho bolest, kterou můžu cestou počítat. Sedm malých okrouhlých jizev,

rozesetých po jeho hrudi. Je to jako cesta temným očistcem - vidět ty ohavné a hrůzné znesvěcení jeho krásného těla.

„Ták, už to mám," zašeptám a snažím se ovládnout pohnutí.

„Ale nemáš," vyvádí mě z omylu a dlouhým ukazováčkem si na značí linku pod krkem. Následuju ji a zanechávám za sebou jasně rudou stopu. Když ji ukončím, zvedám pohled k šedým hlubinám jeho očí.

„A teď záda," hlesne. Pohne se, takže z něj musím sesednout. Pak se otáčí a usazuje do

tureckého sedu zády ke mně.

„Stejně jako vepředu, kolem dokola," instruuje mě přiškrceně.

Řídím se jeho návodem, až dokud se ta karmínová stužka nevine přes půlku jeho zad, a cestou počítám další jizvy. Celkem d evět.

Můj bože. Musím bojovat s nutkáním každou jedinou z nich políbit a snažím se zadržovat slzy, co se mi hrnou do očí. Jaká zrů da mohla něco takového udělat? Když se znovu vracím nahoru na jeho rameno, má skloněnou hlavu a napjaté tělo.

„Kolem krku taky?“ kuňknu.

Kývne. A tak kreslím další čáru, navazuju na tu vpředu a táhnu ji pod jeho vlasy až na druhou stranu.

„Hotovo,“ oddechnu si. Teď vypadá, jako by na sobě měl něja kou bizarní vestu tělové barvy s jasně červeným lemováním.

Samou úlevou mu klesají ramena; pak se pomalu otáčí čelem ke mně.

„To jsou mé hranice," řekne tiše se ztemnělým pohledem a roz šířenými zorničkami. Strachy? Touhou? Chtěla bych se k němu vrhnout, ale držím se. Užasle na něj hledím.

„S těmi dokážu žít. I když, právě teď bych tě chtěla obejmout," přiznávám.

Stáčí rty do uličnického úsměvu a ve vzývavém gestu rozevírá náruč.

„No, slečno Steeleová, jsem jenom váš.“

Zavýsknu jako malé dítě a katapultuju se mu do ní, až ho tím srážím na záda. Zabublá chlapeckým smíchem, ve kterém zaslechnu i úlevu, že už má to utrpení za sebou, a mrskne sebou, takže se nakonec tak nějak ocitám pod ním.

„A teď, kde že jsme to skončili?" vydechne a znovu si nárokuje mé rty.

-

Kapitola 6

Ruce mám zapletené v jeho vlasech a horečnatě k němu tisknu ústa, doslova ho hltám a s požitkem si vychutnávám doteky našich jazyků. A on je na tom stejně, jako by se do mě chtěl vsáknout.

Najednou mě zvedá do sedu a chytá lem mého trička, prudce mi ho převléká přes hlavu a pouští ho na podlahu.

„Chci tě na sobě cítit," mumlá mi nenasytně do rtů, zatímco sune ruce k zapínání podprsenky. Jediným plynulým pohybem mi ji stahuje a odhazuje stranou.

Tlačí mě zpátky na postel, tiskne k matraci a svá ústa společně s jednou rukou přesouvá k mým prsům. Zatínám mu prsty do vla sů, když vsaje mou bradavku mezi rty a silně za ni zatahá.

Vykřiknu, protože mě zaplavuje vlna slasti a prochází mnou, až se mi z toho svírá každičký sval v klíně.

„Jo, bejby, jen ať tě slyším," šeptá mi do rozpálené kůže.

Bože, jak já ho chci, teď hned, uvnitř. Pohrává si s mou bra davkou v ústech, tahá za ni, a já se pod ním svíjím a zmítám, umí rám touhou. A vnímám i jeho touhu, prostoupenou… čím vlastně? Úctou. Jako by mě uctíval.

Mezi prsty mi mne i druhou bradavku, až se pod jeho zkušený mi doteky protahuje a tvrdne. Potom se přesouvá k riflím, obratně rozepíná knoflík i zip a vkrádá se mi do kalhotek, kde se ke mně přimkne rukou.

Když do mě vsune jeden prst, sykavě vypouští vzduch z plic. Zvedám pánev, abych se mu natiskla víc do dlaně, a on zareaguje tím, že mě začne třít.

„Ach, bejby," vydechne vzepřený nade mnou a věnuje mi in tenzivní pohled. „Ty jsi tak vlhká." Jasně slyším ten úžas v jeho hlase.

„To proto, že tě chci," vypravím ze sebe.

Znovu se mi vrhá na ústa, sálá z něj to hladové zoufalství, to, jak moc mě potřebuje.

Tohle je nové, takové to ještě nikdy nebylo, snad jen, když jsem se vrátila z Georgie. V hlavě mi znovu zní slova, která pronesl dne s odpoledne… *Jen se potřebuju ujistit, že jsme v pohodě. A tohle je jediný způsob, který znám.*

To pomyšlení mě přemáhá. To vědomí, že na něj mám takový vliv, že mu dokážu poskytnout tak mocnou útěchu. I má vnitřní bohyně u toho přede blahem.

Zvedá se, prsty zajíždí pod lem mých kalhot a stahuje mi je; hned nato i kalhotky.

Aniž by ze mě spustil oči, stoupá si, tahá z kapsy malý plastový balíček a hází mi ho. Jedním rychlým pohybem se zbavuje džin

i boxerek najednou.

Nedočkavě trhám obal, a když se ke mně vrátí, pomalu mu nasazuju kondom. Popadá mě za obě ruce a lehá si na záda.

„Ty. Nahoře," zavelí a stahuje si mě obkročmo nad sebe. „Chci na tebe vidět."

Vede mě a já na něj váhavě dosedám. Pomalu zavírá oči a propíná boky, aby se se mnou nakonec úplně spojil, celou mě vyplnil a rozevřel. Zároveň s výdechem se mu rty formují do dokonalého velkého O.

Je to nádherný pocit - takhle si ho přivlastňovat a zároveň vědět, že mě vlastní.

Přidržuje mě za ruce a já netuším, jestli proto, aby mě podepřel, nebo abych se ho nedotýkala. I když, teď už mám tu svou mapu.

„Je mi v tobě tak skvěle," zachraplá.

A tak se znovu zvedám, opilá mocí, kterou nad ním vládnu, a sleduju Christiana Greye, jak se pode mnou pozvolna začíná tříš tit. Pouští mé ruce a bere mě za boky, a já se mu zapírám o paže. Tvrdě se proti mně vzepře, až přitom vykřiknu.

„To je ono, bejby, chci, abys mě pořádně vnímala," povzbuzuje mě zastřeně.

Zakláním hlavu a dělám přesně to, co mi řekl. Protože tohle on umí dokonale.

Hýbu se - v perfektní souhře vycházím vstříc jeho rytmu - a všechno ostatní v tu chvíli ztrácí smysl. Zůstávají jenom mé pocity ztracené v prázdnotě prožitku. *Nahoru a dolů… znovu a znovu…* Otevírám oči a dívám se na něj, trhaně přitom oddechuju. A on mi můj pohled oplácí, oči mu jenom sálají.

„Moje Ana," artikuluje němě.

„Tvoje," vzdychnu. „Jenom tvoje."

Nahlas zasténá, znovu zavírá oči a zaklání hlavu. *Bože můj…* Vidět Christiana, jak se blíží k okraji propasti, to úplně stačí ke zpe četění mého vlastního osudu - jako první se hlasitě řítím přes její hranu, padám dolů a točím se ve spirále, až úplně vyčerpaná přistávám na jeho těle.

„Ach, bejby!" vyráží ze sebe a vrhá se za mnou, pevně mě drží a nechává se tím unášet.

Hlavu mám položenou na jeho hrudi, v zakázaném území, tvář opřenou o hebké chloupky na prsou. Těžce oddechuju, spokojená, a snažím se odolat nutkání našpulit rty a přitisknout je k němu.

Prostě na něm spočívám a popadám dech. Rukou mi uhladí vlasy a plynule pokračuje na záda, kde mi něžně přejíždí konečky prstů, zatímco sám zklidňuje dech.

„Jsi nádherná."

Zvedám hlavu a vrhám na něj skeptický pohled. V reakci na to se zamračí a překvapuje mě

tím, že si prudce sedá, přičemž si mě přidržuje rukou ovinutou kolem mého pasu. Chytám se ho za nadloktí, naše nosy se téměř dotýkají.

„Ty Jsi Nádherná," opakuje s vemlouvavým důrazem.

„A ty jsi zase občas velmi milý." Zlehka ho políbím.

Trochu mě přizvedne a uvolňuje se ze mě. Nepatrně přitom cuknu obličejem. Nahne se a taky mě políbí.

„Ty nemáš ani ponětí o tom, jak moc jsi krásná, že?" Cítím, jak rudnu. Proč s tím zase začíná?

„Všichni ti kluci, co za tebou pálí - nic ti to nenapovídá?"

„Kluci? Jaký kluci?"

„Chceš seznam?" zachmuří se. „Ten fotograf - je do tebe blázen, ten kluk v obchodě, bratr tvé spolubydlící. Tvůj šéf," dodává hořce.

„Ale Christiane, to přece není pravda."

„Věř mi. Oni tě chtějí. Chtějí, co je moje." Přitiskne si mě k sobě a já zvedám ruce, opírám se mu o ramena, prsty mu zajíždím do vlasů a pobaveně si ho měřím.

„Moje," zopakuje se zábleskem v očích.

„Ano, tvoje," ujišťuju ho s úsměvem.

Vypadá, že ho to uklidnilo. A já se cítím dokonale v bezpečí, nahá na jeho klíně, v posteli, za plného denního světla sobotního odpoledne. Kdo by si to byl pomyslel? Na jeho exkluzivním těle jsou stále patrné stopy rtěnky. I na povlečení zaznamenávám pár šmouh a okamžitě mě napadá, co si z toho asi vyvodí paní Jonesová.

„Ty čáry jsou pořád vidět," zkonstatuju a srdnatě mu ukazováč kem obtáhnu tu na rameni. Ztuhne a poplašeně zamrká.

„Chtěla bych vyrazit na průzkum." Vrhá na mě udivený pohled. „Bytu?"

„Ne. Myslela jsem spíš tu mapu pokladu, co jsme na tebe nakreslili." Prsty se mi doslova kroutí touhou se ho dotýkat.

Překvapeně zvedá obočí a nejistě zamžiká. Otřu se nosem o ten jeho.

„Co přesně by to obnášelo, slečno Steeleová?"

Pohnu rukou a přejedu mu prsty po tváři. „Jen se tě chci dotýkat všude, kde smím."

Hravě mi sevře ukazováček mezi zuby a lehce skousne.

„Au," zaprotestuju a on vycení zuby a tlumeně zavrčí.

„Tak dobře," řekne, když mě pustí, ale stejně z něj čiší nejistota.

„Počkej." Natahuje se za mě, znovu mě trochu pozvedá a stahuje si kondom; bez velkých cavyků ho odhazuje vedle postele.

„Tyhle věci nesnáším. Mám sto chutí zavolat doktorce Greenové, aby přišla a píchla ti nějakou injekci."

„Myslíš, že nejlepší gynekoložka v Seattlu přiběhne na tvoje písknutí?"

„Dokážu být velmi přesvědčivý," zamumlá a strká mi vlasy za ucho.

„Franco tady odvedl skvělou práci. Ten sestřih se mi líbí."

Cože?

„Přestaň pořád měnit téma.“

Posouvá si mě zpátky, takže na něm sedím obkročmo, opírám se mu o pokrčené nohy a ty svoje mám podél jeho boků. Zaklání se a zapírá o lokty.

„Tak se dotýkej,“ vyzývá mě vážně, veškerý humor z jeho očí je ten tam. Vypadá nervózně, ale snaží se to nedat najevo.

Fixuju ho očima, natahuju ruku a bříškem prstu mu přejíždím pod linií rtěnky, napříč jeho vypracovanými břišními svaly.

Cukne sebou a já ustávám.

„Nemusím," zašeptám.

„Ne, to je v pohodě. Jenom to chce trochu… adaptace, z mé strany. Nikomu jsem se takhle nedal už hodně dlouho," zamyslí se.

„Paní Robinsonová?" Ta slova ze mě vypadnou, ani nevím jak, a nějakým zázrakem se mi daří neznít zahořkle a nevraživě.

Kývne, očividně nesvůj. „Teď ji ale rozebírat nechci. Zkazilo by ti to náladu."

„Zvládla bych to."

„Ale nezvládla, Ano. Stačí, když se o ní zmíním, a vidíš rudě. Moje minulost je moje minulost. Je to fakt. Nemůžu ji změnit. A jsem šťastný, že ty žádnou nemáš, protože bych zešílel, kdybys měla."

Zakaboním se na něj, ale hádat se mi nechce.

„Zešílel? To jako ještě víc?" Usměju se a doufám, že tím trochu odlehčím atmosféru. Zacukají mu koutky. „Šílím po tobě," zašeptá. Srdce mi poskočí radostí.

„Neměla bych zavolat doktoru Flynnovi?"

„Nemyslím, že to bude nutné," pronáší suše.

Posouvám se vzad, takže musí natáhnout nohy, znovu mu přiklá dám prsty na břicho a nechávám je klouzat po jeho kůži. Opět strne.

„Líbí se mi, když se tě můžu dotýkat." Sjíždím k pupíku a pak dál, po tenké stružce měkkých chloupků. Zároveň se změnou frek vence dechu se mu rozevírají rty a temní mu pohled. A já pod sebou ucítím jemné zaškubání a rostoucí tlak.

O-ou. Druhé kolo.

„Už zase?“ podivím se.

Usměje se. „Ó ano, slečno Steeleová, už zase.“

Jak příjemný způsob trávení sobotního odpoledne. Stojím pod sprchou a nepřítomně se omývám, dávám si pozor, abych si nenamočila vyčesané vlasy, a přemítám o tom, co se stalo v posledních několika hodinách. Christian a vanilka, zdá se, že to jde dohromady.

A kolik mi toho dnes poodhalil. Je hrozně těžké s ním udržet krok a zároveň vstřebávat všechno, co se o něm dozvídám: podrobnosti
o jeho výdělku - *Do háje, je až nechutně bohatý, zvlášť na někoho tak mladého - to je prostě něco výjimečného* -, pak všechny ty informace, co o mně shromáždil, a taky o všech ostatních tmavovlasých sub. Zajímalo by mě, jestli je pořád všechny uchovává v té své kartotéce.

Mé podvědomí našpulí rty a zavrtí hlavou - *ani na to nepomyslíš!*

Zamračím se. *Jenom bych tam nakoukla, no ne?*

Pak je tu někde Leila - pravděpodobně ozbrojená - a její hudební nevkus v jeho iPodu. A co je horší, paní Pedofilie Robinsonová. Musela bych o ní hodně přemýšlet, a to se mi nechce. Nechci, aby ta její zářivá hříva strašila v našem vztahu. Christian má pravdu, opravdu vidím rudě, jen na ni pomyslím, tak bude možná lepší, když se jí nebudu zabývat vůbec.

Vylézám ze sprchy a suším se, zčistajasna rozmrzelá.

A kdo by taky nebyl? Jaká normální osoba při smyslech by to - lile provedla patnáctiletému klukovi? Jak moc se podepsala na jeho

dojebanosti? Vůbec ji nechápu. Ale úplně nejhorší je, že on sám říká, že mu pomohla. Jak asi?

Znovu si vybavuju jeho jizvy, viditelný důkaz úděsného dětství a připomínka neviditelných jizev, které musí nést na duši. Můj drahý, ubohý Stín. Dnes říkal tak krásné věci. Šílí po mně.

Dívám se na svůj odraz v zrcadle a vzpomínám na jeho slova. Po tváři se mi rozlévá připitomělý úsměv a srdce mi znovu zaplesá. Možná by nám to mohlo klapat. Ale jak dlouho mu to bude stačit, než ze mě bude chtít vytlouct vzdor, protože překročím nějakou pomyslnou hranici? Můj úsměv se rozplývá. Tohle je něco, co nedokážu odhadnout. Visí to nad námi jako stín. Zvrhlé šukání - ano, to dokážu, ale něco víc?

Podvědomí na mě upírá prázdný pohled a tentokrát se ani ne- vytasí s žádnou kousavou poznámkou. Vracím se do své ložnice, abych se oblékla.

Christian je dole a připravuje se, ať už tam dělá cokoliv, takže mám pokoj sama pro sebe. Právě tak, jako je šatna plná mého oblečení, přetékají šuplíky novým spodním prádlem. Vybírám si jakýsi černý korzet, na kterém ještě visí cenovka hlásající pět set čtyřicet dolarů. Je zdobený stříbrným lemováním a pasují k němu ty nejmenší kalhotky. K tomu si beru podvazkové punčochy v tělové barvě, jsou tak jemňounké, z čistého hedvábí. *Páni, ty jsou fakt… elegantní… a svým způsobem… rajcovní… téda.*

Právě se natahuju po šatech, když vstupuje Christian - bez ohlášení. *Ježíši, mohls aspoň zaklepat!* Jako by na místě zkameněl, jen na mě zírá, šedé oči hladově doutnají. Okamžitě rudnu, všude - tak mi to aspoň připadá. On je v bílé košili a černých kalhotách od obleku. Tu košili nemá nahoře dopnutou, ještě pořád je vidět ta červená rtěnka kolem krku… a on na mě ještě pořád zírá.

„Mohu vám s něčím pomoci, pane Greyi? Předpokládám, že kromě toho neomaleného civění máte i jiný důvod k této návštěvě?“

„Děkuji, ale celkem si to neomalené civění užívám, slečno Steeleová,“ pochvaluje si zhruble, postupuje dál do místnosti a přitom mě hltá pohledem. „Připomeňte mi, abych poslal osobní poděko vání Carolině Actonové.“

Zachmuřím se. *Kdo to kčertu má být*?

„To je osobní prodavačka u Niemana," poznamenává a tím tro chu strašidelně odpovídá na mou nevyslovenou otázku.

„Aha."

„Jsem poměrně vyvedený z míry."

„To vidím. Co jsi chtěl, Christiane?" Obdařím ho *Ale no tak!* pohledem.

Oplácí mi to pokřiveným úsměvem a vytahuje z kapsy *ty* stříbrné

kuličky, čímž mě úplně vykolejí. *Do háje!* On mi chce naplácat? Teď? Proč?

„Není to tak, jak si myslíš," vyhrkne.

„A jak teda," zašeptám.

„Napadlo mě, že by sis je dnes večer mohla vzít."

Logický závěr vyplývající z jeho věty zůstává viset ve vzduchu mezi námi. A pomalu se zhmotňuje.

„Na tu akci?" hlesnu šokované.

Zvolna kývne, jeho oči jsou najednou nějak tmavší.

Ach, můj…

„Naplácáš mi potom?"

„Ne."

Na pikosekundu pociťuju lehké zklamání. Uchechtne se. „Ty bys chtěla?"

Jen polknu. Já prostě nevím.

„Můžeš být klidná, už na tebe nehodlám takhle sáhnout, ani kdybys mě prosila."

Ale! To je mi novinka.

„Tak chceš si tu hru zahrát?" připomíná a zvedá ruku s kulička mi.

„Vždycky si je můžeš vyndat, když to na tebe bude moc."

Zaraženě ho sleduju. Vypadá tak dráždivě svůdný - neupravený, s vlasy ještě zcuchanými po našem posledním šukání, se zastřeným pohledem plným erotické smyslnosti a hezky tvarovanými rty, leh ce pozvednutými ve vyzývavém úsměvu.

„Tak jo," souhlasím tiše. *Kčertu, jasně že jo!* Vnitřní bohyně znovunabyla schopnosti mluvit a teď to vykřikuje ze střech domů.

„Hodná holka," uculí se Christian. „Pojď sem, dáme je, kam patří. Teda, až si nazuješ ty boty."

Boty? Otáčím se a zaznamenávám světlounce šedé semišové lodičky, které ladí k šatům, které jsem si vybrala.

Poslechni ho! štěkne na mě vnitřní bohyně.

Christian mi nabízí ruku, aby mě podepřel, než do nich vklouznu. Jsou to Christian Louboutin, úlovek za pouhých tři tisíce dvě stě devadesát pět dolarů. Teď musím být minimálně o patnáct centimetrů vyšší.

Odvádí mě k posteli, ale nesedá si, místo toho přechází k jediné židli v místnosti. Zvedá ji a přenáší, aby ji nakonec postavil přede mě.

„Až kývnu, předkloníš se a přidržíš se té židle. Rozumíš?" in struuje mě zhrublým hlasem.

„Ano."

„Dobře. Teď otevři pusu," nařizuje mi.

Otevírám ji a domnívám se, že se mi tam chystá vložit kuličky, abych je navlhčila. Nikoliv, vsouvá mi do ní ukazováček.

„Cucej," pobídne mě. Zvedám ruku a chytám ho za zápěstí, přidržuju si ho za něj. A dělám přesně to, o co mě požádal - vidíš, dokážu být poslušná, když chci.

Chutná po mýdle… hmm. Pořádně ho obemknu, odměnou mi jsou jeho rozšířené oči a pootevřená ústa, kterými lapne po dechu. |á sama už touhle dobou žádný lubrikant

nepotřebuju. Zatímco rytmicky saju jeho prst a laskám ho jazykem, strká kuličky do své pusy. Když se pak pokouší vytáhnout prst z mé, sevřu ho mezi zuby.

Usměje se a potom káravě zavrtí hlavou, takže ho zase pouštím. Kývne a já se ohýbám a pevně se chytám okraje židle. Shrnuje mi kalhotky na stranu a lenivě do mě zasouvá *ten* prst, zvolna jím krouží, takže ho cítím úplně všude. Nedokážu tomu zabránit - ze rtů mi uniká zakňourání.

Nezdrží se ale dlouho a vzápětí svůj prst nahrazuje kuličkami, pěkně pomaličku tlačí na každou zvlášť, až se ocitají hluboko uvnitř mého těla. Když jsou na místě, znovu mi rovná kalhotky a dává mi polibek na hýždě. Pak mi přejede dlaněmi po nohou od kotníků až na stehna a něžně mě políbí do míst, kde končí punčochy.

„Máte moc, moc fajnové nohy, slečno Steeleová," hodnotí sametovým hlasem.

Stoupá si, bere mě za boky a tiskne si mě k sobě, takže cítím, jak moc se mu ta naše hra líbí.

„Možná si tě vezmu takhle, až se vrátíme domů. Už se můžeš narovnat."

Je mi, jako bych měla závrať. Jsem nadmíru vzrušená z toho tlaku a rozpínavého pocitu, který mi uvnitř způsobují kuličk y. Christian se sklání a líbá mě na rameno.

„Tyhle jsem ti koupil na ten ples, co se konal minulou sobotu." 1'rovléká kolem mě paži a drží ji přede mnou zvednutou. V dlani

svírá malou červenou krabičku, na jejímž víčku se skví nápi s *Cartier*. „Ale tys mě opustila, takže jsem neměl příležitost ti je věnovat."

Co to?!

„Tohle je moje druhá šance," zamumlá, a já v jeho hlase roze znávám napětí. On je nervózní.

Váhavě zvedám ruku a pomalu tu krabičku otevírám. Uvnitř září pár náušnic, z nichž každá má čtyři diamanty; jeden jako kapku úplně dole, nad ním závěsný kroužek a pak tři perfektně ohraničené krystalky umístěné jeden nad druhým. Jsou překrásné, jednoduché a klasické. Takové, jaké bych si sama vybrala, kdybych ovšem někdy měla příležitost nakupovat u Cartiera.

„Jsou nádherné," vydechnu, a právě proto, že jsou naší druhou šancí, hned si je zamiluju. „Děkuju."

Cítím, jak z něj to napětí padá. Znovu mi přitiskne rty na ra meno.

„Dopřeju ti teď trochu soukromí." A aniž by se ohlédl, odch ází.

Nejspíš jsem vstoupila do nějakého alternativního vesmíru. Ta mla dá žena, co se na mě dívá, je hodna červeného koberce. Až k zemi dlouhé stříbrné saténové šaty bez ramínek jsou prostě ohromující. Možná, že Carolině Actonové napíšu sama. Jsou správně

vypasované, a zdá se, že vyzdvihují to nepatrné množství ženských křivek, kterými oplývám.

Vlasy se mi stáčí v měkkých vlnách kolem obličeje, splývají po ramenou a vinou se mi až k prsům. Na jedné straně si je zasou vám za ucho - a nechávám tím vyniknout náušnici druhé šance. Nanesla jsem si pouhé minimum make-upu, jenom tak, abych vypadala přirozeně. Trochu očních linek, řasenky, zdravíčka a světle růžové rtěnky.

Jiné zvýraznění vskutku nepotřebuju. Už teď mám tváře zčervenalé v důsledku pohybů jistých stříbrných předmětů. Ano, ty bezpečně zajistí, že budu mít po celý večer zdravou barvu. Potřásám hlavou nad Christianovou erotickou vynalézavostí a shýbám se pro saténový šál a stříbrné psaníčko. Je čas najít mých Padesát Odstínů.

Je v hale, stojí zády ke mně a mluví s Taylorem a dalšími třemi muži. Jejich překvapené a uznalé pohledy obrací Christianovu po zornost mým směrem. Otáčí se, právě když se rozpačitě zastavuju.

No to mě podrž! Až mi z toho vysychá v puse - vypadá naprosto úchvatně. Černý smoking, černý motýlek, a ten jeho výraz, to, jak se na mě dívá, jako by byl v nějakém transu. Přechází ke mně a dává mi polibek do vlasů.

„Anastasie. Vyrazilas mi dech.“

Díky jeho komplimentu pronesenému v přítomnosti Taylora a těch dalších mužů rudnu.

„Dáš si sklenku šampaňského, než vyrazíme?"

„Ráda,“ přitakám až moc rychle.

Christian kývne na Taylora, a ten se odebírá i se svou tříčlennou kohortou do haly. Christian pak ve velkém pokoji vyndává z lednice láhev sektu.

„To byla ostraha?" ptám se.

„Ochranka. Ty má pod palcem Taylor. Je na to vycvičený, mimo jiné.“ Podává mi naplněnou šampusku.

„Je opravdu všestranný."

„To je,“ připouští Christian s úsměvem. „Moc ti to sluší, Anastasie. Na zdraví." Zvedá sklenku a já si s ním připíjím. Šampaň ské má světle růžovou barvu. Chutná skvěle, je lehké a svěží.

„Jak se cítíš?" ověřuje si se zábleskem v očích.

„Dobře, děkuju,“ usměju se mile a nedám najevo vůbec nic, plně si vědoma toho, že

naráží na ty stříbrné kuličky.

Zacukají mu koutky

„Jo, a budeš potřebovat tohle.“ Podává mi velký sametový váček, který doteď ležel na kuchyňském ostrůvku. „Otevři ho,“ vyzývá mě mezi jednotlivými doušky. Se zájmem v něm zalovím a vytahuju z něj rafinovaně zdobenou stříbřitou maškarní masku s kobaltově modrými peříčky, spojenými vprostřed čela do jakési korunky.

„Je to maškarní ples,“ oznamuje mi věcně.

„Ach tak.“ Ta maska je úchvatná. Okraje zdobí stříbrná krajko vá stuha a kolem otvorů pro oči se vine exkluzivní stříbrný filigrán.

„Aspoň v ní vyniknou tvé nádherné oči, Anastasie." Ostýchavě se pousměju.

„Taky budeš mít masku?"

„Samozřejmě. Svým způsobem jsou velmi osvobozující," dodává a s úsměvem zakmitá obočím.

Páni. Tohle ještě bude sranda.

„Pojď. Chci ti něco ukázat." Podává mi ruku a odvádí mě do chodby, ke dveřím vedle schodiště. Otevírá je a rozkrývá mi po hled na rozlehlou místnost přibližně stejné velikosti, jakou má jeho herna, která musí být přímo nad námi. Tahle je ale napěchovaná knihami. Pane jo, knihovna, každá stěna plná knih od podlahy až ke stropu. Uprostřed tomu všemu dominuje kulečníkový stůl plné velikosti, osvětlený podlouhlou zářivkou od Tiffanyho vykládanou sklíčky ve tvaru trojúhelníků.

„Ty máš knihovnu!" vypísknu užasle, bez sebe rozrušením.

„Jo, nebo taky pokoj s koulema, jak tomu říká Elliot. Tenhle byt je poměrně velký. Když jsi dnes zmínila ten průzkum, uvědomil jsem si, že jsem tě tu ještě neprovedl. Teď na to sice není čas, ale

chtěl jsem ti aspoň ukázat tohle, a možná tě vyzvat na partičku kulečníku - v blízké budoucnosti."

Zazubím se na něj.

„Přijímám." A v duchu se poplácám po rameni. S Josém jsme se při kulečníku skamarádili. Hrávali jsme ho spolu celé tři roky. Tohle je mé eso v rukávu, José byl dobrý učitel.

„Copak?" ptá se Christian s úsměvem.

Ajaj! Musím přestat dávat najevo každou emoci, kterou pocítím, v okamžiku, kdy ji pocítím, pokárám se.

„Ale nic," vyhrknu.

Christian podezíravě přivírá oči.

„Hmm, možná z tebe doktor Flynn to tajemství vyrazí. Dnes večer se s ním seznámíš."

„S tím předraženým šarlatánem?" *A kruci.*

„Přesně s tím. Umírá touhou tě poznat."

Sedíme na zadních sedadlech audi a míříme na sever. Christian mě bere za ruku a palcem mi jemně mne kloubky prstů. Trochu se zavrtím, když mi mravenčení způsobené jeho dotekem dorazí až do slabin. Odolávám nutkání vzdychnout, protože vpředu sedí Taylor, tentokrát bez iPodu, společně s jedním z těch chlápků z ochranky, o kterém tuším, že se jmenuje Sawyer.

Začínám pociťovat nepřetržité příjemné chvění dole v podbřišku, způsobené nade vší pochybnost těmi kuličkami. Odevzdaně přemítám nad tím, jak dlouho to asi budu schopná vydržet bez, ehm… nějakého uvolnění. Dávám si nohu přes nohu. Když to udělám, najednou si vzpomínám na něco, co mi předtím vrtalo hlavou.

„Kdes vlastně vzal tu rtěnku?" ptám se Christiana potichu. Zakření se a ukáže před sebe. „U Taylora," naznačí ústy.

rtu.

Vyprsknu smíchy. „Ou.“ Hned se zarážím - ty kuličky! Zakousnu se do

Christian se na mě potutelně šklebí, oči mu hříšně planou. On ví

naprosto přesně, co dělá, mizera jeden žhavěj.

„Uvolni se,“ vydechne. „Jestli to na tebe bude příliš…" Odmlčí se a postupně se něžně dotkne rty každého kloubku na mé ruce, nakonec jemně vsaje špičku mého malíčku.

Teď už je mi jasné, že to dělá schválně. Temná touha se mi rozpíná do celého těla a já zavírám oči. Krátce se těm pocitům poddávám, hluboko uvnitř mě se všechno probouzí. Bože.

Když oči znovu otevřu, zjišťuju, že si mě Christian soustředěně prohlíží, temný princ. Musí to být tím smokingem, co má na sobě, tím motýlkem u krku, ale vypadá starší a sofistikovanější, zdrcují cím způsobem pohledný zhýralec s prostopášnými úmysly.

Zkrátka mi bere dech. Jsem v jeho sexuálním područí, a pokud mu můžu věřit, on zase v mém. Musím se té myšlence uculit a on mi odpovídá oslnivým úsměvem.

„Takže, co od té události můžeme očekávat?"

„Ále, jako obvykle," pronáší nenuceně.

„Pro mě na tom nic obvyklého není," upomínám ho.

Laskavě se usměje a znovu mi políbí ruku. „Spousta lidí, co se budou chlubit svými penězi. Aukce, tombola, večeře, tanec - má matka umí uspořádat mejdan." A poprvé za celý den se odvážím na ten večírek začít trochu těšit.

Příjezdovou cestou k sídlu Greyů se vine šňůra luxusních aut. Ces tu lemují dlouhé, světle růžové lampióny, a jak se v audi krokem přibližujeme, už zdálky vidím, že visí úplně všude. Ve skomírajícím denním světle to působí až magicky, jako bychom vstupovali

do nějakého začarovaného království. Letmo pohlédnu na Christiana. Jak příznačné, když mám vedle sebe prince. Zmocňuje se mě dětinské nadšení, pohlcuje mě a přebíjí všechno ostatní.

„Masky nasadit," zavelí Christian, a když si nandá tu svou, jed noduchou černou, jako by se můj princ stal ještě temnějším, ještě smyslnějším.

Všechno, co teď vidím z jeho obličeje, je křivka jeho smyslných rtů a silné čelisti.

Ty bláho. Jenom z pohledu na něj mi vyletí tep. S úsměvem si připevňuju masku a ignoruju tu hladovou touhu, co mě začíná po žírat zevnitř.

Taylor zastavuje na příjezdové cestě a Christianovy dveře ihned otevírá stevard. Sawyer vyskakuje, aby otevřel ty mé.

„Připravená?" ptá se mě Christian.

„Jak jen to jde."

„Vypadáš úchvatně, Anastasie." Galantně mi líbá ruku a vystu puje z auta.

Na trávníku podél jedné strany domu je rozprostřen tmavoze lený koberec. Vede kolem, až k rozlehlým pozemkům rozprostírajícím se za sídlem. Když po tom koberci následujeme plynule proudící zástup okázale vyparáděné seattleské elity v nejrůznějších maskách, drží kolem mě Christian ochranitelsky ovinutou ruku s dlaní spočívající na mém pasu. Na cestu nám svítí růžové lampiónky. Dva fotografové si aranžují hosty zády k

břečťanem porostlé pergole, aby jim pózovali při pořizování snímků.

„Pane Greyi!" zvolá jeden z nich. Christian souhlasně přikývne a na focení si mě k sobě přitiskne ještě blíž. Jak poznali, že je to on? To určitě ten jeho typický měděný rozcuch.

„Dva fotografové?" podivím se.

„Jeden je ze *Seattle Times* a druhý dělá fotky na památku. Později si můžeme jednu koupit."

Pane jo, moje fotka znovu v novinách. Hlavou mi bleskne myšlenka na Leilu. Takhle se o mně přece dozvěděla, když mě vyfotili s Christianem. To pomyšlení je znepokojivé, i když mě uklidňuje, že jsem schovaná za svou maskou.

Na konci průvodu nás čekají číšníci v bílém, kteří drží tácy se sklenkami po okraj naplněnými šampaňským, a já jsem ráda, že mi Christian jednu z nich podává - účinně mě tak odvádí od černých myšlenek.

Blížíme se k velké bílé pergole ověšené menšími bratříčky vel kých papírových lampiónů. Pod nimi svítí šachovnicový taneční parket, ohraničený ze tří stran nízkým plůtkem se vstupy. Po stranách každého z nich stojí dvě do detailu vyvedené ledové sochy labutí. Čtvrtou stranu pergoly ohraničuje pódium, na kterém tiše vystupuje smyčcový kvartet. Hrají neskutečně jemnou skladbu, kterou nepoznávám. Zároveň se zdá, že je pódium připravené pro větší orchestr - pravděpodobně na později, protože žádné jiné muzikanty zatím nevidím. Christian mě bere za ruku a provádí mezi labutěmi na parket, kde v hloučcích postávají hosté a se sklenkami šampaňského v ruce si povídají.

Směrem k zálivu stojí obrovský zahradní stan otevřený naším směrem, takže v něm zahlédnu slavnostně prostřené stoly a židle. *Jejich tolik!*

„Kolik lidí přijde?" zpovídám Christiana, lehce vykolejená velikostí toho stanu.

„Tuším, že kolem tří set. Musela by ses zeptat mé matky." Usmě je se na mě, a snad proto, že vidím pouze jeho úsměv, má vnitřní bohyně omdlévá.

„Christiane!"

Z hloučku lidí se odlučuje mladá žena a vrhá se mu kolem krku, a já v ní okamžitě poznávám Miu. Na sobě má přiléhavé, světle růžové sifonové šaty v délce až k zemi a k nim ladící překrásnou jemně zdobenou benátskou masku. Vypadá božsky. A já vzápětí pocítím vůči Christianovi neskonalý vděk za ty šaty, které mi věnoval.

„ Ano! Zlato, vypadáš úžasně!" Mia mě chvatně objímá. „Musíš jít se mnou a ukázat se mým kamarádkám. Žádná z nich nemůže uvěřit tomu, že si Christian konečně našel přítelkyni."

Střelím po Christianovi panickým pohledem, ale ten jenom po krčí rameny v odevzdaném gestu vím-že-je-nemožná-žiju-s-ní-už- nějaký-pátek, a nechává Miu, aby mě odvlekla ke skupince čtyř dívek oděných v luxusních šatech, všechny jako ze škatulky.

Mia nás zběžně představuje. Tři z nich jsou velmi milé a přátel ské, ale Lily - aspoň myslím, že tak se jmenuje - si mě zatrpkle měří skrz červenou masku.

„A to jsme si všichni mysleli, že je Christian gay," prohodí uště pačně a svou

zlomyslnost skrývá za přehnaný falešný úsměv.

Mia se na ni ušklíbne.

„Lily, ovládej se. Je zjevné, že má Christian výborný vkus, co se týče žen. Jen čekal na tu pravou, a to ty nejsi!"

Lilyin obličej teď barevně splývá s její maskou, i já rudnu. Moh lo by to být ještě trapnější?

„Dámy, dovolíte prosím, abych si opět odvedl svou partnerku?" Christian kolem mě ovíjí paži a přitahuje si mě k boku. Všechny čtyři se zardí, zahihňají a nesměle ošijí, jeho oslnivý úsměv působí lak jako vždy. Mia na mě letmo pohlédne a převrátí oči a já se prostě musím zasmát.

„Ráda jsem vás poznala," stihnu ještě říct, ale to už mě Christian vleče pryč.

„Děkuju," naznačím ústy, když jsme dost daleko.

„Všiml jsem si, že je tam s Miou i Lily. Je to hrozná káča."

„Líbíš se jí," zkonstatuju věcně.

Oklepe se. „Chm, ale ty city nejsou vzájemné. Pojď, představím tě pár lidem."

Další půlhodinu trávím ve víru seznamování. Poznám tak dva hollywoodské herce, další dva výkonné ředitele a několik promi nentních lékařů. *U všech svátých… neexistuje šance, abych si zapamatovala všechna ta jména.*

Christian mě k sobě nepřestává tisknout a já jsem mu za to vděčná. Upřímně, to bohatství všude kolem, všechna ta oslnivá krása a pozlátko mě děsí. V životě jsem se ničeho takového neúčastnila.

Číšníci v bílém s láhvemi šampaňského v rukou se nenuceně proplétají rostoucím davem hostů a se znepokojivou pravidelností doplňují mou sklenku. *Nesmím příliš pít, nesmím příliš pít,* opakuju si v duchu, ale cítím, jak mi to stoupá do hlavy, ať už je to šampaň ské, nebo atmosféra nabitá tajemnem a vzrušením z masek, nebo ukryté stříbrné kuličky. Postupem času pro mě začíná být nemožné nadále ignorovat palčivé brnění v klíně.

„Takže vy pracujete v SIP?" ptá se mě gentleman s rozvíjející se pleší v poloviční masce medvěda. Nebo je to pes? „Zaslechl jsem nějaké zvěsti, že vás někdo schramstnul."

Cítím, jak se mi hrne krev do tváří. *Jistě,* schramstnul nás člověk, který má víc peněz než rozumu a je to slídil par excellence.

„Jsem pouhá stážistka, pane Ecclesi. Takové věci se ke mně ne - dostanou."

Christian neříká nic a věnuje Ecclesovi nijaký úsměv.

„Dámy a pánové!" skáče nám do toho konferenciér v impozant ní černobílé masce harlekýna. „Prosím, zaujměte svá místa u stolů. Podává se večeře."

Christian mě chytá za ruku a společně následujeme dav lidí proudících do zahradního stanu.

Jeho interiér je ohromující. Tři obrovské lustry vrhají duhové světlo na strop a stěny tvořené plátnem v barvě slonové kosti. Musí tu být aspoň třicet stolů. Připomínají mi ten soukromý salonek v hotelu Heathman - křišťálové sklenice, nažehlené bělostné ubrusy pokrývající stoly, uprostřed nichž jsou naaranžované světle růžové pivoňky, které obklopují stříbrné svícny. Hned vedle jsou košíky zavinuté v hedvábí a plné nějakých lahůdek.

Christian nahlíží do zasedacího pořádku a vede mě ke stolu uprostřed. Sedí u něj i Mia s Grace a jsou zabrané do hovoru s nějakým mladíkem, kterého neznám. Grace má na sobě mátově zelené šaty s flitry a benátskou masku, která je vhodně doplňuje. Úplně zazáří, když se se mnou uvolněně a vřele zdraví.

„Ano, tak ráda tě zase vidím! A jak ti to sluší."

„Matko," zdraví ji Christian upjatě a líbá ji na obě tváře.

„Ale, Christiane, nač ta formálnost?!" kárá ho uvolněně.

Další, kdo se připojuje k našemu stolu, jsou Graceini rodiče, pan a paní Trevelyanovi. Působí bujaře a mladistvě, i když se to pod jejich přiléhavými bronzovými maskami těžko odhaduje. Evidentně jsou šťastní, že Christiana vidí.

„Babičko, dědečku, dovolíte, abych vám představil Anastasii Steeleovou?"

Paní Trevelyanová se na mě vrhá jako nějaký přírodní živel. „Tak on si konečně někoho našel, to je pěkné, a jak je hezká! No, doufám, že už si ho ochočíte." Nadšeně mi potřásá rukou.

Svatá dobroto! Díkybohu za mou masku.

„Ale mami, neuváděj Anu do rozpaků," zachraňuje mě Grace.

„Té ztřeštěné staré báby si nevšímej, má drahá," podává mi ruku pan Trevelyan. „Ona si myslí, že když je stará, má svaté právo říct nahlas jakýkoliv nesmysl, co se jí vylíhne v hlavě."

„Ano, to je můj partner, Sean." Mia mi plaše představuje toho mladíka. Když si podáváme ruce, šibalsky se na mě usmívá a v hnědých očích mu jiskří humor.

„Těší mě, Seane."

Christian mu tiskne ruku a přitom si ho zkoumavě měří. To snad ne, zdá se, že i Mia musí strpět ochranitelské pudy svého bratra. Soucitně se na ni usměju.

Posledním párem, který si přisedá k našemu stolu, jsou Graceini staří přátelé Laňce a Janie. Jen po panu Greyovi zatím není ani památky. A pak najednou zapraská mikrofon a z reproduktorů se ozývá jeho hlas, což způsobí, že veškerý šum kolem nás ustává. Carrick stojí na malém pódiu umístěném u jedné ze stěn stanu. Na sobě má působivou zlatou masku.

„Vítejte, dámy a pánové, na našem výročním charitativním plesu. Doufám, že si náležitě užijete vše, co jsme pro vás na dnešní večer připravili, a že ve svých kapsách zalovíte hluboko, abyste podpořili tu fantastickou práci, kterou náš tým ze *Společně to zvládneme* odvádí. Jak jistě víte, je tato nadace velmi blízká srdci mé manželky i tomu mému."

Nervózně mrknu Christianovým směrem. Ten netečně hledí na pódium - aspoň tak působí. Podívá se na mě a v náznaku úsměvu pohne koutky.

„A nyní už předávám slovo našemu konferenciérovi. Prosím, usaďte se a bavte se," uzavírá Carrick.

Následuje zdvořilý potlesk, po kterém se ve stanu znovu rozpíná živý ruch. Sedím mezi Christianem a jeho dědečkem. Když číšník pomocí dlouhého zapalovače rozžíná svícen, obdivuju malou bílou kartičku se svým jménem, vyvedeným ve stříbrné kaligrafii. Připojuje se k nám Carrick a líbá mě na obě tváře, čímž mě tak nějak překvapuje.

„Rád tě zase vidím, Ano," zdraví mě. V té pozoruhodné masce vypadá opravdu neobyčejně.

„Dámy a pánové, teď poprosím osazenstvo každého stolu, aby si vybralo svého zástupce," zvolá konferenciér.

„Jóó - já, já!" ozývá se okamžitě Mia a nadšeně přitom nadskakuje na židli.

„Uprostřed vašich stolů najdete obálku," pokračuje konferenciér.

„Kdybyste byli tak laskaví a našli, vyžebrali, půjčili si, nebo ukrad li bankovku pokud možno co nejvyšší nominální hodnoty, napsali na ni vaše jméno a umístili ji dovnitř. Zástupci stolů, prosím, hlídejte tyto obálky jako oko v hlavě. Budeme je potřebovat později."

Zabte mě. Nevzala jsem si s sebou žádné peníze. *Taková pitomost! Na charitativní večírek!*

Christian zaloví v peněžence a vytahuje z ní dvě stodolarové bankovky.

„Tumáš," řekne.

Cože?!

„Vrátím ti to," zašeptám.

Lehce zkřiví rty, takže rozpoznávám, že ho to právě nepotěšilo, ale jinak to nekomentuje. Podepisuju se, používám k tomu jeho plnicí pero - je černé, s bílým květinovým motivem na víčku - .1 Mia posílá obálku dál.

Přede mnou leží ještě další lístek s tím samým stříbřitým pís mem - naše menu.

MAŠKARNÍ PLES NA POMOC SPOLEČNĚ TO ZVLÁDNEME

Menu

- Tatar z lososa se zakysanou smetanou a okurkou na opékané briošce
- Alban Estate Roussanne 2006
- Restovaná kachní prsíčka se smetanovým pyré z topinam- buru, třešně opékané na tymiánu
- Foie gras
- Châteauneuf-du-Pape Vieilles Vignes 2006 Domaine de la Janasse
- Fíky nadívané ořechovým krémem s cukrovou krustou a polevou, zmrzlina z javorového sirupu
- Vin de Constance 2004 Klein Constantia
- Výběr ze sýrů a pečivá
- Alban Estate Grenache 2006
- Káva a dezertní cukroví

No, tak to vskutku odpovídá množství křišťálových sklenic nejrůznějších velikostí, které okupují mou výseč stolu. Vrací se číšník a nabízí nám víno a vodu. Za mými zády se ta strana stanu, kterou jsme vstoupili dovnitř, právě zavírá, zatímco přede mnou dva z číšníků vyhrnují protilehlou a odhalují tak scenérii západu slunce nad Seattlem a Meydenbauerským zálivem.

Je to doslova dechberoucí výhled, v dáli se mihotají světla Seatllu, a setmělý ztichlý záliv odráží temně rudé nebe. Páni. Je to tak pokojné a uklidňující.

Přicházejí číšníci s talíři v rukou a staví se mezi nás. Na nějaký neslyšný povel nám v naprosté synchronizaci servírují předkrmy a pak zase mizí. Losos vypadá skvěle a já si uvědomuju, že mám hlad jako vlk.

„Hladová?“ vydechne Christian tak tiše, že to slyším jenom já. Je mi jasné, že nemluví o jídle, a svaly v mém podbřišku na to zareagují.

„Velmi,“ zašeptám a vyzývavě opětuju jeho pohled. S nádechem se mu sotva znatelně pootevírají ústa.

Ha! Vidíš? Tuhle hru můžou hrát dva.

Christianův dědeček mě okamžitě vtahuje do hovoru. Je to sym patický starý pán a je tolik pyšný na svou dceru a její tři děti.

Je zvláštní přemýšlet o Christianovi jako o malém dítěti. Nikým nezvaná vplouvá do mé mysli vzpomínka na jeho popáleniny, ale rychle ji potlačuju. Teď o tom nechci přemýšlet. I když, nějakou ironií osudu je to důvod k pořádání tohoto večírku.

Přála bych si, aby tu byla i Kate s Elliotem. Ona by sem zapadla dokonale, ji by nevyděsilo to nekonečné množství nožů a vidliček vyskládaných na stole před ní, to ona by mohla našemu stolu šéfovat. Když si představím, jak se s Miou handrkuje o to, kdo bude jeho zástupce, musím se usmívat.

Konverzace u stolu přirozeně plyne, chvíli graduje, chvíli sláb ne. Mia je jako obvykle zábavná a úplně zastiňuje chudáka Seana, který většinu času mlčí - stejně jako já. Nejvíc je slyšet Christianovu babičku. Oplývá kousavým smyslem pro humor a většinou se jim trefuje do svého manžela. Začíná mi být pana Trevelyana líto.

Christian živě diskutuje s Lancem o nějakém zařízení, které vyvíjí Christianova společnost na základě Schumacherovy studie *Malé je hezké*. Je těžké jim přitom stačit. Zdá se, že se Christian rozhodl zaplavit třetí svět nějakou technologií, díky které zařízení, jež ji budou využívat, nebudou potřebovat elektřinu ani bateriové napájení, a jejíž údržba bude vyžadovat minimální úsilí.

Sledovat ho takhle zapáleného je ohromující. Je tak nadšený a odhodlaný zkvalitnit životy lidem, kteří neměli v životě takové štěstí jako on. Je rozhodnutý, že jeho telekomunikační společnost bude první, která uvede na trh bezbateriový mobil.

No to mě podrž. O tomhle jsem neměla potuchy. Teda, věděla jsem o té věci s jídlem pro potřebné, ale tohle…

Zdá se, že Laňce nedokáže pochopit Christianův úmysl vypustit tu technologii do světa, aniž by ji patentoval. Bezděky přemítám o tom, jak teda Christian vydělal všechny ty peníze, když je tak rozdavačný.

V průběhu večeře proudí k našemu stolu téměř souvislá řada mužů oděných do těch nejkvalitnějších smokingů a tmavých masek a všich ni dychtí po tom, aby se seznámili s Christianem, potřásli mu rukou a vyměnili si s ním pár zdvořilostních frází. Některým mě

představu je, jiným ne. Zajímalo by mě, podle čeho se přitom rozhoduje.

Během jedné z takových konverzací se ke mně s úsměvem na klání Mia.

„Ano, nechtěla bys být nápomocná při aukci?“

„Samozřejmě," zareaguju až příliš ochotně.

V době, kdy se servíruje dezert, už padla noc a já se cítím opravdu nepohodlně. Nutně se potřebuju zbavit těch kuliček. Ale dřív než se stihnu omluvit, objevuje se u našeho stolu konferenciér a společně s ním, jestli se nepletu, i naše malá Miss Copánek.

Jakže se to jmenovala? Hansel, Gretel… Gretchen!

Samozřejmě má na sobě masku, ale já bezpečně poznávám, že je to ona, protože ani na okamžik nespouští pohled z Christiana. Vidím, jak se červená, a jsem nadmíru potěšená faktem, že si jí (Christian ani nevšiml.

Konferenciér si žádá naši obálku a s nacvičenou rozšafností vy zývá Grace, aby z ní vylosovala výherní bankovku. Je Seanova - takže zabalený košík s laskominami putuje do jeho rukou.

Zdvořile zatleskám, nicméně nadále už považuju za nemožné se soustředit na další události.

„Omluv mě, prosím,“ zamumlám k Christianovi. Pátravě se na mě zadívá.

„Potřebuješ si odskočit?" Kývnu.

„Dovedu tě tam,“ vydechne přiškrceně.

Když si stoupám, zvedají se i všichni muži u našeho stolu. *Pane jo, tomu říkám způsoby.*

„To teda ne, Christiane! Ty s Anou nikam nejdeš - ukážu jí to já.“

Mia je na nohou dřív, než stihne Christian zaprotestovat. Vi dím, jak mu vystouply lícní svaly, a je mi jasné, že ho to nepotěšilo. A upřímně, ani mě ne. *Mám totiž… jisté potřeby.* Omluvně na něj pokrčím rameny a on se rezignovaně sesouvá zpátky na židli.

Po návratu se cítím o něco lip, i když úleva po vyjmutí kuli ček nebyla tak trvalá, jak jsem si představovala. Teď jsou bezpečně ukryté v mém psaníčku.

Jak jsem si jen mohla myslet, že to vydržím celý večer? To utrpení se jenom zmírnilo - možná bych mohla Christiana přesvědčit, aby mě později vzal do loděnice. Jen při té představě se mi rozhoří tváře. Když si sedám, zadrhávám o něj pohledem. Upřeně mě sleduje, na rtech stopu lehkého úsměvu.

Tss… takže jeho už ta promarněná příležitost nemrzí, to mě teda ano. Cítím se kvůli

tomu frustrovaná, dokonce podrážděná. Christian mi stiskne ruku a pak už oba pozorně naslouchám Carrickovi, který je znov u na pódiu a mluví o nadaci. Christian mi podává další lístek - je to seznam jednotlivých položek, které se budou dražit v aukci. Rychle ho pročítám:

DARY DO AUKCE A JEJICH LASKAVÍ SPONZOŘI

- Podepsaná baseballová pálka Seattle Mariners - Dr. Emily Mainwaringová
- Kabelka, peněženka a klíčenka Gucci - Andrea Washingtonová
- Jednodenní poukaz na pobyt pro dva v Esclavě, Bravern Center - Elena Lincolnová
- Krajinářský a zahradní design - Gia Mateová
- Kufřík z mořského kokosu & výběr parfémů Perfume Beauty - Elisabeth Austinová
- Benátské zrcadlo - manželé Baileyovi
- Dvě bedýnky vína Alban Estates dle vlastního výběru - Alban Estates
- Dvě VIP vstupenky na koncert XTY - paní L. Yesyová
- Dostihový den v Daytonu - EMC Britt, s.r.o.
- První vydání *Pýchy a předsudku* od Jane Austenové - dr. A. F. M. Laceová Fieldová
- Jednodenní zkušební jízda v Aston Martin DB7 - manželé Noraovi
- Olejomalba *Into the Blue,* J. Trouton - Kirk Trouton
- Lekce plachtění - Seattle Soarers Club

- Víkendový pobyt pro dva v hotelu Heathman, Portland - Hotel Heathman
- Víkend v Aspenu, Colorado (šest lůžek) - pan Ch. Grey
- Týdenní plavba na jachtě SusieCue (šest kajut), kotviště St. Lucia - manželé Larinovi
- Týden na jezeře Adriana, Montana (osm lůžek) - manželé Greyovi

lak to mě podrž. Vrhám na Christiana nevěřícný pohled.

„Ty vlastníš nemovitost v Aspenu?" zasyčím popuzeně. Aukce je v plném proudu, takže musím tišit hlas.

Kývne, překvapený mým výlevem a lehce rozmrzelý, jestli se ne pletu. Přikládá si prst křížem na rty, aby mě umlčel.

„Ještě někde jinde?" syknu.

Znovu kývne a varovně skloní hlavu k rameni.

Celý prostor stanu vybuchuje projevy veselí a potleskem - jedna z položek byla právě vydražena za deset tisíc dolarů.

„Řeknu ti to později," obrací se na mě Christian tiše. „To já s tebou chtěl jít," dodává poněkud rozhořčeně.

Ale nešels, našpulím se v duchu a zjišťuju, že jsem stále velmi ne - spokojená, nepochybně následkem ubíjejícího pocitu, který ve mně vyvolaly ty kuličky. Navíc má nálada citelně ochladla poté, co jsem zazn amenala jméno paní Robinsonové v seznamu ušlechtilých dárců.

Rozhlížím se po stanu a pokouším se ji zahlédnout, nikde ale už její blonďatou kštici nevidím. Christian by mě určitě varoval, kdyby sem byla taky pozvaná. Sedím a dusím se ve vlastní šťávě, podle potřeby tleskám pokaždé, když je něco vydraženo za nehorázné množství peněz.

Právě se nabízí ten pobyt u Christiana v Aspenu, přihazování se šplhá až na dvacet tisíc dolarů.

„Poprvé, podruhé…" vyvolává konferenciér.

A já nevím, co to do mě tak najednou vjede, ale zčistajasna slyším svůj vlastní hlas, jak

se zřetelně rozezní davem:

„Dvacet čtyři tisíc dolarů!"

V šokovaném údivu se ke mně otáčí všechny masky u našeho stolu, přičemž zdaleka největší porci emocí zaznamenávám z místa hn ed vedle mě. Slyším jeho ostrý nádech a vnímám, jak se přese mě přelévá mohutná přílivová vlna jeho hněvu.

„Dvacet čtyři tisíc dolarů pro půvabnou dámu ve stříbrném, po prvé, podruhé… Prodáno!"

-

Kapitola 7

Do háje, fakt jsem to udělala? To musí být tím alkoholem. Měla jsem šampaňské plus čtyři sklenky čtyř různých druhů vín. Stáčím pohled k Christianovi, který se plně soustředí na potlesk pro mě.

Kruci, bude pěkně naštvaný, a to nám to spolu tak krásně šlo. Mé podvědomí se konečně odhodlalo ukázat a namísto obličeje má už zase ten hysterický škleb od Edwarda Muncha.

Christian se ke mně naklání, na tváři přilepenou širokou napo dobeninu úsměvu. Líbne mě na tvář a pak se přisouvá ještě blíž, aby mi velmi chladným a vyrovnaným hlasem pošeptal do ucha:

„Nejsem si jistý, jestli bych ti teď měl padnout k nohám, nebo to z tebe vytlouct."

Ach, zato já vím úplně přesně, co teď chci. Pátravě ho sleduju skrz masku. Kéž bych dokázala číst v jeho očích.

„Volila bych tu druhou možnost, prosím," zašeptám horečnatě, když aplaus utichá. Prudký nádech mu pootevírá rty. *Ty krásně tvarované rty - chci je na sobě, hned.* Toužím po něm, až to holí. Věnuje mi tak zářivý a upřímný úsměv, až mi z toho uvázne dech.

„Ty trpíš, viď? Uvidíme, jestli by se s tím nedalo něco udělat," zamumlá a prsty mi obkreslí hranu čelisti.

Jeho dotyk rezonuje až v nejzazších hlubinách mého nitra, tam, kde se uhnízdila a zkoncentrovala ta palčivá touha. Mám sto chutí se na něj vrhnout hned teď a právě tady, místo toho se ale znovu opíráme a sledujeme dražbu další položky.

Sotva dokážu sedět v klidu. Christian mi pokládá paži kolem ra men, palcem mi rytmicky přejíždí po zádech, čímž mi způsobuje příjemné mrazení podél páteře. Volnou rukou chytá tu mou, na letmý dotek si ji přitahuje ke rtům a pak ji volně spouští k sobě do klína.

Pozvolna a nenápadně - takže do poslední chvíle neprokouknu jeho lest - pouští mou ruku a tiskne si ji dlaní do rozkroku. Zalapám po dechu a vyplašeně zatékám očima po našich sousedech, ale všechny zraky se teď upírají na pódium. *Díkybohu za tu masku.*

Chytám… příležitost a začínám ho zlehka hladit, vysílám své prsty na malý průzkum. Christian mi stále překrývá ruku dlaní, přičemž druhou mě jemně laská na krku. S tichým nádechem se mu otevírají rty, což je jediná viditelná reakce na mé nezkušené doteky. Ale tolik pro mě znamená. On mě chce. Od pasu dolů se ve mně všechno svírá. Tohle už začíná být neúnosné.

Posledním předmětem dražby je týden u jezera Adriana v Montaně. Jistěže manželé Greyovi vlastní dům v Montaně. Přihazování na něj se rychle šplhá vzhůru, jenže já tomu stěží věnuju nějakou pozornost. Vnímám totiž, jak pod mými prsty Christian reaguje, a díky tomu pociťuju ohromnou moc.

„Prodáno za sto deset tisíc dolarů!" ohlašuje konferenciér vítězoslavně. Celý prostor

vybuchuje potleskem a já se k němu ne příliš ochotně přidávám, stejně jako Christian, čímž končíme naše malé obveselení.

Otáčí se ke mně, v koutcích úst mu hraje malý úsměv. „Připravená?" ptá se mě bezhlesně přes bouřlivé veselí.

„Připravená," naznačím odpověď.

„Ano!" zvolá Mia. „Už je čas!"

Co? Ne! Co zase?! „Čas na co?"

„Aukce o první tanec. Tak už pojď!"

Vyskakuje a podává mi ruku. Letmo se ohlížím po Christianovi, který - aspoň mi to tak připadá - vraždí Miu pohledem. Já sama nevím, jestli se smát, nebo brečet, ale pro tuto chvíli vyhrává to první. Propukám v očisťující klokot pubertálního záchvatu smíchu. Ta vysoká růžová živelná pohroma, kterou Mia Greyová vskutku je, nám už zase zmařila plány. Christian na mě udiveně zírá, ale za malý okamžik už na jeho rtech rozeznávám náznak pobavení.

„Ten první tanec bude můj, dobrá? A nebude to na tanečním parketu," zavrní mi výhrůžně do ucha. Můj smích se vytrácí záro veň s tím, jak mi plamen dychtivého očekávání znovu olízne břicho. *Ach ano!* Vnitřní bohyně vysekne dokonalé trojné salto na kladině.

„Už se na to těším," brouknu, sehnu se a dávám mu lehkou cud nou pusu. Rozhlédnu se kolem a zjišťuju, že nás celé osazenstvo stolu užasle sleduje. No jistě, nikdy předtím neviděli Christiana s ženou.

Jmenovaný se na mě široce usměje. A vypadá přitom… *šťastně. Páni!*

„No tak, Ano," popohání mě Mia. Beru ji za napřaženou ruku a následuju na pódium, kde už je shromážděno deset dalších mla dých dívek. S jistou nelibostí shledávám, že jednou z nich je i Lily.

„Pánové - zlatý hřeb tohoto večera!" zahřímá konferenciér, aby přehlušil všechen ten ruch kolem. „Chvíle, na kterou jste všichni i čekali! Těchto dvanáct nádherných dam svolilo, aby byl jejich první tanec vydražen ve prospěch nejvyšší nabídky!"

To snad ne. Rudnu od hlavy k patě. Až doteď jsem netušila, o co tu jde. Jak ponižující!

„Je to pro dobrou věc," sykne na mě Mia, když vycítí mé rozpa ky.

„Beztak tě získá Christian," protočí oči. „Nedokážu si představit, že by se nechal někým trumfnout. Za celý večer z tebe nespustil oči."

Jasně, zaměřím se na to, že je to pro dobrou věc, a Christian prostě musí vyhrát. Kvůli pár dolarům snad nezchudne.

Ale to znamená, že za tebe utratí další peníze! oboří se na mě podvědomí. Ale já nechci tančit s nikým jiným - nemůžu tančit s nikým jiným - a není to žádné utrácení peněz, věnuje je na charitu. *Asi jako těch čtyřiadvacet tisíc dolarů, co už utratil*? mhouří podvědomí oči.

Každopádně se zdá, že mě ta troufalá nabídka, co jsem mu před odchodem na pódium učinila, vytáhla z předešlého průšvihu. A proč se vůbec hádám sama se sebou?

„A nyní, pánové, přistupte blíže a dobře si prohlédněte, co může být vaše pro první tanec. Dvanáct sličných a svolných děvčat."

Ježiši! To je jako nějaký obchod s bílým masem. Zděšeně sledu ju, jak se k pódiu blíží nejméně dvacet mužů, včetně Christiana, který se s nenucenou grácií protahuje kolem stolů a sem tam zastavuje, aby cestou někoho pozdravil. Jakmile jsou všichni dražitelé shromážděni, zahajuje konferenciér licitaci.

„Dámy a pánové, v duchu tradic maškarního plesu zachováme iluzi tajemna pod rouškou masek a budeme se držet pouze křest ních jmen. První, kdo je k mání, je překrásná Jada."

Jada se rozhihňá jako nějaká školačka. Možná sem nakonec zapadnu. Je od hlavy až k patě zahalená do tmavě modrých taftových

šatů s maskou odpovídající barvy. Vzápětí nedočkavě vystupují do popředí dva mladíci. Šťastná Jada.

„Jada mluví plynně japonsky, je kvalifikovanou bojovou pilotkou a olympijskou gymnastkou… hmm," zamrká konferenciér. „Pánové, jaká je vaše nabídka?"

Jada na něj zůstává zírat se spadlou bradou; očividně plácal samé nesmysly. Pak se plaše usměje na své dva kandidáty

„Tisíc babek!" zvolá jeden z nich.

Licitace se velmi rychle šplhá na pět tisíc dolarů.

„Pět tisíc poprvé… podruhé… prodáno!" oznamuje konferen ciér halasně.

„Džentlmenovi v masce!" Maskovaní jsou samozřej mě všichni muži, takže dav kolem vybuchuje smíchy a tleská a po křikuje. Rozzářená Jada rychle opouští scénu.

„Vidíš? Je to sranda!" šeptá mi Mia. „Jen doufám, že tě Christian opravdu získá… Nechceme tu žádnou rvačku," dodává.

„Rvačku?" vyjevím se.

„No jo. Když byl mladší, měl pěkně horkou hlavu." Oklepe se.

Christian a *rvačky?* Ten samý kultivovaný, sofistikovaný Christian, který poslouchá tudorovskou chorálovou hudbu? To mi hlava nebere.

Ze zamyšlení mě vytrhává konferenciér, který představuje další oběť - dívku v červeném s dlouhými, uhlově černými vlasy.

„Pánové, dovolte, abych vám představil překrásnou Mariah. Copak si s ní asi počneme? Mariah je zkušená toreadorka, hraje na cello na úrovni koncertních mistrů a je šampionkou ve sko ku o tyči… co vy na to, pánové? Kolik dáte za tanec s rozkošnou Mariah?"

Mariah počastuje konferenciéra nevraživým pohledem, zatím- i o někdo velmi hlasitě vřískne:

„Tři tisíce dolarů!" Nějaký světlovlasý muž s bradkou.

Přichází jedna protinabídka a nakonec se Mariah prodává za čtyři tisíce dolarů.

Christian mě sleduje jako ostříž. Rváč Trevelyan Grey - kdo by to do něj řekl?

„Jak je to dlouho?" ptám se Mii. Vrhá na mě nechápavý pohled.

„Jak je to dlouho, co se Christian pral?“

„To bylo na začátku puberty. Naši z něj šedivěli, každou chví

li dorazil domů s rozseknutým rtem a monoklem. Vyrazili ho ze dvou škol. Vždycky, když někoho pořádně zřídil."

Civím na ni s otevřenou pusou.

„On ti o tom neřekl?“ Povzdechne si. „Mezi mými přáteli si vybudoval celkem špatnou pověst. Pár let byl taková persona non grata. Al e když mu bylo něco kolem patnácti šestnácti, přešlo to,“ škubne ramenem.

Ty bláho. Další kousek skládačky zapadá na své místo.

„Takže, na jaké nabídce začneme u okouzlující Jill?“

„Čtyři tisíce dolarů," ozývá se hlubokým hlasem zleva. Jill vypískne radostí.

Přestávám tomu věnovat pozornost. Takže Christian byl ve ško le až takový gauner, bitkař. Zajímalo by mě proč. Zahledím se na něj. Taky nás upřeně sleduje.

„A nyní mi dovolte, abych vám představil překrásnou Anu.“

Do háje, to jsem já. Nervózně se ohlížím po Mie, která mě vzápětí nahání do středu pódia. Naštěstí přitom neupadnu, i tak si ale připadám jako nahá v trní, všem na očích a bez sebe rozpaky. Když se znovu kouknu na Christiana, zjišťuju, že se mi pošklebuje. Syčák jeden.

„Nádherná Ana hraje na šest hudebních nástrojů, mluví plyn nou mandarínštinou a miluje jógu. Nu, pánové - “

Dřív než stihne konferenciér dokončit větu, skáče mu Christian do řeči a špendlí ho pronikavým pohledem zpoza své masky. „De set tisíc dolarů."

Za sebou slyším Lilyino nevěřícné zalapání po dechu.

Ty kráso!

„Patnáct."

Cože? Všichni se jako jeden muž otáčí směrem k vysokému, dokonale oblečenému džentlmenovi stojícímu vlevo od pódia. Koutkem oka kontroluju Stína. Sakra, jak teď zareaguje? Ale on si prostě promne bradu a věnuje tomu cizinci posměšný úšklebek. Je zjevné, že ho zná. Cizinec Christianovi pokyne ve zdvořilém, uznalém gestu.

„Tedy, pánové! Máme tu nejvyšší nabídku večera!" Doslova cí lím, jak z konferenciéra skrz tu harlekýnskou masku čiší nadšení, když se s širokým úsměvem obrací zpátky na Christiana. Je to vel kolepé představení, jenže tak trochu na můj účet. Mám chuť výt.

„Dvacet," zasazuje Christian tichý protiúder.

Šum přihlížejícího davu ustává. Všichni teď zírají na mě, Chris tiana a pana Tajemného u pódia.

„Dvacet pět," přihazuje cizinec. Mohlo by to být ještě trapnější?

Christian se do něj opírá tím svým netečným pohledem, ale zá roveň je vidět, že se baví. Všechny zraky teď spočívají na něm. Co s tím udělá? Srdce cítím až v krku a dělá se mi nevolno.

„Jedno sto tisíc dolarů," vyhlašuje jasným a zvučným hlasem na celý stan.

„No to si snad dělá…?!" ucedí za mnou slyšitelně Lily a davem se prožene vlna šokovaného lapání po dechu a veselí. Cizinec s úsmě -

vem zvedá ruce v gestu kapitulace a Christian se na něj samolibě ušklíbne. Periferním zrakem vidím Miu, jak nadšeně nadskakuje. Mé podvědomí vejrá na Christiana v absolutním šoku.

„Sto tisíc dolarů za překrásnou Anu! Poprvé… podruhé…" Konferenciér upře pohled na cizince, který jen pobaveně zavrtí hlavou a galantně se ukloní.

„Prodáno!" zahaleká konferenciér triumfálně.

Ve víru ohlušujícího potlesku a fandění přistupuje Christian k pódiu, aby mě vzal za ruku a pomohl mi dolů. Když sestupuju, sleduje mě se spokojeným úsměvem na rtech, pak mi dvorně políbí ruku, zasune si ji do ohybu paže a odvádí mě k východu ze stanu.

„Kdo to byl?" ptám se ho.

Významně se na mě zadívá. „Někdo, s kým se můžeš seznámit později. Teď ti chci něco ukázat. Máme asi tak půl hodiny, než skončí ta aukce. Do té doby musíme být zpátky na parketu, abych si mohl vychutnat tanec, za který jsem zaplatil."

„Velmi drahý tanec," zabručím nesouhlasně.

„Jsem si jistý, že bude stát za každý cent," věnuje mi potutelný úsměv. Bože, ten jeho nádherný úsměv. A je to tu zas, mého těla se opět zmocňuje ta nutkavá potřeba.

Ocitáme se venku na trávníku. Myslela jsem, že půjdeme do lo děnice, ale k mému zklamání se zdá, že míříme k tanečnímu par ketu, na kterém se už chystá velký orchestr. Je tam aspoň dvacet muzikantů a kolem se hemží pár hostů, jež potajmu kouří - ale protože se teď většina dění odehrává ve velkém stanu, nepoutáme moc pozornosti.

Christian mě přivádí až k zadní části domu, kde otevírá pro sklené dveře vedoucí do rozlehlého a útulného obývacího pokoje,

ve kterém jsem ještě nebyla. Společně přecházíme skrz liduprázdnou halu až k širokému schodišti s elegantním sloupkovým zábradlím z vysoce leštěného dřeva. Bere mě za ruku, do té doby provléknutou přes jeho předloktí, a vede nahoru do prvního poschodí a pak ještě výš, po dalším rameni schodiště až do druhého patra. Tam otevírá bílé dveře a uvádí mě do jedné z ložnic.

„Tohle byl můj pokoj," řekne tiše a zamkne za sebou dveře.

Je velký, strohý a zařízený jen pár kusy nábytku. Zdi jsou bílé, stejně jako vybavení; obrovská postel, stůl, židle, police narvané knihami a poseté nejrůznějšími trofejemi, nejspíš za kick-box, jak se zdá. Stěny jsou ověšené filmovými plakáty - *Matrix, Klub rváčů, T'ruman Show* - a dalšími dvěma zarámovanými s kick-boxery. Jeden z nich se jmenuje Giuseppe DeNatale - tak o tom jsem nikdy neslyšela.

Ale to, co upoutá moji pozornost, je bílá nástěnka nad psacím stolem, překypující fotografiemi, vlaječkami Mariners a útržky vstupenek. Jako kdybych zahlédla malý kousek chlapce, kterým Christian býval. Zadívám se zpátky na toho krásného dospělého muže, který teď stojí uprostřed pokoje. Upírá na mě zadumaný, temný sexy pohled.

„Ještě nikdy jsem tu žádnou dívku neměl," podotýká.

„Nikdy?" zašeptám. Zavrtí hlavou.

Křečovitě polknu. Ten chtíč, co mě v průběhu několika posled ních hodin pomalu stravoval, ve mně divoce zařve, surový a hla dový. Vidět Christiana, jak přede mnou stojí na tom tmavomodrém koberci, v masce… je víc než jen svůdné. Chci ho. Teď hned. Jakýmkoliv způsobem. Musím odolávat nutkání vrhnout se na něj a servat z něj oblečení. Pozvolna se ke mně blíží.

„Nemáme moc času, Anastasie, ale vzhledem k tomu, jak na tom právě teď jsem, ho nebude potřeba příliš. Otoč se. Pomůžu ti z těch šatů."

Obracím se čelem ke dveřím - dobře že je zamknul. Sklání se a šeptá mi do ucha: „Tu masku si nech."

Zavzdychám, protože se mé útroby v reakci na to zachvějí. A to se mě ještě ani nedotknul.

Do ruky bere lem šatů, přitom se prsty dotýká mé holé kůže a ten dotyk mi rozvibruje celé tělo. Jediným svižným pohybem mi rozepíná celý zip. Přidržuje mi šaty a pomáhá mi z nich vystoupit, pak se otáčí, přechází k židli a umně je věší přes opěrku. Svléká si sako a dává ho přes ni. Zastavuje se a chvíli se na mě jen dívá, doslova mě skenuje očima. Na sobě mám jenom korzet a kalhotky, ale ten jeho smyslný pohled si vychutnávám.

„Víš, Anastasie," promluví, když se ke mně vrací a cestou si po voluje motýlka, takže mu zůstává viset kolem krku, a dál pokračuje tím, že si rozepíná tři vrchní knoflíčky u košile. „Hrozně jsi mě naštvala, když jsi vydražila tu moji položku v aukci. Hlavou mi potom proběhly všelijaké myšlenky. Musel jsem si pořád dokola připomínat, že tresty už jsou ze hry. Ale pak ses sama dobrovolně nabídla." Provrtá mě pohledem zpoza své masky. „Proč jsi to udělala, Anastasie?" šeptne.

„Proč jsem se nabídla? Já nevím. Frustrace… příliš mnoho al koholu… dobročinnost," špitnu a omluvně pokrčím rameny. Snad proto, abych upoutala jeho pozornost?

Prostě jsem ho chtěla. A teď ho chci ještě víc. Ta poživačná tou ha je horší a horší a já vím, že ji může utišit, upokojit tu řvoucí hladovou bestii, co se uvnitř mě rozpíná. Tím, že probudí bestii, kterou v sobě ukr ývá on.

Semkne rty a potom si pomalu olízne ten horní. Chci ten jazyk na sobě.

„Zařekl jsem se, že už tě nikdy neuhodím, ani kdybys mě o to prosila."

„Prosím," zaškemrám.

„Ale pak jsem si uvědomil, že jsi v ten moment byla pravděpodobně velmi deprimovaná, a že to není něco, na co bys byla zvyk lá," uculí se vědoucně, mizera jeden arogantní, ale je mi to jedno, protože má absolutní pravdu.

„Přesně tak," hlesnu.

„Takže bychom to mohli pojmout trochu… volněji. Pokud to ale mám udělat, musíš mi slíbit jednu věc."

„Cokoliv."

„Když to bude nutné, použiješ únikové slovo, a já se s tebou pak prostě pomiluju, dobře?"

„Dobře," zajíknu se. Už chci jeho ruce na svém těle.

S polknutím mě bere za ruku a odvádí k posteli. Odhazuje z ní přehoz a sedá si, sahá pro polštář a pokládá ho vedle sebe. Chvíli mě sleduje, jak tam vedle něj stojím, a pak mi náhle prudce zatáhne za ruku, takže mu padám přes stehna. Trochu si poposedá a já končím s trupem položeným na posteli, hrudníkem vtisknutým do toho polštáře a hlavou otočenou k jedné straně. Sklání se, aby mi odhrnul vlasy z obličeje a dal je přes rameno. Prsty pročísne pírka na mé masce.

„Založ si ruce za záda," zapřede.

Z krku si stahuje vázanku, hbitě mi poutá ruce a nechává mi je položené na bedrech.

„Opravdu to chceš, Anastasie?"

Zavírám oči. Tohle je poprvé od chvíle, kdy jsem ho poznala, co to opravdu chci, potřebuju to.

„Chci," vydechnu.

„Proč?" ptá se mírně, zatímco mi začíná dlaní laskat hýždě.

Sotva se jeho ruka ocitne na mé kůži, zavzdychám. *Já nevím proč… Sám říkáš, abych o věcech tolik nepřemýšlela. Po takovém dni, jako byl ten dnešní - po té hádce o peníze, po Leile, paní Robinsonové, složce s mými osobními údaji, mapě zakázaných území… po tom okázalém večírku, maskách, alkoholu, stříbrných kuličkách… po aukci… Prostě to chci!*

„Potřebuju důvod?"

„Ne, bejby, nepotřebuješ," řekne, „jen se ti snažím porozumět." Levou ruku mi ovíjí kolem pasu, aby si mě přidržel, a pak už na sobě přestávám cítit jeho pravou dlaň. Vzápětí tvrdě dosedá do míst těsně nad mými stehny. Bolest po té ráně se okamžitě váže s tou druhou, toužebnou, která mě sužuje v podbřišku.

Ach… hlasitě zasténám. Přichází další úder, přesně do stejného místa. A já znovu sténám.

„Dva," zachraplá. „Dvanáct bude akorát."

Bože! Tohle je úplně jiné než posledně - je to tak živočišné, tak… nezbytně nutné. Hladí mě a hněte rukou s dlouhými štíhlými prsty a já se cítím tak bezmocná - svázaná a vmáčknutá do matrace, navíc dobrovolně. Další rána, trochu k jedné straně, a další, tentokrát k druhé… na chvíli přestává, aby mi v té pauze stáhnul kalhotky. Opět mi jemně hladí obě půlky a pak pokračuje - každé z těch štiplavých plácnutí hasí mou touhu. Nebo ji přiživuje - já nevím.

Prostě se poddávám jeho rytmu, vnímám každý jednotlivý okamžik.

„Dvanáct," vyráží ze sebe zhruble. A zas mě laská, beze spěchu putuje prsty dolů, až mezi má stehna, kde do mě dvěma z nich pomalu vstupuje a zeširoka jimi zakrouží. A pak znovu a znovu a pořád dokola, mučivě.

Ztrácím kontrolu nad vlastním tělem, s hlasitým zakňouráním vrcholím, nevázaně, křečovitě se svírám kolem jeho prstů. Je to tak Intenzivní, tak nečekané a rychlé.

„To je ono, bejby," broukne spokojeně. Ležím na něm, celá za dýchaná a vyčerpaná a on mi rozvazuje zápěstí, své prsty ale nechá vá lam, kde jsou.

„Ještě jsem s tebou neskončil, Anastasie," řekne a pomalu se přesouvá, stále uvnitř mě. Opírá mi kolena o zem, takže zůstávám ohnutá přes postel. Kleká si na podlahu za mě a rozepíná si zip. Vysouvá ze mě prsty a já slyším povědomý zvuk trhané fólie. „Dej nohy od sebe," zamručí a já ho poslechnu. Ještě jednou mi prohněte půlky a pak už do mě proniká.

„Tohle bude rychlé, bejby," zamumlá. Popadá mě za boky, po hne se zpět a znovu do mě prudce vráží.

„Au!" vyjeknu překvapeně, ale ta plnost je vlastně božská. Christian totiž buší přímo do té sžíravé bolesti v mém lůně, znovu a znovu, a s každým dalším báječným výpadem mě jí zbavuje. Ten pocit je neskutečný, přesně tohle jsem potřebovala. A tak mu vy- i házím vstříc, pohyb za pohybem.

„Nech toho, Ano," zavrčí a pokouší se mě krotit. Jenže já ho chci tak moc, že si nedokážu pomoct a tlačím se na něj dál.

„Sakra, Ano," procedí zaúpění, když ho můj nápor udolá. A ten zmučený výkřik mě posílá rovnou za ním, do náruče osvobozujícího orgasmu, který mě uchvátí, drtivě sevře a následně vyplivne ven, totálně vyčerpanou a udýchanou.

Christian se naklání a líbá mě na rameno, teprve potom ze mě vyklouzne. Zezadu mě objímá, hlavu si opírá o má záda. A tak oba klečíme u postele, jak vlastně dlouho? Sekundy? Minuty? Pokud se náš dech nezklidní. To neodbytné chvění v mém nitru

konečně odeznělo a všechno, co vnímám, je uklidňující a uspokojivý mír.

Christian se pohne a vtiskne mi polibek mezi lopatky. „Myslím, že mi dlužíte tanec, slečno Steeleová," připomíná mi.

„Hmm," zareaguju chabě. Těším se z té náhlé absence bolestné touhy a libuju si v dozvucích orgasmu.

Sedá si na paty a stahuje si mě k sobě na klín. „No tak. Už bude me muset jít." Dostávám pusu do vlasů a jsem nucena vstát.

Něco zareptám, ale sedám si zpátky na postel, sbírám kalhotky z podlahy a navlékám se do nich. Pak lenivě přecházím k židli, abych si podala šaty. Celkem nevzrušeně přitom zaznamenávám, že jsem si v průběhu toho našeho pokoutního dostaveníčka ani nevyzula boty. Christian mezitím upravil sebe i postel a teď si váže motýlka.

Během oblékání šatů pokukuju po fotografiích na nástěnce. Christian jako nabručený teenager, už tehdy byl velmi hezký; s Elliotem a Miou na lyžařském svahu; sám v Paříži, což je

zřejmé z pozadí, které tvoří Vítězný oblouk; v Londýně; v New Yorku; u Grand Canyonu; v Sydney u Opery; dokonce na Velké zdi v Číně. Pan Grey byl zcestovalý už jako kluk.

Následují útržky vstupenek z koncertů různých skupin: U2, Metallica, The Verve, Sheryl Crow, Newyorský filharmonický orchestr hrající *Romea a Julii* od Prokofjeva - to je teda rozmanitá směsice! A pak v rohu - malinkatá fotka mladé ženy. Je černobílá. Ta žena je mi povědomá, ale kdybych se rozkrájela, nedokážu ji nikam zařadit. Určitě to není paní Robinsonová, za což děkuju nebesům.

„Kdo je tohle?" vyzvídám.

„Nikdo důležitý," odbyde mě, když si bere sako a dotahuje motýlka.

„Chceš, abych ti zapnul zip?"

„Můžeš. A proto ji máš na nástěnce?"

„Koukni na mě. Mám toho motýlka dobře?“ Zvedá bradu jako nějaký malý kluk a já se prostě musím usmát a opravit mu ho.

„Teď je to dokonalé."

„Jako ty,“ vydechne a popadá mě do náručí, aby mě vášnivě po líbil.

„Tak co, už se cítíš líp?“

„Je to mnohem lepší, děkuji, pane Greyi."

„Potěšení bylo plně na mé straně, slečno Steeleová."

Hosté už se shromažďují k prvnímu tanci. Christian se na mě kření - stihli jsme to akorát - a odvádí si mě na šachovnicový taneční parket.

„A nyní, dámy a pánové, nadešel čas pro první tanec. Pane Greyi, doktorko Greyová, připraveni?" Carrick kývne na souhlas, a už svírá Grace v tanečním držení.

„A co vy, dámy a pánové z aukce o první tanec, jste připrave ni?" Všichni přikývneme. Mia se nachází v objetí někoho, koho neznám. Copak se asi stalo se Seanem?

„V tom případě můžeme začít. Vem to od podlahy, Same!"

Na scénu vstupuje mladý muž vítaný vřelým potleskem, otáčí se k orchestru za svými zády a luskne prsty. Vzduchem se začínají šířit tó ny známé písně *Ive Got You Under my Skin.*

Christian se na mě usměje, sevře mě v náručí a začíná se hýbat. Tančí skvěle, tak snadno s ním držím krok. Oba se na sebe culíme jako dva idioti a společně kroužíme po parketu.

„Tuhle písničku miluju," prohodí Christian a nepřestává mě hypnotizovat očima. „Je vskutku příhodná." Teď už se nesměje, zvážněl.

„Taky tě mám pod kůží," opáčím. „Nebo jsi tam aspoň před i li vílí byl." Sice se tváří pohoršené, ale nedaří se mu skrýt pobavení.

„Slečno Steeleová," hubuje mě naoko, „to jsem netušil, že doká žete být tak vulgární."

„Ani já ne, pane Greyi. To všechno ty nedávno nabyté zkuše nosti. Byla to pořádná lekce."

„Pro tebe i pro mě," přisvědčí vážně. A jako bychom tam najed nou byli sami, my a ta hudba, v našem soukromém vesmíru.

Když píseň končí, oba tleskáme. Sam, ten zpěvák, se zdvořile uklání a představuje svůj orchestr.

„Smím prosit?" ozve se u nás.

Poznávám toho muže, který se mě pokoušel získat v aukci. Chris tian mě ne právě ochotně pouští, ale jinak vypadá, že je v pohodě.

„Poslužte si. Anastasie, tohle je John Flynn. Johne, Anastasia."

Do háje!

Christian se na mě jenom zazubí a klidí se k hranici tanečního parketu.

„Těší mě, Anastasie," pronáší Flynn měkce a já okamžitě zazna - menávám, že je to Brit.

„Mě taky," vykoktám.

Orchestr se pouští do dalšího kousku a doktor Flynn si mě při tahuje do tanečního objetí. Bude mnohem mladší, než jsem si ho představovala, i když mu nevidím do tváře. Na sobě má masku podobnou té Christianově. Je vysoký, ale ne tak jako Christian, a taky se nepohybuje s jeho grácií.

O čem si s ním mám povídat? Proč je Christian tak dojebaný? Proč se mě snažil vydražit? To jsou dvě věci, na které bych se ho chtěla zeptat. Ale připadá mi to tak nějak nemístné.

„Rád vás konečně poznávám, Anastasie. Bavíte se dobře?" zjišťuje.

„Doteď ano," vypadne ze mě.

„Ale. Tak to doufám, že nenesu odpovědnost za případnou změnu," věnuje mi vřelý úsměv, po kterém se nepatrně uvolňuju.

„To musíte vědět vy, doktore Flynne. Vy jste tu odborník." Zacukají mu koutky. „A to je ta potíž, viďte? Že jsem cvokař."

Uchichtnu se. „Děsí mě pomyšlení, že se tu před vámi rozpoví dám, takže jsem tak trochu nesvá a vystrašená. Navíc - jediná věc,

o které bych se s vámi chtěla bavit, je Christian."

Laskavě se na mě usměje. „Tak za prvé, tohle je večírek, tak že jsem mimo službu," zašeptá spiklenecky. „A za druhé, o Christianovi se s vámi opravdu nemohu bavit. Protože," nadhodí škádlivé, „z něj hodlám ždímat peníze aspoň do Vánoc."

Šokované lapnu po dechu.

„To byl jen doktorský vtip, Anastasie."

Nejdřív samými rozpaky červenám a pak pocítím lehké rozhoř čení. Dělá si legrácky na Christianův účet. „Právě jste potvrdil to, co jsem předtím říkala Christianovi - že jste jenom předražený šarlatán," dobírám si ho na oplátku.

Vyprskne smíchy. „Možná na tom něco bude."

„Vy jste Angličan?"

„Ano. Pocházím z Londýna."

„A jak jste se ocitnul tady?"

„Šťastná shoda náhod."

„Vy toho na sebe moc neprozradíte, že?"

„Není co prozrazovat. V podstatě jsem nudný člověk."

„To působí, jako byste se podceňoval."

„To je takový britský folklór. Součást našeho národního smýšlení."

„Ach tak."

„Mohl bych vás ale obvinit z téhož, Anastasie."

„Myslíte z toho, že jsem nudný člověk, doktore Flynne?"

Odfrkne si. „Ne, Anastasie, z toho, že o sobě moc neřeknete.“

„V podstatě není co," usměju se.

„O tom vážně pochybuji," prohlašuje náhle zadumaný.

Zaráží mě to, ale hudba už utichá a po mém boku se ocitá Chris tian. Doktor Flynn mě pouští.
„Velmi rád jsem vás poznal, Anastasie." Ještě jednou mi věnuje hřejivý úsměv a já mám pocit, jako bych prošla nějakým tajným testem.

„Johne," kývne na něj Christian.

„Christiane," oplácí mu to doktor Flynn, otáčí se a mizí v davu. Christian si mě přitahuje do náruče k dalšímu tanci.
„Je mnohem mladší, než jsem čekala," utrousím. „A šíleně in diskrétní." Christian naklání hlavu k rameni. „Indiskrétní?"

„No ano, řekl mi úplně všechno," zlobím ho.

Cítím, jak se napjal. „V tom případě jdu pro tvou kabelku. Jsem si jistý, že už se mnou nebudeš chtít mít nic společného," pronáší tiše.

Strnu na místě. „Neřekl mi vůbec nic!" vyhrknu v panice.

Zamrká a pak se uvolňuje. Znovu si mě balí do náruče. „Tak to si tenhle tanec v klidu vychutnáme," usměje se povzbudivě a znovu se dává do pohybu.

Proč si proboha myslel, že bych ho chtěla opustit? Nedává mi to smysl.

Protančíme ještě dvě písničky, po nichž si uvědomuju, že bych si potřebovala odskočit.

„Hned jsem zpátky."

Cestou na dámy si vzpomínám, že jsem nechala své psaníčko ležet na stole, a tak zamířím do stanu. Když do něj vstupuju, je stále osvětlený, ale dost vylidněný - až na jistý pár na opačném konci,

který by se nutně potřeboval odebrat někam do soukromí! Natahuju se pro psaníčko.

„Anastasie?" poleká mě jemný hlas. Tak se otáčím, abych před sebou spatřila ženu oblečenou v dlouhých černých vypasovaných šatech ze sametu. Její maska je výjimečná tím, že ukrývá nejen polovinu jejího obličeje od nosu nahoru, ale taky vlasy. Je nádherná, detailně zdobená.

„Jsem tak ráda, že jsem tě zastihla o samotě," řekne měkce. „Chtěla jsem si s tebou promluvit celý večer."

„Promiňte, ale já netuším, kdo jste."

Stahuje si masku z obličeje a tím si i rozpouští vlasy.

A sakra! Nikdo jiný než paní Robinsonová.

„Omlouvám se, že jsem tě polekala."

Civím na ni jako na zjevení. *To mě podrž - co po mně ta ženská chce?*

Ani netuším, jaká společenská pravidla platí při setkání s pro slulou pedofilkou. Nasazuje sladký úsměv a vybízí mě, abych se posadila ke stolu. A protože jsem právě ztratila pevnou půdu pod nohama, sedám si, čistě z omráčené zdvořilosti, a opět jsem šťastná za svou masku.

„Budu stručná, Anastasie. Vím, co si o mně myslíš - Christian mi to řekl."

Netečně na ni zírám a nedávám najevo vůbec nic, ale těší mě, že zrovna tohle ví. Aspoň jí to nemusím říkat a ona se snad dostane rychleji k věci. Přeci jen jsem tak trochu zvědavá, co se mi tu asi i chystá vykládat.

V odmlce se mi zadívá přes rameno. „Špehuje nás Taylor."

Rychle se ohlížím a vidím ho jistit vstup do stanu. Je tam s ním i Sawyer. Dívají se všude možně, jen ne naším směrem.

„Podívej, nemáme moc času," vyrukuje. „Už sis musela všimnout, jak moc tě Christian miluje. Nikdy předtím jsem ho takhle neviděla… nikdy." Poslední slovo vysloví se zvláštním důrazem.

Cože? Christian, a milovat mě? To ne. Proč mi to vlastně říká? Aby mě o tom ujistila?

Nechápu to.

„On sám ti to neřekne, protože si to pravděpodobně ještě neuvědomil, a to navzdory tomu, co jsem mu řekla, ale to je celý Christian. Není zvyklý věnovat pozornost svým pozitivním pocitům a emocím - na to se až příliš soustředí na ty negativní. Ale na to už jsi taky nejspíš přišla. Christian si myslí, že si nic dobrého nezaslouží."

Začíná se mi z toho točit hlava. *Christian mě miluje?* On sám se ještě nevyslovil a tahle ženská už mu radí, co ke mně cítí? Vskutku bizarní.

Hlavou mi prolétá na sto obrazů: ten darovaný iPad, plachtění, cestování, jenom aby mě viděl, jeho chování, jeho žárlivost, sto tisíc dolarů za tanec. Je tohle láska?

Slyšet, jak mě o tom přesvědčuje právě tahle ženská, je upřímně celkem… nevítané. Radši bych to slyšela z jeho úst.

A najednou se mi svírá srdce. Tak on si myslí, že si nic dobrého nezasluhuje. Proč?

„Ještě nikdy jsem ho neviděla tak šťastného a je očividné, že ty ho miluješ taky.“ Po tváři se jí mihne záblesk úsměvu. „To je skvělé a já vám to oběma moc přeju. Ale teď k věci… Jestli mu ještě jed nou ublížíš, mladá dámo, tak si tě najdu a potěšení pak rozhodně nebude na tvé straně."

Probodává mě pohledem, ty ledově modré oči se mi provrtávají až do mozku, jako by se mi jím snad pokoušela strhnout masku. Ta její hrozba je pro mě tak překvapující, tak ujetá, že mi bezděky

uniká nevěřícné uchechtnutí. Tohle je poslední z věcí, které bych čekala, že mi řekne.

„Tobě to přijde k smíchu, Anastasie?" oboří se na mě rozhořče ně. „Tys neviděla, jak vypadal minulou sobotu."

Cítím, jak mi vadne a tvrdne výraz. Myšlenka na nešťastného Christiana není nijak příjemná a minulou sobotu jsem ho přece opustila. Takže pak šel za ní. Jenom z toho pomyšlení se mi dělá špatně. Proč tu proboha sedím a poslouchám ty žvásty? Zrovna od ní?! S pohledem zapíchnutým do jejích očí se pomalu zvedám.

„K smíchu je mi vaše drzost, paní Lincolnová. Nic vám do nás není. A pokud Christiana opustím, a vy si mě pak najdete, budu na vás čekat - to si pište. A možná vám pak dám ochutnat vaši vlastní medicínu za to, že jste zneužila patnáctiletýho kluka a pravděpodobně ho dojebala ještě víc, než byl."

Padá jí čelist.

„A teď mě omluvte, mám na práci důležitější věci než s vámi ztrácet

i as." Prudce se otáčím, tělem mi místo krve koluje adrenalin a hněv. Mašíruju směrem k východu ze stanu, kde stojí Taylor a kam zrovna přichází Christian s nervózním a znepokojeným výrazem v obličeji.

„Tak tady jsi," poznamená a pak se zamračí, když zahlédne Elenu.

Míjím ho bez jediného slova, dávám mu příležitost, aby si vy hrál - buď já, nebo ona. A on

volí správně.

„Ano," zavolá za mnou. Zastavuju se a otáčí m, právě když mě dohání.

„Co se to tady dělo?" Pátravě na mě hledí, v obličeji se mu zračí neklid.

„Pročpak se nezeptáš svý ex?“ odseknu kousavě.

Ušklíbne se, oči mu zamrzají jako dvě ledové tůně. „Ptám se tebe," říká sice mírně, ale s jakýmsi výhrůžným podtónem.

Vzájemně se rozzlobeně měříme.

Tak fajn, je mi jasné, že když mu to nevyklopím, skončí to hád kou.

„Vyhrožovala mi, že si mě najde, když ti znovu ublížím. Prav děpodobně si k tomu vezme rákosku," vyštěknu.

Po tváři se mu rozlévá úleva, a dokonce vnímám náznak pobaveného úsměvu. „Tobě to nepřijde absurdní?" diví se. Teď už vidím, že v sobě stěží dusí smích.

„Tohle není žádná legrace, Christiane!"

„To není, máš pravdu. Promluvím s ní." Znovu nasazuje vážný obličej, i když ještě pořád potlačuje úsměv.

„Nic takového neuděláš." Zakládám si ruce na prsou, už zase cítím, jak mi stoupá tlak.

Zamžiká, překvapený mým posledním vzplanutím.

„Podívej, já vím, že jste spolu finančně svázaní - tu slovní hříčku laskavě nekomentuj - ale…" zarážím se. Co po něm vlastně chci? Aby s ní skoncoval? Aby ji přestal vídat? Můžu to po něm vůbec chtít? „Už vážně musím na ty dámy." Propaluju ho rozzlobeným pohledem a pevně tisknu rty k sobě.

S povzdechem sklání hlavu ke straně. Je možné, aby vypadal j ještě víc sexy? Dělá to ta maska, nebo je to prostě jím samotným?

„Prosím tě, nezlob se tolik. Netušil jsem, že je tady. Říkala, že nepřijde," upokojuje mě, jako by promlouval k malému dítěti. Zvedá ruku a přikládá palec k mému našpulenému spodnímu rtu. „Nenech Elenu, aby nám pokazila večer, prosím, Anastasie. Ona je zkrátka dávná minulost."

Dávná a navíc stará, pomyslím si uštěpačně, když mi Christian zvedá bradu, aby se svými rty zlehka otřel o mé.

Zamžikám a odevzdaně si povzdychnu. Christian se narovnává a bere mě za loket.

„Radši tě tam doprovodím, aby tě cestou už nikdo nezdržoval."

Vede mě přes trávník k přepychovým přenosným toaletám. Mia mi říkala, že jsou pronajaté speciálně pro tuto příležitost, ale netu šila jsem, že jsou k mání i ve verzi deluxe.

„Počkám tu na tebe, bejby," broukne.

Když se vracím, mám už poněkud lepší náladu. Rozhodla jsem se, že nenechám paní Robinsonovou zruinovat můj večer, protože právě o to jí nejspíš šlo. Christian kousek stranou telefonuje, stojí z doslechu těch několika lidí, co se spolu poblíž vybavují a smějí. Tak přicházím blíž, slyším, co říká. Zní velmi stroze.

„Proč sis to nakonec rozmyslela? Myslel jsem, že jsme se dohod li. Tak ji prostě nech na pokoji… Tohle je první normální vztah, který jsem kdy měl, a já si nepřeju, abys ho ohrožovala nějakou dobře míněnou ‘ starostí o mou osobu. Nech Ji Na Pokoji. Myslím to vážně, Eleno." Odmlčí se a poslouchá.

„Ne, jistě že ne." U té poslední věty se opravdu silně mračí. Pak zvedá oči a všímá si, že se na něj dívám. „Už musím jít. Dobrou noc." A pokládá to.

S hlavou na stranu zvedám obočí. Proč jí proboha volá?

„Co dělá tvá dávná minulost?"

„Je nevrlá," postěžuje si sarkasticky. „Chceš si ještě zatančit? Nebo už půjdeme?" Kontroluje čas. „Za pět minut začíná ohňostroj."

„Miluju ohňostroje."

„Takže tu zůstaneme a podíváme se na něj." Obejme mě a přitiskne těsně k sobě. „Nenech ji, aby nás rozdělila, prosím."

„Záleží jí na tobě," zabručím.

„Jistě, a mně na ní - jsme přátelé."

„Mám dojem, že pro ni je to víc než jen přátelství."

Svraští obočí. „Anastasie, Elena a já… je to složité. Máme spo lečnou minulost. Ale tím to končí, je to pryč. Opakuju ti to pořád dokola, je to dobrá kamarádka. Tečka. Prosím, zapomeň na ni."

Dává mi pusu na čelo a já se v zájmu udržení pěkného večera rozhoduju nechat to plavat.

Prostě se to snažím pochopit.

Ruku v ruce se couráme zpátky k tanečnímu parketu. Zábava je v plném proudu.

„Anastasie."

Otáčím se a zjišťuju, že za námi stojí Carrick.

„Prokázala bys mi tu čest a věnovala mi následující tanec?“ nabízí mi rámě. Christian s pokrčením ramen pouští mou ruku, tak že se nechávám Carrickem odvést na parket. Sam, hlava kapely, se pouští do *Come Fly With Me* a Carrick mě chytá kolem pasu, aby mě vzápětí zlehka provedl mezi ostatní tanečníky.

„Chtěl jsem ti poděkovat za opravdu štědrý příspěvek pro naši nadaci, Anastasie.“

Podle jeho tónu hádám, že se mě nejspíš oklikou ptá, jestli si to můžu dovolit.

„Pane Greyi…“

„Prosím tě, Ano, říkej mi Carricku.“

„Jsem šťastná, že jsem mohla přispět. Nečekaně jsem se dostala k nějakým penězům. Nepotřebuju je. Navíc je to na dobrou věc.“

Usměje se na mě a já vytuším, že nastala vhodná chvilka na ně kolik nevinných otázek. *Carpe Diem,* sykne na mě podvědomí s dlaní u pusy.

„Christian už mi něco málo o své minulosti vyprávěl, takže si myslím, že se sluší podporovat vaši práci,“ nadnáším a doufám, že by to Carricka mohlo povzbudit, aby mi poskytl malý náhled do toho mystéria, kterým Christian Grey je.

Carrick se zatváří překvapeně. „Vyprávěl? To je dost neobvyklé. Máš na něj nepochybně velmi pozitivní vliv, Anastasie. Nevzpomí nám si, že bych ho kdy viděl tak… čilého."

Cítím, že rudnu.

„Omlouvám se, nechtěl jsem tě uvést do rozpaků.“

„No, pokud můžu na základě svých omezených zkušeností soudit, je to velmi výjimečný muž,“ pokračuju.

„To ano,“ souhlasí Carrick zamyšleně.

„Podle toho, co mi říkal, muselo být Christianovo rané dětství hrozně traumatické."

Carrick se zachmuří a já dostávám strach, že jsem zašla příliš da leko.

„Moje žena byla tenkrát ve službě, když ho policie přivezla. Byl kost a kůže, těžce dehydratovaný. Nemluvil." Znovu se zamračí, navzdory gradujícímu tempu hudby zcela ponořený do svých děsivých vzpomínek.

„Vlastně pak nepromluvil skoro dva roky. Byla to hra na klavír, co ho nakonec přivedlo zpátky. Jo, a Miin příchod, samozřejmě," usměje se na mě laskavě.

„Hraje opravdu překrásně. A vůbec, je tak úspěšný - musíte na něj být velmi hrdí.“ Zním nějak rozechvěle. *Ty bláho. Dva roky nemluvil.*

„Nesmírně. Je to velmi odhodlaný, schopný a inteligentní mladý muž. Ale čistě mezi námi, Anastasie, vidět ho tak jako dnes večer - bezstarostného, s chováním odpovídajícím jeho věku -, teprve to je pro mě a jeho matku opravdový zážitek. Všimli jsme si toho oba dva. Js em přesvědčený, že za to vděčíme právě tobě.“

Myslím, že jsem rudá od hlavy až k patě. Co se dá na takovou věc říct?

„Vždycky byl hrozný samotář. Už jsme ani nedoufali, že si někoho najde. Ať už děláš cokoliv, prosím, nepřestávej s tím. Rádi bychom ho viděli šťastného." Najednou se zaráží, jako by *on* překročil nějakou hranici.

„Promiň, nechtěl jsem, aby ses cítila nesvá."

Zavrtím hlavou. „Taky bych ho chtěla vidět šťastného,“ zamumlám, protože mě v tu chvíli nic jiného nenapadá.

„Jsem skutečně rád, že jsi dnes večer přišla. Opravdu mě těšilo, vidět vás dva spolu.“

S posledními tóny *Come Fly With Me* mě Carrick s úklonou pouští. Zdvořile mu ji oplácím malým pukrletem.

„Konec křepčení se starým mužem.“ Po mém boku se zjevuje Christian.

Carrick se zasměje. „Nejsem zas tak starý, synu. Je o mně známo, že mám i své světlé chvilky." Carrick na mě hravě mrkne a pak už mizí v davu.

„Myslím, že se tátovi líbíš," zamručí Christian a vyprovází ho pohledem.

„Aby taky ne," házím na něj koketní pohled skrz řasy.

„Trefa do černého, slečno Steeleová." Zatímco orchestr začíná hrát *It Had To Be You,* přitahuje si mě k sobě. „Zatanči si se mnou," šeptá svůdně.

„S radostí, pane Greyi," vydechnu s úsměvem a on mě ještě jed nou roztáčí po tanečním parketu.

O půlnoci pomalu scházíme dolů k zálivu mezi stan a loděnici, kde se shromažďují i ostatní návštěvníci večírku, aby se podívali na oh ňostroj. Konferenciér se opět ujímá slova a dovoluje nám sundat masky, abychom si lépe vychutnali představení. Christian mě bere kolem

pasu a já si všímám, že se Taylor se Sawyerem přesouvají blíž k nám, pravděpodobně proto, že jsme obklopeni davem lidí. Sledují teď všechno možné, jen ne prostor doků, kde dva pyrotechnici v černém provádí poslední přípravy. Pohled na Taylora mi připomíná Leilu. Třeba tu někde je. *Kruci.* Při tom pomyšlení mi tuhne

krev v žilách, a tak se mačkám blíž k Christianovi. Podívá se na mě a ještě víc utahuje své objetí.

„Jsi v pořádku, bejby? Není ti zima?“

„V pohodě." Letmo se ohlížím a poblíž nás vidím postávat ty druhé dva muže z ochranky, jejichž jména jsem už zapomněla. Christian si mě přesouvá před sebe a ovíjí mi paže kolem trupu.

Znenadání se od doků zvedají tóny klasické hudby a k nebi se vznáší dvě petardy, které se s ohlušujícím třesknutím rozprsknou nad zálivem. Celý ho ozařují a proti obloze se zatřpytí oranžové a bílé jiskřičky, jejichž odraz se zrcadlí v klidných vodách přístavu. Po několika následujících pestrobarevných ranách mi klesá brada.

Nevzpomínám si, že bych někdy předtím něco takového viděla, snad j en v televizi, ale tam to rozhodně nevypadalo tak dobře. Ra chejtle vylétají do rytmu hudby, salva za salvou, výbuch za výbuchem, všechny ty barvy a dav lidí lapajících po dechu a samé óóóch a ááách… nepopsatelné.

A pak z pontonu v zálivu vyšlehne několik stříbrných plamenů. Sloupají do výšky zhruba šesti metrů a přitom mění barvu na mod rou, červenou a oranžovou, aby zase skončily u stříbrné. Do toho vybuchují stále nové a nové světlice a hudba dosahuje svého vrcholu.

Už pomalu dostávám křeč do tváří od toho přihlouplého úsměvu, který se mi na nich usídlil. Krátce zvedám hlavu k Stínoví - je na tom stejně, užaslý jako děcko, které sleduje nějakou dechberoucí šou. Na závěr vylétá k temné obloze šest rachejtlí najednou •i všechny společně explodují, koupou nás v oslňujícím zlatavém světle a celý dav propuká ve zběsilý nadšený potlesk.

„Dámy a pánové," zahlaholí konferenciér, když jásot a pískot utichne.

„Jen jediná poznámka na závěr tohoto nádherného večera.

Vaše štědrost dosáhla jednoho milionu osmi set padesáti tří tisíc dolarů!"

Znovu vybuchuje všeobecný potlesk a z pontonu střílí k nebi vzkaz ze stříbrných jiskřiček: SPOLEČNĚ TO ZVLÁDNEME VÁM DĚKUJE. Třpytí se a září nad vodní hladinou.

„Ach, Christiane - to byla nádhera!" směju se na něj a on se sklání, aby mě políbil.

„Nejvyšší čas, abychom šli," zavrní s úsměvem a já v tom co říká, zaslechnu tolik příslibů.

Najednou jsem strašně unavená.

Jakmile Christian zvedne hlavu, přistupuje k nám Taylor. Dav kolem nás zvolna řídne. Ti dva si nic neříkají, přesto mezi nimi probíhá nějaká skrytá komunikace.

„Ještě tu se mnou chvíli zůstaň. Taylor chce, abychom počkali, až se lidi rozejdou."

Aha.

„Myslím, že ho ten ohňostroj stál minimálně sto let života," dodává.

„Nemá snad ohňostroje rád?"

Christian se na mě láskyplně zadívá, pak zavrtí hlavou, ale dál to nerozvádí.

„Takže, ten Aspen," nadhodí a já vycítím, že se snaží odvést mou pozornost, což se mu koneckonců daří.

„To ne… vždyť jsem za něj ještě nezaplatila!" vyjeknu.

„Můžeš poslat šek. Mám adresu."

„Strašně ses zlobil."

„Strašně."

Zazubím se na něj. „Je to tvoje vina. A vina těch tvých hraček."

„Celkem jste se tím nechala strhnout, slečno Steeleová. A pokud si dobře vybavuji, vedlo to k tomu nejuspokojivějšímu výsledku."

jsou?“

Obdaří mě svým chlípným úsměvem. „Mimochodem, kde vlastně

„Kuličky? V mé kabelce."

„Rád bych je dostal zpátky," upozorňuje mě. „Ve vašich nevin ných ručkách jsou až příliš účinnou zbraní."

„Máte snad strach, že se nechám zase strhnout? Třeba někým jiným?"

Oči mu nebezpečně zaplanou. „Doufám, že k něčemu takovému nedojde," zazní chladně. „Ne ne, chci všechno tvé potěšení pro sebe."

No teda. „Ty mi snad nevěříš?"

„Bezvýhradně. A teď mi je, prosím, vrať."

„Ještě si to rozmyslím." Nakvašeně přimhouří oči.

Z tanečního parketu se znovu rozezvučí hudba, ale tentokrát je to dýdžej a nějaký dunivý dance s neúnavným pulsujícím rytmem.

„Chceš tančit?"

„Už jsem opravdu utahaná, Christiane. Ráda bych šla, jestli ti to nevadí."

Ohlíží se na Taylora, ten kývne, a tak všichni vyrážíme zpát ky k domu, v závěsu za párem opilých hostů. Jsem vděčná, že mě Christian drží za ruku - moje nohy už protestují proti závratné výšce podpatků a sevření lodiček.

V ústrety nám přichází Mia.

„Že ještě neodcházíte, že ne? Právě začala hrát ta správná hudba. No tak, Ano." Chytá mě za volnou ruku.

„Mio," zpraží ji Christian. „Anastasie je velmi unavená. Jedeme domů. Navíc nás zítra čeká náročný den."

Fakt jo?

Mia se zatváří dotčeně, ale překvapivě už Christianovi neodporuje.

„Tak ale musíš přijít někdy v týdnu. Možná zajdeme na nákupy, co říkáš?"

„No jasně, Mio," usměju se na ni, i když si v koutku duše po myslím, že to bude problém, protože už chodím do práce.

Mia mi dává letmé políbení a pak se vrhá Christianovi kolem krku, čímž nás oba dost překvapuje. A co víc, hned potom mu pokládá dlaně přímo na klopy saka. Christian na ni zůstává s odevzdanou strnulostí zírat.

„Ráda tě vidím takhle šťastného," vzdychne zasněně a líbne ho na tvář.

„Tak čau, děcka. Užijte si to." A upaluje směrem k několika přátelům, kteří na ni už čekají - včetně Lily, jejíž zahořklý výraz teď obzvlášť vyniká, když už na sobě nemá masku.

Bezděky mě napadá, kampak se asi poděl Sean.

„Ještě se rozloučíme s našima, než půjdeme." Christian mě pro vádí skrz houf hostů až ke Grace a Carrickovi, kteří se s námi laskavě a vřele loučí.

„Prosím, přijď nás zase navštívit, Anastasie, bylo to moc milé, mít tě tady," ujišťuje mě Grace vlídně.

Jsem z té jejich reakce tak trochu dojatá. Graceini rodiče se na štěstí někam zašili, takže jsem aspoň ušetřena jejich entuziasmu .

A pak už s Christianem v tichosti a ruku v ruce kráčíme před dům, kde stojí nekonečná šňůra aut čekajících na všechny ty hos ty. Vrhám na Stína letmý pohled. Vypadá šťastný a uvolněný. Je to opravdu příjemný pocit, vidět ho takhle, i když si říkám, že to nebude úplně obvyklé, zvlášť po tak náročném dni.

„Je ti dost teplo?" ptá se mě.

„Je, díky." Přitahuju si saténový šál těsněji k tělu.

„Moc jsem si ten dnešní večer užil, Anastasie. Děkuju."

„Já taky, zvlášť některé jeho části."

S úsměvem pokývá hlavou, ale pak stahuje obočí. „Nekousej si len ret," varuje mě takovým tónem, až se mi zrychluje tep.

„Cos myslel tím, že máme zítra náročný den?" vyzvídám, abych se nějak rozptýlila.

„Přijde se na tebe podívat doktorka Greenová. A… mám pro tebe překvapení."

„Doktorka Greenová?!" Prudce zastavuju.

„No ano."

„Proč?"

„Protože nenávidím kondomy," shrne tiše. Dívá se na mě a sna ží se odhadnout mou reakci, v očích se mu přitom odráží měkké světlo lampiónů.

„Je to moje tělo," upozorňuju ho, rozzlobená, že se mě nejdřív nezeptal.

„Moje přece taky," zašeptá.

Jen tam stojím a opírám se do něj pohledem, zatímco nás bez povšimnutí míjejí další odcházející hosté. Vypadá tak přesvědčivě. Ano, mé tělo mu patří - on to ví lip než já.

Zvedám k němu ruku, sotva znatelně sebou cukne, ale neuhýbá. Mezi prsty sevřu jeden cípek jeho motýlka a zatáhnu, takže se rozvazuje a rozkrývá vrchní knoflík košile. Opatrně ho rozepínám.

„Takhle vypadáš sexy," vydechnu. Ve skutečnosti vypadá sexy neustále, ale teď je to působivější.

Uchechtne se. „Už tě fakt musím dostat domů. Tak pojď."

U auta předává Sawyer Christianovi nějakou obálku. Ten se na ni zamračí, a když mi Taylor otevírá dveře, střelí po mně kout kem oka. Taylor se z nějakého důvodu tváří, jako by mu spadl ká -

men ze srdce. Společně se Sawyerem nastupuje dopředu a Christian si sedá ke mně. Podává mi tu obálku - neotevřenou.

„Je to adresované tobě. Jeden z číšníků to dal Sawyerovi. Ne pochybně

nějaký další ctitel," zašklebí se. Je evidentní, jak ho ta představa drásá.

Prohlížím si ten dopis. Od koho může být? Otevírám ho a v mat ném světle si zběžně čtu vzkaz, který ukrývá. No to snad… to je *od ní!* Proč mi proboha nedá pokoj?

Možná jsem tě špatně odhadla. Ty jsi rozhodně špatně odhadla mě. Pokud bys chtěla doplnit chybějící dílky skládačky, zavolej mi - mohly bychom spolu zajít na oběd. Christian si nepřeje, abych se s tebou bavila, ale mně by udělalo velkou radost, kdybych mohla být nápomocná. Nevysvětluj si to špatně, já vám to přeju, to mi věř - ale chraň tě ruka páně mu ublížit… Už mu bylo ublíženo

dost. Zavolej mi: (206) 279-6261

paní Robinsonové

To se mi snad zdá, ona se podepsala jako paní Robinsonová! On jí to řekl. Bastard jeden.

„Tys jí to řekl?!“

„Komu jsem co řekl?“

„Že jí říkám paní Robinsonové," štěknu.

„To je od Eleny?“ I on je v šoku. „To je absurdní." S odfrknutím si zajíždí rukou do vlasů, pobouření z něj doslova sálá. „Vyřídím si to s ní zítra. Nebo v pondělí," zavrčí.
I když se stydím si to přiznat, nějaký malý kousíček mého já se tetelí radostí. Taky mé podvědomí moudře přikyvuje. Elena Chris-

tiana pěkně štve, to je jedině dobře - no ne? Umiňuju si, že už se v tom nebudu šťourat a schovávám vzkaz do kabelky. V gestu, které zaručuje pozvednutí Christianovy nálady, mu vracím ty kuličky.

„Do příště," řeknu.

Podívá se na mě, v té tmě rozeznávám jeho tvář jen stěží, ale myslím, že se usmívá. Sevře mou ruku v dlani.

Dívám se z okýnka ven do temnoty a vybavuju si události dneš ního

dlouhého dne. Tolik jsem se toho o Christianovi dozvěděla, poskládala tolik chybějících detailů - ty salony, zakázaná území, jeho dětství - ale zároveň toho ještě hodně čeká na objevení. A co teprve paní R.? Jistě, záleží jí na něm, a to dost, jak se zdá. A jemu záleží na ní - jenže trochu jinak. Najednou nevím, co si o tom mám myslet. Už mi z toho všeho třeští hlava.

Christian mě budí, až když zastavujeme před Escalou. „Mám tě dovnitř odnést?" nabízí mi tiše.

Rozespale zavrtím hlavou. Ani nápad.

Když pak stojíme ve výtahu, opřu se o něj a pokládám mu hlavu na rameno. Sawyer si před námi nervózně přešlápne.

„To byl ale dlouhý den, co, Anastasie?" Kývnu.

„Unavená?" Kývnu.

„Moc toho nenamluvíš." Kývnu - a on se zakření.

„Tak pojď, uložím tě do postele." Už vystupujeme z výtahu a on mě bere za ruku, ale jakmile vkročíme do haly, oba strneme, protože narážíme na Sawyerovu zvednutou dlaň. Ve vteřině jsem jako rybička. Sawyer si něco mumlá do rukávu. Netušila jsem, že tam má vysílačku.

„Jasně, Tý,“ uzavírá a otáčí se na nás. „Pane Greyi, někdo pro řezal pneumatiky na audi slečny Steeleové a celé ho polil barvou."

Do háje. Moje auto! Kdo to jen mohl udělat? Jenže odpověď na tu otázku znám dřív, než se mi stihne v hlavě pořádně zformulovat. Leila. Ohlížím se na Christiana, takže zachytávám, jak bledne.

„Taylor se obává, že mohl subjekt vstoupit do prostor u bytu a dosud se v něm zdržet. Chce si být jistý."

„Rozumím," hlesne Christian. „Co chce dělat?"

„Spolu s Ryanem a Reynoldsem jede nahoru služebním výtahem. Prohledají byt a dají nám echo. Já zatím zůstanu tady s vámi, pane."

„Děkuju, Sawyere." Christian si mě k sobě přivine. „Tenhle den je prostě čím dál lepší," postěžuje si s obličejem zabořeným do mých vlasů.

„Podívej, nemůžu tady jen tak stát a čekat. Sawyere, dohlédněte tu na slečnu Steeleovou. Nepouštějte ji dovnitř, dokud nedostanete pokyn. Taylor je zbytečně úzkostlivý. Do bytu se přece nemohla dostat."

Cože? „Ne, Christiane - ty tu musíš zůstat se mnou," přemlouvám ho úzkostně.

Jenže on mě pouští. „Udělej, co se ti říká. Počkej tady." Ne!

„Sawyere?" pobídne ho Christian.

Ten mu otevírá dveře haly a pouští ho do bytu. Pak je za ním zase zavírá a rozkročený před nimi na mě vrhá netečný pohled.

Sakra. Christian! Hlavou mi letí výběr těch nejděsivějších scénářů. Jenže všechno, co teď můžu dělat, je stát a čekat.

-

Kapitola 8

Sawyer už zase mluví do rukávu: „Taylore, pan Grey vstoupil do bytu.“ Vzápětí sebou trhne a rve si sluchátko z ucha. Taylor ho nepochybně počastoval nějakou velmi hlasitou kritikou.

Ale ne - když už má obavy i Taylor…

„Prosím, pusťte mě dovnitř," žadoním.

„Je mi líto, slečno Steeleová. Nebude to trvat dlouho." Zvedá obě ruce v omluvném gestu. „Taylor s chlapci tam právě dora zili."

Kruci, cítím se tak bezmocná. Strnule stojím a napínám uši, abych zachytila i ten nejslabší zvuk, jenže všechno, co slyším, je můj vlastní ztěžklý dech. Je tak hlasitý a mělký. Po zádech mi běhá mráz, v puse nemám ani kapku vláhy a dělá se mi mdlo. *Prosím, ať je Christian v pořádku,* modlím se v duchu.

Netuším, kolik času už uplynulo, a my stále nic neslyšíme. Ale žádný zvuk je dobrý zvuk - znamená to, že se tam nestřílí.

Začínám rázovat kolem stolu v hale, a abych se nějak rozptýlila, přejíždím očima po obrazech na stěnách. Nikdy předtím jsem jim nevěnovala opravdovou pozornost: všechny jsou figurativní, s ná -

boženskou tematikou - Panna Maria a děťátko, na všech šestnácti. *Jak zvláštní…*

Christian přece není nějak nábožensky založený, nebo je? Všechny malby ve velkém pokoji jsou abstraktní - zatímco tyhle se od nich tolik odlišují. Obrazy ale nedokážou upoutat mou pozornost na dlouho - *Tak kde je ten Christian?*

Zadívám se na Sawyera, stále mě bezvýrazně sleduje.

„Co se tam děje?“

„Nemám žádné zprávy, slečno Steeleová.“

Znenadání se pohne klika u dveří. Sawyer se bleskově otáčí a z pouzdra v podpaží tasí zbraň.

Já se měním v solný sloup.

Ve dveřích se objevuje Christian.

„Čistý vzduch," řekne a přitom se zamračí na Sawyera. Ten oka mžitě ukládá zbraň a ustupuje, aby mě pustil dovnitř.

„Taylor zbytečně vyšiluje," zabručí Christian a napřahuje ke mně ruku. Ale já jen stojím a třeštím na něj oči, neschopná jakéhokoliv pohybu vnímám každičký detail: jeho rozcuchané vlasy, napětí kolem očí, zatnutou čelist, dva rozepnuté vrchní knoflíky košile. Myslím, že jsem právě zestárla o deset let. Christian znepokojeně krčí čelo, oči temné jako dva grafity.

„Už je to v pořádku, bejby." Přechází až ke mně, schovává si mě v objetí a líbá do vlasů. „No tak, jsi přece unavená. Postel."

„Tak strašně jsem se bála," přiznávám se mu v náručí a s hlavou opřenou o jeho hruď a vdechuju tu nepopsatelně nádhernou vůni.

„Já vím. Všichni jsme z toho nervózní."

Sawyer se mezitím někam vytratil, nejspíš dovnitř.

„Upřímně, ukazuje se, že jsou ty vaše bejvalky pěkně vytrvalé, pane Greyi," zabrblám kysele. Cítím, jak se uvolňuje.

„To teda jsou."

Pouští mě z náruče a za ruku provádí bytem až do obývacího pokoje.

„Taylor ještě kontroluje všechny šatny a skříně. Já si ale nemys lím, že by tady byla."

„Co by tu taky dělala?" Nedává to žádný smysl.

„Přesně."

„A mohla by se dostat dovnitř?"

„To nevím jak. Taylor to zkrátka někdy přehání."

„Prohledals taky hernu?" zašeptám.

Christian po mně střelí rychlým pohledem, obočí stažené. „Jas ně, je zamčená - i tak jsme ji

s Taylorem zkontrolovali."

Zhluboka si oddechnu.

„Nedáš si panáka, nebo něco jiného?" nabízí mi.

„Ne." Najednou na mě padá šílená únava - už abych byla v posteli.

„Tak pojď, uložím tě. Vypadáš úplně vyčerpaně." Jeho dosud napjatá tvář se vyhlazuje.

Zato já se zamračím - copak on nejde taky spát? Nebo chce spát sám?

Padá mi kámen ze srdce, když mě odvádí do *své* ložnice. Pokládám kabelku na prádelník a otevírám ji, abych ji vyklidila. Narážím přitom na vzkaz od paní Robinsonové.

„Tumáš," podávám ho Christianovi. „Nejsem si jistá, jestli si to i chceš přečíst. Já to hodlám ignorovat."

Christian vzkaz zběžně pročítá a zároveň mu tuhne čelist.

„Není mi jasné, jakou skládačku by chtěla doplňovat," prohodí pohrdavě. „Ještě se musím vrátit za Taylorem," dodává a zvedá ke mně oči.

„Ukaž, rozepnu ti šaty."

„Budeš kvůli tomu autu volat policii?" ptám se, když se k němu otáčím zády.

Odhrnuje mi vlasy stranou, prsty mi zlehka přejíždí po holé kůži zad a tahá za zip šatů.

„Ne. Nehodlám je do toho zatahovat. Leila potřebuje pomoc, ne policejní zásah, a navíc je tady nechci. Prostě se musíme víc snažit, abychom ji našli." Sklání se, aby mě jemně políbil na rameno.

„Jdi spát," zavelí a pak už je pryč.

Ležím a zírám do stropu, čekám, až přijde. Tolik se toho dnes stalo, tolik věcí k přemýšlení. Kde začít…?

S trhnutím se probouzím, dezorientovaná. Spala jsem vůbec? Rozespale mžourám v matném světle, které sem proniká z předsíně skrz pootevřené dveře, a zjišťuju, že tu Christian není. Kde pořád vězí? Rozhlížím se. V nohách postele se tyčí vysoký stín. Vypadá jako ženská postava, možná. Oblečená v černém? Těžko říct.

V tom otupělém stavu se natahuju, abych rozsvítila postranní lampičku a podívala se znovu, ale už tam nikdo není. Zatřepu hlavou. Byla to má bujná fantazie? Anebo se mi to jenom zdálo?

Sedám si a očima pátrám po pokoji, zmocňuje se mě takový neurčitý vnitřní neklid - ale jsem tu opravdu sama.

Promnu si obličej. Kolik je hodin? Tak kde je ten Christian? Na budíku svítí 2:15.

Ochable se hrabu z postele s úmyslem porozhlédnout se po Christianovi, lehce rozhozená tou

svojí divokou představivostí. *Nakonec začnu vidět přízraky.* To musí být reakce na ty dramatické události z večera. Obývák zeje prázdnotou, osvětlují ho pouze tři lampičky nad snídaňovým barem. Zato dveře Christianovy pracovny jsou pootevřené a já skrz ně zaslechnu, že s někým telefonuje.

„Nechápu, proč mi voláš v tuhle hodinu. Nemám, co bych ti k tomu víc řekl… no tak mi to řekni teď. Není potřeba, abys mi nechávala vzkazy ve schránce."

Nehybně stojím u dveří a poslouchám, tajně a provinile. S kým to asi mluví?

„Ne, ty mě poslouchej. Žádal jsem tě, a teď ti to říkám znovu. Nech ji na pokoji. Nic ti do ní není. Rozumíš?"

Zní tak nabroušeně, opravdu rozzlobeně. Odhodlávám se za klepat.

„Já vím, že ano. Ale myslím to vážně, Eleno. Nech ji, sakra, na pokoji. Nebo ti to mám dát písemně? Slyšíš, co ti říkám?… Fajn.

Dobrou noc." Tříská mobilem o stůl.

A kruci. Váhavě ťukám na dveře.

„Co je?" zavrčí a já mám sto chutí utéct a někam se schovat.

Sedí u stolu, s hlavou v dlaních. Vzhlédne, v obličeji má ještě pořád zarputilý výraz, který se ale okamžitě rozpouští, když mě spatří. Jen jeho pohled zůstává rozrušený a napružený. Najednou vypadá strašně unavený, až je mi z toho těžko u srdce.

Zamžiká, očima putuje dolů až k mým nohám a zase zpátky. Na sobě mám jedno z jeho triček.

„Ty bys měla nosit satén nebo hedvábí, Anastasie," zkonstatuje liše. „Ale musím připustit, že i v mém triku vypadáš skvěle."

Páni, nečekaný kompliment. „Scházel jsi mi. Pojď už do postele."

Pomalu se zvedá ze židle, na sobě bílou košili a černé smokin gové kalhoty. To už jeho oči září a jsou plné očekávání… jenže je v nich i smutek. Zastavuje se těsně u mě, upřeně mi hledí do očí, ale nedotýká se mě.

„Víš vůbec, co pro mě znamenáš?" chce vědět. „Kdyby se ti něco stalo, kvůli mně…" vyznívá do ztracena. Mezi obočím se mu utváří

dvě hluboké rýhy a po tváři mu přelétá skoro hmatatelně bol estný výraz. Náhle se zdá tak zranitelný, jeho strach je tolik zřetelný.

„Nic se mi nestane," uklidňuju ho konejšivě.

Zvednutou rukou se dotýkám jeho tváře, prsty hladím krátké strniště. Je nečekaně jemné. „Ty vousy ti ale rostou rychle," divím se šeptem, neschopná skrýt v hlase úžas, který ve mně ten nádherný zlomený muž, co přede mnou stojí, vyvolává.

Obtáhnu konturu jeho spodního rtu a sjíždím mu prsty dolů po hraně krku, až k teď už sotva patrné stopě po rtěnce. S pootevře nou pusou na mě užasle zírá, ještě pořád se mě nedotknul. Ukazováčkem putuju po té napůl smazané hranici a on zavírá oči. Jeho tichý dech se zrychluje. Když prsty dosáhnu okraje košile, sklouznu jimi až k poslednímu dopnutému knoflíčku.

„Nebudu se tě dotýkat. Jen ti chci svléknout košili," zašeptám.

Otevírá oči dokořán. Jsou plné strachu. Ale neuhýbá, ani se mě nepokouší zastavit. Velmi pomalu ten knoflíček rozepínám, látku přitom držím napnutou tak, aby se nedotýkala jeho kůže. Váhavě přesouvám ruce níž, opakuju stejný proces - pěkně pomalinku - plně se soustředím na to, co dělám.

Nerada bych se ho dotkla. *Teda, ráda… ale neudělám to*. Po čtvrtém knoflíčku se znovu objevuje červená stopa, plaše se na něj usměj u.

„Zpátky na domácím území," šeptnu a dřív než uvolním po slední knoflíček, přejíždím po ní konečky prstů. Ještě košili rozhaluju a pak se přesouvám k manžetám. Odepínám z nich nejdřív jeden a potom i druhý lesklý černý kamínek.

„Můžu ti tu košili svléknout?" ptám se tiše.

S očima stále doširoka rozevřenýma kývne a já mu ji stah uju z ramen. Sám si ji setřásá z paží a pak už přede mnou stojí od pasu

nahoru nahý. Teď, když je ta košile dole, působí dojmem, že znovu nabyl svou obvyklou rovnováhu.

Usměje se. „A co takhle kalhoty, slečno Steeleová?" vyzývá mě se zdviženým obočím.

„V ložnici. Chci tě v posteli."

„Opravdu? Slečno Steeleová, vy jste teda nenasytná."

„Nechápu, jak je to možně." Popadám ho za ruku a táhnu ho za sebou z pracovny až do ložnice. }e v ní hrozná zima.

„Tys otevírala dveře na balkon?" zjišťuje udiveně, když se o citáme uvnitř.

„Ne." Aspoň si to nepamatuju. Pamatuju si jen, jak jsem se ko lem sebe rozhlížela, když jsem se probudila. Ty dveře byly rozhodně zavřené.

Do háje… Cítím, jak se mi odkrvuje obličej. Zírám na Christiana s otevřenou pusou a vytřeštěnýma očima.

„Co?" houkne na mě hněvivě.

„Když jsem se probudila… někdo tu byl," hlesnu. „Myslela jsem, že je to jen moje fantazie."

„Cože?" zatváří se zděšeně. Vyráží k balkonovým dveřím a kont roluje to za nimi. Pak nacouvá zpátky do pokoje a zamyká za sebou.

„Víš to určitě? Jak vypadal?" vyslýchá se mě přiškrceně.

„Byla to žena, myslím. Byla tma. Právě jsem se probrala."

„Oblékni se," zahřímá cestou od dveří. „Hned!"

„Ale já mám oblečení nahoře," zakňourám.

Otevírá jeden ze šuplíků prádelníku a loví z něj svoje tepláky.

„Vem si tohle." Jsou sice příliš velké, ale teď se s ním rozhodně hádat nehodlám.

Bere odtamtud ještě triko a přetahuje si ho přes hlavu. Hrábne po domácím telefonu u postele a mačká na něm dvě tlačítka.

„Do hajzlu, ona je furt tady!“ procedí do sluchátka.

Zhruba o tři sekundy později vráží do Christianovy ložnice Taylor společně s dalším mužem z ochranky. Christian je v kostce seznamuje se situací.

„Jak je to dlouho?" páčí ze mě Taylor, zatímco na mě upírá pro fesionální pohled. Ještě pořád má na sobě sako. Copak on nechodí spát?

„Asi tak deset minut,“ pípnu. Z nějakého důvodu se cítím pro vinile.

„Zná to tu lip než svý boty,“ prohlásí Christian. „Beru Anastasii pryč, a to hned. Ona se tu někde schovává, najděte ji. Kdy že se to vrací Gail?“

„Zítra večer, pane.“

„Nevkročí sem, dokud to tu nebude zabezpečený Jasný?“ štěkne.

„Ano, pane. Vracíte se do Bellevue?"

„Nehodlám do toho zatahovat i rodiče. Zamluvte mi hotel.“

„Jistě. Dám vám vědět, pane.“

„Nepřeháníme to trochu?" ozývám se.

Christian mě zpraží pohledem. „Může-být-ozbrojená,“ ucedí.

„Christiane, stála přímo u postele. Kdyby chtěla, mohla mě klidně zastřelit."
Na okamžik se odmlčí a pokouší se opanovat, aspoň myslím. Pak hrozivě klidným hlasem pronáší:

„Tohle riziko nehodlám podstoupit. Taylore, Anastasia potřebuje boty.“

Christian mizí v šatně a na mě zatím dohlíží ten druhý chlap. Nedokážu si vzpomenout, jak se jmenoval, snad Ryan. Neustále těká pohledem mezi chodbou a balkonovými okny. Christian se zjevuje o pár minut později s koženou taškou přes rameno, v rif-

lích a v tom proužkovaném blejzru. Přes ramena mi přehazuje džínovou bundu.
„Pojď." Pevně mi svírá ruku a já za ním prakticky vlaju, když nasazuje dlouhý krok a mašíruje jím až do velkého pokoje.
„Já prostě nechápu, jak se tu mohla někde jen tak schovávat," prohodím zamyšleně s pohledem upřeným na balkonové dveře.

„Tenhle byt je velký. Ještě jsi ho neviděla celý."

„Proč na ni prostě nezavoláš… a neřekneš jí, že si chceš pro mluvit?"

„Anastasie, ona je momentálně nevyzpytatelná a může být ozbrojená," uzemní mě nedůtklivě.

„Takže prostě utečeme?"

„Prozatím - ano."

„A co když se pokusí zastřelit Taylora?"

„Taylor zbraně zná a taky jim rozumí," poučuje mě popuzeně. „Bude rychlejší než ona."

„Ray byl v armádě. Naučil mě střílet."

Christian vytáhne obočí a na chvíli působí značně překvapeně.

„Ty… se zbraní?" vypraví ze sebe nevěřícně.

„No jasně," ohradím se dotčeně. „Dokážu střílet, pane Greyi, takže si radši dávejte pozor. Nejsou to jenom vaše šílený bejvalky, před kým byste si měl krýt zadek."

„Budu na to pamatovat, slečno Steeleová," ujišťuje mě suše, ale tváří se u toho pobaveně. A ten pocit, že dokonce i v tak absurdně vypjaté situaci ho dokážu rozveselit, je k nezaplacení.

Taylor se k nám připojuje ve foyer a podává mi můj malý kufřík a mé černé conversky. Jsem naprosto omráčená faktem, že mi sba lil oblečení. S povděkem se na něj plaše usměju a on mi to krátce a povzbudivě oplácí. Dřív než si uvědomím, co dělám, visím mu

„Do hajzlu, ona je furt tady!“ procedí do sluchátka.

Zhruba o tři sekundy později vráží do Christianovy ložnice Taylor společně s dalším mužem z ochranky. Christian je v kostce seznamuje se situací.

„Jak je to dlouho?“ páčí ze mě Taylor, zatímco na mě upírá pro - fesionální pohled. Ještě pořád má na sobě sako. Copak on ne chodí spát?

„Asi tak deset minut,“ pípnu. Z nějakého důvodu se cítím pro vinile.

„Zná to tu lip než svý boty,“ prohlásí Christian. „Beru Anastasii pryč, a to hned. Ona se tu někde schovává, najděte ji. Kdy že se to vrací Gail?“

„Zítra večer, pane.“

„Nevkročí sem, dokud to tu nebude zabezpečený. Jasný?“ štěkne.

„Ano, pane. Vracíte se do Bellevue?"

„Nehodlám do toho zatahovat i rodiče. Zamluvte mi hotel.“

„Jistě. Dám vám vědět, pane.“

„Nepřeháníme to trochu?“ ozývám se.

Christian mě zpraží pohledem. „Může-být-ozbrojená,“ ucedí.

„Christiane, stála přímo u postele. Kdyby chtěla, mohla mě klidně zastřelit."

Na okamžik se odmlčí a pokouší se opanovat, aspoň myslím. Pak hrozivě klidným hlasem pronáší:

„Tohle riziko nehodlám podstoupit. Taylore, Anastasia potře buje boty."

Christian mizí v šatně a na mě zatím dohlíží ten druhý chlap. Nedokážu si vzpomenout, jak se jmenoval, snad Ryan. Neustále těká pohledem mezi chodbou a balkonovými okny. Christian se zjevuje o pár minut později s koženou taškou přes rameno, v rif-

lích a v tom proužkovaném blejzru. Přes ramena mi přehazuje džínovou bundu.

„Pojď." Pevně mi svírá ruku a já za ním prakticky vlaju, když nasazuje dlouhý krok a mašíruje jím až do velkého pokoje.

„Já prostě nechápu, jak se tu mohla někde jen tak schovává t," prohodím zamyšleně s pohledem upřeným na balkonové dveře.

„Tenhle byt je velký. Ještě jsi ho neviděla celý."

„Proč na ni prostě nezavoláš… a neřekneš jí, že si chceš pro mluvit?"

„Anastasie, ona je momentálně nevyzpytatelná a může být ozbrojená," uzemní mě nedůtklivě.

„Takže prostě utečeme?"

„Prozatím - ano."

„A co když se pokusí zastřelit Taylora?"

„Taylor zbraně zná a taky jim rozumí," poučuje mě popuzeně. „Bude rychlejší než ona."

„Ray byl v armádě. Naučil mě střílet."

Christian vytáhne obočí a na chvíli působí značně překvapeně.

„Ty… se zbraní?" vypraví ze sebe nevěřícně.

„No jasně," ohradím se dotčeně. „Dokážu střílet, pane Greyi, takže si radši dávejte pozor. Nejsou to jenom vaše šílený bejvalky, před kým byste si měl krýt zadek."

„Budu na to pamatovat, slečno Steeleová," ujišťuje mě suše, ale tváří se u toho pobaveně. A ten pocit, že dokonce i v tak absurdně vypjaté situaci ho dokážu rozveselit, je k nezaplacení.

Taylor se k nám připojuje ve foyer a podává mi můj malý kufřík a mé černé conversky. Jsem naprosto omráčená faktem, že mi sbalil oblečení. S povděkem se na něj plaše usměju a on mi to krátce a povzbudivě oplácí. Dřív než si uvědomím, co dělám, visím mu

kolem krku a pevně ho objímám. Dost ho to vyvádí z míry, a když ho nakonec pouštím, má pěkně zrůžovělé tváře.

„Buďte opatrný," zamumlám.

„Jistě, slečno Steeleová," souká ze sebe.

Christian se na mě zakaboní a pak se tázavě zadívá na Taylora, který pokouší o úsměv a rovná si kravatu.

„Dejte mi vědět, kam mám jet," nařizuje mu Christian.

Taylor sahá do svého saka, vyndává z něj peněženku a podává Christianovi kreditní kartu.

„Možná budete chtít použít tohle, až se tam dostanete." Christian přikývne. „Dobrý nápad."

Připojuje se k nám Ryan. „Sawyer a Raynolds hlásí, že nic neob jevili, pane," informuje Taylora.

„Doprovoďte pana Greye a slečnu Steeleovou do garáže," in struuje ho Taylor.

Garáž je liduprázdná. Aby taky ne, vždyť jsou skoro tři hodi ny ráno. Christian mě usazuje na místo spolujezdce v R8 a kufřík s taškou ukládá do zavazadlového prostoru pod přední kapotou. Audi zaparkované vedle nás vypadá příšerně - všechny pneumatiky na cáry, bílá barva rozpadaná po celé karoserii. Až mě z toho zamrazí, najednou jsem vděčná, že mě odsud Christian bere pryč.

„V pondělí ti přivezou náhradní," sděluje mi pochmurně, když si sedá vedle mě.

„Jak mohla vědět, že je to moje auto?"

Úzkostně se na mě zadívá a pak si povzdychne: „Měla Audi A3. Kupoval jsem jedno pro každou ze svých sub - je to jedno z nejbez- pečnějších aut ve své třídě."

Aha.

„Takže to nebyl zas až takový dárek k promoci."

„Anastasie, navzdory tomu, v co jsem doufal, tys nikdy nebyla jinou sub, takže technicky vzato - je to dárek k promoci." Couvá z parkovacího místa a vyráží k východu.

Navzdory tomu, v co jsem doufal. Ach jo... mé podvědomí smutně potřásá hlavou. U toho zkrátka vždycky skončíme.

„Ještě pořád v to doufáš?" hlesnu. V autě zazvoní handsfree.

„Grey," vyštěkne Christian.

„Fairmont Olympic. Na mé jméno."

„Děkuju, Taylore. A Taylore… buďte opatrný."

Taylor chvíli neodpovídá. „Ano, pane," řekne pak tiše, načež Christian zavěšuje.

Ulice Seattlu jsou vylidněné, a tak Christian nerušeně uhání po Páté avenue vstříc 1-5. Jakmile jsme na dálnici, prošlápne pedál až k podlaze a my vystřelíme směrem na sever. Vyráží tak prudce, že mě to na chvíl i doslova vmáčkne do sedadla. Juknu na něj. Je hluboce zamyšlený. To napjaté ticho, které tu panuje, vyzařuje nepochybně přímo z něj. Ani mi neodpověděl na otázku. V pravidelných intervalech se dívá do zpětného zrcátka a já si uvědomuju, že kontroluje, jestli nás někdo nesleduje. To bude asi ten důvod, proč se řítíme po 1-5. Mám totiž takový dojem, že Fairmont je přeci jen v Seattlu.

Zahledím se ven z okýnka a snažím se nějak uspořádat svou zjitřenou a unavenou mysl. Kdyby mi Leila chtěla ublížit, měla k tomu v ložnici jedinečnou příležitost.

„Ne. Nedoufám v to. Už ne. Myslel jsem, že to dávám najevo dost jasně," vytrhává mě Christian mírným hlasem ze zamyšlení.

Překvapeně na něj zamžikám a přitáhnu si džínovou bundu těsněji k tělu

- nejsem si jistá, jestli ten chlad přichází zvenčí, nebo se usídlil přímo ve mně.

„Jen se bojím, vždyť víš… že pro tebe nejsem… dostatečná."

„Ale ty jsi víc než dostatečná. Pro lásku boží, Anastasie, co mám ještě udělat?"

Říct, že mě miluješ. Vyprávět mi o sobě.

„Proč sis myslel, že tě opustím, když jsem řekla, že mi o tobě doktor Flynn pověděl všechno?"

Ztěžka si povzdychne, na okamžik zavírá oči a pak se na celé věky odmlčí. „Nemůžeš chtít jen tak, z ničeho nic, porozumět hloubce mé zvrácenosti, Anastasie. Navíc to není něco, s čím bych se ti chtěl svěřovat."

„A ty si vážně myslíš, že bych odešla, kdybych to věděla?" Na jednou mluvím zvýšeným hlasem a zním nevěřícně. Copak ještě nepochopil, že ho miluju? „Tohle si o mně myslíš?"

„Já to vím," odvětí smutně.

„Christiane… já myslím, že to je dost nepravděpodobné. Nedokážu si představit, že s tebou

nebudu." *Napořád…*

„Už jednou jsi mě opustila - znovu to absolvovat nechci."

„Elena říkala, že tě minulou sobotu viděla," zašeptám zkusmo.

„To teda neviděla." Zamračí se.

„Takže jsi za ní nešel, když jsem odešla?"

„Ne," odsekne podrážděně. „Právě jsem ti řekl, že ne - a já opravdu nemám rád, když se o mých slovech pochybuje," peskuje mě. „Celý víkend jsem se nikam nehnul. Seděl jsem na zadku a lepil ten kluzák, cos mi dala. Trvalo mi to celou věčnost," dodává už mírněji.

Znovu se mi svírá srdce. Paní Robinsonová přece řekla, že ho viděla. Tak jo, nebo ne? Ona lže. Proč?

„Navzdory tomu, co si Elena myslí, neběhám za ní s každým problémem, Anastasie. Vlastně neběhám za nikým. Možná už sis

všimla, že toho o sobě moc nenamluvím." Sevře volant, až mu vy stoupí klouby.

„Carrick mi řekl, že jsi skoro dva roky nemluvil."

„To fakt řekl?" Tvrdě semkne rty.

„Tak trochu jsem to z něj vypáčila." Zahanbeně rudnu a klopím oči do klína.

„A co dalšího ještě tatíček říkal?"

„Že to byla Grace, kdo tě vyšetřoval, když tě přivezli do nemoc nice. Když tě našli ve vašem bytě."

Jeho výraz zůstává nečitelný, napjatý.

„Říkal, že ti pomohlo hraní na klavír. A Mia."

Když zmíním její jméno, nepatrně se mu zavlní rty v náznaku láskyplného úsměvu. Okamžik nato promluví: „Bylo jí asi šest mě síců, když ji přivezli. Byl jsem uchvácený, na rozdíl od Elliota - ten liž se předtím musel vyrovnat s mým příchodem. Byla dokonalá." Ta posvátná úcta v jeho hlase, ryzí a smutná, je až dojemná. „Což se o ní nedá tvrdit teď, samozřejmě," poznamenává a já si vzápětí vybavuju její úspěšné pokusy o maření našich chlípných úmyslů.

To mě rozesměje.

Christian po mně hodí jedním okem. „Vám to přijde k smíchu, slečno Steeleová?"

„Vypadalo to, že se rozhodla nás udržet od sebe za každou cenu."

Neradostně se uchechtne. „Jasně, v tom je celkem mistr." Natáh ne ruku a sevře mi koleno. „Ale nakonec jsme to zvládli." S úsmě vem znovu kontroluje zpětné zrcátko. „Tak jo, myslím, že nás nikdo nesledova l." Sjíždí z dálnice a vyráží zpátky do centra Seattlu.

„Můžu se tě zeptat na něco ohledně Eleny?" Právě stojíme na světlech.

Obezřetně se na mě zadívá. „Když musíš," zabručí nevrle, ale já se tou jeho nedůtklivostí nenechávám zastrašit.

„Před časem jsi mi řekl, že tě milovala způsobem, jaký jsi dokázal akceptovat. Co přesně to znamená?"

„Není to snad zřejmé?" odpálí mě.

„Mně teda ne."

„Vymykal jsem se kontrole. Nesnesl jsem, aby se mě kdokoliv dotknul. Doteď to nesnesu. Pro čtrnáciletýho patnáctiletýho p uberťáka s hormony na pochodu to byly dost těžký časy. A ona mi ukázala, jak upustit páru."

Ach tak.

„Mia říkala, že jsi byl pěkný rváč."

„Kristepane, co já to mám za užvaněnou rodinu? Počkat, ne - to ty!" Stojíme na dalších semaforech a on mě propaluje přimhouřeným pohledem.

„To ty ze všech těch lidí pumpuješ informace." Znechucený nevěřícně kroutí hlavou.

„Mia se rozpovídala zcela dobrovolně. A pokud si pamatuju, byla velmi vstřícná. Měla obavy, že by ses mohl v tom stanu servat, kdybys mě v té aukci nezískal," bráním se rozhořčeně.

„Co tě nemá, bejby, to v žádném případě nehrozilo. Neexistova la možnost, že bych s tebou nechal tančit kohokoliv jiného."

„Doktora Flynna jsi nechal."

„On je vždycky výjimka, která potvrzuje pravidlo."

Christian zahýbá do působivé aleje tvořící příjezdovou cestu hotelu Fairmont Olympic a

zastavuje přímo u vchodu, hned vedle obrovské kamenné fontány.

„Tak pojď." Vystupuje z auta a vyndává z něj naše zavazadla. Hrne se k nám překvapený parkovač aut - nepochybně ho zaskočil náš pozdní příjezd. Christian mu hází klíčky.

„Na jméno Taylor," řekne. Parkovač kývne, s výrazem naprosté blaženosti skáče do R8 a odjíždí. Christian mě vede za ruku do ho telové haly.

Když pak vedle něj stojím u recepčního pultu, cítím se skutečně velmi nepatřičně. Ocitám se v nejprestižnějším seattleském hotelu, navlečená do obrovské džínové bundy, v teplákách, které na mně visí, a starém tričku, hned vedle elegantního, krásou oplývajícího řeckého boha. Žádný div, že mezi námi recepční těká pohledem, jako kdyby jí tu něco nehrálo. A samozřejmě - je totálně uchvácena Christianem. Když zčervená a začne koktat, protáčím panenky. *Ježiši, dokonce se jí klepou ruce!*

„Budete… potřebovat pomoc… se zavazadly, pane Taylore?" ptá se a znovu rudne.

„Ne, s paní Taylorovou to zvládneme sami."

Paní Taylorová?! Vždyť nemám prstýnek! Schovávám si ruce za záda.

„Jste ubytováni v Kaskádovém apartmá, pane Taylore, jedenácté patro. Poslíček vám pomůže se zavazadly."

„Řekl jsem, že to zvládneme," opakuje Christian příkře. „Kde Js ou ty výtahy?"

Slečna Rudá Tvář mu to vysvětluje a Christian mě znovu bere za ruku. Narychlo se rozhlížím po té impozantní přepychové hale plné čalouněných židlí; úplně prázdné, až na jednu tmavovlasou ženu, která sedí na pohodlném sofa a cpe svého westíka pamlsky. Když odcházíme k výtahům, věnuje nám malý úsměv. Takže domácí mazlíčci smí do hotelu? Trochu zvláštní, na tak okázalé místo.

Apartmá má dvě ložnice a jídelnu, ve které je navíc umístěno koncertní křídlo. V rozlehlé obytné místnosti praská v krbu oheň. *Ježkoový zraky…* tohle apartmá je větší než náš byt.

„Nuže, paní Taylorová, nevím jak vy, ale já bych si celkem dal drink," poznamenává Christian, když za námi zamyká vstupní dveře.

V ložnici odkládá můj kufřík i svou brašnu na otoman u paty obrovské postele s nebesy. Společně odcházíme do obýváku, kde se oheň v krbu už naplno rozhořel. Strašně příjemně se na to kouká. Stoupám si blíž a ohřívám si u něj ruce, zatímco Christian nám připravuje to pití.

„Armagnac?"

„Může být."

Za okamžik už se ke mně připojuje a podává mi křišťálovou napoleonku.

„Poměrně náročný den, co?“

Jen kývnu a on na mě upře pátravý šedý pohled poznamena ný obavami.

„Jsem v pohodě," ujišťuju ho mírně. „A co ty?“

„Já? Právě teď bych si rád vypil tenhle drink a pak, pokud nejsi příliš unavená, bych tě vzal do postele a tam na všechno kromě nás dvou zapomněl."

„Myslím, že už se nějak dohodneme, pane Taylore," usmívám se na něj plaše a on si vyzouvá boty a stahuje ponožky.

„Paní Taylorová, přestaňte si kousat ten ret,“ zašeptá.

Schovávám svůj náhle překrvený obličej za skleničku. Armagnac je vynikající, hladce mi klouže hrdlem a zanechává po sobě po cit palčivého tepla. Když zvednu oči k Christianovi, vidím, jak usr kává z brandy a soustředěně mě sleduje, pohled má temný, hladový.

„Nikdy mě nepřestaneš udivovat, Anastasie. Po dni, jako je tenhle - nebo spíš byl - si nestěžuješ, ani s křikem neutíkáš. Hrozně tě za to obdivuju. Jsi velmi silná žena."

„Ty sám jsi zatraceně pádným důvodem, abych zůstala," přesvědčuju ho tiše. „Už jsem ti to říkala, Christiane, nikam nejdu, ať už jsi kdy provedl cokoliv. Vždyť víš, co k tobě cítím."

Lehce zkřiví rty, jako by o mých slovech pochyboval, a zároveň stáhne obočí, jako kdyby ho to, co říkám, bolelo. Ach, Christiane, co ještě musím udělat, abys pochopil, co k tobě cítím?

Nechat ho, aby tě seřezal, ušklíbne se na mě jízlivě podvědomí. V duchu se na ně zamračím.

„Kam chceš pověsit ty moje portréty od Josého?" zkouším nějak odlehčit atmosféru.

„Záleží na tom," uculí se. Tohle je pro něj očividně mnohem přija telnější téma ke konverzaci.

„Na čem?"

„Na okolnostech," pronáší tajemně. „Ta výstava potrvá ještě dva týdny, takže mám dost času se rozhodnout."

Nakláním hlavu a úžím oči.

„Můžete se tvářit tak drsně, jak chcete, paní Taylorová, nic ze mě nevyrazíte," dobírá si mě.

„Mohla bych to z tebe dostat mučením."

Zvedá jedno obočí. „Vážně si nemyslím, že bys měla slibovat něco, co nedokážeš splnit."

No teda! On si myslí, že to nedokážu? Odkládám skleničku na krbovou římsu a k Christianovu překvapení se natahuju i pro jeho a stavím ji vedle své.

„Takže se o tom budeme muset nějak přesvědčit," navrhuju. Velmi odvážně - nepochybně povzbuzená tou brandy - beru Christiana za ruku a táhnu ho za sebou do ložnice. Zastavuju se u paty postele.

Christian se snaží zakrýt pobavení. „Teď mě máš tady, Anastasie, ale co

tu se mnou budeš dělat?" utahuje si ze mě.

„Začnu tím, že tě svléknu. Chci dokončit, co jsem prve začala." Sevřu klopy jeho saka, dávám si přitom pozor, abych se ho nedotkla. A on neucukne, ale vím, že zadržuje dech.

Jemně mu stahuju sako z ramenou. Jeho oči neopouští ty mé, veškerý humor už se z nich vytratil, zůstal jen uhrančivý pohled, ostražitý… plný potřeby? Dal by se vykládat tolika způsoby. *Na co teď myslí?* Odkládám sako na otoman.

„A teď triko," zašeptám a zvedám jeho spodní okraj. Spolupracuje se mnou, zdvihá ruce a o krok ustupuje, aby mi svlékání usnad nil. Když je triko dole, zůstává na mě upřeně hledět, jen v džínách, které mu tím provokativním způsobem taktak drží na bocích. Vykukuje z nich tenký proužek lemu boxerek.

Lačně sunu zrak vzhůru po jeho pevných břišních svalech, až k první stopě rtěnky, té rozmazané šmouze, a pak ještě výš, k jeho hrudi. Po ničem netoužím víc než přejet mu tam jazykem, ochutnat ho.

„A co teď?" zašeptá a dál mě spaluje pohledem.

„Chci tě líbat tady." Přejíždím mu prstem napříč přes břicho, od jednoho hrotu kyčelní kosti k druhému.

S prudkým nádechem se mu rozevírají rty. „Nebráním ti v tom," vydechne.

Beru ho za ruku. „Tak to aby sis lehnul," zamumlám a odvádím ho ke straně postele. Tváří se trochu nejistě a mě napadá, že nad ním možná nikdo nepřevzal vládu od té doby, co ho paní R… *Ne, na to teď nemysli!*

Dává stranou přikrývky a sedá si na kraj postele, zvedá zrak a vyčkávavě mě sleduje, tváří se ostražitě, vážně. Stoupám si před něj, vyvlékám se z jeho džínové bundy a nechávám ji sklouznout na podlahu, potom si svlékám tepláky.

Palcem si mne bříška prstů, určitě umírá touhou se mě dotknout, ale drží se. S hlubokým nádechem sbírám koňskou dávku odvahy, sahám po lemu trička a převlékám si ho přes hlavu, takže zůstávám před Christianem úplně nahá. Nepřestává mi zírat do očí, i tak těžce polkne a rozevírá ústa.

„Jsi Afrodita, Anastasie," zapřede.

Svírám v dlaních jeho obličej, zvedám mu hlavu a skláním se, abych ho políbila. V hrdle mu zazní hluboký sten.

Jakmile se svými rty dotknu těch jeho, popadá mě za boky, a dřív než se naděju, jsem

přišpendlená pod ním, svými koleny ro zevírá ta má a tělem se mi klíní mezi nohy. A líbá mě, přivlastňuje si má ústa, naše jazyky se vzájemně proplétají. Rukou mi putuje ze stehna přes bok a podél břicha až na prso, které stiskne a prohněte a nakonec provokativně zatáhne za bradavku.

Zavzdychám a spontánně proti němu propnu pánev, čímž vyvo lám příjemné tření proti švu jeho zapínání a taky proti jeho rostoucí touze. Přestává mě líbat a zvedá ke mně pohled, lehce zmámený a zadýchaný. Taky se proti mně prohne v bocích, takže se o mě tře… *Ano. Právě tam…*

Zavírám oči a tiše zakňourám a on to udělá zas - jenže tentokrát mu vycházím vstříc a tím pro změnu vymámím zasténání z něj. A pak už mě znovu líbá a pokračuje v tom znamenitém mučení - tře mě, tře sebe. Měl úplnou pravdu, ztrácím se v něm, je to opojné, všechno ostatní je bezvýznamné. Všechny mé obavy mizí.

Jsem tady, teď, s ním - v žilách mi zpívá krev, hlasitě tepe v mých uších a ten zvuk se mísí s ozvěnou našich ztěžklých dechů. Nořím mu ruce do vlasů, tisknu si ho ke rtům, hltám ho, můj jazyk |ť stejně nenasytný jako ten jeho. Prsty mu sjíždím dolů po pažích a dál, až k lemu kalhot, a tlačím své neohrožené chtivé ruce do-

vnitř, kde ho dráždím, znovu a znovu - a zapomínám na všechno, kromě nás dvou.

„Takhle mě brzo zrušíš, Ano," vyráží ze sebe náhle, odtahuje se ode mě a kleká si. Bleskově si stahuje džíny a zároveň mi podává balíček s kondomem.

„Chceš mě, bejby, a já vím na beton, že tě chci taky. Víš, co máš dělat." Dychtivě a zároveň zkušeně trhám fólii a pomalu mu kondom nasazuju.

Usměje se na mě, s pootevřenou pusou a zastřeným šedým pohledem plným hříchu. A potom se ke mně sklání, otírá se nosem o můj, zavírá oči a nádherně pomalu do mě vstupuje.

Pevně svírám jeho paže a zvedám bradu, vychutnávám si ten výtečný pocit jeho plné nadvlády. Zuby mi přejíždí po hraně čelisti; stahuje se zpátky a zase klouže dovnitř - tak pomalu, tak sladce, tak něžně - a tiskne své tělo k mému, předloktí a ruce si opírá na obou stranách podél mé hlavy.

„S tebou zapomínám na všechno. Jsi ta nejlepší terapie," vydechne. Pohybuje se přitom zoufale lenivým tempem, vychutnává si každičký milimetr mého těla.

„Christiane, prosím - rychleji," žadoním. Potřebuju víc, a hned.

„Ne, bejby. Tentokrát to chci pomalu."

Procítěně mě líbá a něžně tiskne můj spodní ret v zubech, mé tiché vzdechy absorbuje do svých úst.

Zatínám mu ruce do vlasů a poddávám se jeho rytmu. Mé tělo pomalu, ale jistě stoupá výš a výš, až už není kam, a potom padá, rychle a tvrdě, v křeči se kolem něj stahuje.

„Bože, Ano," zasténá a sám tomu podléhá, vrcholí s mým jmé nem na rtech, jako by mě vzýval.

11lávou spočívá na mém břiše, ruce má rozhozené kolem mě. Prsty bloudím v jeho

rozcuchaných vlasech. Společně takhle ležíme… jak dlouho vlastně? Je hrozně pozdě a já jsem tak unavená, ale jediné, co chci, je vychutnat si tu tichou klidnou postkoitální chvilku |>o milování s Christianem Greyem. Protože právě to jsme teď udělali, něžně a láskyplně jsme se pomilovali.

Ušel opravdu dlouhou cestu - stejně jako já - za tak krátkou dobu. Skoro se tomu nedá věřit. Díky té jeho dojebanosti si ani neuvědomuju, jak přímočaře a upřímně se mnou jedná.

„Nikdy se tě nenabažím. Neopouštěj mě," broukne a dává mi pusu na břicho.

„Já nikam nejdu, Christiane, a pokud si vzpomínám, to já tě chtěla líbat na břiše," mumlám ospale.

Cítím, jak se usmívá. „Nic ti v tom nebrání, bejby."

„Myslím, že už se ani nehnu, jak jsem utahaná."

S povzdechem se neochotně přesouvá, lehá si vedle mě, opírá si hlavu o loket a přetahuje přes nás přikrývku. Zadívá se na mě, oči má zářivé, hřejivé, milující.

„Už spi, bejby." Políbí mě do vlasů, ovíjí kolem mě paži a já dě lám, co mi řekl.

Když otevřu oči, světlo, které zaplavuje pokoj, mě přinutí zamžikat. Z nedostatku spánku jsem jako zmámená. *Kde to jsem? A jo - v hotelu…*

„Ahoj," zavrní Christian a láskyplně se na mě usměje. Leží vedle mě, na

dece a úplně oblečený. Jak dlouho už tak leží? To mě pozoroval? Najednou před ním pocítím až neskutečný ostych a v důsledku jeho upřeného pohledu mi stoupá horko do tváří.

„Ahoj," špitnu, vděčná, že zrovna ležím na břiše. „Jak dlouho už mě pozoruješ?"

„Klidně bych tě spící sledoval celé hodiny, Anastasie. Nicméně jsem tu asi jenom pět minut." Nahne se a zlehka mě políbí. „Doktorka Greenová tu bude každou chvíli."

„A jo." Úplně jsem na tu jeho neomalenou intervenci zapomněla.

„Vyspala ses dobře?" vyzvídá mírně. „Rozhodně mi to tak při padalo, s tím tvým chrápáním."

Jů, hravý a škádlivý Stín.

„Já nechrápu!" urážím se nafrněně.

„Ne. Nechrápeš," zakření se. Kolem krku má stále patrnou vybledlou stopu po rudé rtěnce.

„Už ses sprchoval?"

„Ne. Čekám na tebe.“

„Aha… tak fajn. Kolik je hodin?"

„Čtvrt na jedenáct. Neměl jsem to srdce tě budit dřív."

„Říkals mi, že žádné srdce nemáš."

Smutně se usměje, ale jinak na to nereaguje. „Už je tu snídaně - pro tebe lívance a šunka. No tak, vstávej. Začínám se tam cítit osa mělý." Tvrdě mě plácne přes zadek, až z toho nadskočím, a zvedá se z postele.

Hmm... Christianův způsob, jak vyjádřit vřelou náklonnost.

Když se protahuju, uvědomuju si, že mě bolí celý člověk… ne pochybně jako následek toho množství sexu, tance a balancování v předražených botách na vysokých podpatcích. Potácím se z postele a odebírám se do luxusně vybaveného příslušenství, v hlavě mi přitom víří všechny ty události uplynulého dne. Ven vycházím v takovém tom neskutečně nadýchaném županu, který visel na mosazném háčku v koupelně.

Leila - dívka, co vypadá jako já - to je ten nejznepokojivější obraz, který v mém mozku vyvolává největší dohady. A taky záhada

jejího zjevení v Christianově ložnici. Co asi chtěla? Mě? Christia na? Co chtěla dělat? A proč, kruci, zničila moje auto?

Christian říkal, že dostanu jiné audi. Jako všechny jeho sub. Ta myšlenka je nepříjemná. No jo, ale když už jsem tak štědře naložila s těmi penězi, co mi dal, nic jiného mi asi nezbývá.

Courám se do obývacího pokoje apartmá - po Christianovi tam není ani stopy. Nakonec ho nacházím v jídelně. Sedám si, vděčná za opulentní snídani rozloženou na stole přede mnou. Christian si čte nedělní noviny a popíjí kávu, už je po snídani. Usmívá se na mě.

„Najez se. Dnes budeš potřebovat pořádnou sílu,“ dobírá si mě.

„A to jako proč? Hodláš mě snad zamknout v ložnici?" Má vnitřní bohyně se náhle s trhnutím probouzí, celá rozcuchaná, a vypadá, jako by právě došukala.

„Ačkoliv je to pomyšlení velmi příjemné, myslel jsem, že bychom šli ven. Nadýchat se čerstvého vzduchu."

„A je to bezpečné?" ptám se nevinně. Marně se přitom pokouším zakrýt ironii v hlase.

Christianovi tvrdne výraz a rty se mu rovnají do jedné přímky.

„Tam, kam půjdeme, ano. O tomhle se nežertuje," dodává přís né s přivřenýma očima.

Rudnu a klopím oči ke snídani. Nemám náladu nechat se pesko vat po tak dlouhé noci, jako byla tahle. V tichosti jím, nabručená.

Podvědomí nade mnou kroutí hlavou. Stín v otázkách mé bez pečnosti nežertuje, to už bych měla vědět. Měla bych chuť na něj protočit oči, ale ovládnu se.

lak jo, jsem unavená a podrážděná. Včera byl dlouhý den, málo jsem spala. Jak je možné, že on vypadá tak odpočatě? Život není fér.

Někdo klepe na dveře.

„To bude naše milá doktorka," zabručí Christian odměřeně, oči vidně stále dopálený mou nevinnou poznámkou.

Mašíruje pryč od stolu.

Copak nemůžeme prožít jedno normální klidné ráno? Ztěžka si povzdechnu a opouštím napůl snědenou snídani, abych se pozdra vila s doktorkou Greenovou.

Jsme v ložnici a doktorka Greenová na mě civí s otevřenou pusou. Je oblečená trochu míň formálně než posledně. Má světle růžový kašmírový top a černé kalhoty, jemné blond vlasy má rozpuštěné.

„A vy jste je přestala brát? Prostě jen tak?“ Rudnu a cítím se šíleně hloupě.

„Ano.“ Šlo by to říct ještě tišeji?

„V tom případě byste ale mohla být těhotná," oznamuje mi věcně.

Cože? Svět se mi bortí pod nohama. Mé podvědomí jde do ko len a dáví na zem a já ho budu nejspíš následovat. *To ne!*

„Tu máte - do toho se běžte vymočit." Dnes je teda profesionalita sama - a nebere si servítky.

Pokorně si od ní beru malou plastovou nádobku, kterou mi podává, a jako ve snách se vleču do koupelny. Ne. Ne. Ne. To není možný… V žádném případě… Prosím, ne. Ne.

Co na to řekne Stín? Blednu. On vyletí z kůže.

Prosím ne! modlím se šeptem.

Vracím doktorce Greenové vzorek a ona do něj soustředěně noří b ílou tyčinku.

„Kdy začala vaše poslední perioda?"

Jak se mám soustředit na takové maličkosti, když všechno, co zvládám, je dychtivé zírání na tu bílou tyčku?

„Ehm… středa? Ne ta, co byla teď, ta předtím. Prvního června."

„A kdy jste přestala užívat antikoncepci?"

„V neděli. Minulou neděli." Našpulí pusu.

„Mělo by to být v pořádku," říká příkře. „Podle vašeho výra zu soudím, že by pro vás neplánované těhotenství nebylo dobrou zprávou. Pokud si nedokážete každý den vzpomenout na pilulku, bude Medroxyprogeste ron dobrou volbou." Dívá se na mě tak přísně, až se pod tíhou jejího autoritativního pohledu scvrkávám. Vyluhuje tyčinku a kontroluje ji.

„Je to negativní. Ještě jste neovulovala, takže za předpokladu, že jste předtím užívala antikoncepci pravidelně, byste těhotná být neměla. A teď vás, s dovolením, poučím o této injekci. Posledně jsme ji zavrhly kvůli vedlejším účinkům, ale co si budeme povídat, vedlejší účinek v podobě dítěte je dalekosáhlejší a trvá po celá léta." Usměje se, rozjařená svým vlastním malým vtipem, na který ale nedokážu zareagovat - na to jsem příliš ztuhlá.

Doktorka Greenová se pouští do vyčerpávajícího výkladu o ved lejších účincích a já tam stojím, paralyzovaná úlevou, aniž bych vnímala jediné její slovo. Myslím, že spíš zvládnu čelit jakémukoliv množství cizích ženských v nohách postele než oznamovat Christianovi, že bych mohla být těhotná.

„Ano!" houkne na mě doktorka Greenová. „Pojďme to dokončit," vytrhává mě ze zamyšlení a já se ochotně nastavuju k injekci.

< Christian za ní zavírá dveře a zapichuje do mě ostražitý pohled. „Všechno v pořádku?" sonduje.

Oněměle kývnu, takže podezíravě sklání hlavu ke straně, ve tvá -

11 výraz plný znepokojení a napětí.

„Anastasie, co se děje? Co ti doktorka Greenová řekla?"

Potřesu hlavou. „Že na to můžeš vlítnout za týden," odtuším nepřítomně.

„Vlítnout za týden?"

„Jo."

„Ano, co se děje?"

Nutkavě polknu. „Nic, s čím by sis měl dělat starosti. Christia ne, prosím, nech to plavat."

Teď už se tyčí přímo nade mnou. Bere mě za bradu, zvedá mi hla vu a důrazně se mi dívá do očí. Snaží se odhalit příčinu mé paniky.

„Tak to vyklop," vyštěkne neoblomně.

„Nemám, co bych ti řekla. A ráda bych se oblékla." Vysmeknu se z jeho sevření.

Těžce vzdychne, pročísne si vlasy a zarputile se na mě zamračí. „Pojď do té sprchy," řekne nakonec.

„Jistě," souhlasím roztržitě a on kysele cukne koutkem.

„Tak už pojď," zabručí znovu rozmrzele, zmáčkne mi ruku a táhne mě za sebou do koupelny. Už to vypadá, že tu nejsem jediná se špatnou náladou. Naplno roztáčí vodu ve sprše, a dřív než se ke mně otočí, servává ze sebe oblečení.

„Netuším, co tě tak rozhodilo, nebo jestli jsi prostě napružená kvůli nedostatku spánku," brblá, zatímco mi rozvolňuje župan. „Každopádně chci, abys mi to řekla. Moje představivost právě teď jede na plný obrátk y - a to, co vidím, se mi vůbec nelíbí."

Protáčím panenky, ale on tím neústupným pohledem neuhýbá ani o píď.

Kruci! Tak jo… máš, cos chtěl.

„Doktorka Greenová mi vynadala, že jsem přestala brát ty práš ky. Řekla, že jsem mohla otěhotnět."

„Cože?" Zesiná a zamrzne uprostřed pohybu. Třeští na mě oči, bledý jako stěna.

„Neotěhotněla jsem. Udělala mi test. Byl to prostě šok, nic víc. Pořád nemůžu uvěřit tomu, že jsem byla tak blbá.“

Viditelně se mu ulevilo. „Jsi si tím jistá?“

„Jo.“

Konečně vypouští všechen zadržovaný vzduch z plic. „Jasně. Chápu. Taková novinka by byla celkem dost zneklidňující."

Zamračím se. *Zneklidňující?* „Bála jsem se, že vyletíš z kůže.“

Nechápavě stahuje obočí. „Vyletím z kůže? No, přirozeně se mi ulevilo… byl by to vrchol neopatrnosti a neomalenosti, kdybych tě zbouchnul."

„Tak snad abychom abstinovali," vypěním.

Na okamžik na mě konsternované zírá, jako by se mi snažil porozumět, jako bych byla nějaká hříčka přírody. „Ty ale máš dnes po ránu špatnou náladu."

„Prostě jsem byla v šoku, to je všechno," opakuju umíněně.

Za klopy županu si mě přitahuje do hřejivého objetí a líbá mě do vlasů. Mou hlavu si tiskne na hruď. Jemné chloupky mě šimrají na tváři a já nejsem schopná se soustředit na nic jiného. Kéž bych se k němu mohla pořádně přitulit!

„Na tohle nejsem zvyklý, Ano," zamumlá. „Moje přirozené sklony mi velí, abych to z tebe vytloukl, ale já upřímně pochybuju, že bys to tak chtěla."

A sakra. „Ne, to opravdu nechci. Tohle pomáhá." Sevřu ho pevněji. Zůstáváme stát v tom podivném objetí, Christian úplně nahý a já zabalená v županu. A znovu jsem dokonale uzemněná jeho upřímností. O vztazích neví vůbec nic, stejně jako já - kromě toho, co jsem se naučila od něj. Žádal mě přece o důvěru a trpělivost; možná bych měla udělat to samé.

„Pojď už do té sprchy," řekne nakonec a pouští mě.

Ustupuje, stahuje mi župan a já ho následuju pod proudy pa dající vody, kterým vystavuju obličej. Pod gigantickou sprchovou hlavicí je dost místa pro nás oba. Christian se natahuje pro šampon a začíná si mýt vlasy. Podává mi ho a já ho napodobuju.

Páni, to je skvělé. Zavírám oči a znovu si stoupám pod ty očistné hřejivé přívaly. Zatímco si vymývám šampon z vlasů, ucítím na sobě jeho ruce. Jemně mi vtírá mýdlo do kůže: začíná u ramen, pokračuje přes paže, podpaží a prsa až na záda. Pak si mě láskyplně obrací zády k sobě a putuje po mém těle pořád níž: na břicho, na podbřišek, potom se jeho zkušené prs ty ocitají mezi mými stehny - *jak příjemné* - a končí na mých půlkách. Jak úžasný pocit a tak intimní. Znovu si mě otáčí čelem k sobě.

„Na,“ vyzývá mě sotva slyšitelně a podává mi sprchový gel. „Chci, abys mi smyla zbytky té rtěnky."

V momentě na něj třeštím oči. Neohroženě mi můj pohled oplácí, celý zmáčený a nádherný, jeho překrásné, jasně šedé oči ne dávají najevo vůbec nic.

„Moc nepřetahuj," žádá mě stísněně.

„Dobře," špitnu a snažím se nějak vstřebat tu obrovskou důvěru, kterou mi právě dal - dotýkat se ho na hranici zakázané zóny. Na ruku si mačkám malé množství gelu a roztírám si ho po dlaních, aby se napěnil. Ty mu pak přikládám na ramena a jemně odtamtud smývám stopy rtěnky. Naprosto strnulý zavírá oči, výraz má nehnutý, ale dýchá zrychleně - a já vím, že to není touhou, je to strach. A to vědomí mě párá jako zubaté ostří.

Chvějícími se prsty opatrně sleduju tu čáru dolů po obou stranách jeho hrudi, jemně ho tam omývám a třu, a on s napjatou če-

listí těžce polkne, jako by u toho snad zatínal zuby. *Bože!* Cítím, jak se mi svírá hruď a stahuje hrdlo. *To ne, já se rozbrečím.*

Přestávám, abych si přidala gel na dlaň, a všímám si, jak z něj na tu chvíli padá napětí. Už se na něj nedokážu znovu podívat. Ne dokážu sledovat, jak trpí - je to příliš. Nuceně polknu.

„Připraven?" mačkám ze sebe a přitom jasně slyším, jak moc lítostivě zním.

„Připraven," hlesne sevřeně, hlasem plným strachu.

Velmi opatrně kladu ruce po stranách jeho hrudi a on znovu zcepení.

Dál už to nezvládám. Ta důvěra, kterou do mě vložil, jeho strach, hrůzné věci, které se té krásné, padlé, zlomené bytosti staly… to všechno mě přemáhá.

Oči mi zaplavují slzy a začínají mi stékat po tvářích, kde se mísí s vodou. *Ach Christiane! Kdo ti to udělal?*

Jeho hrudník se s každým mělkým nádechem zrychleně zvedá, tělo má strnulé, napětí z něj sálá ve vlnách, jejichž frekvence odpovídá pohybu mých dlaní podél čáry, kterou jimi mažu. Kdybych tak mohla smazat i tvou bolest, udělala bych to - udělala bych cokoliv. Chtěla bych zlíbat každičkou z těch jizev přede mnou, anulovat svými polibky ty roky strádání. Ale vím, že tohle nedokážu, a ta jistota zvedá stavidla dalším slzám.

„Ne. Prosím, neplakej," zašeptá sklíčeně a svírá mě v pevném objetí.

„Prosím, neplač kvůli mně." To už začínám vzlykat nahlas, obličej mu tisknu do ohbí krku a nedokážu myslet na nic jiného než na malé ho chlapce ztraceného v oceánu strachu a bolesti, vyděšeného, zanedbaného, týraného - mučeného nepředstavitelným způsobem.

Povoluje své sevření a bere mi hlavu do dlaní, zvedá mi bradu a sklání se, aby mě políbil.

„Nebreč, Ano, prosím," dýchá mi do rtů. „Stalo se to už dávno. Umírám touhou po tvých dotecích, jenže je nedokážu snést. Je to příliš. Prosím, prosím, neplakej."

„Taky se tě chci dotýkat. Víc, než si dokážeš představit. Vidět tě takhle… tak zraněného a vyděšeného, Christiane… taky mě to zraňuje. Protože tě moc miluju."

Palcem mi hladí spodní ret. „Já vím. Já vím," šeptá.

„Je velmi snadné tě milovat. Copak to nevidíš?"

„Ne, bejby, to teda nevidím."

„Tak ti to říkám. Miluju tě, stejně jako tě miluje tvoje rodina. Tak jako Elena a Leila - jo, dávají to najevo pěkně pitomým způsobem, ale milují tě. Protože jsi toho hoden."

„Přestaň." Pokládá mi prst přes rty a vrtí hlavou, ve tváři útrp ný výraz.

„Tohle nechci poslouchat. Já nejsem nic, Anastasie. Jen prázdná schránka. Nemám srdce."

„Ale máš. A já ho chci, úplně celé. Jsi dobrý člověk, Christiane, velmi dobrý člověk. Už nikdy o tom nepochybuj. Podívej, co jsi dokázal… čeho jsi dosáhl." Vzlyknu. „Uvědom si, cos udělal pro mě… k čemu všemu ses otočil zády. Kvůli mně," zašeptám. „Já to vím. Já vím, co ke mně cítíš."

Zírá na mě, oči doširoka rozevřené, v nich panika. A všechno, co slyšíme, je neměnný šum proudu vody stékající po našich tělech na dno sprchy.

„Ty mě miluješ," vydechnu.

Ještě víc vytřeští oči a otevírá ústa. Prudce jimi vtahuje vzduch do plic, jako kdyby mu z nich někdo vyrazil dech. Vypadá tak zmučeně, zranitelně.

„Jo," hlesne nakonec, „už to tak bude."

-

Kapitola 9

Jen stěží potlačuju radostné vyjeknutí. Mé podvědomí na mě zírá se spadlou bradou, schopné tak akorát ohromeně mlčet. Zato já mám na tváři křečovitý úsměv od ucha k uchu a toužebně vzhlížím do Christianových ztrápených vyděšených očí.

Jeho tiché láskyplné doznání mě rozechvívá na nějaké hluboké, elementární úrovni, jako by jím žádal o rozhřešení. Těch pět ma lých slůvek je pro mě božskou manou. Do očí se mi znovu tlačí slzy. *ovšemže mě miluješ. Já vím, že ano.*

Je to tak neskonale úlevné zjištění, jako bych ze zad shodila mlýnský kámen. Tohoto krásného zničeného muže jsem původně pasovala na svého romantického hrdinu - silného, osamělého, tajemného. Jistě, to všechno se v něm snoubí, ale je i křehký, odtažitý a plný sebenenávisti. Srdce mi zároveň zpívá radostí i puká žalem kvůli jeho utrpení, ale já vím, že je dost velké pro nás oba. *Doufám,* že je dost velké pro nás oba.

V dlaních sevřu tu drahou, milovanou tvář a něžně ho políbím, všechnu tu lásku, kterou k němu cítím, dávám do jednoho jediného spojení. Toužím se v něm ztratit, pod těmi přívaly horké vody. Se-

zastenánim mě obejme, drží mě, jako bych byla vzduchem, který potřebuje dýchat.

„Ach, Ano," zašeptá zastřeně, „já tě chci, ale ne tady."

„Já vím," vydechnu mu horečnatě do úst.

Vypíná sprchu a bere mě za ruku. Opatrně mě vyvádí ven a balí do županu. Sám si bere ručník a ovíjí si ho kolem pasu, potom mi jiným, menším, začíná vysoušet vlasy. Když je spokojený, stáčí mi ho kolem hlavy, takže v tom velkém zrcadle nad umyvadlem vypadám, jako bych měla nějaký závoj. Stojí za mnou, takže se naše pohledy střetávají v zrcadle, doutnající šeď s jasnou modří. Najednou dostávám nápad.

„Mohla bych ti to oplatit?" navrhnu.

Kývne, i když se u toho nepatrně zachmuří. Sahám pro další z nekonečného množství neuvěřitelně nadýchaných ručníků vyrovnaných vedle koupelnové skříňky, stoupám si před Christiana na špičky a začínám mu vysoušet vlasy. Trochu se naklání, aby mi to usnadnil, a když pak o bčas pod ručníkem zahlédnu jeho obličej, vidím, že se na mě kření jako malý kluk.

„Tohle už mi nikdo nedělal, ani nepamatuju. Už je to dávno," dodává. Ale pak se zamračí. „Vlastně mám ten dojem, že mi vlasy nikdo nikdy nesušil."

„Určitě aspoň Grace. Musela ti je sušit, když jsi byl malý." Zavrtí hlavou, čímž maří mou

snahu.

„Ne. Ta respektovala mé hranice od prvního dne, i když ji to bolelo. Jako dítě jsem si vystačil úplně sám," řekne tiše.

Je to jako kopanec do žeber. Vidím před sebou malého chlapce s měděnými vlásky, který se o sebe musí postarat sám, protože to nikdo jiný neudělá. To pomyšlení je drtivě smutné. Ale já nedovolím, aby má melancholie převzala vládu nad touhle důvěrnou chvilkou.

„V tom případě jsem poctěna," nadhodím škádlivě.

„To tedy jste, slečno Steeleová. Nebo jsem spíš poctěn já.“

„No to se rozumí samo sebou, pane Greyi,“ počastuju ho důležitě.

Přestávám mu sušit vlasy a sahám pro další, menší ručník, a ob cházím ho, abych se dostala za něj. Naše oči se znovu potkávají v zr cadle a jeho ostražitý tázavý pohled mě vybízí, abych promluvila.

„Mohla bych něco zkusit?"

Po chvilce váhání přikývne. Obezřetně a velmi zlehka táhnu ručníkem dolů po jeho levé paži a vtírám do něj krůpěje vody, které mu ulpěly na kůži. Zvedám zrak a kontroluju jeho výraz v zrcadle. Obezřetně zamžiká, jeho oči se propalují do mých.

Nahýbám se, abych ho lehce políbila na biceps, a on přitom ne patrně rozevře rty. Podobně mu suším i druhou ruku, i po ní si razím cestičku z polibků. To už mu na rtech pohrává nepatrný úsměv. Opatrně mu otírám záda pod vybledlou stopou po rtěnce - během sprchování jsem se k ní nedostala.

„Celá záda," řekne potichu, „ručníkem."

Rychle a jemně je suším a dávám si přitom pozor, abych se ho nedotkla jinak než látkou ručníku, a on to celé absolvuje se zadrženým dechem a pevně semknutými víčky.

Má tak hezká záda - široká vypracovaná ramena, i ten sebemenší sval jemně vyrýsovaný. Opravdu o sebe dbá. Byla by na něj radost pohledět, nebýt těch jizev.

S obtížemi je ignoruju a potlačuju neodolatelné nutkání každou z nich políbit. Když jsem s tím hotová, vydechne a já se nakláním, abych ho odměnila polibkem na rameni. Dávám mu ruce kolem trupu a otírám mu břicho. Naše pohledy na sebe znovu narážejí v zrcadle, v tom jeho, ostražitém, už prosvítá uvolnění.

„Na,“ podávám mu docela malý ručník na obličej a jeho výraz se mění na udivený. „Pamatuješ, v Georgii? Jak jsi mě přiměl, abych se dotýkala sama sebe, a použil jsi k tomu své ruce,“ připomínám mu.

Jeho obličej potemní, ale já tu reakci přecházím a znovu kolem něj ovíjím paže. Prohlížím si náš odraz v zrcadle. On ve své kráse a nahotě, a já s těmi zakrytými vlasy - působíme téměř biblicky, jako nějaká barokní malba se starozákonním výjevem.

Natahuju se pro jeho ruku a on mi ji dobrovolně svěřuje, vedu ji až k jeho hrudi, kde ho pomalu otírám, zvolna a nejistě putuju ručníkem po jeho trupu. On je naprosto zcepenělý, ztuhlý napětím, přičemž jedinou výjimkou jsou jeho oči, které v zrcadle sledují mou ruku svírající tu jeho. Mé podvědomí tomu souhlasně přihlíží - jeho za normálních okolností přísně našpulené rty se uvolňují. A já se cítím jako principál loutkového divadla. Vnímám, jak se Christianova záda postupně uvolňují, ale taky vidím, že nespouští pohled z mé ruky, i když ho má teď o něco těžší a váž nější. Snad se v něm zračí všechna jeho tajemství…

Jsou to vůbec místa, na která chci proniknout? Chci se setkat s jeho démony?

„Myslím, že už jsi suchý," zašeptám, když spouštím paži dolů.

V zrcadle zírám do šedých hlubin jeho očí. Dýchá zrychleně skrz pootevřené rty.

„Já tě potřebuju, Anastasie," vydechne.

„Já tebe taky.“ Jakmile ta slova vypustím z úst, smete mě jejich pravdivost. Nedokážu si ani představit, že bych s ním nebyla.

„Dovolíš mi, abych tě pomiloval?"

„Dovolím,“ odpovídám rozechvěle. Obrací se a strhává si mě do náručí, jeho rty okamžitě nachází ty mé, zapřísahají mě, uctíva jí, opatrují… milují.

Prsty mi putuje nahoru a dolů po páteři. Vzájemně na sebe hledí me, vyhříváme se v naší postkoitální blaženosti, přesycení. Ležíme vedle sebe, já na břiše, pod sebou svírám polštář a vychutnávám si jeho něžné doteky, a on na boku. Vím, že právě teď se mě dotýkat potřebuje. Jsem jeho balzámem, zdrojem jeho útěchy - jak bych ho mohla odmítnout? A někde v koutku duše vím, že to potřebuju právě tak jako on.

„Takže dokážeš být i něžný,“ zamumlám.

„Hmm… zdá se, že ano, slečno Steeleová." Usměju se na něj.

„Ostatně, nebyl jsi takový poprvé, co jsme to… ehm, dělali.“

„Že ne?“ Zaculí se. „A to jsem tě oloupil o nevinnost."

„Neřekla bych, že jsi mě oloupil," odfrknu si - *ježiši, vždyť nejsem malá holka*. „Mám ten dojem, že jsem se ti dala naprosto ochotně a dobrovolně. Taky jsem tě chtěla, a pokud si dobře pamatuju, celkem jsem si to užila," usměju se plaše a skousnu si ret.

„To já taky, jak si vzpomínám, slečno Steeleová. Snažíme se potěšit vzájemně," zapřede lenivě, načež jeho výraz roztává a nabývá vážnosti.
„Zkrátka jsi moje. Úplně celá." Teď už z jeho přímého pohledu zmizely i poslední zbytky humoru.

„Ano, to jsem," potvrzuju tiše. „Chtěla jsem se tě na něco zeptat."

„Do toho."

„Tvůj biologický otec… víš, kdo to byl?“ Tahle otázka mě už nějakou dobu pronásleduje.
Stáhne obočí, potom zavrtí hlavou. „Nemám tušení. Ten primitiv, co ji pásl, to ale nebyl, což je fajn."

„Jak to víš?“

„Podle toho, co mi táta… podle toho, co mi říkal Carrick." Upírám na Stína vyzývavý pohled, vyčkávám. Ušklíbne se.

„Tak hladová po informacích, Anastasie," povzdychne si a potřese hlavou. „Ten pasák akorát našel tělo tý závislý děvky a pak zavolal na úřady. Nejdřív mu ale trvalo čtyři dny, než nás objevil. Zamknul za sebou, když odcházel, a nechal mě tam… nechal mě tam s ní… s jejím tělem." Při té vzpomínce se mu zalesknou oči.
Prudce zalapám po dechu. Ubožátko - to je něco tak šíleného, že si to ani nedokážu představit.
„Později ho vyslýchala policie. Mohl se přetrhnout, jak vykřikoval, že se mnou nemá nic společnýho. A Carrick tvrdí, že mi nebyl ani trochu podobný."

„Pamatuješ si, jak vypadal?"

„Anastasie, tohle není část života, kterou bych si připomínal nějak zvlášť často. Ano, pamatuju. Nikdy na něj nezapomenu." Po tváři mu přelétá temný stín a tvrdne mu výraz, najednou má ostřeji řezané rysy a oči mu pokrývá ledová krusta hněvu.

„Můžeme se bavit o něčem jiném?"

„Omlouvám se. Nechtěla jsem tě rozladit."

Zakroutí hlavou. „Už je to pryč, Ano. Není to něco, na co bych chtěl myslet."
„A co teda máš za překvapení?" Musím změnit téma dřív, než na mě vrhne všech svých padesát stínů. Okamžitě se mu rozjasňuje obličej.

„Troufneš si vystrčit nos na čerstvý vzduch? Chtěl bych ti něco ukázat."

„No jasně."

Jen žasnu nad tím, jak rychle dokáže otočit - náladový jako vždy. Usměje se na mě tím svým chlapeckým, bezstarostným, je-mi-te- prve- dvacet-sedm úsměvem, a mně skáče srdce až do pusy. Takže je to něco blízkého jeho srdci, odhaduju. Hravě mě plácne přes zadek.

„Obleč se. Džíny budou v pohodě. Doufám, že ti Taylor nějaký zabalil."

Vstává a natahuje si boxerky. Páni… mohla bych tu celý den jen tak sedět a sledovat, jak se pohybuje po pokoji. Vnitřní bohyně s vilným pohledem nadšeně souhlasí a pak upadá do mdlob na svou lenošku.

„Vztyk!" houkne na mě, jako vždy panovačný. Dívám se na něj s pusou od ucha k uchu.

„Jen se kochám výhledem." Protočí panenky.

Při oblékání si uvědomuju, že se pohybujeme se synchronizací dvou lidí, kteří se znají velmi dobře. Každý z nás si plně uvědomuje přítomnost toho druhého, chováme se k sobě se vzájemnou ohleduplností a vyměňujeme si příležitostné malé úsměvy a jemné doteky. A najednou mi dochází, že pro něj je to přesně taková novinka, jako pro mě.

„Dosuš si vlasy," nařizuje mi, když jsme hotovi.

„Dominantní jako obvykle," cuknu jedním koutkem a on se skloní, aby mě políbil do vlasů.

„To se nikdy nezmění, bejby. Nechci, abys mi nastydla." Zakroutím očima a on se pobaveně zazubí.

„Ta dlaň mě svrbí pořád, abyste věděla, slečno Steeleová."

„To ráda slyším, pane Greyi. Už jsem si začínala myslet, že se vám snad obrušují hrany," kontruju.

„Pokud by to bylo vaším přáním, mohu snadno dokázat, že nic lakového nehrozí."

Z tašky vytahuje velký pletený svetr krémové barvy a ležér ně si ho přehazuje kolem ramen. V tom bílém triku a riflích, s tím na hodilým účesem, a teď i s tímhle svetrem vypadá, jako by vystoupil

z křídového papíru luxusního časopisu. Nikdo by neměl vypadat tak dobře.

Netuším, jestli za to vděčím tomu momentálnímu rozptýlení jeho dokonalým vzhledem, nebo čerstvě nabytému povědomí o tom, že mě miluje, ale jeho výhrůžky už mě neděsí. Tohle je můj Stín, takový prostě je.

Když pak sahám pro fén, pocítím jasně patrný záchvěv naděje, že spolu tu zlatou střední cestu najdeme. Jen to bude chtít lépe poznat potřeby toho druhého a přizpůsobit se jim. *A to dokážu, no ne?*

Dívám se na sebe do zrcadla na toaletním stolku. Mám na sobě tu modrou halenku, kterou mi koupil Taylor a kterou mi s sebou zabalil. Vlasy mám rozcuchané, tváře prokrvené, rty zarudlé. Dotýkám se jich, vzpomínám přitom na Christianovy spalující polibky a nedokážu se ubránit malému úsměvu. *Jo, už to tak bude,* řekl.

„Kam přesně to jedeme?" ptám se, když čekáme ve vstupní hale, až nám přistaví auto.

Christian si poklepe ukazováčkem na nos a spiklenecky na mě mrkne;

vypadá, jako když se zoufale snaží zabránit koutkům svých úst, aby mu rozčísly tváře vejpůl. A upřímně, v tu chvíli připomíná Stína jen stěží.

Takhle nějak vypadal, když jsme jeli plachtit - možná jedeme plachtit. Nemůžu si pomoct, culím se na něj jako blázen. A on mi to vrací tak, jak to umí jenom on, tím svým polovičním úsměvem. Nakloní se a měkce mě políbí.

„Máš vůbec představu, jak moc jsem s tebou šťastný?" broukne.

„Mám… vím to úplně přesně. Protože pro mě je to stejné."

Parkovač přiváží Christianovo auto, na tváři široký úsměv. Páni, dneska jsou všichni tak šťastní.

„Skvělé auto, pane," poznamenává, když Christianovi podává klíče. Christian na něj mrkne a dává mu nechutně velké dýško.

Zamračím se na něj. *No fakt!*

Křižujeme ulicemi a Christian je zcela pohroužený do sebe. Z reproduktorů zní mladý ženský hlas; má nádherně syté zabarvení, a tak se do toho oduševnělého tesklivého projevu zaposlouchávám.

„Musím se někde stavit. Nezabere to moc času," prohodí Christian nepřítomně, čímž mě vytrhává z poslechu té písničky.

Co tam? }sem kvůli tomu překvapení napnutá k prasknutí. Má vnitřní bohyně poskakuje jako pětileté dítě.

„Jasně," přitakám. Něco tu nehraje. Z Christiana najednou čiší zarputilé odhodlání.

Christian zajíždí na parkoviště obrovské automobilové filiálky, zastavuje tam a otáčí se na mě. Tváří se napjatě.

„Měli bychom ti koupit nové auto," pronáší opatrně. Bradu si musím sbírat odněkud z kolen.

Ted? V neděli? Co to, sakra? A navíc tady prodávají saaby.

„Nebude to audi?" Jediná pitomá věta, kterou jsem schopná zformulovat. A on má jediné štěstí, že se zrovna v tu chvíli začer vená.

Ty bláho - Christian se stydí! To je mi ale *poprvé*.

„Myslel jsem, že bys chtěla něco jiného," poznamená. Div že se přede mnou samými rozpaky nekroutí. *Panečku…* Tohle je až příliš lákavá příležitost ho pozlobit. Ušklíbnu se. „Saab?“

„Jo. Možná 9-3. Tak pojď.“

„Co to pořád máš s těmi cizími auty?“

„Němci a Švédi vyrábějí nejbezpečnější auta na světě, Anastasie."

To jako fakt? „Myslela jsem, že jsi mi už objednal další audi."

Věnuje mi šelmí úsměv. „To můžu stornovat. Tak už pojď.“ Lad ně vystupuje z auta a ležérně přechází na druhou stranu, aby mi otevřel dveře.

„Dlužím ti dárek k promoci,“ řekne tiše a podává mi ruku.

„Christiane, tohle opravdu nemusíš."

„Ale musím. Vystup, prosím." Jeho tón už říká: nezahrávej si se mnou. Odevzdávám se osudu. Saab… chci vůbec saab? Celkem se mi líbil ten

Submisivní Speciál - audi… bylo to prima auto.

Ovšem, teď je celé pokryté bílou barvou… Zachvěju se. A Leila je pořád někde tam venku.

Beru Christiana za nabízenou ruku a společně vcházíme do pro dejní haly.

Troy Turniansky, prodejce aut, se hned lepí na Stína jako nějaký levný oblek. Cítí prachy. Zvláštní, má východoamerický přízvuk, snad dokonce britský. To se těžko odhaduje.

„Vybíráte saab, pane? Ojetý?" Nepokrytě si mne ruce.

„Nový." Christian přísně stahuje rty.

Nový?!

„Máte na mysli nějaký konkrétní model, pane?" Je slizký jako had.

„9-3 2.0T. Sportovní sedan."

„Výborná volba, pane."

„Jakou bys chtěla barvu, Anastasie?" Christian naklání hlavu mým směrem.

„Ehm… černou?" krčím rameny. „Christiane, tohle vážně není nutné." Zamračí se na mě.

„Černá je špatně vidět v noci."

Pro rány boží! Sotva odolám nutkání na něj protočit oči. „Ty máš taky černé auto," upozorňuju ho.

Teď už na mě tím pohledem vyloženě pouští hrůzu.

„V tom případě kanárkově žlutou," cuknu ramenem.

Christian se zašklebí - kanárkově žlutá očividně není jeho oblíbenou.

„Jakou barvu by sis přál, abych si přála?" ptám se ho tedy, jako l>y byl malé dítě, kterým ostatně je, v mnoha ohledech. To pomyš lení je nevítané - smutné a alarmující.

„Stříbrnou nebo bílou."

„Tak teda stříbrnou. Ty víš, že bych si klidně vzala to audi," do dávám, stále pronásledovaná svými myšlenkami.

Troy bledne, tuší, že přichází o obchod. „Možná by si madam přála kabriolet?" nabízí zkusmo a přitom nadšeně tleskne.

Mé podvědomí se otřese znechucením, celá ta musíme -ti-kou- pit-auto záležitost ho ponižuje. Naproti tomu, má vnitřní bohyně se plazí po zemi: *Kabriolet? Slintám blahem!*

Christian nakrčí čelo a zkoumavě se na mě zadívá. „Co říkáš na kabriolet?" navrhuje se zdviženým obočím.

Pod tím jeho pátravým pohledem rudnu - je to, jako by měl přímou linku na mou vnitřní bohyni. Což vlastně má. Jenže občas je to strašně nepraktické. Zadívám se dolů na své ruce.

Christian se obrací k Troyovi: „Jakých výsledků dosahuje ka briolet v bezpečnostních testech?"

Ten vycítí Christianovu momentální nerozhodnost a zasazuje smrtelný úder, sype ze sebe všechny možné statistiky.

Ovšemže mě Christian chce mít v bezpečí. Je to jeho modla. A jako její správný fanatický stoupenec naslouchá pozorně Troyovu brebentivému chvalozpěvu. Stínoví na mně opravdu záleží.

Jo, už to tak bude. Vzpomínám si na ta přiškrceně šeptaná slova *z*

dnešního rána a žilami se mi jako teplý med rozlévá pocit hřeji -

vého štěstí. Tento muž - bezpochyby dar od boha pro ženy - mě miluje.

Zjišťuju, že se na něj zmámeně culím, a když se na mě znovu podívá, zareaguje na to tak trochu zmateným, ale jinak pobaveným výrazem. Mám zkrátka chuť si radostně poskočit, tak moc jsem šťastná.

„Ať už jste si šňupla čehokoliv, chci to taky, slečno Steeleová," říká mi potichu, když se Troy odebere k počítači.

„Šňupla jsem si vás, pane Greyi."

„Vskutku? Rozhodně vypadáte pod vlivem, slečno Steeleová." Letmo mě políbí. „A děkuju, že jsi přijala to auto. Bylo to jedno dušší než posledně."

„To bude asi tím, že to není Audi A3." Ušklíbne se. „To není auto pro tebe."

„Ale měla jsem ho ráda."

„Pane - ta devět-trojka? Objevil jsem jednu v naší pobočce v Beverley Hills. Můžeme ji tu pro vás připravit během několika dnů." Triumfální nadšení z Troye doslova cáká.

„S tou nejlepší výbavou?"

„Jistě, pane."

„Výborně." Christian vytahuje svou kreditní kartu. Nebo je to ta Taylorova? Pomyšlení na něj mě znervózňuje. Zajímalo by mě, jak na tom je a jestli už v bytě vystopoval Leilu. Promnu si čelo. Je to tak, všechna ta zátěž, co si Christian za sebou vleče, je tu stále.

„Pokud byste mě mohl následovat, pane…" Troy přelétne zra kem jméno na kreditce, „Greyi."

Christian mi otevírá dveře a já si sedám zpátky na sedadlo spolu jezdce.

„Děkuju," řeknu, když se usazuje vedle mě. Usměje se.

„Bylo mi největším potěšením, Anastasie." Když nastartuje, rozezní se znovu ta písnička.

„Kdo je to?" ptám se.

„Eva Cassidyová."

„Má nádherný hlas."

„To má, teda měla."

„Měla?"

„Zemřela mladá."

„Aha."

„Máš hlad? Nedojedla sis celou snídani." Střelí po mně pohle dem, ve tváři se mu zračí nespokojenost.

No - uf. „Mám."

„Takže nejdřív oběd."

Christian vyráží směrem k nábřeží a pak to stáčí na sever, podél Alaskan Way. Další překrásný den v Seattlu. Posledních pár týdnů bylo až netypicky hezké počasí, rozjímám.

Jak tak sedíme, brázdíme dálnici a naslouchámе příjemnému citupIném hlasu Evy Cassidyové, působí Christian šťastně a uvolněně. Cítila jsem se někdy předtím v jeho společnosti tak nenuceně? Ani nevím.

Jsem teď mnohem míň nervózní z těch jeho nálad, upokojená vědomím, že mě nebude trestat, a on taky působí dojmem, že se se mnou cítí daleko pohodlněji. Zahýbá doleva na cestu vedoucí podél pobřeží a nakonec vjíždí na parkoviště naproti rozlehlému kotvišti.

„Najíme se tady. Otevřu ti dveře," oznamuje mi takovým způ sobem, že se ani nehnu a jen ho sleduju, jak obchází auto. Může se to vůbec někdy okoukat?

Ruku v ruce kráčíme vstříc nábřeží a přístavišti, které se otevírá přímo před námi.

„Tolik lodí," vydechnu užasle. Jsou jich tu stovky, nejrůznějších tvarů a velikostí, lehce se pohupují na tiché klidné vodě přístavu. Venku na hladině Soundu vidím tucty jachtařů, jak plují ve větru, křižují vodu tam a zpět a vychutnávají si pěkné počasí. Ten pohled působí tak nějak blahodárně a přirozeně. Trochu se zvedá vítr, a tak se víc choulím do bundy.

„Zima?" ptá se Christian a přitahuje si mě blíž k tělu.

„Ne, jen si užívám ten výhled."

„Dokázal bych to pozorovat celý den. Pojď, tudy.“

Zavádí mě do rozlehlé nábřežní taverny a pokračuje až k ba rovému pultu. Výzdoba odpovídá spíš Nové Anglii než západnímu pobřeží - stěny natřené bílým vápnem, světle modrý nábytek a všude po stěnách rozvěšené námořnické propriety. Je to prosvětlené a útulné místo.

„Pane Greyi!“ zahlaholí barman bodře. „Co vám mohu dnes odpoledne nabídnout?"

„Dobré odpoledne, Dante," zubí se na něj Christian a oba si se dáme na barové stoličky. „Tahle krásná dáma je Anastasia Steeleová."

„Vítejte v SP,“ usměje se na mě Dante přátelsky. Je černý a krás ný, jeho tmavé oči si mě zvídavě měří a zdá se, že se jim líbím. Z jednoho ucha na mě pomrkává velká diamantová pecka. Hned si ho oblíbím.

„Co si dáte k pití, Anastasie?"

Ohlížím se na Christiana, který mě vyčkávavě sleduje. Páni! On mě snad nechá vybrat.

„Říkejte mi Ano, prosím, a dám si totéž, co bude pít Christian," usměju se na Danteho plaše. Stín se ve víně vyzná mnohem lip než já.

„Já si dám pivo. Tohle je jediný bar v Seattlu, kde dostaneš Adnams Explorer."

„Pivo?“

„Jo,“ usměje se na mě. „Dva Explorery, Dante, prosím." Dante přikývne a servíruje nám na bar dvě piva.

„Vaří tu výbornou polévku z mořských plodů," doporučuje mi Christian.

On se mě snad ptá.

„Rybí polévka a pivo, to zní skvěle," potvrzuju s úsměvem.

„Takže dvě rybí polévky?" odtuší Dante.

„Přesně tak," souhlasí dobře naladěný Christian.

Během jídla si povídáme jako nikdy předtím. Christian je tak uvolněný a klidný - vypadá mladě a šťastně a navzdory tomu, co se stalo včera, je zábavný. Vzpomíná na historii Grey Enterprises Holdings, a čím víc mi toho prozrazuje, tím víc z něj vyzařuje jeho vášeň pro nápravu firem, které se ocitly v potížích; jeho naděje, kterou vkládá do technologií, které vyví jí; a jeho sny o zvýšení produktivity v zemích třetího světa. Uchváceně mu naslouchám. Je

vtipný, chytrý, soucitný… krásný. A miluje mě.

Na oplátku mě bombarduje otázkami, o Rayovi a mámě, o vyrůstání v hustých lesích Montesana a mých krátkých pobytech v Texasu a ve Vegas. Páčí ze mě, jaké jsou moje oblíbené knihy a filmy, a já se nestačím divit, kolik toho máme společného.

A jak mluvíme, najednou mi dochází, že se z Hardyho Aleca změnil v Angela, namísto pokoření mi nabízí nejvyšší ideál - v tak krátké době.

Už je po druhé hodině, když dojídáme. Christian vyrovnává účet s Dantem, který se s námi vřele loučí.

„Je to tu moc hezké. Děkuju za oběd," chválím Christiana, když mě vede za ruku ven.

„Zase sem zajdeme," ujišťuje mě, když znovu kráčíme podél nábřeží.

„Chtěl jsem ti něco ukázat."

„Já vím… a nemůžu se dočkat, až to uvidím, ať už je to cokoliv."

Držíme se za ruce a pomalu se couráme kotvištěm. Je příjemné odpoledne. Lidé kolem si užívají neděle, věnčí psy, obdivují lodě, sledují své děti, které pobíhají po nábřeží.

Jak postupujeme přístavištěm dál, kotvící lodě se úměrně zvět šují. Christian mě nasměruje na jedno z mol a zastavuje u obrovského katamaránu.

„Myslel jsem, že bychom si dnes odpoledne trochu zaplachtili. Tohle je moje loď."

No to mě podrž. Musí být nejmíň dvanáct, možná patnáct met rů dlouhá. Dva štíhlé bílé plováky, paluba, prostorné kajuty, a nad nimi se do úctyhodné výše tyčí velmi vysoký stěžeň. O lodích nevím zhola nic, ale je mi jasné, že tahle je teda něco.

„No páni," vydechnu v údivu.

„Postavená mou společností," oznamuje mi hrdě a mně přitom radostně poskočí srdce. „Do posledního šroubku zkonstruovaná nejlepšími námořními projektanty na světě a sestavená tady v Seattlu, v mé loděnici. Má hybridní elektrický pohon, asymetrické středové ploutve, čtyřbokou hlavní plachtu…"

„To stačí… už jsem se v tom ztratila, Christiane." Uchechtne se. „Prostě je to skvělá loď."

„Vypadá opravdu fajnově, pane Greyi."

„To bych řekl, slečno Steeleová."

„Jak se jmenuje?"

Odtáhne mě trochu stranou, abych viděla na nápis: *Grace*. A já zůstávám perplex. „Tys

pojmenoval loď po své mámě?“

„No ano.“ Udiveně sklání hlavu k rameni. „Proč se ti to zdá divné?“

Pokrčím rameny. Jsem zkrátka překvapená - vždycky se v její přítomnosti chová tak neurčitě.

„Mám ji moc rád, Anastasie. Proč bych po ní nemohl pojmenovat loď?“

Rozpaky rudnu. „Ne, tak jsem to nemyslela… já jen…“ Sakra, jak to jen vyjádřit?

„Anastasie, Grace Trevelyanová mi zachránila život. Vděčím jí za všechno."

Oněměle na něj zírám a nechávám se pohltit zbožnou úctou obsaženou v jeho měkce vysloveném doznání. Poprvé za tu dobu si zřetelně uvědomuju, že svou mámu miluje. Kde se v něm teda bere la zvláštní napjatá nevyhraněnost ve vztahu vůči ní?

„Chceš se podívat na palubu?“ ptá se s rozzářenýma očima na vrch hlavy.

„Jistě,“ vracím mu úsměv.

Vypadá zároveň uchváceně i úchvatně - úžasná kombinace. Pevně mi sevře ruku a jistým krokem mě vede přes úzké prkno až nahoru na krytou palubu.

Na jedné straně je stůl s půlkruhovou lavicí potaženou světle modrou kůží, na kterou se musí vejít aspoň osm lidí. Skrz posuvné dveře nakouknu do kabiny a samým leknutím nadskočím, protože lam někoho zahlédnu. Ty dveře pak otevírá vysoký plavovlasý muž, celý opálený, kudrnatý, hnědooký, ve vybledlé růžové polokošili, šortkách a gumo vých trepkách. Může mu být něco málo přes třicet.

„Macu!“ zvolá nadšeně Christian.

„Pane Greyi, vítejte zpátky!“ Potřásají si rukama.

„Anastasie, tohle je Liam McConnell. Liame, moje přítelkyně, Anastasia Steeleová."

Přítelkyně?! Má vnitřní bohyně svižně vysekne arabesku. Ještě pořád se nepřestala přihlouple culit kvůli tomu kabrioletu. Na tohle si budu muset zvyknout - neřekl to sice poprvé, ale slyšet ho, jak to říká, je pořád zážitek.

„Těší mě.“ Podáváme si s Liamem ruce.

„Říkejte mi Macu,“ vyzývá mě mírně, přičemž se mi nedaří zařadit jeho přízvuk. „Vítejte na palubě, slečno Steeleová.*'

„Ana, prosím,“ pípnu a rudnu. Ten má ale hluboké oči.

„Jak se vám jeví, Macu?“ navazuje Christian rychle, a já si na okamžik myslím, že mluví o

mně.

„Připravená na pořádnej tanec, pane," zubí se Mac. *No jasně, t a loď přece. Grace. Ty hloupá.*

„Takže jí protáhnem křidýlka."

„Berete ji na vodu, pane?"

„Jo." Christian uštědří Mácovi rychlý dravčí úsměv. „Je libo krátkou plavbu, Anastasie?"

„Jestli můžu prosit."

Následuju ho dovnitř kabiny. Přímo před námi stojí kožená pohovka krémové barvy ve tvaru písmene L a za ní je velké zakři vené okno nabízející panoramatický výhled na přístaviště. Vlevo pak kuchyňský kout - velmi dobře vybavený, celý ze světlého masivu.

„Tohle je hlavní místnost. Tady kuchyňka," mávne rukou směrem ke kuchyňskému koutu.

Bere mě za ruku a provádí kabinou. Je překvapivě prostorná. Podlaha je ze stejného světlého dřeva. Všechno vypadá moderně

u uhlazeně a působí vzdušným dojmem, ale zároveň tak nějak st roze, jako by tu netrávil moc času.

„Na každé straně je koupelna," ukazuje na dvoje dveře a pak otevírá jiné, malé, zvláštně tvarované, které jsou přímo před námi, a vstupuje dovnitř. Ocitáme se uvnitř luxusní ložnice. *Páni…*

Nachází se v ní manželská postel se světle modrým povlečením, opět všechno ve světlém masivu, stejně jako v jeho ložnici v Escale. (Christian si očividně jednou vybere a pak zůstává věrný.

„Tohle je kapitánská kajuta." Upírá na mě ty své uhrančivé šedé oči. „Jsi první dívka, co do ní vstoupila. Teda, kromě rodiny," pousměje se. „A ta se nepočítá."

Pod jeho spalujícím pohledem červenám a cítím, jak se mi zrychluje tep. *Vážně? Další poprvé.* Přitahuje si mě do náruče, prsty si proplétá do mých vlasů a líbá mě, dlouze a vášnivě. Když se odtáhne, jsme oba pěkně zadýchaní.

„Mohli bychom tu postel pokřtít," šeptá mi proti rtům.

No teda, jako na moři?!

„Ale ne teď. Pojď, Mac už bude vyplouvat." Pokouším se ignoro vat záchvěv zklamání, když mě odvádí zpátky do společenské míst nosti, kde ukazuje na další dveře:

„Támhle je pracovna, a tady vpředu ještě dvě kajuty."

„Kolik se sem vlastně vejde lidí?“

„Je tu šest postelí. Ale doteď jsem měl na palubě jenom rodi nu. Radši se plavím sám. Ovšem teď, když mám tebe… Musím si na tebe dávat pozor."

Zaloví v nějaké skříňce a vytahuje z ní jasně červenou záchran nou vestu.

„Tumáš.“ Převléká mi ji přes hlavu a začíná utahovat popruhy, na rtech mu přitom hraje mírný úsměv.

„Ty mě rád poutáš, co?“

„Jakýmkoliv způsobem," vydechne a zatváří se hrozně prostopášně.

„Jsi zvrhlík."

„Já vím.“ Pozvedá obočí a spokojeně se usmívá.

„Můj zvrhlík," zašeptám.

„Jasně že tvůj."

Když je hotov, sevře v rukou okraje vesty a políbí mě. „Navždycky,“ vydechne a pouští mě dřív, než se chopím šance mu to oplatit.

Navždycky?! No potěš.

„Pojď." Společně vycházíme ven a pak po schodech až na horní palubu do malé kabinky, ve které se nachází velké kormidlo a vy výšená kapitánská stolička. Vidím odsud příď lodě a Maca, který na ní motá nějaká lana.

„To tady ses naučil všechny ty triky s provazy?" ptám se Christiana nevinně.

„Lodní smyčky občas přijdou vhod," potvrzuje a zkoumavě se na mě zadívá. „Slečno Steeleová, vy zníte zvídavě. Líbí se mi, když jsi zvídavá, bejby. A byl bych víc než šťastný, kdybych ti mohl uká zat, co všechno s provazy umím." Vyzývavě se zazubí, ale já na něj zůstávám hledět s vážnou tváří, jako by mě tím zarmoutil, takže mu vadne výraz.

„A mám tě!" zasměju se vítězoslavně.

V úšklebku zkroutí rty a přimhouří oči. „Tohle si s tebou ještě nejspíš vyřídím, ale právě teď se potřebuju věnovat řízení lodě." Sedá si k ovládacímu pultu, mačká jedno z tlačítek a motor se pro bouzí k životu.

Mac upaluje k boku lodě, cestou se na mě zakření a seskakuje odtamtud na ponton, kde začíná odvazovat loď. Možná že taky umí

nějaké triky s provazy, bleskne mi hlavou tak nečekaně, až z toho rudnu.

Podvědomí mě zpraží pohledem. Já na ně v duchu pokrčím ra meny a ukážu očima na Christiana - za to může Stín. Ten si mezitím bere vysílačku, a když na něj Mac zavolá, že jsme připraveni vyplout, vo lá pobřežní hlídce.

A zase jednou jsem oslněna Christianovou kompetentností. Zná tolik věcí. Copak neexistuje nic, co by ten člověk neuměl? Ale pak si vzpomínám na jeho páteční soustředěný pokus o krájení pa priky u mě doma. Té představě se prostě musím zasmát.

Christian zvolna vyvádí *Grace* z jejího kotviště vstříc ústí přístavu. Za námi se utvořil malý hlouček lidí, kteří sledují, jak vyplouváme. Malé děti nám mávají, a tak jim taky zamávám.

Christian se ohlíží přes rameno a pak si mě vtahuje mezi nohy a seznamuje mě s nejrůznějšími ciferníky a přístroji v kabině. „Teď chytni kormidlo," zavelí, jako vždy panovačný, a já udělám, co po mně chce.

„Provedu, kapitáne!" zasměju se.

Dlaněmi pevně překrývá mé ruce a dál vede loď z přístaviš tě, takže za pár minut už plujeme na otevřeném moři a pleskáme <l<> modrých vod Pugetova zálivu. Venku za ochrannými vlnolamy je vítr silnější a moře se v něm pod námi převaluje a vzdouvá.

Neubráním se šťastnému úsměvu, protože vnímám i Christianovo nadšení - tohle je čirá radost. Opisujeme velký oblouk, až dokud s větrem v zádech nemíříme západním směrem vstříc Mympijskému poloostrovu.

„A plujeme!" zvolá vzrušeně Christian. „Na - teď ji budeš řídit sama. Udržuj ji na tomhle kurzu."

Cože?! V odpověď na můj zděšený výraz se zachechtá.

„Bejby, je to opravdu snadné. Jen drž kormidlo a sleduj horizont před přídí. Povedeš si skvěle. Tak jako vždycky. Až půjdou plachty nahoru, ucítíš tah. A prostě ji budeš držet v klidu. Potom ti dám tako véhle znamení…" přejede si hranou ruky po hrdle, „…a ty vypneš motor. To je tohle tlačítko." Ukazuje na velký černý knoflík. „Rozumíš?"

„Jo," zakývám zběsile a cítím, jak se mě zmocňuje panika. *Ježkovy zraky - nepředpokládala jsem, že tu budu něco dělat!*

Vlepí mi letmou pusu, potom sesedá z kapitánské stoličky a hrne se na příď za Mačem, kde začíná rozvinovat plachty, uvolňovat pro vazy a obsluhovat nejrůznější kladky a navijáky. Spolupracují při tom jako tým a křičí na sebe různé námořnické povely. Je příjemné vidět

Stína, jak s někým takhle bezstarostně komunikuje.

Možná je Mac Stínův kamarád. Nezdá se, že by jich měl mnoho, aspoň co vím, ale já sama jich taky moc nemám. Teda, aspoň ne tady v Seattlu. Jediná moje kamarádka se teď právě opaluje v St. James, na západním pobřeží Barbadosu.

Najednou se mi po Kate zasteskne - chybí mi víc, než jsem si myslela, že bude, když odjížděla. Najednou zadoufám, že si to roz myslí a vrátí se domů už se svým bratrem Ethanem, místo toho, aby tam zůstávala o týden déle s Elliotem.

Christian s Mačem vztyčují hlavní plachtu. Napíná se a vzdouvá ve větru, který ji hladově uchvacuje, takže vzápětí prostřednictvím kormidla cítím, jak se katamarán opírá do kormidla. *Téda!*

Společně začínají rozvíjet přední plachtu a já fascinovaně sleduju, jak se na stožáru vypíná, když se jí zmocňuje vítr a nafukuje ji k prasknutí.

„Drž ji v kurzu, bejby, a vypni motor!" zakřičí na mě Christian, aby přehlušil vítr, a naznačí mi to tím dohodnutým posunkem. Sotva ho přitom slyším, ale zuřivě zakývám hlavou; zírám na toho

muže, kterého miluju, šlehaného větrem, celého nadšeného, jak se zapírá proti pohybům lodi zmítané ve vlnách.

Mačkám tlačítko, hluk motoru utichá a *Grace* začíná plachtit vstříc Olympijskému poloostrovu, klouže po hladině, jako by se vznášela. Mám chuť ječet a bláznivě křepčit - tohle musí být jeden z nejúchvatnějších zážitků mého života. Společně s plachtěním na větroni. A nejspíš i s Červenou mučírnou.

Páni, ta loď se ale umí hýbat! Stojím pevně zapřená, v rukou svírám kormidlo a bojuju s jeho tahem. Vzápětí už se za mnou ob jevuje Christian a překrývá mé ruce svými.

„Tak co tomu říkáš?" překřičí burácení větru a moře.

„Christiane! To je fantazie!"

Celý se rozzáří, úsměv od ucha k uchu. „Počkej, až bude nahoře spinakr." Ukazuje bradou směrem k Mácovi, který ho právě rozba luje - sytě tmavě rudou plachtu. Připomíná mi zdi v herně.

„Zajímavá barva," zařvu.

Obdaří mě vlčím úsměvem a mrkne. Uf, takže to byl úmysl.

Spinakr se nafukuje - je obrovský a má zvláštní elipsovitý tvar - a teprve teď se *Grace* dostává do plných obrátek, nachází svůj rytmus a nespoutané sviští po vlnách Soundu.

„To je ta asymetrická plachta. Kvůli rychlosti," odpovídá Christian na mou nevyslovenou otázku.

„Je to úžasný." Nic lepšího mě zkrátka nenapadá.

Jak rozrážíme vodu a letíme v ústrety Olympijskému pohoř í a ostrovu Bainbridge, usídluje se mi na tváři ten nejabsurdnější úsměv. Když se ohlédnu, vidím, jak se za námi Seattle scvrkává a Mount Rainier tvoří jeho vzdálený horizont.

Ani jsem si neuvědomila, jak je krajina kolem Seattlu krásná a členitá - porostlá vegetací, bujná, barevná, posetá stálezelenými

velikány a tu a tam čnícími útesy V nádherném slunečném od poledni je v tom kus divoké, ale i poklidné krásy, doslova mi to vyráží dech - ta nehybnost, kontrastující s naší rychlostí, kterou rozrážíme vodu.

„Jak rychle plujeme?"

„Ted dělá patnáct uzlů.“

„Nemám představu, kolik to je.“

„Něco kolem třiceti kilometrů v hodině."

„Tak málo? Připadá mi to mnohem rychlejší."

Stiskne mi ruce a zasměje se. „Vypadáš nádherně, Anastasie. Je fajn, když máš ve tvářích trochu barvy - a zrovna se nečervenáš. Takhle vypadáš na těch Josého fotkách."

Otáčím hlavu a dávám mu pusu.

„Vy tedy víte, jak oslnit dívku, pane Greyi."

„Snažíme se potěšit vzájemně, slečno Steeleová." Odhrnuje mi vlasy z krku a tiskne mi k němu rty, vysílá jimi slastné mrazení po celé délce mé páteře. „Líbí se mi, když jsi šťastná," vydechne a utáhne kolem mě paže.

A jak sleduju tu nekonečnou modrou masu vody před námi, přemítám nad tím, co jsem asi v minulém životě učinila, že se na mě teď usmálo štěstí a seslalo mi do cesty někoho takového.

Máš prostě z pekla štěstí, zavrčí na mě podvědomí. *Jenže to sis vzala velký sousto - on nebude chtít tyhle vanilkový blbiny donekonečna… budeš muset dělat kompromisy.* V duchu nevraživě zabodnu pohled do jeho drzého nedůtklivého obličeje. Opírám si hlavu o Christianovu hruď, hluboko uvnitř vím, že má mé podvědomí pravdu. Tu myšlenku ale hned vyhošťuju, nechci si tím kazit den.

() hodinu později kotvíme v malé klidné zátoce ostrova Bainbridge. Mac si vzal nafukovací člun a odplul na pevninu. Proč vlastně? To netuším, ale mám jisté podezření, protože jakmile nastartoval motor, hrábnul Christian po mé ruce a prakticky mě odvlekl do své kajuty. A to velmi odhodlaně.

A teď stojí přede mnou, vyzařuje z něj ta omamná smyslnost a jeho hbité prsty rychle povolují úvazy na mé záchranné vestě. Odhazuje ji stranou a pronikavě se na mě zadívá tím rozšířeným ztemnělým pohledem.

Já sama už jsem ztracená, a to se mě ještě ani nedotknul. Zvedá ruku k mé tváři a spalujícím dotykem prstů mi sjíždí dolů po čelisti, krku a klíční kosti, až k prvnímu knoflíku modré halenky.

„Chci tě vidět," vydechne a hladce ten knoflík rozepíná. Sklání se a dává mi lehký polibek na pootevřené rty. Už teď jsem celá zadýchaná a roztoužená, vzrušená tou mocnou kombinací jeho podmanivé krásy a syrové sexuality plnící omezený prostor kajuty; a taky tím lehkým pohupováním lodě. O krok ustupuje.

„Svlékni se," zašeptá a oči mu zaplanou.

Můj ty... Vyhovím mu skutečně moc ráda. Aniž bych uhnula očima, rozepínám si postupně další knoflíky a koupu se v jeho spalujícím pohledu. Jo, tohle je opojná záležitost. Vnímám, jak po mně touží - vidím mu to v očích… i v dalších místech.

Nechávám halenku sklouznout na podlahu a sahám po knoflíku kalhot.

„Počkej," zaráží mě náhle. „Posaď se."

Sedám si na kraj postele a on se jedním plynulým pohybem oci tá přede mnou na kolenou. Rozvazuje mi tkaničky na jedné a pak i na druhé plátěnce, obě mi zouvá a svléká mi ponožky. Pak uchopí

mou levou nohu a zvedá ji, zlehka mi tiskne rty na bříško palce a přejíždí po něm zuby.

„Ách!“ vzdychnu, když mi z toho škrábnutí zatrne až v hlou bi podbřišku. Znovu si ladně stoupá, podává mi ruku a zvedá mě z postele.

„Pokračuj,“ řekne a ustupuje, aby mě mohl sledovat.

Lenivě si rozepínám zip a strkám palce za pas džin, vyvlékám se z nich a stahuju si je dolů po nohou. Na rtech se mu usazuje lehký úsměv, jeho pohled ale zůstává ztěžklý.

Netuším, jestli je to tím, že se se mnou dnes ráno pomiloval - myslím skutečně pomiloval, něžně a sladce -, nebo jestli to způsobilo to jeho úpěnlivé doznání - *Jo, už to tak bude* -, ale vůbec se před ním nestydím. Chci pro něj být sexy. On si to zaslouží, s ním se tak cítím.

Ano, je to pro mě něco nového, ale pod jeho zkušeným vedením se rychle učím. Navíc, pro něj je v tom taky spousta nového. Ta houpačka, na které oba balancujeme, se tím vyrovná, trošku, aspoň myslím.

Na sobě mám vybrané kousky svého nového spodního prádla - bílá krajková tanga a k nim podprsenku do páru - návrhářský počin s odpovídající cenou. Vystupuju z nohavic a zůstávám stát, jsem tu jenom pro něj, v prádle, za které zaplatil, ale už se kvůli tomu necítím levně. Cítím se být jeho.

Sahám dozadu a rozepínám si podprsenku, nechávám ramínka, aby mi sklouzla dolů po pažích a pak ji spouštím na halenku. Velmi pomalu si stahuju kalhotky, nechávám si je padnout ke kotníkům a vyvlékám se z nich, překvapená vlastní grácií.

Stojím před ním nahá a beze studu, díky tomu, že mě miluje. Už se dál nepotřebuju skrývat. On neříká nic, jenom se na mě dívá.

A všechno, co vidím já, je jeho touha, snad dokonce zbožná, a ještě něc dalšího - vyzařuje z něj potřeba, sálá z něj láska.

Sahá dolů po lemu svého krémového svetru a přetahuje si jej přes hlavu Následuje triko, čímž přede mnou odhaluje nahou hruď; ani na okamži přitom nespouští své odhodlané šedé oči z mých. Jako další přicházejí n

řadu boty a ponožky, nakonec sahá po knoflíku riflí. Zvedám ruku

zašeptám: „Já sama. Krátce pohne rty tak, že se mu zformují do malého ó, a pak se usměje

„Poslož si.“

Přistupuju k němu, nechávám své nebojácné prsty vklouznout za pa jeho kalhot a zatáhnu, takže je nucen přikročit blíž. V reakci na mo nečekanou smělost mu uniká zalapání po dechu. Rozepínám mu knoflík, al ještě předtím než zatáhnu za zip, přikládám svou ruku k měkkému d enimu nahmatávám jeho erekci. Propne boky a vtlačí se mi do dlaně. Na chvilk zavírá oči, zjevně proto, aby si ten dotyk vychutnal.

„Začínáš být odvážná, Ano, tak statečná," zapřede a sevře můj obličej dlaních. Sklání se a vášnivě mě líbá.

Přikládám mu ruce na boky - napůl na chladivou kůži a napůl na nízk posazený lem kalhot. „Však ty taky,“ vydechnu mu do rtů a pomal zakroužím palci po jeho pokožce.

Pousměje se. „Zvykám si.“

Přesouvám ruce zpátky k zapínání a tahám za zip. Své neohro žené prst nechávám proklouznout skrz jemné chloupky a pevně ho sevřu v dlani.

Tiše mi vzdychne do tváře, ovane mě jeho sladký dech a znovu mé líbá láskyplně. Když ho pak těsně obemknutého začínám třít, ovíjí kolem m paže, pravou rukou s roztaženými prsty mě podpírá v bedrech a levou m zajíždí do vlasů, tiskne si mě ke rtům.

„Bože, jak já tě chci, bejby,“ vyhrkne a náhle ustupuje, aby si jedním svižným pohybem stáhnul džíny i s boxerkami. Je na něj úchvatný pohled, ať už je oblečený, nebo svlečený, na každičký cen timetr jeho těla.

Je dokonalý. Až na ty jizvy, pomyslím si sklesle. Pronikly mno hem hlouběji než do jeho kůže.

„Copak je, Ano?“ dělá si starost a něžně mi přejíždí po tváři hřbety prstů.

„To nic. Pomiluj se se mnou."

Přitahuje si mě do náruče, líbá mě a zatíná ruce do mých vlasů. Naše jazyky se vzájemně proplétají a on mě před sebou tlačí směrem k posteli, na kterou mě opatrně pokládá, a lehá si vedle mě.

Špičkou nosu mi přejíždí po hraně čelisti a já mu nořím prsty do vlasů.

„Máš vůbec představu, jak úchvatně voníš, Ano? Tomu se nedá odolat."

Jeho slova na mě působí jako vždycky - vzněcují mi krev v žilách a zrychlují tep. Nosem mi pomalu sjíždí po krku až k prsům, tu cestu si značí vroucími polibky.

„Jsi tak krásná," vydechne. Bere jednu z mých bradavek do pusy a jemně ji saje.

Zavzdychám, mé tělo se proti němu samovolně propíná.

„Jo, ať tě slyším, bejby."

Rukou putuje dolů k mému pasu a já si ty doteky vychutnávám, kůže na kůži, jeho hladová ústa na mých ňadrech a jeho dlouhé prsty, které mě hladí a laskají, pečují o mě. Sune mi dlaň přes bok a hýždě a pak dolů po stehně až pod koleno. A celou tu dobu mi líbá a saje bradavky - *ach bože.*

Najednou mě chytá za koleno a zvedá mi nohu, dává si ji kolem boku; je to tak náhlé, až se z toho zajíknu. Spíš cítím, než že bych zahlédla, jak se přitom zaculí. Přetáčí se a mě bere s sebou, takže končím usazená obkročmo na něm, a podává mi balíček s kondomem.

Poposedám si dozadu. Znovu ho sevřu v dlani a - tomu zkrátka nedokážu odolat - skláním se a líbám ho, beru ho do úst, laskám ho jazykem a tvrdě saju. Sténá a propíná boky, proniká do mě ještě víc.

Hmm, chutná moc dohře. Ale já ho chci uvnitř. Narovnávám se a zahledím se na něj; je celý zadýchaný, má rozevřené rty a dychtivé **mě** sleduje.

Chvatně trhám fólii a pomalu na něj roluju kondom. Podává mi ruce a já ho za jednu chytám, svou druhou ho směruju proti sobě a pomalu si ho beru.

Z hrdla se mu dere hluboký sten, zavírá oči.

To, jak ho v sobě cítím… jak mě rozevírá… a naplňuje - tiše zakňourám

- *to je nebe.* Pokládá mi dlaně na boky a pomáhá mi se hýbat, nahoru, dolů, on sám se do mě

tlačí. *Bože, to je slast.*

„Bejby," hlesne a náhle se zvedá do sedu, takže se ocitáme tváří v tvář. Pocit z té nové polohy je mimořádný - tak úplný. S prudkým nádechem se ho chytám za nadloktí a on mi svírá tváře v dlaních a vpíjí se do mě očima - ty jeho, šedé, pronikavé, sálají spalující intenzitou.

„Ano. To, co s tebou cítím," začne. Ale pak se mi vrhá na ústa a horečnatě mě líbá. A já mu ten polibek vracím, celá zmámená z toho delikátního hlubokého spojení našich těl.

„Já tě miluju," vypravím ze sebe.

Zaúpí, jako by ho ta šeptaná slova ranila, a přetáčí se i se mnou, aniž by přerušil náš úchvatný kontakt, takže nakonec ležím pod ním. Dávám mu nohy kolem pasu.

Sleduje mě, užasle, obdivné. Zvedám ruku, abych ho pohladila po tváři, jsem si jistá, že jeho vlastní výraz dokonale zrcadlím. Pomalinku se začíná hýbat, zavírá oči a tiše u toho vzdychá.

Jemné pohupování lodi, klid a ticho v kajutě, přerušované jen našimi vzájemně prolnutými dechy, když se ve mně zvolna pohybuje tam a zase zpátky, s takovou sebekázní a tak skvostně - to všechno dohromady je božské. Paží obemyká mou hlavu a pokládá mi ruku na temeno, dlaň druhé ruky mi tiskne na tvář a sklání se, aby mě líbal.

Balí si mě pod sebe, pomalu se hýbe, tam, zpátky, procítěně. Dotýkám se ho - ale dodržuju hranice - na rukou, ve vlasech, na bedrech, na pevných hýždích. Zároveň s tím, jak mě jeho pravidelný rytmus vynáší výš a výš, se mi zrychluje dech. Líbá mě na ústa, na tváře, na hranu čelisti, jemně mi oštipuje ucho. S každým citupIným pohybem slyším trhané staccato jeho dechu.

Začínám se chvět. *Ach… Ten pocit už dobře znám… Jsem tak blízko…*

„To je ono, bejby… udělej to pro mě… Prosím… Ano," vyráží ze sebe. A jsou to jeho slova, co mě strhává přes okraj.

„Christiane!" vykřiknu, on hlasitě zasténá a pak už padáme oba, společně.

-

Kapitola 10

„ Mac tu bude každou chvíli," říká měkce.

„Hmm.“ Zamžikám a otevírám oči, abych se střetla s jeho mír ným pohledem. Bože, ty jeho oči ale mají úchvatnou barvu - zvlášť lady na moři, kde se od nich odráží světlo poskakující na vlnách a pronikající do kabiny skrz malá kulatá okénka.

„Ačkoliv bych tu s tebou rád ležel zbytek odpoledne, Mac bude potřebovat pomoc se člunem.“ Naklání se, aby mě měkce políbil. „Právě teď vypadáš fakt skvěle, Ano, takhle rozcuchaná a sexy. Ihned bych si tě vzal znovu.“ S úsměvem se zvedá z postele. Vleže na břiše si vychutnávám ten pohled.

„Však vy taky nejste zrovna k zahození, kapitáne," mlasknu uznale a on se spokojeně zaculí.

Sleduju ho, jak se při oblékání s grácií pohybuje po kajutě. On je opravdu neskutečně hezký, a co víc, právě teď se se mnou nádherně pomiloval, znovu. Nemůžu uvěřit tomu, jaké mám štěstí. A sotva věřím tomu, že je můj. Sedá si ke mně, aby si nazul boty.

„Tak kapitán, jo?“ odtuší suše. „No, každopádně vládnu téhle lodi.“

Skláním hlavu ke straně. „Vládnete i mému srdci, pane Greyi.“

A mému tělu… a taky duši.

Nevěřícně zakroutí hlavou a nahne se, aby mi dal pusu.

„Budu na palubě. Je tady sprcha, kdybys chtěl a. Nepotřebuješ něco? Nechceš něco k pití?“ ptá se tak starostlivě, že se na něj zvlá dám jen usmívat. Je to pořád ten samý člověk? Je to pořád ten samý Stín?

„Co?“ zareaguje na můj přihlouplý výraz.

„Ty.“

„Co je se mnou?"

„Kdo jsi, a cos provedl s Christianem?" Smutně se pousměje.

„Ten není zas tak daleko, bejby,“ řekne mírně. Z jeho hlasu za znívá taková melancholie, že svých slov okamžitě zalituju. Ale on se hned oklepe.
„Už brzy ho uvidíš," ušklíbne se, „zvlášť pokud okamžitě nevstaneš." Natáhne se a důkladně mě plácne přes zadek, takže se současně zahihňám i vyjeknu.

„Pomalu jsem se o něj začínala bát."

„Opravdu?" Mezi obočím se mu utváří malá vráska. „Vysíláš pěkně zmatené signály, Anastasie. Jak to má jeden stíhat?" Znovu se naklání a dává mi ještě jeden polibek. „Pozdějc, bejby," dodává a s oslnivým úsměvem vstává a odchází. Zanechává mě napospas mým rozháraným myšlenkám.

Když se znovu ocitám na palubě, zjišťuju, že už je Mac zpátky, ale mizí nahoru hned, jak se objevuju ve dveřích hlavní místnosti. C hristian s někým telefonuje. S *kým asi?* napadá mě hned. Přechází ke mně, přitahuje si mě do náruče a tiskne mi rty do vlasů.
„To je skvělá zpráva… dobře. Jo… Fakt? Ve schodišťové šachtě? Chápu… Jistě, dnes večer."
Típne to a já sebou trhnu úlekem, když zaburácí motor. Mac musí být v kajutě nad námi.
„Je čas vyrazit zpátky,“ zavelí Christian, vlepí mi pusu a začne mi zapínat záchrannou vestu.

Cestou zpět do přístavu, se sluncem nízko nad obzorem za našimi zády, rozjímám nad tím nádherným odpolednem. Pod Christianovým pečlivým a trpělivým dozorem jsem postupně skasala obě plachty i spinakr a naučila se uvázat plochou spojku, lodní smyčku a zkracovačku. Celou tu dobu se významně uculoval…

„Jednoho dne bych tě mohla svázat,"poznamenávám rozhodně.

Rty mu pobaveně cukají. „Nejdřív mě budete muset chytit, slečno Steeleová. “
Tahle jeho slova mi připomínají, jak mě honil po bytě a jak vzrušující to pro mě bylo, ale taky to, co se stalo pak. Zachmuřená se zachvěju. Potom jsem ho opustila.
Odešla bych od něj zase? Teď, když přiznal, že mě miluje? Zadívám se do jeho jasně šedých očí. Mohla bych ho znovu opustit - ať už by mi provedl cokoliv? Mohla bych ho takhle zradit? Ne. Myslím, že bych to nedokázala.
Později mě vzal na ještě podrobnější prohlídku své krásné lodě, doplnil ji vysvětlujícím výkladem týkajícím se všech těch inovativních návrhů a technologií a vysoce kvalitních materiálů, které pro její stavbu použil. Vzpomínám si přitom na naše interview, když jsme se setkali poprvé. Už tehdy mě zaujala jeho vášeň pro lodě. Tehdy jsem si myslela, že se ta jeho láska týká jen velkých zaoceánských plavidel, které slaví jeho společnost, a ne takových super-sexy-luxusních katamaránů.
A samozřejmě vzpomínám i na dnešní krásné a procítěné milování. Jen zavrtím hlavou, když si vybavuju, jak se mé tělo pod jeho zkušený-
mi doteky žádostivě propínalo. On bude vskutku výjimečný milenec, teď už si tím jsem jistá

- i když samozřejmě nemám žádné srovnání. Ale Kate by o tom určitě básnila mnohem víc, kdyby to bylo pokaždé takové; zrovna ona by přede mnou takové detaily nezamlčovala.

Jenže jak dlouho mu to bude stačit? Tohle netuším a to pomyš lení mě znervózňuje.

Christian teď sedí a já stojím v bezpečném objetí jeho paží, ce lou věčnost - aspoň mi to tak připadá -, v příjemném družném tichu, zatímco *Grace* klouže blíž a blíž k Seattlu. Já kormidluju a Christian mě čas od času koriguje.

„V plachtění je poezie stará jako sám svět," zabrouká mi do ucha.

„To zní jako nějaký citát."

Cítím, jak se usmívá. „To taky je. Antoine de Saint-Exupéry."

„Páni… Zbožňuju Malého prince."

„Já taky."

Už je kvečeru, když nás Christian, stále s dlaněmi na mých rukou, zavádí zpátky do přístaviště. Na lodích poblikávají světla a odrážejí se od tmavé vody, ale zároveň je ještě vidět - takový jasný vlahý večer, nepochybně předehra k úchvatnému západu slunce.

Na molu se shromažďuje skupinka lidí, kteří sledují, jak Christian na relativně malém prostoru pomalu, ale jistě otáčí loď. Udělá to jako by nic a pak plynule couvá do stejného místa, ze kterého jsme před tím vypluli. Mac skáče na ponton a pevně přivazuje *Grace* k úvaznému kůlu.

„A jsme zpátky," šeptá mi Christian do ucha.

„Děkuju," vydechnu plaše. „Bylo to dokonalé odpoledne."

Usměje se. „Taky myslím. Možná bychom tě mohli zapsat do školy plachtění a pak vyplout na pár dnů společně, jenom my dva."

„To bych moc ráda. Pak bychom mohli tu postel křtít znovu a znovu." Sehne se a políbí mě pod ucho. „Hmm… už se na to těším, Anastasie,"

zašeptá tak svůdně, až se mi každičký chloupek na těle staví do pozoru.

Jak tohle dělá?

„Tak pojď, byt už je zkontrolovaný. Můžeme se vrátit."

„A co naše věci v hotelu?"

„Ty už sbalil Taylor."

Cože?! Kdy?

„Hned potom, co se svým týmem prohledal *Grace*," odpovídá na mou nevyslovenou otázku.

„Chodí ten nebožák vůbec spát?"

„Ale chodí." Trochu zmateně pozvedá obočí. „Prostě dělá svou práci, Anastasie, tu, ve které je tak dobrý. Jason je opravdová výhra."

„Jason?"

„Jason Taylor."

Vybavuju si, jak jsem si myslela, že Taylor je jeho křestní jméno. Jason. To k němu sedí - zní to solidně a spolehlivě. Z nějakého důvodu mě to nutí se usmát.

„Ty máš Taylora ráda," odtuší Christian a pátravě se na mě zadívá.

„Myslím, že ano." Jeho otázka mě lehce vykolejila. Christian se zatváří popuzeně. „Ne, nepřitahuje mě - jestli je to důvod, proč se na mě tak mračíš. Nech toho."

Div že na mě trucovitě nenašpulí pusu.

Ježiši, někdy se chová jako malý děcko. „Zkrátka si myslím, že se o tebe Taylor moc dobře stará. A proto ho mám ráda. Zdá se mi laskavý, spolehlivý a loajální. Vnímám ho spíš jako nějakého příbuzného."

„Příbuzného?"

„Jo.“

„Tak jo, příbuzný." Testuje si na jazyku to slovo a jeho význam. Zasměju se. „Ale

Christiane, tak už přece dospěj, proboha."

Samým překvapením nad mým prudkým výlevem mu padá brada, ale pak nakrčí čelo, jako by o mých slovech uvažoval. „Já se snažím," prohlásí nakonec.

„Já vím, že ano. A usilovně," ujišťuju ho mírně. Ale pak na něj protočím panenky.

„Jaké vzpomínky to ve mně vyvolává, když takhle protočíš oči, Anastasie," uchechtne se.

Oplácím mu to úšklebkem. „No, když se budeš chovat slušně, možná bychom mohli některé z těch vzpomínek oprášit."

Zacukají mu koutky. „Chovat se slušně?" Zvedá obočí. „Teda, slečno Steeleová - podle čeho soudíte, že bych je chtěl oprášit?"

„Nejspíš podle toho, že jste se rozzářil jako vánoční stromeček, když jsem to řekla."

„Znáš mě jako svý boty," utrousí.

„A ráda bych tě poznala ještě lip."

Zlehka se pousměje. „Já tebe taky, Anastasie."

„Díky, Macu." Christian potřásá McConnellovi rukou a vystupuje na molo.

„Pro váš všecko, pane Greyi, a na shledanou. Ano, těšilo mě."

Ostýchavě mu podávám ruku. Musí mu být jasné, co jsme s Christianem na lodi dělali, zatímco on byl na souši.

„Hezký den, Macu, a děkuju."

Zazubí se a mrkne na mě, takže hned rudnu. Christian mě bere za ruku a společně kráčíme po molu směrem k přístavní promenádě.

„Odkud Mac pochází?" ptám se ze zvědavosti, kterou ve mně podnítil jeho přízvuk.

„Irsko… Severní Irsko," opravuje se.

„Je to tvůj kamarád?"

„Mac? Pracuje pro mě. Pomáhal mi *Grace* stavět."

„Máš hodně přátel?"

Pokrčí čelo. „Ani ne. S tím, co dělám… přátelství moc nepěstuju. Je tu jenom…" zaráží se a vrásky na čele se mu prohlubují. Vím, že se chystal zmínit paní Robinsonovou.

„Máš hlad?" ptá se ve snaze změnit téma. Kývnu. Vlastně umírám hlady.

„Pojď, najíme se tam, kde parkujeme."

Vedle SP je malé italské bistro, které se jmenuje U Bee. Připomíná mi jedno místo v Portlandu - pár stolů a boxy, velmi svěží a moderní vnitřní výzdoba, velká černobílá fotografie jako freska s výjevem hodování z přelomu století.

Sedíme v jednom z boxů, pročítáme si jídelní lístky a upíjíme chutné křehké Frascati. Když mám vybráno, vzhlédnu a zjišťuju, že 11a mě upírá zkoumavý pohled.

„Copak?" odtuším.

„Hrozně ti to sluší, Anastasie. Pobyt venku ti svědčí."

Zardím se. „Abych pravdu řekla, cítím se spíš ošlehaná větrem. Ale moc jsem si to odpoledne užila. Bylo dokonalé. Děkuju."

Hřejivě se na mě usměje. „Bylo mi potěšením," zapřede.

„Můžu se tě na něco zeptat?" odhodlávám se k výzvědné misi.

„Na cokoliv, Anastasie. To přece víš," pobízí mě s hlavou skloněnou ke straně, přičemž vypadá jako vždy úchvatně.

„Nezdá se, že bys měl moc přátel. Zajímalo by mě proč."

Pokrčí rameny a lehce svraští čelo. „Už jsem ti to říkal, mám doopravdy málo času. Stýkám se se svými obchodními partnery - i když, to se asi k přátelství přirovnávat nedá. Pak mám svou rodinu, a tím to končí. Teda, ještě Elenu."

Zmínku o té skřeti čubce ignoruju. „Žádní kamarádi ve tvém věku, se kterými bys mohl vyrazit někam ven a upustit páru?"

„Ty přece víš, jakým způsobem upouštím páru, Anastasie," zkroutí rty.

„Navrch pořád pracuju, buduju společnost. A to je všechno - kromě toho, že se příležitostně proletím a plavím."

„Na škole jsi taky neměl kamarády?"

„Ani ne."

„Jenom Elenu."

Kývne, najednou má ostražitý výraz.

„Musel jsi být hrozně osamělý."

Jeho tvář ozdobí malý posmutnělý úsměv. „Co bys ráda k tomu jídlu?" ptá se a znovu tak změní téma.

„Jdu do rizota."

„Dobrá volba." Přivolává číšníka a tím končí naši konverzaci.

Když máme objednáno, nervózně si poposedám na židli a pohledem skenuju své propletené prsty. Chtělo by to chopit se příležitosti, dokud má náladu si povídat.

Musím si s ním promluvit o jeho očekáváních, o jeho, ehm… potřebách.

„Anastasie, co se děje? Řekni mi to." Zvedám oči k jeho znepokojenému obličeji.

„Tak povídej," vybízí mě důrazněji a jeho znepokojení se mění v co? Strach? Zlobu?

Zhluboka se nadechnu. „Jen se bojím, že ti to takhle nebude stačit. Víš, k tomu, abys mohl upustit páru.“

Vidím, jak mu tuhne čelist a hrubne pohled. „Dal jsem ti nějaký důvod si myslet, že mi to nestačí?"

„To zrovna ne.“

„Tak proč si to myslíš?"

„Protože vím, jaký jsi. Vím, co… eh… potřebuješ," špitnu. Zavírá oči, těmi svými dlouhými prsty si mne čelo.

„Co ještě musím udělat?" splyne mu ze rtů hrozivě tiše, jako by byl rozzlobený. A mně se sevře srdce.

„Ne, to jsi špatně pochopil - vedeš si skvěle a já vím, že je to teprve pár dnů, ale - já jen doufám, že tě nenutím dělat ze sebe někoho, kým nejsi."

„Jsem to pořád já, Anastasie - v celé své zkaženosti, všech mých padesát odstínů. Pořád musím bojovat s nutkáním mít všechno pod kontrolou, ale to je u mě normální, takhle se vypořádávám se životem. Pořád očekávám, že se budeš chovat určitým způsobem, a když

tomu tak není, je to pro mě výzvou i osvěžením. Pořád děláme to, co mám rád. Včera, po té skandální nabídce do dražby, jsi mi například dovolila, abych ti naplácal." Při té vzpomínce se zatváří blaženě. „Dělá mi dobře tě trestat. A myslím, že to nutkání tu bude vždycky… ale snažím se, a není to zas tak těžké, jak jsem si myslel."

Nervózně se ošiju, ve tvářích cítím zrádné horko. Ach ano, to naše tajné dostaveníčko v jeho dětském pokoji. „Nevadilo mi to," zašeptám.

„Já vím," usměje se zdráhavé. „Mně taky ne. Upřímně, Anastasie, i když je to pro mě všechno nové, těch pár dnů bylo nejlepších v mém životě. A nechci na tom měnit vůbec nic."

Uf!

„I pro mě to byly nejlepší dny v životě, to je bez debat," za mumlám a jeho úsměv se rozšiřuje. Má vnitřní bohyně zuřivě při -

kyvuje na souhlas a korunuje to tvrdou herdou do mých zad. *Tak fajn, fajn.*

„Ještě pořád mě nechceš vzít do herny?"

Ztěžka polkne a bledne, z jeho výrazu se vytrácí veškerý humor.

„Ne, to teda nechci."

„Proč ne?" hlesnu. Tohle není odpověď, kterou jsem očekávala.

A ovšem, je to tu, ten malý osten zklamání. Vnitřní bohyně si našpuleně dupne a zakládá si ruce na prsou jako vzteklé batole.

„Protože když jsme tam byli posledně, opustila jsi mě," řekne tiše.

„Přirozeně se teď budu vyhýbat všemu, co by tě přimělo to udě lat znovu. Byl jsem na tom dost mizerně, když jsi odešla. Vysvětlo val jsem ti to. Tohle už nechci znovu zažít - nikdy. Říkal jsem ti, co pro mě znamenáš." Z široce rozevřených šedých očí sálá upřímnost.

„Dobře, ale to nezní moc fér. Asi se necítíš právě uvolněně, když se musíš neustále soustředit na to, jak se cítím já. Udělal j si kvůli mně všechny ty ústupky a já… já mám pocit, že bych ti to měla ně jak vrátit. Já nevím, třeba… třeba si s tebou zkusit… zahrát nějaké scénky," vykoktávám ze sebe. Můj obličej už může směle konkurovat barvě na stěnách herny.

Proč jen se o tomhle mluví tak těžko? Už jsem s tímhle člověkem provozovala snad všechny druhy zvrhlého šukání, věci, o kterých jsem před několika týdny ani neslyšela, věci, o kterých bych neřekla, že budou možné. A přesto se ukazuje, že nejtěžší ze všeho je

mluvení.

„Ano, ty mi toho vracíš víc, než sama tušíš. Prosím, prosím, nevnímej to takhle."

Pryč je bezstarostný Christian. Vidím ten poplach v jeho očích - až se mi z toho zkroutí žaludek.

„Bejby, je to teprve jeden víkend," pokračuje. „Dej nám trochu času. Hodně jsem o tom přemýšlel, minulý týden, když jsi ode-

šla. Potřebujeme čas. Musíš mi začít důvěřovat a já tobě. Možná se k tomu propracujeme časem, ale mně se líbí, jaká jsi teď. Líbí se mi vidět tě takhle šťastnou, tak uvolněnou a bezstarostnou, a líbí se mi vědomí, že s tím mám co do činění. Nikdy předtím jsem…“ zarazí se a pročísne si vlasy rukou.

„Nejdřív se musíš naučit chodit, než začneš běhat.“ Najednou se ušklíbne.

„Co ti přišlo tak k smíchu?"

„Flynn. Tohle říká pořád. Nikdy by mě nenapadlo, že ho budu citovat."

„Flynnismus?"

Zasměje se. „Přesně tak."

Přichází číšník s předkrmy a italskými topinkami. Christian se uvolňuje a naše konverzace se začíná ubírat jiným směrem.

A jak před námi přistávají další neskutečně velké talíře, uvědomuju si, že právě takový mi dnes Christian připadal - šťastný, uvolněný a bezstarostný. Aspoň teď se směje, už zase klidný a vyrovnaný.

V duchu si oddechnu, když se mě začíná vyptávat, kde všude jsem byla. Je to krátký rozhovor, protože jsem nikdy nikde nebyla, teda kromě Států. Na druhou stranu, Christian zcestoval celý svět, takže se noříme do lehčí a šťastnější konverzace a mluvíme o všech místech, kam se kdy podíval.

Po tom skvělém a sytém jídle jedeme zpátky do Escaly, z reproduktorů nám k tomu zní příjemný sametový hlas Evy Cassidy. Dopřává mi to klidnou chvilku k rozjímání. Tohle byl neuvěřitelný den: doktorka Greenová, sprchování, Christianovo vyznání, milování v hotelu a na lodi, koupě auta. Dokonce i Christian byl tak jiný. Jako by se od něčeho odpoutával, jako by v sobě něco znovu objevoval - já nevím.

Kdo by to byl do něj řekl, že dokáže být tak milý? Tušil to vů bec on?

Když se na něj letmo podívám, vypadá taky pohroužený do svých myšlenek. A právě tam a v tu chvíli mi dochází, že on vlastně nikdy neměl žádnou pubertu - aspoň ne tu normální. Potřesu hlavou.

V myšlenkách bloumám zpátky na ples, k tanci s doktorem Flynnem a následně k Christianovu strachu, že mi o něm Flynn něco vykládal. Christian přede mnou ještě něco skrývá. Jak se mů žeme pohnout z místa, když to vnímá takhle? Myslí si, že bych ho opustila, kdybych se to o něm dozvěděla. Myslí si, že ho opustím, když bude sám sebou. *Je zkrátka příliš komplikovaný.*

Jak se přibližujeme k jeho domovu, Christianova napjatost narůstá tak, že je doslova hmatatelná. Cestou očima skenuje chodníky a postranní uličky, pohledem těká ze strany na stranu a já vím, že jím pátrá po Leile. Přistihuju se u téhož. Každá mladá brunetka upadá v podezření, ale Leilu nespatříme.

Když zajíždíme do garáží, Christian už má rty stažené do přísné linky. Krátce mě napadá, proč jsme se sem vraceli, když kvůli tomu bude tak nervózní a napružený. V garáži hlídkuje Sawyer. Audi je pryč. Jakmile Christian zaparkuje vedle SUV, přichází mi otevřít dveře.

„Zdravím, Sawyere," zamumlám na pozdrav.

„Slečno Steeleová," pokyne mi. „Pane Greyi."

„Žádné známky?" ptá se ho Christian.

„Ne, pane."

Christian úsporně kývne, popadá mě za ruku a odvádí k výta hu. Vidím na něm, jak mu to v hlavě šrotuje - duchem je naprosto nepřítomný. Když jsme uvnitř, otáčí se na mě.

„Sama se odsud nehneš na krok. Rozumíš?" vyjede na mě.

„Jasně." *Ježíši - mohl by ses uklidnit.* Ale nakonec mi ten jeho výstup vyvolá úsměv na tváři. Mám chuť se vítězoslavně poplácat po rameni - tohle je ten muž, kterého znám, dominantní a rázný. Připadá mi neu věřitelné, že mi ještě před týdnem naháněl takový strach, když se mnou mluvil tímhle způsobem. Teď už ho chápu mnohem lépe. Je to jeho obranný mechanismus. Je vynervovaný z Leily, miluje mě a chce mě chránit.

„Je tu snad něco k smíchu?" zabručí a já v jeho výrazu spatřím stopu pobavení.

„Jo, ty."

„Já? Slečno Steeleová. Co je na mně k smíchu?" našpulí se. Christian s našpulenou pusou je… sexy.

„Nešpul tu pusu."

„Proč?" Teď už se fakt baví.

„Protože to na mě působí stejně jako na tebe, když udělám to hle…" Schválně si skousnu ret.

Zvedá obočí, překvapeně a zároveň potěšeně. „Opravdu?" Zno vu našpulí rty a sehne se, aby mi dal letmou cudnou pusu.

Vycházím mu vstříc a v nanosekundě, v okamžiku, kdy se naše rty setkávají, se povaha toho polibku mění - zároveň s naším dotykem se mým krevním řečištěm prožene ohnivá smršť a vrhá mě k němu.

Najednou mám prsty zabořené v jeho vlasech a on mě chytá a tlačí na stěnu výtahu. V dlaních svírá můj obličej a přidržuje si mě u rtů, zatímco naše jazyky se spolu divoce milují. A já netuším, jestli za to může ten těsný prostor výtahu, díky kterému všechno kolem nás působí mnohem reálněji, ale naprosto zřetelně cítím jeho potřebu, jeho obavy, jeho vášeň.

Bože můj. Já ho chci, tady, teď.

Výtah cinkne, zastavuje a dveře se otevírají. Christian ode mě odtrhává obličej, ale boky mě stále špendlí ke stěně a já cítím, jak moc je vzrušený.

„No páni," vypraví ze sebe zadýchaně.

„No páni," napodobím ho a nutkavě vtáhnu vítaný doušek vzduchu do plic.

Užasle na mě upírá spalující pohled. „Co to se mnou děláš, Ano?" Palcem mi přejíždí po spodním rtu.

Koutkem oka registruju Taylora ve vstupní hale, jak couvá

o krok zpátky, aby dál nezíral přímo na nás. Natáhnu se a zlehka políbím Christiana do koutku těch nádherně vykrojených úst.

„To samé, co ty se mnou, Christiane."

Ustupuje a bere mě za ruku, oči má teď ztemnělé, zastřené.

„Pojď," řekne rázně.

Taylor je stále tam, čeká na nás v diskrétní vzdálenosti.

„Dobrý večer, Taylore," zdraví ho Christian přívětivě.

„Pane Greyi, slečno Steeleová."

„Včera jsem byla paní Taylorová," zaculím se na něj a on se mír ně začervená.

„To zní hezky, slečno Steeleová," zhodnotí Taylor věcně.

„Taky si myslím."

Zamračený Christian mi zmáčkne ruku. „Pokud jste vy dva spolu skončili, rád bych obdržel hlášení." Očima zlostně špikuje Taylora, který najednou vypadá velmi nesvůj, a já se uvnitř celá scvrkávám. Právě jsem překročila přípustnou mez.

„Omlouvám se," naznačím Taylorovi, který dřív než se otočím, abych následovala Christiana, pokrčí rameny a laskavě se na mě usměje.

„Hned jsem u vás. Jen potřebuju na slovíčko se slečnou Steeleovou," houkne na něj Christian a já vím, že jsem v průšvihu.

Christian mě odvádí do ložnice a zavírá za námi dveře.

„Buď tak laskavá a neflirtuj s personálem, Anastasie," vypálí 11a mě. Otevírám pusu, abych se hájila. Pak ji zase zavírám - a znovu otevírám.

„Já neflirtovala. Chovala jsem se přátelsky - to je rozdíl."

„Neflirtuj s personálem a nechovej se k němu přátelsky. Nelíbí se mi to."

Ach jo. Sbohem, bezstarostný Christiane.

„Omlouvám se," zamumlám a skláním pohled ke svým prstům. A to jsem se v jeho přítomnosti necítila jako malá celý den. Vztáhne ruku a sevře mi v ní bradu, zvedá mi hlavu, abych se mu podívala do očí.

„Ty víš, jak moc žárlím," zašeptá.

„Nemáš k tomu žádný důvod, Christiane. Vlastníš mé tělo i mou duši."

Zaraženě zamrká, jako by bylo těžké ten holý fakt zpracovat. Naklání se a dává mi rychlou

pusu, ale není v ní ani stopy po vášni, kterou jsme před chvílí zažili ve výtahu.

„Nezdržím se dlouho. Chovej se tu jako doma," zab ručí a otáčí se k odchodu, nechává mě stát uprostřed ložnice, otřesenou a zma tenou.

Proč proboha žárlí na Taylora? nechápavě kroutím hlavou.

Kontroluju čas na budíku. Je teprve něco po osmé. Měla bych si na zítra připravit oblečení do práce. Odcházím nahoru do svého pokoje a otevírám dveře šatny. Je prázdná. Všechno oblečení je pryč. *To ne!* Christian mě vzal za slovo a všeho se zbavil. *Do háje.*

Podvědomí mě zpraží pohledem. *To máš za tu svou prořízlou pusu.*

Proč mě bral doslova? V tu chvíli se mi hlavou rozezní mámina slova, aby mě dál pronásledovala: *Muži jsou tak přímočaří, miláčku.* S rozmrzelým výrazem zírám na ten prázdnotou zející prostor. Byly tu i nějaké opravdu hezké šaty, například ty stříbrné, co jsem měla na plese.

Zdrceně se obracím zpátky do pokoje. *Tak počkat - co se to tu děje?* Není tu iPad. A kde je můj Mac? *To ne!* Nejdřív mě vztahovačně napadá, že je třeba ukradla Leila.

Schody dolů beru po dvou a letím zpátky do Christianovy lož nice. A tam to všechno je. Na nočním stolku leží můj Mac, iPad i aktovka.

Otevírám dveře šatny. A uvnitř je mé oblečení - úplně všechno - dělí se o prostor s věcmi Christiana. Kdy se to stalo? Proč mě nikdy předem nevaruje, než něco takového udělá?

Otáčím se a zjišťuju, že stojí ve dveřích šatny.

„Vida, už to stihli přestěhovat," poznamenává nepřítomně.

„Co se děje?" ptám se ho. Tváří se nějak pochmurně.

„Taylor si myslí, že sem Leila chodila nouzovým schodištěm. Musela od něj mít klíč. Všechny zámky už vyměnili. Taylorův týni prohledal celý byt. Není tu." Odmlčí se a prohrábne si vlasy rukou. „Přál bych si vědět, kde teď je. Odolává všem našim pokusům ji najít, a přitom potřebuje pomoc." Na čele se mu prohlubují vrásky a mé předešlé dotčení se kamsi rozplývá. Objímám ho pažemi. Balí si mě do náruče a líbá mě do vlasů.

„Co uděláš, až ji najdeš?"[1] zajímám se.

„Doktor Flynn pro ni má místo."

„A co její manžel?"

„Ten si nad ní umyl ruce." Christianův hlas hořkne. „Její rodina žije až v Connecticutu. Myslím, že se v tom teď plácá úplně sama."

„To je smutné."

„Nevadí ti, že máš své věci tady? Chci se s tebou o ten pokoj podělit," navrhuje mi tiše.

No pane jo, rychlá změna směru.

„Nevadí."

„Chci, abys se mnou spala. Když jsi se mnou, nemám noční můry."

„Ty máš noční můry?"

„Jo."

Utahuju své objetí. Bože můj. Další závaží. Jednomu by to utrhlo srdce.

„Právě si tu připravuju věci na zítra do práce," prohodím.

„Do práce?!" vyjekne, jako bych použila sprosté slovo. Pouští mě a opírá se do mě hrozivým pohledem.

„No ano, do práce," opakuju, zmatená jeho extrémní reakcí.

Zírá na mě s totálně nechápavým výrazem. „Ale Leila - ona je někde venku…" odmlčí se. „Nechci, abys chodila do práce."

Cože? „To je směšné, Christiane. Já do práce musím."

„To teda nemusíš."

„Mám novou práci, která mě moc baví. Samozřejmě, že tam musím." *O čem to mluví?*

„Ne, nemusíš," opakuje důrazně.

„Ty si snad myslíš, že tady budu sedět a kroutit palci, zatímco ty si budeš venku hrát na vládce vesmíru?"

„Abych byl upřímný… tak jo."

Ach, můj ty Stíne… dej mi sílu.

„Christiane, já potřebuju jít do práce."

„Ne, nepotřebuješ."

„Ovšem Že Ano." Řeknu to pěkně pomalu jako malému dítěti.

Zamračí se na mě. „Není to bezpečné."

„Christiane - musím pracovat, abych se uživila. Budu v pořádku."

„Ne, ty nemusíš pracovat, aby ses uživila - a jak víš, že budeš v pořádku?" Skoro na mě křičí.

Co si jako myslí? To si mě bude vydržovat? To je přece naprosto absurdní - znám ho jak dlouho, pět týdnů?

Už je naštvaný, šedé oči po mně metají blesky, ale mně je to u pozadí.

„Prokristapána, Christiane, Leila stála těsně u tvé postele a ne ublížila mi, a ano, opravdu musím pracovat. Nechci ti být ničím zavázána. A musím splácet studentské půjčky."

On stahuje rty do nekompromisní přímky a já si dávám ruce v bok. V tomhle mu teda ustoupit nehodlám. Kdo si kčertu myslí, že je?

„Nechci, abys chodila do práce."

„To není tvoje věc, Christiane. O tom rozhodovat nebudeš."

Zajíždí si rukou do vlasů a propaluje mě pohledem. Vteřiny, minuty ubíhají a my na sebe zlostně hledíme.

„Půjde s tebou Sawyer."

„Christiane, to není třeba. Chováš se iracionálně."

„Iracionálně?" zahřímá na mě. „Buď s tebou půjde, nebo se fakt začnu chovat iracionálně

a zavřu tě tu."

To by přece neudělal, nebo jo?

„Jak to chceš udělat?"

„Něco už vymyslím, Anastasie. Nezahrávej si se mnou."

„Tak fajn!" podvoluju se a zvedám obě ruce, abych ho uklidnila. *Do háje*

- Stín se vrátil v plné parádě.

Dál stojíme a mračíme se na sebe.

„Fajn - Sawyer může jet se mnou, když ti to udělá dobře," podřizuju se a důkladně protáčím panenky. Christian přivře oči

a výhrůžně pokročí mým směrem. Okamžitě o krok ustupuju. On se zaráží a zhluboka se nadechuje, zavírá oči a obě ruce si zatíná do vlasů. Ouha, Stín je opravdu hodně vytočený.

„Můžu tě tu provést?"

Prohlídka? Teď? Děláš si ze mě srandu?

„Tak jo," souhlasím ostražitě. Další změna kurzu - pan Náladový je zpátky na scéně. Napřáhne ke mně ruku, a když ho za ni beru, lehce mě stiskne.

„Nechtěl jsem tě vystrašit."

„Nevystrašil jsi mě. Až na to, že už jsem byla pomalu na útěku," zavtipkuju.

„Na útěku?" vyděsí se.

„Jen žertuju!" *Pro Kristovy rány…*

Vede mě ven z šatny a já tu chvilku využívám k uklidnění. Tělem se mi ještě pořád valí adrenalin. Hádka se Stínem není právě procházka růžovou zahradou.

Provádí mě po bytě, ukazuje mi nejrůznější místnosti. Kromě herny jsou nahoře ještě další tři samostatné ložnice. Zaujme mě zjištění, že Taylor a paní Jonesová mají nahoře své

zázemí - kuchyň, rozlehlý obývák a každý svůj pokoj. Paní Jonesová se ještě nevrátila z návštěvy u své sestry, která žije v Portlandu.

Dole mě zvlášť zaujme místnost, která se nachází naproti jeho pracovně - televizní salonek s příliš velkou plazmou a nejrůznějšími herními konzolemi. Je útulný.

„Takže ten Xbox nakonec máš?" uchechtnu se.

„Jo, ale jsem v tom děsnej. Elliot mě vždycky rozseká. Byla to fakt sranda, když sis myslela, že moje herna vypadá takhle." Usměje se na mě a jeho podráždění se stává minulostí. Díkybohu se mu vrátilo dobré rozpoložení.

„To mě těší, že vám připadám zábavná, pane Greyi," pozname návám upjatě.

„Však taky jste, slečno Steeleová - pokud se zrovna nerozčilujete, samozřejmě."

„Obvykle se rozčiluji, když se vy chováte nerozumně."

„Já? A chovat se nerozumně?"

„Ano, pane Greyi. Nerozum by mohlo být vaše druhé jméno."

„Já nemám druhé jméno."

„V tom případě by Nerozum přesně sedělo."

„Myslím, že to je věc názoru, slečno Steeleová."

„Zajímal by mě profesionální názor doktora Flynna." Christian se na mě zašklebí.

„Myslela jsem, že tvé druhé jméno je Trevelyan."

„Ne. To je příjmení."

„Ale nepoužíváš ho."

„Je příliš dlouhé. Jde se dál," zavelí.

Následuju ho z televizního pokoje, skrz obývák do hlavní chodby, kolem úklidové místnosti a působivého vinného sklípku, až do Taylorovy rozlehlé, skvěle vybavené

kanceláře. Když vstupujeme, Taylor se zvedá. Dokonce se sem vejde zasedací stůl pro šest lidí. Nad jiným pracovním stolem je řada monitorů. Neměla jsem tušení, že má byt vlastní kamerový systém. Zdá se, že monitoruje balkon, schodiště, služební výtah a vstupní halu.

„V pořádku, Taylore. Jen to tu Anastasii ukazuju."

Taylor přikývne, ale neusměje se. Zajímalo by mě, jestli taky dostal za uši, a proč ještě pořád pracuje. Když mu věnuju plachý úsměv, zdvořile mi pokyne hlavou.

Nakonec se ocitáme před knihovnou.

„A tady už jsi samozřejmě byla." Christian otevírá dveře. Můj pohled spočine na zeleném plátně kulečníkového stolu.

„Zahrajeme si?" navrhuju. Christian se s překvapeným výrazem usměje.

„Klidně. Už jsi to někdy hrála?"

„Párkrát," zalžu a on podezíravě přimhouří oči a skloní hlavu k rameni.

„Ty jsi beznadějný lhář, Anastasie. Bud jsi to nikdy nehrála, nebo…" Olíznu si rty. „Máš strach si trochu zasoutěžit?"

„Strach z malé holky, jako jsi ty?" utahuje si ze mě laškovně.

„Tak uzavřeme sázku, pane Greyi."

„To jste si až tak jistá, slečno Steeleová?" culí se na mě v neskrývaném pobavení. „A co byste dala v sázku?"

„Když vyhraju, vezmeš mě znovu do herny."

Zůstává na mě udiveně hledět, jako by nedokázal tak docela porozumět tomu, co jsem právě vyslovila.

„A když vyhraju já?" chce vědět, když se z toho otřesu vzpamatuje.

„To už je na tobě."

Zatímco si promýšlí odpověď, špulí pusu. „Tak dobrá, dohodnulo," ušklíbne se. „Chceš hrát pool, anglický biliár, nebo karambol?"

„Pool, prosím, ty další dva neznám."

Ze skříňky pod jednou z knihoven vyndává velký kožený kufřík. I) vnitř si v sametu hoví kulečníkové koule. Rychle a zručně je nasazuje do trojúhelníku na sukno stolu. Myslím, že jsem nikdy předtím nehrála kulečník na tak velkém stole. Podává mi tágo a křídu.

„Je libo otevírací strk?" předstírá zdvořilost. On se v tom vyžívá myslí si, že vyhraje.

„Je.“ Konec tága si potírám křídou, jejíž přebytky jemně sfouknu, aniž bych na něj přestala upírat pohled zpod svých řas. Ten jeho přitom těžkne.

Zamířím na bílou kouli a svižným čistým šťouchem ji vystřelím ke kouli na hrotu trojúhelníku takovou silou, že jedna z pruhovaných zajíždí do pravé horní kapsy jako po másle. Ostatní koule se rozprsknou všude kolem.

„Beru si půlky,“ pronáším nevinně a střídmě se na něj usměju. V pobavení se mu zavlní rty.

„Poslož si,“ reaguje uhlazeně.

V rychlém sledu se mi daří umístit další tři koule. Uvnitř radostně křepčím. V tuhle chvíli jsem Josému neskonale vděčná za to, že mě naučil kulečník hrát - a to tak, že dobře. Christian mě netečně sleduje, nedává najevo vůbec nic - ale zdá se, že jeho pobavený výraz vadne. O vlásek míjím zelenou půlku.

„Víš, Anastasie, mohl bych tu stát celý den a pozorovat, jak se nad tím stolem skláníš a natahuješ," libuje si uznale.

Rudnu. Díkybohu, že mám na sobě džíny. Spokojeně se kření. Pokouší se mě rozptylovat, prevít jeden. Svléká si ten krémový svetr přes hlavu, přehazuje ho přes opěradlo židle a s úsměvem lenivě přistupuje ke svému prvnímu šťouchu.

Sklání se nízko nad stůl a mně vysychá v ústech. *Uf, už vidím, co tím myslel*. Christian v dobře padnoucích riflích a bílém triku, ohnu tý, takhle… vskutku je na co se dívat. Dočista z toho ztrácím nit. Rychle za sebou zasouvá čtyři koule, ale pak chybuje umístěním bílé.

„Velmi elementární chyba, pane Greyi," dobírám si ho.

Vytáhne jeden koutek. „Ach, slečno Steeleová, jsem pouhý chybující smrtelník. Věřím, že vy si s tím poradíte."

Naznačuje mi rukou ke stolu.

„Nesnažíš se schválně prohrát, že ne?“

„Ale ne. S tím, na co si myslím, když vyhraju, chci rozhodně vy hrát, Anastasie." Pak nonšalantně pokrčí rameny. „Vlastně, já chci vyhrát vždycky."

Zúžím na něj oči. *Když myslíš*… Právě teď jsem tak šťastná, že mám tu modrou halenku s příhodně otevřeným výstřihem. Obchá zím stůl a nakláním se nad ním nízko při každé

příležitosti, která se nabídne - poskytuju tak Christianovi plný výhled na mé pozadí, či záňadří, kdykoliv je to možné. Tuhle hru můžou hrát dva.

Střelím po něm koutkem oka.

„Já vím, o co se tu snažíš," zašeptá se zastřeným pohledem.

Koketně nakláním hlavu a mazlím se s tágem, zlehka ho třu v sevřené dlani nahoru a dolů. „Hm. Jen se rozhoduju, kam povedu další šťouch," pronesu nevzrušeně.

Natahuju se přes stůl, abych strkla do oranžové půlky a dostala ji tak do lepší pozice. Pak si stoupám přímo před Christiana a shý bám se pod stůl pro bílou kouli. Připravuju si další šťouch, natisknutá těsně ke stolu.

Zaslechnu Christianův ostrý nádech - a samozřejmě míjím. *Sakra.*

Zatímco jsem stále ohnutá přes stůl, stoupá si těsně za mě a po kládá mi ruku na zadek.

„Vrtíte mi tu s tímhle před nosem, abyste mě rozptylovala, sleč no Steeleová?" Tvrdě mě plácne.

Až se zajíknu. „Přesně tak," odpovídám, protože je to pravda.

„Rozmysli si, co si přeješ, bejby."

Promnu si pozadí a on se odebírá na druhý konec stolu, kde se předklání, aby pokračoval ve hře. Kristepane, mohla bych se na něj dívat celý den. Trefuje červenou a ta padá do levé kapsy. Směruje tágo na žlutou - do pravé horní - a těsně míjí.

Zakřením se.

„Červená mučírno, už jdu," zlobím ho.

Jenom zvedá jedno obočí a ukazuje mi, abych pokračovala. Rychle se vypořádávám se zelenou půlkou a s klikou se mi daří umístit poslední - oranžovou.

„Vyber si kapsu," zavrní Christian. Zní, jako by mluvil o něčem jiném, o něčem temném a neslušném.

„Levá horní." Zacílím na černou, šťouchnu do ní, ale míjím. Ustřelí úplně jinam. *Kčertu.*

Christian se zlomyslně zašklebí, sklání se nad stůl a rychle se zb avuje svých posledních dvou plných. Téměř slyším svůj zhrublý dech, když ho při tom sleduju, jeho pružné tělo napnuté nad stolem. Narovnává se a maže si tágo křídou, propaluje mě u toho pohledem.

„Když vyhraju.

Ach, ano?

„Ohnu tě přes tenhle stůl, naplácám ti na něm a pak tě na něm ošukám.“

A kruci. Každičký sval pod úrovní mého pasu se křečovitě napíná.

„Pravá horní," zapřede, namíří na černou a sehne se, aby do ní šťouchnul.

Kapitola 11

Christian s lehkostí a elegancí strkne do bílé koule, která ladně p ropluje napříč stolem, políbí černou a ta se pomaloučku, polehoučku rozkutálí, na kraji propadliště se zachvěje a nakonec přepadá do pravé horní kapsy.

Zatraceně.

Christian se zvedá, po tváři se mu zvolna rozlévá vítězoslav ný úsměv a- ted-mi-patříš-Steeleová. Odkládá tágo a kradmo se ke mně blíží a s ním i jeho rozcuch, džíny a bílé triko. Teď vůbec nevypadá jako výkonný ředitel - vypadá jako nějaký špatný hoch z ghetta. To mě podrž, a je tak sexy.

„Nehodláš se z té porážky zhroutit, viď?“ utrousí a stěží přitom udrží koutky úst v klidu.

„To záleží na tom, jak moc mi naplácáš," zašeptám a ve snaze neztratit rovnováhu se opírám o tágo. Bere mi ho z ruky a dává stranou. S prstem za mým výstřihem si mě táhne k sobě.

„No tak si ty vaše prohřešky pěkně sečteme, slečno Steeleová." Nastavuje mi před obličej své dlouhé prsty. „Za prvé, necháváte mě žárlit na mé vlastní zaměstnance. Za druhé, hádáte se se mnou

kvůli práci. A za třetí, posledních dvacet minut na mě provokativně vrtíte rozkošnou prdelkou.“

V očích mu vzrušeně zaplane, nakloní se a otře se nosem o můj. „Chci, aby sis svlékla džíny a tuhle báječnou halenku. Hned." Vtiskne mi lehoučký polibek na rty a nonšalantně odkráčí ke dveřím, aby je zamkl.

Když se otočí a ukotví pohled na mně, oči mu už doslova sálaj í. Strnule stojím, paralyzovaná, jako přikovaná, srdce mi divoce buší a prudce pumpuje krev do žil, jenže nejsem schopná pohnout jediným svalem. Jediná věc, na kterou jsem schopná se soustředit, je: *Tohle děláš pro něj.* Zní mi to v hlavě pořád dokola, jako nějaká mantra.

„To oblečení, Anastasie. Zdá se, že ho máš stále na sobě. Sundej si ho, nebo to udělám za tebe.“

„Tak to udělej." Konečně nacházím hlas, zní hluboce a inten zivně. Christian vycení zuby v dravčím úsměvu.

„Ó, slečno Steeleová. To je podřadná práce, ale myslím, že bych tu výzvu mohl přijmout."

„Vy obvykle přijímáte většinu výzev, pane Greyi." Zvedám obočí a on se na mě ušklíbne.

„Vůbec nechápu, co tím myslíte, slečno Steeleová." Cestou ke mně se zastavuje u malého stolku vestavěného do jedné z knihoven. Natahuje se na něj pro třiceticentimetrové plexisklové pravítko. Přidrží ho za oba konce, a když na mě znovu pohlédne, napruží ho.

U všech svátých - on si vybral nástroj. Jazyk se mi lepí na patro. Najednou pocítím

nával horka a rozechvění na všech správných místech.

Jenom Christian mě dokáže vzrušit pouhým pohledem a ohnutím pravítka. Zasouvá si ho do zadní kapsy kalhot a lenivě se vydává mým směrem, oči zastřené a plné věcí příštích. Beze slova

se přede mnou sesouvá na kolena a rychle a zručně mi rozvazuje tkaničky, potom mi zouvá conversky a svléká ponožky. Opírám se

o kulečníkový stůl, abych to ustála. Upřeně na něj shlížím a žasnu nad hloubkou citů, které k tomuto nádhernému zničenému muži cítím. Miluju ho.

Bere mě za boky, prsty strká za pas mých džin a rozepíná mi knoflík i zip. Dívá se na mě zpod dlouhých řas, na rtech ten nejchlípnější úsměv, a pomalu mi ty kalhoty stahuje dolů. Vystupuju z nich, šťastná, že mám na sobě ty hezké kalhotky, a on mě chytá vzadu za stehna a směřuje nosem vzhůru až do mého klína. Prakticky na místě sublimuju.

„Chci ti to udělat celkem drsně, Ano. Budeš mě muset zarazit, když to na tebe bude moc," vydechne.

Bože můj. A líbá mě tam. Tiše zakňourám.

„Únikové slovo?" hlesnu.

„Ne, žádné únikové slovo, prostě mi řekneš, abych přestal. Rozumíš?" Znovu mě líbá, mazlí se se mnou. *To je ale pocit.* Stoupá si a spoutává mě intenzivním pohledem. „Odpověz," nařizuje mi mírně.

„Jo… ano, rozumím." Mate mě, že na tom tak trvá.

„Celý den kolem sebe trousíš narážky a dáváš mi zmatené signály, Anastasie," šeptá. „Prý máš strach, že se mi obrušují hrany. Nejsem si jistý, co jsi tím myslela, ani jak vážná jsi při tom byla, ale však už na to přijdeme. Ještě se nechci vracet do herny, ale můžeme něco zkusit i tady. Jen - pokud se ti to nebude líbit, musíš mi slíbit, že mi to řekneš." Jeho předešlá suverénnost se přetavila do horoucí naléhavosti.

Ne, prosím, neměj strach, Christiane.

„Řeknu ti, abys přestal. Žádné únikové slovo," opakuju po něm, abych ho uklidnila.

„Jsme milenci, Anastasie. A milenci žádná úniková slova nepotřebují." Svraští čelo. „Nebo snad ano?"

„Myslím, že ne," zamumlám. *Ježkovy zraky - jak to mám vědět?*

„Slibuju."

Ještě jednou se na mě soustředěně zadívá, pátrá v mém výrazu po jakémkoliv náznaku, že bych mohla ztratit odvahu. Jsem nervózní, ale taky vzrušená. Budu to dělat o moc radši, teď když vím, že mě miluje. Je to tak jednoduché, a právě teď o tom prostě nechci nijak zvlášť přemýšlet.

Ve tváři se mu pomalu usídluje úsměv. Začíná mi rozepínat halenku, jeho hbité prsty si s ní poradí raz dva, ale nesundává mi ji. Natahuje se kolem mě a bere do ruky tágo.

A kruci, co s ním hodlá dělat? Pocítím nepatrný záchvěv strachu.

„Hrajete velmi dobře, slečno Steeleová. Musím přiznat, že jsem překvapen. Co kdybyste umístila černou?“

Zapomínám na strach a s úšklebkem přemítám, proč by ho to, sakra, mělo překvapovat - sexy arogantního mizeru. Má vnitřní bohyně se v zákulisí rozcvičuje a trénuje prostná - s úsměvem kočky Šklíby.

Stavím si bílou kouli. Christian obchází stůl, a když se shýbám, abych na ni zacílila, stoupá si přímo za mě. Pokládá ruku na mé pravé stehno, dlaní mi po něm přejíždí nahoru a dolů, pod zadek a zase zpátky, jemně mě přitom laská.

„Pokud v tom budeš pokračovat, netrefím se,“ špitnu. Zavírám oči a vychutnávám si ten pocit, který ve mně dotyk jeho ruky vy volává.

„Je mi úplně jedno, jestli se trefíš, nebo ne, bejby. Jen jsem tě chtěl vidět takhle - nataženou přes kulečníkový stůl, prakticky bez oblečení. Máš vůbec tušení, jak moc svůdně právě teď vypadáš?'[1]

Cítím, jak rudnu, a vnitřní bohyně si vráží mezi zuby růži a začíná se vlnit v rytmu tanga. Zhluboka se nadechuju, snažím se ho ignorovat a zamířit na šťouch. Nemožné. Nepřestává mě totiž hladit.

„Levá horní,“ vydechnu. Vypálím na bílou kouli a on mě v tom okamžiku silně plácne, přímo přes zadek.

Je to tak nečekané, že vyjeknu. Bílá koule trefuje černou, která naráží do mantinelu pěkný kus od kapsy. Christian mě znovu laská na hýždích.

„Ach, myslím, že to budeš muset zkusit znovu," zašeptá. „Musíš se soustředit, Anastasie."

Už jsem celá zadýchaná, vzrušená tou hrou. Christian přechází na druhý konec stolu, kde mi staví černou kouli, a pak mi posílá bílou. Vypadá tak zhýrale, těžký pohled, chlípný úsměv. Jak mu mám asi odolat? Chytám ji a pokládám na místo, připravuju se k dalšímu pokusu.

„O-ou," napomíná mě. „Jen vydrž." On prostě miluje, když může prodlužovat mou agónii. Přiloudá se zpátky a zase si stoupá za mě. Znovu zavírám oči, tentokrát mě začíná hladit na levém stehně, stoupá po něm vzhůru, aby v dlani polaskal mou levou půlku.

„Pal," zavrní.

Uniká mi tichý sten, svaly v podbřišku už se mi samou touhou kroutí. Snažím se - opravdu usilovně - soustředit na to, kam mám bílou koulí trefit tu černou. Přesouvám se o kousek vpravo a on mě následuje. Zno vu se shýbám nízko nad stůl. S posledními zbytky duševních

sil - kterých mi znatelně ubylo, protože vím, co se stane, již zahraju - zamířím a opět šťouchnu do bílé. Christian mě zase pleskne, a pořádně.

Au! A já znovu míjím. „Ale ne!" zaúpím.

„Ještě jednou, bejby. A když mineš i tentokrát, tak opravdu dostaneš, co si zasloužíš."

Co, co si zasloužím?

Naposledy staví černou na místo a zoufale pomalu se vrací zpát ky, až zase stojí za mnou a znovu mě laská na hýždích.

„To dokážeš," přesvědčuje mě.

Ale ne, ne když mě budeš takhle rozptylovat. Natlačím se mu do dlaně a on mě lehce klepne.

„Nedočkavá, slečno Steeleová?" zapřede.

Jo. Protože tě chci.

„Tak to abychom se jich zbavili." Zlehka mi sune kalhotky dolů po stehnech a svléká mi je. Nevidím, co s nimi dělá, ale cítím se strašně obnažená, když mi pak tiskne po jednom jemném polibku na obě půlky.

„Můžeš hrát, bejby."

Mám chuť zoufale zavýt. To nezvládnu, vím, že minu. Zacílím na bílou, strknu do ní, ale ta se díky mé zbrklosti černé ani nedotkne. Čekám na ránu, ale žádná nepřichází. Místo toho se nade mnou sklání a tiskne mě ke stolu, z ruky mi bere tágo a odkutálí ho k mantinelu. Cítím ho za sebou, připraveného, jak se ke mně zezadu tlačí.

„Netrefila ses," broukne mi do ucha. Tvář mám natisknutou k měkkému suknu. „Polož si ruce dlaněmi na stůl."

Poslechnu ho.

„Dobře. A teď ti naplácám, třeba se příště trefíš." Přesouvá se tak, že stojí po mé levé straně a *tvrdě* se mi opírá o bok.

Vzdychnu, srdce se mi probíjí až do pusy. Můj dech se mění v sérii nepravidelných mělkých pohybů a žilami se mi valí žhavé těžké vzrušení. Něžně mě hladí na odhaleném pozadí, druhou

ruku mi klade do týla, kde si bere plnou hrst mých vlasů. Loket mi opírá o záda a tlačí mě jím dolů. Jsem úplně bezmocná.

„Roztáhni nohy,“ zavrní. Na okamžik zaváhám. A on mě silně udeří - tím pravítkem! Ten zvuk je ostřejší než jeho štípnutí. Překvapeně zalapám po dechu a on mě pleskne ještě jednou.

„Nohy!“ houkne na mě.

Dávám je od sebe, celá bez dechu. A pravítko dopadá znovu. Pálí to, ale to prásknutí o holou kůži zní hůř, než jak ho skutečně vnímám.

Zavírám oči a vstřebávám tu bolest. Není to tak zlé, navíc slyším, jak Christianovi hrubne dech. Švihá mě znovu a znovu a zno vu a já u toho sténám. Nejsem si jistá, kolik dalších úderů ještě vydržím, ale slyšet ho tak vzrušeného ve mně živí mé vlastní vzrušení i vůli pokračovat dál. Vstupuju do temného zákoutí své duše, do těch míst ve svém nitru, která neznám moc dobře, ale která už jsem jednou navštívila - v herně, s Tallisem. Přichází další z ran a mně se z hrdla dere hlasitý sten, na který Christian zareaguje svým vlastním. Znovu mě pleskne, a ještě jednou - tentokrát silněji. To už se mi bolestí stáhne obličej.

„Dost.“ To slovo mi splyne ze rtů dřív, než si vůbec uvědomím, že jsem ho vyslovila. Christian pravítko okamžitě pouští a uvolňuje své sevření.

„Konec?“ zašeptá.

„Jo.“

„A teď tě chci ošukat,“ zachraptí sevřeně.

„Tak to udělej," vzdychnu roztouženě. Zatímco ležím na stole a ztěžka oddechuju, rozepíná si zip. A já vím, že i teď bude drsný.

Znovu žasnu nad tím, že jsem mu dovolila - a ano, že jsem si vychutnala

- to, co mi až doteď dělal. Je to tak temné, ale takový je on.

Proniká do mě dvěma prsty a zakrouží jimi. Ten pocit je mimořádný. Se semknutými víčky se tomu poddávám. Vnímám vypovídající zvuk trhané fólie a pak už stojí za mnou, mezi mýma nohama, a rozevírá je ještě víc.

Noří se do mě, pomalu mě naplňuje. Slyším, jak samým uspokojením zavzdychá, až mi přitom radostí poskočí srdce. Pevně mě chytá za boky, ustupuje zpátky a tentokrát do mě vráží tak prudce, až vykřiknu. Na chvíli strne.

„Ještě?“ zeptá se tiše.

„Jo, jsem v pořádku. Jen pokračuj… vem mě s sebou," šeptám zadýchaně.

Zhluboka zasténá, udělá pohyb zpět a znovu se živelně vrhá mým směrem. A

takhle to opakuje stále dokola, záměrně pomalu - drsný surový nebeský rytmus.

Zatraceně... Cítím, jak se začínám chvět. A on to cítí taky, zvyšuje tempo a žene mě dál, výš, drsněji, rychleji. Až kapituluju, ex- ploduju pod ním v pustošícím a zároveň povznášejícím orgasmu, který mě vyvrhne úplně zničenou a vyčerpanou.

Jen mlhavě vnímám, jak se tomu taky odevzdává. Vykřikne mé jméno, zarývá mi prsty do boků a přestává se hýbat. Nakonec se na mě hroutí. Oba se sesouváme na podlahu a on si mě přitahuje k sobě do náručí.

„Děkuju, bejby," vypraví ze sebe a pokrývá mou zvednutou tvář lehounkými polibky. Otevírám oči, abych se na něj podívala, a on si mě přitahuje pevněji.

„Máš odřenou tvář od sukna," poznamenává a zlehka mi ji tře. „Jaké to bylo?" ptá se a upírá na mě obezřetný pohled.

„Zatraceně skvělé," ujišťuju ho. „Líbí se mi, když jsi drsný, Christiane, a taky se mi líbí, když jsi něžný. Protože jsi to ty."

Zavírá oči a tiskne mě k sobě ještě víc.

Ježkovy oči, já jsem tak unavená.

„Ty nikdy nezklameš, Ano. Jsi krásná, chytrá, vyzývavá, vtipná, chodíc í bohyně sexu a já každý den děkuju boží prozřetelnosti, že jsi na to interview dorazila ty, a ne Katherine Kavanaghová.“ Políbí mě do vlasů. S úsměvem na rtech mu zívnu do hrudi. „Už tě unavuju,“ zkonstatuje. „Pojď. Koupel, pak postel.“

Ležíme naproti sobě v Christianově vaně, ponořeni až po brady v pěně a obklopeni sladkou vůní jasmínu. Christian mi masíruje nohy, pěkně jednu po druhé. Je to tak skvělé, že by to mělo být nezákonné.

„Můžu se tě na něco zeptat?" zamručím.

„Samozřejmě. Na cokoliv, Ano, vždyť to víš.“

S důkladným nádechem si sedám, trochu u toho cuknu obličejem.

„Zítra, až půjdu do práce, mohl by mě Sawyer jen doprovodit ke vchodu a pak mě zase vyzvednout na konci dne? Prosím, Christiane. Prosím," žadoním.

Ruka mu ustrne v půli pohybu a zkrabatí se mu obočí. „Myslel jsem, že jsme se dohodli," utrousí přísně.

„Prosím," žebrám dál.

„A co oběd?"

„Připravím si něco s sebou, abych nikam nemusela. Prosím."

Dává mi pusu na nárt. „Zjišťuju, že je opravdu těžké ti říkat ne," zabručí, jako kdyby přiznával nějakou slabost. „Takže ven nepůjdeš?"

„Ne."

„Tak dobře."

Zářivě se na něj usměju. „Děkuju." Klekám si tak prudce, až voda vyšplouchne všude kolem, a dávám mu pusu.

„Nemáte vůbec zač, slečno Steeleová. Co dělá tvůj zadek?“ „Bolí, ale není to tak zlé. Ta voda to zklidňujea[1] „Jsem rád, že jsi mi řekla, abych přestal," řekne a upře na mě pronikavý pohled.

„To můj zadek taky.“ Zasměje se.

Protahuju se v posteli… tolik unavená. Je teprve půl jedenácté, ale já mám pocit, jako by byly tři ráno. Tohle musí být jeden z nejvíce vyčerpávajících víkendů mého života.

„To ti paní Actonová nedodala žádné pyžamo?" mlaskne Christian nespokojeně, když na mě pohlédne.

„Netuším. Nosím tvoje trika ráda,“ zamumlám ospale.

Jeho výraz se vyhlazuje, když se předklání, aby mě p olíbil na čelo.

„Musím ještě pracovat, ale nechci tě tu nechávat samotnou. Můžu použít tvůj notebook a přihlásit se přes něj k sobě? Nebudu tě rušit, když budu pracovat odsud?"

„To neni muj noubuk…" zahuhlám a usínám.

Rádio na budíku se zapíná a probouzí mě dopravním zpravodajstvím. Christian vedle mě ještě spí. Mnu si oči a zaostřuju na hodiny. Půl sedmé - příliš brzy.

Venku prší, snad poprvé za celé věky. Světlo, které odtamtud při chází, je tlumené a měkké. Cítím se tak útulně a pohodlně v tomhle obřím moderním monolitu s Christianem po boku. Protahuju se a otáčím se k exkluzivnímu modelu chlapa ležícího vedle mě. Otevírá oči a ospale zamžourá.

„Dobré ráno,“ usměju se, zlehka ho pohladím po tváři a nakláním se k jemnému polibku.

„Dobré ráno, bejby. Obvykle se budím dřív, než to začne ječet,“ zahučí překvapeně.

„Je nařízený na moc brzo.“

„To vskutku je, slečno Steeleová," zaculí se na mě. „Musím vstá vat." Dává mi pusu a pak už se zvedá z postele. Praštím sebou zpát ky na polštář. *Božínku.* Probouzet se ve všední den vedle Christiana Greye. Jak se to stalo? Zavírám oči a znovu usínám.

„No tak, ospalče, vstávej." Christian se nade mnou sklání. Oho lený, vymydlený, svěží… *Hmm, a tak skvěle voní*. V nažehlené bílé košili a černém obleku, bez kravaty - výkonný ředitel je zpátky. No to mě podrž, takhle vypadá taky dobře.

„Co?“ ptá se.

„Přála bych si, aby ses vrátil do postele."

Lehce rozevře rty, překvapený mým neslušným návrhem, a usměje se, skoro plaše. „Vy jste ale nenasytná, slečno Steeleová.
I když je ta myšlenka lákavá, mám v půl deváté schůzku, takže mu sím za chvíli vyrazit."

Ale ne! Prospala jsem nejspíš další hodinu. *Sakra*. K Christianovu obveselení skáču z postele jako střelená.

Rychle se sprchuju a oblékám, beru si to, co jsem si připravila včera. Vypasovanou šedou pouzdrovou sukni, světle šedou hedvábnou halenku a černé lodičky na vysokých podpatcích, všechno z mého nového šatníku. Rozčesávám si vlasy a pečlivě je spínám nahoru, načež se odebírám do velkého pokoje, aniž bych si byla zcela jistá tím, co bude následovat. Jak se vůbec dostanu do práce?

Christian popíjí kafe u snídaňového baru. Paní Jonesová je v kuchyni a připravuje omeletu se slaninou.

„Vypadáš nádherně," chválí mě Christian. Objímá mě jednou paží a tiskne mi polibek pod ucho. Koutkem oka zahlédnu, jak se paní Jonesová usmívá. A rudnu.

„Dobré ráno, slečno Steeleová," řekne, když přede mě staví omeletu se slaninou.

„Ach, děkuji. Dobré ráno,“ zašvitořím. Téda - na tohle bych si nejspíš zvykla.

„Pan Grey se zmínil, že si přejete vzít oběd s sebou do práce. Co byste si dala?“

Očima šlehnu po Christianovi, který se ze všech sil snaží udržet vážnou tvář. Sjíždím ho pohledem skrz přimhouřená víčka.

„Sendvič… salát. Spokojím se s čímkoliv," usmívám se široce na paní Jonesovou.

„Prostě vám něco připravím, madam."

„Prosím, paní Jonesová, říkejte mi Ano."

„Tak tedy, Ano." S úsměvem se otáčí, aby mi připravila čaj.

Páni… taková pohoda.

Obracím se k Christianovi, hlavu vyzývavě skloněnou na stranu. No tak, zkus mě obvinit z toho, že flirtuju s paní Jonesovou.

„Už musím jít, bejby. Taylor se vrátí a hodí vás se Sawyerem do práce."

„Jenom ke dveřím."

„Jistě. Jenom ke dveřím," protočí panenky. „I tak buď opatrná."

Ohlédnu se dozadu a zjišťuju, že Taylor už stojí na prahu. Chris tian se zvedá, chytá mě za bradu a dává mi pusu.

„Později, bejby."

„Měj se v práci hezky," volám za ním. Otáčí se, háže po mně tím svým oslnivým úsměvem, a pak už je pryč.

Paní Jonesová mi podává šálek čaje a já se najednou cítím trap ně, když jsme tu samy dvě.

„Jak dlouho už pro Christiana pracujete?" promluvím, protože mám pocit, že bych měla zapříst nějakou konverzaci.

„Zhruba čtyři roky," odpovídá přívětivě, když se pouští do přípravy mého oběda.

„Víte, tohle bych mohla udělat sama," pípnu, zahanbená pocitem, že mi takhle slouží.

„Vy si sněžte svou snídani, Ano. Tohle je moje práce. A dělám ji ráda. Je hezké starat se o někoho jiného než o pana Taylora a pana Greye," obdaří mě laskavým úsměvem.

Samými rozpaky mi růžoví tváře, najednou mám plnou hlavu otázek, které bych jí chtěla položit. Musí toho o Stínoví vědět tolik, ale i když ke mně přistupuje vřele a přátelsky, je zároveň velmi profesionální. Vím, že bych nás obě akorát uvedla do rozpaků, kdybych se jí začala vyptávat, takže dojídám snídani v rozumném příjemném tichu, přerušovaném pouze jejími otázkami ohledně toho, co bych ráda obědvala.

O dvacet pět minut později se ve dveřích objevuje Sawyer. Už mám vyčištěné zuby a jsem připravená k odchodu. Popadám hnědý papírový sáček s obědem - nepamatuju si, že by mi ho kdy máma takhle připravovala

- a společně se Sawyerem vyrážím výtahem do přízemí. Je také velmi uzavřený a nijak

se neprojevuje. Taylor už na nás čeká v audi, a když mi Sawyer otevře dveře, nasedám na zadní sedadlo.

„Dobré ráno, Taylore," zdravím dotyčného s úsměvem.

„Slečno Steeleová," vrací mi ho.

„Taylore, omlouvám se za ten včerejšek, za ty nemístné poznámky. Doufám, že jste kvůli nim neměl potíže."

Taylor na mě ve zpětném zrcátku nechápavě nakrčí čelo a vplouvá do seattleského provozu.

„Slečno Steeleová, já se do potíží dostanu opravdu zřídka," ujišťuje mě.

Uf, to je dobře, třeba mu Christian nevynadal. Takže sprdnul je nom mě,

pomyslím si hořce.

„To ráda slyším, Taylore," usměju se.

Když přicházím ke svému stolu, prohlíží si mě Jack jako nějaký exponát.

„Ránko, Ano. Víkend v pohodě?"

„Jo, děkuju. A ty?“

„Taky. Až se usadíš, mám pro tebe nějakou práci."

Přitakám a sedám si ke svému počítači. Zdá se mi to být celé věky, co jsem byla v práci. Zapínám počítač a otvírám poštu. Samo zřejmě mám e- mail od Christiana.

Od: Christian Grey

Předmět: Šéf

Datum: 13.6.2011,08:24

Komu: Anastasia Steeleová

Dobré ráno, slečno Steeleová,

jen jsem Vám chtěl poděkovat za překrásný víkend, všem pohromám navzdory. Doufám, že už neodejdeš, už nikdy.
A ještě Ti připomínám, že na novinky ohledně SIP platí čtyřtýdenní embargo. Smaž tento e-mail hned, jakmile si ho přečteš.

Tvůj

Christian Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o. & Šéf šéfa, který šéfuje šéfovi tvého šéfa

Doufáš, že nikdy neodejdu? To jako chce, abych se k němu nastěhovala? U všech svátých… vždyť ho sotva znám. Mačkám „Smazat[1]".

Od: Anastasia Steeleová Předmět: Panovačný šéf Datum: 13.6.2011,09:03
Komu: Christian Grey

Drahý pane Greyi,

žádáte mě snad, abych se k Vám nastěhovala?

A samozřejmě si pamatuji, že na veškeré důkazy Vašich působivých pronásledovatelských schopností je uvaleno čtyřtýdenní embargo.
Měla bych provést tu platbu pro Společně to zvládneme a dát vědět tvému tátovi?

Prosím, nemaž tento e-mail. Prosím, odpověz na něj.

M.T. xxx

Anastasia Steeleová

Asistentka pana Jacka Hydea, odpovědného redaktora SIP

„Ano!" Kvůli Jackovi leknutím nadskočím.

„Prosím?" Zčervenám a Jack pátravě nakrčí čelo.

„Všechno v pořádku?"

„Jasně." Zvedám se od stolu a beru si notebook k němu do kanceláře.

„Fajn. Jak si jistě pamatuješ, zúčastním se ve čtvrtek toho Beletristického sympozia pro redaktory v New Yorku. Letenky a rezervace už mám, ale byl bych rád, kdybys jela se mnou."

„Do New Yorku?"

„Přesně tam. Budeme muset letět už ve středu a přespat na mís tě. Myslím, že by to pro tebe mohla být velmi cenná zkušenost." Když mi to říká, oči mu nepatrně potemní, ale jeho úsměv zůstává zdvořilý. „Zařídila bys, co je k té cestě třeba? A zamluvila si další pokoj ve stejném hotelu, kde budu já? Myslím, že Sabrina, moje předchozí asistentka, někde takové užitečné detaily schraňovala."

„Jistě," usmívám se na něj chabě.

A sakra. Bloumám zpátky k sobě. Tohle asi Stínoví radost ne udělá, ale faktem je, že tam jet chci. Zní to jako opravdová příleži tost a já jsem si jistá, že si dokážu Jacka udržet od těla, pokud byl tohle jeho vedlejší úmysl. Když si sedám ke stolu, nacházím odpověď od Christiana.

Od: Christian Grey **Předmět:** Já a panovačný?! **Datum: 13.6.201 1,09:07**

Komu: Anastasia Steeleová

To chci. Prosím.

Christian Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Ježkovy zraky… on fakt chce, abych se k němu nastěhovala. Ach, Christiane

- na to je příliš brzy. Skládám si hlavu do dlaní a snažím se přijít na něco duchaplného. To je všechno, co bych po takovém mimořádném ví kendu potřebovala. Neměla jsem ani chvilku pro sebe, abych si mohla promyslet a pochopit všechno, co jsem v uplynulých dvou dnech prožila a zjistila.

Od: Anastasia Steeleová Předmět: Flynnismy Datum: 13. 6. 201 1,
09:20 Komu: Christian Grey

Christiane,

co se stalo s tím chozením, které předchází běhu? Můžeme si o tom promluvit večer, prosím? Požádali mě, abych jela do New Yorku na nějakou čtvrteční konferenci. Bude to obnášet přenocování ze středy na čtvrtek.
Jen jsem si říkala, že bys o tom měl vědět.

A x

Anastasia Steeleová

Asistentka pana Jacka Hydea, odpovědného redaktora SIP

Christian Grey Předmět: COŽE?
Datum: 13.6.2011,09:21

Komu: Anastasia Steeleová

Jistě. Promluvíme si o tom večer. Jedeš tam sama?

Christian Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová

Předmět: Žádná tučná řvoucí písmena v pondělí po ránu! Datum:

13.6.2011,09:30

Komu: Christian Grey

Můžeme si o tom promluvit večer? Ax

Anastasia Steeleová

Asistentka pana Jacka Hydea, odpovědného redaktora SIP

Od: Christian Grey

Předmět: Ty ještě nevíš, jak vlastně řvoucí písmena vypadají Datum: 13.6.2011,09:35

Komu: Anastasia Steeleová

Řekni mi to.

Jestli jedeš s tím šmejdem, se kterým pracuješ, pak odpověď zní: jen přes mou mrtvolu.

Christian Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Asi mám zástavu. Kruci, chová se, jako by byl můj táta.

Od: Anastasia Steeleová

Předmět: Ne, to **Ty** nevíš, jak vypadaj!

Datum: 13.6.2011,09:46

Komu: Christian Grey

Ano, jedu s Jackem.

Chci jet. Je to pro mě jedinečná příležitost. A nikdy předtím jsem v New Yorku nebyla. Pozor na zařízntý spoďáry.

Anastasia Steeleová

Asistentka pana Jacka Hydea, odpovědného redaktora SIP

Od: Christian Grey

Předmět: Ne, to **Ty** nevíš, jak vypadaj!

Datum: 13. 6. 201 1, 09:50

Komu: Anastasia Steeleová

Anastasie,

nejsou to moje spoďáry, o který mám obavy. Odpověď zní NE.

Christian Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

„Ne?!“ zařvu na svůj počítač, takže způsobím, že všichni v místnos ti zcepení a zírají mým směrem. Jack vykoukne ze své kanceláře.

„Všechno v pořádku, Ano?"

„Jasně. Omlouvám se,“ zamumlám. „Já… ehm… neuložila jsem si jeden dokument." Samými rozpaky rudnu až za ušima. Sice se na mě usměje, ale s takovým nejistým výrazem.

Párkrát se zhluboka nadechnu a rychle datluju odpověď. Jsem tak rozčilená.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět: Padesát odstínů Datum: 13.6.2011.09:55 Komu:** Christian Grey

Christiane, vzpamatuj se.

NEHODLÁM se s jackem vyspat - za nic na světě.

MILUJU Tebe. Už to tak chodí, že když se lidé milují, vzájemně si DŮVĚŘUJÍ. Já si taky nemyslím, že budeš SPÁT s nějakou jinou, případně že jí NA-
PLÁCÁŠ, nebo ji OŠUKÁŠ, nebo budeš BIČOVAT Prosím, prokaž tu samou LASKAVOST i Ty mně. Ana

Anastasia Steeleová

Asistentka pana Jacka Hydea, odpovědného redaktora SIP

Sedím a čekám na odpověď. Nic nepřichází. Volám na aerolinky a zamlouvám si letenku, ujišťuju se, že poletím stejným letadlem jako Jack. A zaslechnu pinknutí příchozího e-mailu.

Od: Lincolnová, Elena **Předmět:** Společný oběd **Datum: 13.6.2011, 10:15**

Komu: Anastasia Steeleová

Drahá Anastasie,

moc ráda bych s Tebou poobědvala. Myslím, že jsme to vzaly za špatný konec, a chtěla bych to napravit. Budeš mít někdy v tomto týdnu čas?

Elena Lincolnová

Ty bláho, snad ne paní Robinsonová?! Zatraceně, jak přišla k mojí e-mailové adrese? Dávám si hlavu do dlaní. Může se dnešek ještě víc pokazit?

Zvoní mi telefon. Znaveně zvedám hlavu z dlaní a s pohledem upřeným na hodiny to zvedám. Je teprve za deset minut pul jedenácté a já už si přeju, abych byla nevylezla z Christianovy postele.

„Kancelář Jacka Hydea, u telefonu Ana Steeleová." Bolestně známý hlas na mě zavrčí:

„Byla bys tak laskavá a vymazala ten poslední mail, cos mi poslala, a zkusila být poněkud uvážlivější, co se týče slovníku, který používáš v pracovních mailech? Říkal jsem ti, že je sledují. Já se odsud pokusím aspoň o nějakou nápravu škod." Zavěšuje.

Co to, sakra... Sedím a zírám na ten telefon. Christian mi zavěsil. Ten chlap vpochodoval do mé začínající kariéry ve svých vojenských devítkách a pak mi zavěsil. Zlostně provrtávám očima sluchátko a vím, že kdyby nebylo dočista neživé, právě by hynulo strachy pod mým zničujícím pohledem.

Otevírám poštu a mažu ten, co jsem mu posílala. Není tak zlý. Jen jsem v něm zmínila naplácání… no, a ještě bičování. Ježiši, jestli se za to tak stydí, tak to kruci nemá dělat. Beru si BlackBerry a vytáčím jeho číslo.

„Co?" štěkne.

„Jedu do New Yorku, ať se ti to líbí, nebo ne," zasyčím.

„Nepočítej…"

Típnu to a tím ho utnu v půli věty. Adrenalin mi hučí celým tělem. Tak - a má to. Ten mě ale vytočil.

Provádím důkladný nádech a snažím se dát dohromady. Zavírám oči a představuju si, že jsem na svém šťastném místě. *Hmm, v lodní kajutě, s Christianem.* Rychle tu představu setřásám, protože právě teď jsem na Stína příliš naštvaná na to, aby byl kdekoliv poblíž mého šťastného místa.

Otevírám oči, se stoickým klidem sahám pro svůj notebook, abych pečlivě prošla své pracovní úkoly. Ještě jednou se dlouze na dechuj u, rovnováha obnovena.

„Ano!“ vykřikne Jack a poleká mě. „Ten let nerezervuj!"

„Ehm, pozdě. Už jsem to udělala," odpovídám a on se hrne ze své kanceláře mým směrem. Vypadá pěkně naštvaně.

„Podívej, něco se děje. Z nějakého důvodu je najednou potřeba, aby byly cestovní výlohy a výdaje za ubytování schváleny vyšším managementem. Teď to přišlo přímo z vedení. Jdu nahoru za starým Roachem. Zřejmě vydali moratorium na veškeré výdaje, co se právě provádí. Nerozumím tomu." Se zavřenýma očima si mne kořen nosu.

Z tváře mi mizí většina krve a nejspíš mi hrozí zauzlení střev. *Stín!*

„Ber mi telefony. Já jdu zjistit, co mi k tomu řekne Roach." Mrk ne na mě a vykročí směrem ke dvojitým dveřím navštívit svého šéfa - ne toho šéfa, který šéfuje šéfovi jeho šéfa.

Zatracený Christian Grey… Znovu ve mně začíná vřít krev.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Cos to udělal? **Datum: 13. 6. 201 1, 10:43 Komu:** Christian Grey

Prosím, řekni mi, že se nebudeš plést do mé práce. Opravdu chci na tu konferenci jet. Neměla bych se Tě na to ptát. Jen

Anastasia Steeleová

Asistentka pana Jacka Hydea, odpovědného redaktora SIP

Od: Christian Grey **Předmět:** Cos to udělal? **Datum: 13.6.201 I, 10:46**

Komu: Anastasia Steeleová

Jenom chráním to, co mi patří.

Ten e-mail, cos tak ukvapeně poslala, je už smazaný ze serveru SIP, stejné jako všechny e-maily, které jsem poslal já Tobě.
A mimochodem, Tobě věřím bezvýhradně. Je to on, komu nevěřím.

Christian Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Zapátrám, abych zjistila, jestli opravdu nemám ty jeho e-maily - jsou pryč. Vliv toho muže je bezbřehý. Jak to jenom dělá? Koho takového zná, kdo se dokáže tajně nabourat do hlubin serverů SIP a odstranit odtamtud e -maily? Tohle je vážně mimo moji ligu.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Dospěj **Datum: 13.6.2011, 10:48 Komu:**

Christian Grey

Christiane,

nepotřebuju, abys mě chránil před mým vlastním šéfem. Může mě klidně zkoušet sbalit, řeknu mu ne.
Nemůžeš se do toho vměšovat. Je to špatné a je to příliš velká manipulace.

Anastasia Steeleová

Asistentka pana Jacka Hydea, odpovědného redaktora SIP

Od: Christian Grey **Předmět:** Odpověď zní NE **Datum: 13.6.2011, 10:50 Komu:** Anastasia Steeleová

Ano,

viděl jsem, jak „účinná" jsi při odrážení nechtěné pozornosti. Vzpomínám si, že to byl důvod, proč jsem měl tu čest strávit s Tebou svou první noc. Ten fotograf k Tobě aspoň chová nějaké city. Kdežto tenhle šmejd ne. Je to protřelý děvkař a pokusí se tě dostat. Zeptej se ho, co se stalo s jeho předchozí asistentkou. A s tou před ní.
Nechci se s Tebou kvůli tomu hádat.
Jestli chceš jet do New Yorku, vezmu Tě tam. Můžeme jet tento víkend. Mám tam byt.

Christian Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Ach, Christiane! To přece nic neřeší. Ach jo, on mě tak ničí. No jistě že tam má byt. Kde jinde ještě vlastní nemovitosti? A už zase vytáhl Josého. Zbavím se vůbec někdy té nálepky? Byla jsem opilá, prokristapána! S Jackem bych se neopila.

Při pohledu na monitor kroutím hlavou a zjišťuju, že se s ním u) nemůžu dál dohadovat prostřednictvím mailů. Budu muset počkal do večera. Kontroluju hodiny. Jack se ještě nevrátil z té schůzky s Jerrym a já se potřebuju vypořádat s Elenou. Ještě jednou si ten její mail čtu a rozhoduju se, že nejlepší způsob, jak s ním naložit, je poslat ho Christianovi. Aspoň zaměří pozornost na ni, ne na mě.

Od: Anastasia Steeleová

Předmět: Fwd: Společný oběd - neboli obtížný přívažek

Datum: 13.6.2011, 11:15 Komu: Christian Grey

Christiane,

zatímco jsi byl zaneprázdněn intervencí do mé kariéry a záchranou svého zadku před mými lehkovážnými psaníčky, obdržela jsem následující e -mail od paní Lincolnové.

Opravdu se s ní nechci setkat - a i kdybych chtěla, nemám dovoleno opustit tuhle budovu. Nemám tušení, jak se dostala k mé e-mailové adrese. Co myslíš, jak se mám zachovat? Její mail násle duje:

Drahá Anastasie,

moc ráda bych s Tebou poobědvala. Myslím, že jsme to vzaly za špatný konec, a chtěla bych to napravit. Budeš mít někdy v tomto týdnu čas? Elena Lincolnová

Anastasia Steeleová

Asistentka pana Jacka Hydea, odpovědného redaktora SIP

Od: Christian Grey **Předmět:** Obtížný přívažek **Datum: 13.6.2011, 11:23 Komu:** Anastasia Steeleová

Nezlob se na mě. Jen jednám ve Tvém nejlepším zájmu. Kdyby se Ti cokoliv stalo, nikdy bych si to neodpustil.
S paní Lincolnovou to vyřídím sám.

Christian Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Pozdějc **Datum: 13.6.2011, 11:32 Komu:** Christian Grey

Můžeme si o tom, prosím, promluvit večer?

Snažím se pracovat a to Tvoje vměšování mě hrozně rozptyluje.

Anastasia Steeleová

Asistentka pana Jacka Hydea, odpovědného redaktora SIP

Jack se vrací v poledne a říká mi, že New York je pro mě pasé a že s politikou vyššího managementu nic nenadělá. Zapadá do své kanceláře a ne právě jemně za sebou zavírá dveře, zjevně vytočený. Proč je tak vzteklý?

Hluboko uvnitř vím, že jeho úmysly nejsou právě čisté, ale jsem si jistá, že bych si s ním poradila. A zajímalo by mě, co Christian v i
o těch jeho předchozích asistentkách. Odsouvám ty myšlenky stranou a

pokračuju v práci, ale ještě si dávám předsevzetí, že se pokusím změnit Christianovo rozhodnutí, i když vyhlídky na to jsou mlhavé.

V jednu hodinu strká Jack hlavu ze dveří své kanceláře.

„Ano, prosím tě, mohla bys mi přinést nějaký oběd?“

„Jasně, Co bys chtěl?"

„Pastrami s pečivem a k tomu hořčici. Peníze ti dám, až se vrátíš."

„Něco k pití?“

„Colu, prosím. Díky, Ano.“ Sahám pro peněženku a on mizí zpátky ve své kanceláři.

A kruci... Slíbila jsem přece Christianovi, že nepůjdu ven. Povzdechnu si. On se to nikdy nedozví a já budu rychlá.

Claire z recepce mi půjčuje deštník, protože venku pořád lije jak o z konve. Když vyjdu ven z vchodových dveří, přitáhnu si kabátek víc k tělu a pokradmu se zpod toho obřího golfového deštníku rozhlédnu na obě strany. Nezdá se, že by bylo něco v nepořádku Nikde ani památky po přízraku té dívky.

Rázně, a doufám, že i nenápadně šlapu směrem k bistru. Nicméně, čím víc se k němu blížím, tím plíživější mám pocit, že mě někdo sleduje, a nevím, jestli je to nějaká sílící paranoia, nebo realita. Sakra. Jen doufám, že to není Leila se zbraní v ruce.

Je to jen tvoje bujná fantazie, okřikne mě podvědomí. *Kdo by chtěl zrovna po tobě střílet?*

Během patnácti minut jsem zpátky - živá a zdravá, ale s pocitem nezměrné úlevy. Mám ten dojem, že mě ty Christianovy utkvělé představy a přehnaně opatrné reakce na cokoliv začínají pěkně štvát.

Když přináším oběd Jackovi do kanceláře, vzhlédne ke mně od telefonu.

„Díky, Ano. Budu potřebovat, abys pracovala dýl, když se mnou nejedeš. Musíme připravit ty výtahy. Doufám, že nemáš nějaké plá ny," usměje se na mě vřele a já cítím, jak rudnu.

„Ne, to je v pořádku," utrousím s milým úsměvem a srdcem v kalhotkách. Uf, tohle nedopadne dobře. Christian se pomine, to vím jistě.

Cestou ke stolu se rozhoduju, že mu o tom neřeknu hned, pro tože jinak by měl dostatek času na nějakou intervenci. Sedím a žvý kám kuřecí sendvič se salátem, který mi připravila paní Jonesová. Je vynikající. Paní Jonesová dělá zázračné sendviče.

Ovšem, kdybych se nastěhovala k Christianovi, mohla by mi je připravovat každý všední den. Ta myšlenka je znepokojivá. Nikdy jsem nesnila o moci a bohatství, jen o lásce. Najít někoho, kdo by mě miloval. A kdo by nekontroloval každý můj krok.

Zvoní mi telefon.

„Kancelář pana Jacka Hydea…“

„Ujišťovalas mě, že nepůjdeš ven,“ přeruší mě Christianův i hladný a tvrdý hlas.

Snad po miliónté za dnešní den mi srdce propadá hrudním košem až na dno žaludku. *Do háje.* Jak o tom krucinál ví?

„Jack mě poslal pro oběd. Nemohla jsem ho odmítnout. To mě necháváš sledovat?" Při tom pomyšlení mi přeběhne mráz po zádech. Tak to nebyla paranoia - *skutečně* mě někdo sledoval. A ta myšlenka mě pěkně nakrkne.

mě.

„To je důvod, proč jsem nechtěl, aby ses vracela do práce,“ štěk ne na

„Christiane, prosím. Ty jsi tak *“plný Stínů,* „tak strašně mě dusíš."

„Já tě dusím?“ zašeptá překvapeně.

„Jo. Musíš s tím přestat. Promluvíme si o tom večer. Naneštěstí ale

musím pracovat dlouho, protože nemůžu jet do toho New Yorku.“

„Anastasie, já tě nechci dusit," říká tiše a já z jeho hlasu pozná vám, že ho ta myšlenka děsí.

„Ale děláš to. Musím pracovat. Promluvíme si později." Zavěšuju, cítím se vyčerpaná a skutečně deprimovaná.

Po víkendu snů na nás útočí všední realita. Nikdy předtím jsem neměla větší chuť utéct. Vyhledat nějaké klidné útočiště, kde bych
o tomto muži mohla přemýšlet, o tom, jaký je a jak s ním mám vycházet. Jedna jeho část je tak zničená - to už teď vidím naprosto zřetelně - a je to pro mě zároveň vyčerpávající i srdcervoucí. Z těch malých střípků informací, které mi o svém životě poskytl, už rozumím proč. Nemilované dítě vyrůstající v otřesných podmínkách plných násilí; matka, která ho nedokázala ochránit a kterou nedokázal ochránit on… a která mu zemřela před očima.

Zachvěju se. Můj ubohý Stín. Patřím mu, ale ne proto, aby mě choval ve zlaté kleci. Jak ho jenom přimět, aby si to uvědomil?

S těžkým srdcem sahám po jednom z rukopisů, ze kterého mám pro Jacka udělat výtah

do počítače, a pokračuju ve čtení. Žádné jednoduché řešení těch Christianových zatracených problémů s kontrolou mě nenapadá. Prostě si s ním musím promluvit večer, tváří v tvář.

O půl hodiny později mi Jack posílá mailem dokument, který je potřeba projít a učesat tak, aby byl na zítra připraven k tisku a měl ho včas hotový na tu konferenci. Tohle mi nezabere jenom

zbytek odpoledne, protáhne se to nejspíš až do večera. Pouštím se do práce.

Když konečně zvedám hlavu, je po sedmé a kancelář je vylidněná, jen u Jacka se ještě svítí. Ani jsem nezaznamenala, jak všich ni odcházejí, ale už to budu mít skoro hotové. Posílám to Jackovi zpátky ke schválení a kontroluju si poštu. Od Christiana tam není nic nového, tak se rychle dívám do BlackBerry… který mě poleká tím, že zrovna zazvoní - Christian.

„Ahoj," zamumlám.

„Ahoj, kdy končíš?"[1]

„Tak kolem půl, myslím."

„Počkám na tebe venku."

„Fajn."

Zní tak tiše. Dokonce nervózně. Proč? Bojí se mé reakce?

„Ještě pořád se na tebe zlobím," zašeptám. „Musíme spolu probrat spoustu věcí."

„Já vím. Uvidíme se v půl osmé." Jack vychází ze své kanceláře.

„Už musím končit. Zatím." Zavěšuju. Sleduju Jacka, jak se ke mně nenuceně blíží.

„Ještě je to potřeba lehce doladit. Poslal jsem ti ten výtah zpátky. " Zatímco dokument přijímám, sklání se nade mnou, celkem blízko -

nepříjemně blízko. Otírá se paží o mou. Náhodně? Cuk nu sebou, ale on dělá, že si toho nevšiml. Druhou ruku si pokládá na opěradlo mé židle a přitom se letmo dotkne mých zad. Narovnávám se, abych nebyla v kontaktu s opěrkou.

„Stránky 16 a 23, a mělo by to být hotové," zní mi několik centimetrů od

ucha.

Cítím, jak mi díky jeho přílišné blízkosti vstávají chloupky v zátylku, ale odhodlávám

se to ignorovat. Otevírám ten dokument a rozklepaně v něm začínám dělat úpravy. Pořád se nade mnou naklání a všechny mé smysly jsou napnuté k prasknutí. Je to rušivé, je to nepříjemné a uvnitř mě všechno křičí: *Odpal!*

„Jakmile se tohle udělá, bude to připravené k tisku. Můžeš ho zítra zařídit. Děkuju, že jsi tu zůstala dýl a dokončila to, Ano.“ Mluví ke mně vemlouvavě a mírně, jako k nějakému zraněnému zvířeti. Obrací se mi z toho žaludek.

„Myslím, že to nejmenší, co můžu udělat, je odměnit tě rychlým drinkem. Zasloužíš si ho.“ Strká mi pramínek vlasů, který se uvolnil ze spony, za ucho a zlehka mi přitom přejede po lalůčku.

Ztuhnu a bezděky zatnu zuby, a pak ucuknu hlavou. *Sakra!* Christian měl pravdu. *Nesahej na mě.*

„Vlastně, dnes večer nemůžu.“ *Stejně tak jako kterýkoliv jiný večer, Jacku.*

„Jenom rychlovku," snaží se mě přesvědčit.

„Ne, opravdu nemůžu. Ale děkuju.“

Jack Si sedá na okraj mého stolu a soustředěně se na mě zadívá.

V hlavě mi hlasitě zní poplašný signál. Jsem v celé kanceláři úplně sama. Nemůžu odejít. Nervózně pohlédnu na hodiny. Pět minul do Christianova příjezdu.

„Ano, myslím, že tvoříme skvělý tým. Je mi líto, že se mi nepodařilo protlačit ten výjezd do New Yorku. Bez tebe to tam nebude ono.“

To teda nebude. Ochable se na něj usměju, protože mě nenapadá, co bych řekla. A poprvé za celý den pocítím miniaturní náznak úlevy, že tam nejedu.

„Takže, jaký byl víkend?" ptá se medově.

„Dobrý, děkuju.“ Kam tím míří?

„Byla jsi se svým přítelem?"

„Ano.“

„Co vlastně dělá?“

Vlastní tvou zadnici… „Podniká.“

„To je zajímavé. A v čem?“

„Ale, má prsty tak nějak ve všem.“

Jack dává hlavu ke straně a naklání se ke mně, čímž opět vstu puje do mého osobního prostoru.

„Ty se tak upejpáš, Ano.“

„No, dělá v telekomunikacích, výrobě a zemědělství." Jack vytáhne obočí. „Tolik oborů. A pro koho dělá?“

„Pro sebe. Jestli jsi spokojený s tím dokumentem, ráda bych šla, pokud je to v pořádku?"

Znovu se narovnává. Můj osobní prostor je zase v bezpečí.

„No jistě. Promiň, nechtěl jsem tě zdržovat," zapřede falešně.

„V kolik se zavírá budova?"

„Bezpečáci tu jsou do jedenácti."

„Dobře," usměju se zdrženlivě a mé podvědomí se hroutí do židle s pocitem úlevy, že nejsme v celém baráku sami. Vypínám počítač, sbírám svou kabelku a vstávám, připravená odejít.

„Takže ho máš ráda? Toho tvého chlapce."

„Miluju ho," odpovídám s pohledem upřeným přímo do jeho očí. „Aha." Zamračí se a vstává z mého stolu. „Jak se vlastně jme nuje dál?"

Rudnu.

„Grey. Christian Grey," vypravím ze sebe.

Jackovi klesá brada. „Nejbohatší svobodný mládenec v Seattlu? Ten Christian Grey?"

„Ano. Přesně ten.“ Jo, ten Christian Grey, tvůj budoucí šéf, který si tě dá ke snídani, jestli ještě jednou protneš hranici mého osobního prostoru.

„Říkal jsem si, že je mi povědomý," pronáší temně se staženým obočím.

„No, je to šťastný muž.“

Překvapeně zamžikám. Co na to říct?

„Užij si večer, Ano,“ usměje se na mě, ale ten úsměv mu do očí ne - vstoupí. Prkenně se odebírá do své kanceláře, aniž by se na mě ohlédl.

Dlouze a úlevně si vydechnu. Tak, tenhle problém snad mám z krku. Stínovo kouzlo opět zafungovalo. Stačilo použít jeho jméno, jako nějaký můj talisman, a tenhle chlap stahuje ocas a vyklízí pole. Neubráním se malému vítězoslavnému úsměvu. *Vidíš, Christiane? Dokonce i tvé jméno mě chrání - mohl sis celé to divadlo s utahováním kohoutků odpustit.* Sklízím si stůl a kontroluju hodinky. Christian už by měl být venku.

Audi parkuje u chodníku a Taylor z něj vyskakuje, aby mi otevřel zadní dveře. Nikdy předtím jsem nebyla tak šťastná, že ho vidím. Deru se do auta, pryč z deště.

Christian sedí vzadu, dívá se na mě, oči doširoka rozevřené a ostražité. Připravuje se na můj hněv, čelisti napjaté, pevně zaťaté.

„Ahoj,“ utrousím.

„Ahoj,“ odpovídá mi obezřetně. Natahuje se, bere mě za ruku a pevně ji sevře ve své; ledová krusta na mém srdci nepatrně povoluje. Jsem tak zmatená. Ani jsem si nestihla promyslet, co mil vlastně řeknu.

„Pořád se zlobíš?" ptá se.

„Já nevím," odvětím. Zvedá mou ruku a posévá mi kloubky prstů drobounkými jemnými polibky.

„To byl ale podělanej den,“ zkonstatuje.

„Jo, to byl.“ A já se poprvé od té doby, co ráno odešel do práce, začínám uvolňovat. Jenom jeho přítomnost na mě působí jako uklidňující balzám, a všechen ten hnus s Jackem, všechny ty nedůtklivé maily a Elenina otravná vytrvalost se někam rozplývají. Jsme tu na zadním sedadle auta sami, jeno m já a můj maniak posedlý kontrolou.

„Teď, když jsi tady, je to hned lepší,“ zabrouká. Taylor se zvolna proplétá večerním provozem a my za ním sedíme v tichosti, oba hluboce zadumaní. Přesto vnímám, jak se Christianova napjatost zvolna vytrácí, taky se uvolňuje a přitom mi palcem jemně masíruje prsty v neuspěchaném, uklidňujícím rytmu.

Taylor nás vysazuje před Escalou a my oba urychleně prcháme před deštěm dovnitř. Zatímco čekáme na výtah, bere mě Christian za ruku a očima skenuje dění před budovou.

„Předpokládám, že jsi ještě Leilu nenašel."

„Ne. Ale Welch po ní pořád pátrá," zabručí sklesle.

Výtah přijíždí a my do něj nastupujeme. Christian ke mně shlédne, v očích nečitelné cosi. Vypadá zkrátka úžasně - s těmi rozcuchanými vlasy, v bílé košili a tmavém obleku. A najednou je to tady, z ničeho nic, ten pocit. *Bože* můj… nápor čiré touhy a vášně. Kdyby byl vidět, tvořil by všude kolem nás intenzivní modrou auru, tak moc je silný. Christian rozevírá rty.

„Cítíš to?" splývá mu z nich.

„Jo."

„Ach, Ano," zaúpí. Popadá mě a ovíjí kolem mě paže. Jednu ruku mi klade do týla a zaklání mi hlavu, svými rty nachází mé. Prsty mám v jeho vlasech, v dlaních mu svírám obličej a on mě tlačí na stěnu výtahu.

„Nesnáším, když se s tebou hádám," dýchne mi do tváře a pak už zoufalá spalující vášeň jeho polibku zrcadlí tu mou. V těle mi exploduje touha, veškeré to napětí nahromaděné za celý den hledá, kudy by ze mě uniklo, a vzpíná se jeho směrem, hledá *víc*. Všechno splývá v jeden intenzivní vzrušující vjem - naše zápasící jazyky, náš těžký dech, vzájemně propletené ruce, vášnivé doteky. Dlaní mi sklouzne na bok a nečekaně vyhrnuje mou sukni, prsty mi hněte stehna.

„Kriste Ježiši, ty máš podvazky!" Zavyje v uznalém úžasu a já cítím, jak mi palcem hladí holou kůži nad punčochou. „To musím vidět," vydechne a vytahuje mi sukni úplně, čímž odhaluje celé mé nohy. Ustupuje a natahuje se, aby stisknul STOP, a výtah plynule zastavuje mezi dvacátým druhým a dvacátým třetím patrem. Jeho oči jsou temné, rty otevřené, dech zhrublý, stejně jako ten můj. Zíráme na sebe, nedotýká me se. Jsem vděčná za stěnu za mými zády, že mě podpírá, zatímco já se topím ve smyslně hříšném znaleckém pohledu tohoto muže.

„Rozpusť si vlasy," nařizuje mi chraplavě. Zvedám ruce a rozepínám si sponu, uvolňuju z ní vlasy, které mi v hustých pramenech splývají po ramenou až na prsa. „Rozepni si dva vrchní knoflíky halenky," šeptá s očima o poznání širšíma.

Cítím se kvůli němu tak chlípně. Má vnitřní bohyně se svíjí na lenošce, v očekávání, celá roztoužená. Sahám k zapínání a po stupně ty knoflíky rozepínám, velmi, velmi pomalu, takže končím s provokativně odhaleným záňadřím.

Ztěžka polkne. „Máš vůbec nějakou představu, jak chutně teď vypadáš?" Velice úmyslně si skousnu ret a zavrtím hlavou. Na malý okamžik zavírá oči, a když je zase otevře, doslova žhnou. Přistupuje ke mně tak blízko, jak může, aniž by se mě dotknul. Rukama se zapírá o stěnu výtahu

po obou stranách mého obličeje.

Zvedám hlavu, abych na něj viděla, a on se sklání a špičkou nosu se dotkne mého - a to

je jediný náš vzájemný kontakt. Je mi s ním najednou v tom těsném prostoru tak horko. A chci ho - hned.

„Myslím, že máte, slečno Steeleová. Myslím, že mě ráda dovádíte k šílenství."

„Já tě dovádím k šílenství?" špitnu.

„Vším, co děláš, Anastasie. Jsi jako siréna, bohyně." Hmátne po mně, sevře mi jednu nohu nad kolenem a zahákne si ji kolem pasu, takže stojím na té druhé, těsně přimknutá k němu. Vnímám ho v klíně, pevného, a když klouže rty dolů po mém krku, cítím, jak moc je připravený a roztoužený. S hlasitým zavzdycháním mu ovíjím paže kolem krku.

„Teď si tě vezmu, Anastasie," řekne zastřeně a já se v reakci na to propnu v kříži a natisknu víc k němu, celá lačná se o něj otřít. Z hrdla se mu dere hluboké zamručení, zvedá mě o něco výš a ro zepíná si zip.

„Pořádně se chytni, bejby," zamumlá. Jako nějakým kouzlem odněkud vyčaruje plastový balíček a podrží mi ho před ústy. Stisk nu ho mezi zuby a on zatáhne, takže ho společně trháme.

„Hodná holka." Nepatrně ustupuje, aby si nasadil kondom. „Bože, nemůžu se dočkat, až těch šest dnů uplyne," procedí a upře 11a mě ztěžklý pohled. „Doufám, že nemáš k těmhle kalhotkám osobní vztah." Cítím, jak je svými obratnými prsty napíná a trhá, až mu prostě zmizí pod rukama. K rev mi divoce klokotá žilami. Lapám po dechu, dusí mě čirá potřeba.

Jeho slova jsou jako opiát, veškerá moje úzkost nahromaděná bě hem dne je momentálně zapomenuta. Jsme tu jen my dva a děláme to, co nám jde nejlíp. Aniž by uhnul pohledem z mých očí, zvolna do mě vstupuje. Tělo se mi propíná do luku a hlava zaklání, zavírám

oči a vychutnávám si ten pocit - mít ho uvnitř. Stahuje se zpátky a pak se znovu vrací, tak pomalu, tak znamenitě. Zavzdychám.

„Jsi moje, Anastasie," šeptá mi do kůže na krku.

„Jsem. Jenom tvoje. Kdy už to konečně pochopíš?" dostávám ze sebe .

Hlasitě zamručí a začíná se hýbat, opravdu hýbat. A já se podvoluju jeho neúprosnému rytmu, vychutnávám si každý jeho po hyb, tam i zpět, jeho přerývaný dech i to, že mě potřebuje - tak jako já jeho.

Díky tomu se cítím mocná a silná, chtěná a milovaná - milovaná tím okouzlujícím komplikovaným mužem, kterého na oplátku taky miluju, celým svým srdcem. Pohybuje se s rostoucí intenzi tou, přerývaný dech mu hrubne, pro něj jsem jenom já, pro mé jenom on.

„Ach, bejby,“ zasténá. Jeho zuby mě škrábou po hraně čelisti a já se mu sypu v náručí. Mocně mě sevře a znehybní. Následuje mě a přitom šeptá mé jméno.

Teď, když je znavený a zklidněný, zlehka mě líbá a dech se mu zpomaluje. Podpírá mě,

zapřenou o stěnu výtahu, naše čela jsou vzájemně natisknutá k sobě. Tělo mám jako z gumy, zesláblé a příjemně uspokojené předchozím vyvrcholením.

„Eh, Ano," promluví. „Já tě tak strašně potřebuju.“ Vtiskne ml polibek na čelo.

„A já tebe, Christiane."

Pouští mě, rovná mi sukni a zapíná ty dva knoflíčky na mé halence. Pak vyťukává na klávesnici číselný kód a výtah se znovu dává do pohybu. Cukne to a já se ho chytám za nadloktí.

„Taylor se bude divit, kde jsme," zubí se na mě zhýrale.

A sakra. Zajíždím si prsty do vlasů v marné snaze umravnit je jich právě ošukaný zjev, pak to ale vzdávám a spínám je do culíku.

„To projde," uculí se na mě, když si zapíná zip a ukládá kondom do kapsy kalhot.

Už zase vypadá jako ztělesnění amerického podnikatele, a pro tože jeho vlasy působí právě ošukaným dojmem většinu času, není na něm nic poznat. Kromě toho, jak se usmívá - uvolněně, s očima jiskřícíma chlapeckým šarmem. To se dají všichni muži tak snadno udobřit?

Když se dveře otevřou, zjišťujeme, že Taylor už na nás skutečně čeká.

„Problém s výtahem," prohodí Christian, když vystupujeme, a já se nedokážu ani jednomu z nich podívat do očí. Jen chvatně procházím skrz dvoukřídlé dveře a do jeho ložnice, abych si našla nové prádlo.

Když se vracím, Christian má svléknuté sako, sedí u snídaňového baru a povídá si s paní Jonesovou. Ta se na mě vlídně usměje a pokládá před nás dva talíře vroucího jídla. Hmm, voní to úžasně - *coq nu vin,* jestli se nepletu.

„Dobrou chuť, pane Greyi, Ano," popřeje nám a nechává nás s tou

dobrotou o samotě.

Christian loví z lednice láhev bílého a u jídla mi vypráví o tom, jak moc pokročil s vylepšováním solárního telefonu. Poutavě a vzrušeně mi líčí celý ten projekt a já si uvědomuju, že jeho den nebyl zas tak úplně podělanej.

Ptám se ho na jeho nemovitosti. S úšklebkem mi prozrazuje, že jediné, které vlastní, jsou ty v New Yorku a Aspenu… a v Escale. Nic jiného.

Po jídle sklízím jeho i svůj talíř do dřezu.

„Nech to být. Gail to udělá," zaráží mě. Otáčím se a zjišťuju, že na mě upírá soustředěný pohled. Zvyknu si vůbec, že po mně někdo uklízí?

„Tak, teď když jste trochu povolnější, slečno Steeleová, mohli bychom si promluvit o

tom dnešku?"

„Mám ten dojem, že jste to vy, kdo je povolnější. A myslím, že si jako vaše krotitelka vedu dost dobře."

„Moje krotitelka?" odfrkne si pobaveně. Když kývnu, zamyšlené nakrčí čelo. „Jo. Tou nejspíš jsi, Anastasie."

„S Jackem jsi měl pravdu," přiznávám, teď už vážně, a nakláním se nad kuchyňský ostrůvek. Pokouším se odhadnout jeho reakci. Christianovi hrubne výraz a tvrdne pohled.

„Zkusil na tebe něco?" zašeptá smrtelně klidně.

Zavrtím hlavou, abych ho upokojila. „Ne, a ani nezkusí, Christiane. Dnes jsem mu řekla, že jsi můj přítel, a on se hned stáhnul."

„Víš to jistě? Mohl bych toho zmrda vykopnout." Mračí se na mě.

Povzdychnu si, povzbuzená tou sklenkou vína. „Christiane, my mě musíš nechat vybojovat moje vlastní bitvy. Nemůžeš se soustavně snažit předvídat, co udělám, a pak mě před tím chránit. To je hrozně svazující. Pokud se mi budeš neustále vměšovat do takových věcí, nikdy se nepoučím, nezískám žádné zkušenosti. Potřebuju trochu svobody. Například mě by nikdy ani nenapadlo, abych se pletla do tvých záležitostí."

Zmateně zamrká. „Jen chci, abys byla v bezpečí, Anastasie. Kdy by se ti něco stalo, tak…" ztichne.

„Já vím, chápu, proč ti tolik záleží na tom, abys mě ochránil. A část mého já to miluje. Vím, že kdybych tě někdy potřebovala, budeš tu pro mě, stejně jako já pro tebe. Ale jestli máme mít naději

na nějakou společnou budoucnost, musíš mi důvěřovat a věřit mému úsudku. Ano, někdy se spletu, budu chybovat, ale tím se budu učit.“

Oněměle mě sleduje. Jeho výraz je tak znepokojený, že mě přiměje obejít solitér, který nás dělí, a vklínit se mu mezi nohy zapřené dole o barovou stoličku. Beru ho za ruce a dávám si je kolem pasu, ty své pak pokládám na jeho nadloktí.

„Nesmíš se mi vměšovat do kariéry, Christiane. To není správné. Nepotřebuju, aby ses zjevoval jako rytíř na bílém koni a za chraňoval mě před zlým drakem. Vím, že chceš mít všechno pod kontrolou, a taky vím proč, ale tohle prostě dělat nemůžeš. Je to nesplnitelný úkol - a ty se musíš naučit nechat to být.“ Zvedám ruku a hladím ho po tváři, zatímco on na mě upírá ten svůj vyděšený pohled. „A pokud to dokážeš - pokud mi to dopřeješ

-, nastěhuju se k tobě,“ dodávám mírně.

Samým překvapením se prudce nadechne. „To bys udělala?" ujišťuj e se užasle.

„Jak říkám."

„Ale ty o mně nic nevíš,“ zachmuří se, najednou zní stísněně, až panicky. Vůbec není sám sebou.

„Vím o tobě dost, Christiane. Nic, co bys mi o sobě řekl, už mě neodradí." Zlehka mu přejedu hřbety prstů po tváři. Jeho výraz se z úzkostného mění na nejistý. „Jenom kdybys mi dal trochu víc volnosti," zaprosím.

„Já se snažím, Anastasie. Prostě jsem nemohl jen tak nečinně přihlížet a nechat tě odjet do New Yorku s tím… šmejdem. Má šílenou pověst. Žádná z jeho stážistek nevydržela víc než dva měsíce a nikdy u společnosti nezůstaly. Tohle pro tebe nechci, bejby," vzdychne. Nechci, aby se ti cokoliv stalo. Jenom pomyšlení na to mě děsí. Nemůžu ti slíbit, že nebudu zasahovat, ne, když si budu

myslet, že jsi v ohrožení." Odmlčí se a nabírá si důkladnou porcí vzduchu do plic.

„Já tě miluju, Anastasie. A udělám všechno, co je v mých silách, abych tě ochránil. Už si bez tebe svůj život nedokážu představit. “

U všech svátých. Ohromeně na něj zíráme, já, má vnitřní bohyně i mé podvědomí.

Bože, ta tři malá slůvka. Můj svět ustává v pohybu, vychyluje se ze své osy a začíná se otáčet kolem nové. A já si ten okamžik vychutnávám, vsakuju se do těch nádherných upřímných šedých oči.

„A já miluju tebe, Christiane." Natahuju se k němu, abych ho políbila, a náš polibek postupně nabývá na intenzitě.

Nikým nepozorován vchází Taylor a odkašle si. Christian le ode mě odpoutává, zůstává mi ale upřeně hledět do očí. Stoupá si a ruku nechává položenou kolem mého pasu.

„Poslouchám," štěkne na Taylora.

„Paní Lincolnová je na cestě nahoru, pane."

„Cože?"

Taylor omluvně pokrčí rameny Christian s povzdechem zavrtí hlavou.

„Tak to ještě bude zajímavý," poznamená a věnuje mi odevzdaný pokřivený úsměv.

Sakra! Proč nás ta zatracená ženská nemůže nechat na pokoji?

-

Kapitola *12*

„Ty jsi s ní dneska mluvil?" ptám se Christiana, když čekáme, až dotyčná vystoupá nahoru.

Jo.“

„A cos jí řekl?“

„Řekl jsem, že se s ní nechceš sejít a že tvým důvodům rozu mím. A taky že se mi nelíbí, když jedná za mými zády.“ Jeho pohled je nečitelný, nedává jím najevo vůbec nic.

Tak jo. „A co ona na to?“

„V podstatě to smetla ze stolu, tak, jak to umí jen ona.“ V úškleb ku zkřiví rty.

„Proč teda myslíš, že je teď tady?“

„Nemám nejmenší tušení,“ trhne rameny.

Taylor znovu vstupuje do velkého pokoje. „Paní Lincolnová,“ ohlašuje

ji.

A ona vchází… Proč jen je tak zatraceně atraktivní? Je celá v černém;

vypasované džíny, tričko, které podtrhuje její perfektní postavu, a hříva světlých lesklých vlasů. Christian si mě přitahuje blíž k sobě. „Eleno,“

zdraví ji tak nějak neurčitě.

Ona v šoku zírá na mě, úplně konsternovaná. Zamžiká a pak odněkud loví svůj příjemný hlas. „Omlouvám se. Neuvědomila jsem si, že bys mohl mít společnost, Christiane. Je pondělí," říká, jako by to vysvětlovalo, proč je tady.

„Přítelkyně," upozorňuje ji Christian na vysvětlenou a s úšklebkem sklání hlavu k rameni.

A ona pomalu roztahuje rty v oslňujícím láskyplném úsměvu, mířeném přímo na něj.

Tak to mi na klidu zrovna nepřidává.

„No jistě. Ahoj, Anastasie. Opravdu jsem netušila, že tady budeš. Vím, že se mnou nechceš mluvit. A akceptuji to."

„Skutečně?" odtuším tiše a vyzývavě si ji změřím, čímž oba překvapím. S lehce zachmuřeným výrazem postupuje dál do pokoje.

„Skutečně, už mi to došlo. A nejsem tu, abych se setkala s tebou. Jak už jsem řekla, Christian nemívá společnost přes týden," odmlčí se. „Mám nějaký problém a potřebuju si s ním o tom promluvit."

„Vážně?" Christian se napřimuje. „Dáš si něco k pití?"

„Jestli můžu prosit," přijímá ona s povděkem.

Christian odchází pro skleničku a my dvě stojíme a rozpačitě na sebe koukáme. Ona si pohrává s velkým stříbrným prstenem na prostředníčku a já přemítám, kam s očima. Nakonec mi věnuje malý upjatý úsměv a jde si sednout na jednu z barových stoliček na samém konci kuchyňského ostrůvku. Očividně to tu zná velmi dobře a pohybuje se tu až moc uvolněně.

Mám zůstat? Mám odejít? *Proč je to tak komplikované?* Mé pod vědomí předvádí té ženské svůj nejagresivnější výraz rozzuřené harpie.

Je toho tolik, co bych jí chtěla říct, a nic z toho by nebylo hez ké. Jenže ona je Christianova *kamarádka,* jeho jediná kamarádka.

A lak, přes veškerou nenávist, kterou k ní cítím, se prostě chovám slušně. Christian nalévá víno do všech našich sklenic a sedá si k baru mezi nás. Copak on necítí, jak divně to celé působí?

„Co se děje?“ ptá se jí.

Elena po mně střelí nervózním pohledem a Christian sahá pro mou ruku.

„Anastasie je teď součástí mého života," odpovídá měkce na její lichou otázku a jemně mi stiskne dlaň. Já rudnu a mé podvědomí se na Christiana zářivě usmívá, škleb harpie upadl v zapomnění.

Její výraz se vyhlazuje, jako by s ním ten pocit sdílela. Jako by Ji to *těšilo*. Ježkovy zraky, já té ženské nerozumím a cítím se v její blízkosti podrážděně a nepohodlně.

S povzdechem se ošije a poposedne si na kraji barové st oličky, vypadá přitom napjatě. Nervózně se zadívá na své ruce a začne znovu zuřivě otáčet tím stříbrným prstýnkem na prostředníčku, pořád dokola.

Ježiši, co to s ní je? Je to mou přítomností? To na ni mám až ta kový vliv? Protože - já se cítím stejně, nechci, aby tady byla. Zhluboka se nadechne a pak se zpříma zadívá Christianovi do očí.

„Někdo mě vydírá."

Tak to mě podrž. Tohle jsem z jejích úst zrovna nečekala. Christian zamrzá. Že by jí někdo na tu její zálibu v bití a šukání nedospělých kluků přišel? Musím zápolit s vlnou zhnusení a hlavou mi bleskne přísloví o džbánu a uchu. Mé podvědomí si ve škodolibém gestu mne ruce. *Dobře jí tak!*

„Jak?" zhrozí se Christian.

Ona sahá do své obří stylové kabelky z lakované kůže, vytahuje z ní nějaký papír a podává mu ho.

„Polož to a rozlož," ukáže Christian bradou na roh barové desky.

„Ty se toho nechceš dotýkat?"

„Ne. Otisky."

„Christiane, vždyť víš, že s tím nemůžu na policii."

Proč to ještě poslouchám? Šuká snad dalšího mladýho chudáčka? Ona mu ten papír rozkládá a on se naklání, aby si ho přečetl.

„Chtějí jenom pět tisíc dolarů," poznamenává Christian skoro nepřítomně. „Máš nějakou představu, od koho to může být? Někdo z komunity?"

„Ne," povzdychne si ona tím svým měkkým příjemným hlasem.

„Line?"

Line? Kdo je Line?

„Co? Po tak dlouhé době? To si nemyslím," zamumlá ona.

„Ví o tom Isaac?"

„Nesvěřila jsem se mu."

Kdo je Isaac?

„Myslím, že by o tom měl vědět," radí jí Christian tiše. Ona zavrtí hlavou a já najednou vím, že ruším. A že už to dál nechci poslouchat. Pokouším se vyvléknout dlaň z Christianova sevření, ale on mě stiskne ještě pevněji a otáčí se, aby se na mě podíval.

„Copak?" zjišťuje.

„Jsem unavená. Myslím, že půjdu do postele."

Pátravě se mi zahledí do očí, hledá v nich… co? Nesouhlas? Souhlas? Odpor? Zachovávám si tak prázdný výraz, jaký jen dokážu udržet.

„Tak fajn," řekne. „Nezdržím se dlouho."

Pouští mě a já si stoupám. Ona mě ostražitě sleduje. S pevně semknutými rty jí pohled oplácím, snažím se vypadat nezúčastněně.

„Dobrou noc, Anastasie," pousměje se.

„Dobrou noc," utrousím a z mého hlasu se šíří chlad. Obracím se k odchodu. Je to pro mě příliš vypjatá situace. Zatímco opouštím místnost, oni pokračují v konverzaci.

„Myslím, že toho není moc, co bych mohl udělat, Eleno," promluví Christian. „Jestli je to otázka peněz," odmlčí se. „Mohl bych požádat Welche, aby trochu zapátral."

„To ne, Christiane, jen jsem se potřebovala někomu svěřit," odmítá.

Jakmile jsem pryč z místnosti, zaslechnu, jak říká: „Vypadáš vel mi šťastný."

„To taky jsem," odpovídá Christian.

„Zasloužíš si to."

„Přál bych si, aby to tak bylo."

„Christiane," napomíná ho.

Na místě čepením a nastražuju uši. Nemůžu si pomoct.

„Ví, jak negativně o sobě smýšlíš? Zná všechny tvé potíže?"

„Zná mně lip než kdokoliv jiný."

„Au! To bolelo."

„Je to pravda, Eleno. S ní si nemusím na nic hrát. A myslím to vážně, nech ji na pokoji."

„Co má za problém?"

„Tebe… To, co jsme dělali. Co mezi námi bylo. Nerozumí tomu."

„Tak jí to vysvětli."

„Je to minulost, Eleno, proč bych ji měl zatěžovat podrobnostmi

o našem zpackaném vztahu? Ona je tak dobrá a laskavá a nevinná, a nějakým zázrakem mě miluje."

„To není žádný zázrak, Christiane," popichuje ho přátelsky. „Věř si trochu. Ty jsi terno. Kolikrát už jsem ti to říkala? A ona se zdá být sympatická, mimo jiné. A silná. Jako někdo, kdo tě ustojí."

Christianovu odpověď neslyším. Takže jsem silná, jo? Určitě to tak necítím.

„Nechybí ti to?“ nadhodí ona.

„Co?“

„Tvá herna.“ Přestávám dýchat.

„Do toho ti krucinál nic není,“ oboří se na ni Christian.

No teda…

„Tak to *promiň.,"* odfrkne ona.

„Myslím, že už bys měla radši jít. A prosím tě, příště zavolej, ne ž, se objevíš."

„Christiane, opravdu mě to mrzí,“ konejší ho a tentokrát je znát, že to myslí vážně. „Odkdy jsi tak citlivý?" rýpne si do něj.

„Eleno, my dva máme obchodní vztah, ze kterého oba nesmírně profitujeme. Nechrne to

tak. To, co mezi námi bylo, je součástí mi nulosti. Anastasia je moje budoucnost a tu já nehodlám jakýmkoliv způsobem ohrožovat, takže se na to vykašli."

Jeho budoucnost!

„Jistě."

„Podívej, je mi vážně líto, že máš potíže. Možná bys to mohla prostě ignorovat a počkat, jestli neblafujou," pokračuje Christian

o něco mírněji.

„Nechci tě ztratit, Christiane."

„Nepatřím ti, abys mě mohla ztratit," startuje na ni znovu.

„Tak jsem to nemyslela."

„A jak jsi to teda myslela?" Je odměřený, zlobí se.

„Poslyš, já se s tebou nechci hádat. Tvoje přátelství pro mě znamená hodně. Budu se od Anastasie držet dál. Ale jsem tady, kdybys mě potřeboval. Vždycky budu."

„Anastasia si myslí, žes mě minulou sobotu viděla. Jenom jsi mi volala a to je všechno. Proč jsi jí tvrdila opak?“

„Chtěla jsem, aby věděla, jak bídně jsi na tom byl, když tě opus tila. Nechci, aby ti ublížila."

„Ona to ví. Sám jsem jí to řekl. Přestaň se do toho plést. Upřímně, chováš se jako nějaká kvočna," vyčte jí skoro rezignovaně a ona se zasměje, ale tak nějak posmutněle.

„Já vím. Omlouvám se. Ty víš, že mi na tobě záleží. Nikdy bych si nepomyslela, že se nakonec zamiluješ, Christiane. A opravdu mě to těší. Jenže nesnesu pomyšlení na to, že ti ublíží.“

„Já to risknu,“ prohlásí Christian suše. „Jsi opravdu přesvědče ná o tom, že nechceš, aby si na to Welch posvítil?"

Ona si ztěžka povzdechne. „Vlastně by to nemuselo být na škodu."

„Fajn. Ráno mu zavolám."

Stojím a naslouchám tomu jejich hašteření, snaží m se to nějak pobrat. Zní jako přátelé, jak tvrdí Christian. Jenom přátelé. A jí na něm záleží, možná až moc. Ale komu by na něm nezáleželo, z těch, co ho opravdu znají?

„Děkuju, Christiane. A promiň. Nechtěla jsem vás obtěžovat. Už půjdu. A příště zavolám."

„Dobrá."

Ona odchází! Sakra! Překotně cupitám halou do Christianovy ložnice a sedám si na postel. Christian vstupuje o pár minut později.

„Už odešla," hlásí opatrně a přitom odhaduje, jak zareaguju.

Vzhlédnu k němu a snažím se nějak zformulovat, co povím. „Řekneš mi o ní všechno? Snažím se pochopit, proč si myslíš, že ti pomohla." Odmlčím se, abych si pořádně promyslela další větu. „Já |i nesnáším, Christiane. Myslím si, že se na tobě pěkně podepsala. Vždyť ani nemáš žádné přátele. To ti je zakazovala?"

Vzdychne a prohrábne si rukou vlasy.

„Co o ní krucinál ještě chceš vědět? Měli jsme dlouhodobý poměr, dost často ze mě vytloukala to svinstvo a já ji šukal všema možnejma způsobama, který si ani nedokážeš představit, konec příběhu."

Blednu. Do háje, on je vytočený - kvůli mně. Vyděšeně zamžikám.

„Proč se tak zlobíš?"

„Protože všechny ty sračky jsou PRYČ!" zařve a zaryje se do mé pohledem. Podrážděně zafuní a zavrtí hlavou.

Krve by se ve mně nedořezal. *Sakra.* Pozoruju své ruce sepnuté v klíně. Vždyť já tomu chci jen porozumět.

Sedá si ke mně. „Co chceš vědět?" ptá se vyčerpaně.

„Nemusíš mi to říkat. Nechtěla jsem se ti vměšovat do soukromí."

„Anastasie, tak to není. Já o tom svinstvu prostě nerad mluvím. Celý roky jsem žil v bublině, nic se mě nedotýkalo, nikomu jsem se nemusel zpovídat. Jen ona tu pro mě vždycky byla. A teď se moje minulost prolíná s budoucností takovým způsobem, jaký bych nikdy nepovažoval za možný."

Zvedám k němu zrak a on se na mě dlouze zadívá, oči doširoka rozevřené.

„Nikdy jsem si ani nepomyslel, že bych s někým mohl mít nějakou budoucnost,

Anastasie. Dáváš mi naději a nutíš mě přemýšlet nad nejrůznějšími scénáři." Utichne.

„Poslouchala jsem," špitnu a znovu upřu pohled na své ruce.

„Co? Ten náš rozhovor?"

„Jo."

„A?" odtuší odevzdaně.

„Záleží jí na tobě."

„Jo, záleží. A mně na ní, svým způsobem, ale ani zdaleka se to neblíží tomu, co cítím k tobě. Jestli ti jde o tohle."

„Já nežárlím," vyhrknu, uražená tím, že si to myslí - nebo žárlím? No to mě podrž. Možná že jo. „Takže ji nemiluješ," zadrmolím.

Znovu zafuní. Je fakt vytočený. „Kdysi dávno jsem si myslel, že jo," procedí.

Aha. „Když jsme byli v Georgii… říkals, že už ne."

„To souhlasí." Nakrčím čelo.

„Tehdy už jsem miloval tebe, Anastasie," zašeptá. „Ty jsi jediná osoba, kvůli které jsem uletěl tři tisíce mil, jenom abych ji viděl."

Můj ty…

Já tomu nerozumím. Tehdy mě ještě pořád chtěl jako sub. Nechápavě se zamračím.

„To, co k tobě cítím, je velmi odlišné od toho, co jsem kdy cítil k Eleně," dodává na vysvětlenou.

„A kdy jsi to zjistil?"

Škubne rameny. „Ironií osudu to byla Elena, kdo mě na to upozornil. To ona mě pobízela, abych letěl do Georgie."

Já to věděla! Věděla jsem to už v Savannah. Nehnuté na něj zírám.

Co si z toho mám vyvodit? Možná, že ona je opravdu na mé straně a jen se bojí, abych mu neublížila. To pomyšlení mě skličuje. Nikdy bych mu nechtěla ublížit. V tom má ta ženská pravdu - už mu bylo ublíženo až dost.

Možná nebude zas tak špatná. Potřesu hlavou. Nechci ten jejich vztah uznávat. Nesouhlasím s ním. Ano, přesně tak. Ona j e pokřivená povaha, která zneužila

zranitelného adolescenta a ukradla mu dospívání, ať si Christian tvrdí, co chce.

„Takže tys po ní toužil. Když jsi byl mladší."

„Ano."

Eh.

„Hodně mě toho naučila. Naučila mě, že si mám věřit."

Aha. „Ale taky z tebe vytloukala svinstvo." Zasněně se pousměje. „Jo, to dělala."

„A tobě se to líbilo."

„Tehdy ano."

„Tak moc, žes to pak chtěl dělat ostatním?"

Jeho oči nabývají vážnosti a rozšiřují se. „Přesně tak."

„A ona ti s tím pomohla?"

„Jo."

„Dělala ti sub?"

„Jo."

Kristepane. „A ty očekáváš, že ji budu mít ráda?" Můj hlas je jako žiletka, tenký a ostrý.

„Ne. I když by mi to zatraceně usnadnilo život," prohodí opatrně.

„Chápu tvou odtažitost."

„Odtažitost?! Ježiši, Christiane - kdyby to byl tvůj syn, jak by ses cítil?" Zamrká, jako

by tak docela nerozuměl mé otázce. A pak svrašti čelo.

„Nemusel jsem s ní být. Byla to i moje volba, Anastasie," řekne tiše. Tohle k ničemu nevede.

„Kdo je Line?"

„Její exmanžel."

„Lincoln Timber?"

„Přesně tak," ušklíbne se.

„A Isaac?"

„Její současný submisiv.“

Ale ne.

„Je mu něco kolem pětadvaceti, Anastasie. Víš jak - je plnoletý, dávno dospělý," vysvětluje rychle, protože velmi správně vyhodnotil můj zhnusený výraz.

Zardím se. „Stejně starý jako ty,“ zabrblám.

„Podívej, Anastasie, jak už jsem řekl i jí, ona je součástí mé minulosti. Ty jsi moje budoucnost. Nenech ji, aby se stavěla mezi nás, prosím. A upřímně, tohle téma už mě fakt unavuje. Idu něco dělat." Stoupá si a znovu se na mě zadívá. „Nech už to být. Prosím."

Zarputile mu oplácím pohled.

„Jo, málem bych zapomněl," dodává ještě. „Už prve ti přivezli auto. Je v garáži. Taylor má kličky."

Páni… Ten saab? „Můžu s ním zítra jet?"

„Ne."

„Proč ne?"

„Ty víš proč. Což mi připomíná - pokud zase hodláš opustit kancelář, laskavě se mi o tom zmiň. Sawyer tam byl a sledoval tě. Zdá se, že ti nemůžu věřit, když tvrdíš, že se o sebe postaráš." Mračí se na mě a já se kvůli němu cítím jako rozmazlené děcko - už zase. Tak ráda bych s ním právě tohle chtěla rozebrat, jenže on je tak dopálený kvůli Eleně a já ho nechci nakrknout ještě víc. I tak si ale neodpustím jednu poznámku:

„Zdá se, že ani já nemůžu věřit tobě," prsknu. „Mohls mi říct, že mě Sawyer sleduje."

„Chceš se snad pohádat i kvůli tomuhle?" oboří se na mě.

„Nevšimla jsem si, že bychom se hádali. Měla jsem za to, že ko- munikujeme," ucedím podrážděně.

Na chvilku zavírá oči, jako by se usilovně snažil nabýt klidu. Polknu a znepokojeně ho sleduju. Ježiši, tohle se může zvrhnou t kamkoliv.

„Musím pracovat," řekne pak tiše a s tím opouští místnost.

Dlouze vydechnu. Ani jsem si neuvědomila, že zadržuju dech. Praštím sebou do postele na záda a zírám do stropu.

Mohli bychom spolu my dva někdy vést normální dialog, aniž bychom zabředli do hádky? Je to vyčerpávající.

Zkrátka se ještě málo známe. Opravdu se k němu chci nastěhovat? Dokonce ani netuším, jestli bych mu měla k práci udělat čaj, nebo kafe.
Měla bych ho při ní vůbec rušit? Nemám představu o tom, co má rád a co ne.

Celá ta záležitost s Elenou už ho evidentně otravuje - a má pravdu, měla bych se pohnout z místa. Nechat to plavat. No, aspoň nečeká, že z nás budou kamarádky, a ona už na mě snad přestane dorážet kvůli té schůzce.

Vstávám z postele a přecházím k oknu. Odemykám balkonové dveře, otevírám je a pomalu kráčím k prosklenému zábradlí. Ta jeho průhlednost je zneklidňující. Vzduch tady nahoře je velmi chladný a svěží.

Sleduju, jak se v něm mihotají světla Seattlu. Christian je tu od všeho tak odtržený, v té své pevnosti. Nikomu se tu nezodpovídá. *To je k vzteku, zrovna když mi řekne, že mě miluje, musíme probírat všechny ty šílenosti ohledně té děsné ženské.* Zakroutím nad tím očima. Jeho život je tak komplikovaný. On je komplikovaný.

S těžkým povzdechem a posledním pohledem na Seattle, rozprostřený jako nějaký zlatavý háv u mých nohou, se rozhoduju, že zavolám Rayovi. Už jsem s ním nemluvila celou věčnost. Jako ob-

vykle je to krátký hovor, při kterém jsem ujištěna, že je v pořádku a že ho ruším u důležitého zápasu.

„Doufám, že máte s Christianem pohodu," zajímá se jakoby mi - mochodem. Vím, že se ptá, aby projevil zájem, doopravdy si o tom povídat nechce.

„Jo. Jsme v pohodě." Tak nějak. A navíc se k němu stěhuju. I když jsme to ještě nenaplánovali.

„Mám tě ráda, tati.“

„Já tebe taky, Annie.“

Zavěšuju a dívám se na hodinky. Je teprve deset. Kvůli té naší diskuzi se cítím tak zvláštně napružená a neklidná.

Dávám si rychlou sprchu a zpátky v ložnici se rozhoduju, že si obleču jednu z nočních košilek, které pro mě obstarala Caroline Actonová z Nieman Marcuse. Christian si vždycky stěžuje na ta trička, co tahám na spaní. Noční úbory jsou tu celkem tři. Vybírám si světlounce růžovou košilku a převlékám si ji přes hlavu. Když mi sjíždí dolů po těle, její látka mi klouže po kůži, laská ji a přiléhá k ní. Je to luxusní pocit - nejjemnější a nejtenčí satén. *Ty bláho.*
V zrcadle vypadám jako nějaká filmová hvězda z třicátých let. Je to dlouhé, elegantní a v mém případě velmi neobvyklé.

Ještě si beru odpovídající župánek a rozhoduju se, že si ulovím nějakou knihu v knihovně. Mohla bych si prostě vzít iPad - jenže zrovna teď mám chuť na pohodlí a autenticitu skutečné knihy. Christiana nechám na pokoji. Třeba se mu dobrá nálada vrátí, až skončí s prací.

Christianova knihovna oplývá nepřeberným množstvím titulů, jenom projít jejich názvy mi zabere věky. Příležitostně pokukuju po kulečníkovém stole a ve tvářích cítím pěkné horko, když si vytavuju náš předchozí večer. S úsměvem shledávám, že to pravítko
ještě pořád leží na podlaze. Zvedám ho a zkusmo se jím plesknu do dlaně. Au! To štípe.

Proč pro něj nejsem schopná přijmout víc bolesti? Sklíčeně odkládám pravítko na stůl a pokračuju v hledání dobrého čtivá.

Většina knih jsou první vydání. Jak jenom mohl shromáždit takovou sbírku za tak krátký čas? Možná má Taylor v popisu práce i nákup knih. Vybírám si *Rebeccu* od Daphne Du Maurierové. Už dlouho jsem ji nečetla. Uvelebuju se na jednom z křesel a s prvním řádkem se mi na tváři usídluje spokojený úsměv.

Včera v noci se mi zdálo, že jedu znovu do Manderlay…

Probouzím se, když mě Christian zvedá do náruče.

„Ahoj,“ zdraví mě tiše, „usnula jsi. Nemohl jsem tě najít.“ S obličejem zabořeným v mých vlasech mě odnáší zpátky do ložnice. Ospale mu dávám ruce kolem krku a vdechuju jeho vůni - je tak příjemná. Ukládá mě do postele a přikrývá.

„Spi, bejby,“ broukne a přitiskne mi rty k čelu.

Procitám náhle, probouzí mě znepokojivý sen. Chvíli jsem dezorientovaná a přistihuju se, jak s úzkostí kontroluju prostor v nohách postele, ale nikdo tam není. Z velkého pokoje ke mně doléhají jemné tóny složité klavírní skladby.

Kolik je hodin? Mrknu na budík na rádiu - dvě ráno. Šel vůbec Christian spát? Vyplétám si nohy z županu, který mám ještě pořád na sobě, a škrábu se z postele.

Přicházím do velkého pokoje, kde zůstávám ve stínu a poslou chám. Christian je zcela ponořený do hudby. Vypadá tak v bezpečí

a chráněný v té své světelné bublině. A motiv, který přehrává, je tak melodický, jeho části zní povědomě a zároveň velmi propracovaně. *Páni, on je vážně dobrý*. Proč mě to pokaždé tak překvapuje?

Celý ten výjev ale vypadá trochu jinak a já si uvědomuju, že víko klavíru je zavřené, takže vidím přímo na něj. Vzhlédne a naše oči se setkávají, v jeho šedých se jemně odráží rozptýlené světlo lampy. Hraje dál, aniž by jakkoliv zadrhnul, a já pomalu kráčím jeho směrem. Jeho oči mě následují, hltají mě a jejich záře tím sílí. Když jsem u něj, přestává hrát.

„Proč jsi přestal? Byla to nádhera."

„Tušíš vůbec, jak lákavě v tuhle chvíli vypadáš?" ptá se měkce.

Tak proto.

„Pojď do postele," šeptnu. Oči se mu rozsvěcí ještě víc, když ke mně vztáhne ruku. Beru ho za ni a on jí nečekaně cukne, takže mu padám do klína. Ovíjí kolem mě paže a tulí se mi ke krku za uchem, až mě z toho příjemně zašimrá podél páteře.

„Proč se hádáme?" zašeptá, načež mě škrábne zuby na lalůčku.

U všech svátých. Srdce mi vynechává jeden úder a pak začíná splašeně tlouct, rozdmýchává mi horko po celém těle.

„Protože se vzájemně poznáváme a ty jsi tvrdohlavý a popudlivý a náladový a komplikovaný," mumlám přerývaně a skláním hlavu, abych mu poskytla lepší přístup ke krku. Přejíždí mi po něm nosem a já vnímám, jak se přitom usmívá.

„Přesně takový jsem, slečno Steeleová. Je zázrak, že mě dokážeš vystát." Začíná mi jemně oštipovat ucho a mně přitom uniká tichý sten. „Je to vždycky takové?" vzdychne.

„Nemám nejmenší tušení."

„Já taky ne." Tahá za pásek županu, který se otevírá, a on mi rukou sjíždí po těle dolů, přes hruď. Vnímám, jak mi díky jeho

jemným dotekům a pnutí saténu tvrdnou bradavky. Pokračuje ní ž, k mému pasu a dál, na bok.

„Dotýkat se tě přes tu látku je luxus, dokonce všechno vidím

i tohle.“ Zalapám po dechu, když mě přes košilku jemně zatáhá za chloupky. Do druhé ruky si v mém týle nabírá hrst vlasů. Tahem za ně mi zaklání hlavu a líbá mě, jeho jazyk mi proniká do úst s naléhavou neústupnou potřebou. V reakci na to zasténám, v dlani laskám tu milovanou tvář. Rukou mi zvolna sune košilku nahoru, mučivě pomalu, až dokud v ní nesevře mé hýždě, a

potom sjíždí nehtem palce po vnitřní straně mého stehna.

A najednou mě překvapuje tím, že se zvedá a vysazuje mě na horu na klavír. Chodidla mi přistávají na klávesách a loudí z nich neharmonické drsné tóny. Christian stoupá rukama po mých nohách až ke kolenům, která vzápětí rozevírá. Poté mě chytá za ruce.

„Polož se," nařizuje mi a přidržuje mě za ně, zatímco si lehám na vrchní desku klavíru. Je tvrdá a nekompromisně mě zatlačí do zad. Christian mě pouští a otevírá mi nohy ještě víc, mé prsty přitom zatančí po klávesách směrem k nižším i vyšším tónům.

Bože! Já vím, co se chystá udělat, a to očekávání je… Hlasití zavzdychám, když mě políbí na vnitřní stranu kolena, odkud si polibky, sáním a jemným okusováním razí cestičku vzhůru. Do toh o vnímám, jak mi hebký satén klouže po zcitlivělé kůži, když mi hrne košilku nahoru. Zapírám se nohama a struny se znovu rozeznívají. Když jeho ústa doputují až do mého klína, zavírám oči a odevzdávám se mu.

A on mě políbí… *právě tam*... pak jemně foukne, a když mi naplno roztáhne stehna, ucítím zkusmé zakroužení jazyka. Připadám si tak otevřená

- tak vystavená. Drží si mě na místě, ruce těsně nad mými koleny a j eho jazyk mě nelítostně

trýzní, bez smilování,

nepřetržitě, neúnavně. Propínám pánev a pohybuju boky v rytmu, který udává můj uchvatitel.

„Ach, Christiane, prosím," zaúpím.

„Ale ne, bejby, ještě ne," brzdí mě schválně. Už cítím, jak se ve mně to napětí střádá, jenže to on taky a přestává.

„Ne," zafňukám.

„Tohle je moje odplata, Ano," zamručí. „Hádej se se mnou a já to tvému tělu nějak vrátím." Jemnými polibky mi posévá břicho, jeho dlaně putují výš po mých stehnech, hladí, hnětou, mučí. Jazykem krouží kolem mého pupíku a jeho ruce - *a jeho palce… jeho palce*… se ocitají v mých slabinách.

„Ach!" vykřiknu, když do mě jeden z nich vtlačí. Tím druhým mě začíná znovu trýznit, pohybuje jím kolem dokola, zoufale pomalu. Svíjím se pod jeho doteky a zvedám záda z klavíru. Je to skoro k neunesení.

„Christiane!" volám a sžíraná chtíčem se vymykám své vlastní kontrole. Smiluje se a

nechává toho. Zvedá mi nohy z kláves a zatlačí na ně.

Najednou lehce kloužu dál po hladkém víku klavíru a on mě tam na horu následuje, rychle si kleká mezi mé nohy, aby si nasadil kondom. Vzpírá se nade mnou, já přerývavě oddechuju, toužebně k němu vzhlížím a zjišťuju, že je dočista nahý. Kdy se vlastně svléknul?

Opětuje můj upřený pohled a já v jeho očích rozeznávám úžas, lásku i vášeň. Je to fascinující.

„Já tě tak šíleně chci," vydechne. A pak do mě velmi pomalu, nádherně vstupuje.

Ležím na něm, úplně vyčerpaná, rozhozené údy mám těžké a ochablé.

Božínku. Je mnohem pohodlnější než ten obrovský klavír

pod námi. Opatrně, tak, abych se ho tam jinak nedotkla, si opírám tvář o jeho hruď. Nijak neprotestuje, a tak naslouchám, jak se mu zklidňuje dech, stejně jako ten můj. Něžně mě víská ve vlasech.

„Piješ večer čaj, nebo kafe?“ ptám se ospale.

„Co je to za divnou otázku?" opáčí znaveně.

„Napadlo mě, že bych ti donesla do pracovny čaj, ale pak jsem sí uvědomila, že vlastně nevím, co bys chtěl.“

„Jo tak. Večer vodu nebo víno, Ano. I když, možná bych měl zkusit ten čaj.“

Dlaní mi teď rytmicky přejíždí nahoru a dolů po zádech, lásky plně mě hladí.

„Opravdu se známe strašně málo,“ zamumlám.

„Já vím,“ řekne a zazní přitom tak smutně, že si sedám, abych na něj viděla.

„Copak?" zjišťuju. Zavrtí hlavou, jako by se chtěl zbavit nějaké nepříjemné myšlenky, a vztáhne ruku, aby mě pohladil po tváři. Oči má přitom jasné a vážné.

„Já tě miluju, Ano Steeleová," vyzná se.

Budík se rozeřve ranním dopravním zpravodajstvím o šesté a já jsem jím neurvale vytržena ze znepokojivého snu o blonďatých a tmavovlasých ženách. Nedaří se mi uchopit, o čem vlastně byl, a beztak jsem hned rozptýlena prostou skutečností, že se kolem mě jako hedvábný šál vine Christian Grey. Rozcuchanou hlavou spočívá na mé hrudi, ruku má opřenou o má prsa, nohu přehozenou přese mě a tlačí mě dolů. Stále spí, a mně je příliš teplo. A li- já to nepohodlí ignoruju a váhavě natahuju ruku, abych si nechala protéct jeho vlasy mezi prsty. Pohne se. Otevírá oči a roztahuje rty do ospalého úsměvu. *Pane jo… i teď je okouzlující.*

„Dobré ráno, krásko," protáhne.

„Dobré ráno, krasavce," oplácím mu úsměv. Letmo mě políbí a rozplétá se ze mě, zvedá se na loktech a zkoumá mě pátravým pohledem.

„Spalas dobře?" ptá se.

„Ano, i přes to noční vyrušení."

Jeho úsměv se rozšiřuje. „Hmm. Mě takhle můžeš vyrušit kdy koliv." Dostávám další letmou pusu.

„A co ty? Ty ses vyspal dobře?"

„S tebou vždycky spím dobře, Anastasie."

„Už žádné noční můry?"

„Ne.“

Pokrčím čelo a risknu otázku. „O čem jsou?"

Stahuje obočí a z tváře mu mizí úsměv. *Sakra - ta moje pitomá zvědavost.*

„Jsou to prostě flashbacky do mého raného dětství, aspoň tak to nazývá doktor Flynn. Některé jsou hodně živé, jiné míň." Klesá hlasem a přes obličej mu přelétá nepřítomný bolestný výraz. Bez myšlenkovitě mi začíná přejíždět prstem po klíční kosti, čímž rozptyluje mou pozornost.

„Budíš se s pláčem a křikem?" Blbý pokus o zlehčení situace.

Obrací ke mně zmatený pohled. „To ne, Anastasie. V životě jsem nebrečel. Aspoň, co si pamatuju." Nasazuje soustředěný výraz, jako by se snažil proniknout do hlubin svých vzpomínek. Ale ne - to je na tuhle ranní dobu příliš temné místo, celkem určitě.

„A pamatuješ si ze svého dětství něco hezkého?" ptám se rychle, jen abych ho vytáhla zpátky. Chvíli se tváří zamyšleně, přitom mi stále klouže prstem po kůži.

„Vzpomínám si, jak ta závislá děvka pekla. Pamatuju si na tu vůni. Byl to narozeninový dort, myslím. Pro mě. A pak, když máma

s tátou přivezli Miu. A to, jak se máma bála mé reakce, jenže já si malou Miu okamžitě oblíbil. Moje první slovo bylo *Mia.* A potom si pamatuju na svou první hodinu klavíru. Slečna Kathie, moje učitelka, byla úžasná. A měla koně.“ Zasněně se usměje.

„Říkal jsi, že tě tvoje máma zachránila. Jak?“

Vytržen ze zamyšlení se ke mně vrací pohledem, sleduje mě jako někoho, kdo nechápe, že jedna a jedna jsou dvě.

„Osvojila si mě,“ řekne prostě. „Myslel jsem si, že je anděl, když jsem ji poprvé uviděl. Byla celá v bílém a tak klidná a laskavá, když mě vyšetřovala. Nikdy na to nezapomenu. Kdyby tenkrát řekla ne, nebo Carrick…" Pokrčí rameny a letmo zkontroluje čas na budíku „Tohle je trochu těžké téma na tak časné ráno,“ zkonstatuje.

„Jen jsem slíbila, že se pokusím tě poznat blíž.“

„Opravdu, slečno Steeleová? Měl jsem za to, že jste chtěla vědět, jestli večer piju kafe, nebo čaj,“ ušklíbne se. „Když už jsme u toho, napadá mě jeden způsob, jak byste mě mohla poznat lépe.“ Výmluvně se ke mně vespod natlačí.

„Myslím, že v tomto směru už vás znám až moc dobře.“ Můj hlas zní bohorovně a káravě, což ho přiměje ten úsměv rozšířit.

„Vidíš, a já si zase myslím, že v tomto směru tě nikdy dost dobře nepoznám," zavrní. „Probouzet se vedle tebe má jisté výhody." Jeho hlas je jako samet a sexy až do morku kostí.

„Copak ty nemusíš vstávat?" vypravím ze sebe. *Ježkovy zraky, jak to dělá?*

„Dnes ráno ne. A vstávat tu bude jen jeden z nás, slečno Slech ová." Oči se mu chlípně zalesknou.

„Christiane!" V šoku zalapám po dechu. Najednou sebou mrsk ne a zaléhá mě. Tlačí mě k posteli, chytá za ruce, zvedá mi je nad hlavu a začíná mě líbat na krku.

„Ach, slečno Steeleová," usměje se mi do kůže, čímž mi vysílá po těle slastné zabrnění. Rukou putuje dolů po mém trupu a cestou zpátky mi pomalu vyhrnuje noční košilku. „Co všechno bych s vámi chtěl dělat," zapřede.

A já jsem ztracená, konec výslechu.

Paní Jonesová servíruje snídani sestávající z omelety se slaninou pro mě a šunkové omelety pro Christiana. Sedíme v družném tichu, bok po boku, u snídaňového baru.

„Tak kdy se setkám s tím tvým trenérem, Claudem, abych ho proklepla?" nadnesu. S uculením se na mě podívá.

„To záleží na tom, jestli chceš jet o víkendu do New Yorku, nebo ne. Pokud se s ním teda nechceš vidět některý den v týdnu brzy ráno. Řeknu Andree, aby prošla jeho rozvrh a dala ti vědět."

„Andree?"

„Mojí asistentce."

No jasně. „Jedné z těch tvých mnoha blondýn," pozlobím ho.

„Není moje. Prostě pro mě pracuje. To ty jsi moje."

„Taky pro tebe pracuju," utrousím rozmrzele.

Zakření se, jako by na to zapomněl. „No jo, vlastně." Ten jeho zářivý široký úsměv je nakažlivý.

„Možná by mě mohl Claude naučit kick-box," varuju ho posměšně.

„Fakt, jo? Až tak si na mě věříš?" Pobaveně zvedá obočí. „P řijímám výzvu, slečno Steeleová." Je tak zatraceně šťastný, v porovná ní s tím, jakou špatnou náladu měl včera po Elenině odchodu. Je to naprosto odzbrojující. Možná je to tím sexem… možná, že právě ten mu vlévá optimismus do žil.

Koutkem oka mrknu za sebe směrem ke klavíru, oživuju si vzpomínku na minulou noc.

„Zase jsi otevřel víko klavíru."

„V noci jsem ho zavřel, abych tě nerušil. Hádám, že to nepomohlo, ale jsem za to rád.“ Zvedá koutky v lascivním úsměvu a zároveň se pouští do omelety. Rozpačitě mu ten úsměv vracím.

Jó, legrácky na klavíru.

Paní Jonesová se naklání a pokládá přede mě papírový pytlík s mým obědem - takže se provinile zardím.

„Na později, Ano. Jíte tuňáka?“

„Ale jistě. Děkuji, paní Jonesová," věnuju jí nesmělý úsměv, který mi oplácí, a následně opouští velký pokoj. Mám podezření, že proto, aby nám dopřála soukromí.

„Můžu se tě na něco zeptat?" obracím se zpátky k Christianovi. Jeho rozjařený výraz lehce polevuje. „Samozřejmě."

„A nebudeš se zlobit?"

„Bude se to týkat Eleny?"

„Ne."

„Pak se zlobit nebudu."

„Tak, ale teď mám jednu doplňující otázku."

„Aha?"

„Která se jí týká."

Zakoulí očima. „A jakou?" ucedí, teď už popuzeně.

„Proč se vždycky tak naježíš, když se tě na ni ptám?"

„Upřímně?"

Zakaboním se na něj. „Myslela jsem, že se mnou vždycky miu víš upřímně."

„Snažím se."

Zúžím na něj oči. „To zní jako velmi vyhýbavá odpověď."

„Vždycky s tebou jednám upřímně, Ano. Nechci hrát žádné hry.

Teda, ne tenhle druh her," poopraví se a zablýskne se mu v očích. „A jaký druh her chceš hrát?"

S nakloněnou hlavou se na mě zaculí. „Slečno Steeleová, je tak snadné odvést vaši pozornost."

Zahihňám se. Vždyť má pravdu. „Když vy tu pozornost odvá díte tolika směry, pane Greyi."

Dívám se, jak mu šedé oči ožívají

I m morem.

„Tenhle tvůj smích je mým nejoblíbenějším zvukem na světě, Anastasie. A teď - jak zněla tvá původní otázka?" ptá se medově a já mám dojem, že se mi posmívá. Pokouším se zkřivit rty v nelibém úšklebku, jenže tenhle hravý Stín se mi líbí - je s ním legrace. Není nad nějaké to ranní pošťuchování. A tak krčím čelo, jak se snažím si vybavit tu mou otázku.

„Jo, jasně. Ty jsi své sub vídal jen o víkendech?"

„Tak jest," připouští a nervózně čeká, co bude dál. Zazubím se na něj. „Takže, přes týden žádný sex."

Zachechtá se. „Jo, tak tímhle směrem míříme." Zdá se, že se mu ulevilo.

„A proč si myslíš, že každý všední den cvičím?" Teď už se mi směje nepokrytě, ale mně je to jedno. Mám chuť se samou ra dostí poplácat po rameni. To je další poprvé - teda, hned několik poprvé.

„Vypadáte, že jste sama se sebou náramně spokojená, slečno Steeleová."

„To taky jsem, pane Greyi.“

„To byste taky měla,“ kření se dál. „A teď koukej sníst tu snídani. Ah, panovačný Stín… nikdy nebývá moc daleko.

Sedíme na zadních sedačkách audi. Taylor řídí a má v úmyslu nejdřív vysadit v práci mě a potom Christiana. Sawyer sedí vedle něj.

„Neříkalas náhodou, že se dnes vrací ten bratr tvé spolubydlící?“ ptá se mě Christian skoro nenuceně. Z jeho hlasu ani výrazu se nedá nic vyčíst.

„Tý jo, Ethan," zalapám po dechu. „Já zapomněla. Teda, Christiane, díky, žes mi to připomněl. Budu se muset vrátit domů."

Lehce mu tuhne výraz. „A kdy?"

„Nejsem si jistá, v kolik přiletí."

„Nechci, abys kamkoliv chodila sama," říká ostře.

„Já vím," souhlasím a odolávám chuti na pana Přehnaná Reakce protočit oči. „Bude mě dneska Sawyer špeho… ehm… hlídat?" Zdráhavé juknu Sawyerovým směrem a zjišťuju, že mu rudnou uši,

„Samozřejmě," uzemňuje mě Christian, oči jako arktický ledovec.

„Kdybych jela saabem, bylo by to jednodušší," hájím se nakrknutě.

„Sawyer bude mít auto a může tě do tvého bytu odvézt, jen záleží v kolik."

„Podívej, myslím, že se mi Ethan nejspíš v průběhu dne ozve. A pak ti dám vědět, co je v plánu."

Jen na mě kouká a mlčí. Ty jo, o čem přemýšlí?

„Tak jo," přijímá. „Sama ani na krok. Rozumíš?" Hrozí mi svým dlouhým ukazováčkem.

„Jistě, drahý," zabručím.

Ve tváři se mu mihne nepatrná stopa úsměvu. „A možná bys mohla taky jednou použít BlackBerry - pošlu ti na něj mail. Třeba to uchrání mého IT specialistu před velmi zajímavě stráveným dopolednem, co ty na to?" zazní sarkasticky.

„Beze všeho, Christiane." Neodolám a zakroutím na něj očima a on se na mě ušklíbne.

„Ale ale, slečno Steeleová, nějak mě z vás začíná svrbět dlaň.“

„Ach, pane Greyi, ta vaše permanentně svrbící dlaň. Co si s ní jenom počneme?"

Zasměje se, ale zaráží ho příchozí hovor na mobil, na kterém musí mít zapnuté vibrace, protože nezvonil. Když vidí, kdo mu volá, zamračí se.

„Co je?“ vyštěkne do telefonu, ale pak se pozorně zaposlouchá. Nemůžu si pomoct a využívám tu chvilku a kochám se jeho bezchybným profilem: zkoumám jeho rovný nos, vlasy, které mu bez ladu a skladu spadají do čela… Z nestoudného civění mě vytrhává, když se jeho výraz mění z nevěřícného na pobavený. Zpozorním.

„To si děláš srandu… Na scénku… A kdy ti to řekl?“ Pokouš í se potlačit smích. „Ne, s tím si nedělej starosti. Nemusíš se omlouvat, jsem rád, že se to logicky vysvětlilo. Fakt to bylo až směšně málo peněz… Vůbec nepochybuju o tom, že máš v plánu něco hodně ošklivého. Chudák Isaac," uchechtne se. „Dobře… Ahoj." Zaklapne mobil a podívá se na mě. Najednou má ostražitý výraz, ale zároveň lak nějak zvláštně úlevný.

„Kdo to byl?" vyzvídám.

„Opravdu to chceš vědět?" opáčí tiše.

Stejně už to vím. Zavrtím hlavou a zadívám se ven z okna do scattleského pošmourného dne. *Proč jen mu nemůže dát pokoj?*

„No tak." Natahuje se pro mou ruku a postupně přikládá rty ke každému jednomu kloubku. A najednou mám malíček v jeho puse… tvrdě ho saje. Potom jemně skousne.

Tak počkat! Je to jako nějaká horká linka do mého klína. Prudce zalapám po vzduchu a nervózně kontroluju očima Taylora, Sawye-

ra, a nakonec Christiana, kterému mezitím ztěžknul pohled. Pomalu roztahuje rty do smyslného úsměvu.

„Nelam si s tím hlavu, Anastasie," konejší mě. „Ona je minu lost.“ Zlehka mě líbá do středu dlaně, čímž mě rozechvívá - úplné všude - a moje chvilková uraženost upadá v zapomnění.

„Ránko, Ano,“ zahučí Jack, když přicházím ke svému stolu. „Hezké šaty.“

Zardím se. Ty šaty jsou součástí mého nového šatníku, pozornost mého neskutečně bohatého přítele. Jsou to světle modré pouzdrové šaty bez rukávů, celkem vypasované. A k nim mám krémové páskové boty na podpatku. Christianovi se podpatky líbí, aspoň myslím. Potajmu se té myšlence pousměju, ale rychle si znovu přilepím takový ten nijaký profesionálně pracovní úsměv určený mému šéfovi.

„Dobré, Jacku.“

Začínám tím, že objednávám poslíčka, aby doručil tu Jackovu brožuru do tiskárny.

Jmenovaný vzápětí vystrkuje hlavu ze dveří své kanceláře.

„Mohl bych, prosím tě, dostat kafe, Ano?“

„Jistě." Odcházím do kuchyňky, kde potkávám Claire z recepce, která taky vaří kávu.

„Ahoj, Ano," zdraví se se mnou rozjařené.

„Ahoj, Claire."

Krátce si povídáme o tom víkendovém setkání její rozvětvené rodiny, které si ohromně užila, a já se jí zmiňuju o plavení s Christianem.

„Ten tvůj přítel je snový, Ano," vydechne se zamženým pohledem.

Mám sto chutí na ni protočit oči.

„No, nevypadá úplně špatně," usměju se, načež se obě roz chechtáme.

„Dala sis pěkně na čas!“ sjíždí mě Jack, když mu přináším to kafe.

Uf! „Omlouvám se.“ Zrudnu, ale pak se zamračím. Trvalo mi to stejně dlouho jako obvykle. Co má za problém? Možná je kvůli něčemu nervózní.

Zakroutí hlavou. „Promiň, Ano. Nechtěl jsem na tebe tak vyjet, zlato."

Zlato?!

„Na úrovni středního managementu se něco děje a já netuším,

0 co jde. Pořádně napni uši, jo? Kdybys něco zaslechla… Vím, jak spolu vy holky klábosíte." Zazubí se na mě a mně se lehce zvedá žaludek. On nemá ani páru o tom, jak spolu „my holky" klábosíme. A kromě toho, já vím, co se děje.

„Dala bys mi vědět, vid?"

„Jasně," zamumlám. „Poslala jsem tu brožuru do tiskárny. Bude

1 n kolem druhé."

„Skvělý. Tohle si vem." Podává mi štos rukopisů. „Tyhle všechny je potřeba zaevidovat a udělat výtah z prvních kapitol."

„Hned se do toho dám."

Uleví se mi, když můžu opustit jeho kancelář a sednout si ke svému stolu. Ach jo, je tak těžké být v obraze. Co asi udělá, až to zjistí? V žilách mi tuhne krev. Něco mi říká, že bude fakt naštvaný. Rychle se dívám do BlackBerry a zazářím. Přišel mi mail od Christiana.

Od: Christian Grey **Předmět:** Svítání **Datum: 14.6.201 1,09:23 Komu:** Anastasia Steeleová

Miluju, když se ráno probouzím vedle Tebe.

Christian Grey *

Naprosto & Beznadějně Zabouchnutý výkonný ředitel Grey Enterprise-. Holdings, s.r.o.

Myslím, že mi úsměv právě roztrhl obličej na dvě části a má vnitřní bohyně metá na své lenošce salta vzad.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Soumrak **Datum: 14.6.201 1,09:35 Komu:** Christian Grey

Drahý Naprosto a Beznadějně Zabouchnutý,

taky miluju, když se vedle Tebe probouzím. Ale co přímo zbožňuju, je být s Tebou v posteli a ve výtazích a na klavírech a na kulečníkových stolech a na pracovních stolech a ve sprchách a ve vanách a na divných dřevěných křížích s pouty a v postelích s nebesy a rudým saténovým povlečením a v loděnicích a v dětských pokojích.
Tvá

Sexem Posedlá a Neukojitelná xx

Od: Christian Grey **Předmět:** Vlhké nádobíčko **Datum: 14.6.2011,09:37 Komu:** Anastasia Steeleová

Drahá Sexem Posedlá a Neukojitelná,

právě jsem si vyprsknul kafe do celé klávesnice.

Nemyslím, že by se mi něco takového někdy předtím stalo. Opravdu obdivuji ženy, které se zaměřují na geografii. Mám teď snad usuzovat, že mě chceš jen kvůli mému tělu?

Christian Grey

Naprosto & Dočista Šokovaný výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Rozhihňaná - a taky vlhká…

Datum: 14.6.201 1,09:42 Komu: Christian Grey

Drahý Dočista Šokovaný, přesně tak. Mám tu nějakou práci.

Přestaň mě rozptylovat.

S. P.& N.xx

Od: Christian Grey **Předmět:** A to musím? **Datum: 14.6.2011,09:50 Komu:** Anastasia Steeleová

Drahá S. P. & N„

jako vždy, Vaše přání je mi rozkazem. Miluju, když jsi rozhihňaná a navíc vlhká. Pozdějc, bejby. x

Christian Grey

Naprosto & Beznadějně Zabouchnutý, Šokovaný a Uhranutý výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Odkládám mobil a pouštím se do práce.

Kolem oběda mě Jack žádá, abych mu skočila do bistra pro jídlo. Hned jak vyjdu z jeho kanceláře, volám Christianovi.

„Anastasie," ozývá se téměř okamžitě, hřejivým a laskavým hlasem. Jak je možné, že mě tenhle člověk dokáže rozehřát jenom přes tele fon?

„Christiane, Jack mě poprosil, abych mu došla pro oběd."

„Bastard línej," uleví si.

Já to ignoruju a pokračuju. „Takže mu pro něj jdu. Možná by se hodilo, kdybys mi dal číslo na Sawyera, abych tě nemusela obtěžovat." „Ale to není žádné obtěžování, bejby."

„Jsi tam sám?“

„Ne. Právě teď tu na mě zírá celkem šest lidí a všichni si lámou hlavu nad tím, s kým to sakra mluvím.“

Do háje… „To jako fakt?“ zasípám panicky.

„Jo. Fakt. To je moje dívka,“ oznamuje někam do prostoru mimo sluchátko.

U všech svátých! „Ti všichni si nejspíš mysleli, že jsi gay, víš to?“ Zachechtá se. „Jo,

pravděpodobně." Slyším, jak se přitom kření.

„Ehm - tak já už radši jdu.“ Jsem si jistá, že přesně ví, jak moc trapně se cítím, když ho takhle vyrušuju.

„Dám Sawyerovi vědět,“ zasměje se znovu. „Už se ti ozval ten tvůj kamarád?“

„Ještě ne. Budete první, kdo se o tom dozví, pane Greyi.“

„Dobře. Tak později, bejby.“

„Ahoj, Christiane," zubím se, ostatně jako pokaždé, když tu hlášku použije. Tak strašně se to k němu nehodí, ale zároveň to k němu patří.

Chvíli nato vycházím ven, Sawyer už čeká u vchodu do budovy.

„Slečno Steeleová," zdraví mě formálně.

„Sawyere," kývnu v odpověď, načež společně zamíříme do lahůdkářství.

Se Sawyerem se necítím tak uvolněně jako s Taylorem. Jak pro cházíme blokem budov, nepřetržitě skenuje ulici. Jsem kvůli tomu vlastně ještě víc nesvá a přistihuju se, že ho napodobuju.

Je možné, že je Leila někde tady? Nebo už jsme se všichni naka zili Christianovou paranoiou? Je snad taky součástí jeho padesáti odstínů šedi ? Co já bych dala za půl hodiny otevřeného hovoru s doktorem Flynnem, abych to zjistila.

Všechno se zdá být v pořádku, prostě Seattle v poledním čase - lidé spěchají na oběd, nakupují, setkávají se s přáteli. Vidím dvě mladé ženy, které se vzájemně objímají, když se shledají.

Chybí mi Kate. Jsou to teprve dva týdny, co odjela na dovolenou, ale zdá se, jako by to bylo nejdelších čtrnáct dnů v mém životě. Tolik se toho přihodilo, nikdy mi neuvěří, až jí to budu vyprávět. Teda, až jí budu vyprávět verzi okleštěnou o informace zahrnuté v Dohodě o mlčenlivosti. Vraštím čelo. O tom si budu muset s Christianem promluvit. Co by na to asi Kate řekla? Jen na to pomyslím a blednu. Možná se vrátí s Ethanem. Při tom po myšlení mě přelévá vlna radosti, ale hned se vzpama tuju. Určitě přijede až s Elliotem.

„Kde stojíte, když čekáte a hlídkujete venku?“ ptám se Sawyera, když se stavíme do fronty na oběd. Sawyer stojí přede mnou, čelem ke dveřím, a průběžně monitoruje ulici a každého, kdo vchází dovnitř. Je to znepokojivé.

„Sedím v kavárně hned přes ulici, slečno Steeleová."

„A není to moc velká nuda?“

„Pro mě ne, madam. Je to moje práce," prohlašuje upjatě.

Polévá mě červená. „Omluvám se, nemyslela jsem to…" můj hlas se vytrácí do ticha, když spatřím jeho laskavý, chápavý výraz.

„Prosím, slečno Steeleová. Mou prací je vás chránit. A přesně to budu dělat."

„Takže, žádná stopa po Leile."

„Ne, madam."

Zamyšleně nakrčím čelo. „Jak vlastně víte, jak vypadá?"

„Viděl jsem její fotografii."

„Aha, a máte ji s sebou?"

„Ne, madam." Poklepe si na hlavu. „Spoléhám na svou paměť."

No jasně. Fotografii Leily bych prozkoumala opravdu ráda. Vidět tak, jak vypadala, než se z ní stal Přízrak. Zajímalo by mě, jestli by mi Christian poskytnul kopii. Ano, pravděpodobně poskytnul - kvůli mému bezpečí. V hlavě se mi líhne plán a mé podvědomí se samolibě zaculí a pochvalně kývne.

Do kanceláře přicházejí ty brožury a já musím říct, že vypadají skvěle. Jednu hned beru Jackovi. Zasvítí mu přitom oči a já si ne jsem jistá, jestli kvůli mně, nebo té brožuře. Věřím v to druhé.

„Vypadají parádně, Ano.“ Zběžně jí listuje. „Jo, dobrá práce. Tak co, sejdeš se dnes večer se svým přítelem?" zkřiví horní ret při slově *přítel*.

„Ano. Žijeme spolu." Což je v podstatě pravda. No, zrovna teď spolu bydlíme. A já oficiálně souhlasila, že se k němu nastěhuju, takže to není jen tak nějaká milosrdná lež. Doufám, že ho to odradí.

„Měl by něco proti tomu, kdybys šla na rychlý drink? Na oslavu tvé dobře odvedené práce?"

„Dnes za mnou přijíždí kamarád a všichni jdeme na večeři. " *zkrátka mi do toho něco přijde každý večer, Jacku.*

„Chápu," lehce si povzdychne a já vnímám, jak je rozladěný. „Tak možná až se vrátím z New Yorku, co říkáš?" V očekávání zve dá obočí, pohled mu výmluvně temní.

No to snad ne. Věnuju mu nic neříkající úsměv a potlačuju viditelný záchvěv zhnusení.

„Dal by sis čaj nebo kafe?" měním téma.

„Kávu, prosím." Jeho hlas je teď hluboký a zní nakřáple, jako by mě žádal o něco jiného. *Sakra.* On se nehodlá stáhnout, teď už je mi to jasné. *Ty jo… Co s tím?*

Venku z jeho kanceláře si dlouze a úlevně vydechnu. Jsem z něj tak nervózní. Christian ho odhadl dobře a to mě v podstatě vytáčí.

Zatímco si sedám ke stolu, zvoní mi BlackBerry - číslo, které neznám.

„Ana Steeleová."

„Čáu, Steeleová," Ethanův táhlý pozdrav mě zaskočí nepřipravenou.

„Ethane! Jak se máš?" skoro zaječím radostí.

„Jsem šťastnej, že jsem zpátky. Už jsem fakt otrávenej ze všeho toho slunce a rumovýho punče a toho, že je moje sestra bezhlavě za milovaná do toho velkýho chlapa. Něco ti povím, Ano, bylo to peklo."

„Jo! Moře, písek, slunce a rumový punč… to zní jako *Peklo* od Danteho," zahihňám se. „Kde jsi?"

„Na Sea-Tac, čekám na tašku. Co děláš ty?"

„Jsem v práci. No jo, jsem výdělečně činná," reaguju na jeho prudký nádech. „Tak co, nechceš si sem přijít pro klíče? Můžu se pak za tebou stavit doma."

„To zní skvěle. Uvidíme se tak za tři čtvrtě hodiny, možná hodinu? Na jaké jsi adrese?"

Rychle mu diktuju adresu SIR

„Tak za chvíli, Ethane."

„Pozdějc," zanotuje a zavěsí. *Cože?* Už i Ethan? A pak mi dochází, že právě strávil týden s Elliotem. Rychle píšu e-mail Christianovi.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:**

Návštěva z teplých krajin **Datum:**

14.6.201 I, 14:55 Komu: Christian Grey

Nejdražší Naprosto a Beznadějně Z., Š. & U„ Ethan je zpátky a přijde si sem pro klíče od bytu.

Opravdu bych se ráda ujistila, že se v pohodě zabydlí.

Co kdybys mě vyzvednul po práci? Mohli bychom zajet ke mně a pak, možná, VŠICHNI vyrazit na večeři?
Na můj účet?
Tvoje Ana x Stále S. P. & N.

Anastasia Steeleová

Asistentka pana Jacka Hydea, odpovědného redaktora SiP

Od: Christian Grey Předmět: Večeře Datum: 14.6.2011, 15:05 Komu: Anastasia Steeleová

Tvůj plán schvaluju. Až na tu část s placením! Na můj účet.

Vyzvednu Tě v šest.

x

P.S.: Proč nepoužíváš BlackBerry?!!!

Christian Grey

Naprosto & Beznadějně Vytočený výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Panovačnost **Datum: 14.6.2011, 15:11**

Komu: Christian Grey

No tak, nebuď tak děsně svázaný a upjatý. Všechno je to zakódované.

Uvidíme se v šest. „

Ana x

Anastasia Steeleová

Asistentka pana Jacka Hydea, odpovědného redaktora SIP

Od: Christian Grey

Předmět: Ženská, co jednoho dožene k šílenství **Datum: 14.6.2011, 15:18 Komu:** Anastasia Steeleová

Svázaný a upjatý?!

Já Ti ukážu, co je to být svázaná a upnutá… A moc se na to těším.

Christian Grey

Naprosto & Ještě Mnohem Víc Vytočený, ale z nějakého neznámého důvodu najednou vysmátý, výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Sliby chyby **Datum: 14.6.2011, 15:23 Komu:** Christian Grey

Tak se ukažte, pane Greyi… Taky se na to těším. ©
Ana x

Anastasia Steeleová

Asistentka pana Jacka Hydea,odpovědného redaktora SIP

Už neodpovídá, ale já to ani neočekávám. Dokážu si ho předsta vit, jak úpí nad zmatenými signály, a to pomyšlení mi vyvolává úsměv na tváři. Na okamžik se s otevřenýma očima zasním nad tím, co všechno by mi mohl udělat, ale vzápětí zjišťuju, že neklidně poposedávám na židli. Mé podvědomí na mě nesouhlasně zahlíží přes obroučky svých půlměsíčkových brýlí - *koukej se vrátit k práci.*

O chvíli později mi zvoní telefon. Je to Claire z recepce.

„Na recepci na tebe čeká nějaký fešák. Někdy si spolu musíme zajít na drink, Ano. Vždyť ty znáš samý krásný chlapy," sykne spiklenecky do sluchátka.

Ethan! Lovím klíče z kabelky a spěchám do vstupní haly.

Ty bláho - blonďaté vlasy se slunečním melírem, opálení, kvůli kterému by se dalo zabíjet, a jiskrné oříškové oči, které se na mě

upírají ze zelené pohovky. Jakmile mě spatří, mírně mu poklesne brada, vyskakuje na nohy a vydává se mým směrem.

„Páni, Ano." Lehce krčí čelo, když se shýbá, aby mě objal.

„Vypadáš dobře," zubím se na něj.

„A ty vypadáš… tý jo - jinak. Starší, sofistikovanější. Co se stalo? Máš jiný účes? Šaty? Já nevím, Steeleová, ale vypadáš žhavě!"

Prudce rudnu. „Ale Ethane. Prostě jsem v pracovním," spílám mu, zatímco Claire nás sleduje s vyklenutým obočím a pokřiveným úsměvem.

„Jak bylo na Barbadosu?"

„Sranda," odpovídá.

„Kdy se vrací Kate?"

„Ona a Elliot se vrací v pátek. Ti dva to teda berou vážně," za koulí očima.

„Stýská se mi po ní."

„Fakt? A jak ti to jde s panem Magnátem?"

„Pan Magnát?" rozhihňám se. „No, je to zajímavé. Dnes večer nás bere na večeři."

„Super." Ethan vypadá skutečně nadšeně. No teda!

„Tady," podávám mu klíče. „Adresu máš?“

„Jo. Tak pozdějc." Sklání se a líbá mě na tvář.

„Elliotova hláška?"

„No jo, tak nějak s tebou sroste."

„To teda. Tak pozdějc." Usměju se na něj a on sahá vedle pohovky pro velkou tašku přes rameno a odchází.

Když se otočím, spatřím Jacka, jak mě s nečitelným výrazem pozoruje ze vzdáleného konce haly. Široce se na něj usměju a odcházím zpátky ke svému stolu. Celou dobu na sobě cítím jeho pohled. Tohle už mi začíná brnkat na nervy. Co s tím? Netuším. Budu muset počkat, až se vrátí Kate. Však ta už vymyslí nějaký

plán. Ta myšlenka zvedá mou pochmurnou náladu a já otevírám další rukopis.

Za pět minut šest mi zvoní mobil. Je to Christian.

„Tady Svázaný a Upjatý," ohlašuje se a já se uculím. Stín má ještě pořád hravou náladu. Má vnitřní bohyně rozjařené zatleská jako malé dítě.

„A tady je Sexem Posedlá a Neukojitelná. Mám za to, že jsi ven ku," odtuším věcně.

„To vskutku jsem, slečno Steeleová. A už se na vás těším.“ Jen zaslechnu podmanivý tón jeho hlasu a rozcválá se mi srdce. „Nápodobně, pane Greyi. Hned jsem tam,“ pokládám to. Vypínám počítač a beru si kabelku a světle krémový svetřík.

„Už končím, Jacku,“ zavolám skrz dveře.

„Fajn, Ano. Díky za dnešek, zlato! Užij si večer."

„Ty taky.“

Proč se nemůže chovat takhle pořád? Prostě mu nerozumím.

Audi parkuje u chodníku, a jak se k němu blížím, Christian vystupuje. Svlékl si sako a na sobě má ty šedé kalhoty, mé oblíbené, ty, co mu splývají z boků
- tím způsobem. Jak je možné, že byl tenhle řecký bůh stvořen pro mě? Zjišťuju, že si vzájemně oplácíme idiotský úsměv.

Celý dlouhý den se choval jako zamilovaný, zamilovaný do mě. Tenhle nádherný, složitý, poškozený muž je do mě zamilovaný. A já do něj. Neočekávaně ve mně vybuchuje nálož radosti a já ten okamžik naplno prožívám, na chvilku mám pocit, že bych mohla dobýt celý svět.

„Slečno Steeleová, vypadáte stejně úchvatně jako dnes ráno.“ Christian si mě vtahuje do náruče a dává mi mlaskavou pusu. „Nápodobně, pane Greyi.“

„Tak pojďme vyzvednout toho tvého kamaráda.'[1] S úsměvem **mi** otevírá dveře.

Zatímco Taylor ujíždí směrem k našemu bytu, vypráví mi Christian o svém dni - mnohem lepším, než byl ten včerejší, zdá se. Po dobu, co se mi pokouší přiblížit nějaký průlom, který se udál na katedře životního prostředí na Washingtonské státní ve Vancouveru, na něj od daně zírám. Moc tomu jeho výkladu nerozumím, ale nedokážu odolat vášni a opravdovému zájmu, se kterým mi celou tu věc líčí. Takhle to možná bude, dobré a špatné dny, a jestli budou ty dobré vypadat jako tento, tak si nemám na co stěžovat. Nakonec mi podává list papíru.

„To jsou časy, kdy má Claude v tomhle týdnu volno," řekne. No jo, vlastně!

Už zastavujeme před naším domem a on loví z kapsy BlackBerry.

„Grey," ohlašuje se. „Co se děje, Ros?" Pozorně naslouchá a já vidím, že to bude delší hovor.

„Dojdu pro Ethana. Budou to dvě minutky," artikuluju na něj a ukazuju mu dva prsty.

Kývne, očividně zabraný do telefonátu. Taylor mi s hřeji vým úsměvem otevírá dveře. Oplácím mu úsměv. Vida, dokonce i Taylor tu atmosféru vnímá. Tisknu tlačítko domovního telefonu a radostně do něj halekám:

„Ahoj, Ethane, to jsem já. Pusť mě dovnitř."

Dveře zabzučí a já vyrážím nahoru do bytu. Napadá mě přitom, že jsem tu nebyla od sobotního rána. Zdá se to tak dávno. Ethan ml pozorně nechal otevřené dveře. Vstupuju dovnitř a netuším proč, ale hned poté instinktivně tuhnu. A pak si uvědomuju, že důvodem je ta bledá ztrhaná postava, která stojí u kuchyňského ostrůvku.

V ruce svírá malý revolver a netečně na mě zírá. Leila.

-

Kapitola 13

A do prdele.

Ona je tady. Dívá se na mě, ve tváři znepokojující prázdný výraz a v ruce zbraň. Mé podvědomí se kácí k zemi a neprobere ho nejspíš ani čichací sůl.

Opakovaně na Leilu mžikám, mozek mi vylétá do vysokých obrátek. Jak se dostala dovnitř? Kde je Ethan? Do háje! Co je s Ethanem?

Plíživý ledový chlad mi svírá srdce a kůže na hlavě mi mravenčí, jak se na ní každičký vlásek staví hrůzou do pozoru. Co když mu ublížila? Jak se mi adrenalin a paralyzující děs rozlévají celým tělem, začínám zrychleně dýchat. *Uklidni se, uklidni se* - opakuju si v duchu pořád dokola.

Naklání hlavu ke straně a bedlivě si mě prohlíží, jako bych byla exponát vystavený v nějakém obludáriu. Tak moment, zrovna já tu za obludu nejsem.

Připadá mi, jako by uplynuly celé věky, než se tím vším v mysli prokoušu, ale ve skutečnosti uběhl sotva zlomek sekundy. Leilin výraz zůstává netečný, její vzhled je tak ošuntělý a neupravený, jak

si ho pamatuju. Pořád má na sobě ten ušmudlaný baloňák a vypadá, že nutně potřebuje koupel. Vlasy má mastné a zplihlé, připlácli- k hlavě, a její hnědé oči jsou apatické, zakalené a jakoby dezorientované.

Navzdory tomu, že nemám v ústech ani stopu po jakékoliv vlhkosti, pokouším se promluvit. „Ahoj. Ty jsi Leila, vid?“ zaskřehotám.

Usměje se, jenže je to spíš zneklidňující pohyb rtů než skutečný úsměv.

„Ona mluví,“ zašeptá a její hlas zní zároveň měkce i nakřáplé, strašidelný zvuk.

„Ano, mluvím," řeknu mírně, jako bych hovořila k dítěti. „Jsi tu sama?“ *Kde je Ethan?* Srdce mi v hrudníku udělá kotrmelec, když si pomyslím, že by se mu něco stalo.

Zkřiví obličej, tak moc, až se mi zdá, že se rozpláče. V ypadá skutečně nešťastně.

„Sama,“ vydechne. „Sama.“ Tak hluboký zármutek vtisknutý do jediného slova je doslova drtivý. Co tím myslí? Já jsem sama? Ona je sama? Je sama, protože ublížila Ethanoví? *Ale… to ne…* Bojuju s úzkostí, staženým hrdlem a nutkáním k pláči.

„Co tu děláš? Můžu ti nějak pomoct?" Navzdory tomu, že mi strach dočista ucpal průdušnici, zní má slova jako nenucený klidný dotaz. Lehce pozvedá obočí, jako by ji ty mé otázky naprosto vyvedly z míry. Ale nečiní žádný náhlý agresivní pohyb mým směrem. Tu zbraň drží stále uvolněně. Jdu na to z jiné strany, snažím se ignorovat fakt, že je mi kůže na hlavě čím dál menší.

„Nedala by sis čaj?" *Proč se jí ptám, jestli nechce čaj*? Protože je to Rayova reakce na jakoukoliv vypjatou situaci a teď mi nevhodn é vytanula na mysli. Ježíši, nejspíš by ho kleplo, kdyby mě tu takhle-

viděl. Ke slovu by přišla jeho armádní minulost a ona by byla touhle dobou dávno odzbrojená. Vlastně na mě tou zbraní nemíří, možná bych se mohla pohnout.

Otáčí hlavou a pak ji střídavě naklání na obě strany, jako by si protahovala krk.

Nabírám si plné plíce drahocenného vzduchu, pokouším se tím zkrotit svůj panický dech. Dělám první krůček směrem ke kuchyň skému ostrůvku. S nakrčeným čelem, jako by tak docela nechápala, co to provádím, se posouvá, aby byla pořád obličejem ke mně. Sahám pro konvici a roztřesenou rukou ji plním vodou z kohoutku. Tak se hýbu, zklidňuje se mi dech. Ano, kdyby chtěla, abych byla mrtvá, už by mě zastřelila. Stále mě sleduje tím nepřítomným, teď nepatrně zvídavým pohledem. Když zapínám konvici, znovu se v myšlenkách zatoulám k Ethanoví. Je zraněný? Svázaný?

„Je tu v bytě ještě někdo?“ ptám se váhavě.

Překlápí hlavu k druhému rameni a pravou rukou - tou, ve které nedrží revolver - si bere pramen svých dlouhých mastných vlasů. Začíná si s ním točit a pohrávat, různě za něj tahá a kroutí jím, očividně je to její zlozvyk. Jak ji u toho pozoruju, znovu mě bije do očí ta naše neuvěřitelná podoba. Se zadrženým dechem čekám na její odpověď a znepokojení ve mně narůst á, až dosahuje téměř neúnosné míry.

„Sama. Úplně sama," zamumlá. Vnímám, jak mě to uklidnilo. Možná tu Ethan není. Ta úleva mě posiluje.

„Určitě si nedáš čaj nebo kafe?“

„Nemám žízeň,“ odmítne měkce a udělá jeden nejistý krok mým směrem. Hutná a syrová krev mi zaplavuje krevní řečiště. Navzdory tomu se s pocitem nadlidské odvahy otáčím a natahuju do skříňky pro dva hrnky.

„Co máš ty - co já nemám?“ přemítá, její hlas tou zpěvavou intonací připomíná dětský

„Jak to myslíš, Leilo?“ ptám se tak mírně, jak jen dokážu.

„Pán - pan Grey - nechává tě, abys mu říkala jménem."

„Protože nejsem jeho submisiv, Leilo. Ehm… Pán je srozuměný s tím, že nedokážu… že nejsem schopná tu roli plnit."

Dává si hlavu k druhé straně. To gesto působí nepřirozené a hrozně znepokojivě.

„Ne-ní scho-pná," zkouší ta slova vyslovit, zjišťuje, jak zní, tes tuje je na jazyku. „Ale Pán je šťastný. Viděla jsem ho. Usmívá se, dokonce směje. Takové reakce jsou pro něj vzácné… velmi vzácné."

Ach.

„Vypadáš jako já," překvapuje mě změnou tématu, její oči se na mě snad poprvé pořádně zaostřují. „Pán má rád takové poslušné, co vypadají jako ty a já. Ty ostatní, všechny jsme stejné… všechny stejné… a ty najednou spíš v jeho posteli. Viděla jsem tě."

Sakra! Takže v tom pokoji byla. Nezdálo se mi to.

„Tys mě viděla v jeho posteli?" zašeptám.

„Nikdy jsem v Pánově posteli nespala," zamumlá. Působí jako nějaká padlá éterická bytost. Napůl člověk. Vypadá tak slabá, a já k ní znenadání, navzdory skutečnosti, že drží pistoli, pocítím vlnu sympatie.

Jenže ona vzápětí utáhne prsty kolem rukojeti zbraně a já vytřeštím oči, až téměř hrozí, že mi vypadnou z důlků.

„Proč nás má Pán rád takové? Je v tom něco… něco… Pán jo temný… Pán je temný, ale já ho miluju."

Ne, ne… to teda není, naježím se v duchu. Není temný. Je to dobrý člověk a už nedlí v temnotě. Vyšel za mnou na světlo. A onu

si sem přijde a snaží se ho stáhnout zpátky, v hlavě utkvělou pošetilou myšlenku, že ho miluje.

„Leilo, nechtěla bys mi tu zbraň dát?" zkouším to zlehka. Sevře ji ještě pevněji a přitiskne si ji na hruď.

„Ta je moje. Je to všechno, co mi zbylo." Něžně ji k sobě přivine. „A teď se připojí ke své lásce."

Kruci! K jaký lásce? K Christianovi? Jako by mi vrazila pěstí na solar. On přijde, to prostě vím, v nějakém okamžiku ve velmi blízké budoucn osti se tu zjeví, aby zjistil, co mě zdrželo. Chce ho snad zastřelit? To pomyšlení je tak příšerné, že cítím, jak se mi bolestivě napíná hrdlo, když se v něm utváří obrovský knedlík, který mě hrozí udusit stejně jako ten škrtič, co se mi usídlil v břiše.

V tu chvíli se jako na povel rozráží dveře, v nich se zjevu je Christian s Taylorem v zádech. Letmo mě kontroluje zrakem, očima mě skenuje od hlavy k patě a já v nich zaznamenávám jiskřičku úlevy. Jenže ta zhasne v okamžiku, kdy jeho pohled přelétne k Leile a tam zamrzne, pevně ho na ni ukotví a ani v nejmenším přitom nezakolísá. Opře ho do ní s takovou inten - zitou, jakou jsem nikdy předtím neviděla, oči divoce rozevřené, rozhněvané a plné obav.

Ale ne… to ne.

Leiliny oči se také rozšiřují a na okamžik se zdá, jako by si uvědomila, proč tu vlastně

je. Prudce zamrká, prsty se jí znovu pevně zatnou kolem zbraně.

Dech mi vázne v hrdle a srdce mi začíná pumpovat tak hlasitě, že slyším, jak mi hučí krev v uších. *Ne, ne, ne!*

Celý můj svět se vratce kymácí v rukou té ubohé pomatené ženy. Bude střílet? Zastřelí nás oba? Christiana? Ta představa je paraly zující.

Po době, která se zdá být nekonečná, protože čas kolem nás se zkrátka zastavil, jí lehce klesá hlava, takže na něj zůstává hledět skrz řasy a přitom se tváří zkroušeně.

Christian zvedá ruku a dává Taylorovi znamení, aby zůstal kde je. Za Taylorovou popelavou tváří se skrývá hněv. Takhle jsem ho ještě neviděla, přesto zůstává stát jako přikovaný, zatímco Christian s Leilou na sebe dál zírají.

Zjišťuju, že jsem přestala dýchat. Co teď Leila udělá? Co udělá Christian? Jenže oni se na sebe jenom dívají. Christianův pohled je syrový, plný nějaké nepojmenovatelné emoce. Mohla by to být lítost, strach, náklonnost… nebo snad láska? Ne, prosím, ať to není láska!

Christian ji provrtává očima a atmosféra v místnosti se pomalu mění.

Narůstá v ní napětí a já doslova cítím, jak se oni napojují, cítím ten náboj, co se mezi nimi utváří.

To ne! A zatímco oni stojí a vzájemně se propalují pohledy, já mám najednou pocit, že ruším. Cítím se jako páté kolo u vozu- šmírák, co špehuje nějakou nepřístupnou intimní scénu, dívající se za staženou oponou. Christianův upřený pohled se zintenzivňuje a jeho postoj se nepatrně mění. Najednou vypadá tak nějak hranatější, chladnější a neprostupnější. Tenhle jeho už poznávám. Už jsem ho předtím viděla - u něj v herně.

Znovu mě zamrazí v zátylku. Tohle je dominantní Christian a zdá se, že je ve své kůži. Netuším, jestli se pro tu roli narodil, nebo mu byla přidělena později, ale se sevřeným srdcem a vzbouřeným žaludkem sleduju, jak na to Leila reaguje. Je to pro mě velmi nepříjemný náhled do jeho minulosti, je to mučivá podívaná.

A pak, konečně, Christian němě zartikuluje nějaké slovo. Nedaří se mi rozeznat jaké, ale jeho dopad na Leilu je okamžit ý. Klesá k zemi, padá na kolena a sklání hlavu. Revolver přistává na dřevěné podlaze a bez užitku na ní zarachotí.

Díkybohu.

Christian s rozvahou přechází k místu, kde ta zbraň leží, a ply nule se ohýbá, aby ji sebral. Se znechuceným výrazem si ji strká do kapsy saka. Znovu zapichuje oči do Leily klečící odevzdaně ti kuchyňského ostrůvku.

„Anastasie, odejdi s Taylorem," instruuje mě mrazivě. Taylor překračuje práh a očima mě přemlouvá k odchodu.

„Ethan," zašeptám.

„Dole,“ podotýká Christian jakoby mimochodem, aniž spustí zrak z Leily.

Dole. Ne tady. Ethan je v pohodě. Mého těla se s ničivou intenzitou

zmocňuje úleva, až mám na chvíli pocit, že omdlím. „Anastasie," varuje mě Christian.

Vracím se pohledem k němu a najednou se nedokážu hnout. Nechci ho opustit - nechat ho tu s ní. On se přesouvá a stoupá si přímo k ní, takže mu teď klečí přímo u nohou. Tyčí se nad ní, ochranitelsky. A ona je úplně nehybná, tak nepřirozeně. Nedokážu od nich odlepit oči, od toho, jak jsou… spolu.

„Pro lásku boží, Anastasie, uděláš aspoň jednou v životě, co se ti řekne, a půjdeš?!" Christianův zlostný pohled se zatíná do mého. Jeho hlas má účinek
vražedného ledového šrapnelu a hněv ukrytý v úmyslně tiše sdělených

slovech je téměř hmatatelný.

Zlobí se na mě? To určitě ne. Prosím - to ne! Mám pocit, jako by ml vlepil pořádnou facku. Proč tu s ní chce zůstat?

Taylore. Odveďte slečnu Steeleovou dolů. Hned.“

Tylor kývne.

Ale já nepřestávám zírat na Christiana. „Proč?“ vydechnu.

„Jdi. Vrať se ke mně do bytu.“ Mrazivě po mně šlehne očima.

„Potřebuju být s Leilou sám,“ dodává naléhavě.

Mám dojem, že se mi snaží něco naznačit, ale jsem tak rozhozená tím, co se stalo, že si nejsem jistá. Klesám pohledem dolů k Leile, na jejích rtech je patrný náznak úsměvu. Jinak ale zůstává naprosto pasivní . Dokonalá sub. *Sakra!* Srdce mi drtí ledové kleště.

Tohle je to, co Christian potřebuje. Tohle má rád. *Ne!* Chce se mi hlasitě zavýt.

„Slečno Steeleová. Ano.“ Taylor mi podává ruku, naléhavě mé vyzývá k odchodu. Jenže já jsem dočista zkoprnělá tím šíleným výjevem odehrávajícím se před mýma očima. Potvrzuje mé nejhorší obavy a hraje do karet všem mým pochybnostem - Christian a Lei la, spolu. Dominant a jeho submisiv.

„Taylore,“ zavrčí Christian. A Taylor se sklání a popadá mé do náruče. Poslední věc, kterou vidím, když opouštíme scénu, je, jak Christian něžně hladí Leilu po hlavě a tiše k ní promlouvá.

To ne!

Zatímco mě Taylor snáší dolů ze schodů, ochable spočívám v jeho náručí a pokouším se nějak pochopit to, co^se stalo během posledních deseti minut - nebo to bylo víc? Míň? Úplně jsem ztratila pojem o čase.

Christian a Leila, Leila a Christian… spolu? Co s ní teď dělá?

„Ježiši, Ano! Co se to tu kčertu děje?“

Padá mi kámen ze srdce, když vidím Ethana, jak rázuje po malém vestibulu s taškou stále ještě pověšenou na rameni. *Ach, díky bohu, je v pořádku!* Taylor mě staví na zem a já se na Ethana prakticky vrhám, paže mu házím kolem krku.

„Kiliáne. Bože, děkuju!“ Objímám ho a mačkám k sobě. Měla jsem o něj takový strach, že teď na malý okamžik zapomínám mou narůstající paniku ohledně toho, co se děje nahoře v bytě.

„Co tady ksakru jde, Ano? Kdo je ten chlápek?"

„Promiň, Ethane, to je Taylor. On pracuje s Christianem. Taylore, tohle je Ethan, bratr mé spolubydlící."

Oba na sebe kývnou.

„Počkej, a co se děje nahoře? Zrovna jsem lovil klíče od bytu, když ke mně odnikud přiskočili tihle chlapi a vytrhli mi je. Jeden z nich byl Christian…" Ethanův hlas jde do ztracena.

„Přišel jsi pozdě… Díkybohu.“

„Jo. Potkal jsem kámoše z Pullmanu - zašli jsme na skleničku. Co se teda nahoře děje?“

„Je tam jedna dívka, Christianova ex. V našem bytě. Je trochu vyšinutá a Christian ji…“ láme se mi hlas a do očí mi stoupají slzy.

„No tak,“ zašeptá Ethan a znovu si mě k sobě přivine. „Už někdo volal poldy?“

„Ale ne, tak to není,“ vzlykám mu do hrudi. Teď, když jsem už brečela, už nedokážu přestat. Všechno to napětí z uplynulé hodiny se vyplavuje ven slzami. Vnímám na sobě Ethanový paže a jeho rozpaky.

„No tak, Ano, pojď, zajdeme si něco vypít.“ Váhavě mě poplácá vá po zádech. Najednou se taky cítím trapně a rozpačitě, a po pravdě bych být sama. Ale kývnu a tu jeho nabídku přijímám, jdeme odsud pryč, pryč od toho, co se odehrává nahoře, ať už je to cokoliv.

Obracím se na Taylora.

„Kontrolovali jste ten byt?“ zpovídám ho plačtivě a otírám si oči do hřbetu ruky.

„Dnes odpoledne." V omluvném gestu zvedá ramena a přitom mi podává kapesník. Vypadá pěkně zdrceně. „Je mi to líto, Ano," zamumlá.

Svraštím čelo. Ježiši, vypadá tak provinile. Nechci, aby se cítil ještě hůř.

„Zdá se, že má nějakou zázračnou schopnost nám unikat." Za mračené kroutí hlavou.

„Zajdu si s Ethanem na něco k pití a pak se vrátím do Escaly." Suším si

oči.

Taylor se nejistě přehoupne z nohy na nohu.

„Pan Grey chtěl, abyste se vrátila k němu do bytu," připomíná mi tiše.

„Jo, ale teď už přece víme, kde Leila je." Nedokážu potlačit nádech

hořkosti v, hlase. „Takže všechna ta bezpečnostní opatření už nejsou potřeba. Vyřiďte Christianovi, že se k němu připojíme později."

Taylor otevírá ústa, aby něco řekl, ale pak je moudře sklapne.

„Nechceš si u Taylora nechat tu tašku?" ptám se Ethana.

„Ne, vezmu si ji s sebou, díky."

Ethan se pokynutím hlavy loučí s Taylorem a pak už mě strká ven ze dveří. Příliš pozdě si uvědomuju, že jsem nechala kabelku na zadním sedadle audi. Nemám u sebe vůbec nic.

„Moje kabelka…" \

„S tím si nelam hlavu," broukne Ethan starostlivě. „To je v pohodě, je to na mě."

Vybíráme si bar přes ulici a usazujeme se na vysokých stoličkách u okna. Chci mít přehled, co se děje - kdo přichází a hlavně kilo odchází. Ethan mi podává láhev piva.

„Takže problémy s bejvalkou?" nadnese zlehka.

„Je to ještě o něco komplikovanější," poznamenám, najednou nějak víc odtažitá. O tomhle nemůžu mluvit - podepsala jsem tu Dohodu. A poprvé opravdu nelibě nesu ten fakt, že se Christian vůbec nezmínil o tom, že by už neplatila.

„Já mám času dost,“ ujistí mě Ethan laskavě a pořádně si přihne ze své láhve.

„No, je to jeho bývalá, skončili spolu před lety. Ona opustila manžela kvůli nějakýmu chlápkovi a pak, zhruba před pár týdny, se len její milenec zabil při autonehodě a ona teď jde po Christianovi," pokrčím rameny. Tak, tím jsem snad nic nevyzradila.

„Jde po Christianovi?"

„Měla zbraň."

„Nekecej, fakt?!“

„No, vlastně s ní nikoho neohrožovala… myslím, že spíš chtěla ublížit sobě. Ale právě proto jsem se o tebe tak bála. Nevěděla jsem, jestli nejsi někde uvnitř."

„Tak to chápu. Zdá se, že je pěkně šiblá."

„Jo, to teda je."

„A co s ní teď Christian dělá?"

Cítím, jak mi mizí krev z obličeje a do krku mi stoupá žluč. „Nemám tušení," hlesnu.

Ethanový oči se nepatrně rozšiřují - aspoň, že mu to došlo.

Tohle je jádro mého problému. Co tam sakra ti dva dělají? Mlu ví, doufám. Jen mluví. A stejně, všechno, co ve svých představách vidím, je jeho ruka, která ji jemně hladí po vlasech.

Logicky si to zdůvodňuju tím, že ona je nevyrovnaná a Christian má o ni starost. Tečka. Ale někde v koutku mé duše sedí podvědomí a smutně vrtí hlavou.

Je v tom víc než starost.

Leila byla schopná naplňovat jeho potřeby tak, jako já nikdy nebudu moct. Ta představa je skličující.

Snažím se soustředit na všechno, co se mezi námi dělo posledních pár dnů - jeho vyznání, jeho vyzývavý humor, jeho hravou,

Jenže se mi pořád dokola vrací Elenina slova, vysmívají se ml do očí. To, co se říká o špehování, je pravda.

Nechybí ti to… tvá herna?

První pivo dopíjím v rekordním čase a Ethan přede mě staví další. Nejsem zrovna dobrý společník, ale jemu budiž ke cti, že se mnou zůstává, o něčem mluví a snaží se mě pozvednout. Vypráví
mi o Barbadosu, o tom, co všechno Kate s Elliotem vyváděli, což je celkem rozptylující. Ale o to vlastně jde - o rozptýlení.

Myslí, srdcem i duší jsem stále v bytě, se svým Stínem a ženou, která bývala jeho sub. S ženou, která si myslí, že ho pořád miluje.

S ženou, která vypadá jako já.

Během třetího piva zastavuje vedle audi zaparkovaného

u vstupních dveří našeho domu velký cruiser s tmavými skly.

Poznávám doktora Flynna, který z něj vystupuje společně s ně

jakou ženou oblečenou do něčeho, co vypadá jako bleděmodrý doktorský úbor. Zahlédnu Taylora, jak je pouští vchodovými
dveřmi dovnitř.

„Kdo je to?“ zjišťuje Ethan.

„To je doktor Flynn. Christian ho zná.“

„Co je to za doktora?"

„Cvokař."

„Aha.“

Společně sledujeme, jak se o pár minut později všichni vrací. Christian nese Leilu zabalenou do deky. *Cože?!* Zděšeně zírám, jak nastupují do cruiseru, který vzápětí vyráží pryč.

Ethan na mě vrhá soucitný pohled a já se cítím zdevastovaná, naprosto totálně zdrcená.

„Můžu dostat něco ostřejšího?" žádám ho ochable.

„Jasně. Co bys ráda?“

„Brandy. Prosím."

Ethan kývne a odchází na bar. Já civím skrz okno na naše vchodové dveře. Za moment se v nich objevuje Taylor, nasedá do audi a vyráží k Escale… za Christianem? Co já vím.

Ethan přede mě staví velkého panáka.

„No tak, Steeleová. Opijem se.“

Zní to jako ta nejlepší nabídka, kterou jsem v poslední době dostala. Ťukáme si a já si dopřávám mohutný hlt té palčivé jantarové tekutiny. Ohnivý žár je vítaným odpoutáním od té příšerné bolesti, která se mi rozpíná v srdci.

Je pozdě a já jsem taková nějaká vláčná. Ethan a já stojíme před Escalou. Trval na tom, že mě doprovodí, ale nezůstane. Zavolal tomu kamarádovi, se kterým šel už prve na drink, a dohodnul si s ním další sraz.

„Tak tady pan Magnát bydlí," hvízdne ohromeně skrz zuby. Jenom přikývnu.

„Seš si jistá, že nechceš, abych tě doprovodil dovnitř?" utvrzuje se.

„Ne, tohle musím zvládnout sama… nebo sebou prostě praštím do postele."

„Uvidíme se zítra?"

„Jo. Díky, Ethane." Objímám ho.

„To zvládneš, Steeleová," brouká mi do ucha. Pouští mě a pak se dívá, jak mířím dovnitř.

„Pozdějc,“ zavolá. Vracím mu chabý úsměv a mávnu na rozloučenou. Mačkám tlačítko a přivolávám si výtah.

Nahoře se dveře výtahu rozevírají a já vstupuju do Christianova bytu. Taylor tam nečeká, což je neobvyklé. Otevírám dvoukřídlé dveře a mířím do velkého pokoje. Christian s telefonem u ucha rázuje místností poblíž klavíru.

„Je tady,“ zavrčí do sluchátka. Otáčí se, aby mě zpražil tvrdým pohledem, a vypíná mobil. „Kdes do hajzlu byla?“ oboří se na mě, ale mým směrem se nepohne.

No to mě podrž, on se zlobí na mě? Právě strávil bůhvíjak dlouhou dobu se svou bláznivou bejvalkou, a *on* se zlobí na *mě?*

„Tys pila?“ ptá se nevěřícně.

„Trochu." Netušila jsem, že je to tak vidět.

Těžce vzdychne a zajíždí si rukou do vlasů. „Řekl jsem ti, aby ses vrátila sem," připomíná mi hrozivě tiše. „Je čtvrt na jedenáct. Měl jsem o tebe strach."

„Zašla jsem si na skleničku nebo na tři s Ethanem, zatímco tys pečoval o svou ex,“ zasyčím na něj. „Nevěděla jsem, jak dlouho budeš… s ní."

Se zúženýma očima přistupuje o několik kroků blíž, ale zastavuje se.

„Proč to říkáš takovým tónem?"

Škubnu ramenem a skláním pohled ke svým prstům „Ano, co se děje?" A tehdy poprvé zaslechnu z jeho hlasu něco jiného než zlobu. Ale co? Strach?

Polknu. Snažím se zformulovat, co mu vlastně chci říct. „Kde je Leila?" ptám se a zvedám hlavu.

„V psychiatrické léčebně ve Fremontu," odpovídá. Zkoumavě mě pozoruje. „Ano, co je?" Přichází až ke mně. „Co se děje?" vydechne.

Zavrtím hlavou. „Nejsem pro tebe dost dobrá.“

„Cože?“ hlesne, oči se mu poplašně rozšiřují. „Proč si to myslíš? Jak si vůbec můžeš něco takového myslet?"

„Prostě ti nedokážu být vším, co potřebuješ."

„Ty jsi vším, co potřebuju."

„Stačilo, když jsem tě viděla s ní… “ Můj hlas se vytrácí do prázdna.

„Proč mi to děláš? Tohle není o tobě, Ano. Je to o ní." Ostře se nad echne a znovu si prohrábne vlasy. „V tuhle chvíli to je prostě velmi nemocná dívka."

„Ale já to cítila… to, co mezi vámi bylo."

„Cože? Ne." Natahuje se po mně, ale já instinktivně o krok couvám. Se zamžikáním spouští tu ruku dolů. Vypadá, jako by propadal panice.

„Ty utíkáš?" vypraví ze sebe s očima plnýma strachu.

Neodpovídám, protože se zrovna snažím posbírat své rozháze né myšlenky.

„To nemůžeš," přesvědčuje mě naléhavě.

„Christiane… já…" pokouším se nějak vyjádřit. Co to vlastně chci říct? Potřebuju čas, abych si to promyslela. Dej mi čas.

„Ne. Ne!" panikaří.

„Já…"

Horečnatě se rozhlíží po pokoji. Jako by hledal inspiraci nebo čekal na boží zásah.

„Ty nemůžeš odejít. Ano, já tě miluju!"

„Já tě taky miluju, Christiane, jenže…"

„Ne… ne!" zaúpí zoufale a chytá si hlavu do dlaní.

„Christiane…"

„Ne," vydechne. V očích se mu zrcadlí čirá hrůza. A najednou přímo přede mnou klesá na kolena, hlavu skloněnou a ruce s těmi

dlouhými prsty si pokládá na stehna. Ještě vidím, jak se zhluboka nadechne, a pak už se přestává hýbat.

Co to…? „Christiane, co to děláš?" Dál zírá dolů, ani se na mě nepodívá.

„Christiane! Co to děláš?" Můj hlas vylétá do vysokých tónin. A on se ani nehne. „Christiane, podívej se na mě!" houknu na něj.

Jeho hlava bez zaváhání vylétá vzhůru a on ke mně zvedá pasivní šedý pohled, skoro apatický… a vyčkávavý.

Můj bože… Tohle je submisivní Christian.

-

Kapitola 14

(Christian na kolenou u mých nohou, zaklesnutý nehybným pohle dem do mého - to je ten nejděsivější a nejmrazivější výjev, jaký jsem kdy sp atřila. Nevyrovná se mu ani Leila se zbraní v ruce. Mlžný alkoholický opar, který mě až doteď zahaloval, mizí v tom okamžení a nahrazuje ho mrazení v zátylku a vtíravý pocit beznaděje provázený prudkým odlivem krve z obličeje.

V šoku se prudce nadechuju. *Ne. Ne, tohle je špatné, moc špatné, n velmi zneklidňující.*

„Christiane, prosím, tohle nedělej. To nechci." Dál na mě netečně hledí, nehýbe se, mlčí.

Můj nebohý Stín. Srdce mi puká žalem. Co jsem mu to proboha provedla? Cítím, jak se mi do očí tlačí slzy.

„Proč to děláš? Mluv se mnou," zašeptám. Jednou mrkne.

„Co bys ráda, abych řekl?" řekne měkce, nevzrušeně, a já pocítím chvilkovou úlevu, že mluví. Jenže ne takhle. Ne. Ne!

Po tvářích mi začínají téct slzy. Najednou je toho na mě moc, vidět ho ve stejné podřízené pozici, v jaké byla ta ubohá bytost, co zbyla z Leily. Obrázek mocného muže, který je ve skutečnosti stále tím malým chlapcem, který byl tak šíleným způsobem zneužit a za nedbáván, který se necítí hoden lásky své dokonalé rodiny a své ne tak dokona lé přítelkyně… můj ztracený chlapec… rve mi to srdce.

Lítost, pocit ztráty, beznaděj - to všechno mi ho teď doslova cupuje. A zároveň cítím dusivý pocit marnosti. Ale hodlám bojovat, abych ho přivedla zpátky. Abych *svého* Stína získala zpět.

Představa, že bych komukoliv dominovala, je šílená. Představa, že bych dominovala Christianovi, je šíleně nechutná. Byla bych potom jako ona - jako ženská, co mu to vlastně způsobila. Při tom pomyšlení se otřásám a bojuju s hořkostí, co mi stoupá do krku. To nemůžu uděl at ani náhodou. A ani náhodou to udělat nechci.

Poté co si takhle ujasním myšlenky, vidím jen jedinou možnou cestu. Aniž bych uhnula pohledem, klesám za ním na kolena. Za tlačí mě do nich dřevěná podlaha.

Hřbetem ruky si otírám slzy. Takhle jsme si rovni. Jsme na stejné úrovni. Toto je jediný způsob, jakým ho chci získat zpět.

Při pohledu na mě se mu rozšiřují oči, ale kromě toho se jeho výraz ani postoj nemění.

„Christiane, tohle nemusíš dělat," zaprosím. „Já nikam neutíkám. Vždyť jsem ti to říkala, znovu a znovu, já neuteču. Všechno, co se stalo, je tak… intenzivní. Jenom potřebuju čas, abych o tom mohla přemýšlet… nějaký ten čas o samotě. Proč vždycky ze všeho uděláš ten nejhorší závěr?" A zase se mi sevře srdce, protože já vím proč; to kvůli tomu, že o sobě tolik pochybuje, to proto, že se tak nenávidí.

A znovu mě dostihují Elenina slova: *Ví, jak negativně o sobě smýšlíš? Zná všechny tvé potíže?“*

Ach, Christiane. Strach mi znovu upíná srdce do svěráku, a tak začínám překotně blábolit: „Jen jsem chtěla navrhnout, že se dnes

večer vrátím zpátky do svého bytu. Nikdy mi nedáš čas… čas, abych to všechno vstřebala," vzlyknu a spatřím, jak v zamyšlení stahuje čelo. „Prostě čas na přemýšlení. Vždyť se sotva známe a všechna ta přítěž, co za sebou vlečeš… potřebuju… potřebuju čas, abych si to všechno mohla promyslet. A teď, když je Leila… zkrátka, ať už je to kdokoliv… teď, když je pryč z ulic a už není hrozbou… myslela jsem… myslela. Můj hlas se ztrácí do ticha, zůstávám na něj bezradně hledět. Pozorně mě sleduje, naslouchá, aspoň doufám.

„Když jsem tě viděla s Leilou…" Zavírám oči, protože mě zno vu pohlcuje bolestivá vzpomínka na jejich vzájemnou interakci. „Byl to hrozný šok. Spatřila jsem, jaký býval tvůj život… a…" Zadívám se dolů, na své propletené prsty, slzy mi pořád v tenkých stružkách smáčí tváře. „Celé je to o tom, že pro tebe nejsem dost dobrá. Byl to náhled do tvého života a já mám strach, že se se mnou začneš nudit a pak odejdeš… a já skončím jako Leila… taky ze mě zůstane jenom stín. Protože tě moc miluju, Christiane, a když mě opustíš, bude to jako den bez světla. Propadla bych se do temnoty. Já nechci utéct, Christiane. Jen mám hrozný strach, že mi utečeš ty…"

Jak mu to vykládám - a přitom doufám, že vůbec poslouchá -, uvědomuju si, co je mým skutečným problémem: prostě mi není jasné, co na mně vidí. Nikdy jsem nepochopila, proč zrovna já.

„Nerozumím tomu, co tě na mně přitahuje," zabručím. „Ty jsi, no… ty jsi prostě ty… a já jsem…" trhnu rameny a vzhlédnu k němu. „Zkrátka to nechápu. Ty jsi hezký a sexy a úspěšný a dobrý a laskavý a starostlivý - tohle všechno - a já ne. A nedokážu dělat věci, které ty děláš rád. Nemůžu ti dát to, co potřebuješ. Jak bys se mnou mohl být šťastný? Jak bych si tě mohla udržet?" můj hlas je pouhým šepotem, zatímco jím zhmotňuju své nejhorší obavy. „Ni

kdy jsem nerozuměla tomu, co na mně vidíš. A když jsem tě viděla s ní, najednou mi to všechno došlo.“

Ježiši, to jeho mlčení je nesnesitelné. *Tak se mnou mluv, zatracené!*

„Chystáš se tu klečet celou noc? Protože jestli jo, udělám to taky,“ vyjedu na něj.

Zdá se mi, že mu trochu povoluje výraz, možná působí i lehcc pobaveně. Ale to se těžko posuzuje.

Mohla bych se natáhnout a dotknout se ho, ale to by bylo jen hrubé zneužití postavení, do kterého mě právě pasoval. A to nechci, jenže netuším, co chce on, nebo co se mi snaží naznačit. Na to jsem prostě krátká.

„Christiane, prosím, prosím… mluv se mnou,“ zapřísahám h o a žmoulám si ruce v klíně. Kolena už mě pěkně tlačí, přesto dál kle čím, upřeně hledím do jeho nádherných vážných šedých očí a čekám.

A čekám. A čekám.

„Prosím," zažadoním ještě jednou.

Jeho intenzivní pohled najednou jako by měnil odstín, potom mrkne.

„Tak strašně jsem se bál," zašeptá.

Ach, bože, děkuju! Mé podvědomí se úlevně hroutí do křesla a obrací do sebe sklenici ginu.

On mluví! Přemáhá mě divoká vlna vděku. Polknu a snažím se udržet na uzdě emoce a čerstvý příval slz, které mi zaplavují oči.

A on tiše pokračuje. „Když jsem venku uviděl Ethana, došlo mi, že tě někdo musel pustit do bytu. S Taylorem jsme vyb ěhli z auta oba najednou. Prostě jsme to věděli." Odmlčí se.

„Když jsem ji pak uviděl, jak tam stojí, s tebou - a ozbrojená. Myslím, že jsem zestárnul o sto let, Ano. Někdo tě ohrožo-

val… moje nejhorší obavy se splnily. Měl jsem takový vztek, na ni, na tebe, na Taylora, na sebe."

Zatřese hlavou, to výmluvné gesto napovídá, v jaké je agónii.

„Nedokázal jsem odhadnout, jestli se bude chovat násilně. Nevěděl jsem, co mám dělat. Netušil jsem, jak zareaguje.'* Zaráží se a vraští čelo. „A pak, najednou, jako by mi napověděla, zatvářila se tak kajícně. A já prostě věděl, co musím udělat." Zmlkne, jen mě soustředěně sleduje a čeká, jak na to zareaguju.

„A dál,“ zašeptám.

Těžce polkne. „Vidět ji v tom stavu, vědět, že bych s tím je jím… nervovým zhroucením mohl mít něco společného…" Znovu zavírá oči.

„Vždycky byla spíš taková rozpustilá a živá." Zachvěje se a trhavě se nadechne, zní to skoro jako vzlyk. Jsou to muka, něco takového poslouchat, ale já dál klečím a prožívám s ním jeho verzi.

„Mohla ti ublížit. A byla by to moje vina." Prudce rozevírá oči plné neuchopitelné hrůzy a zase umlká.

„Ale ona to neudělala. A tys nebyl zodpovědný za to, v jakém stavu se ocitla, Christiane." Pobízím ho, aby pokračoval.

Začíná mi docházet, že to všechno dělal, aby mě ochránil, a možná i Leilu, protože na ní mu záleží taky. *Jenže jak moc mu n a n í záleží?* Ta otázka mi vázne v hlavě, nikým nezvaná. Říká, že mě miluje, ale choval se tak hrubě, vyhazoval mě, vypakoval mě z mého vlastního bytu.

„Prostě jsem tě odtamtud potřeboval dostat," zamumlá s tou svou prazvláštní schopností číst mi myšlenky. „Chtěl jsem, abys byla mimo nebezpečí, a… Tys. Jednoduše. Odmítala.

Odejít." Ta poslední slova šeptá skrz zatnuté zuby a nevěřícně u toho vrtí hlavou. Jeho podráždění je jasně patrné.

Zapichuje do mě pohled. „Anastasie Steeleová, ty jsi ta nejpaličatější ženská, co znám," vyčítá mi.

Díkybohu, je zpátky. Dlouze vydechnu úlevou.

V obličeji se mu usídluje nefalšovaně sklíčený výraz. „Takže tys nechtěla utéct?" ujišťuje se.

„.NE!"

Znovu zavírá oči a celé jeho tělo se uvolňuje. Když je zase otevře, vidím v nich všechno to utrpení a bolest.

„Myslel jsem…" odmlčí se. „Tohle jsem já, Ano. Tohle všech no… a jsem celý jen tvůj. Co ještě musím udělat, abys to pochopila? Abys chápala, že tě chci - jakýmkoliv způsobem, kterým té můžu mít. Že tě miluju."

„Já tě taky miluju, Christiane, a vidět tě takhle.vzlyknu, z oči mi zase vyhrknou slzy. „Myslela jsem, že jsem tě nějak rozbila."

„Rozbila? Mě? To ne, Ano. Právě naopak." Natahuje se pro mou ruku.

„Ty jsi moje záchranné lano," zašeptá, a dřív než si vtiskne mou dlaň do své, posévá mi hřbet ruky polibky.

S očima dokořán a plnýma strachu si pak mou dlaň jemně při kládá k hrudi v místě, kde má srdce - do zakázaného území. Dech se mu zrychluje. Pod prsty cítím, jak mu tluče srdce, splašeně mi do nich buší. Nespouští ze mě oči, čelisti napjaté, zuby zatnuté.

Zalapám po dechu. *Ach, můj ty Stíne!* On mě nechává se ho dotýkat. Jako by se mi vypařil všechen vzduch z plic - prostě někam zmizel. V uších mi hučí krev, to jak se rytmus mého srdce rychle přibližuje tomu jeho.

Pouští mou ruku a nechává ji volně spočívat tam, kde cítím jeho tep. Nepatrně rozevírám prsty, vnímám pod nimi teplo sálající z jeho kůže skrz tenkou látku košile. Zadrží přitom dech. Nedokážu to snést. Pohnu rukou s úmyslem ji stáhnout.

„Ne," vyhrkne a znovu mi ji překrývá dlaní, tiskne si mé prsty na sebe.

„Nech ji tam."

Povzbuzena těmi slovy se přisouvám blíž, až se dotýkáme kole ny, a zvedám druhou ruku tak, aby přesně věděl, co mám v úmyslu. Ostra žitě mě pozoruje, ale nepokouší se mě zastavit.

Začínám mu opatrně rozepínat knoflíky košile, ale jednou rukou to jde poměrně obtížně. Propínám prsty pod jeho dlaní a on mě pouští, nechává mě použít obě ruce. Nepřestávám

se mu dívat do očí, když mu rozhal uju košili a tím odkrývám jeho hrudník.

Ještě víc se mu zrychluje dech, s polknutím mírně rozevírá rty a já vnímám jeho narůstající paniku, navzdory tomu neuhýbá. Pro tože je stále v režimu sub? To netuším.

Mám to udělat? Nechci mu ubližovat, psychicky ani fyzicky. Vidět ho takhle, jak se mi vydává všanc, je velmi alarmující.

Zvedám ruku a zastavuju ji těsně u něj, upřeně ho sleduju… žá dám o svolení. Nepatrně dává hlavu ke straně, zoceluje se před mým dotykem, napětí z něj doslova sálá. Teď už to není zloba, ale strach.

Váhám. Opravdu mu to smím udělat?

„Dělej," vydechne. Zase ta jeho podivná schopnost odpovídat na mé nevyřčené otázky.

Natahuju prsty tak, až se dotknou jeho chloupků, a zlehka mu jimi přejíždím dolů po hrudní kosti. Zavírá oči a stahuje obl ičej, jako by se ho zmocnila nesnesitelná bolest. Nedokážu se na to dívat, a tak ruku okamžitě stahuju. Jenže on po ní rychle hmátne a neoblomně ji přikládá zpátky, celou si ji tiskne na nahou hruď, takže mě jeho chloupky šimrají v dlani.

„Ne," protestuje napjatě. „Já to potřebuju."

Má tak pevně semknutá víčka. Takhle musí vypadat agónie. Dí vat se na to jsou skutečná muka. Velice opatrně nechám své prsty

klouzat po jeho prsou až k srdci, žasnu nad tím pocitem a děsím se toho, že je to příliš velký krok.

Otevírá oči a opírá se do mě spalujícím pohledem.

Bože, stůj při mně. Je tak žhavý, neskutečně intenzivní a ne zkrotný, stejně jako jeho dech. Krev už mi musí každou chvíli prorazit ušní bubínky. Pod tím pronikavým pohledem se mě zmocňuje neklid.

Ještě pořád mě nezarazil, a tak ho znovu hladím konečky prstu po hrudníku. Otevírá ústa, těžce jimi oddechuje, a já si najednou nejsem jistá, jestli to způsobuje strach, nebo něco jiného.

Tak dlouho jsem toužila ho tam políbit. Zvedám se na kolena a chvíli mu ten pohled oplácím, abych mu jasně naznačila svůj úmysl. Pak se skláním a něžně mu přikládám rty nad srdce, cítím na nich jeho sladce vonící nahou kůži.

Jeho tlumený sten mě zasáhne tak silně, že si sedám zpátky na paty a děsím se toho, co spatřím v jeho tváři. Oči má pevně zavřené, ale jinak se nepohnul.

„Znovu," hlesne. A tak se shýbám ještě jednou a tentokrát líbám jednu z jeho jizev. Zalapá po dechu. A já líbám další, a pak další. Z hrdla se mu vydere hlasité zasténání a zčistajasna mám jeho paže kolem těla a ruku ve vlasech. Bolestivým tahem mi zaklání hlavu, až se má ústa střetnou s jeho neoblomnými rty. Oba propadáme horečnatému polibku a já mu zatínám prsty do vlasů.

„Ach, Ano," vydechne. Přetáčí se a strhává si mě pod sebe na podlahu. Přesouvám

dlaně, abych v nich sevřela jeho krásný obličej… a v tu chvíli na nich ucítím jeho slzy.

On pláče… ne. To ne!

„Christiane, prosím, nebreč. Myslela jsem to vážně, když jsem říkala, že tě nikdy neopustím. Opravdu. A jestli jsem ti dala důvod

myslet si něco jiného, tak se omlouvám… prosím, prosím, odpusť mi to. Já tě miluju. Vždycky tě budu milovat."

Zvedá se na lokty, ve tváři nepopsatelně bolestný výraz.

„Co je to?" hlesnu. Tázavě rozšiřuje oči.

„Co je to za tajemství, které tě nutí si myslet, že od tebe ute ču? Kvůli čemu tak zarputile věříš tomu, že odejdu?" domáhám se. „Řekni mi to, Christiane, *prosím."*

Zvedá se a zaujímá turecký sed a já si sedám, ale nechávám nohy natažené. *Ježíši, nemohli bychom se už z té podlahy zvednout?* Ale nechci přerušovat tok jeho myšlenek. Konečně se mě chystá zasvětit!

Zadívá se na mě, vypadá přitom úplně zdevastované. *A sakra - to je zlé.*

„Ano…" S rozervaným výrazem hledá správná slova. Kam tohle spěje?

Pořádně se nadechne a těžce polkne. „Já jsem sadista. Rád biju drobné hnědovlasé dívky, jako jsi ty; všechny totiž vypadáte stejně jako ta závislá děvka - moje biologická matka. Jsem si jistý, že už si domyslíš, proč to dělám." Sype to ze sebe tak překotně, jako by ty věty měl na jazyku celé dny a zoufale se jich potřeboval zbavit.

Čas jako by se zastavil. *Ach ne.*

Tohle jsem teda nečekala. To je špatný. Moc špatný. Zírám na něj a snažím se nějak postihnout důsledky jeho slov. Konečně se vysvětluje, proč vypadáme všechny stejně.

Moje prvotní myšlenka je, že měla Leila pravdu - *„Pán je temný*."

Vzpomínám si na náš úplně první rozhovor o jeho sklonech, který jsme tenkrát vedli v Červené mučírně.

„Tvrdil jsi mi, že sadista nejsi," zašeptám. Zoufale se snažím tomu porozumět… nějak ho ospravedlnit.

„Já vím, řekl jsem ti, že jsem dominantní. Nebyla to lež, ale taky ne úplná pravda. Je mi to líto." Pohledem soustředěně zkoumá své dokonale pěstěné nehty.

Mám dojem, že je mu trapně. Je mu hanba, že mi lhal? Nebo se stydí za to, jaký je?

„Když jsi mi tu otázku pokládala, představoval jsem si, že mezi námi bude úplně jiný vztah," zamumlá. Z jeho pohledu jasně vidím, jak je vystrašený.

A pak mi to dochází, je to jako blesk z čistého nebe. Jestliže je sadista, pak opravdu všechno to zatracený bití *potřebuje. Do háje.* Skládám si hlavu do dlaní.

„Takže je to pravda," zašeptám. „Nemůžu ti dát to, co potřebuješ.“ A je to - tohle je konečný důkaz o tom, že jsme nekompatibilní.

Panika mi svírá hrdlo, svět se mi začíná bortit k nohám, všech no se kolem mě hroutí. To je konec. Tohle nezvládneme.

Christian se zatváří zoufale. „Ne, Ne, Ne. To teda můžeš. Ty mi *dáváš,* co potřebuju." Zatíná ruce do pěstí. „Prosím, věř mi," přesvědčuje mě snažně.

„Já už nevím, čemu mám věřit, Christiane. Všechno je to tak podělaný," postesknu si. Krk už mám od té křeče celý rozbolavělý, ucpaný zadržovanými vzlyky.

Oči mu horečnatě zaplanou.

„Ano, musíš mi věřit. Když jsem tě zbil tím páskem a tys mě opustila, všechno se ve mně hnulo. Já nežertoval, když jsem říkal, že udělám všechno pro to, abych se tak už nikdy necítil," připomíná mi s tvrdošíjným pohledem. „Když jsi mi řekla, že mě miluješ, bylo to jako prozření. Nikdo předtím mi nic takového neřekl. Bylo to,

jako bych v sobě něco pohřbil - nebo jsi to možná pohřbila ty, já nevím. S doktorem Flynnem o tom ještě pořád vášnivě diskutujeme."

Ach tak. V srdci mi rozkvétá naděje. Možná to nějak ustojíme. Chci, abychom to ustáli. Že ano? „Co to všechno teda znamená?" zjišťuju šeptem.

„Že už to nepotřebuju. Ne teď."

Co prosím? „Jak to víš? Jak si můžeš být tak jistý?"

„Prostě to vím. Pomyšlení na to, že bych ti ublížil… nějak vážně… se mi hnusí."

„Já tomu nerozumím. A co ta pravítka a plácání a všechno to zvrhlý šukání?"

Prohrábne si vlasy a vypadá to, že se usměje, jenže namísto úsměvu si smutně povzdychne. „Mluvím o tvrdých praktikách, Anastasie. Měla bys vidět, co dokážu s rákoskou nebo s důtkami."

Samým omráčením mi padá brada. „Radši ne."

„Já vím. Kdybys to chtěla dělat, fajn… ale ty nechceš a já to respektuju. Nemůžu tě k tomu nutit, když sama nechceš. Už jsem ti to říkal, všechnu moc máš ty. A od té doby, co ses vrátila, k tomu ani nemám žádné nutkání. Je to pryč."

Chvíli na něj jen prázdně hledím, pokouším se to nějak srovnat v hlavě.

„Ale když jsme se seznámili, bylo to právě to, co jsi chtěl."

„To nepochybně bylo."

„Ale jak se to mohlo jen tak vypařit, Christiane? Jako bych byla nějaký všelék a ty jsi teď - nenapadá mě lepší slovo než - vyléčený? tomu nerozumím."

Další povzdech. „Neřekl bych zrovna *vyléčený*... Ty mi nevěříš?"

„Spíš to považuju za… neuvěřitelné. Což je rozdíl."

„Kdybys mě neopustila, pravděpodobně bych se tak nikdy necítil. To, žes mě nechala, byla ta nejlepší věc, cos mohla udělat - pro

nás dva. Uvědomil jsem si, jak moc tě chci, jenom tebe, a myslel jsem to vážně, když jsem říkal, že tě chci jakýmkoliv způsobem, kter ým tě můžu mít."

Zkoumám ho pohledem. Dá se tomu věřit? Hlava už mi třeští z toho, jak se to všechno snažím pochopit, a hluboko uvnitř se cítím… otupělá.

„Ty jsi pořád tady. Myslel jsem, že touhle dobou už budeš ve dveřích," uvažuje šeptem.

„Proč? Protože bych si měla myslet, že jsi nějaký úchyl, když bičuješ a šukáš ženy, co vypadají jako tvoje matka? Na základě čeho jsi došel k takovému závěru?" zasyčím na něj rozzlobeně.

V důsledku mých drsných slov bledne.

„No, neřekl bych to úplně takhle, ale v podstatě ano," přiznává a zatváří se ublíženě.

Jeho výraz je znepokojující a já toho výbuchu hned lituju. Provinile vraštím čelo.

Ach jo, co teď? Dívám se na něj a on vypadá tak zkroušené, upřímně… vypadá jako můj Stín.

Nečekaně si vybavuju tu fotografii z jeho dětského pokoje a v ten moment mi dochází, proč mi byla ta žena na ní tak povědomá. Vypadala jako on. Musela to být jeho biologická matka.

A hlavou mi bleskne, jak snadno nad ní tenkrát mávnul rukou: *Nikdo důležitý*... To ona je za tohle všechno zodpovědná. A já jsem jí podobná… *No kruci!*

Opětuje můj pohled, naprosto otevřeně, a já vím, že čeká na mou reakci. Působí upřímně. Říkal, že mě miluje, i tak jsem z toho zmatená.

Bože, to je chaos.

Sice mě ohledně Leily uklidňoval, ale já jsem si jistá, tak jistá jako nikdy předtím, že ona je schopná mu dát to, co potřebuje.

To pomyšlení je nestravitelné, vysilující. Jsem z toho všeho vy čerpaná.

„Christiane, už jsem unavená. Mohli bychom to probrat zítra? Chci jít do postele."

Překvapeně zamžiká. „Takže ty neodcházíš?"

„Chceš, abych šla?"

„Ne! Ale myslel jsem, že mě opustíš, když ti to řeknu."

Hlavou mi blesknou všechny ty jeho narážky na to, že odejdu, až mi to svoje temné tajemství vyjeví. A teď ho znám. Je to tak, Pán *je* temný.

Měla bych odejít? Dívám se na něj, na toho blázna, kterého miluju, ano, miluju.

Mohla bych ho opustit? Už jsem to jednou udělala a málem mě to zabilo… a jeho taky. Miluju ho. Na tom se nic nezměnilo.

„Neopouštěj mě," zašeptá.

„Ježiši, pro všechno na světě - *ne!* Já nikam nejdu!" zvedám hlas. A je to taková úleva. Já to řekla. Neopouštím ho.

„Opravdu?" V očích mu zatančí jiskřičky naděje.

„Co mám ještě udělat pro to, abys pochopil, že neodejdu? Co mám říct?" Soustředěně mě sleduje, znovu z něj vyzařuje strach a trýzeň. Polkne.

„Je tu jedna věc, kterou bys mohla udělat."

„Jaká?" ucedím.

„Vem si mě," zašeptá.

COŽE?! Skutečně se právě zmínil o…

Už podruhé během necelé půl hodiny pro mě přestává existovat čas.

Zírám na toho těžce poškozeného muže, kterého miluju. A ne můžu uvěřit tomu, co právě řekl.

Svatba? On mě požádal o ruku? Dělá si srandu? Nedokážu si pomoct - odněkud z nitra mi vybublá malé nervózní nevěřícné

uchechtnutí. Usilovně si koušu ret, abych zabránila tomu, že se z toho stane plnohodnotný hysterický chechot, ale zcela selhávám. Kácím se na záda na podlahu a kapituluju, řehtám se jako nikdy předtím, propadám tomu mohutnému ozdravnému a očistnému smíchu.

A na malou chvilku se ocitám mimo dění, dívám se svrchu na tu absurdní situaci - přemožená, chechtající se dívka vedle překrásného zničeného chlapce. Poté co se můj

smích přetaví v horké slzy, překrývám si oči paží. *Ne, ne… tohle je prostě příliš.*

Zatímco se má hysterie zmírňuje, Christian mi jemně zvedá ruku z obličeje. Otáčím se a zahledím se na něj.

Naklání se nade mnou, rty má zkroucené v rozpačitém úsměvu, ale z jeho očí sálá… snad ublíženost. *To ne.*

Hřbety prstů něžně zachytává zbloudilou slzu. „Shledáváte snad mou nabídku směšnou, slečno Steeleová?"

Můj ty Stíne! Zvedám ruku a zlehka ho hladím po tváři, vychutnávám si ten pocit, který vyvolává kontakt jeho strniště s mými prsty. Bože, já ho tak miluju.

„Ach, pane Greyi… Christiane. Tvoje načasování je nade vši pochybnost…" upřu na něj výmluvný pohled, protože mi dochá zejí slova.

Uculí se na mě, ale vrásky kolem jeho očí mi napovídají, že ho to ranilo. Je to alarmující pocit.

„Zraňuješ tu moje city, Ano. Tak vezmeš si mě?“

Zvedám se do kleku a nakláním až k němu, pokládám mu ruce na kolena. Pozorně se dívám do jeho krásného obličeje.

„Christiane, právě jsem se setkala s tvou šílenou ex se zbraní v ruce, byla jsem vykázána ze svého vlastního bytu a prožila termo nukleární bouři všech tvých padesáti odstínů…"

Otevírá ústa, že promluví, ale já ho zarážím zvednutou rukou a vyprošuju si jeho mlčení. Poslušně zavírá pusu.

„Právě jsi mi o sobě prozradil nějaké - upřímně řečeno - šokující informace, a hned nato jsi mě požádal o ruku."

Otáčí hlavou ze strany na stranu, jako by si v ní uspořádával fakta. Očividně se baví. Díkybohu.

„Jo, myslím, že je to férové a přesné shrnutí situace," podotýká věcně. Káravě vrtím hlavou. „Kampak se podělo odpírané uspokojení?"

„Přes to už jsem se přenesl, odteď jsem zarputilým zastáncem okamžitého potěšení. *Carpe Diem, Ano, “* zašeptá.

„Podívej, Christiane, znám tě asi tak tři minuty a je toho mno hem víc, co ještě potřebuju zjistit. Moc jsem pila, jsem hladová, jsem unavená a chci jít spát. Potřebuju si tu tvou nabídku promyslet, tak jako jsem si promýšlela tu smlouvu, cos mi dal. Navíc…" semknu rty, abych tím dala najevo nelibost a zároveň prosvětlila atmosféru, „tohle nebyla zrovna nejromantičtější žádost o ruku."

Naklání hlavu a zvedá koutky do malého úsměvu. „Trefa do čer ného, jako vždy, slečno Steeleová," zapřede a já slyším, jak se mu ulevilo. „Takže to není Ne?"

Povzdechnu si. „Ne, pane Greyi, není to Ne, ale taky to není Ano. Děláš to jenom proto, že máš strach a nedůvěřuješ mi.“

„Ne, dělám to proto, že jsem konečně potkal někoho, s kým chci strávit zbytek života."

Uf... Srdce mi vynechává jeden úder a uvnitř mě se všechno rozplývá. Jak to dělá, že uprostřed těch nejšílenějších situací říká ty nejromantičtější věci? Civím na něj v šoku a s

pusou dokořán.

„Nikdy jsem si nemyslel, že se mi to stane," pokračuje a z jeho výrazu vyzařuje ryzí oslnivá upřímnost.

Dál na něj mlčky zírám, v duchu volím správná slova.

„Můžu o tom přemýšlet… prosím? A přemýšlet i o všem ostatním, co se dnes stalo? Žádal jsi mě o trpělivost a důvěru. A teď je řada na tobě, Greyi. Teď je potřebuju já."

Přemýšlivě mi hledí do očí, po chvíli se předklání a strká ml vlasy za ucho.

„Nějak to přežiju." Letmo mě líbá na rty. „Říkáš málo román tiky, jo?" Pochmurně zvedá obočí a já kriticky pokývám hlavou. „Srdce a květiny?" ujasňuje si mírně.

Já kývnu a on se usměje.

„Takže máš hlad?"

T « *4

„Jo.

„Tys nejedla.'[1] Oči mu chladnou, čelist tuhne.

„Ne, nejedla." Sedám si zpátky na paty a upírám na něj netečný pohled.

„Být vyhozena z vlastního bytu poté, co se stanu svědkem toho, jak můj přítel důvěrně komunikuje se svou bývalou sub - to mi spolehlivě potlačilo chuť k jídlu." Neubráním se a propíchnu ho očima, ruce mám v pěst a zapírám si je v bok.

Christian potřese hlavou a ladně se zvedá na nohy. *No to je dost, že se dostaneme z té podlahy.* Podává mi ruku.

„Dovol, abych ti sehnal něco k snědku," pronáší slavnostně.

„To nemůžu prostě jít spát?" zakňourám znaveně, když vkládám svou ruku do jeho.

Vytáhne mě za ni na nohy. Jsem pěkně ztuhlá. Přívětivě se na mě zadívá.

„Ne, jíst musíš. Tak pojď." Panovačný Christian je zpět, to je taková úleva.

Bere mě ke kuchyňskému koutu a uvádí k jedné z barových sto liček, sám zamíří k lednici. Letmo mrknu na hodinky. Ježiši, skoro půl dvanácté, a to musím ráno vstávat do práce.

„Christiane, zas takový hlad nemám."

Prohledává svou enormně velkou lednici a záměrně mě ignoru je. „Sýr?" vznáší dotaz.

„Ne v tuhle hodinu."

„Slané tyčinky?"

„Z lednice? Ne!" vyjedu.

Otáčí se, zubí se na mě. „Ty nemáš ráda tyčinky?"

„Ne v půl dvanácté. Christiane, já jdu do postele. Můžeš se v tý svý lednici přehrabovat klidně celý zbytek noci, jestli chceš. Jsem unavená a prožila jsem až moc zajímavý den. Den, na který bych ráda zapomněla." Sváží se z barové židle a on to kvituje podmračeným výrazem, jenže mně je to právě teď jedno. Chci jít spát - jsem vyčerpaná.

„Makarony se sýrem?" Zvedá bílou misku překrytou fólií. Ve tváři tak okouzlující výraz plný naděje.

„Ty máš rád makarony se sýrem?" divím se.

Nadšeně zakývá… a mně roztává srdce. Znenadání vypadá tak mladě. Kdo by to byl řekl? Christian Grey má rád dětské jídlo.

„Dáš si?" ptá se tak, jako by mi nabízel něco jiného - něco o moc chutnějšího než makarony se sýrem. Nedokážu mu odolat, navíc mám opravdu hlad.

Přikývnu a nabízím mu znavený úsměv. Zato ten jeho je dech - beroucí. Sundává z misky fólii a vkládá ji do mikrovlnky. Já se usazuju zpátky na stoličku a sleduju tu nádheru, kterou nabízí pohled na Christiana Greye - muže, který si mě chce vzít -, když se elegantně a uvolněně pohybuje po své kuchyni.

„Takže ty umíš používat mikrovlnku?" dobírám si ho.

„Pokud je to polotovar, obvykle s tím něco svedu. Problémy mám spíš se skutečným vařením."

Nemůžu uvěřit, že tohle je ten samý muž, který mi ani ne před půl hodinou klečel u nohou. Má svou obvyklou proměnlivou náladu. Na snídaňový bar prostírá talíře, příbory a ubrousky.

„Už je hrozně pozdě," zkonstatuju.

„Nechoď zítra do práce."

„Musím tam. Můj šéf odjíždí do New Yorku."

Christian se zamračí. „Nechceš si tam udělat o víkendu výlet?"

„Koukala jsem na předpověď a vypadá to, že bude pršet," zamítavě vrtím hlavou.

„Aha, a co teda chceš dělat?"

Cinknutí mikrovlnky ohlašuje, že je večeře teplá. V

„Právě teď bych si moc přála prožít jeden klidný den. Všechen ten vzruch je… únavný." Pozvedám na něj jedno obočí a on to moudře ignoruje.

Pokládá bílou misku mezi naše prostřená místa a sedá si vedle mě. Zdá se, že je hluboce zamyšlený, zaujatý něčím jiným. Nanda- vám těstoviny na talíře. Voní to božsky a mně se v očekávání sbíhají sliny, protože jsem úplně vyhládlá.

„Omlouvám se za tu Leilu," zamumlá.

„Za co přesně?" Hmm, ty makarony chutnají stejně dobře, jako voní. Žaludek mi vděčně zakručí.

„Musel to pro tebe být hrozný šok, najít ji u sebe v bytě. Taylor ho předtím osobně prohledával. Strašně ho to mrzí."

„Taylorovi nic nevyčítám."

„Já taky ne. Byl tě venku hledat."

„Opravdu? Proč?"

„Nevěděl jsem, kde jsi. Nechalas v autě kabelku, telefon. Ne mohl jsem tě ani vystopovat. Kam jsi vůbec šla?“ ptá se mírně, ale hlasem mu prostupuje zlověstný podtón.

„Jenom jsme si s Ethanem zašli do baru přes ulici. Abych odtamtud viděla, co se děje.“

„Chápu."

Atmosféra mezi námi se nepatrně změnila. Už není tak odleh čená.

Tak fajn… tuhle hru můžou hrát dva. Pěkně se zase vrátíme k tobě, Stíne. Pokouším se znít nenuceně, když mu kladu otázku a přitom potlačuju jak palčivou zvědavost, tak i strach z odpovědi.

„A cos vlastně s Leilou v tom bytě dělal?"

Rychle po něm střelím pohledem, právě si vkládá lžíci plnou těstovin do pusy, jenže zamrzá vprostřed pohybu. *Ach ne, to není dobré.*

„Opravdu to chceš vědět?"

Na vnitřnostech se mi dělá uzel a přechází mě chuť k jídlu. „Ano," hlesnu. *Chceš? Opravdu to chceš?* Mé podvědomí odhazuje prázdnou láhev od ginu na podlahu, napřimuje se v křesle a zděšeně na mě vejrá.

Christian rovná rty do přímé linky, chvíli váhá. „Mluvili jsme a já ji pak vykoupal," sděluje mi chraptivým hlasem. Když nijak nereaguju, rychle pokračuje. „Oblékl jsem ji do nějakého tvého oblečení. Doufám, že ti to nevadí. To její bylo špinavé."

To mě podrž. On ji koupal?

To je celkem nepřiměřené, ne? Zírám na své nedojedené makarony a všechno se se mnou točí. Z té představy se mi dělá nevolno.

Zkus si to odůvodnit, vybízí mě podvědomí. Ta rozvážná intelektuální část mého mozku ví, že to udělal jenom proto, že to potřebovala. Jenže je to strašně těžké. Mé křehké a žárlivé sebevědomí to nedokáže unést.

Najednou se mi chce brečet - ne jenom podlehnout slzám dámy, které budou dekorativně smáčet mé tváře, ale zhroutit se do kvílivého nářku. Provádím důkladný nádech, abych to nutkání přemohla, ale hrdlo mám nepříjemně vyprahlé od potlačovaných slz a vzlyků.

„Bylo to všechno, co jsem mohl udělat, Ano," broukne.

„Pořád k ní něco cítíš?"

„Ne!" vyhrkne zděšeně a zavírá oči, jeho výraz je jedno velké utrpení. Nedokážu se na něj dívat.

Odvracím pohled zpátky k jídlu, které mi znenadání připadá nepoživatelné.

„Vidět ji takhle - tak jinou, tak zlomenou. Prostě o ni mám starost, takovou, jakou má jedna lidská bytost o druhou." Trhne rameny, jako by chtěl setřást nějakou nepříjemnou vzpomínku. *Ježiši, on snad čeká, že mu projevím sympatie?*

„Ano, podívej se na mě."

Nemůžu. Vím, že když to udělám, propuknu v pláč. Tohle už je příliš. Cítím se jako přetlakovaná cisterna s benzinem - plná, narvaná k prasknutí. Víc už se do mě nevejde. Už se nedokážu vy pořádat s žádnými dalšími šílenostmi. Jinak se to ve mně všechno vznítí a exploduje a nebude to vůbec hezké. Ježišikriste!

V hlavě se mi odvíjí stále stejná smyčka - Christian a jeho ex-sub, jak o ni pečuje,

takovým intimním způsobem. Koupe ji, prokrista - nahou. Mým tělem otřásá mohutný bolestivý záchvěv.

„Ano?"

„Co je?"

„Nedělej to. Nic to neznamená. Bylo to jako postarat se o dítě, raněn é vyčerpané dítě," přesvědčuje mě.

Co on ksakru ví o péči o dítě? Tohle byla žena, se kterou měl plnohodnotný deviantně-sexuální vztah.

Au, to bolí. Uklidňuju se hlubokým nádechem. Nebo možná poukazuje na sebe. To on je raněné dítě. To by dávalo větší smysl… spíš to ale nedává žádný smysl. Kruci, tohle všechno je tak dojebaný a já jsem tak nehorázně utahaná. Potřebuju se vyspat.

„Ano?"

Zvedám se, sklízím svůj talíř ke dřezu a seškrabuju z něj zbytky do odpadků.

„Prosím tě, Ano."

Prudce se otáčím čelem k němu. „Už s tím přestaň, Christiane! Nech si to svoje - Prosím tě, Ano!" rozkřičím se na něj a vnímám, jak mi začínají stékat slzy po tvářích. „Pro dnešek už mám toho svinstva až po krk. Jdu do postele. Jsem unavená a jsem rozhozená. Dej mi pokoj."

Otáčím se na patě a prakticky prchám do ložnice, s sebou si odnáším vzpomínku na jeho vytřeštěný šokovaný pohled. Je dobré vědět, že ho taky můžu šokovat. V rekordním čase si svlékám oblečení, prohrabuju Christianův prádelník, tahám z něj jedno z jeho triček a poro učím se do koupelny.

Zírám na sebe do zrcadla, sotva poznávám tu vyčerpanou je- zinku se zarudlýma očima a flekatými tvářemi, co se na mě dívá. A to je konečná. Hroutím se na podlahu a propadám svým drtivým emocím, které dál nedokážu ovládat. Přemožena mohutnými škubavými vzlyky konečně nechávám slzy svobodně téct.

-

Kapitola 15

„No tak,“ konejší mě Christian, když si mě přitahuje do náruče, „prosím, nebreč, Ano, prosím," přesvědčuje mě. On klečí na kou pelnové podlaze a já mu sedím na klíně. Ovíjím mu paže kolem krku a dál mu vzlykám na rameni. Něžně mě hladí po zádech a po hlavě a jemně mi brouká do vlasů.

„Je mi to líto, bejby,“ šeptá. A to mě přinutí rozbrečet se ještě víc a obejmout ho pevněji.

A tak oba sedíme, celé věky. Nakonec se Christian i se mnou v náruči zvedá na nohy a odnáší mě do svého pokoje, kde mě poklá dá na postel. Ani se nenaděju a leží vedle mě. Světla jsou zhasnutá. Přitahuje si mě k sobě, pevně mě objímá a já se konečně hroužím do těžkého a neklidného spánku.

Probouzím se trhnutím. Točí se mi hlava a je mi vedro. Christian se kolem mě pne jako vinná réva. Zamručí ze spaní, když se z něj vymotávám, ale neprobouzí se. Sedám si a kontroluju budík na rádiu. Tři ráno. Potřebuju Advil a něco k pití. Spouštím nohy z postele a vydávám se chodbo u směrem k velkému pokoji a kuchyni.

Z lednice si beru krabici pomerančového džusu a nalévám si ho do sklenice. Hmm… je vynikající, téměř okamžitě se mi pře stává točit hlava. Prohledávám kuchyňské skříňky s úmyslem najít nějaké léky proti bolesti, až nakonec nalézám plastový box plný medikamentů. Beru si dva Advily a nalévám si další sklenici džusu.

Dobloumám k rozlehlé prosklené stěně a zadívám se ven na noční Seattle. Jeho světla pod Christianovým zámkem v obla cích se třpytí a mihotají. Nebo bych měla spíš říct pod pevností? Tisknu si čelo na chladivé sklo okna - to je ale úleva. Mám toho po všech těch včerejších odhaleních tolik k přemýšlení. Opírám se o okno zády a kloužu po něm na podlahu. Obývák v té tmě připomíná obrovskou jeskyni, jediné světlo vychází ze tří lampiček nad kuchyňským ostrůvkem.

Mohla bych tu bydlet, vdaná za Christiana? Po tom všem, co tu dělal? Se vší tou minulostí, kterou pro něj to místo uchovává?

Svatba. To je skoro neuvěřitelné a taky nečekané. Jenže ono všech no kolem Christiana je nečekané. Rty se mi vlní v úsměvu. Christian Grey, očekávejte nečekané - Padesát Odstínů Dojebanosti.

Můj úsměv se vytrácí. Podobám se jeho matce. To mě zraňuje, hluboce. Vyráží mi to všechen vzduch z plic. Všechny vypadáme jako jeho máma.

Jak se jenom vyrovnám s tímto malým tajemstvím? Žádný div, že mi o tom nechtěl říct. Ale přece si nemůže na svou matku nijak zvlášť pamatovat. Znovu mě napadá, jestli bych si neměla promluvit s doktorem Flynnem. Dovolil by mi to Christian? Možná by mohl doktor zap lnit nějaká bílá místa.

Zatřesu hlavou. Jako by na mě padala únava celého světa. Ale vychutnávám si

mírumilovný klid velkého pokoje a jeho nádherná umělecká díla - svým způsobem chladná, ale tak nějak i krásná

v těch stínech, a určitě nesmírně cenná. Mohla bych tu žít? V dobrém i ve zlém? V nemoci i ve zdraví? Zavírám oči, zapírám si hlavu o sklo a provádím hluboký očistný nádech.

To poklidné ticho náhle rozčísne syrový, drásavý primitivní vý křik, který mi staví do pozoru každičký chloupek na těle. *Christian! Bože - co se stalo?* V tu ránu jsem na nohou, a dřív než ozvěna těch děsivých zvuků utichne, už běžím, letím zpátky do ložnice, srdce mi samou hrůzou divoce duní.

Mačkám jeden z vypínačů a rozsvěcím Christianovu noční lampičku. Christian sebou hází a převaluje se, doslova se svíjí v agónii. *To ne!* Znovu vykřikne a mně znovu rve uši ten strašidelný ničivý zvuk.

Sakra - to musí být noční můra!

„Christiane!" Skláním se nad ním, beru ho za ramena a třesu s ním, aby se probudil. Otevírá oči, zdivočelé, doširoka rozevřené a pološílené, rychle jimi skenuje prázdný pokoj, než jimi spočine na mně.

„Tys odešla, tys odešla, tys musela odejít," drmolí překotně. Jeho vytřeštěný pohled se přitom mění na vyčítavý a vypadá tak ztracený, až se mi z toho svírá hrudník. Ubohý Stín.

„Jsem tady." Sedám si k němu na postel. „Jsem tady," broukám tiše, abych ho uklidnila. Pokládám mu dlaň na tvář, pokouším se mu poskytnout útěchu.

„Bylas pryč," šeptá horečnatě. Pohled má stále divoký a popla šený, ale zdá se, že už se upokojuje.

„Šla jsem si pro pití. Měla jsem žízeň."

Zavírá oči a mne si obličej. Když se na mě zase podívá, působí hrozně zničeně.

„Jsi tady. Díkybohu." Natahuje se pro mě, popadá mě a stahuje k sobě na postel.

„Jen jsem se šla napít," ujišťuju ho tiše.

Páni, ta jeho úzkost je tak intenzivní… doslova ji cítím. Triko má prosáklé potem a v jeho pevném objetí vnímám, jak mu buší srdce. Upřeně si mě prohlíží, jako by se ujišťoval, že jsem doopravdy tady. Jemně ho hladím po vlasech a tvářích.

„Christiane, prosím. Já jsem tady. Nikam nejdu," chlácholím ho.

„Ach, Ano," vydechne. Chytá mě za bradu, aby si mě přidržel, a pak už mám jeho ústa na svých. Cítím, jak se ho zmocňuje touha a mé tělo na to samovolně reaguje - tak moc je s ním svázané. Líbá mě na uchu, na krku a pak zase zpátky na ústa, zuby mi jemně tahá za spodní ret. Rukou putuje vzhůru po mém těle, z boku až na hrudník, a cestou mi vyhrnuje tričko. Mazlí se se mnou, vychutnává si pouť napříč mými křivkami a vyvolává tu důvěrně známou odezvu, jeho doteky mi způsobují slastné mrazení. Zakňourám, když mi v dlani polaská ňadro a v prstech promne bradavku.

„Já tě chci," zamručí.

„Jsem tu pro tebe. Jenom pro tebe, Christiane."

Ze rtů mu uniká tichý sten. Znovu mě líbá, prudce a s takovou vášní a zoufalstvím, jaké jsem z něj nikdy předtím necítila. Sevřu lem jeho trika a zatáhnu, a on mi ho pomáhá přetáhnout přes hlavu. Kle ká si mi mezi nohy, spěšně mě zvedá do sedu a svléká mi moje tričko.

Jeho pohled je vážný, chtivý a plný temných tajemství - jakoby obnažený. Bere mi obličej do dlaní a vrhá se na mé rty a pak už kle sáme zpátky na postel. Se stehnem vtisknutým mezi mými na mě napůl naléhá. Na boku cítím, jak se ke mně tiskne, tak pevný. Cílím, jak mě chce, jenže právě v tu chvíli se mi neodbytně vybavují jeho slova, to, co říkal o své matce. A to je pro mé libido jako ledová sprcha. Sakra. Tohle nedokážu. Ne teď.

„Christiane… Přestaň. Já nemůžu," šeptám mu naléhavě do úst a rukama mu tlačím do obou nadloktí.

„Cože? Co se děje?" mumlá a začíná mě líbat na krku, přejíždí mi špičkou jazyka po krční tepně. *Ach…*

„Ne, prosím. Já tohle nemůžu - ne teď. Potřebuju nějaký čas, prosím."

„Eh, Ano, nepitvej se v tom tolik," broukne a stiskne mezi zuby můj lalůček.

„Au!" Zalapám po dechu, když mi zatrne až v tříslech a mé tělo se vzpíná do luku, zrazuje mě. Tohle je tak matoucí.

„Jsem pořád stejný, Ano. Miluju tě a taky tě potřebuju. Dotýkej se mě. Prosím." Otře se nosem o můj a jeho horoucí prosba **mě** udolává. Podléhám.

Dotýkat se ho. Dotýkat se ho při milování. Můj bože.

Tyčí se nade mnou, pátravě mě sleduje a já v tom matném polosvětle noční lampičky vidím, že čeká. Čeká, jak se rozhodnu. Ten pohled patří muži lapenému mým kouzlem.

Zvedám ruku a váhavě ji kladu na jemné chloupky na jeho hrudi. Prudce se nadechuje a pevně zavírá víčka, jako by přitom pro žíval bolest, ale tentokrát tu ruku nestáhnu. Sunu ji nahoru k jeho rameni, cítím, jak se přitom chvěje. Pak zaúpí a*já si ho stahuju dolů na sebe, pokládám mu obě dlaně na lopatky - do míst, kde jsem se ho ještě nikdy nedotkla - a tisknu ho k sobě. Na světě není nic, co by mě dokázalo vzrušit víc než jeho tlumené zasténání.

S obličejem zabořeným do ohybu mého krku mě posévá polibky, saje a kouše, potom mi přejíždí špičkou nosu po linii brady a znovu mě líbá, jazykem si podmaňuje má ústa, zatímco rukama se opět vydává na pouť po mém těle. Jeho rty se sunou směrem dolů.., dolů, až k mým prsům, a cestou uctívají vše, čeho se dotknou. Své ruce nechávám na jeho ramenou a zádech, užívám si to pružné vlnění precizně vyrýsovaných svalů pod kůží,

která je stále vlhk.i

po tom zlém snu. Svírá rty kolem mé bradavky, tahá za ni a saje, až se prodlužuje a zvedá vstříc jeho velkolepě dovedným ústům.

Zavzdychám a škrábnu ho nehty po zádech. A on se zajíkne, vydá ze sebe přidušený výkřik.

„Ksakru, Ano," vypraví ze sebe a je to napůl zaúpění a napůl přiškrcený sten. A mně u toho puká srdce, ale zároveň mi příjemně zatrne v podbřišku. Jakou moc nad ním mám! Vnitřní bohyně se svíjí pod nápory chtíče a mně ztěžknul dech - zrcadlí jeho vlastní trhavé nádechy.

Rukou mi sjíždí níž, přes břicho až do klína - laská mě prsty a vzápětí si mě jimi bere. Zakňourám, když jimi krouží, uvnitř mě, tím jeho způsobem, a propínám pánev, abych jeho dotekům vyšla vstříc.

„Bejby," vydechne. Náhle mě pouští a sedá si, sundává si boxerky a natahuje se na noční stolek pro plastový balíček. Když mi ho podává, oči mu zazáří jako dva diamanty. „Opravdu to chceš? Můžeš odmítnout. Vždycky smíš odmítnout," říká tiše.

„Nedovol mi o tom přemýšlet, Christiane. Já tě taky chci." Zatímco mi klečí mezi nohama, trhám obal v zubech a pak mu, velmi pomalu, navlékám kondom.

„No tak," zaskučí. „Takhle mě zrušíš, Ano."

Žasnu, co s ním dělá pouhý můj dotek. Vzepře se nade mnou; pro teď jsou pochybnosti zatlačeny a uzamčeny do temných, stra šidelných hlubin mé nejzazší mysli. Jsem zcela pod vlivem tohoto muže, mého muže, Šedého Stína. Najednou se nečekaně pohne, čímž mě dočista překvapí, a já se ocitám nahoře. *Tak počkat*.

„Ty - ty si vem mě," zamumlá, oči mu planou maximální intenzitou. *Ty bláho*.

A tak na něj pomalu, tak nádherně pomalounku dosedám. S tichým vzdechem zaklání hlavu a zavírá oči. Chytám se ho za ruce

a začínám se hýbat, vychutnávám si ten pocit plnosti provázející mou nadvládu, vychutnávám si jeho reakce, sleduju, jak pode mnou vláč ní. A cítím se jako bohyně. Shýbám se a líbám ho na bradu, zuby přejíždím po hraně jeho zarostlé čelisti. Chutná skvěle. Chytá mě za boky a pomáhá mi udávat rytmus, pomalý, uvolněný.

„Dotýkej se mě, Ano… prosím."

Pane jo. Nakláním se dopředu a zapírám ruce o jeho hruď. A on vykřikne, zní to skoro jako vzlyk, a prudce proti mně vyráží, proniká hluboko do mě.

„Ach," vzdychnu a jemně ho škrábnu nehty přes prsa, skrz ty řídké chloupky, a on hlasitě zasténá a znenadání se přetáčí, takže končím zase pod ním.

„Dost," hlesne. „Už ne… prosím." A je to jako úpěnlivá žádost.

Zvedám ruce a beru mu obličej do dlaní, vnímám na nich lícní kost na jeho lících. Stahuju si ho ke rtům, abych ho mohla líbat, a ovíjím mu ruce kolem zad.

Z hrdla se mu dere hluboké zamručení. Znovu se ve mně začíná hýbat, žene mě dál a výš, jenže já nejsem schopná se tomu poddat, Hlavu mám plnou tíživých myšlenek, zastřenou samými potížemi. Christian mě zkrátka příliš zaměstnává.

„No tak, uvolni se," pobízí mě.

„Ne."

„Ale jo," procedí. Nepatrně pozmění polohu a zakrouží boky, a znovu, a znovu.

Ježiši… ááách!

„Jo, bejby, já to potřebuju. Udělej to pro mě.“

A já vybuchuju, mé tělo je mu otrokem. Ovíjím se kolem něj a obepínám ho jako liána. A on ze sebe vyráží mé jméno a vrcholí se mnou. Potom se na mě hroutí, tiskne mě plnou vahou svého těla k matraci.

V dozvucích našeho milování ho chovám v náručí, hlavu má položenou na mých prsou. Víškám ho ve vlasech a poslouchám, jak se mu dech vrací k normálu.

„Nikdy mě neopouštěj," šeptá a já protáčím oči, plně si vědoma toho, že mě nevidí.

„Já vím, že jsi na mě zakroutila očima," zamumlá a já zazname návám ten miniaturní náznak pobavení v jeho hlase.

„Znáš mě dobře," utrousím.

„A rád bych tě poznal ještě lip."

„Nápodobně, Greyi. O čem byl ten zlý sen?"

„Tak, jako obvykle."

„Povídej."

Polkne a celý se napne, načež si dlouze a táhle povzdechne.

„Mně musí být něco kolem tří a pasák tý závislý děvky je už zase vytočenej k nepříčetnosti. Kouří a kouří, zapaluje si jednu od dru hý a nemůže najít popelník." Zaráží se a já čepením ve chvíli, kdy mi plíživý ledový chlad sevře hrdlo.

„Bolelo to," řekne. „Pamatuju si bolest. To kvůli ní mám noční můry. Kvůli ní a kvůli tomu, že neudělala nic, aby ho zastavila."

Panebože. To se nedá. Utahuju kolem něj své objetí, tisknu ho k sobě nohama i rukama a zkouším se nezadusit vlastní beznadě jí. Jak někdo může takhle zacházet s dítětem? Zvedá hlavu a opírá do mě ten svůj pronikavý pohled.

„Ty nejsi jako ona. Tohle si nikdy nemysli. Prosím."

Němě na něj zamžikám. Slyšet něco takového je velmi uklidňující. Znovu si pokládá hlavu na mou hruď a já se domnívám, že skončil, jenže on překvapivě pokračuje:

„Někdy, v těch snech, ji vídám, jak leží na podlaze. A myslím si, že spí. Ale ona se nehýbe. Nikdy se nepohne. A já mám hlad. Šílený hlad. "

Kčertu s tím vším.

„Pak uslyším hluk a on se vrací, vráží mi jednu, takovou silou, a jí nadává. Jako první vždycky použil pěst nebo pásek."

„To proto nemáš rád, když se tě někdo dotýká?"

Zavírá oči a ještě víc se ke mně přitiskne. „To je složitě," zabru čí. Tulí se mi mezi prsa, zhluboka vdechuje, snaží se mě rozptýlit.

„Klidně mi to řekni," vybízím ho.

Povzdychne si. „Ona mě nemilovala. Já se nemiloval. Jediný dotek, který jsem znal, byl… krutý. Z toho to pramení. Flynn to dokáže vysvětlit lip než já."

„Můžu ho vidět?"

Vztyčí hlavu, aby se na mě podíval. „Až tak se ti ty mé stíny zadřely pod kůži?"

„Až tak. A líbí se mi, jak se mi tam zadírají právě teď." Provokativně se pod ním zavrtím a on se zakření.

„To teda, slečno Steeleová, taky se mi to líbí." Sklání se, aby mé políbil. Pak se na mě zamyšleně zahledí.

„Znamenáš pro mě strašně moc, Ano. S tou svatbou jsem to mysli l vážně. Můžeme se poznávat i potom. Můžu se o tebe starat. A ty o mě. Můžeme mít děti, jestli chceš. Položím ti k nohám celý svět, Anast asie Chci tě, tvé tělo i tvou duši, napořád. Prosím, přemýšlej o tom."

„Budu o tom přemýšlet, Christiane. Budu," ujišťuju ho s pod té závratě. *Děti? Ježkovy zraky!* „Stejně bych ráda mluvila s doktorem Flynnem, jestli ti to nevadí."

„Pro tebe cokoliv, bejby. Cokoliv. Kdy by ses s ním chtěla sejít?"

„No, spíš dřív než později."

„Fajn. Ráno to domluvím." Mrkne na hodiny. „Je pozdě. Měli bychom jít spát." Přesouvá se, aby zhasnul noční lampičku, a přitahuje si mě k sobě.

Taky pohlédnu na budík. Kruci, jsou tři čtvrtě na čtyři.

Objímá mě, choulí si mě zády k sobě a tiskne mi obličej ke krku.

„Já tě miluju, Ano Steeleová, a chci tě vedle sebe už napořád," broukne, když mě na něj políbí. „A teď už spi.“

A já poslušně zavírám oči.

Jen neochotně rozlepuju těžká víčka, pokoj se koupe v jasném světle. Zaskučím. V hlavě se mi převalují mlhavé vzpomínky a fyzicky jsem jakoby oddělená od svých olověných údů. Christian se kolem mě pne jako břečťan a jako obvykle je mi příliš teplo. Určitě je teprve pět ráno, budík ještě nezvonil. Protahuju se, abych se vymanila z dosahu jeho žáru, otáčím se mu v náručí a on ze spaní zamumlá něco nesrozumitelného. Dívám se na hodiny. Tři čtvrtě na devět.

Do háje, já přijdu pozdě. *Sakra*. Škrábu se z postele a řítím se do koupelny. Jsem osprchovaná a venku během čtyř minut.

Christian sedí v posteli a s kombinací špatně skrývaného po bavení a obezřetnosti sleduje, jak se dosušuju a zároveň si sháním něco na sebe. Možná čeká, že nějak zareaguju na ta včerejší doznání. Právě teď na to nemám čas.

Kontroluju, co jsem si vybrala za oblečení - černé volné kalhoty, černá halenka… tak trochu styl paní R., ale nemám ani vteřinu nazbyt, abych měnila rozhodnutí. Chvatně si oblékám černou podprsenku a kalhotky, vědoma si toho, že Christian sleduje každý můj pohyb. Je to… zneklidňující. Kalhotky s podprsenkou budou taky v pohodě.

„Vypadáš dobře," zavrní Christian z postele. „Můžeš zavolat clo práce, že jsi nemocná." Obdaří mě tím svým zničujícím, pokřive ným, stopadesátiprocentním, kalhotky-rvoucím úsměvem. Do háje, působí tak svůdně. Vnitřní bohyně na mě provokativně našpulí pusu.

„Ne, Christiane, to teda nemůžu. Nejsem žádný megalomanský výkonný ředitel s překrásným úsměvem, který může udělat, co chce a kdy chce."

„A že já se rád udělám, kdy chci.“ S úšklebkem roztahuje ten svůj velkolepý poloúsměv na další úroveň, takže mi nabízí plné H 1) rozlišení v systému IMAX.

„Christiane!" okřiknu ho. Házím po něm ručník a on se tomu chechtá.

„Tak překrásný úsměv, jo?"

„Jo. Ty přece víš, jaký máš na mě vliv." Nasazuju si hodinky.

„A mám?" zamrká nevinně.

„Ano, máš. Ten samý, jaký máš i na všechny ostatní ženy. Je fakt otrava sledovat, jak před tebou všechny omdlévají."

„Opravdu?" zvedá jedno obočí a tváří se ještě víc pobaveně.

„Nehrajte si na neviňátko, pane Greyi, to k vám opravdu nepasuje," odtuším mimoděk, když si spínám vlasy do ohonu a nazouvám černé boty na vysokém podpatku. Tak, takhle to bude dobré.

Když se ohýbám, abych mu dala pusu na rozloučenou, popadá mě a strhává dolů na postel, sklání se nade mnou, pusu od ucha k uchu. *Božínku.* Je tak okouzlující: z očí mu kouká deset čertů, vlasy má slehlé v účesu zase - jsem-si-zašukal, a ten oslňující úsměv.

Právě teď bude hravý. Teď, když jsem unavená a ještě pořád vykolejená ze všech těch včerejších zjištění, zatímco on srší vtipem a je sexy až k zbláznění. Stín jeden, nesnesitelný.

„Jak tě mám svést, abys tu zůstala?" zapřede a mně vynechává srdce, načež se pořádně rozbuší. On je ztělesněním pokušení.

„Nijak," zabručím a snažím se zase posadit. „Tak už mě pusť."

Schválně našpulí pusu a já to vzdávám. Křením se a přejíždím prsty po jeho krásně vykrojených rtech - to je můj Stín. Tak straš-
ně ho miluju, i s tou jeho monumentální dojebaností. A to jsem ještě nezačala přemýšlet o všech včerejších událostech a o tom, jak na mě působí.

Natahuju se, abych ho políbila, vděčná, že už mám vyčištěné zuby. Líbá mě dlouze a vášnivě a pak mě svižně staví na nohy, celou zmámenou, zadýchanou a lehce vláčnou.

„Odveze tě Taylor. Bude to rychlejší, než kdybys někde hledala místo na zaparkování. Čeká venku před budovou," sděluje mi mír ně a působí, jako by se mu ulevilo. Bál se snad, jak budu ráno reagovat? Vždyť už mu ta noc, vlastně to časné ráno, muselo dokázat, že nehodlám utíkat.

„Tak jo. Děkuju," zabrblám, zklamaná, že jsem se znovu ocitla ve vzpřímené pozici, zmatená tím, že mě opravdu pustil, a tak tro chu rozladěná kvůli tomu, že se už zase nedostanu za volant saabu. Ale má pravdu, samozřejmě, s Taylorem budu rychlejší.

„Tak si to vaše lenivé ráno pěkně užijte, pane Greyi. Přála bych si, abych tu mohla zůstat, ale ten člověk, co vlastní společnost, ve které pracuji, by svým zaměstnancům jistě neschvaloval, aby na něj kaš lali jenom kvůli žhavému sexu," utahuju si z něj a sahám po kabelce.

„Co se mne týče, slečno Steeleová, vůbec nepochybuji o tom, že by to schválil. Vlastně

se domnívám, že by na tom dokonce trval."

„Proč vlastně zůstáváš v posteli? To ti není zrovna podobné." Zakládá si ruce za hlavu a culí se na mě.

„Protože mohu, slečno Steeleová."

Zakroutím nad ním hlavou. „Pozdějc, bejby," posílám mu vzdušný polibek a pak už jsem venku ze dveří.

Taylor už na mě čeká a zdá se srozuměný s tím, že jdu pozdě, pro tože jede, jako by nám za patami hořelo, jen aby mě doručil do pár

ce ve čtvrt na deset. Když zastavuje u obrubníku, zalykám se vděkem - jsem vděčná, že jsem to přežila. Ježkovy oči, ta jeho jízda ale byla strašidelná. A taky jsem vděčná, že nejdu zas tak strašně pozdě - jenom čtvrthodinka.

„Děkuju, Taylore," soukám ze sebe s popelavou tváří. Vzpomínám si, jak mi Christian říkal, že řídil tanky; možná jezdil i ve formuli.

„Ano," kývne mi na rozloučenou a já chvátám do kanceláře. Když otevírám dveře recepce, uvědomuju si, že se Taylor koneč ně přenesl přes tu formalitu se slečnou Steeleovou. Přináší mi to úsměv do tváře.

Claire se na mě tváří poťouchle, když pádím skrz recepci a letím dál ke svému stolu.

„Ano!" houkne na mě Jack. „Pojď sem."

A do háje.

„Kolik si myslíš, že je hodin?" vystartuje na mě.

„Omlouvám se. Zaspala jsem," rudnu.

„Ať už se to neopakuje. Udělej mi kafe. A budu potřebovat, abys vyřídila nějakou korespondenci. Tak dělej!" křikne, až sebou cuknu

Proč je tak naštvaný? Co má za problém? Udělala jsem mu něco? Spěchám do kuchyně, abych mu připravila to kafe. Možná jsem se fakt měla ulít. Mohla jsem teď… no, třeba dělat něco nemravného s Christianem, nebo s ním snídat, nebo jsme si mohli povídat - to by byla novinka.

Jack sotva zaznamenává mou přítomnost, když se s notnou dávkou odvahy vracím do jeho kanceláře, abych mu naservírovala to kafe. Vráží mi do ruky list papíru - je popsaný rukou, stěží čitelným škrabopisem.

„Přepiš to do počítače, dej mi to k podpisu, pak to okopíruj a rozešli kopii všem našim autorům."

„Jistě, Jacku.“

Když odcházím, ani se na mě nepodívá. Páni, ten ale je vytočený. S jistou dávkou úlevy konečně usedám za stůl. Zatímco čekám, než mi naběhne počítač, usrkávám čaj a kontroluju poštu.

Od: Christian Grey **Předmět:** Chybíš mi **Datum: 15.**

6. 2011,09:05 Komu: Anastasia Steeleová

Prosím, používej BlackBerry. x

Christian Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** To se někdo má **Datum: 15.6.2011,09:27**

Komu: Christian Grey

Můj šéf je doběla.

A přitom je to Tvoje vina, když mě nutíš ponocovat kvůli těm Tvým… vylomeninám.

Měl by ses stydět.

Od: Christian Grey **Předmět:** Vylomeni-co? **Datum: 15.6.201 1,09:32 Komu:** Anastasia Steeleová

Nemusíš pracovat, Anastasie.

Nemáš tušení, jak moc se za ty své vylomeniny stydím. Jenže se mi líbí Tě nutit ponocovat ©
Prosím, používej BlackBerry. Jo, a vem si mě, prosím.

Christian Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Práce pro obživu **Datum: 15.6.2011,09:35 Komu:** Christian Grey

Vím, že rýpání je Tvou druhou přirozeností, ale koukej s tím přestat. Musím si promluvit s Tvým cvokařem.
Teprve pak Ti odpovím.

Nemám nic proti soužití v hříchu.

Od: Christian Grey **Předmět:** BLACKBERRY **Datum: 15.6. 2011,09:40 Komu:** Anastasia Steeleová

Anastasie, jestli se hodláš začít rozepisovat o doktoru Flynnovi, KOUKEJ POUŽÍT BLACKBERRY.
To není prosba.

Christian Grey

Nyní vytočený výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Do háje. Teď už je na mě naštvaný i on. Pro mě za mě, ať se klidně dusí ve vlastní šťávě. Tahám BlackBerry z kabelky a skepticky na něj zírám. V tu chvíli začíná vyzvánět. Ježiši, copak mi nedá chvilku pokoj?

„Co je," vyštěknu.

„Ahoj, Ano."

„José! Jak je?" Páni, je tak skvělé slyšet jeho hlas.

„Jsem v pohodě. Poslyš, vídáš se ještě s tím Greyem?"

„Ehm - jo… Proč?" Kampak asi míří?

„No, on koupil všechny ty tvý fotky a já myslel, že bych je mohl v pátek vzít do Seattlu. Ve čtvrtek končí ta výstava, tak bych je v pátek dotlačil a hodil mu je tam, víš? A možná bysme mohli zajít na nějaký pití nebo tak něco. Vlastně, doufal jsem, že bych pak měl kde složit hlavu."

„José, to je super. Jo, určitě něco vymyslíme. Jenom si promlu vím s Christianem a zavolám ti zpátky, jo?"

„Paráda, budu čekat. Tak ahoj, Ano."

„Ahoj." A je pryč.

No páni. Neviděla jsem ho ani s ním nemluvila od té výstav y. A teď jsem se ho ani nezeptala, jak dopadla a jestli prodal i nějaké další fotky. Taková jsem kamarádka.

Takže bych s ním mohla strávit páteční večer. Jak se to asi bude líbit Christianovi? Zjišťuju, že si koušu ret, až to bolí. Ten chlap má totiž dvojí metr. On si klidně může - a při tom pomyšlení se za chvěju - koupat svou potrhlou ex-milenku, ale já si pravděpodobně vykoleduju náklaďák výčitek za to, že budu chtít na skleničku s Josém. Co s tím?

„Ano!" vytrhává mě hrubě z mého zamyšlení Jack. Ještě po řád je naštvaný? „Tak kde je ten dopis?"

„Ehm - už letím." Sakra. Co ho žere?

Přepisuju ten dopis v rekordním čase, tisknu ho a nervózně vcházím do jeho kanceláře.

„Tady to je.“ Pokládám mu ho na stůl a otáčím se, že odejdu. Jack to rychle skenuje svým kritickým pichlavým pohledem.

„Netuším, co tam vedle děláš, ale já tě platím za práci," peskuje mé.

„Toho jsem si vědoma, Jacku," zapípám omluvně. Cítím, jak se mi pod kůží plíží ruměnec.

„Tohle je plné chyb," ucedí. „Udělej to znovu."

Kruci. Začíná znít jako někdo, koho znám, s tím rozdílem, že Christianovu hrubost tolerovat dokážu. Kdežto Jack mě začíná pěkně vytáčet.

„A udělej mi další kafe, když už v tom budeš."

„Omlouvám se," zašeptám a prchám pryč, co mi nohy stačí.

Ty jo. Začíná být nesnesitelný. Sedám si zpátky ke stolu, spěšně přepisuju ten jeho dopis a před vytisknutím ho pečlivě kontroluji!

Teď je dokonalý. Připravuju mu další kafe a s očima v sloup zasvěcuju Claire do toho, že jsem v pěkném průšvihu. S pořádným nádechem znovu vcházím do Jackovy kanceláře.

„To už je lepší,“ připouští neochotně a dopis podepisuje. „Oko píruj to, originál založ a kopie rozešli všem autorům. Rozumíš?"

„Jistě." Nejsem idiot. „Jacku, stalo se něco?“

Zvedá zrak, modré oči mu potemní, když mě jimi sjíždí od hlavy k patě. V žilách mi tuhne krev.

„Ne.“ Jeho odpověď je stručná, neurvalá a přezíravá. Zůstávám zaraženě stát jako ten idiot, kterým jsem se necítila být, a pak se radši klidím ven z jeho kanceláře. Možná, že taky trpí nějakou poruchou osobnosti. Húú, jsou všude kolem mě. Odcházím ke kopírce, ve které je samozřejmě zaseknutý papír, a když to spravím, zjišťuju, že byl poslední. Dnes zkrátka nemám svůj den.

Když jsem konečně zpátky u stolu a plním obálky, zvoní mi iMackBerry. Skrz skleněnou stěnu vidím, že Jack taky t elefonuje. A tak to zvedám - je to Ethan.

„Čau, Ano. Tak jak to včera večer šlo?“

Včera večer. Hlavou mi prolétá rychlý sestřih obrazů - klečící Christian, žádost o ruku,

makarony se sýrem, můj pláč, noční můra, *sex,* dotýkání…

„Eh… dobře," zamumlám nepřesvědčivě.

Ethan chvíli vyčkávavě mlčí a pak se rozhoduje držet se mnou basu.

„Bezva. Můžu si vyzvednout ty klíče?"

„Jasně."

„Budu tam tak za půl hodiny. Budeš mít čas jít na kafe?"

„Dneska ne. Přišla jsem pozdě a můj šéf je jako rozzuřený medvěd s bolavou hlavou a jedovatým břečťanem zapíchnutým v zadku."

„To zní drsně."

„Drsně a děsně," hihňám se.

Ethan se zachechtá a moje nálada se nepatrně zvedá.

„Tak fajn, uvidíme se za půl hodky, Ano." Zavěšuje.

Zvedám oči směrem k Jackovi - zírá na mě. *A kruci.* Záměrně ho ignoruju a pokračuju v pěchování obálek.

O půl hodiny později mi zvoní telefon. Volá Claire. „Už je tu zase, v recepci. Ten blonďatý bůh."

Vidět Ethana je radost, po vší té včerejší úzkosti a dnešní špatné náladě, kterou na mě chrlí můj šéf. Jenže se loučí až moc brzy.

„Uvidím tě dnes večer?"

„Nejspíš budu s Christianem," zčervenám.

„Jsi v tom až po uši," informuje mě dobromyslně.

Pokrčím rameny - to ani z poloviny nevystihuje skutečnost. A v tu chvíli si uvědomuju, že v

tom nejsem jen po uši, že jsem v tom celá. A co je ohromující, Christian to cítí taky tak. Ethan mé rychle objímá.

„Pozdějc, Ano.“ * "

Vracím se k sobě a vnitřně se pasuju s tím svým novým zjiště ním. Co bych dala za jeden den o samotě, jenom abych si to mohla všechno promyslet.

„Kdes byla?“ Najednou se nade mnou tyčí Jack.

„Potřebovala jsem si něco zařídit v recepci." Opravdu mi začíná brnkat na nervy.

„A já zase potřebuju oběd. Jako obvykle," oznamuje mi příkře a pochoduje zpátky do své kanceláře.

Proč já jsem nezůstala doma s Christianem? Má vnitřní bohyně si zakládá ruce na prsou a špulí rty; taky by ráda znala odpověď.

Beru si kabelku a BlackBerry a vyrážím ke dveřím. V telefonu si kontroluju maily:

Od: Christian Grey **Předmět:** Chybíš mi **Datum: 15.6.201 1,09:06 Komu:**

Anastasia Steeleová

Moje postel je bez Tebe až moc velká.

Vypadá to, že budu muset nakonec jít do práce.

Dokonce i megalomanští výkonní ředitelé musí něco dělat.

x

Christian Grey

Výkonný ředitel, co si kroutí palci, Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

A pak je tam ještě jeden z dnešního rána:

Od: Christian Grey **Předmět:** Diskrétnost **Datum: 15. 6. 201 1, 09:50 Komu:**

Anastasia Steeleová

Opatrnosti není nikdy dost.

Prosím, bud' diskrétní... Tvé maily z práce jsou sledovány. KOLIKRÁTTI TO JEŠTĚ BUDU MUSET OPAKOVAT?
Přesně tak. Velká řvoucí písmena, jak říkáš. POUŽÍVEJ BLACKBERRY.

Doktor Flynn se s námi může sejít zítra večer, x

Christian Grey

Stále vytočený výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

A dokonce ještě jeden… Ach ne.

Od: Christian Grey **Předmět:** Špatný vtip **Datum: 15.6.2011, 12:15 Komu:** Anastasia Steeleová

Neodpovědělas mi.

Prosím, dej mi vědět, jestli jsi v pořádku. Víš, jaký mám o Tebe strach.

Pošlu Taylora, aby Tě zkontroloval! x

Christian Grey

Velmi zneklidněný výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o

Potáčím panenky a volám mu. Nechci, aby si dělal starosti.

„Telefon Christiana Greye, hovoří Andrea Parkerová."

Ou. Jsem tak vyvedená z míry tím, že to nezvedl Christian, že zůstávám stát

uprostřed cesty a nějaký mladík za mnou zablikal,

když kvůli mně musí náhle změnit směr, aby do mě nevrazil. Už se nacházím pod zelenou markýzou lahůdkářství.

„Haló? Mohu vám nějak pomoci?" plní Andrea to prázdné trap né ticho.

„Promiňte… Ehm… chtěla jsem mluvit s Christianem…"

„Pan Grey je právě na jednání," odráží mě efektivně. „Mám mu něco vyřídit?"

„Mohla byste mu říct, že volala Ana?"

„Ana? Myslíte Anastasia Steeleová?"

„No… Jo." Ta její otázka mě mate.

„Vydržte prosím vteřinku, slečno Steeleová."

Ostražitě naslouchám tomu, jak odkládá telefon, ale nedokážu odhadnout, co se tam děje.

O pár sekund později mám na drátě Christiana. „Jsi v pořádku?"

„Jo, jsem v pohodě."

Slyším, jak rychle vypouští zadržovaný dech. Jemu se ulevilo.

„Christiane, proč bych jako neměla být v pořádku?" šeptám ko nejšivě.

„Normálně mi odpovídáš na maily tak rychle. Po tom, co jsem ti včera řekl - měl jsem strach," říká tiše a pak mluví k někomu ve své kanceláři.

„Ne, Andreo. Řekněte jim, ať počkají," nařizuje přísně. Jo, tak tenhle tón znám.

Andreinu odpověď neslyším.

„Ne. Řekl jsem čekat." Jeho hlas je jako kus ledu.

„Christiane, slyším, že máš moc práce. Jenom jsem ti chtěla dát vědět, že jsem v pohodě, opravdu - akorát jsem dneska v jednom kole. Jack nade mnou stojí s karabáčem. Teda, chci říct…" rudnu a umlkám.

Christian zůstává chvíli zticha.

„Tak s karabáčem, jo? No, byly časy, kdy bych ho nazval šťastlivcem.“ Slyším v tom jeho suchý humor. „Nenech ho, aby se ti dostal na kobylku, bejby.“

„Christiane!" okřiknu ho a zaslechnu jeho uchechtnutí.

„Prostě si na něj dávej pozor, to je všechno. Podívej, jsem rád, že jsi v pořádku. V kolik tě mám vyzvednout?"

„Napíšu ti mail."

„Z BlackBerry," utrousí stručně.

„Ano, pane," vracím mu to.

„Pozdějc, bejby."

„Ahoj…" Nezavěšuje.

„Tak to polož," radím mu s úsměvem.

Ztěžka si povzdechne do sluchátka. „Přál b ych si, abys dnes ráno do té práce nechodila."

„Já taky. Ale mám toho až nad hlavu. Zavěs."

„Ty zavěs," vydechne měkce. Páni, hravý Christian. Miluju hravého Christiana. Hmm… miluju Christiana. Tečka.

„Tenhle rozhovor už jsme jednou vedli." * "

„Koušeš si ret."

Kruci, má pravdu. *Jak to ví?*

„Vidíš, myslíš si, že tě neznám, Anastasie. Ale já tě znám lip, ne ž tušíš," zavrní svůdně, tím způsobem, který mi podlamuje kolena a rozechvívá nitro.

„Christiane, promluvíme si později. Právě teď si taky přeju, abych byl a ráno nikam nechodila."

„Budu čekat na váš e-mail, slečno Steeleová."

„Na shledanou, pane Greyi."

Zavěšuju a opírám se o tvrdé chladné sklo výlohy lahůdek.

Pane jo, dokonce i po telefonu si mě podmaňuje. Potřásám hla vou, abych si ji vyčistila od všech myšlenek na Greye, a vcházím dovnitř, rozrušená pomyšlením na Jacka.

Tváří se pěkně nasupeně, když se vracím.

„Nebude vadit, když si teď dám oběd já?“ ptám se opatrně. Zve dá ke mně pohled, vrásky na jeho čele se prohlubují.

„Když musíš," odsekne. „Čtyřicet pět minut. A koukej si nadělat to, cos ráno prošvihla."

„Jacku, můžu se tě na něco zeptat?"

„Na co?"

„Připadáš mi dneska nějak rozladěný. Nedotkla jsem se tě něčím?"

Zaraženě zamrká. „Nemyslím si, že mám zrovna teď náladu ti vyjmenovávat tvoje prohřešky. Mám toho na práci dost." Vrací se k zírání na svůj monitor a ostentativně mě ignoruje.

Páni… Co jsem jako provedla?

Otáčím se a opouštím jeho kancelář a na malou chvilku mám pocit, že se snad rozbrečím. Jak to, že jsem se mu tak najednou a intenzivně zprot ivila? Do hlavy se mi tlačí jedna velmi nepříjemná myšlenka, ale já ji ignoruju. Právě teď se nepotřebuju zabývat jeho problémy, bohatě mi stačí mé vlastní.

Vycházím z budovy a chvátám do nedalekého Starbucks, kde si objednávám latte, se kterým si sedám k oknu. Z kabelky vytahuju iPod a strkám si sluchátka do uší. Vybírám si náhodný song a vo lím, aby hrál pořád dokola. K přemýšlení potřebuju hudbu.

Pozvolna se hroužím do svých myšlenek. Christian sadista. Christian submisiv. Christian a jeho problémy s doteky. Christian a jeho oidipovský komplex. Christian koupající Leilu. Zakňučím a zavírám oči, ta poslední představa mě nepřestává pronásledovat.

Mohla bych si toho člověka vzít? Představuje dost velké sousto. Je zkrátka příliš komplikovaný, jenže hluboko uvnitř vím, že ho nechci opustit. Přes veškeré jeho obtíže. Nikdy bych ho nedokázali opustit. Protože ho miluju. Bylo by to, jak bych si měla useknout pravou ruku.

Nikdy jsem se necítila tak živá, tak vitální, jako právě teď. Od té doby, co jsem ho poznala, se můj svět tolikrát převrátil naruby, zažila jsem tolik divokých pocitů a nabyla tolika nových zkušenosti. Se Stínem se člověk ani chvilku nenudí.

Když se ohlédnu za svým životem před Christianem, připadá mi, jako by všechno bylo černobílé, jako na těch Josého fotografiích. Zato teď můj svět překypuje bohatými jasnými a sytými barva mi. Vyhřívám se v paprsku oslnivého světla, Christianovy oslnivé záře. Ještě pořád jsem jako Ikarus, příliš blízko Slunci. Odfrknu si. Létání s Christianem - kdo by odolal muži, který umí létat?

Dokázala bych se ho vzdát? Chtěla bych se ho vzdát? Je to, jako by zmáčknul nějaký vypínač a celou mě uvnitř rozsvítil. Byla to lekce, učení pana Greye. Tolik jsem se toho o sobě v

posledních týdnech naučila, víc než kdy předtím. O svém těle, o svých krajních mezích, přípustných mezích, o své toleranci, trpělivosti, soucitu,

o tom, jak moc dokážu milovat.

A pak to do mě udeří jako blesk z čistého nebe - to je to, co ode mě potřebuje, něco, na co má svaté právo - bezpodmínečná láska. Něco, co od té závislačky nikdy nedostal - tohle potřebuje. Dokázala bych ho milovat bezpodmínečně? Dokážu ho milovat navzdory tomu, k čemu se mi včera v noci doznal?

Vím, že je svým způsobem poškozený, ale nemyslím si, že by to bylo nenapravitelné. Povzdechnu si, když si vybavím Taylorova slova. *„Je to dobrý člověk, slečno Steeleová*."

Byla jsem svědkem tolika projevů jeho dobroty - ať už to byla jeho charitativní práce, obchodní etika nebo štědrost -, a přesto to on sám nevidí. Myslí si, že si nezasluhuje lásku. S ohledem na jeho minulost chápu tu jeho sebenenávist - to je taky důvod, proč si nikdy nikoho nepustil k tělu. *Svedu se přes to přenést?*

Jednou mi řekl, že nedokážu porozumět hloubce jeho zvrácenosti. Tak teď už mi o ní řekl. A když si uvědomím, co zažil jako malé dítě, ani se mu nedivím. Byl to takový šok, slyšet, jak to rozebírá detailně. Ale řekl mi o tom a teď se zdá mnohem uvolněnější, když to udělal.

Do očí se mi tlačí slzy, když si vzpomenu, jak včera v noci ko nečně zbořil i tu poslední bariéru a dovolil mi, abych se ho dotýkala. *Ježiši,* a musela to být Leila a všechno to její šílenství, abychom se dostali tak daleko.

Možná bych měla být vděčná. To, že ji vykoupal, mi už najednou nezanechává tak hořkou pachuť na jazyku. Zajímalo by mě, jaké oblečení jí dal. Doufám, že to nebyly ty fialové šaty. Ty mám ráda.

Takže, můžu ho milovat se všemi jeho problémy, bezpodmí nečně? Protože nic míň si nezasluhuje. Ještě pořád se musí učit dodržovat hranice a pár dalších věcí, jako například empatii nebo zvládání touhy po kontrole. Říká, že už nepociťuje nutkání mi ubližovat; do toho by snad mohl vnést světlo doktor Flynn.

Tohle je v podstatě věc, která mě znepokojuje nejvíc - že je to něco, co potřeboval, a vždycky si našel ženu stejného založení, která t o potřebovala taky. Svraštím čelo. Jo, v tomhle se potřebuju ujistit. Chci mu být vším, jeho alfou i omegou, a taky vším, co je mezi nimi.

Doufám, že bude Flynn znát odpovědi, a možná, možná bych pak mohla říct ano. Mohli bychom si s Christianem najít naše místo na slunci.

Zahledím se ven, na rušný polední Seattle. Paní Christianovi Greyová - kdo by si to byl pomyslel?

Mrknu na hodinky. *Kruci!*

Vyskakuju ze židle a běžím ke dveřím - proseděla jsem tu celou hodinu. Kam se všechen ten čas poděl? Jack mě vykostí zaživa!

Zaplouvám zpátky ke svému stolu. Jack u sebe naštěstí není. Zdá se, že jsem z toho venku. Usilovně hypnotizuju monitor počítače, aniž bych tam něco viděla, snažím se nějak nasměrovat

myšlenky zpátky do pracovního módu.

„Kdes byla?“

Až nadskočím. Jack stojí za mnou, ruce založené.

„V přízemí, kopírovat,“ zalžu. Jackovy rty se stahují do tenké nekompromisní přímky.

„V půl sedmé odjíždím na letiště. Potřebuju, abys tu do té doby zůstala."

„Dobře,“ usměju se tak sladce, jak jen dokážu.

„Rád bych obdržel svůj newyorský itinerář, vytištěný a deset krát okopírovaný. A zabal ty brožury. A udělej mi kafe!“ zavrči a odebírá se do své kanceláře.

Vydechnu si úlevou, a když za sebou zavírá dveře, vypláznu na něj jazyk. Pitomec.

Ve čtyři hodiny mi volá Claire z recepce.

„Mám tu pro tebe na drátě Miu Greyovou.“ Mia? Doufám, že nechce jít nakupovat.

„Ahoj, Mio!“

„Ahoj, Ano. Jak se máš?“ Zní, jako by kvůli něčemu samým vzrušením nadskakovala.

„Fajn. Dneska teda dost pracovně. A ty?“

„Já se tak nudím! Potřebuju se nějak zabavit, a tak připravuju narozeninovou párty pro Christiana."

Christian má narozeniny? Krucinál, to jsem vůbec netušila. „A kdy má narozeniny?"

„Já to věděla. Já věděla, že ti to neřekne. V sobotu. Máma s tá tou chtějí pozvat všechny známé na jídlo a oslavu. Takže tě oficiálně zvu.“

„No, to je od tebe milé. Děkuju, Mio.“

„Už jsem volala Christianovi a řekla mu o tom a on mi na tebe dal tohle číslo.“

„Super.“ Jsem duchem nepřítomná - co mám ke všem čertům dát Christianovi k narozeninám? Co se asi tak dává někomu, kdo má všechno?

„A možná bychom mohly někdy v příštím týdnu zajít na oběd?“

„Jasně. Co třeba hned zítra? Můj šéf bude v New Yorku.“

„Tak to by bylo fakt super, Ano. V kolik?"

„Řekněme ve tři čtvrtě na jednu?"

„Budu tam. Tak ahoj, Ano.“

„Ahoj,“ zavěšuju.

Christian. Narozeniny. Co bych mu proboha měla dát?

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Vykopávka **Datum: 15. 6. 201 1, 16:1**

I Komu: Christian Grey

Drahý pane Greyi,

kdy přesně jste se mi o tom chystal říct?

Co bych asi tak měla svému stařík ovi dát k narozeninám? Co takhle nové baterie do naslouchátka? Ax

Anastasia Steeleová

Asistentka pana Jacka Hydea, odpovědného redaktora SIP

Od: Christian Grey **Předmět:** Zkamenělina **Datum: 15.6.2011, 16:20 Komu:** Anastasia Steeleová

Neposmívej se starším lidem. Jsem rád, že se máš čile k světu. A že se Ti ozvala Mia.

Baterie se vždycky šiknou. *

Nesnáším oslavy svých narozenin, x

Christian Grey

Výkonný a jako poleno hluchý ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Hmm **Datum: 15.6.2011, 16:24**

Komu: Christian Grey Drahý pane Greyi,

úplně vidím, jak jste špulil rty, když jste psal tu poslední větu. A že to se mnou dělá věci!
A xox

Anastasia Steeleová

Asistentka pana Jacka Hydea, odpovědného redaktora SIP

Od: Christian Grey **Předmět:** Koulím očima **Datum: 15.6.2011, 16:29 Komu:** Anastasia Steeleová

Slečno Steeleová,

BUĎTE TAK LASKAVÁ A POUŽÍVEJTE TEN BLACKBERRY!!!

x

Christian Grey

Výkonný ředitel, kterého svrbí dlaň, Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Protáčím panenky. Co je furt na ty maily tak háklivej?

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Inspirace

Datum: 15.6.2011, 16:33 Komu: Christian Grey

Drahý pane Greyi,

ach... Vaše svrbící dlaně nevydrží dlouho v klidu, že? To by mě zajímalo, co by na to říkal doktor Flynn.
Ale teď už vím, co Vám dám k narozeninám. Jenom doufám, že mě to

dostatečně rozbolaví...

©

Ax

Od: Christian Grey **Předmět:** Angina pectoris **Datum: 15.6.2011, 16:38 Komu:** Anastasia Steeleová

Slečno Steeleová, £

myslím, že mé srdce už by další mail podobného rázu, jako byl ten minulý, nemuselo vydržet... nebo

mé spodky, když už jsme u toho.
Chovejte se slušně, x

Christian Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová

Předmět: Snažení **Datum: 15. 6. 201 1, 16:42 Komu:**

Christian Grey

Christiane,

snažím se pracovat pro svého velmi snaživého šéfa. Prosím, přestaň mě vyrušovat a nezkoušej své meze. Tvůj poslední mail mě málem udělal.

x

P.S.: Můžeš mě vyzvednout v půl sedmé?

Od: Christian Grey **Předmět:** Budu tam **Datum: 15.6. 2011, 16:48 Komu:** Anastasia Steeleová S největší radostí.
Vlastně, napadá mě milion dalších událostí, které by mi udělaly ještě větší radost,

a ve všech figuruješ Ty.

V hlavní roli.

x

Christian Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Nad jeho odpovědí se zardím a zakroutím hlavou. Všechno to škádlení přes maily je fakt hezké, ale my dva si opravdu potřebu-
jeme promluvit. Možná poté, co se sejdu s Flynnem. Odkládám BlackBerry a vracím se k úřednič ině.

Ve čtvrt na sedm je kancelář úplně pustá. Pro Jacka už jsem všech no připravila. Taxi na letiště má zamluvené, jen mu ještě musím předat všechny potřebné dokumenty. Vrhám nedočkavý

pohled skrz sklo jeho kanceláře - ještě pořád visí na telefonu a já ho nechci rušit, ne v té náladě, jakou dnes má.

Jak sedím a čekám, až domluví, uvědomuju si, že jsem dneska vlastně nejedla. Ajaj, to asi Stína nepotěší. Spěšně odbíhám do kuchyně, abych zjistila, jestli tam nezbyly nějaké keksy.

Právě otevírám společnou nádobu na sušenky, když se ve dve řích nečekaně zjevuje Jack a dost mě poleká.

Uf. Co tady dělá?

Upřeně na mě zírá. „Tak jo, Ano, myslím, že nadešel čas roze brat ty tvoje prohřeškya[1] Vstupuje dovnitř a zavírá za sebou. A mně okamžitě vysychá v ústech a v hlavě se mi spouští ohlušující alarm.

Tohle není dobrý.

Zkřiví rty v napodobenině úsměvu, jeho oči postupně získávají temný odstín kobaltu. „Aspoň že tě tu mám jenom pro sebe," shrne a pomalu si olízne spodní ret.

Cože?

„A teď… se budeš chovat jako rozumná holka a pozorně poslouchat, co ti chci říct."

-

Kapitola 16

Jackovy oči se lesknou tou nejtemnější modří, lascivně jimi bloudí po mém těle a jeho tvář hyzdí jízlivý úšklebek.

Dusí mě strach. Co se to tu děje? Co po mně chce? Z nejzazších hlubin mého nitra a navzdory suchu v ústech lovím odhodlání a odvahu vymáčknout ze sebe pár slov. Moje mantra sebeobrany, zaměstnej-útočníka- mluvením, mi krouží hlavou jako nějaký anděl strážný.

„Jacku, na tohle teď asi není nejvhodnější doba. Během deseti minut tu bude tvůj taxík a já ti ještě musím dát všechny ty podklady." Sice zním klidně, ale hlas se mi chvěje, zrazuje mě.

Usmívá se - a je to despotický ty-mi-můžeš úsměv, který konečně dosahuje až k jeho očím. Blýsknou se v ostrém světle stropní zářivky, osvěcujícím tmavou místnost bez oken. Postupuje o jeden krok mým směrem, upírá na mě zlobný pohled, ani na okamžik jím neuhýbá. Vidím, jak se mu zvětšují zorničky - černá zvolna pohlcuje modrou. *Tohle ne.* Můj strach dosahuje maximální úrovně.

„Víš, já musel přesvědčovat Elisabeth, abych ti mohl tenhle flek dát…“ Jeho hlas se vytrácí společně s tím, jak činí další krok

ke mně, a já ustupuju směrem k tmavošedým kuchyňským dvířkám u zdi.

Zaměstnej-ho-mluvením, zaměstnej-ho-mluvením, zaměstnej-ho-mluvením.

„Jacku, co přesně tě trápí? Jestli máš vůči mně nějaké výhrady, pak bychom je možná měli probírat na lidských zdrojích. Například s Elisabeth, a v nějakém formálnějším prostředí."

Tak kde je ta ochranka? Jsou už vůbec v budově?

„Na to, abychom vyřešili tuhle situaci, žádný lidské zdroje nepotřebujem, Ano,“ zašklebí se pohrdavě. „Když jsem tě přijímal, myslel jsem, že budeš pracant. Myslel jsem, že máš potenciál. Zato teď, já ti nevím. Z ničeho nic jsi tak roztěkaná a lajdácká. A tak mí napadlo… není to náhodou ten tvůj *přítel,* co tě svádí na scestí?" Slovo *přítel* pronáší s mrazivým opovržením.

„A tak jsem si posvítil na tvou e-mailovou schránku, co kdy bych tam našel nějaké stopy. A víš, co jsem tam našel, Ano? Něco fakt moc zvláštního. Jediné osobní maily na tvém účtu byly *pro* toho tvého žhavého přítelíčka.“ Přestává mluvit, aby posoudil mou reakci.

„Takže jsem začal přemýšlet… kde jsou všechny ty maily *od* něj? Jenže tam žádné nejsou. Nic. *Nada.* Tak co se to tu děje, Ano? Jak to, že v naší síti jeho maily chybí? Jsi tu snad jako špeh, nasazená tou Greyovou společností? Je za tím *tohle?"*

Do háje, e-maily. *To ne.* Co všechno jsem v nich psala?

„Jacku, o čem to tady mluvíš?“ Snažím se znít upřímně zděšeně a skutečně jsem zatraceně přesvědčivá. Tahle konverzace se ne ubírá právě směrem, který jsem očekávala. A navíc mu ani trochu nevěřím. Jack nejspíš vylučuje nějaký feromon, který mě udržuje ve stavu maximální pohotovosti. Tenhle muž je rozezlený, prchlivý a totálně nevypočitatelný. Zkouším to na něj se zdravým rozumem.

„Právě jsi řekl, žes musel Elisabeth přesvědčovat, aby mě přijala. Tak jak bych tu mohla být nasazená jako špeh? Zamysli se nad tím, Jacku.“

„Ale byl to Grey, kdo poslal do kytek ten New York, že jo?“

A sakra.

„Jak se mu taková věc podařila, Ano? Jak to pan Zazobanec do kázal?"

Z obličeje se mi vytrácí i poslední zbytky krve, nejspíš omdlím. „Já vážně netuším, o čem mluvíš, Jacku,“ vypravím ze sebe. „Taxík tu bude každou chvíli. Mám ti jít připravit věci?" Ach, prosím, nech mě jít. Přestaň s tím.

Jenže on pokračuje a evidentně si můj neklid vychutnává. „A navíc si myslí, že to na tebe zkusím?" uchechtne se a oči mu znovu zasvítí. „Koukej, chci, abys o něčem přemejšlela, až budu v New Yorku. Dal jsem ti tenhle džob a teď očekávám, že projevíš trochu vděku. Vlastně, mám na to právo. Musel jsem za tebe bojovat. Elisabeth chtěla někoho zkušenějšího, ale já - já na tobě něco viděl. Takže spolu my dva uzavřeme dohodu. Dohodu, díky který s tebou budu spokojenej. Rozumíš, co ti říkám, Ano?“

To *si piš.*

„Dívej se na to třeba jako na doladění tvých pracovních povin ností, jestli chceš. A když s tebou budu spokojenej, nebudu už dál šťourat do toho, za jaký nitky ten tvůj kluk tahá, odkud dojí jaký informace nebo za jaký služ bičky platí nějakýmu patolízalovi z toho jeho univerzitního bratrstva kočičí pracky."

Padá mi čelist. *On mě vydírá. Za účelem sexu!* Jenže co na to můžu říct? Zprávy o tom, že Christian přebírá společnost, budou utajené ještě další tři týdny. Stěží tomu dokážu uvěřit. Sex - se mnou!

Jack se dál přibližuje, až nakonec stojí přímo přede mnou a zblízka mi zírá do očí. V nose mě dráždí jeho přesládlá kolínská, zvedá se mi z ní žaludek. A jestli se nepletu, cítím i nahořklý odér alkoholu z jeho dechu. *No to mě podrž, on pil… kdy?*

„Ty seš taková upejpavá netýkavá prdelka, víš to, Ano?“ cedí skrz zaťaté zuby.

Cože? Netýkavá prdelka… To jako já?!

„Jacku, já fakt netuším, co po mně chceš,“ zašeptám a cítím, jak mé tělo prudce zaplavuje

adrenalin. Teď je ještě blíž. Ale já se svým dalším pohybem vyčkávám. Ray na mě bude hrdý. Ray mě naučil, co dělat. On ví, jak se bránit. Jestli se mě Jack dotkne, jestli jenom dýchne do mého osobního prostoru, sejmu ho. Můj vlastní dech je mělký. *Nesmím omdlít, nesmím omdlít.*

„Podívej se na sebe," hltá mě oplzlým pohledem. „Jsi tak vzruše ná, to vidím i já. A celou dobu na mě děláš oči. Podvědomě po mně toužíš. Já to vím."

Ty kráso. Ten chlap snad halucinuje. Můj strach je na šestém stupni pětistupňové škály a hrozí, že mě pohltí.

„To ne, Jacku. Nikdy jsem na tebe oči nedělala."

„Ale jo, ty zdráhavá kurvičko. Já umím číst mezi řádky." Zvedá ruku a kloubky prstů mi lehce klouže po tváři až k čelisti. Ukazováčkem mi pak sjíždí dolů po hrdle. Srdce se mi tlačí do pusy a já bojuju s nutkáním dávit. Dostává se až k prohlubni na úpatí mého krku, tam, kde mám rozepnutý vrchní knoflík černé halenky, a přikládá mi dlaň na hruď.

„Ty mě chceš. Přiznej si to, Ano."

Zpříma mu hledím do očí a spíš se soustředím na to, co musím udělat, než na vzrůstající pocit zhnusení a hrůzy. Zlehka poklá dám svou dlaň přes jeho ruku, jako bych ho na ní chtěla polaskat.

Po tváři se mu rozlévá triumfální úsměv. Pevně ho beru za malíček, otáčím jím dozadu, ostře za něj trhám a táhnu ho dolů, až k jeho boku.

„Auu!" vykřikne bolestí a překvapením. A jak ztrácí balanc, já prudce a tvrdě vrážím kolenem do jeho rozkroku a trefuju přesné místo určení. Hbitě uskakuju doleva, protože se mu podlamují kolena a s úpěním a rukama přitisknutýma mezi nohy se poroučí na podlahu kuchyňky.

„Neopovažuj se mě ještě někdy dotknout," zasyčím na něj. „Tvůj itinerář a brožury jsou sbalené na mém stole. Já jdu domů. Ty si hezky užij výl et. A příště si to svý zatracený kafe uvař sám."

„Ty zasraná děvko!" napůl zavříská a napůl zasténá, ale to už jsem venku ze dveří.

Sprintem se ženu ke svému stolu, popadám sáčko a kabelku a utíkám do recepce, ignoruju přitom hekání a nadávky, které za mno u ještě pořád plive ten bastard válející se po zemi v kuchyňce. Vyrážím ven ze vchodových dveří, a když mě do tváře udeří chladný venkovní vzduch, na okamžik se zastavuju, zhluboka se nadechuju a pokouším se dát do kupy. Jenže jsem celý den nejedla, a jak mi náhle klesá nevítaně vysoká hladina adrenalinu v krvi, zrazují mě nohy a já se sunu k zemi.

Skoro nezaujatě pak sleduju zpomalený film, který se přede mnou začíná odvíjet: Christian s Taylorem v tmavých oblecích a bílých košilích vyskakují ze zaparkovaného auta a běží směrem ke mně. Christian přede mnou přistává na kolenou a já si na nějaké podvědomé úrovni uvědomuju: *Je tady. Moje láskaje tu.*

„Ano! Ano! Co se stalo?" Přitahuje si mě na klín, rukama pře jíždí po mých pažích nahoru a dolů a hledá jakoukoliv známku zranění. Bere mi hlavu do dlaní a s hrůzou vytřeštěnýma očima zírá do těch mých. Hroutím se na něj, najednou přemožená úlevou a vysílením. Ach,

Christianova náruč. Neexistuje místo, kde bych byla radši.

„Ano…“ jemně mnou třese. „Co se děje? Je ti špatně?" Zjišťuju, že budu muset začít komunikovat, a tak vrtím hlavou.

„Jack,“ vydechnu a spíš tuším, než vidím, jak Christian střeli očima po Taylorovi, který vzápětí mizí v útrobách budovy.

„Do hajzlu!" Christian mě mačká víc k sobě. „Co ti ten šmej d udělal?"

A z ničeho nic cítím, jak mě v krku šimrá bublavý smích. Vybavuju si totiž Jackův nesmírný šok, když jsem ho chytla za ten malíček.

„Spíš co *já* udělala *jemu,“* začínám se hihňat a neumím to zastavit.

„Ano!" Christian mnou znovu zatřese a můj chichot jako na povel utichá. „Dotknul se tě?"

„Jenom jednou."

Vnímám, jak se Christianovy svaly napínají a zatínají, když **se** ho zmocňuje zlost. Prudce se zvedá, mocně - pevný jako skála i se mnou v náručí. On zuří. *To ne!*

„Kde je ten zmrd?"

Z budovy k nám doléhají tlumené výkřiky. Christian mě staví na nohy.

„Dokážeš stát?" Kývnu.

„Nechoď dovnitř. Nechoď, Christiane." Najednou se ten strach vrací - mám strach z toho, co by mohl Christian udělat Jackovi.

„Běž do auta," houkne na mě.

„Christiane, ne," chytám ho za paži.

„Běž do toho zatraceného auta, Ano,“ setřásá mě.

„Ne! Prosím!" smlouvám s ním. „Zůstaň tu. Nenechávej mě tu samotnou," nasazuju rovnou tu nejúčinnější zbraň.

Vzteky soptící Christian si zajíždí rukou do vlasů a probodává mě zlostným pohledem, viditelně rozpolcený vlastní nerozhodností. Křik uvnitř budovy se stupňuje a pak najednou zcela ustává.

Ale ne. Co mu Taylor udělal?

Christian loví z kapsy svůj BlackBerry.

„Christiane, on má moje e-maily."

„Cože?"

„Ty e-maily, co jsem ti psala. Chtěl vědět, kde jsou ty tvoje. Pokoušel se mě vydírat."

Christianův pohled se mění ve vražedný. *Proboha.*

„Do prdele!" procedí a z očí mu zbydou jen tenké škvírky. Vztekle vytáčí nějaké číslo.

To je zlý. Mám průšvih.

Komu volá?

„Barney? Grey. Potřebuju, abyste se naboural na hlavní server SIP a vymazal z něj všechny e-maily od Anastasie Steeleové adresované mně. Pak projděte soukromé složky Jacka Hydea a zkont rolujte, jestli je tam nemá uložené. Pokud ano, vymažte je. … Ano, všechny. Okamžitě. Dejte mi vědět, až to bude hotové."

Málem rozdrtí tlačítko, když to pokládá, a hned volí další číslo.

„Roachi? Grey. Hyde - chci, aby vyletěl. Teď hned, na minutu. Zavolejte ochranku, ať si okamžitě vyklidí stůl, nebo první věc, co ráno udělám, bude, že tuhle společnost zlikviduju. K tomu, abyste mu dal padáka, máte pádný důvod. Rozumíte?" Chvíli naslouchá a pak, zdánlivě uspokojeně, zavěšuje.

„BlackBerry," zasyčí na mě skrz zaťaté zuby.

„Nezlob se na mě, prosím," zamžikám provinile.

„Já jsem na tebe momentálně tak naštvanej," zavrčí a znovu si rukou prohrábne vlasy. „Nastup si do auta.“

„Christiane, prosím…"

„Nastup do toho podělanýho auta, Anastasie, nebo tě do něj na cpu vlastnoručně," pohrozí a v očích mu zaplane zuřivost.

Ty vole. „Jen neudělej žádnou hloupost, prosím," zapřísahám ho.

„HLOUPOST?!“ vybuchne. „Říkal jsem ti, abys používala Black Berry. Tak mě teď

nepoučuj o hlouposti. Vlez do toho zkurvenýho auta, Anastasie - *HNED\“* zařve na mě, až se strachy záchvějů. Tohle je Velmi Rozzlobený Christian. Tak rozčileného jsem ho ještě neviděla. Jen stěží udržuje kontrolu sám nad sebou.

„Tak jo," pípnu smířlivě. „Ale prosím tě, buď opatrný."

Mačká rty do tvrdé linky, vrhá na mě ještě děsivější pohled a ukazuje mi k autu.

Ježíši, no jo, už mi to došlo.

„Prosím, buď opatrný. Nechci, aby se ti něco stalo. To by mé zabilo," mumlám dál. Prudce zamrká a zaráží se, ruka mu klesá zpátky dolů, okamžik nato provádí hluboký nádech.

„Budu opatrný," řekne a pohled mu nepatrně roztává. Ach, díky bohu. Cítím, jak mě propaluje očima, když mířím k autu, otevírám dveře u spolujezdce a nastupuju. Jakmile se ocitám v bezpečí a pohodlí audi, mizí v budově a mně znovu skáče srdce do krku. Co se tam chystá dělat?

Sedím a čekám. A čekám… A čekám… Pět nekonečných minu I. Před autem zastavuje Jackův taxík. Deset minut. Patnáct. Prokrista, co tam dělají, a co je s Taylorem? To čekání je nesnesitelné.

Po pětadvaceti minutách vychází z budovy Jack, nese si papírovou krabici. V patách mu jde hlídač. Kde byl předtím? A za nimi

se vynořují Christian s Taylorem. Jack působí tak nějak pomuchlaně. Míří rovnou k taxíku a já jsem vděčná, že má audi kouřová skla, takže mě nemůže vidět. Když se Christian s Taylorem dostávají na úroveň našeho auta, taxi odjíždí - pravděpodobně nikoliv na Sea-Tac.

Christian otevírá dveře řidiče a ladně se skládá za volant - nejspíš proto, že sedím vedle -, zatímco Taylor nastupuje dozadu. Během doby, kdy Christian startuje a zařazuje se do provozu, neřekne nikdo z nich ani slovo. Zariskuju jeden rychlý pohled na Stína. Tváří se přísně, ale taky se zdá, že ho něco zaměstnává. Ozývá se handsfree.

„Grey,“ vyštěkne Christian.

„Pane Greyi, tady Barney.“

„Barney, mám hlasitý odposlech a další lidi v autě,“ varuje ho Christian.

„Pane, všechno je to hotové. Ale ještě si s vámi potřebuju pro mluvit o tom, co dalšího jsem našel v počítači pana Hydea."

„Zavolám vám hned, jak dorazím domů. A díky, Barney."

„Za málo, pane Greyi."

Barney zavěšuje. Má mnohem mladší hlas, než jsem očekávala.

Co dalšího je ještě v Jackově počítači?

„Mluvíš se mnou?" zkouším tiše.

Christian po mně vrhá krátký pohled a zase kotví pohled zpátky na silnici před sebou, a já vím, že je pořád naštvaný.

„Ne," odsekne paličatě.

No, tak to je super… jak dětinské. Zakládám si ruce na prsou a zadívám se ven z okna. Ne, že bych tam něco viděla. Možná bych mu měla říct, ať mě prostě vysadí u mě doma a pak ať se mnou „nemluví" v bezpečí Escaly a tím nás oba ušetří nevyhnutelné hádky.

Ale jen na to pomyslím, je mi jasné, že ho nechci nechat, aby se tím užíral.

Konečně zastavujeme před Escalou a Christian vystupuje z auta. Lehkým krokem přechází na mou stranu a otevírá mi dveře.

„Pojď," nařizuje mi, zatímco se Taylor souká na sedadlo řidiče. Beru ho za nabízenou ruku a následuju skrz halu až k výtahu. Nepouští mě.

„Christiane, proč se na mě tak strašně zlobíš?" ptám se tiše, když pak čekáme.

„Ty víš proč," zabručí. Oba nastupujeme do výtahu a on v něm zarputile vyťukává kód ke svému patru. „Bože, kdyby se ti něco stalo, touhle dobou už by bylo po něm." Christianův tón mě mrazí až do mo rku kostí.

Dveře se zavírají.

„Tímhle to pro něj hasne, teď mu zničím kariéru tak, že už nikdy nedostane šanci zneužívat mladý holky, což je dost chabá odplata pro někoho, jako je on." Zavrtí hlavou. „Kristepane, Ano!" Najednou se po mně natahuje a tlačí mě do rohu výtahu. Věžní mě tam, ruce v mých vlasech. Přitahuje si můj obličej ke svému a tiskne si mě ke rtům. Ani nevím proč, ale překvapuje mě to. Když si mě podmaňuje jazykem, ochutnávám jeho úlevu, touhu a taky zbytky zloby. Náhle přestává, opírá se do mě pohledem a taky plnou vahou svého těla, takže se nemůžu ani hnout. Jsem celá zadýchaná, visím na něm, abych se vůbec udržela na nohou, a zírám do té překrásné tváře, ve které se zrcadlí pevné odhodlání

i smrtelná vážnost.

„Kdyby se ti něco stalo… kdyby ti ublížil…" Cítím, jak jím prochází záchvěv. „BlackBerry," nařizuje mi hrozivě tiše. „Od teď už jenom BlackBerry. Rozumíš?"

Kývnu a těžce polknu, neschopná uhnout očima před jeho ne ústupným uhrančivým

pohledem.

Když výtah zastavuje, narovnává se a pouští mě. „Řekl, že jsi ho kopla do koulí.“ Zabarvení jeho hlasu je znenadání mírnější. Mys lím, že je mi odpuštěno.

„Jo,“ špitnu, ještě pořád se mi točí hlava z intenzity toho polibku a z jeho naléhavého příkazu.

„To je dobře.“

„Ray je přece armádní vysloužilec. Naučil mě to nazpaměť.“

„To mě velmi těší,“ vydechne a uštěpačně dodává: „Asi bude lepší, když si to zapamatuju.“ Bere mě za ruku a vede z výtahu ven. S úlevou ho následuju. Myslím, že to nejhorší už mám za sebou.

„Musím zavolat Barneymu. Nebude mi to trvat dlouho.“ Mizí v pracovně a mě nechává bezprizorně stát v tom obrovském obýváku. Paní Jonesová právě dokončuje přípravu naší večeře. Uvědomuju si, že jsem vysílená hlady a že potřebuju něco dělat.

„Můžu vám nějak pomoct?“ nabízím se jí.

Zasměje se. „Nikoliv, Ano. Smím vám nabídnout nějaké pití nebo něco jiného? Vypadáte úplně vyčerpaně.“

„Dala bych si skleničku vína.“

„Bílého?“

„Ano, prosím.“

Obsazuju jednu z barových stoliček a paní Jonesová mi podává sklenici dobře vychlazeného vína. Nevím, jaká značka to je, ale chutná skvěle, hladce mi klouže do krku, je jako balzám na mé pocuchané nervy. Co že jsem si to dnes říkala? Jak moc živá se cítím od té doby, co jsem potkala Christiana. Jak je můj život najednou vzrušující. Ježkovy zraky, co já bych dala za pár nudných dnů.

A co kdybych Christiana vůbec nepotkala? Byla bych touhle dobou zalezlá doma, totálně rozhozená ze střetu s Jackem, který bych rozebírala s Ethanem. A věděla bych, že budu muset tomu šmejdovi znovu čelit v pátek. Zato teď je velmi pravděpodobné, že ho už v životě neuvidím. Jenže pro koho teď budu pracovat? Zachmuřím se. To mě ještě nenapadlo. Sakra, a mám vůbec ještě práci?

„Dobrý večer, Gail,“ zdraví Christian, když se vrací do velkého pokoje, a vytrhává mě z myšlenek. Přechází rovnou k lednici a nalévá si sklenici vína.

„Dobrý večer, pane Greyi. Večeře za deset minut, pane?“

„To zní dobře."

Christian pozvedá svou sklenku.

„Na bývalé vojáky, kteří učí své dcery sebeobraně," pronáší a z očí mu mizí veškerá přísnost.

„Na zdraví," zamumlám a taky naznačím přípitek.

„Co se děje?" zpozorní.

„Jen nevím, jestli mám ještě pořád práci."

Měří si mě s ukloněnou hlavou. „Ještě pořád ji chceš?"

„No samozřejmě."

„Tak ji ještě pořád máš."

Jak prosté. Že ano? Je to zkrátka vládce mého vesmíru. Zakroutím očima a on se usměje.

Paní Jonesová peče špičkový quiche s rybami. Nechala nás, abychom si vychutnali plody jejího kuchařského umění, a já se cítím mnohem lip, teď když mám konečně něco v žaludku. Sedíme u snídaňového baru a Christian mi navzdory vytrvalému přemlouváni odmítá prozradit, co ještě Barney našel v Jackově počítači. Zane-
chávám marné snahy a rozhoduju se místo toho nadhodit ožehavé téma blížící se Josého návštěvy.

„Ozval se mi José," utrousím nenuceně.

„Aha?" Christian se ke mně otáčí čelem.

„Chce sem v pátek dovézt ty fotky."

„Osobní donáška. Jak pozorné," podotýká Christian.

„Chtěl by si někam vyrazit. Posedět. Se mnou."

„Jo tak."

„Taky už by měli být zpátky Kate s Elliotem," dodávám rychle. Pokládá vidličku a krčí čelo.

„O co přesně mě tady žádáš?"

Naježím se. „Já tě o nic nežádám. Informuju tě o tom, jaké mám plány na pátek. Podívej, chci Josého vidět a on tu chce přespat. Ať už ho ubytuju tady, nebo u sebe, zůstanu tam, kde bude on."

Christianovi se rozšiřují oči. Vypadá oněměle.

„Vždyť se tě pokoušel dostat."

„Christiane, to se stalo někdy v pravěku. On byl opilý, já byla opilá, tys zachránil situaci - a už nikdy se to nebude opakovat. On není Jack, pro lásku boží."

„Teď u vás bydlí Ethan. Tak mu může dělat společnost."

„Chce vidět mě, ne Ethana." Christian se na mě zamračí.

„Je to jenom kamarád," zdůrazňuju.

„Nelíbí se mi to."

No a co? Ježiši, někdy mě tak irituje. Na tohle se pořádně nadechnu: „Je to můj kamarád, Christiane. Neviděla jsem ho od té výstavy. A tam navíc jenom krátce. Já vím, že ty žádné kamarády nemáš, když teda nepočítám tu děsnou ženskou. Ale rozhodně takhle nekňourám kvůli tomu, že se s ní stýkáš," startuju na něj.

Christian na mě v šoku zamžiká. „Chci ho vidět. V poslední době ho dost zanedbávám."

Mé podvědomí vyhlašuje poplach. *Podupává svou malou nožkou? Tak se uklidni!*

Šedé oči po mně ledově blýsknou. „Tak tohle si o tom myslíš?" vydechne.

„O čem?“

„O Eleně. Byla bys radši, kdybych se s ní nevídal?"

A je to tady. „Přesně. Byla bych radši, kdyby ses s ní nevídal."

„Tak proč jsi to neřekla?“

„Protože mi do toho nic není. Protože si myslíš, že je to tvoje jediná kamarádka," rozhořčeně trhnu rameny. On to doopravdy nechápe. Jak je možné, že se z toho stal rozhovor o ní? Vždyť já na ni nechci ani myslet. Pokouším se nás nasměrovat zpátky k Jo sému. „Zrovna tak, jako tobě není nic do toho, jestli se budu, nebo nebudu vídat s Josém. Copak to nechápeš?"

Zůstává na mě zírat. Nechápavě, myslím. *Ach jo, co se mu zase honí hlavou?*

„Může přespat tady, řekl bych," připouští nakonec. „Aspoň si ho ohlídám." Nedaří se mu skrýt nádech trpkosti v hlase.

No sláva!

„Děkuju! Víš, jestli tu mám taky bydlet…" zmlknu. Christian přikývne. Zdá se, že pochopil, co se mu pokouším sdělit. „Ne, že by tu nebylo dost místa," ušklíbnu se.

Pomalu zvedá koutky úst.

„Vy jste se na mě ušklíbla, slečno Steeleová?"

„Zcela určitě, pane Greyi." Radši vstávám, co kdyby ho začala svrbět dlaň, sklízím talíře a dávám je do myčky.

„Gail by to udělala."

„No, tak teď jsem to udělala já.“ Narovnám se a střelím po něm pohledem. Upřeně mě sleduje.

„Musím ještě trochu pracovat," vysvětluje pak omluvně.

„V pohodě. Já už se nějak zabavím."

„Pojď sem," poroučí mi, ale zní mírně a svůdně, oči mu přitom žhnou. Bez váhání se vydávám vstříc jeho otevřené náruči. Stále sedí na b arové stoličce a já mu dávám ruce kolem krku. Dává mi paže kolem trupu a tiskne mě k sobě, jen tak mě drží.

„Jsi v pohodě?" šeptá mi do vlasů.

„Jak, v pohodě?"

„Po tom zážitku s tím zmetkem. A po tom, co se stalo včera," dodává tiše a vážně.

Dívám se do těch tmavých, upřímných očí. *Jsem v pohodě?* „Jsem," vydechnu.

Utahuje své objetí a já se v něm cítím v bezpečí, opatrovaná

i milovaná, to všechno najednou. Je to nádherný pocit. Zavírám oči a prostě si vychutnávám, jak mě objímá. Miluju ho. Miluju jeho opojnou vůni, jeho sílu, jeho proměnlivé nálady… svého Stína.

„Nebudeme se hádat," navrhuje měkce. S hlubokým nádechem mě líbá do vlasů. „Nádherně voníš, Ano, jako obvykle."

„Ty taky," zašeptám a přitisknu mu rty na krk.

Pouští mě až příliš brzy. „Mělo by mi to zabrat jen pár hodin."

Nečinně bloumám bytem. Christian stále pracuje. Už jsem se vy- sprchovala a převlékla do jedněch ze svých pohodlných kalhot a trička a teď se nudím. Číst se mi nechce. A když jen tak v klidu sedím, vrací se mi vzpomínky na Jacka a jeho prsty na mé kůži.

Kontroluju svou bývalou ložnici, sub-pokoj. José by mohl přespat tady, určitě ocení ten výhled. Je asi čtvrt na devět a slunce

právě začíná klesat k západu. Pode mnou se třpytí světla města. Je to velkolepé. Ano, Josému se tu rozhodně bude líbit. Mimoděk dumám nad tím, kam asi Christian pověsí ty Josého portréty. Byla bych radši, kdyby je nevěšel vůbec. Nejsem nijak zvlášť odvázaná z představy, že se budu koukat na své vlastní fotky.

Cestou zpátky se ocitám u dveří herny, kde bez rozmýšlení zkusím vzít za kliku. Christian je obvykle zamyká, proto mě překvapu je, že se otevírají. Jak zvláštní. Když vstupuju dovnitř, cítím se jako dítě za školou, co zabloudilo v zakázaném lese. Je tu tma. Cvaknu vypínačem a lampičky za římsou začínají vrhat měkké světlo. Je to tu přesně takové, jaké si to pamatuju. Místnost připomínající ženské lůno.

V mysli se mi vynořují vzpomínky na to, jak jsem tu byla po sledně. Ten pásek… křivím obličej, jen si na něj vzpomenu. Teď tu nevinně visí, společně s dalšími, na věšáku u dveří. Váhavě se jich dotýkám prsty, a taky kožených i dřevěných důtek a bičíků. Bože. Tohle je to, co si musím vyjasnit s doktorem Flynnem. Je vůbec možné s takovým životním stylem prostě seknout? Zdá se to tak nepravděpodobné. Přecházím až k posteli, sedám si na rudé saténové povlečení a rozhlížím se kolem, po všech těch… pomůckách.

Vedle mě stojí lavice a nad ní visí šik rákosek. *Jejich tolik! Co pak by jedna nestačila?* No, čím míň nad tím budu rozjímat, tím lip. A pak je tu ten obrovský stůl. Nikdy jsme ho nevyzkoušeli, ať už na něm dělá cokoliv. Můj pohled upoutá pohovka a já se pře souvám, abych si na ni sedla. Je to prostě gauč, není na něm nic neobvyklého - nic, k čemu by se dalo cokoliv připoutat, aspoň nic takového nevidím. Ohlížím se přes rameno, očima zkoumám tu muzeální komodu. A zmocňuje se mě zvědavost. Co v ní asi schovává?

Když otevírám vrchní zásuvku, uvědomuju si, jak mi klokotá krev v žilách. Proč jsem tak

nervózní? Protože je to tak… pokoutní, jako bych se sem vloupala, což je svým způsobem pravda. Ale jestli se se mnou chce oženit, tak…

To mě podrž, k čemu to všechno je?! V přihrádkách šuplíku leží pečlivě vyrovnaná řada nástrojů a bizarních předmětů, o kterých nemám ani zdání, jak se všechny nazývají a k čemu jsou určené. Jeden z nich zvedám. Má tvar nábojnice spojené s něčím, co vypadá jako rukojeť. *Hmm… co se kčertu s něčím takovým dělá?* Přemýšlím nad tím, ale ve skutečnosti jistou představu mám. Ježiši, jsou tu čtyři různé velikosti! Zamrazí mě v zátylku a já zvedám oči.

Mezi futry stojí Christian a upřeně mě sleduje, ve tváři nečitelný výraz. Jak dlouho už tam je? Mám pocit, jako by mě přistihl s rukou v krabici od sušenek.

„Ahoj," pousměju se na něj nervózně a jsem si moc dobře vědo ma toho, že mám vytřeštěný pohled a smrtelně bledý obličej.

„Co tu zkoumáš?" ptá se mírně, ale já v jeho hlase rozeznávám nějaký spodní proud.

Ajaj. On se zlobí? Hned rudnu. „Ehm… nudila jsem se a byla zvědavá," zamumlám v rozpacích, že mě nachytal. Říkal přece, že mu to bude trvat pár hodin.

„To je velmi nebezpečná kombinace." V zamyšlení si přejíždí dlouhým ukazováčkem po spodním rtu a nespouští ze mě oči. Pokouším se polknout a zjišťuju, že mám úplně vyprahlá ústa.

Pomalu vchází do místnosti a tiše za sebou zavírá dveře, jeho oči jsou jako tekuté stříbro. *Bože můj*. Záměrně nenuceně se opírá o komodu. Ani má vnitřní bohyně teď neví, jestli má jásat, nebo prchat.

„Takže, co přesně vzbudilo vaši zvědavost, slečno Steeleová? Možná bych vám to mohl objasnit."

„Ty dveře byly odemčené… já…" zůstávám na něj zírat. Se zadrženým dechem pomžikávám a jako vždy si nejsem jistá, jak zare aguje, nebo co bych měla říct. Pohled má ztemnělý. Myslím, že se baví, ale je obtížné to na něm poznat. Shýbá se na komodu a podpírá si bradu rukou.

„Dnes jsem tu byl a přemýšlel o tom, co s tím vším budu dělat. Musel jsem zapomenout zamknout." Krátce se zamračí, jako kdyby nezamčené dveře byly neomluvitelným prohřeškem. Zamyšleně krabatím čelo - být zapomětlivý, to se mu zrovna nepodobá.

„.A?"

„A teď jsi tu ty, jako vždy zvědavá." Jeho hlas zní měkce, rozpačitě.

„Nezlobíš se na mě?" zašeptám a spotřebuju tak všechen zbýva jící vzduch.

Naklání hlavu ke straně a já vidím, jak mu v pobavení cuknou rty.

„Proč bych se měl zlobit?"

„Protože ti strkám nos do soukromí… a protože se na mě zlobíš pořád," pípnu, i když se mi už ulevilo. Znovu stáhne obočí.

„Jo, do soukromí mi nos strkáš, ale nezlobím se kvůli tomu. Doufám, že tu se mnou jednou budeš bydlet a všechno tohle," neurčitě mávne rukou do prostoru pokoje, „bude i tvoje."

Moje herna? Uf. Civím na něj s otevřenou pusou - trochu moc věcí najednou.

„Právě proto jsem tu byl. Zkoušel jsem se rozhodnout, co s tím.“ Potom si poklepe ukazováčkem na rty. „Já že se na tebe pořád zlobím? Třeba dnes ráno jsem se na tebe nezlobil."

No jasně, to je pravda. Při vzpomínce na Christiana po probuzení se usměju. A to mě vytrhává z úvah o tom, co bude s hernou. Dnes ráno byla se Stínem taková zábava.

„Byl jsi hravý. Líbí se mi, když jsi hravý“

„Opravdu?" Vytáhne jedno obočí a jeho nádherná ústa ozdobí úsměv, plachý úsměv. No páni!

„Co je to?“ Pozvedám ruku s tím špičatým stříbrným předmětem.

„Jako vždy hladová po informacích, slečno Steeleová. To je anální kolík,“ objasňuje mi mírně.

„Aha…“

„Kupovaný pro tebe.“

Cože? „Pro mě?“

Pomalu kývne, jeho výraz je teď vážný a zkoumavý.

Vraštím čelo. „Ty kupuješ nové ehm… hračky… pro každou sub?“

„Některé ano.“

„Anální kolíky?"

„Ty taky."

Tak fajn… těžce polknu. Anální kolík. Je celý kovový - to musí být nepohodlné, ne? Vzpomínám si, jak jsme spolu po mé promoci rozebírali sexuální pomůcky a krajní meze. Myslím, že jsem tehdy připustila, že tohle zkusím. Teď, když mám něco takového přímo před

očima, už si nejsem tak jistá, že to chci udělat. Věnuju mu ještě jeden pohled a ukládám ho zpátky do zásuvky.

„A tohle?" Vytahuju odtamtud dlouhý černý gumový předmět, tvořený postupně se zmenšujícími, vzájemně spojenými kuličkami, první je veliká a ta poslední mnohem menší. Celkem jich je osm.

„Análnířetízek," udává a přitom mě bedlivě sleduje.

No teda! Zděšeně si ho prohlížím. To celé ve mně… *tam?!* V životě jsem o něčem takovém neslyšela.

„Má celkem výrazný účinek, když ho vytáhneš uprostřed orgas mu," dodává věcně.

„Ten byl taky pro mě?" zaskřípu.

„Pro tebe," přitaká zvolna.

„Takže tohle je análníšuplík? " Ušklíbne se. „Když to říkáš."

Rychle ho zavírám, rudá jako semafor.

„Tobě se análníšuplík nelíbí?" ptá se nevinně. A rozjařené. Zádí - vám se na něj a pokrčím rameny, pokouším se nedávat najevo šok.

„Není to zrovna něco, o co bych si psala Ježíškovi," podotýkám nenuceně.

Váhavě otevírám další zásuvku. Christian se spokojeně uculuje. „V téhle zásuvce je sada vibrátorů."

Prudce ji zabuchuju.

„A v té další?" vydechnu, znovu popelavá, jenže tentokrát studem.

„Ta už je zajímavější."

Aha?! Nejistě ji vysouvám, aniž bych spustila oči z toho překrásného, teď trochu namyšleného obličeje. V tomhle šuplíku se ukrývá nepřeberné množství kovových předmětů a kolíčků. Kolíčky?! Nahodile si vybírám jednu z kovových klipsen.

„Genitální svorka," představuje mi ji Christian. Narovnává se, ležérně obchází komodu a stoupá si vedle mě.

Okamžitě to ukládám zpátky a vybírám si něco menšího - dva malé skřipce na řetízku.

„Některé z nich mají způsobovat bolest, ale většina je určena pro potěšení," zavrní.

„Co je tohle?"

„Svorky na bradavky - ty jsou na obojí."

„Na obojí? Jako na obě bradavky?"

Christian se na mě kření. „No jasně, bejby, jsou tu dvě svorky. Ano, jsou na obě bradavky, ale tak jsem to nemyslel. Slouží k obojímu - k bolesti i potěšení."

Ach tak. Bere si je ode mě.

„Ukaž mi malíček."

Dělám, co po mně chce, a on mi připevňuje jednu ze svorek ke špičce prstu. Není to tak hrozné.

„Vyvolávají velmi intenzivní pocity, ale ty opravdu nejvýraznější nastanou, až když je sundáváš."

Zkusím to. Hmm, to by mohlo být hezké. Až se při té představě ošiju.

„Ty se mi líbí," podotýkám a Christian se uculí.

„Vskutku, slečno Steeleová? Řekl bych, že je to na vás vidět."

Ostýchavě přikývnu a skousnu si ret. Zvednutou rukou a tlakem na bradu mě přiměje ho zase pustit.

„Ty víš, co to se mnou dělá," připomíná mi nakřáplé.

Ukládám svorky zpátky do komody a Christian se sklání, aby odtamtud vyndal další.

„Tyhle jsou nastavitelné." Podává mi je, abych si je mohla prohlédnout.

„Nastavitelné?"

„Můžeš jejich stisk zesílit… nebo povolit. Záleží, na co máš náladu."

Jak to dělá, že to zní tak smyslně? Polknu, a abych odvedla jeho pozornost jiným směrem, beru do ruky předmět, který vypadá jako to kolečko na krájení těsta, jenže má hroty.

„Tohle?" nakrčím čelo. V herně se určitě nic nepeče, tím jsem si jitá.

„To je Wartenbergovo kolečko."

„A slouží…?"

Bere si ho ode mě. „Podej mi ruku. Dlaní vzhůru."

Nabízím mu levačku a on ji jemně chytá, palcem mě zespoda hladí po kloubcích. Prochází mnou slastné zachvění. Jeho kůže

na mojí, to mě nikdy nepřestane vzrušovat. Přejíždí mi kolečkem po dlani.

„Au!“ Hroty se mi zapichují do kůže - je v tom něco víc než jenom bolest. Vlastně to i trochu lechtá.

„A teď si to představ na svých prsou," ponouká mě chlípně.

Pane jo! Rudnu a vytrhávám se mu. Už teď mám zrychlený dech.

„Mezi bolestí a rozkoší je velmi tenká hranice, Anastasie," po učuje mě tiše, když se shýbá, aby to uložil zpátky do komody.

„A ty kolíčky?" hlesnu.

„S těmi se dají dělat hotové zázraky." Propaluje se do mě pohledem. Opírám se bokem o komodu a šuplík zavírám.

„Stačilo?" Zatváří se rozverně.

„Ne…" Otevírám čtvrtou zásuvku, ve které je hromada kože ných řemínků a popruhů. Za jeden z nich zatáhnu. Ukazuje se, že je spojený s nějakou kuličkou.

„Kuličkový roubík. Abys byla zticha," dodává pobaveně.

„Přípustná mez," poznamenám.

„Já si to pamatuju," ujišťuje mě. „Ale dýchat se s ním dá. Jen kolem něj zatneš zuby." Bere si ho ode mě a naznačí to sevřením svých prstů.

„Už jsi někdy takový nosil?" vyzvídám. Zaráží se a zkoumavě si mě měří. „Jo, nosil."

„Aby zamaskoval tvůj křik?"

Zavírá oči. Myslím, že je rozladěný. „Ne, kvůli tomu se nepo užívají."

Že ne?

„Je to o kontrole, Anastasie. Jak bezmocná by ses cítila, kdybys byla svázaná a nemohla mluvit? Jak moc bys mi musela důvěřovat, kdybys mi nad sebou svěřila takovou moc? A já bych místo tvých

slov musel vnímat řeč tvého těla a posuzovat tvé reakce. Byla bys na mě zcela odkázaná a já bych nad tebou měl absolutní kontrolua[1]

Nutkavě polknu.

„Teď zníš, jako by ti to chybělo."

„Je to prostě něco, co znám," objasňuje mi a dál na mě upřeně hledí. Jeho šedé oči jsou doširoka rozevřené a vážné a atmosféra mezi námi se změnila, jako by byl u zpovědi.

„Ty nade mnou přece moc máš. To přece víš," zašeptám.

„Myslíš? Spíš si s tebou připadám… bezmocný."

„To ne!" *Můj ty Stíne*... „Proč?"

„Protože jsi jediný člověk, o kterém vím, že by mě dokázal opravdu ranit." Zvedá ruku a strká mi vlasy za ucho.

„Jenže, Christiane… tohle je oboustranné. Kdybys mě ne chtěl…" se zachvěním klopím oči ke svým propleteným prstům. S tím totiž souvisí mé další pochybnosti o nás dvou. Co kdyby nebyl tak… rozbitý? Chtěl by mě vůbec? Zatřesu hlavou. Musím se pokusit na to nemyslet.

„Ranit tě, to je ta poslední věc, kterou bych chtěla udělat. Vždyť tě miluju," přiznávám. Konečky prstů mu přejíždím po zarostlé líc i a pak ho jemně hladím po tváři. Vychází tomu doteku vstříc, pouští roubík zpátky do šuplíku a bere mě kolem pasu. Přitahuje si mě těsně k sobě.

„Už jsme s tou exkurzí skončili?" ptá se měkce a podmanivě. Jednou rukou mi putuje vzhůru po zádech až do týla.

„Proč? Chtěl jsi snad něco podniknout?"

Sklání se k něžnému polibku. A já mu tajů v náručí, pevně se ho chytám za paže.

„Vždyť ses dneska málem stala obětí útoku," napomíná mě tiše, ale zároveň přísně a obezřetně.

„No a co?“ namítám a užívám si ten pocit, který vyvolává jeho ruka na mém krku a jeho opojná blízkost. Zvedá hlavu a mračí se na mě.

„Jak to myslíš, no a co?“ kárá mě.

Zadívám se do té jeho překrásné nabručené tváře a jsem pola pená.

„Christiane, já jsem v pohodě."

Přitahuje si mě blíž, tiskne mě k sobě a pevně objímá. „Když si pomyslím, co všechno se mohlo stát,“ hrozí se s obličejem v mých vlasech.

„Kdy už konečně pochopíš, že jsem silnější, než vypadám?" šeptám mu konejšivě proti krku a vdechuju jeho osobitou vůni. Na celém světě neexistuje nic lepšího než být v Christianově náruči.

„Já vím, že jsi silná," uznává tiše. Dává mi pusu do vlasů a k mému velkému zklamání mě pouští. *Proč?*

Ohýbám se a lovím z otevřené komody další předmět. Několik pout připevněných k tyči. Vyzývavě to pozvedám.

„Tohle," začíná vysvětlovat, přičemž mu těžkne pohled, „je rozpěrná tyč s pouty na zápěstí i kotníky."

„Jak to funguje?" ptám se s nefalšovaným zaujetím. Má vnitřní bohyně vystrkuje hlavu ze svého krytu.

„Ty chceš, abych ti to ukázal?" vydechne překvapeně a na okamžik zavírá oči.

Nervózně zamžikám. Když oči znovu otevře, doslova sálají. *Ach můj bože.*

„Ano, chci názornou ukázku. Líbí se mi být spoutaná," zašpitám a moje vnitřní bohyně předvádí ukázkový skok o tyči ze svého krytu přímo na lenošku.

„Eh, Ano," souká ze sebe nejistě. Najednou vypadá tak zkroušeně.

„Copak?“

„Ne tady.“

„Co tím myslíš?"

„Chci tě ve své posteli, ne tady. Pojď." Bere tu tyč, mě chytá za ruku a promptně mě odvádí pryč z místnosti.

Proč odcházíme? Cestou se toužebně ohlížím. „Proč ne tam?“

Christian se zastavuje na schodech a zvedá ke mně pohled, ve tváři smrtelně vážný výraz.

„Možná, že ty jsi připravená se tam vrátit, ale já ne, Ano. Když jsme tam byli posledně, opustilas mě. Říkám ti to pořád dokola - kdy už to pochopíš?" Mračí se a pouští mě, aby mohl volnou rukou gestikulovat.

„To, co se stalo, mi převrátilo život naruby. Celý můj pohled na něj se změnil. Tohle už jsem ti říkal. Co jsem ti ale neřekl, je…“ zaráží se. S rukou ve vlasech, hledá správná slova. „Prostě jsem jako alkoholi k, co se léčí, chápeš? To je jediné srovnání, které mě teď napadá. Už mě to k těm věcem netáhne, ale nechci to moc pokoušet. Zkrátka ti nechci ublížit."

Působí tak sklíčeně. A přesně v tu chvíli mě v hrudi píchne ostrá a neústupná bolest. Co jsem mu to provedla? Změnila jsem vůbec jeho život k lepšímu? Vždyť býval šťastný, než mě potkal, nebo ne?

„Nesnesu pomyšlení na to, že bych ti ubližoval, protože tě milu ju," pokračuje a nepřestává mě propalovat tím intenzivním pohledem. Má přitom absolutně upřímný výraz, jako malý chlapec, který říká čistou a prostou pravdu.

Je tak bezelstný, až mi to vyráží dech. Zbožňuju ho víc než coko liv nebo kohokoliv jiného. Bezpodmínečně ho miluju.

Vrhám se k němu tak prudce, že musí pustit to, co drží, aby mě chytil, a narážím ho ke zdi. Svírám jeho obličej v dlaních a přita-

huju si jeho rty ke svým. Doslova ochutnávám jeho překvapení, když mu tlačím jazyk do úst. Stojím o schod výš než on, takže jsme na stejné úrovni, a pociťuju až euforický nápor vnitřní síly. Vášnivé ho líbám, s prsty zatnutými do jeho vlasů, a chci se ho dotýkal, všude, ale krotím se, vím, jaký z toho má strach. A navzdory tomu povědomí se ve mně rozpíná touha, žhavá a těžká, rozkvétá přímo v mém klíně. Christian zmučeně zasténá. Chytá mě za ramena a tlačí od sebe.

„Chceš snad, abych tě ošukal přímo tady, na schodech?" za chraptí zadýchaně. „Protože právě teď mám chuť to udělat.“

„Jo,“ vydechnu a jsem si úplně jistá, že můj ztemnělý pohled teď přesně odráží ten jeho.

Urputně mi ho oplácí, zastřeně a ztěžkle. „Ne, chci tě ve své posteli." Nečekaně si mě přehazuje přes rameno a já přitom nahlas vykřiknu. Potom mě pleskne přes zadek, takže vyjeknu znovu. Cestou ze schodů se ještě shýbá a sbírá upuštěnou rozpěrnou tyč.

Právě když jdeme halou, vychází z úklidové místnosti paní Jonesová. Usměje se na nás a já na ni z pozice vzhůru nohama omluvně mávnu. Myslím, že si jí Christian ani nevšiml.

V ložnici mě staví na nohy a tyč odhazuje na postel.

„Já si nemyslím, že mi ublížíš," zašpitám.

„Ani já si to nemyslím," souhlasí. Bere mi obličej do dlaní a líbá mě, dlouze a naléhavě, takže vzněcuje mou už tak rozbouřenou krev.

„Tak strašně tě chci," mumlá mi zadýchaně do úst. „Jsi si tím jistá - po tom dnešku?"

„Jsem. Taky tě chci. A chci tě svléknout." Už se nemůžu dočkat, až na něj vložím ruce… prsty mě svrbí samou touhou se ho dotýkat.

Nepatrně se mu rozšiřují oči a na okamžik vypadá nerozhodně, nejspíš zvažuje mou poslední

větu.

„Tak jo," připouští opatrně.

Zvedám ruce k druhému hornímu knoflíku jeho košile a přitom slyším, jak se trhaně nadechuje.

„Nebudu se tě dotýkat, jestli to nechceš," uklidňuju ho tiše.

„Ne," odpovídá rychle. „Jen to udělej. To je v pohodě. Já jsem v pohodě," pobízí mě.

Zvolna rozepínám jeden knoflík a nechávám své prsty sklouznout po lemu košile k dalšímu. Jeho oči jsou teď velké a jasné, rty se mu otevírají zároveň s tím, jak začíná dýchat povrchně. Je tak krásný, navzdory svému strachu… díky svému strachu. Rozepínám
i třetí knoflík, už vidím, jak jemné chloupky vykukují z véčka, které teď jeho košile tvoří.

„Chci tě tam políbit," přeju si.

Prudce vtáhne vzduch do plic. „Políbit?"

„Jo," hlesnu.

Rozepínám další knoflík a velmi pomalu se nakláním, dávám mu jasně najevo, co se chystám udělat. Sice zadržuje dech, ale jinak se ani nehne, když se ho rty zlehounka dotknu mezi ty měkké odhalené vlnky. Uvolňuju poslední knoflík a zvedám k němu pohled. Pronikavě mě sleduje a ve tváři se mu zračí uspokojení, klid a… úžas.

„Je to čím dál lehčí, viď?" zašeptám.

On kývne a já mu beze spěchu stahuju košili z ramen a nechávám ji sklouznout na podlahu.

„Co to se mnou děláš, Ano?" podivuje se. „Ať už je to, co chce, nepřestávej." Přitahuje si mě k sobě, noří mi obě ruce do vlasů a za klání mi hlavu, aby si usnadnil přístup k mému krku.

Jemnými polibky si po něm razí cestu vzhůru až k mé čelisti. Zavzdychám. Bože, jak já ho chci. Prsty nahmatám zapínání jeho kalhot a rozepínám mu knoflík i zip.

„Ach, bejby," vydechne, teď mě líbá pod uchem. Cítím, jak je vzrušený, pevný a tvrdý, napružený. A chci ho - chci ho mít v puse. Ustupuju o krok a klesám na kolena.

„Počkej?" zalapá po dechu.

Prudce mu stahuju kalhoty i s boxerkami, takže se přede mnou vztyčí v celé své připravenosti. Dřív než mě stihne zarazit, si ho nekompromisně beru. A dychtivě sleduju jeho ohromený výraz a údivem spadlou čelist. Dívá se na mě, hltá každý můj pohyb, oči tak temné a plné smyslné blaženosti. Schovávám zuby za rty a zintenzivňuju své pohyby. A on zavírá oči, aby si tu rozkoš vychutnal. Pohled na něj je velmi vzrušující. Vím, co s ním dělám , a to

vědomí je tak požitkářské, povznášející a sexy až k zbláznění. Ten pocit je opojný, nejsem jenom mocná - cítím se všemocná.

„Sakra," sykne mezi zuby. Zlehka bere mou hlavu do dlaní a propíná se v bocích, takže do mě proniká ještě víc. Jo, tohle chci. Kroužím jazykem a dál si ho beru… znovu a znovu.

„Už dost." Pokouší se couvnout.

Ale kdepak, Greyi, nikam nejdeš. Já tě chci. Pevně ho chytám za boky a zvyšuju své úsilí; cítím, jak blízko už je.

„Prosím," dostává ze sebe zadýchaně. „Takhle se udělám, An o…" a plynule přechází ke sténání.

Jo! Má vnitřní bohyně v extázi zvrátí hlavu a on vrcholí, hlasitě a mokře, přímo do mých úst.

Otevírá ty své zářivě stříbřité oči a zaostřuje je na mě. S úsměvem si olíznu si rty a on mi ten úsměv chlípně oplácí.

„Á, tak takovou hru tu hrajeme, slečno Steeleová." Ohýbá se a s rukama zaháknutýma pod mými pažemi mě zvedá na nohy. Na jednou mám jeho rty na mých.

Překvapeně zamručí. „Cítím svou chuť. Ty chutnáš líp," vrní mi do pusy. Strhává ze mě tričko a bez okolků ho odhazuje na podlahu, pak mě strká na postel. Chytá nohavice mých kalhot a jediným prudkým škubnutím mě jich zbavuje. Nic pod nimi nemám, a tak zůstávám ležet na jeho posteli úplně nahá. Roztoužená. Chtivá. Toužebně mě sleduje, vsakuje se do mě pohledem a pomalu si svléká zbývající kusy oblečení, ani na chvíli ze mě přitom nespouští oči.

„Jsi krásná ženská, Anastasie," hodnotí uznale.

Hmm… s hlavou koketně skloněnou ke straně se na něj zářivě usměju.

„Však ty jsi taky zase kus chlapa, Christiane. A chutnáš nap rosto skvěle."

Obdaří mě samolibým úsměvem a sáhne po té tyči. V ruce mi sevře levý kotník a rychle ho k ní poutá, pevně utahuje přezku, ale ne zas příliš těsné. Zkouší, kolik místa mi pod řemínkem zbylo, tím, že mezi něj a můj kotník vsouvá malíček. Celou tu dobu se mi dívá přímo do očí - nepotřebuje vidět na to, co dělá. Hmm… takže už to dřív dělal.

„A teď si posvítíme na to, jak chutnáte vy. Jestli si dobře vzpomí nám, jste unikátní a naprosto vytříbená lahůdka, slečno Steeleová."

Eh.

Bere mě za druhý kotník a taky ho rychle a efektivně zapíná - teď mám nohy tak na půl metru od sebe.

„Skvělá věc na téhle tyči je ta, že se dá prodloužit," zamručí spokojeně. Něco na ní stiskne a pak za ni zatáhne, čímž rozepře mé nohy ještě víc. Pane jo, skoro metr. Pusu mám dokořán a do plic si

nabírám pořádný hlt vzduchu. Kruci, je to tak zhýralé. Jsem v jednom ohni, nedočkavá a žádostivá.

Christian si navlhčuje spodní ret.

„A teď si s tím užijeme trochu zábavy, Ano.“ Sahá dolů, aby tu tyč pevně sevřel, a prudce ji přetáčí, takže se nucené převracím na břicho. Naprosto mě to vyvádí z míry.

„Vidíš, co si s tebou můžu dělat?“ prohodí temně a znovu s ní škubne. Tak silně, že se zase ocitám na zádech, a civím na něj s otevřenou pusou a bez dechu.

„Ta další pouta jsou na zápěstí. Ještě o nich popřemýšlím. Záleží na tom, jestli se začneš chovat slušně."

„A kdy jsem se nechovala slušně?"

„Napadá mě hned několik prohřešků," vzpomíná tiše a přejíždí mi bříšky prstů po chodidlech. Lechtá to, ale tyč mi zabraňuje v po hybu, i když s e pokouším uniknout z jeho dosahu.

„Například ten tvůj BlackBerry."

V šoku se zajíknu. „Co se mnou budeš dělat?"

„Ale ne, já nikdy neodhaluju své plány dopředu," ušklíbne se a v očích se mu ďábelsky zablýskne.

Ty bláho. Je tak neuvěřitelně přitažlivý, až mi to bere dech.

Vkrádá se do postele a kleká si mi mezi nohy, úchvatně nahý, zatímco já jsem bezmocná.

„Hmm. Tak krásně vystavená, slečno Steeleová." Prsty obou rukou mi začíná stoupat po vnitřní straně nohou. Pomalu, cílevědomě jimi vykonává malé krouživé pohyby, aniž by přerušil náš oční kontakt.

„Všechno je to o očekávání, Ano. Co s tebou asi budu dělat?" Způsob, jakým ta slova vyřkne, proniká přímo do nejhlubších a nejtemnějších zákoutí mého já. Vzdychnu a nutkavě se zavrtím.

Jeho prsty pokračují v té pomalé zteči vzhůru, teď už dobyly území kolen. Instinktivně bych chtěla dát nohy k sobě, ale nemůžu.

„Pamatuj si, kdyby se ti něco nelíbilo, prostě mi řekneš, abych přestal," promlouvá ke mně. Sklání se a posévá mi břicho jemnými štípanými polibky, zatímco jeho ruce dál vykonávají tu pozvolnou, křivolakou pouť na sever, výš a výš po vnitřních stranách mých stehen, laskají, provokují.

„Ach, prosím, Christiane," vydechnu.

„Ne, slečno Steeleová. Zjistil jsem, že dokážete být ve svých mi lostných nájezdech na mou maličkost pěkně nemilosrdná. Myslím, že bych vám tu službičku měl oplatit."

Zatínám ruce do prostěradla a prostě se mu odevzdávám. Jeho ústa se s něžností pohybují na

jih, prsty na sever, obojí směrem k mému odhalenému klínu, vydanému jemu napospas. Když do mě pak těmi prsty proniká, vzepřu pánev, abych jim vyšla vstříc. Christian na to zareaguje tichým stenem.

„Nikdy mě nepřestaneš udivovat, Ano. Jsi tak připravená," za - chraplá u linie chloupků, která ohraničuje můj podbřišek z jihu. Mé tělo se samo propíná do luku a jeho rty dosahují svého cíle.

Ach bože.

Christian zahajuje svůj pomalý smyslný útok jazykem, krouží jím stále dokola a prsty přitom pohybuje uvnitř mě. A protože ne můžu sevřít nohy nebo se jinak hýbat, je to tak intenzivní, velmi intenzivní. Prohýbám se v zádech a pokouším se ty pocity nějak vstřebat.

„Christiane," zakňourám.

„Já vím, bejby," vydechne a aby mi ulevil, jemně foukne na tu nejcitlivější část mého těla.

„Áách! Prosím!" žebrám.

„Řekni mé jméno," přikazuje mi.

„Christian," zvolám, stěží přitom poznávám svůj vlastní hlas je tak vysoký a plný potřeby.

„Znovu," zaduní.

„Christian, Christian, Christian Grey," volám už opravdu hla sitě.

„Jsi moje." Jeho hlas je tichý a přesvědčivý a já se s posledním pohybem jeho jazyka řítím - velkolepě - do náruče orgasmu. A protože mám nohy tak moc rozevřené, převaluje se přese mě jedna jeho vlna za druhou, až se v nich celá ztrácím.

Jen nejasně si uvědomuju, že mě Christian přetočil na břicho.

„Teď něco zkusíme, bejby. Když se ti to nebude líbit, nebo to bude moc nepohodlné, stačí říct a necháme toho."

Co prosím? Jsem příliš pohlcená v dozvucích toho vlnobití, než abych dokázala zformulovat jedinou souvislou nebo smysluplnou myšlenku. Sedím Christianovi na klíně. Jak jsem se tu ocitla?

„Předkloň se, bejby," šeptne mi do ucha. „Hlavu a prsa na postel."

Jako zmámená dělám, co mi řekl. Přitahuje si obě moje ruce dozadu a poutá je k tyči hned vedle mých kotníků. *No teda*... Kle čím na kolenou, zadek mám vystrčený nahoru, víc vystavená už být nemůžu, a jse m zcela v jeho moci.

„Vypadáš tak úchvatně, Ano," dostává ze sebe užasle a já slyším zvuk trhané fólie. Konečky prstů pomalu klouže po spodní části mé páteře, neomylně směřuje k místu jeho hlavního zájmu, jenže těsné předtím se na okamžik zastavuje.

„Až na to budeš připravená, chci i tohle." Jeho prst zůstává viset nad tím *druhým* místem. Hlasitě se zajíknu a celá strnu, když se ho zkusmo dotkne. „Ne dnes, sladká Ano, ale jednou… chci tě

mít všemi možnými způsoby. Chci vlastnit každý milimetr tvého těla. J si moje."

Vyvolává to ve mně vzpomínku na anální kolík a hluboko uvnitř mě se všechno zatíná. Jeho slova mě nutí zavzdychat a jeho prsty se posouvají níž, krouží jimi kolem důvěrněji známého teritoria.

O chvilku později do mě prudce vráží. „Au! Opatrně," v ykřiknu a on znehybní.

„Jsi v pořádku?"

„Počkej… nech mě si na to zvyknout."

Pomalu ze mě klouže zpět a pak se pozvolna vrací, naplňuje mě a rozevírá, podruhé, potřetí, a já tomu podléhám.

„Jo, dobře, už to mám," mumlám a vychutnávám si ten pocit.

S hlubokým zamručením zvyšuje tempo. Hýbe se a hýbe… neúprosně… tam, zpátky, celou si mě bere… a je to sakra skvělý pocit. A v t é mé bezmoci se zároveň skrývá uspokojení; uspokojení z toho, že se mu dobrovolně vydávám a taky z toho, že si mě může vzít tak, jak to má rád on. Tohle mu dokážu poskytnout. Bere mě do těch temných míst s sebou. Do míst, o kterých jsem ani netušila, že existují, a která teď společně zaplňujeme oslňujícím světlem. Ach, ano… vnášíme do nich jasné, oslepující světlo.

A pak už se tomu odevzdávám, zcela se vydávám tomu, co se mnou dělá, otevírám se sladkému, sladkému uvolnění a vrcholím, znovu a hlasitě, a přitom volám jeho jméno. A on se přestává hýbat, vlévá do mě své srdce i duši.

„Ano, bejby," zaúpí a hroutí se vedle mě.

Vnímám, jak prsty zručně uvolňuje řemení a masíruje mi kotníky a pak i zápěstí. Jakmile s tím je hotový a já jsem konečně zase

volná, přitahuje si mě do náruče, a já, úplně vyčerpaná, upadám do dřímoty.

Když znovu procitám, ležím vedle něj stočená do klubíčka a on mě pozoruje. Nemám tušení, kolik je hodin.

„Dokázal bych se dívat, jak spíš, celou věčnost, Ano," zabrouká a políbí mě na čelo.

Pousměju se a rozespale se k němu přitulím.

„Už nikdy tě nenechám odejít," slibuje tiše a balí si mě do ná ruče.

Hmm. „Já nikam jít nechci. Nikdy mě nenech odejít," mumlám ospale, víčka už se odmítají otevřít.

„Já tě potřebuju," šeptá, ale jeho hlas už zní vzdáleně, stává se neuchopitelnou součástí mých snů. On mě potřebuje… potřebuje mě… A když se konečně nořím do temnoty, mé poslední myšlenky patří malému chlapci s kouřovýma očima a ušmudlanými rozcu chanými měděnými vlásky, který se na mě plaše usmívá.

-

Kapitola 17

Hmm.

Christian mi tiskne obličej ke krku a já se pomalu budím.

„Dobré ráno, bejby," zašeptá a stiskne mezi zuby můj lalůček. Chvějivě rozevírám oči a zase je rychle zavírám. Pokoj naplňuje ostré ranní světlo. Christian laská v dlani jedno mé prso a jemně ho dráždí. Pak přesouvá ruku dolů a chytá mě za bok, a jak leží za mnou, tiskne si mě natěsno k sobě.

Protahuju se a těším z jeho doteků a vzadu na hýždích. Vnímám, že nejsem sama, komu se to líbí. *Božínku.* Budíček á la Christian Grey.

„Zdá se, že mě vidíš rád," zavrním rozespale a vyzývavě se o něj otřu. Na hraně čelisti cítím, jak se usmívá.

„Vidím tě moc, moc rád," potvrzuje a přesouvá ruku na mé břicho a pak ještě níž. Dlaní mi překrývá klín a jeho prsty se vydáva jí na průzkum.

„Probouzení po vašem boku skýtá určité výhody, slečno Steeleová," škádlí mě mírně a jemně mě přetáčí na záda.

„Vyspala ses dobře?" zajímá se, zatímco jeho prsty mě dál smyslně provokují. Usmívá se na mě, tím jeho oslňujícím úsměvem za-

traceně-krásného-amerického-modela-s-bezchybným-chrupem. Bere mi to dech.

Mé boky se začínají vlnit do rytmu tance, který udávají jeho prsty. Dává mi decentní polibek na rty a pak se přesouvá na můj krk, cestou ho pomalu oštipuje, líbá a saje. Tiše vzdychnu. Je něžný a jeho doteky jsou lehké a božské. Jeho prsty se neohroženě přesouvají ještě níž a pomalu do mě jedním z nich proniká. Slyším jeho sykavý nádech.

„Ach, Ano," mručí mi zbožně do kůže na hrdle, „ty nikdy n ezklameš." Pohybuje tím prstem v dokonalé souhře se svými polibky, jeho ústa beze spěchu putují po mé klíční kosti a pak dolů na prsa. Svými rty i zuby trápí nejdřív jednu a pak i druhou bradavku - ale s *takovým* citem - a obě se v radostné odezvě zvedají a zpevňují.

To už sténám.

„Hmm," vrní a zvedá hlavu, aby mě spoutal doutnajícím šedým pohledem. „Já tě chci, teď hned." Natahuje se směrem k nočnímu stolku. Přesouvá se nade mě, svou váhu opírá o lokty a otírá se nosem o můj, tělem se mi přitom klíní mezi nohy. Kleká si a trhá plastovou fólii.

„Už se nemůžu dočkat soboty," prohlásí a v očích mu zasvití chlípná smyslnost.

„Tvých narozenin?" hlesnu zadýchaně.

„Ne. Toho, až budu moct přestat používat tyhle malý šukny.“

„Jak trefné označení," zachichotám se.

Nasazuje si kondom a přitom se na mě ušklíbne: „Vy se hihňáte, slečno Steeleová?"

„Ne." Pokouším se o vážnou tvář, ale fatálně selhávám.

„Teď není právě vhodná doba na hihňání," potřásá káravě hlavou. I jeho hlas je najednou hlubší a drsnější, a ten jeho výraz *u všech svátých* - ledový i žhavý zároveň.

V hrdle mi zadrhává dech. „Myslela jsem, že se ti líbí, když se hihňám," mačkám ze sebe ochraptěle a uhranuté zírám do bouřkově temných hlubin jeho očí.

„Ne teď. Na hihňání musí být vhodná doba a místo. Což teď není. Teď je potřeba to tvoje hihňání utnout. A já myslím, že vím jak,“ zatváří se výhružně a naléhá na mě.

„Co byste ráda ke snídani, Ano?“

„Dám si jen nějaké mušli. Děkuju, paní Jonesová."

Když se usazuju ke snídaňovému baru vedle Christiana, rudnu. Posledně, když se mé oči střetly s pohledem velmi akurátní a for mální paní Jonesové, byla jsem zcela nedůstojně unášena do ložnice přehozená přes Christianovo rameno.

„Moc ti to sluší," chválí mě Christian přívětivě. Znovu jsem si oblékla tu šedou pouzdrovou sukni a k ní šedou hedvábnou halenku.

„Tobě taky," usmívám se na něj ostýchavě. On má na sobě světle modrou košili a džíny a vypadá v tom tak dobře a svěže a dokonale jako vždy.

„Měli bychom ti koupit víc sukní," utrousí věcně. „Vlastně bych tě moc rád vzal na nákupy."

Hmm - nákupy. Ty z duše nenávidím. Ale s Christianem by to možná nebylo tak zlé. Radši volím rozptýlení jako nejlepší formu obrany.

„To by mě zajímalo, co se asi dnes bude dít v práci."

„Budou muset najít náhradu za toho zmrda." Zamračí se a na sazuje výraz, jako by právě šlápnul do něčeho velmi nemilého.

„Doufám, že na místo mého nového šéfa přijmou ženu."

„Proč?"

„No, nejspíš proto, že nebudeš tak vyšilovat, když s ní pojedu pryč,“ zlobím ho.

V pobavení zkroutí rty a pouští se do své omelety.

„Co je tady k smíchu?“ ptám se.

„Přece ty. Sněz si to svoje mušli - a všechno, jestli si nebudeš dávat nic dalšího."

Panovačný jako vždy. Našpulím na něj pusu, ale pak se začínám ládovat.

„Takže, klíček se strká sem,“ ukazuje Christian na zapalování umís těné pod řadicí pákou.

„Zvláštní místo,“ podotýkám. Ale jinak jsem tak uchvácená každičkým malým detailem, že v tom pohodlném koženém sedadle téměř nadskakuju jako malé dítě. Christian mě konečně nechá řídit mé auto.

Měří si mě se stoickým klidem, ale oči mu rozjařené svítí. „Jsi z toho celkem nadšená, co?“ konstatuje pobaveně.

S úsměvem blázna zakývám hlavou. „Jenom si čichni, jak voní novotou. Je dokonce ještě lepší než sub-speciál… totiž A3,“ opravuju se rychle a zčervenám.

Christian se šklebí: „Tak sub-speciál, jo? Vy teda máte slovník, slečno Steeleová." S předstíraným výrazem zhnusení se zapírá do sedačky, ale mě neoblafne. Já na něm poznám, kdy se dobře baví.

„Snad abychom vyrazili." Mávne svou dlouhoprstou rukou směrem k výjezdu z garáže.

Nadšeně tlesknu do dlaní, startuju auto a motor se vrnivě pro bouzí k životu. Zařazuju rychlost, sundávám nohu z brzdového pe dálu a saab se plynule rozjíždí. Taylor za námi startuje audi, a když se zvedne záv ora, následuje nás z garáží Escaly ven na ulici.

„Nemůžeme si pustit rádio?" navrhuju, když čekáme na prvních světlech.

„Chci, aby ses soustředila," zamítá ostře.

„Prosím tě, Christiane, já dokážu řídit s puštěnou hudbou," pře vracím oči. Chvíli se mračí, ale pak se natahuje k rádiu.

„Můžeš tu poslouchat iPod, mp-trojky i cédéčka," instruuje mě.

Prostor auta náhle zaplňuje podmanivá hudba The Police, až příliš hlasitá. Christian to zeslabuje. *Hmm*... „King of Pain".

„Tvoje hymna," poškádlím ho a vzápětí toho zalituju, protože semkne rty do úzké linky. *Ale ne*. „Někde ho mám, tohle album," pokračuju rychle, abych ho rozptýlila. Někde v bytě, ve kterém jsem strávila tak málo času.

Zajímalo by mě, jak to tam zvládá Ethan. Měla bych se mu po kusit dnes zavolat. Nejspíš nebudu mít v práci do čeho píchnout.

V žaludku mě zašimrá úzkost. Co se asi bude dít, až dorazím do kanceláře? Bude už každý tu historku o Jackovi znát? Bude kaž dý vědět, že je v tom namočený i Christian? Budu mít ještě

pořád práci? Týjo, a co když ne, co si počnu?

No přece si vezmeš multimilionáře, Ano! Mé podvědomí nasazuje svůj nedůtklivý výraz. Ignoruju ho - zmetka jednoho hrabivýho.

„Hej, slečno Prořízlá Puso. Prober se," vrací mě Christian do reality, když zastavuju na dalších semaforech. „Jsi hrozně roztěkaná. Soustřeď se trochu," napomíná mě. „Nedostatečná koncentrace bývá příčinou nehod."

Pro rány boží - najednou mě to vrací zpátky do dob, kdy mě Ray učil řídit. Nepotřebuju dalšího tátu. To spíš manžela, zvrhlého manžela. *Hmm.*

„Jen přemýšlím o práci."

„Bejby, to zvládneš. Věř mi," usměje se vlídně.

„Prosím, hlavně se do toho nepleť. S tímhle se chci vypořádal sama, Christiane, prosím. Je to pro mě důležité," říkám tak přívětivé a mírně, jak jen dokážu. Nechci se hádat. Znovu drtí rty ve tvrdé no kompromisní přímce a já mám dojem, že se mi chystá zase vynadat.

To ne.

„Nebudeme se hádat, Christiane. Přece jsme spolu strávili tak hezké ráno. A minulá noc byla…" nedostává se mi slov. Minulá noc byla…

„Nebe."

Neodpovídá, a tak po něm střelím koutkem oka a zjišťuju, že má zavřené oči.

„Jo. Nebe," souhlasí mírně. „Myslel jsem to vážně, co jsem řekl."

„Co?"

„Nechci tě nechat odejít."

„Já přece nikam nejdu."

Usměje se a je to ten nový, plachý úsměv, ten, který rozpouští všechno, co mu přijde do cesty. Páni, to je síla.

„To je dobře," usoudí prostě a viditelně se uvolňuje. Zajíždím na parkoviště vzdálené jeden a půl bloku od SIP.

„Doprovodím tě až do práce. Taylor mě tam naloží," nabízí mi Christian.

Vylézám z auta, omezená v pohybu tou pouzdrovou sukní, zatímco Christian z něj vystupuje s veškerou svou grácií, v obdivu hodné souhře se svým vlastním tělem. Nebo aspoň působí jako někdo, kdo je sehraný se svým tělem. Zvláštní… Jak může být člověk, který nesnese, když se ho někdo dotýká, tak uvolněný? Lámu si nad tou zbloudilou myšlenkou hlavu.

„Nezapomeň, že máme v sedm večer tu schůzku s Flynnem," připomíná mi, když mi podává ruku. Beru ho za ni a dálkovým ovládáním zamykám auto.

„Nezapomenu. Sestavím si pro něj seznam otázek."

„Otázek? Ohledně mě?“ Přitakám.

„Co se mě týká, můžu ti odpovědět na všechny otázky sám,“ ohrazuje se dotčeně.

Usměju se na něj. „To ano, ale já chci nezaujatý názor předraže ného šarlatána."

Zachmuřený si mě nečekaně přitahuje do náruče a pevně mi svírá obě ruce za zády.

„Je to vůbec dobrý nápad?" ptá se mě zastřeným a rozechvělým hlasem. Zakláním se a spatřím, jak se mu v očích rozpíná strach. Trhá mě to na kusy.

„Jestli nechceš, tak to dělat nebudu." Upřeně se mu dívám do očí a zrychleně pomrkávám. Přála bych si ten znepokojený v ýraz z jeho tváře smazat. Zakroutím jednou rukou a on mi ji pouští. Jemně ji přikládám na jeho tvář - ještě je hladká po ranním holení.

„Čeho se tak bojíš?" vydechnu měkkým, konejšivým hlasem.

„Že odejdeš."

„Christiane, kolikrát ti to ještě budu opakovat - já nikam neodcházím. To nejhorší už jsi mi řekl. Já tě neopustím."

„Tak proč jsi mi neodpověděla?"

„Neodpověděla?" předstírám nepochopení.

„Ty víš, o čem mluvím, Ano."

Povzdychnu si. „Jen si chci být jistá, že jsem pro tebe dost dobrá, Christiane. To je všechno."

„A moje slovo ti k tomu nestačí?" ptá se rozhořčeně a pouští mě.

„Christiane, tohle všechno bylo zkrátka příliš rychlé. Ty sám o sobě tvrdíš, že jsi dojebaný až do padesáti odstínů šedi. A já ti nedokážu dát to, co potřebuješ," zabručím. „Prostě to není nic pro

mě. Jenže se kvůli tomu cítím nedostatečná, zvlášť po tom, co jsem tě viděla s Leilou. Kdo mi zaručí, že jednoho dne nepotkáš někoho, komu se budou líbit stejné věci? A kdo mi zaručí, že se do ní… vždyť víš… nezamiluješ? Do nějaké, která bude tvým potřebám vyhovovat mnohem líp.“ Při pomyšlení na Christiana s kýmkoliv jiným se mi dělá nevolno. Dívám se dolů na své prsty.

„Znal jsem pár takových, kterým se líbilo dělat to samé co já. A žádná z nich mě nikdy nepřitahovala tak jako ty. K žádné z nich jsem nikdy nic necítil. Jenom k tobě, Ano.“

„To proto, že jsi jim nikdy nedal šanci. Zůstal jsi zavřený v té své pevnosti moc dlouho, Christiane. Podívej, promluvíme si o tom později. Teď už musím do práce. Třeba nám v tom pomůže prá vě doktor Flynn." Tohle je prostě příliš těžké téma na rozhovor na parkovišti v 8:50 ráno a Christian s tím, zdá se, výjimečně souhlasí. Přikývne, ale pohled si zachovává ostražitý.

„Jde se," zavelí a napřáhne ruku.

Na stole nacházím vzkaz s prosbou, jestli bych se nemohla ihned dostavit do kanceláře Elisabeth. Srdce mi vyskakuje až na jazyk. A je to. Teď mě vyhodí.

„Anastasie," usmívá se na mě vlídně Elisabeth a rukou ukazuje na židli před jejím stolem.

Sedám si a v očekávání na ni hledím, doufám, že neslyší dunění méh o srdce. Uhlazuje si husté černé vlasy a upírá na mě zádumčí vý, jasně modrý pohled.

„Mám poměrně smutné zprávy."

Smutné?! To ne.

„Zavolala jsem si tě, abych tě informovala o tom, že Jack celkem nečekaně opustil naši společnost."

Rudnu. Pro mě to není zas tak smutná zpráva. Neměla bych jí říct, že o tom vím?

„Po jeho náhlém odchodu tu zůstalo volné místo a my bychom ho rádi dočasně zaplnili, dokud nenajdeme odpovídající náhradu."

Cože? Doslova cítím, jak se mi odkrvuje hlava. *To jako myslí… mě?*

„Ale já tu jsem teprve něco přes týden."

„To je pravda, Anastasie, já to chápu, ale Jack vždycky tak opě voval tvé schopnosti. Vkládal do tebe velké naděje."

Přestávám dýchat. *To určitě, ten vkládal velké naděje leda do toho, že mě dostane na lopatky.*

„Tady je detailní popis tvé práce. Pozorně si ho přečti a později během dneška si o tom můžeme promluvit."

„Ale…"

„Prosím tě, já vím, že se ti to zdá uspěchané, ale ty už jsi v kon taktu s Jackovými klíčovými autory. Tvé poznámky k rukopisům zaujaly i ostatní redaktory. Máš bystrý úsudek, Anastasie. Všichni si myslíme, že to zvládneš."

„Tak dobře." *To se mi snad zdá.*

„Poslyš, promysli si to. A mezitím se můžeš přestěhovat do Jackovy kanceláře."

Stoupá si, čímž mi účinně naznačuje, že jsme spolu skončily, a podává mi ruku. Zcela omráčeně si s ní potřásám.

„Jsem ráda, že je pryč," zašeptá a po tváři jí přelétne chmurný výraz. *No to mě podrž.* Co provedl jí?

Zpátky u svého stolu popadám BlackBerry a volám Christianovi.

Zvedá to na druhé zazvonění. „Anastasie. Jsi v pohodě?" p tá se zaujatě.

„Právě mi dali Jackovo místo," vyhrknu.

„To si děláš srandu," vydechne v šoku.

„Máš s tím něco společného?" Můj hlas teď zní o poznání ostře ji, přesně, jak jsem zamýšlela.

„Ne - ne, vůbec nic. Chci říct, s veškerou úctou, Anastasie, jsi ta m zhruba týden - a to nemyslím nějak špatně."

„Já vím," vraštím čelo. „Ukázalo se, že si mě Jack opravdu cenil."

„Skutečně?" ucedí ledově a pak si povzdychne.

„Tak jo, bejby, jestli si tam myslí, že to dokážeš, tak jsem o tom přesvědčený taky. Gratuluju. Možná bychom to mě\i po Flynnovi oslavit."

„Hmm. A určitě v tom nemáš prsty?"

Chvíli mlčí a pak promluví, hrozivě tiše: „Ty mi nevěříš? To mě fakt štve."

Těžce polknu. Páni, on se hned naježí. „Promiň," omlouvám se schlíple.

„Kdybys cokoliv potřebovala, tak se ozvi. Jsem tu pro tebe. A Anastasie?"

„Co?"

„Používej BlackBerry," dodává úsečně.

„Jistě, Christiane."

Nezavěšuje, jak jsem čekala, místo toho slyším hluboký nádech.

„Myslím to vážně. Když budeš potřebovat, jsem tady." Jelit) slova jsou teď o něco mírnější, smířlivá. Ježkovy zraky, ten je tak impulsivní… jeho nálady se houpou jako ručička metronomu nastaveného na *presto*.

„Dobrá," uklidňuju ho. „Už radši půjdu. Musím se přestěhovat."

„Když budeš potřebovat… Myslím to vážně," opakuje.

„Já vím. Děkuju, Christiane. Miluju tě."

Vycítím, jak se na druhé straně usměje. Znovu jsem si ho získala.

„Taky tě miluju, bejby.“ Omrzí mě vůbec někdy, když mi bude říkat takové věci?

„Ještě ti zavolám."

„Pozdějc, bejby.“

Zavěšuju a obracím pohled směrem k Jackově kanceláři. K mé kanceláři. Ty bláho… Anastasia Steeleová, zastupující odpovědná redaktorka. Kdo by to byl řekl? Měla bych si říct o zvýšení platu.

Co by tomu asi řekl Jack, kdyby to věděl? Při pomyšlení na něj se záchvějů a mimoděk mě napadá, jak asi strávil dnešní ráno. Nikoliv v New Yorku, jak předpokládal. Vcházím do jeho… totiž do své kanceláře, sedám si ke stolu a začítám se do popisu práce.

V půl jedné mi volá Elisabeth.

„Ano, potřebovali bychom tě v jednu na poradě v zasedačce. Budou tam i Jerry Roach a Kay Bestie - znáš je, ne? Ředitel a jeho zástupce. A zúčastní se toho i všichni odpovědní redaktoři."

A sakra!

„Mám se na to nějak připravovat?"

„Ne, je to jenom informativní schůzka, kterou děláme každý měsíc. A dostaneš tam oběd."

„Budu tam." Zavěšuju.

Do háje! Procházím aktuální seznam Jackových autorů. Jo, se všemi už jsem měla co do činění. Mám tu pět rukopisů, které pro sazoval, plus dva další, o jejichž vydání by se mělo vážně uvažovat. Zhluboka vydechnu - nemůžu uvěřit, že už je čas oběda. Den utíká jako splašený a mně se to moc líbí. Tolik se toho dnes dopoledne stalo. V kalendáři mi cinkne upomínka na tu poradu.

Ale ne - Mia! Pro samý rozruch jsem zapomněla na náš oběd. Lovím BlackBerry a zběsile se snažím nalistovat její číslo.

Do toho mi zvoní telefon.

„Máš ho tu zase, v recepci," zahuská do sluchátka Claire.

„Koho?“ A na moment mě napadá, že by to mohl být Christian.

„Toho blonďatýho boha.“

„Ethana?"

Co asi chce? Okamžitě se cítím provinile, že jsem mu nezavolala.

Ethan v modré kostkované košili, bílém tričku a džínách, se rozzáří, jakmile se objevím.

„Páni! Ty jsi ale kočka, Steeleová," řekne a uznale pokyvuje hlavou. Krátce mě objímá.

„Všechno v pořádku?" ujišťuju se.

Svraští obočí. „Jasně, v pohodě, Ano. Jen jsem tě chtěl vidět. Už nějakou chvíli ses mi neozvala a tak jsem chtěl zkontrolovat, jak s tebou pan Magnát zachází."

Rudnu a neubráním se zasněnému úsměvu.

„Tak fajn!" vyhrkne a ukazuje mi dlaně. „Z toho tvýho tajemnýho úsměvu jsem pochopil dost. Podrobnosti znát nemusím. Zašel jsem jen pro případ, že bys chtěla jít na oběd. A jinak, od září jsem tady v Seattlu zapsaný na psychologii. Abych si doplnil vzdělání."

„Páni, Ethane. Tolik se toho stalo. Mám tunu věcí, co ti musím vyprávět, ale zrovna teď nemůžu. Mám poradu." A najednou mi to docvakne. „Myslíš, že bys pro mě mohl udělat něco moc, moc úžasnýho?" škemrám s prosebně sepjatýma rukama.

„No jasně," připouští celý zmatený tím mým žebráním.

„Měla bych teď jít na oběd s Christianovou a Elliotovou sestrou, ale nepodařilo se mi s ní spojit a tahle porada se prostě nějak vyskytla. Prosím, nevzal bys ji na ten oběd ty? Prosím?"

„Uf, Ano! Nechci dělat chůvu nějakýmu spratkovi."

„Prosím, Ethane," vrhám na něj ten nejprosebnější, nejblankyt nější a nejsvůdnější pohled zpod svých řas, jaký svedu vykouzlit. On převrací oči a já vím, že je můj.

„Ale za to mi něco uvaříš," brblá.

„Jasně, cokoliv, kdykoliv."

„Tak kde ji máš?"

„Bude tu každou chvíli." A jako na zavolanou slyším její hlas.

„Ano!" volá od vstupních dveří.

Oba se za ní otáčíme. A ona tam stojí - vysoká, s těmi svými sexy křivkami a uhlazeným černým mikádem - ve velmi krátkých, mátově zelených šatech a barevně sladěných botách na vysokém podpatku s třásněmi kolem štíhlých kotníků. A vypadá neskutečně.

„To je ten spratek?" sykne Ethan a civí na ni s pusou dokořán.

„Jo. Ten spratek, co potřebuje chůvu," pošeptám mu zpátky. „Ahoj, Mio." Objímám ji jen zběžně, protože i ona poměrně bezo stydně zírá na Ethana.

„Mio, tohle je Ethan, Katein bratr."

On jí kývne na pozdrav, obočí málem v půlce čela, a ona mu se zachvěním řas podává ruku.

„Velmi mě těší, že tě poznávám," zapřede Ethan a Mia znovu zamžiká. To je dost, že taky jednou mlčí. A červená se!

No to mě podrž. V životě jsem ji neviděla zčervenat.

„Na ten oběd s tebou nemůžu," vysvětluju zara ženě. „Ethan souhlasil, že s tebou půjde, jestli ti to nevadí. A my dvě si to vyna hradíme jindy."

„Určitě," vypraví ze sebe tiše. Tichá Mia, to je mi ale novinka.

„Jo, já už se o ni postarám. Tak pozdějc, Ano." Nabízí Mie rámě a ona ho s ostýchavým

úsměvem přijímá.

„Ahoj, Ano," otáčí se na mě ještě Mia a ústy naznačí Ach můj bože!, přičemž na mě velmi významně mrkne.

Ježkovy zraky… on se jí líbí! Když vycházejí z budovy, ještě za nimi mávám. To by mě zajímalo, jak na tohle zareaguje Christian. Ta myšlenka mi nedělá úplně dobře. No co, Mia je stejně stará jako já, tak snad nemůže nic moc namítat, ne?

Jenže tady mluvíme o Christianovi. Mé nedůtklivé podvědomí je zpět, s protáhlým obličejem, staromódním svetříkem a kabelkou zaháknutou na předloktí. Rychle se té představy zbavuju. Mia je dospělá žena a Christian se dokáže chovat rozumně. Že ano? Radši o tom přestávám přemýšlet a vracím se do Jackovy - totiž, své kanceláře, abych se připravila na poradu.

Je půl čtvrté, když se vracím. Šlo to dobře. Dokonce jse m získala svolení k další práci s těmi dvěma rukopisy, které jsem prosazovala. A to je opojný pocit.

Na mém stole stojí enormně velký proutěný košík, narvaný k prasknutí nádhernými světlounce růžovými a bílými růžemi. Už když beru do ruky kartičku s věnováním, usmívám se. Vím, od koho jsou.

Gratuluji, slečno Steeleová.

A. dokázala jste to úplně sama!

Bez pomoci svého nadmíru, přítulného megalomanského výkonného ředitele ze sousedství.

S láskou, Christian

Beru si BlackBerry, abych mu poslala e-mail.

Od: Anastasia Steeleová Předmět: Megalomani… Datum: 16.6.2011, 15:43 Komu: Christian Grey

…jsou mí úplně nejoblíbenější maniaci. Děkuji za nádherné květiny. Dorazily v obrovském proutěném košíku, ke kterému by se báječně hodila deka a piknik, x

Od: Christian Grey Předmět: Čerstvý vzduch Datum: 16.6.201 I, 15:55 Komu: Anastasia Steeleová

Tak maniak, jo? O tom by ti mohl doktor Flynn vyprávět. Ty bys chtěla jít na piknik?
Pod širým nebem se dá dělat věcí, Anastasie… Jak se vůbec máš, bejby?

Christian Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Ach můj… Cítím, jak se mi hrne krev do tváří, jen tu jeho odpověď čtu.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Hekticky **Datum:**

16.6.201 I, 16:00 Komu: Christian Grey

Hrozně to uteklo. Stěží jsem měla chvilku, abych přemýšlela o něčem jiném než o práci. Myslím, že to dokážu!
Víc Ti povím, až se dostanu domů. To širé nebe zní… zajímavě.

Miluju Tě Ax

P.S.: S tím doktorem Flynnem už si nedělej starosti.

Zvoní mi telefon. Je to Claire z recepce, celá nadržená, aby se do zvěděla, od koho mám ty kytky a co se stalo s Jackem. Celý den jsem byla zalezlá v kanceláři a úplně jsem prošvihla šuškandu. Rychle jí říkám, že kytky jsou od mého přítele a že o Jackově odchodu nic moc nevím. Do toho se mi ozývá BlackBerry. Přichází mi další mail od Christiana.

Od: Christian Grey **Předmět:** Pokusím se… **Datum:**

16.6.201 I, 16:09 Komu: Anastasia Steeleová

.nedělat si starosti.

Pozdějc, bejby. x Christian Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

V půl šesté si balím věci. Nemůžu uvěřit, jak rychle ten den uběhl. Teď se musím vrátit do Escaly a připravit se na setkání s doktorem Flynnem. Ani jsem neměla čas promyslet si nějaké otázky. Možná by to mohlo být takové seznamovací sezení, třeba mi Christian dovolí, abych se s ním sešla znovu. Tuhle myšlenku radši setřásám, hrnu se ven z kanceláře a mávám Claire na pozdrav.

Taky bych měla promyslet ty Christianovy narozeniny. Už vím, co mu dám. Ráda bych to zařídila ještě dnes večer, dřív než se se tkáme s Flynnem, ale jak? Hned vedle parkoviště je malý obchůdek, ve kterém prodávají upomínkové tretky. Vtom dostávám nápad a spěchám dovnitř.

Když o půl hodiny později vcházím do velkého pokoje, Christian stojí s BlackBerry u ucha a hledí ven skrz venkovní prosklenou stěnu. Otáčí se a s rozzářeným úsměvem hovor rychle končí.

„To je skvělý, Ros. Řekni to Barneymu, od toho se odpíchne - me… Měj

se.“

Nesměle postávám na zápraží a on si to namíří rovnou ke mně. Už je

převléknutý do bílého trička a riflí, vypadá jako nějaký drsný hoch. *Pane jo.*

„Dobrý večer, slečno Steeleová," zdraví mě sametově a sklání se, aby mě políbil. „Gratuluju k vašemu povýšení." Ovíjí kolem mě paže a já cítím, jak nádherně voní.

„Ty ses osprchoval."

„Právě jsem se vrátil z tréninku s Claudem."

„Jo tak.“

„Celkem dvakrát se mi ho povedlo složit," usmívá se zářivě jako malý kluk, očividně spokojený sám se sebou. Ten jeho úsměv je nakažlivý.

„A to se nestává často?“

„Ne. Ale když už se to stane, je to velmi uspokojivé. Máš hlad?" Zavrtím hlavou.

„Jak to, že ne?" mračí se na mě.

„Jsem nervózní. Kvůli doktoru Flynnovi."

„Já taky. A jak ses měla?" Pouští mě a já mu všechno v kostce vyprávím. Pozorně mi naslouchá.

„Jo, a ještě jednu věc bych ti měla říct," dodávám. „Dnes jsem měla jít na oběd s Miou."

Překvapeně zvedá obočí. „O tom ses mi předtím nezmínila."

„Já vím, zapomněla jsem na to. Stejně jsem to nestíhala, když jsem měla tu poradu, a tak s ní místo mě šel Ethan."

Sleduju, jak mu tuhne výraz. „Chápu. Přestaň si kousat ten ret."

„Jdu se převlíknout," zadrmolím. Otáčím se a mizím dřív, než stihne říct cokoliv dalšího.

Ordinace doktora Flynna je nedaleko Christianova bytu. *Velmi příhodné,*

pomyslím si, *pro případ naléhavé nouze.*

„Obvykle sem běhávám," řekne Christian, když parkuje saab. „Je to skvělý auto," usměje se na mě.

„Taky si to myslím," oplácím mu to. „Christiane… já…" střelím po něm nervózním pohledem.

„Co se děje, Ano?"

„Tady." Vyndávám z kabelky malou dárkovou krabičku. „Tohle je pro tebe, k narozeninám. Chci ti to dát už teď - ale jenom když mi slíbíš, že to až do soboty neotevřeš, dobře?"

Zaraženě zamrká, polkne. „Tak jo," souhlasí váhavě.

S hlubokým nádechem mu krabičku podávám a zároveň igno ruju jeho zmatený pohled. Zatřese s ní, uvnitř to uspokojivě za- chřestí. Přemýšlivě se zamračí. Vidím na něm, jak zoufale touží zjistit, co je uvnitř. Pak se ale usměje a jeho oči se rozsvěcí mladistvým a bezstarostným vzrušením. *Božínku…* zase jednou vypadá na svůj věk a tak moc mu to svědčí.

„Nesmíš to otevřít dřív než v sobotu," varuju ho.

„Já to pochopil," ujišťuje mě. „Proč mi to dáváš už teď?" Strká si krabičku do vnitřní kapsy modrého blejzru s proužky, blízko k srd ci. *Jak příhodné,* pomyslím si.

Ušklíbnu se na něj. „Protože můžu, pane Greyi." Pobaveně zkřiví rty.

„Ale, ale, slečno Steeleová, právě jste mi ukradla hlášku."

Do luxusní ordinace doktora Flynna nás uvádí rázná, ale přátelská recepční. Christiana vřele vítá, až moc vřele, na můj vkus. Ježiši, je dost stará na to, že by mu mohla dělat mámu, a on jí říká jménem.

Ordinace je zařízená decentně, ve světle zelené se dvěma tmavě zelenými pohovkami, umístěnými proti dvěma koženým ušákům, a má atmosféru klubu pro gentlemany. Doktor Flynn sedí u stolu ve vzdáleném rohu místnosti.

Když vcházíme, zvedá se a jde nám naproti tak, aby se s námi setkal v prostoru určeném k sezení. Na sobě má černé kalhoty a šedou, u krku rozepnutou košili bez kravaty. Jeho jasně modré oči budí dojem, že jim nic neunikne.

„Christiane," usměje se přátelsky.

„Johne." Christian mu potřásá rukou. „Vzpomínáte si na Anastasii?“

„Jak bych mohl zapomenout? Anastasie, vítejte."

„Ana, prosím," opravuju ho a on mi pevně tiskne ruku. Ten jeho anglický přízvuk se mi *tak* líbí.

„Ano," opakuje po mně vlídně a směruje nás k pohovkám.

Christian ukazuje k jedné z nich. Sedám si a usilovně se sna žím působit uvolněným dojmem, a tak si ležérně pokládám ruku na opěrku. On sám se nenuceně usazuje na tu druhou, takže sedíme kolmo k sobě. Mezi námi je ještě malý stolek s jednoduchou lampičkou. Vedle ní se zaujetím zaznamenávám krabičku s kapesníky.

Tohle jsem tedy nečekala. V hlavě jsem měla představu strohé bílé místnosti s černou koženou lenoškou. Má vnitřní bohyně by se v ní určitě cítila jako doma.

Doktor Flynn si dělá pohodlí v jednom z ušáků a bere si zápis ník s koženými deskami. Působí uvolněně a sebejistě. Christian si kříží nohy, kotník jedné si opírá o koleno druhé, a jednu paži si pokládá podél opěradla pohovky. Tou druhou nachází mou ruku na područce a na uklidněnou ji jemně tiskne.

„Christian mě požádal, zda byste ho nemohla doprovodit na jedno z našich sezení," začíná doktor Flynn zvolna. „Jenom pro vaši informaci, vše, co zde probíráme, je naprosto důvěrné…"

Nevědomky mi vylétá obočí vzhůru, čímž doktora utínám v půli řeči.

„No - ehm… já podepsala dohodu," zabreptám, celá nesvá, že se kvůli mně zarazil. Oba na mě udiveně hledí a Christian pouští mou ruku.

„Máte na mysli Dohodu o mlčenlivosti?" Doktor Flynn se s leh ce staženým obočím pátravě zadívá na Christiana.

Ten pokrčí rameny.

„Zahajujete všechny vaše vztahy se ženami Dohodou o mlčenli vosti?" zeptá se ho Flynn.

„Ty smluvní ano.“

Doktoru Flynnovi sotva znatelně zacukají koutky. „Měl jste snad nějaké jiné?“ vyzvídá a působí přitom pobaveně.

„Ne,“ odpovídá Christian po malé odmlce a vypadá, že ho to taky obveselilo.

„Jak jsem si myslel."

Doktor obrací svou pozornost zpátky ke mně. „Takže, domnívám se, že s utajením si nadále nemusíme dělat starosti. Ovšem jestli mohu, dovolím si vám vřele doporučit, abyste spolu tuto záležitost v budoucnu projednali. Pokud tomu dobře rozumím, vy už do takového smluvního vz tahu nevstupujete."

„Vstoupí do úplně jiného smluvního vztahu. Aspoň doufám," skáče mu do toho Christian a významně na mě popatří. Já rudnu, zatímco doktor zamyšleně mhouří oči.

„Doufám, že mi to odpustíte, Ano, ale pravděpodobně o vás vím mnohem víc, než si myslíte. Christian byl ohledně vás velmi sdílný."

Nervózně zatékám pohledem k Christianovi. *Co o mně říkal?*

„Ta dohoda," pokračuje doktor, „vás musela šokovat."

Zamžikám. „No, myslím, že šok z té dohody naprosto vyblednul ve světle Christianových nejnovějších odhalení," odpovídám malým váhavým hláskem. Zním přitom hrozně nervózně.

„Tím jsem si jistý," usměje se Flynn chápavě. „Takže, Christiane, o čem byste rád hovořil?"

Christian cukne ramenem jako nějaký nedůtklivý puberťák. „To Anastasia vás chtěla vidět. Možná byste se měl zeptat jí."

Doktor pozvedá obočí a zaměřuje svůj bystrý pohled na mě.

To snad ne. Tohle je fakt trapné. Zaujatě si prohlížím své prsty.

„Cítila byste se lépe, kdyby nás tu Christian nechal na chvíli o samotě?"

Zvedám oči k Christianovi, který mě špendlí vyčkávavým pohledem.

„Ano," špitnu.

Christian s nasupeným výrazem otevírá pusu, ale zase ji rychle zavírá a jedním svižným ladným pohybem se zvedá na nohy.

„Budu v čekárně," oznamuje nám nabroušeně.

Ach ne.

„Děkuji, Christiane," oceňuje to Flynn nezúčastněně.

Christian mi ještě věnuje jeden dlouhý zpytavý pohled a pak opouští ordinaci - dokonce za sebou ani netřískne dveřmi. Tý jo. A ze mě to okamžitě padá.

„Nahání vám strach?"

„Ano. Ale už ne takový jako dřív." Sice se cítím neloajálně, ale je to tak.

„To mě nepřekvapuje, Ano. S čím vám mohu pomoci?" Dívám se dolů na své spletené prsty.

Na co se ho smím ptát?

„Doktore Flynne. Nikdy předtím jsem neměla žádný vážný vztah a Christian je… prostě Christian je Christian. A za poslední týd en nebo tak nějak, se toho přihodilo hrozně moc. Tolik, že jsem ani neměla šanci si to všechno promyslet."

„A co byste si potřebovala promýšlet?"

Zvedám k němu zrak. Hlavu má ukloněnou ke straně a v očích shovívavý pohled, nejspíš.

„No… Christian mi tvrdí, že mu nedělá potíže se vzdát toho svého… ehm…“ se zadrhnutím ztichnu. Mluvit o tom je mnohem, mnohem těžší, než jsem si představovala.

Povzdychne si. „Za tu velmi krátkou dobu, co se s ním znáte, jste s mým pacientem učinila větší pokrok než já za celé d va roky. Máte na něj nesmírný vliv. To přece musíte vidět.“

„On na mě má taky nesmírný vliv. Já jen nevím, jestli jsem… jestli mu budu stačit. Abych naplnila jeho potřeby," zašeptám.

„To je to, co po mně chcete? Ujištění?" Kývnu.

„Potřebuje změnu," začíná prostě. „Právě se nachází v situaci, kdy jeho metody, které používal, aby se s tím vším vypořádal, už nefungují. Velmi zjednodušeně řečeno - donutila jste ho, aby se utkal s některými ze svých démonů a aby všechno přehodnotil."

Zaraženě zamrkám. Tohle odpovídá tomu, co mi Christian říkal.

„Ovšem, jeho démoni," odtuším.

„Těm už ale pozornost nevěnujeme - jsou součástí jeho minulosti. Christian je všechny důvěrně zná, stejně tak jako já a teď už zcela jistě i vy Já se mnohem víc soustředím na budoucnost, na to, abychom Christiana dostali tam, kde by chtěl být on sám."

Nechápavě krčím čelo a on zvedá jedno obočí.

„Terminus technicus zní TZŘ. Promiňte," usměje se, „to jest terapie zaměřená na řešení. V zásadě se zaměřuje na dosahování konkrétních cílů. Soustředíme se na to, kam se on sám chce dostat, a na způsob, jakým toho dosáhnout. Přibližně řečeno. Nemá smysl se dál rýpat v jeho minulosti - vše, čím si prošel, už zevrubně rozebral každý doktor, psycholog i psychiatr, se

kterým se kdy Christian setkal. My víme, proč je Christian takový, jaký je, ale budoucnost je pro něj důležitá. Taková, jakou si sám pro sebe představuje,

taková, ve které chce být. A byla jste to vy a váš náhlý odchod z jeho života, co ho donutilo začít brát tu terapii vážně. A on si teď jako svůj prvotní cíl stanovil udržovat milostný vztah s vámi. A tak prosté to je. A na tom teď společně pracujeme. Samozřejmě jsou tu překážky… například jeho afenfosmofobie."

Kristepane… jeho co? zalapám po dechu.

„Omlouvám se. Tím myslím jeho strach z doteků," vysvětluje mi trpělivě. „Jsem si jist, že o něm už víte."

Přitakám a zčervenám. *Jo, tohle!*

„Zároveň trpí chorobnou sebenenávistí. Ani to pro vás určitě není žádným překvapením. A samozřejmě tu je také jeho parasomnie. Totiž, noční děsy, laicky řečeno."

Vyplašeně pomrkávám a snažím se vstřebat všechny ty cizí dlouhé výrazy. Samozřejmě že o tom všem vím. Jenže doktor se ještě nezmínil o tom hlavním.

„Ale on je sadista. A jako takový má určitě potřeby, které nedokážu naplnit."

V tu chvíli Flynn *skutečně* zakoulí očima a přitom se zatváří dost přísně.

„Toto už není uznávaný psychiatrický termín. Nedokážu ani spočítat, kolikrát jsem mu to opakoval. Dokonce to ani není klasifikováno jako sexuální deviace, a to už od devadesátých let."

Už zase mě ztratil. Zmateně zamžikám a on se na mě laskavě usměje.

„Tohle mě na něm irituje nejvíc." Zatřepe hlavou. „Christian z každé situace vyvozuje jen to nejhorší. Souvisí to s jeho semenenávistí. Ovšemže existují takové věci jako sexuální sadismus, ale to není choro ba, je to volba životního stylu, a jestliže se praktikuje bezpečně, v rozumném vztahu mezi dospělými jedinci, pak není

co řešit. Pokud je mi známo, tak Christian provozoval všechny své BDSM vztahy tímto způsobem. Ale vy jste první žena, první milen ka, která mu na to nekývla, takže už v tom nehodlá dál pokračovat."

Milenka!

„Přece to nemůže být tak jednoduché."

„Proč by ne?" rozšafně pokrčí rameny.

„No… vždyť má důvod, proč to dělá."

„Jenže, Ano, v terapii zaměřené na řešení to je takhle jednodu ché. Christian chce být s vámi. Aby toho docílil, musí se ve vztahu vyvarovat některých extrémnějších aspektů. Koneckonců, to, oč ho žádáte, není zas tak přemrštěné… že ne?"

Ne, není to přemrštěné, nebo je?

„Myslím, že ne. Ale mám strach, aby si to nemyslel on.“

„Christian je s tím srozuměný a také se podle toho chová. On není duševně chorý."

S povzdechem pokračuje: „Abychom si to shrnuli, on není sadista, Ano. Je to rozhněvaný, vystrašený, úžasný mladý muž, který dostal špatnou kartu, když se narodil. Všichni se tu můžeme bít do prsou a analyzovat, kdo, jak a proč, až do úplného vyčerpání - nebo se může Christian pohnout z místa a sám se rozhodnout, jak chce žít. Našel si něco, co pro něj pár let fungovalo. Víceméně. Ale od chvíle, kdy potkal vás, už tomu tak není. A v důsledku toho mění své zavedené způsoby. Vy i já teď musíme jeho volbu respek tovat a podpořit ho v ní."

Překvapeně otevírám pusu. „A to je to vaše ujištění?"

„Nejlepší, jaké vám mohu dát, Ano. V životě neexistují žádné záruky," praví s úsměvem. „To je můj odborný názor."

Taky se usměju, jen trochu chabě. Doktorský vtípek… ježko vy zraky.

„Ale on o sobě smýšlí jako o abstinujícím alkoholikovi."

„Christian si o sobě vždy bude myslet to nejhorší. Jak už jsem řekl, je to součástí jeho sebenenávisti. Má to v povaze, s tím nic nenaděláme. Je celkem přirozené, že má z takové změny ve svém životě obavy. Potenciálně se tím vystavuje celé škále emocionální bolesti, kterou jste mu mimochodem dala okusit, když jste ho opustila. Je pochopitelné, že je znepokojený. "

Dělá malou odmlku.

„Nechci vás stresovat tím, že vám budu zdůrazňovat, jak dů ležitou roli zastáváte v jeho přerodu - na jeho cestě do Damašku. Ale říct vám to musím. Christian by se nedostal tak daleko, kdyby vás nepotkal. Osobně si nemyslím, že to přirovnání k alkoholikovi je dobrá analogie, ale pokud mu to tak vyhovuje… Myslím, že teď bychom mu měli především věřit, dopřát mu něco jako presumpci neviny."

Dopřát Christianovi presumpci neviny… zamyšleně krabatím čelo.

„Emocionálně je Christian adolescent, Ano. On to období ve svém životě úplně přeskočil. Tehdy zaměřil veškerou svou ener gii na to, aby uspěl ve světě obchodu, a nade vše očekávání to dokázal. Teď musí jeho emocionální svět dozrát."

„A jak mu v tom můžu pomoct já?"

Flynn se zasměje. „Jen dělejte to, co jste dělala doposud," doporučuje mi s úsměvem. „Christian je do vás po uši zamilovaný. A je potěšující ho tak vidět."

Cítím, jak mi tváře znovu polévá horko a má vnitřní bohyně se nadšeně poplácává po rameni. Jenže je tu další věc, která mě trápí.

„Můžu se vás ještě na něco zeptat?"

„No jistě."

Pořádně se na to nadechuju. „Já si totiž tak trochu myslím, že kdyby nebyl tak… rozbitý, nikdy by mě nechtěl."

Překvapeně vykulí oči. „Ale to je velmi negativní způsob uvažo vání, Ano. A upřímně, vypovídá to víc o vás než o Christianovi. Nedá se to sice srovnávat s jeho sebenenávisti, ale… překvapuje mě to."

„No tak se na něj podívejte… a pak na mě."

Vrásky na čele se mu prohlubují. „To už jsem udělal. A vidím atraktivního mladého muže a atraktivní mladou ženu. Ano, proč o sobě smýšlíte takhle?"

Ale ne... Nechci se tu bavit o mně. Upřeně skenuju své ruce. Najednou se ozývá tak ostré zaklepání na dveře, až sebou trhnu. Do místnosti vchází Christian, oba nás propaluje ostrým pohledem. Už zase rudá vrhám rychlý pohled na Flynna, který se na Christiana vlídně usmívá.

„Vítejte zpátky, Christiane," řekne vlídně.

„Myslím, že náš čas už vypršel, Johne."

„Téměř, Christiane. Připojte se k nám."

Christian si sedá, tentokrát těsně vedle mě, a majetnicky mi po kládá ruku na koleno. Jeho gesto nezůstává bez doktorova povšimnutí.

„Máte ještě nějaké otázky, Ano?" ptá se mě doktor Flynn a já v jeho tváři zahlédnu starost. A kruci, tu poslední otázku jsem mu neměla klást. Zavrtím hlavou.

„Christiane?"

„Dnes ne, Johne."

Flynn kývne na srozuměnou.

„Bylo by prospěšné, kdybyste oba přišli znovu. Jsem si jistý, že Ana bude mít ještě nějaké dotazy."

Christian zdráhavé přitaká.

Celá tuhnu. Do háje… on se v tom chce vrtat. Christian sevře mou dlaň a pozorně se na mě zadívá.

„V pořádku?" ptá se mě mírně.

Usměju se na něj a zakývám hlavou. Tak jo, budeme praktikovat presumpci neviny, s laskavou pomocí váženého pana doktoru z Anglie.

Christian mi stiskne ruku a otáčí se k Flynnovi.

„Jak je jí?“ zjišťuje tiše.

To jako mně?

„Dostane se z toho,“ ujišťuje ho doktor.

„Dobře. Informujte mě, jak se to vyvíjí."

„Budu."

Jo takhle. Oni mluví o Leile.

„Tak co, nepůjdeme oslavit to tvoje povýšení?" obrací Christian svou pozornost zpátky ke mně.

Kývnutím mu to odsouhlasím a on vstává.

Rychle se loučíme a Christian mě téměř neomaleně strká ven.

Hned na ulici se ke mně otáčí čelem: „Tak co, jak to šlo?" Z jeho hlasu zaznívá nejistota.

„Dobře."

Podezíravě si mě změří a já skláním hlavu ke straně.

„Pane Greyi, nedívejte se na mě prosím takhle. Na základě doktorova doporučení vám teď dopřeju presumpci neviny."

„Co to znamená?"

„To uvidíš."

Lehce se ušklíbne a přimhouří oči. „Nasedni do auta," přikazuje mi, když otevírá dveře u spolujezdce.

Páni, změna tématu.

Zvoní mi mobil a tak ho lovím z kabelky.

Kruci, José!

„Ahoj!"

„Ahoj, Ano…“

Zadívám se na Stína, který mě sjíždí podezíravým pohledem. José, naznačím mu ústy. Jeho výraz zůstává netečný, zato pohled mu tvrd ne. Copak si myslí, že si toho nevšimnu? Vracím se zpátky k Josému.

„Promiň, že jsem se neozvala. Voláš kvůli tomu zítřku?" ptám se ho, ale dívám se přitom na Christiana.

„Jo, koukej, mluvil jsem s nějakým chlápkem z jeho bytu, takže vím, kam mám ty fotky doručit. Budu tam tak mezi pátou a šestou. A pak mám volno."

„Hele, já zrovna teď s Christianem bydlím, takže jestli chceš, říkal, že můžeš přespat u něj."

Christian se ušklíbne. Hmm… to je mi ale hostitel.

José na chvíli zmlkne, nejspíš tu novinku vstřebává. Neklidně si přešlápnu. Ještě jsem vlastně neměla příležitost s ním o Christia novi mluvit.

„Tak fajn," souhlasí nakonec. „Tahle věc s Greyem… je to vážný?" Otáčím se zády k autu a

přecházím na druhou stranu chodníku. „Jo."

„Jak moc?"

Zakoulím očima a odmlčím se. Proč musí Christian poslouchat zrovna teď?

„Prostě vážný."

„Je teď s tebou? To proto jsi tak odměřená?"

„Jo."

„Hmm. Takže se mnou můžeš zítra ven?"

„Jasně že můžu." Aspoň doufám. Automaticky si zkřížím prsty.

„Kde se teda sejdem?“

„Mohl bys mě vyzvednout v práci,“ navrhuju.

„Jasná zpráva."

„Pošlu ti adresu."

„V kolik?"

„Tak v šest?"

„Platí. Budu tam, Ano. Už se těším. Chybíš mi."

Zaculím se. „Skvělý. Taky tam budu." Pokládám to a otáčím se. Christian je opřený o auto a pozorně mě sleduje, jeho výraz nic neprozrazuje.

„Jak se má? Ten tvůj kamarád." ptá se ledově.

„Je v pohodě. Vyzvedne mě v práci a nejspíš spolu zajdeme posedět. Chtěl by ses k nám

přidat?"

Váhá, zadumaně mě pozoruje. „Takže si nemyslíš, že by na tebe něco zkusil?"

„Ne!" ohradím se rozhořčeně, ale od koulení očima upouštím. „Klídek," zvedá ruce v obranném gestu. „Ty si vyrazíš se svým kamarádem a my dva se sejdeme večer."

Čekala jsem hádku, takže mě ta jeho rychlá rezignace vyvádí z míry.

„Vidíš. Dokážu se chovat rozumně," uchechtne se.

To se teprve uvidí. Zaculím se.

„Můžu řídit?"

Christian zamžiká, zmatený mým dotazem.

„Radši bych řídil já."

„A to proč?"

„Protože nemám rád, když mě někdo vozí."

„Dnes ráno ti to nevadilo a zdá se, že Taylorovi to toleruješ." „Protože věřím jeho řidičským schopnostem."

„A mým ne?" Zapírám si ruce v bok. „Abych byla upřímná, ta tvoje posedlost kontrolou nezná hranic. Já řídím už od patnácti."

On na to konto jenom pokrčí rameny, jako by to pro něj nic neznamenalo. Ježiši, ten je tak nesnesitelný! Tak presumpce neviny, jo? Kašlu mu na ni!

„Je tohle moje auto?" vyprošuju si.

„Jasně že je to tvoje auto," mračí se na mě.

„Tak mi dej klíčky, prosím. Řídila jsem ho celkem dvakrát, jed nou do práce a podruhé z práce. Nechápu, proč by ses měl bavit jenom ty." To už se nacházím v plnohodnotně nasupeném stavu. Christian kroutí rty v potlačovaném úsměvu.

„Vždyť ani nevíš, kam jedeme."

„Jsem si jistá, že už mě zasvětíte, pane Greyi. Až doteď jste byl totiž v zasvěcování přeborník."

Chvíli na mě zaraženě kouká a pak se usměje. Tím novým, pla chým úsměvem, který mě naprosto odzbrojuje a bere mi dech. „Tak p řeborník, jo?" podotýká.

„Většinou," rudnu.

„No, tak v tom případě…" Podává mi klíčky a obchází auto ke dveřím řidiče, aby mi je otevřel.

„Tady doleva," nařizuje mi Christian a my se stáčíme na sever k 1 -5.

„Krucinál - zvolni, Ano." Zapírá se o palubní desku.

Prokristapána. Převracím oči, ale nepodívám se přitom na něj. V pozadí nám do toho notuje Van Morrison.

„Zpomal!"

„Vždyť zpomaluju!"

Zafuní. „Tak co ti ten Flynn vykládal?" Slyším, jak do jeho hla su prosakuje dychtivost.

„Už jsem ti to říkala. Prohlásil, že bych ti měla dopřát presumpci nevinny." Sakra, možná jsem ho měla nechat řídit. Pak bych **ho** totiž mohla sledovat. A vlastně… Vyhazuju blinkr.

„Co to děláš?“ vyjekne.

„Nechávám tě řídit.“

„Proč?“

„Abych se na tebe mohla dívat."

Zachechtá se. „Ne, ne - tys chtěla řídit. Takže ty řiď a dívat **se** budu já.“ Zakaboním se na něj. „Sleduj tu cestu!" zařve.

To už ve mně vzkypí krev. A dost! Zastavuju u krajnice těsně před semafory, vyrážím ven z auta a zabuchuju za sebou dveře. Se založenýma rukama si stoupám na chodník a probodávám Christiana pohledem. Taky vystupuje z auta.

„Co to tady nacvičuješ?" vyjíždí na mě rozzlobeně a vrací mi můj tvrdý pohled.

„Ne. Co *ty* tu nacvičuješ?"

„Tady nemůžeš stát."

„Já to vím."

„Tak proč jsi tu zastavila?"

„Protože už mám těch tvejch rozkazů dost. Buď si sedni za volant, nebo mi přestaň kecat do řízení!"

„Anastasie, nasedni zpátky do toho auta, než dostaneme pokutu."

„Ne."

Dočista bezradný zamrká, oběma rukama si prohrábne vlasy a jeho hněv se mění ve zmatek. Najednou působí tak legračně, že se neubráním úsměvu. On se zamračí.

„Co?" štěkne na mě zase.

„Ty."

„Eh, Anastasie! Ty seš ta nejvíc frustrující ženská na celý plane tě." Rozhodí rukama. „Fajn, budu řídit.“

Popadám ho za klopy saka a přitahuju si ho k sobě.

„Ne, to *vy* jste ten nejvíc frustrující mužskej na celý planetě, pane Greyi."

Upřeně na mě hledí, jeho pohled je temný a intenzivní. Dává mi paže kolem pasu, svírá mě v náručí a pevně mě k sobě tiskne.

„Tak to jsme asi stvořeni jeden pro druhého," broukne a s nosem zabořeným do mé kštice se zhluboka nadechne. Obejmu ho a zavírám oči. Poprvé od dnešního rána se cítím uvolněně.

„Ach… Ano, Ano, Ano," šeptá se rty vtisknutými do mých vlasů. Sevřu ho pevněji. A tak nehnuté stojíme a přímo na ulici si uží váme tu chvilku nečekaného pokoje. Když mě pak pustí, otevírá mi dveře spolujezdce. V tichosti nastupuju a sleduju, jak obchází auto.

Christian znovu startuje a zařazuje se do provozu, nepřítomně si přitom pobrukuje s Van Morrisonem.

No páni. Nikdy předtím jsem ho zpívat neslyšela, dokonce ani ve sprše, prostě nikdy. Má nádherný hlas, jak jinak. Hmm… jestli pak už *on* slyšel zpívat *mě?*

Kdyby ano, nežádal by tě o ruku! Mé podvědomí má založené ruce a na sobě kárované

sako… ježiši. Písnička dohrává a Christian se ušklíbne.

„Víš, jestli dostaneme pokutu, to auto je na tvoje jméno."

„Jaké štěstí, že mě povýšili - aspoň si budu moct dovolit ji zaplatit," mlasknu samolibě a prohlížím si jeho krásný profil. Zacu kají mu koutky. Když najíždí na 1-5 a vyráží po ní na sever, začíná hrát další song od Van Morrisona.

„Kam to jedeme?"

„To je překvapení. Co dalšího Flynn říkal?"

Vzdychnu. „Mluvil o VŘSR nebo tak něčem."

„O TZŘ. Moje nejnovější terapie," zamručí.

„Zkoušel jsi jich víc?"

Odfrkne si. „Bejby, zkoušeli na mě všechny. Kognitivní, Freudovu, funkcionální analýzu, gestalt, behaviorismus… Jmenuj jinou, za ty roky už jsem podstoupil všechny," chrlí ze sebe a jeho hlas prozrazuje, jak je kvůli tomu zahořklý. Ta zášť v jeho hlase zní až znepokojivě.

„Myslíš, že ti tenhle poslední přístup pomůže?"

„Co ti k tomu řekl Flynn?"

„Říkal, že bys neměl lpět na minulosti. Zaměřit se na budoucnost a na to, kam se chceš dostat."

Christian zároveň kývne a trhne rameny, výraz si střeží.

„A dál?" domáhá se.

„Mluvil o tvém strachu z doteků, i když ho nazýval jinak. A o tvých nočních můrách a taky o sebenenávisti." Podívám se na něj. V tom večerním světle vypadá zamyšleně, řídí a zároveň si kouše nehet na palci.

Střelí po mně koutkem oka.

„Oči na silnici, pane Greyi," napomínám ho s pozvednutým obočím. Zatváří se pobaveně a taky lehce popuzeně. „Mluvili jste celou věčnost,

Anastasie. Co ještě říkal?"

Ztěžka polknu. „Nemyslí si o tobě, že jsi sadista," zašpitám.

„Skutečně?" odtuší tiše a zamračí se. Atmosféra v autě klesá vol ným pádem.

„Tvrdí, že ten termín psychiatrie nezná. Teda, od devadesátých let," dodávám rychle, ve snaze zachránit situaci.

Jeho tvář se zatvrzuje. Potom zvolna vydechne.

„V tom se naše názory liší," utrousí potichu.

„Říkal, že si o sobě vždycky myslíš to nejhorší. A já vím, že je t o pravda," mumlám. „Zmiňoval se taky o sexuálním sadismu, ale to je prý volba životního stylu, ne psychický stav. Možná si to jenom namlouváš."

Znovu po mně bleskne těma svýma šedýma očima a tiskne rty do tvrdé linky.

„Hmm, takže jednou si pokecáš s doktůrkem a je z tebe odborník," ucedí kysele a stáčí pohled zpátky před sebe.

Ach jo…

Povzdychnu si. „Podívej, jestli nechceš slyšet, co říkal, tak se mě na to neptej," zabrblám tiše.

Nechci se hádat. A navíc - má pravdu. Co já kčertu o tom jeho svinstvu vím? A chci to vůbec vědět? Z těch nejnápadnějších věcí bych mohla sestavit celý seznam - jeho posedlost kontrolou, jeho majetnictví, žárlivost, jeho přemrštěné ochranitelské sklony. Přesně vím, kde se to všechno bere. Dokonce rozumím i tomu, proč nemá rád doteky - viděla jsem jeho jizvy. Ty, co má na duši, si můžu jen představovat; a to jsem byla svědkem jediné noční můry. Doktor Flynn taky říkal…

„Já to chci slyšet," přerušuje tok mých myšlenek, když sjíždí z dálnice výjezdem 172 a stáčí nás na západ, vstříc zapadajícímu slunci.

„Nazval mě tvou milenkou."

„Doopravdy?" diví se smířlivě. „A že on si potrpí na precizní vyjadřování. Já myslím, že to celkem trefil. Co ty na to?"

„Uvažoval jsi o svých sub jako o milenkách?"

Znovu stahuje obočí, ale tentokrát v zamyšlení. Zvolna nabírá severní kurz. *Kam to jedeme?*

„Ne. To byly sexuální partnerky," vysvětluje, už zase obezřetný. „Ty jsi moje jediná milenka. A chci, abys byla víc."

Tý jo… A je to tu zas, to magické slovo překypující možnostmi. Pro sebe se usměju a v

duchu se poplácám po rameni, má vnitřní bohyně září štěstím.

„Já vím," zašeptám a usilovně se snažím zakrýt své nadšení. „Prostě potřebuju čas, Christiane. Abych si v hlavě srovnala těch posledních pár dnů." Tak zvláštně se na mě zadívá, trochu udiveně, s hlavou skloněnou ke straně.

Za okamžik naskakuje na semaforu, na kterém právě stojíme, zelená. Christian s přikývnutím zesiluje hudbu, náš rozhovor skončil.

Ještě pořád zpívá Van Morrison, teď víc optimisticky, pěje

o tom, že je noc jako stvořená pro tanec při měsíčku. Dívám se ven z okna na borovice a smrky, které se koupou ve zlatě skomírajících slunečních paprsků; jejich dlouhé stíny se táhnou napříč silnicí. Christian právě odbočil do více obydlené čtvrti a my teď míříme na západ, směrem k Soundu.

„Tak kam teda jedeme?" vyptávám se znovu, když zahýbáme do jedné z ulic. Koutkem oka zachycuju její název - Devátá severozápadní. Nejde mi to do hlavy.

„Překvapení," zopakuje tiše a po rtech mu přelétne záhadný úsměv.

V

-

Kapitola 18

Christian pokračuje podél jednopatrových, dobře udržovaných, dřevem obložených domů. Hloučky dětí poskakují pod basketba lovými koši na dvorcích, jezdí na kolech nebo pobíhají kolem cest. Vypadá to tu tak nějak uhlazeně a zámožně, všechny ty domy usazené mezi stromy. Možná jedeme někoho navštívit. Ale koho?

O pár minut později Christian zatáčí ostře doleva. Ocitáme se před bílou dvoukřídlou kovovou bránou vsazenou do zhruba dvoumetrové pískovcové zdi. Christian mačká tlačítko na opěrce svých dveří a elektricky ovládané okénko se tiše zasouvá do dveřního rámu. Strká ruku ven, vyťukává nějaké číslo na klávesnici a brána se otevírá, aby nás pozvala dovnitř.

Znovu se na mě podívá, ale teď se tváří jinak. Vypadá nejistě, dokonce nervózně.

„Tak co je to?“ ptám se ho a nedaří se mi zamaskovat neklid v hlase.

„Takový nápad,“ hlesne a měkce sešlápne plyn.

Projíždíme alejí, širokou tak akorát na dvě auta. Na jedné straně ohraničují stromy hustě zalesněný prostor a na druhé velké pro -

stranství s jakýmsi trávníkem, v minulosti nejspíš udržovan ým, ale teď zanedbaným. Zmocnily se ho traviny a divoká květena, celé l<> působí takovým venkovským poklidem - jako nějaká louka, které pozdní večerní vánek zlehka čechrá jednotlivá stébla a kde **s e** zapadající slunce odráží v lučním kvítí. Je to nádherná scenerie vyzařuje z ní absolutní klid a já si najednou sama sebe představuji!, jak v té trávě ležím a dívám se nahoru na jasnou letní oblohu. Ta představa je tak lákavá, ale z nějakého podivného důvodu se ml při ní začíná stýskat po domově. Jak zvláštní.

Cesta se stáčí a táhle se otevírá do rozlehlého prostoru příjezdu k průčelí impozantního domu postaveného ve středomořském stylu ze světle růžového pískovce. Je velkolepý. Všechna světla uvnitř jsou rozsvícená, jedno každé okno v soumraku jasně září. Před garáží pro čtyři auta parkuje elegantní černé BMW, ale Christian zastavuje až před majestátním, sloupy podepřeným vchodem do domu.

Hmm… to by mě zajímalo, kdo tu bydlí. Ke komu jsme asi přijeli na návštěvu?

Christian mi věnuje další nervózní pohled a zháší motor.

„Dokážeš si udržet otevřenou mysl?“ ujišťuje se. Cítím, jak se mi mezi obočím tvoří vráska.

„Christiane, otevřenou mysl jsem potřebovala od prvního dne, co jsem tě potkala."

Ironicky se ušklíbne a pokývá hlavou. „Trefa do černého. Skvělá práce, slečno Steeleová. Tak pojď’.“

Dveře z tmavého dřeva se otevírají a v nich se objevuje žena s tmavě hnědými vlasy, oslňujícím úsměvem a dobře padnoucím šeříkovým kostýmkem. V tu chvíli jsem vděčná, že jsem se převlék la do nových pouzdrových šatů v námořnické modři, abych udělala dojem na doktora Flynna. Jistě, nemám tak vražedně vysoké jehly jako ona, ale aspoň na sobě nemám džíny.

„Pane Greyi," usměje se vřele, když si podávají ruce.

„Slečno Kellyová," zdraví ji Christian zdvořile.

Slečna Kellyová mi pak s úsměvem nabízí ruku, kterou vzápětí přijímám. Mé pozornosti neuniká její ruměnec á la no-není-on- -úžasně-snový-kéž-by- byl-můj.

„Olga Kellyová," představuje se mi žoviálně.

„Ana Steeleová," zabručím na ni. *Kdo je ta ženská?* Ustupuje, aby nás pozvala dál.

Když se ocitám uvnitř, prodělávám malý šok. Ten dům je prázd ný úplně prázdný. Nacházíme se v rozlehlé vstupní hale. Stěny jsou zašlé, světle žluté s vybledlými místy, na kterých dřív musely viset obrazy. Všechno, co tu zbylo, jsou staromódní svítidla. Podlahy sestávají z ošlapaného masivu. Z každé strany máme po jedněch zavřených dveřích. Ale Christian mi nedává čas přijít na kloub tomu, co se tu děje.

„Pojď," vyzývá mě, bere mě za ruku a provádí skrz klenutý prů chod před námi do ještě větší, vnitřní haly. Té dominuje táhlé točité schodiště lemované rafinovaným kovaným zábradlím. Ani tady se Christian nezastavuje. Vede mě dál do hlavní obytné místnosti, která je zcela prázdná, až na ohromný omšelý koberec zlatavé barvy - největší, jaký jsem kdy viděla. Páni, tady dokonce zůstaly viset čtyři křišťálové lustry.

Když ale procházíme i tímhle pokojem a pak ven skrz prosklené dveře, až na velkou kamennou terasu, začíná mi být Christianův cíl jasný. Přímo u našich nohou se rozprostírá pečlivě zastřižený trávník velikosti poloviny fotbalového hřiště a hned za ním je *ten* výhled. *Ty bláho!*

Je panoramatický, ničím nerušený a doslova dechberoucí - do konce závratný. Stmívání nad Soundem. *Bože můj*.

V dálce leží ostrov Bainbridge a za ním v tom průzračně jasném večer u zvolna zapadá slunce; rozlévá purpurovou a ohnivě oranžovou po celém Olympijském národním parku. Obloha krvácí všemi odstíny rudé - a taky tyrkysové, modrozelené a azurové. Její barvy se prolínají s tmavšími odstíny nachu ojedinělých nadýchaných obláčků a stékají na krajinu za Soundem. Je to zázrak přírody, vizuální symfonie rozehraná na nebi a odrážená hlubokými klidný mi vodami zálivu. Jsem tím výjevem naprosto uchvácená - užaslo na něj zírám a snažím se tu krásu nějak vstřebat.

Uvědomuju si, že nedýchám a že Christian stále svírá mou dlaň. Neochotně odvracím pohled od té nádhery, jenom abych zjistila, že on stejně dychtivě sleduje mě.

„Přivedl jsi mě sem, abych si mohla vychutnat ten výhled?" šeptám užasle. S vážnou tváří

přikývne.

„Je ohromující, Christiane. Děkuju," vypravím ze sebe a znovu dopřávám svým očím tu pastvu. Christian pouští mou ruku.

„Jak by se ti líbilo si ho vychutnávat po zbytek života?" navrhuje.

Prosím? Oči mi vylétají zpátky k němu, vytřeštěné modré zírají do vážných šedých. Myslím, že mám i spadlou čelist. Oněměle na něj civím.

„Odjakživa jsem chtěl bydlet na pobřeží; plavil jsem se Soundem křížem krážem a obdivoval tyhle domy. Tenhle není na prodej moc dlouho. Chci ho koupit, nechat strhnout a postavit tu nový - pro nás," šeptá s planoucím pohledem. Sálají z něj jeho naděje a sny.

U všech svátých. Nějakým zázrakem se mi daří udržet ve vzpřímené poloze. Všechno se se mnou točí. *Žít? Tady?! V tomhle překrásném nebi?! Po zbytek života…*

„Je to jenom nápad," dodává opatrně.

Ohlížím se přes rameno, abych znovu posoudila vnitřek domu. Kolik asi stojí? Určitě nejmíň… čtyři, pět milionů dolarů? Netuším. *Do háje.*

„Proč ho chceš nechat zbourat?" divím se, když se vrátím očima k němu. Lehce mu uvadá výraz. *To ne.*

„Rád bych tu postavil ekologický dům a použil na to nejnovější technologie. Mohl by ho postavit Elliot."

Ještě jednou se dívám zpátky do pokoje. Slečna Olga Kellyo vá stojí v pozadí, přešlapuje u vzdálenějšího vstupu. Je to realitní agentka, samozřejmě. Až teď si všímám, že je pokoj doslova gigantický a rozkládá se přes dvě patra, podobně jako ten v Escale. Nad ním je balkon - to musí být úroveň druhého poschodí. V místnosti je obrovský krb a venkovní stěnu tvoří celá řada prosklených dveří, otevírajících se na terasu. Vyzařuje z toho jisté kouzlo starých časů.

„Můžeme se podívat dovnitř?"

Párkrát mžikne. „Jasně," nejistě pokrčí rameny.

Když se vracíme do domu, obličej slečny Kellyové se rozsvěcí jako vánoční stromeček. Je nadmíru potěšená, že nás může provést a hustit do nás svůj *výklad.*

Dům je opravdu mimořádně veliký. Přes tisíc metrů čtvereč ných na dvou a půl hektarech půdy! Kromě toho enormně velkého obýváku je v přízemí ještě kuchyň, ve které se dá jíst - ne, ve které se dají pořádat bankety. Potom další velký pokoj - taková zašívárna pro celou rodinu *(rodinu!)* -, hudební salonek, knihovna, pracovna a - k mému nemalému úžasu i vnitřní bazén s fitness příslušenstvím, saunou a párou. Pod námi je kino - *ježkovy oči* - a herna. Hmm, jaké hry bychom v ní asi mohli hrát?

Slečna Kellyová vynáší všechny přednosti domu až do nebe. Faktem ale zůstává, že je krásný a evidentně byl kdysi šťastným domovem. Teď je sice lehce zašlý, ale není to nic, co by nespravila trocha láskyplné péče.

Následujeme slečnu Kellyovou po tom skvostném schodišti n<i horu do patra a já jen stěží držím své nadšení na uzdě. Tenhle tlum má všechno, co jsem si kdy pro svůj domov vysnila.

„A nemohl bys na tu ekologickou stavbu upravit tenhle dům?“

Christian omráčeně zamrká. „Na to bych se musel zeptat bratra. On je tu odborník."

Jsme uvedeni do hlavní ložnice. Její balkonová okna sáhuji k zemi a poskytují velkolepý výhled. Mohla bych tu sedět nu posteli a zírat skrz ně celý den; sledovala bych plující lodě a měnící se počasí.

V tomto poschodí je ještě dalších pět ložnic. *Tý jo - nejspíš piv děti.*

Tuhle myšlenku rychle potlačuju. Už tak toho mám dost k přemýšlení. Slečna Kellyová má plno práce s tím, aby Christiana přesvědčila, že pozemky v klidu pojmou stáje a výběhy pro koně. *Koně!* Hlavou mi
prolétají děsivé vzpomínky na několik jezdeckých lekcí, které jsem podstoupila. Zdá se, že ani Christian ji moc nevnímá.

„A ty výběhy by byly tam, kde je teď louka?" ozývám se.

„Jistě," zašvitoří slečna Kellyová.

Ta louka mi spíš připomíná místo, kde se může člověk n atáhnout do vysoké trávy a udělat si piknik, ne prostor, ve kterém by se měly poflakovat nějaké čtyřnohé potvory.

Jsme zpátky v obýváku a slečna Kellyová taktně mizí, aby mě mohl Christian vzít ještě jednou na terasu. Slunce už zapadlo a na druhé straně zálivu poblikávají světla městeček Olympijského poloostrovu

Christian si mě přitahuje do náruče, zvedá mi bradu ukazováč kem a podrobuje mě zkoumavému pohledu.

„Bylo toho na tebe moc?“ ptá se s nečitelným výrazem. Přikývnu.

„Chtěl jsem se přesvědčit, že se ti bude líbit, než ho koupím."

„Ten výhled?" Kývne.

„Výhled se mi líbí moc. A taky se mi líbí ten dům, co k němu patří."

„Opravdu?"

Ostýchavě se na něj usměju. „Christiane, měl jsi mě na lopat kách, už když jsem viděla tu louku."

Při ostrém nádechu rozevírá rty a pak se na jeho tváři objevuje široký úsměv. Najednou mám jeho prsty zapletené ve vlasech a ústa přitisknutá na rtech.

Sedíme v autě a míříme zpátky do Seattlu. Christianova nálada se značně vylepšila.

„Takže to koupíš?" vyzvídám.

„Jo."

„A Escalu nabídneš k prodeji?" Nakrčí čelo. „Proč bych to dělal?"

„Abys mohl zaplatit za…" zrazuje mě hlas… samozřejmě. Navíc

červenám.

Ušklíbne se. „Věř mi, můžu si to dovolit."

„Líbí se ti být bohatý?"

„Jistě. Ukaž mi někoho, komu by se to nelíbilo," zabručí ponuře. Tak fajn, tohle téma radši rychle opustíme.

„Anastasie, taky se budeš muset naučit být bohatá, jestli řekneš ano," poučuje mě mírně.

„Bohatství není zrovna něco, po čem jsem vždycky toužila, Christiane," mračím se.

„Já vím. Tohle se mi na tobě líbí. Ale tys nikdy netrpěla hlady," uzavírá suše. Jeho slova jsou jako studená sprcha.

„Kam to jedeme?" zjišťuju zlehka, abych změnila téma.

„Slavit," prozrazuje mi už uvolněnějším tónem.

Aha?! „Slavit co? Ten dům?"

„To už jsi zapomněla? Tvoje místo zastupující redaktorky."

„No jasně," zazubím se. Neuvěřitelné, já fakt zapomněla.

„A kam?"

„Nahoru, do mého klubu."

„Do tvého klubu?"

„Ovšem. Do jednoho z nich."

Klub „Na vrcholu" se nachází v šestasedmdesátém patře budovy Columbia Tower, což je dokonce výš než Christianův byt. Je velmi moderní a skýtá ty nejzávratnější pohledy na Seattle.

„Je libo Cristal, madam?" Jsem usazená na barové stoličce a Christian mi podává sklenici vychlazeného šampaňského.

„Děkuji pěkně, *pane,"* poslední slovo vyzývavě protáhnu a schválně koketně zamávám řasami.

Jeho pronikavý pohled těžkne. „Vy se mnou flirtujete, slečno Steeleová?"

„Ano, pane Greyi, flirtuji. Copak s tím hodláte dělat?"

„Jsem si jist, že už něco vymyslím," zapřede. „Pojď, náš stůl je už připravený."

Když se k němu blížíme, Christian mě zaráží tím, že mě chytá za loket.

„Jdi a svlékni si kalhotky," šeptá mi do ucha.

No tohle? Po páteři mi sklouzne slastné mrazení.

„Jdi," poroučí mi tiše.

Počkat, to jako fakt? Zaraženě na něj pomrkávám. Nesměje se, je smrtelně vážný. Rozechvívá ve mně každičký sval pod úrovní pasu. Podávám mu sklenici s šampaňským, otáčím se na podpatku a vyrážím na dámy.

Do háje. Co má asi za lubem? Zdá se, že je ten klub opravdu trefně pojmenovaný.

I toalety jsou tu vrcholem - vymoženosti. Samé tmavé dřevo, černá žula a kužely světla, šířící se ze strategicky rozmístěných halogenových žárovek. Když si v soukromí kabinky stahuju ten kousek spodního prádla, culím se pro sebe. Znovu jsem vděčná, že jsem se převlékla právě do těchto šatů. Považovala jsem je prostě za vhodný oděv pro setkání s doktorem Flynnem - nenapadlo mě, že se večer tak nečekaně zvrtne.

Už teď jsem vzrušená. Proč jen má na mě takový vliv? Sku tečnost, že nade mnou vládne takovou mocí, nesu tak trochu nelibě. Je mi totiž jasné, že tenhle večer nestrávíme rozebíráním našich problémů a uplynulých událostí… jenže copak je možné mu odolat?

Při kontrolním pohledu do zrcadla zjišťuju, že mi svítí oči a tvá ře mám samým očekáváním celé zarudlé. *Kčertu s našimi problémy.*

Hluboce se nadechnu a vracím se zpátky do klubu. Koneckonců, jako bych nevěděla, jak to chodí bez kalhotek. Má vnitřní bohyně má kolem sebe ovinuté růžové boa a je ověšená diamanty, naparuje se v rajcovních lodičkách.

Jakmile se ocitám zpátky u stolu, Christian zdvořile vstává. Jeho výraz je neproniknutelný. A

jako obvykle vypadá dokonale - uvolněně, klidně a vyrovnaně. Teď už samozřejmě vím, že je to maska.

„Posaď se vedle mě," navádí mě. Sesouvám se na židli po jeho boku a on si taky sedá. „Už jsem ti objednal. Doufám, že ti to nevadí." S významným pohledem mi podává mou napůl vypitou sklen ku šampaňského.

Díky intenzitě toho pohledu mi začíná červenat obličej. Pokládá si ruce na stehna a já na to jako zhypnotizovaná reaguju mírným rozevřením kolen.

Přichází číšník s miskou ústřic na ledové drti. Ústřice! V mysli mi vyvstává vzpomínka na nás dva v soukromé jídelně hotelu . Projednáváme tam tu jeho smlouvu. Páni. Že jsme ale za tu dobu ušli kus cesty.

„Mám za to, že ti ústřice chutnaly, když sis je dávala posledně." Jeho hlas je teď hlubší a svůdný.

„Spíš to bylo poprvé." Málem nemůžu popadnout dech . Jemu cuknou koutky.

„Eh, slečno Steeleová, kdy už se to naučíte?'[1] uvažuje nahlas

Jednou rukou loví ústřici z ledu a druhou taky zvedá ke stehnu. V očekávání se záchvějů, ale on jen sahá pro plátek citronu.

„Naučím, co?" ptám se. Ježkovy zraky, začíná mi bušit srdce. Jeho dlouhé zručné prsty jemně mačkají šťávu z citronu do last ury.

„Jíst," vydechne a podrží mi ji před obličejem. Otevírám ústa a on mi zlehka přikládá skořápku ke spodnímu rtu. „Pomalu nakloním hlavu," řekne. Dělám, co po mně žádá, a ústřice mi sjíždí do krku. On se mě přitom

ani nedotkne, jenom ta mušle.

I Christian si jednu dává a pak mě krmí další. A tak v té mučiví rutině pokračujeme, až je pryč všech dvanáct ústřic. Jeho kůže se ani jedinkrát nedotkla mé. Přivádí mě to k šílenství.

„Ještě pořád ti chutnají?" vyzvídá, když polknu poslední. S rozpálenými tvářemi kývnu, prahnu po jeho doteku.

„Dobře."

Nervózně si poposedám. Jak to, že je to tak vzrušující?

Znovu si ledabyle pokládá ruku na *vlastní* stehno a já se rozpouštím. Teď. Prosím. Dotkni se mě. Má vnitřní bohyně je na kole nou, celá nahá, až na kalhotky, a žebrá. Christian si rukou přejíždí nahoru a dolů po noze, zvedá ji a zase pokládá tam, kde byla.

Číšník nám dolévá šampaňské a sklízí talíře. Za okamžik se vra cí s hlavním chodem, mořským okounem, servírovaným s - *nevěřím vlastním očím* - chřestem, šťouchanými bramborami a holandskou omáčkou.

„Je to snad vaše oblíbené jídlo, pane Greyi?"

„Zcela jistě, slečno Steeleová. I když mám dojem, že v Heathmanu jsme měli tresku." Znovu

pohne rukou nahoru a dolů po svém stehně a mně se úží dech. Jenže on pořád ne a ne se mě dotknout. To je tak ubíjející. Zkouším se soustředit na náš hovor.

„Vybavuju si, že jsme tehdy seděli v soukromé jídelně a probírali smlouvy."

„Šťastné časy," ušklíbne se. „Doufám, že tentokrát se dostanu až k tomu, abych tě ošukal." Zvedá ruku a sahá… po noži.

Tss!

Bere si sousto ryby. *On to dělá naschvál.*

„Radši s tím nepočítej," ucedím a on si mě pobaveně změří. „Když už mluvíme o těch smlouvách," dodávám, „co ta Dohoda o mlčenlivosti?"

„Roztrhej ji," odpovídá prostě.

No toto!

„Cože? To jako fakt?"

„Fakt."

„Jsi si jistý, že hned nepoběžím do *Seattle Times* s velkým odhalením?" dobírám si ho.

Zasměje se - jak nádherný zvuk. A vypadá přitom tak mladě

„Ne. Věřím ti. Hodlám ti poskytnout presumpci neviny." Ach tak. Plaše se na něj usměju.
„Nápodobně," vydechnu.
V očích se mu zablýskne. „Jsem moc rád, že máš na sobě tyhle šaty," utrousí.

A bum! V mé přehřáté krvi exploduje touha.

„Tak proč ses mě ještě nedotknul?" syknu.

„Chybí ti můj dotek?" zavrní. On se dobře baví, mizera jeden

„Hádej," vypěním.

„Jez," přikazuje mi.

„Ty se mě ani nechystáš dotknout, viď?"

„Ne," vrtí hlavou.

Co prosím? Hlasitě se zajíknu.

„Jen si představ, jak se budeš cítit, až dorazíme domů," šepltl „Už se nemůžu dočkat, až tě tam dopravím."

„Bude to tvoje chyba, jestli spontánně vyvrcholím tady, v šestasedmdesátém patře," cedím skrz zatnuté zuby.

„Ale, Anastasie. Však už najdeme něco, čím tu páru upustíme, ujišťuje mě s hříšným úsměvem.

Pára mi nejspíš uniká i ušima a já se pouštím do toho okounu Má vnitřní bohyně mhouří oči v tichém vypočítavém zamyšleni *Tuhle hru umíme hrát taky.* Jistě, její základy jsem se naučila během té večeře v Heathmanu. Vkládám si do úst první sousto, doslovil se mi rozplývá na jazyku. Zavírám oči a vychutnávám si ho. Pozvedám víčka a začínám svádět Christiana Greye - velmi pomalu si vyhrnuju lem šatů a odhaluju tak víc ze svých stehen.

Christian se na okamžik zaráží s vidličkou plnou jídla v půli cesty do

úst.

Dotkni se mě.

Uplyne zlomek sekundy a on pokračuje v jídle. Beru si další sousto a ignoruju ho. Pak odkládám nůž, abych si konečky prstů přejela po spodní vnitřní straně stehna, lehce si tam jimi poklepávám. Je to zneklidňující, dokonce i pro mě, zvlášť když dychtím po jeho doteku. Christian znovu znehybňuje.

„Já vím, co děláš.“ Jeho hlas je hluboký a zastřený.

„Já vím, že to víte, pane Greyi,“ opáčím sametově. „V tom je len vtip,“ házím po Christianovi koutkem oka. Sahám pro stonek chřestu a namáčím jeho konec do holandské omáčky, pečlivě v ní zakroužím jeho špičkou.

„Tohle se vám nepodaří, slečno Steeleová." S uculením se natahuje a bere mi výhonek z ruky - a co je k vzteku, nějakým zázrakem se mě přitom opět ani nedotkne. Ne, to není fér… takhle to v plánu nebylo. Pche!

„Otevři pusu,“ nařizuje mi.

Tuhle bitvu o pevnou vůli prohrávám. Znovu se na něj podívám, oči mu září jako dva diamanty. Mírně rozevírám rty, ten spodní si navlhčuju jazykem. Se ztěžklým pohledem se usměje.

„Víc,“ vydechne a taky pootevře ústa, takže zahlédnu jeho ja zyk. V duchu zaskučím, letmo si skousnu spodní ret a pak mu vyhovím.

Slyším, jak se prudce nadechuje… takže není tak imunní. To je dobře, konečně se mu dostávám na kobylku. Má vnitřní bohyně vítězoslavně zapumpuje pěstí do vzduchu nad lenoškou.

Zaklesnutá do jeho pohledu si beru stonek chřestu do úst a jemňounce… decentně… saju jeho konec. Ta holandská omáčka je lahodná. Ukousnu si a potichu slastně zamručím.

Christian zavírá oči. *Jo!* Když je znovu otevře, sleduju jeho rozšířené zorničky. A to na mě má okamžitý účinek. S tichým vzde-

chem na rtech sahám po jeho noze. K mému překvapení kmihu volnou rukou a sevře v ní mé zápěstí.

„Ale ne, tohle nedělejte, slečno Steeleová," poroučí. Zvedá mi mou ruku k ústům a jemně se otírá rty o mé kloubky. Div se samou slastí nesvíjím. Konečně! Víc, prosím.

„Nesahat," kárá mě tiše a pokládá mi ruku zpátky na *mé* kolenu To je k zbláznění - takový krátký a zcela nedostatečný kontakt.

„Ty nehraješ fér," špulím se.

„Já vím." Chytá sklenku se sektem, aby pronesl přípitek, a já ho napodobuju.

„Gratuluju k povýšení, slečno Steeleová." Ťukáme si a já samo zřejmě červenám.

„Jo, bylo svým způsobem nečekané," poznamenávám. Christian přitom krčí čelo, jako by mu myslí proběhla nějaká nepříjemná myšlenka.

„Jez," pobízí mě znovu. „Nevezmu tě domů, dokud to nedojíš. Teprve pak můžeme opravdu slavit." Jeho výraz je všeříkající, ne i« děný, ryzí. Pomalu pozbývám pevného skupenství.

„Nemám chuť. Aspoň ne na jídlo."

Zavrtí hlavou, náramně pobaveně, ale současně na mě přísné mhouří

oči.

„Jez, nebo si tě přehnu přes koleno, klidně tady, a zahrajeme tu ostatním

hostům divadlo."

Kvůli jeho slovům se zavrtím. To by si nedovolil! On a jeho svrbící dlaň… S pevně semknutými rty ho propichuju pohledem. Zvedá další stonek chřestu a namáčí mu hlavičku do

omáčky.

„Vem si," zavrní zhluboka a vábně. A já ho ráda uposlechnu.

„Opravdu málo jíš. Od té doby, co jsem tě poznal, jsi zhubla," domlouvá mi vlídně.

Nechci se teď zabývat svou váhou; pravda je, že se mi líbí být štíhlá. Polykám sousto.

„Já prostě chci jít domů a pomilovat se," zakňourám nešťastně. Christian se zakření.

„Ale to já taky, a taky to uděláme. Až se najíš."

Jen neochotně se vracím k jídlu a pouštím se do něj. No fakt, sundala jsem si ty kalhotky a tak. A teď se cítím jako dítě, kterému odepřeli sladkost. Je to hrozný provokatér. Sexy, nemravný provo katér k pomilování, a celý jen můj.

V průběhu jídla se mě vyptává na Ethana. Ukazuje se, že Christian obchoduje s tátou Ethana a Kate. Hmm, svět je malý. K mé ne skonalé úlevě se nechce bavit o doktoru Flynnovi ani o tom domu. Zjišťuju totiž, že se na náš rozhovor dokážu soustředit jen stěží. Zkrátka už se vidím doma.

Cítím, jak se mezi námi koncentruje to známé napětí. V tomhle je opravdu dobrý. Nechává mě čekat. Připravuje scénu. Mezi jed notlivými sousty si pokládá ruku na stehno, tak blízko, jen aby mě provokoval ještě víc. Syčák jeden!

Konečně dojídám a odkládám vidličku s nožem na talíř.

„Hodná holka," zabrouká. A v těch dvou slovech je tolik náznaků.

„Co teď?" ptám se nasupeně. Chtíč už mi požírá útroby. Bože, jak já ho chci.

„Teď? Teď se zvedáme. Mám ten dojem, že máte jistá očekávání, slečno Steeleová. Očekávání, která jsem odhodlaný naplnit, jak nejlépe umím."

Tak počkat!

„Jak… jak nejlépe umíš?" zajíknu se. *Do háje.*

Jenom se zaculí a vstává.

„Copak nemusíme platit?" divím se bez dechu.

Sklání hlavu ke straně. „Jsem tu členem. Pošlou mi účet. Tak už pojď, Anastasie. Až po tobě." Ustupuje stranou a já se zvedám k odchodu, s plným vědomím toho, že na sobě nemám kalhotky.

Prohlíží si mě jako dravec kořist, jako by mě svlékal očima. A já se v tom jeho primitivním pohledu vyhřívám a cítím se přitom hrozně sexy, protože po mně tenhle nádherný muž tolik touží. Copak z toho budu pokaždé tak u vytržení? Schválně se před ním zastavuju a uhlazuju si

šaty na bocích.

Do ucha mi šeptá: „Už se nemůžu dočkat, až tě dostanu domů." Jenže se mě pořád nedotýká.

Cestou ven utrousí směrem k vrchnímu něco o autu, ale já ne- poslouchám. Má vnitřní bohyně je vzrušením bez sebe. Ježkovy zraky, mohla by rozsvítit celý Seattle.

Zatímco čekáme u výtahů, připojují se k nám dva páry střední ho věku. Dveře jednoho z výtahů se otevírají a Christian mě za lo ket vede až k jeho zadní stěně. Rozhlížím se kolem a zjišťuju, že jsme obklopeni tmavě kouřovými zrcadly. Poté co nastoupí všichni ostatní, zdraví Christiana jeden muž v celkem neforemném hnědém obleku.

„Greyi," kývne zdvořile. Christian mu na oplátku taky pokyne hlavo u, ale zůstává zticha.

Zbytek pasažérů se staví před nás, čelem ke dveřím výtahu. Oči vidně jsou to přátelé - ženy se mezi sebou halasně a živě baví o jíd le, které si daly. Myslím, že mají všichni tak trochu upito.

Jakmile se dveře zavřou, Christian si kleká, aby si zavázal tkaničku. Zvláštní, vždyť ji neměl rozvázanou. Pak mi ale nenápadně pokládá ruku na kotník, čímž mě poleká. Jak se zvedá, jeho dlaň

zároveň s ním svižně stoupá po mé noze, zlehka mi klouže po holé kůži - *no tohle!* - až nahoru. Jakmile se jeho ruka ocitá na mém pozadí, dusím v sobě překvapené lapnutí po dechu. Christian se přesouvá za mě.

Můj ty… Zírám na ty lidi, co stojí před námi, vyjeveně hypnotizuju týly jejich hlav. Nemají ani zdání, co se tu děje. Christian mi ovíjí volnou paži kolem pasu a přitahuje si mě k sobě; přidržuje si mě, zatímco prsty jeho druhé ruky se vydávají na průzkum. *U všech zatracených svátých… zrovna tady?!*

Výtah se plynule sune dolů a zastavuje v padesátém třetím pat ře, kde přistupují další lidé, ale tomu já nevěnuju pozornost. Jsem plně soustředěná na každičký nepatrný pohyb Christianových prstů. Ty se krouživými pohyby propracovávají kupředu, zatímco my dva ustupujeme vzad.

Když dosáhnou svého cíle, potlačuju tichý sten.

„Vy jste vždy připravena, slečno Steeleová' šeptá mi do ucha a jedním z těch dlouhých prstů do mě proniká. S trhnutím se za- jíknu. Jak může něco takového dělat, se všemi těmi lidmi kolem?

„Zůstaň v klidu a buď zticha," varuje mě šeptem do ucha.

Je mi horko, jsem rudá, rozdychtěná a uvězněná ve výtahu se sedmi lidmi, přičemž šest z nich nevnímá, co se děje v rohu za nimi. Prstem klouže dovnitř a ven, znovu a znovu. A můj dech… ježiši, to je trapný. Chtěla bych mu říct, ať s tím přestane… a pokračuje… a přestane. Prohýbám se proti němu v zádech a on utahuje své sevření. Na boku cítím, jak moc je vzrušený.

Zastavujeme ve čtyřiačtyřicátém. *Bože, jak dlouho ještě to mučení potrvá? Dovnitř… ven… dovnitř… ven…* Nenápadně se otřu o jeho nenechavý prst. Po tom všem odpírání si vybírá právě tuhle chvíli! Tohle místo! A já se díky tomu cítím tak… nemravně.

„Klid,“ vydechne zdánlivě nezúčastněně, když přistupují další dva lidé. Výtah už začíná být přelidněný. Christian nás oba táhne ještě víc dozadu, takže se mačkáme až v rohu. Pevně mě drží a dál trýzní. Obličej mi tiskne do vlasů. Jsem si jistá, že bychom působili jako zamilovaný pár, co se muchluje v koutě, pokud by se někdo obtěžoval otočit a podívat se, co tam děláme.

Vniká do mě dalším prstem. *To snad!* Zavzdychám a jsem vděčná, že ten houf lidí před námi ještě pořád klábosí a nás si ani v nej menším nevšímá.

Ach, Christiane, co to se mnou provádíš? Opírám si hlavu o jeho hruď, zavírám oči a odevzdávám se péči jeho nenasytných prstů.

„Ne, aby ses udělala," broukne šeptem. „To chci později." Roz tahuje ruku položenou na mém podbřišku, a jak pokračuje v tom sladkém trýznění, tlačí dlaň směrem dolů. Účinek to má mimořádný.

Konečně se výtah dostává do prvního patra. S hlasitým cinknutím se otevírá a téměř okamžitě z něj začínají vystupovat naši spol ucestující. Christian ze mě pomalu vysouvá prsty a tiskne mi rty k temenu hlavy. Letmo se na něj ohlížím a on se usměje. Potom znovu' kývne na pana Špatně-padnoucí-hnědý-oblek, který mu pozdrav zdvořile oplácí a vymotává se i se svou ženou ven. Vnímám to jenom mlhavě - musím se totiž soustředit na to, abych zůstala ve vzpřímené poloze a nedýchala příliš na hlas. Bože, cítím se tak bolestně roztoužená a zároveň oloupená. Christian mě pouští a nechává mě vrávorat na vlastních nohou, bez opory.

Otáčím se, abych na něj upřela nevěřícný pohled. Tváří se klidně a nevzrušeně. Má ten svůj obvyklý, přísně střežený výraz. Hmm… Tohle není ani trochu fér.

„Můžeme?" ptá se mě. V očích mu hříšně zaplane, když si vkládá nejdřív ukazováček a pak i prostředníček do pusy a jeden po druhém je olízne.

„Chutnáte zatraceně skvěle, slečno Steeleová," zašeptá znalecky. Málem se na místě rozsypu.

„Nemůžu uvěřit tomu, cos právě udělal," zasípám a můj rozklad je prakticky na spadnutí.

„To byste koukala, čeho všeho jsem schopný, slečno Steeleová," konstatuje. Zvedá ruku a strká mi pramen vlasů za ucho, lehký úsměv ho přitom usvědčuje z toho, že se dobře baví.

„Chtěl bych tě dopravit až domů, ale možná skončíme už v autě." S potutelným úsměvem mě bere za ruku a vyvádí ven z výtahu.

Cože?! Sex v autě? A co takhle to dělat rovnou tady, na mramo rové podlaze vstupní haly? Prosím…

„Tak už dělej," popohání mě.

„To bych právě ráda."

„Slečno Steeleová!" napomíná mě s předstíraným zděšením.

„V autě jsem to ještě nikdy nedělala," zamýšlím se nah las. Christian zastavuje na pětníku a vráží mi přesně *ty dva* prsty pod bradu, zvedá mi jimi hlavu a probodává mě očima.

„To velmi rád slyším. Musím říct, že by mě velmi překvapilo, ne -li rozzlobilo, kdyby tomu bylo naopak."

Cítím, jak se mi valí krev do tváří, oněměle na něj pomžikávám. No jasně, vždyť jsem to dělala jenom s ním.

Zaraženě krčím čelo. „Takhle jsem to přece nemyslela."

„A jak jsi to myslela?" Jeho tón je nečekaně drsný.

„Christiane, ta věta ze mě prostě vypadla."

„Famózní věta. V autě jsem to ještě nikdy nedělala. Jo, to se vyslovuje úplně samo."

Ježiši… co ho zase žere?

„Christiane, nepřemýšlela jsem. Pro rány boží, vždyť tys prá vě… právě jsi mi udělal… *tamto,* ve výtahu plném lidí. Můj ostrovtip je tak trochu otupený."

Zvedá obočí. „A co že jsem ti to udělal?" dožaduje se. Zamračím se na něj. On chce, abych to vyslovila.

„Vzrušil jsi mě, a hodně. Takže už mě vem domů a ošukej." Povoluje mu brada, potom se začíná překvapeně smát. Konečně už zase vypadá na svůj věk, mladý a bezstarostný. Ach, poslouchat jeho smích… Miluju to, protože je tak vzácný.

„Vy jste rozená romantička, slečno Steeleová." Bere mě za ruku a společně vycházíme před budovu, kde už čeká parkovač aut s mým saabem.

„Takže ty bys chtěla sex v autě," mumlá Christian, když startuje.

„Upřímně, spokojila bych se s podlahou v té vstupní hale."

„Věř mi, Ano, to já taky. Ale nemám nejmenší chuť se nechat takhle v noci zatknout, a šukat v kabince na dámách jsem tě nechtěl. Aspoň ne dnes."

Prosím?! „Chceš říct, žes tu možnost zvažoval?"

„To si piš." \

„Tak se tam pojď vrátit."

Otáčí se na mě a začíná se smát. Ten smích je nakažlivý, takže se za chvíli chechtáme jako blázni oba. Pokládá mi ruku na koleno, dlouhými zručnými prsty ho jemně hladí. Přestávám se smát. „Trpělivost, Anastasie, " broukne a vyráží do ulic Seattlu.

Zastavuje před garážemi Escaly a vypíná motor. A najednou se v tom těsném prostoru auta začíná atmosféra mezi námi měnit. Obracím k němu dychtivý pohled a snažím se mírnit divoce tlu-

koucí srdce. Natáčí trup mým směrem, zády se opírá o dveře a pokládá si loket na volant.

Promne si spodní ret mezi palcem a ukazováčkem. Jeho rty jsou tak zneklidňující. Chci je mít na sobě. Soustředěně mě sleduje, oči jako dva temné uhlíky, a mně vysychá v puse. Ve tváři se mu rozlévá pozvolný sexy úsměv.

„Jednou si v autě zašukáme, ale místo a čas zvolím sám. Právě teď si tě chci vzít na každém dostupném místě mého bytu."

Jako by ta slova adresoval přímo dolů do mého klína… a má vnitřní bohyně bryskně vystřihne čtyři arabesky a pas de basque.

„Tak jo." Kristepane, zním přímo dýchavičně a navíc zoufale.

Nepatrně se naklání mým směrem. Přivírám oči a čekám na jeho polibek. Říkám si: *konečně*. Jenže se nic neděje. A tak po chvíli oči zase otevírám a zjišťuju, že mě uhrančivě sleduje. Nedokážu odhadnout, na co myslí, ale dřív než stačím něco říct, rozkládá mě svou další větou:

„Kdybych tě políbil teď, domů už nedojdem. Pojď."

Tss! Dokázal by mě tenhle chlap ještě víc frustrovat? Ale to už vystupuje z auta. \

Znovu stojíme před výtahem a já doslova vibruju očekáváním. Christian mě drží za ruku, palcem mě rytmicky hladí po kloubcích prstů a každý ten tah mnou prostupuje v tisících ozvěn. Bože, už chci ty ruce na sobě, všude. Už mě mučil dost dlouho.

„Co se stalo s okamžitým potěšením?" brblám, zatímco čekáme.

Christian se na mě ušklíbne.

„Nehodí se pro každou situaci, Anastasie."

„A to odkdy?"

„Od dnešního večera."

„Proč mě tak trápíš?"

„Něco za něco, slečno Steeleová."

„Já tě snad trápím? Prosím tě, a jak?"

„Myslím, že to moc dobře víš."

Zkoumavě se na něj zadívám, je tak těžké posoudit jeho výraz. *On chce mou odpověď... tak je to.*

„V tom případě jsem všema deseti pro odpírané uspokojení," zašeptám s nevinným úsměvem.

Nečekaně mi trhne rukou a já se zčistajasna ocitám v jeho ná ručí. Popadá mě za vlasy v zátylku a jemně za ně zatáhne, takže mi zaklání hlavu.

„Co mám udělat, abys souhlasila?" vyhrkne horečnatě a už zase mě vyvádí z míry. Překvapeně zamrkám - dívám se do jeho krásné tváře. Vážné, zoufalé tváře.

„Dát mi trochu času? Prosím," nabádám ho. Zaskučí a konečně mě políbí, dlouze a vášnivě. Pak už se nějakým způsobem ocitáme ve výtahu a jsme samé ruce a ústa a jazyk a rty a prsty ve vlasech. Touha, hustá a mocná, se mi dere do krve a připravuje mě o rozum. Christian mě tlačí na stěnu a špendlí mě k ní svými boky. Jednu ruku má zabořenou v mých vlasech, v druhé mi svírá bradu a přidržuje si mě na místě.

„Ty mě vlastníš, Ano," šept^ vroucně. „Můj osud je ve tvých ru kou."

Jeho slova jsou opojná a v mém rozpáleném stavu způsobují, že z něj toužím servat šaty. Stahuju mu sako, a když výtah zastavuje v bytě, oba z něj doslova vpadáme do haly.

Christian mě tiskne ke zdi hned vedle výtahu, jeho sako padá na zem. Jednu ruku mi sune nahoru po noze, jeho rty ani na okamžik neopouští ty mé. Vyhrnuje mi šaty.

„První místo, tady," vyráží ze sebe zadýchaně a prudce mě zve dá.

„Omotej si nohy kolem mě." Poslechnu ho a on se otáčí a poklá dá mě na předsíňový stolek, zatímco sám zůstává stát mezi mýma nohama. Všímám si, že odsud zmizela obvyklá váza s květinami. *Jak to?* Zaloví v kapse kalhot, vytahuje z ní plastovou fólii a podává mi ji, aby si mohl rozepnout zip.

„Máš vůbec ponětí, jak moc mě vzrušuješ?"

„Cože?" hlesnu udýchaně. „Ne… já…"

„Jo, ty," ujišťuje mě, „a to neustále." Vytrhává mi balíček z ruky. Pán i, tohle je tak rychlé po tom trýznivém provokování. Ale já ho chci, strašně moc, hned teď. Když si nasazuje kondom, hltá mě oči ma; pak si podvléká ruce pod mými stehny a rozevírá je o něco víc.

Nastavuje se proti mně, a znehybní. „Nech oči otevřené. Chci do nich vidět," zašeptá. Bere mě za ruce a pomalu se do mě noří.

Snažím se, opravdu moc, ale ten pocit je tak znamenitý. Přesně takový, na jaký jsem po

všech těch provokacích čekala. *Ten pocit naplnění*... Se zasténáním se prohýbám v zádech.

„Otevřít!" zavrčí. Zesílí stisk rukou a dokončí první pohyb tak prudce, až vyjeknu.

Zamrkám a zjišťuju, že se na mě dívá doširoka^ rozevřenýma očima. Zvolna mě opouští a potom se znovu vrací, otevírá přitom ústa a rty formuje do takového *Ach*... ale ve skutečnosti neřekne nic. Sleduju ho, jak je vzrušený, jak na mě reaguje, a uvnitř ve mně všechno žhne, krev se mi žilami doslova propaluje. Jeho oči sálají do mých. Zvyšuje tempo a já se mu poddávám. Vychutnávám si ho. Dívám se, jak se na mě dívá - s vášní, s láskou -, navzájem se v sobě ztrácíme.

S výkřikem pod ním exploduju a Christian mě vzápětí násle duje.

„Bože, Ano!“ zaúpí a padá na mě. Pouští mi ruce a hlavu si opírá o mou hruď. Nohy mám stále omotané kolem jeho boků a pod všemi těmi klidnými mateřskými pohledy madon z obrazů si mě přitahuju ještě blíž na prsa. S námahou se snažím popadnout dech.

Zvedá hlavu, aby se na mě podíval, „ještě jsem s tebou neskon čil,“ zachraplá. Vzepře se a vtiskne mi polibek.

Ležím nahá v Christianově posteli, rozvalená na jeho hrudi, ztěžka oddechuju. To mě podrž - dojde mu vůbec někdy energie? Pisty putuje nahoru a dolů po mých zádech.

„Spokojená, slečno Steeleová?"

Cosi souhlasně zamumlám. Na mluvení nemám sílu. Zvedám hlavu a obracím svůj rozostřený zrak k němu, vyhřívám se v jeho vřel ém, milujícím pohledu. Schválně nakláním hlavu v takovém úhlu, aby věděl, že se ho chystám políbit na prsa.

Na okamžik ztuhne a já mu zlehka tisknu rty mezi řídké chloup ky a vdechuju jeho jedinečnou vůni, obohacenou o esenci potu a sexu. Jak omamné. Přetáčí nás na bok, takže ležím vedle něj, a zů stává na mě hledět.

„Je sex takový pro každého? Překvapuje mě, že lidi vůbec chodí ven,“ podivuju se znenadání ostýchavě.

Zazubí se na mě. „Nemůžu mluvit za všechny, ale sex s tebou je zatraceně skvělý, Anastasie." Naklání se a dává mi pusu.

„To bude tím, že vy sám jste taky zatraceně skvělý, pane Greyi," usoudím s úsměvem a pohladím ho po tváři. Rozpačitě zamrká.

„Už je pozdě. Koukej jít spát," zamručí. Znovu mě políbí, uve lebí se a přitáhne si mě k sobě zády, ležíme do sebe zaklesnutí jako dvě lžičky

„Ty nemáš rád komplimenty," obviňuju ho.

„Už spi, Anastasie,"

Hmm… Ale stejně je zatraceně skvělý. Ježkovy zraky… jak je možné, že si to neuvědomuje?

„Ten dům jsem si zamilovala," zívnu.

Chvíli nic neříká, ale já cítím, jak se usmívá.

„A já si zamiloval tebe. Spi už." Zaboří nos do mých vlasů a já v bezpečí jeho náruče upadám do spánku. Sním o západech slunce a francouzských dveřích a širokých schodištích… a o malém chlapci s měděnými vlásky, který utíká po louce a směje se a chichotá, zatímco já ho honím.

„Už musím letět, bejby." Christian mi tiskne rty těsně pod ucho.

Otevírám oči, je ráno. Otáčím se čelem k němu - už vstal. Sklání se nade mnou, oblečený, vymydlený a rozhodně k nakousnutí.

„Kolik je hodin?" *Ale ne… nechci přijít pozdě.*

„Nepanikař. Mám ranní jednání." Otře se nosem o můj.

„Krásně voníš," zamumlám a protahuju se, mé údy jsou po těch našich včerejších pozoruhodných výkonech příjemně napjaté a ztuhlé.

Ovíjím mu paže kolem krku. „Nechoď."

Naklání hlavu ke straně a zvedá obočí. „Slečno Steeleová -

\

opravdu se tu snažíte zdržovat muže od poctivé každodenní práce?"

Ospale kývnu a on se na mě usměje. Tím svým novým, plachým úsměvem.

„Ač působíte velmi lákavě, musím jít." Dává mi pusu a stoupá si. Na sobě má opravdu skvěle padnoucí tmavomodrý oblek, bílou košili a kravatu v námořnické modři a působí jako výkonný ředitel každým svým coulem… jako pořádně žhavý výkonný ředitel.

„Pozdějc, bejby," utrousí a je pryč.

Pohled na budík mi prozrazuje, že už je sedm - musela jsem prospat jeho zvonění. No, je čas vstávat.

Ve sprše dostávám úžasný nápad. Vymyslela jsem další dárek pro Christiana. Je tak těžké koupit něco pro člověka, který má všech no. Svůj hlavní dárek už jsem mu dala a ještě mám tu druhou věc. Tu kterou jsem taky koupila v krámku se suvenýry, ale tenhle dár ek bude ve skutečnosti pro mě. Když vypínám sprchu, v duchu si slastně promnu ruce. Jenom to musím připravit.

V šatně si oblékám tmavě zelené vypasované šaty s obdélníku s výstřihem, celkem hlubokým. Ale jo, do práce to bude dobré

A teď ke Christianovu dárku. Začínám propátrávat jeho šuplíky, snažím se zjistit, kam dává kravaty. V úplně spodní zásuvce narážím na ty oprané rozdrbané džíny, na ty, které nosí do herny, na ty ve kterých vypadá tak neodolatelně. Zlehka po nich přejíždím svou plochou dlaně, jsou tak měkké.

Pod nimi nacházím velkou černou kartonovou krabici. Ok amžitě vzbuzuje můj zájem. Copak v ní asi bude? Dívám se na ni a znovu mám pocit, že mu strkám nos do soukromí. Přesto ji odtamtud vyndávám a třepnu s ní. Je těžká, jako by v ní byly n ějaké papíry nebo spisy. Nedokážu odolat, zvedám víko - a rychle ho zase přiklopím zpátky. Ty vole- to jsou fotografie z Červené mučírny. Šok mě nutí dosednout na paty, pokouším se vygumovat ten obraz z mozku. *Proč jen-jsem tu krabici otevírala? Proč si je nechává?*

Zachvěju se. Mé podvědomí na mě zlostně zahlíží. *To bylo před tebou. Zapomeň na ně.*

Má pravdu. Jak si stoupám, zaznamenávám, že kravaty visi na konci šatní tyče. Rychle sahám pro svou oblíbenou.

Snažím se sama sebe přesvědčit o tom, že tohle bylo př. A. - před Anou. Mé podvědomí souhlasně kýve hlavou, i tak se ploužím na snídani do obýváku s tím nejtěžším srdcem. Paní Jonesová se na mě hřejivě usmívá, jenže vzápětí její výraz vadne.

„Je všechno v pořádku, Ano?“ ptá se laskavě.

„Jistě," hlesnu duchem nepřítomná. „Máte klíče od… ehm… herny?" Na chvíli se překvapeně zarazí.

„No, samozřejmě." Odepíná si z pásku malý svazek klíčů. „Co byste si dala k snídani, drahá?" zjišťuje a podává mi ty klíče.

„Stačí musli. Hned jsem zpátky."

Cítím se teď ohledně toho dárku trochu víc nejistá, ale za to může objev těch fotografií. *Nic se nezměnilo,* štěkne na mě podvědomí znovu a propichuje mě pohledem zpoza svých půlměsíčkových brýlí. *Ta fotka byla žhavá,* vkládá se do toho vnitřní bohyně a já se na ni v duchu zamračím. Jo, to teda byla - na mě až moc žhavá.

Co dalšího přede mnou ještě skrývá? V herně se rychle probí rám muzeální komodou, beru si, co potřebuju, a zamykám za se bou dveře. To by tak ještě scházelo, aby to tu objevil José!

Vracím klíče paní Jonesové a sedám si, abych do sebe naházela snídani, a cítím se přitom divně, protože tu chybí Christian. Ten snímek mi stále tančí před očima. Zajímalo by mě, kdo na něm byl. Možná Leila?

Cestou do práce se dohaduju sama se sebou, jestli Christianovi říct, nebo neříct, že jsem našla jeho fotografie. *Néé,* vříská podvědomí, které má už zase tu tvář od Christiana Muncha. Musím uznat, že má pravděpodobně recht.

Jakmile dosedám za stůl, ozývá se můj BlackBerry.

Od: Christian Grey Předmět: Místa Datum: 17.6.201 1,08:59 Komu: Anastasia Steeleová

Spočítal jsem, že nám chybí pokrýt minimálně třicet dalších místností. Potom tu ještě máme podlahy a stěny a nesmíme zapomenout ani na balkon.
A pak je tu taky moje kancelář…

Chybíš mi. X

Christian Grey

Falický výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Jeho e-mail mě nutí se usmívat, všechny mé předchozí pochybnosti se pod jeho vlivem rozplývají. Jsem to přece já, koho teď Christian chce; hlavou se mi míhají vzpomínky na naše sexkapády z minu lé noci… *výtah, hala, postel*. Jo, slovo falický ho celkem vystihuje Bezděky se zamýšlím nad tím, jaký ekvivalent by pro to byl v ženském rodě.

Od: Anastasia Steeleová Předmět: Kam se poděla romantika? Datum: 17.6.201 1,09:03

Komu: Christian Grey Pane Greyi,

jste poněkud jednostranně zaměřený. Chyběl jsi mi u snídaně. Ale paní Jonesová byla velmi vstřícná. Ax

Od: Christian Grey **Předmět:** Tak teď jsi mě zaujala **Datum:**

17.6.201 1,09:07 Komu: Anastasia Steeleová

V čem byla paní Jonesová vstřícná? Co máte za lubem, slečno Steeleová?

Christian Grey

Zvědavý výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Že by něco tušil?

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Ťukám si na nos **Datum:**

17.6.201 1,09:10 Komu: Christian Grey

Kdo si počká, ten se dočká – je to překvapení. Musím pracovat… nech mě na pokoji.
Miluju Tě. Ax

Od: Christian Grey **Předmět:** Frustrovaný **Datum:**

17.6.201 1,09: i 2 Komu: Anastasia Steeleová Nenávidím, když přede mnou něco tajíš.

Christian Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Zírám na drobný displej na BlackBerry. Ta skrytá naléhavost obsažená v jeho mailu mě překvapila. Proč se tak cítí? Já před ním pří t < neschovávám eroticky laděné snímky svých ex.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Vychutnávám si Tě **Datum: 17.6.2011,09:14 Komu:** Christian Grey

Je to něco k Tvým narozeninám. Další překvapení.

Nebuď tak nedůtklivý. A x

Neodpovídá hned a navíc mě volají na poradu, takže už se tím dál nemůžu zabývat.

Když se znovu podívám do BlackBerry, k mému zděšení zjišťuju, že jsou čtyři odpoledne. Kam ten den utekl?! Od Christiana stále nic. Rozhoduju se mu poslat další e-mail.

Od: Anastasia Steeleová

Předmět: Ahoj **Datum:**

17.6.201 l, 16:03 Komu:

Christian Grey

Ty se mnou nemluvíš?

Nezapomeň, že jdu na skleničku s Josém a že u nás dnes přespí. Prosím, rozmysli si ještě, jestli se k nám nepřipojíš.

Ax

Neodepisuje a já pociťuju záchvěv znepokojení. Doufám, že je v pořádku. Volám mu na mobil a padám do hlasové schránky. Jeho ohlášení je prosté a vyslovené tím nejpřísnějším tónem: „Grey, za- nechte zprávu."

„Ahoj… ehm… to jsem já. Ana. Jsi v pořádku? Zavolej mi," prokoktávám se vzkazem. Ještě nikdy jsem mu žádný nechávat ne-

musela. Když zavěšuju, jsem celá rudá. *No jasně, že bude vědět,* žes. *to byla ty, blbečku!* Mé podvědomí na mě vyvrací oči. Jsem v poku šení zavolat té jeho sekretářce, Andree, ale nakonec si říkám, že by to bylo asi přes čáru. Zdráhavé se vracím ke své práci.

Nečekaně se mi rozdrnčí mobil a mně poskočí srdce. Christ iani Ale ne - je to Kate, moje nejlepší kamarádka. Konečně!

„ Ano!“ zařve odkudkoliv, kde se teď nachází.

„Kate! Už ses vrátila? Chybělas mi."

„Ty mně taky. Musím ti toho tolik vyprávět. Jsme na Sea-Tac já a můj chlap,“ zahihňá se, jako by to ani nebyla on a.

„Super. Já mám taky spoustu novinek."

„Takže se uvidíme doma?"

„Jdeme se někam napít s Josém. Pojď s námi."

„José je tady? No jasně! Napiš mi, kde budete."

„Tak jo," rozzářím se. Moje nejlepší kamarádka je doma! Po takové době!

„A jinak se máš dobře, Ano?"

„Jasně, v pohodě."

„Pořád s Christianem?"

„Jo."

„Dobře. Tak pozdějc!"

Ty bláho, už to říká i ona. Elliotův vliv je bezbřehý.

„Jo - pozdějc, bejby," zavtipkuju a ona zavěšuje.

Páni. Kate je zpátky. Jak jí jenom povím, co se tu všechno semlelo? Měla bych si to sepsat, abych na nic nezapomněla.

O hodinu později mi drnčí pevná linka. Že by Christian? Ne, tentokrát je to Claire.

„Měla bys vidět toho chlápka, co se na tebe vyptává v recepci. Jak to, že znáš samý takový sexy kusy, Ano?“

To bude José. Mrknu na hodiny - je za pět minut šest. Zmocňuje se mě lehké vzrušení - neviděla jsem ho už celé věky.

„Ano, páni! Vypadáš skvěle. Tak nějak dospělejc," kření se na mě. Božínku… tolik povyku pro hezké šaty!

Sevře mě jako ve svěráku. „Taky jsi vyrostla,“ pozname nává užasle.

„To bude těma botama, José. Ty taky nevypadáš špatně."

Má džíny, černé tričko a černobílou flanelovou kostkovanou košili.

„Jen si vezmu věci a můžeme vyrazit."

„Jasně. Počkám tady."

Zvedám dva Rolling Rocky z přeplněného baru a mířím zpátky k místu, kde sedí José.

„Takže se ti líbí, kde Christian bydlí?"

„Jo. Vevnitř jsem teda nebyl. Jen jsem dovezl ty fotky ke služeb nímu výtahu. Nahoru je bral nějakej chlápek, co se jmenuje Taylor. Ale vypadá to na slušnej bejvák."

„To taky je. Měl bys to vidět uvnitř."

„Nemůžu se dočkat. Tak na zdraví, Ano. Ten Seattle ti ale svědčí."

Zatímco mě polévá červená, připíjíme si. To Christian mi svěd čí. „Na zdraví. A teď mi vyprávěj o výstavě a jak vlastně dopadla."

Celý se rozsvěcí a začíná vykládat. Kromě tří fotek prodal všechny, což pokrylo jeho studentské půjčky a ještě mu zbylo něco na útratu.

„A ještě si mě vybrali, abych udělal nějaký krajinky pro port landský úřad cestovního ruchu. To mrkáš, co?" uzavírá pyšně.

„Teda José - to je paráda. A nebude se ti to tlouct se školou?" mračím se na něj.

„Né. Teď, co jste vy dvě pryč, a taky další tři kluci, se kterými jsem chodil pařit, mám nějak víc času.“

„Žádná žhavá kočička, která by tě zaměstnávala? Když jsem tě viděla posledně, viselo ti půl tuctu holek na každém slově," významně zvedám obočí.

„Co tě vede, Ano. Žádná z nich pro mě nebyla dost dobrá," machruje.

„No jasně. José Rodriguez, lamač dívčích srdcí,“ rozhihňám se

„Hej - náhodou, mám svý chvilky, Steeleová." Zatváří se opravdu ublíženě a já se chytám za nos.

„Jasně, že máš,“ chlácholím ho.

„A jak se má Grey?“ ptá se a jeho tón se přitom mění, stává se chladnějším.

„Je v pohodě. Oba jsme v pohodě," zamumlám.

„Takže je to vážný, říkáš?"

„Jo. Vážný."

„A není na tebe moc starej?"

„Ale, José. Vždyť víš, co tvrdí moje máma - že už jsem se stará narodila."

José zkřiví rty v kyselém úšklebku.

„Jak ta se vlastně má?"

A jako lusknutím prstů se ocitáme zpátky v bezpečných vodách

„Ano!" ozývá se za mnou.

Otáčím se a spatřím Kate s Ethanem. Ona vypadá úchvatné: je dozlatova opálená, má sluncem melírované vlasy, zářivě bílý úsměv a postavičku ham-ham, navlečenou do bílého tílka a vy pasovaných bílých džin. Všechny pohledy se teď stáčí k ní.

vyskakuju ze svého místa, abych ji pořádně objala. Teda, jak ta mi chyběla!

Odlepuje mě od sebe a drží si mě na délku paží, pozorně si mě prohlíží. A já pod jejím

intenzivním pohledem červenám.

„Tys zhubla. A to hodně. A vypadáš jinak. Dospělejší. Co se to tu dělo?“ vyzvídá jako nějaká starostlivá panovačná kvočna. „Ty šaty se mi líbí. Sluší ti.“

„Za tu dobu, cos tu nebyla, se toho stalo hodně. Všechno ti řek nu potom, až budeme o samotě." Zrovna teď nejsem na inkvizici Katherine Kavanaghové zvědavá. Podezíravě si mě měří.

„Jsi v pořádku?" ptá se už mírněji.

„Jasně," ujišťuju ji s úsměvem. I když bych byla šťastnější, kdybych věděla, kde je Christian.

„Super."

„Čau, Ethane," zubím se na něj a on mě letmo objímá.

„Čau, Ano," šeptá mi přitom do ucha. José ho špikuje pohledem.

„Jak bylo na obědě s Miou?" ptám se Ethana.

„Zajímavě," odvětí tajemně.

No toto!

„Ethane - už se znáš s Josém?"

„Jednou jsme měli tu čest," zabručí José, a zatímco si podávají ruce, provrtává se Ethanoví očima do hlavy.

„Jasně, u Kate ve Vancouveru," souhlasí Ethan a přívětivě se na Josého usměje. „Tak - kdo si tu dá drink?"

Odcházím na dámy. Odtamtud posílám Christianovi zprávu, kde jsme; třeba se k nám připojí. Nemám od něj žádné zmeškané hovo ry ani e-maily. *Tohle mu není podobné.*

„Co je, Ano?“ zkoumá mě José, když se vracím ke stolu.

„Nemůžu se dovolat Christianovi. Doufám, že je v pořádku "

„Určitě jo. Dáš si ještě pivko?“

„Jasně.“

Kate se naklání přes stůl. „Ethan mi tvrdí, že v našem bytě byla nějaká šílená bejvalka se zbraní v ruce.“

„No… to byla,“ omluvně krčím rameny. Do háje - musíme to řešit právě teď?

„Ano - co se to tu kčertu děje?“ Kate se najednou zaráží a vytahuje svůj mobil.

„Čau, bejby,“ zašvitoří… *Bejby?!* Zamračí se a střelí po mně očima.

„Jasně,“ říká do telefonu a obrací se na mě. „To je Elliot… chce s tebou mluvit."

„Ano?“ Elliotův hlas je sevřený a tichý a mně se v neblahé před tuše ježí chloupky v zátylku.

„Co se děje?“

„Jde o Christiana. Nevrátil se z Portlandu."

„Cože? Jak to myslíš?"

„Jeho vrtulník se pohřešuje."

„Charlie Tango?" zašeptám a tím se připravuju o poslední zbytky vzduchu. „To ne!"

-

Kapitola 19

Fascinovaně zírám do plamenů v krbu Christianova bytu. Vlní se, tančí a žhnou jasně oranžovým svitem s kobaltově modrými špičkami. A navzdory žáru, který z ohně sálá, i dece, kterou mám ovinutou kolem ramen, je mi zima. Mrznu až do morku kostí.

Vnímám kolem sebe tlumené hlasy, množství tlumených hlasů. Ale vystupují jakoby zpovzdáli, jen vzdálený bzukot. Slovům nero zumím. Všechno, co slyším a na co se dokážu soustředit, je tichý sykot plynu v ohni.

V myšlenkách se vracím zpátky k tomu domu, který jsme včera navštívili, k jeho velkým krbům. Ke skutečným ohništím urče ným pro topení dřevem. Jak ráda bych se s Christianem pomilo vala u skutečného ohně. Ráda bych se s ním pomilovala i u tohoto ohně. Ano, to by bylo fajn. Není pochyb o tom, že by z toho udělal zapamatováníhodnou událost, což ostatně udělal z každého našeho milování - v duchu si bezděky odfrknu -, dokonce i z těch, kdy jsme spolu jenom šukali. Jo, to všechno bylo taky pamětihodné. *Tak kde je?*

Plameny se kroutí a třepotají, věžní mě ve svém zajetí, udržují mě ve zkoprnělém stavu. Soustředím se pouze na jejich spalující zářivou krásu. Jsou čarovné.

„Anastasie, to tys mě očarovala. “

To řekl, když se mnou tehdy spal v mé posteli. *Ach ne…*

Ovíjím si paže kolem těla. Celý svět se mi hroutí před očima a realita krvácí přímo do mého vědomí. Zevnitř mě pohlcuje plíživá nicota. *Charlie Tango se pohřešuje.*

„Tumáte, Ano,“ oslovuje mě paní Jonesová. Její hlas mě vrací zpátky do místnosti, do přítomnosti, do utrpení. Podává mi šálek čaje. Vděčně ho od ní přijímám i s podšálkem a jejich vzájemné zadrnčení vyzrazuje, že se mi klepou ruce.

„Děkuju," zašeptám, hlas mám nakřáplý od zadržovaných slz a od toho obrovského špuntu, co mi ucpal krk.

Křížem naproti mně, na tom ještě-větším-než-velkém gauči ve tvaru písmene U, sedí Mia a drží se za ruku s Grace. Obě na mě zírají, v jejich krásných tvářích se odráží bolest a úzkost. Grace jako by zestárla - matka, která trne o svého syna. Bezvýrazně na ně zamžikám. Nedokážu jim poskytnout povzbuzující úsměv, ani slzy - nemám nic, jen otupělost a rozrůstající se prázdnotu. Obracím zrak k Elliotovi, Josému a Ethanoví, kteří stojí kolem snídaňového baru, tváří se smrtelně vážně a poti chu spolu rozmlouvají. Tlumenými hlasy o něčem diskutují. Za nimi se paní Jonesová pokouší zaměstnat nějakou prací v kuchyni.

Kate je vedle u televize a sleduje lokální zprávy. V pozadí slyším nezřetelné zvuky linoucí se z velkoplošné plazmy. Já už se na tu re portáž dívat nedokážu. CHRISTIAN GREY SE POHŘEŠUJE - jeho krásná tvář přes celou obrazovku.

Naprosto scestně mě napadá, že jsem v tomhle pokoji ještě ne viděla tolik lidí pohromadě - a přesto z nich nezměrná velikost této místnosti dělá trpaslíky. Jen malé ostrůvky ztracených vystrašených duší v domově mého Stína. Co by si asi pomyslel, kdyby je tu všechny viděl?

Taylor s Carrickem jsou někde stranou a jednají s úřady, kte ré nás průběžně krmí informacemi. Jenže všechny jsou bezcenné. Faktem zůstává, že Christian zmizel. Už to bude osm hodin. Nezůstala po něm ani stopa, nezanechal žádnou zprávu. Pátrání už bylo odvoláno, aspoň co vím. Zkrátka je moc velká tma. A my netušíme, kde je. Mohl by být zraněný, zesláblý, nebo hůř… *Ne!*

Posílám další tichou modlitbu k Bohu. *Prosím, ať je Christian v pořádku. Prosím, ať je Christian v pořádku.* V duchu si to opakuju pořád dokola, svou mantru, své záchranné lano, něco konkrétního, čeho se můžu přidržet v tom moři beznaděje. Na nejhorší odmítám byť jen pomyslet. Ne, do toho nezabřednu. Ještě je naděje.

„Ty jsi moje záchranné lano.“

V hlavě mě pronásledují Christianova slova. Je to tak, naděje umírá poslední. Nesmím propadat zoufalství. A další jeho slova mi zní ozvěnou v paměti:

„Odteď jsem zarputilým zastáncem okamžitého potěšení. Carpe Diem, Ano. “

Proč jen jsem nechytla tu příležitost za pačesy?

„Dělám to proto, že jsem konečně potkal někoho, s kým chci strá vit zbytek života. “

Pevně zavírám oči a v duchu se modlím, nepatrně se přitom po hupuju. *Prosím, přece nebude zbytek jeho života tak krátký. Prosím, prosím.* Neměli jsme dost času… potřebujeme ho víc. Za posledních pár týdnů jsme toho tolik dokázali, ušli takový kus cesty. Teď to nemůže skončit. Vzpomínám na všechny naše křehké chvilky: rtěnka, když se se mnou v hotelu Olympic poprvé doopravdy miloval, když přede mnou klečel na kolenou a dával se mi na milost, když jsem se ho konečně dotýkala.

„Jsem pořád stejný, Ano. Miluju tě a taky tě potřebuju. Dotýkej se mě. Prosím.“

Bože, jak já ho miluju. Bez něj ze mě nezbude nic, jenom stín , stín, který pohltí veškeré světlo. *Ne, ne, ne… můj ubohý Christian.*

„Tohle jsem já, Ano. Tohle všechno… a jsem celý jen tvůj. Co ještě musím udělat, abys to pochopila? Abys chápala, že tě chci jakýmkoliv způsobem, kterým tě můžu mít. Že tě miluju. “

A já miluju tebe, můj Stíne.

Otevírám oči a znovu nepřítomně zírám do ohně, v hlavě se mi míhají vzpomínky na naše společné chvíle: na jeho chlapecké nadšení, když jsme se plavili a když jsme byli plachtit; na jeho kultivovaný sofistikovaný a pekelně žhavý vzhled na maškarním plese; na tanec, ó ano, jak jsme tančili tady v bytě na Sinatru, vznášeli se spolu po tomhle pokoji; a včera - ta jeho tichá vroucí naděje, v tom domě, s tím dechberoucím výhledem.

„Snesu ti k nohám celý svět, Anastasie. Chci tě, tvé tělo i tvou duši, napořád.“

Ach, prosím, ať je v pořádku. Nemůže být mrtvý. Je středem mého vesmíru.

Z hrdla se mi bezděky dere vzlyk a já si tisknu dlaň na ústa. *Ne.* Musím být silná.

Najednou se vedle mě ocitá José, nebo už tu nějakou chvíli je? Nemám potuchy.

„Nechtěla bys zavolat mámě nebo tátovi?" navrhuje mi konejšivě.

To ne! Zavrtím hlavou a stisknu mu ruku. Mluvit nemůžu, vím, že bych se sesypala, kdybych to zkusila. Jenže teplo ani jemné sevření jeho dlaně mi útěchu neposkytují.

Ach, mami. Jen na ni pomyslím, rozklepe se mi brada. Měla b ych jí zavolat? Ne. Její reakci bych neunesla. Možná Rayovi, ten dokáže udržet emoce na uzdě - nikdy je nedává najevo, ani když Mariňáci prohrávají.

Grace vstává a přistupuje ke klukům, vytrhává mě tím z mého zamyšlení. To muselo být zatím nejdéle, co jsem ji viděla sedět v klidu. Přichází Mia, aby si ke mně taky přisedla, a popadá mě za druhou ruku.

„On se vrátí," utvrzuje mě. Její hlas je zpočátku rozhodný, ale na posledním slově se mírně zhoupne. Oči má doširoka rozevřené a zarudlé, obličej bledý a poznamenaný nedostatkem spánku.

Pohlédnu na Ethana, který sleduje Miu, a Elliota, ten objímá Grace. Kontroluju hodiny. Jedenáct pryč, blíží se půlnoc. *Zpropadený čas!* S každou další hodinou se nicota uvnitř mě rozpíná víc a víc, pohlcuje mě a dusí. A někde v koutku duše vím, že se připravuju, připravuju se na nejhorší. Zavírám víčka a posílám nahoru další modlitbu, pevně při ní svírám jak Miinu, tak i Josého ruku.

Otevírám oči a znovu se zahledím do plamenů. Před sebou vidím Christianův plachý úsměv - ze všech jeho výrazů můj nejmilejší, záblesk skutečného Christiana, mého skutečného Christiana. Ukrývá v sobě tolik osobností: maniaka posedlého kontrolou, výkonného ředitele, fanatického pronásledovatele, sexuálního boha, dominanta a zároveň i malého chlapce a jeho hračky. Usměju se. Jeho auto, loď, letadlo… *Charlie Tango… ne… ne… můj ztracený chlapec, právě teď skutečně ztracený.* Úsměv se vytrácí a nahrazuje ho bolest. Vybavuju si, jak jsme byli ve sprše a já z něj smývala zbytky rtěnky.

„Já nejsem nic, Anastasie. Jen prázdná schránka. Nemám dech a ucpávka v mém krku bobtná. *Ach, Christiane, máš, ty máš duši a je celá moje.* A chci ho opatrovat už navěky. I když je tak komplikovaný, miluju ho. Vždycky ho budu milovat. Nikdy tu nebude nikdo jiný. Nikdy.

Vzpomínám si, jak jsem seděla ve Starbucks a vážila Chri stianova pro a proti. A všechna jeho proti, dokonce i ty fotografie, c o jsem našla ráno, to všechno se teď rozpadá na bezvýznamný pocit. Všechno, na čem záleží, je,
jestli se vrátí. *Ach, Bože, vrať mi ho, prosím, ať je v pořádku. Půjdu do kostela. Udělám cokoliv.* Jestli ho dostanu zpátky, už tu příležitost nezahodím. A znovu slyším Christianův hlas: *„Carpe Diem, Ano."*

Bezvýrazně sleduju plameny ohně, jak se vzájemně olizuj í a kroutí a jasně září. A pak se zčistajasna ozývá Gracein výkřik a všechno se začíná odvíjet jako ve zpomaleném filmu.

„Christiane!"

Otáčím hlavu právě včas, abych zahlédla Grace, jak se řítí napříč místností z místa, na kterém doteď neklidně přecházela, někam za má záda. A tam, ve vstupu do velkého pokoje, stojí omráčený Christian. Jenom v košili a kalhotách. Modré sako, boty a ponožky drží v ruce. Vypadá unavený, pomuchlaný, přesto nadmíru krásný.

Panebože… Christian. On žije. Oněměle na něj hledím a snažím se přijít na to, jestli se mi to jenom zdá, nebo jestli je skutečně tady.

Jeho výraz svědčí o naprostém vyvedení z míry. Pouští sako i to ostatní právě včas, aby zachytil Grace, která se mu vrhá kolem krku a prudce ho líbá na tváře.

„Mami?“ Zírá na ni v dokonalém zmatení.

„Myslela jsem, že už tě nikdy neuvidím,“ šeptá Grace, čímž vyjadřuje pocity nás všech.

„Jsem tady, mami.“ V jeho hlasu je jasně patrný údiv.

„Málem jsem tady umřela," hlesne Grace sotva slyšitelně a tím opět formuluje mé vlastní myšlenky. Trhavě se nadechne a vzl ykne, neschopná dál zadržovat slzy. Christian stahuje obočí, je v šoku, nebo se cítí nesvůj - to nedokážu rozeznat. Uplyne zlomek sekundy a on si ji balí do náruče a pevně ji k sobě tiskne.

„Ach, Christiane," zavzlyká Grace. Chytá se ho kolem trupu a začí ná mu smáčet košili přímo na hrudi, přičemž odhazuje veškerou svou zdrženlivost. A Christian to vůbec neřeší. Prostě ji drží, lehce kolébá a utěšuje. Do očí se mi hrnou horké slzy.

Z haly se ozývá Carrickův výkřik: „Je naživu! Kruci - ty už jsi tady!" Přiřítí se k nim s mobilem v ruce a svírá je oba najednou, samou úlevou zavírá oči.

„Tatí?"

Mia za mnou něco nesrozumitelně vykvikne, vyskakuje na nohy a letí, aby se připojila ke svým rodičům, a objímá je všechny.

Mně konečně začínají stékat slzy po tvářích. On je tady, je živý a zdravý. Jenže se nedokážu pohnout.

Carrick se odtahuje jako první, otírá si oči a poplácává Christia na po rameni. Mia se taky pouští a Grace o krok ustupuje.

„Promiň," zamumlá k Christianovi.

„Prosím tě, mami - to je v pořádku," uklidňuje ji Christian, který ještě pořád nevyšel z údivu.

„Kdes byl? Co se stalo?" vyptává se trhaně Grace a skládá si hlavu do dlaní.

„Mami…" šeptne Christian. Znovu si ji přitahuje do náruče a líbá ji na temeno hlavy. „Jsem tady. Jsem v pohodě. Jen mi ta cesta z Portlandu trvala celou věčnost. Co je to tady za uvítací výbor?" Zvedá hlavu a rozhlíží se po pokoji, až se jeho oči střetnou s mými.

Párkrát zamrká a šlehne pohledem po Josém, který zrovna pouští mou ruku. Christian nepatrně semkne rty. Hltám ho pohledem a cítím, jak se mě zmocňuje úleva a taky vyčerpání a

ohromné štěstí. Jen ty slzy pořád nechtějí přestat téct. Christian upíná svou pozornost zpátky ke Grace.

„Mami, jsem v pořádku. Co se děje?“ ptá se jí chlácholivě. A ona mu připlácne obě dlaně na tváře.

„Christiane, byl jsi pohřešovaný. Tvůj letový plán - nevrátil srn do Seattlu. Proč ses nám neozval?"

Christianovi překvapením vylétá obočí vzhůru. „Netušil jsem, že mi to bude trvat tak dlouho."

„Proč jsi nezavolal?"

„Vybil se mi mobil.“

„Tak proč ses někde nezastavil… nezavolal na účet volaného?"

„Mami - to je na delší vyprávění."

„Christiane! Tohle už mi nikdy nedělej! Rozumíš?“ napůl na něho zakřičí.

„Rozumím, mami." Palcem jí otírá slzy a ještě jednou si ji stahuje do náručí.

Když se Grace vzpamatuje, pouští ji, aby objal Miu.

A ta ho vší silou udeří do prsou. „Tys nás teda vyděsil!" obviňuje ho a taky se rozbrečí.

„Vždyť už jsem tady, prokristapána," brblá Christian.

Když se k nim přidá Elliot, Christian odevzdává Miu Carikkovi, který už má jednu ruku ovinutou kolem své ženy. Teď si tou druhou přitahuje i dceru. Elliot sevře Christiana v krátkém objeti, čímž ho zřetelně vykolejí, a tvrdě ho plácne do zad.

„Skvělý tě zas vidět," zahlaholí, ale tak trochu nakřáplé, protože se snaží skrýt dojetí.

Skrz slzy, co se mi neustále řinou z očí, to všechno vidím. Vi dím, jak se velký pokoj topí v bezpodmínečné lásce. Christian má svůj vlastní oceán plný bezpodmínečné lásky, jen ji nikdy předtím nepřijal, a dokonce ani teď si s ní neví rady.

Jen se rozhlédni, Christiane, všichni tihle lidé tě milují! Možná lomu konečně začneš věřit.

Kate teď stojí za mnou - musela se už vrátit od televize - a zlehka mě hladí po vlasech.

„Opravdu je tady, Ano,“ upokojuje mě tiše.

„Teď bych rád pozdravil svou dívku," omlouvá se Christian rodičům. Oba s úsměvem kývnou a ustupují mu z cesty.

A pak už kráčí mým směrem, šedé oči má hřejivé, i když jsou znavené a ještě pořád udivené.

Někde hluboko v sobě vydoluju sílu se vrávoravě postavit na nohy a zavrtat se do jeho otevřené náruče.

„Christiane!" zaštkám.

„Šš," tiší mě a tiskne k sobě, tvář zabořenou do mých vlasů a zhluboka v nich vdechuje. Zvedám k němu ubrečený obličej a on mě až příliš krátce políbí.

„Ahoj," vydechne.

„Ahoj," odpovídám šeptem. Hrozně mě škrábe v krku.

„Snad jsem ti nechyběl?"

„Tak trochu."

Uculí se. „To vidím." Jemným dotykem ruky mi stírá slzy, které se mi odmítají přestat řinout po tvářích.

„Myslela jsem… myslela jsem…" dostávám ze sebe.

„Já vím. No tak… už jsem tady. Je mi to líto. Později," zamumlá a znovu mě letmo políbí.

„Jsi celý?" Vyvlékám se mu z náručí a zkusmo mu pokládám ruce na hruď, paže, boky - jenom abych toho hřejivého, živoucího,
smyslného muže cítila pod prsty, abych se ujistila, že skutečně si přímo tady, přede mnou. Je zpátky. Drží, ani se nehne. Jen mě konsternovaně sleduje.

„Jsem v pořádku. Už nikam nejdu.“

„Ach, díkybohu." Chytám se ho kolem pasu a on mě ještě jednou svírá v objetí. „Nemáš hlad? Nepotřebuješ se něčeho napít?"

„To bych rád.“

Snažím se poodstoupit, abych mu něco sehnala, ale on mě m pouští. Stahuje si mě zpátky pod jednu paži a druhou napřahuje směrem k Josému.

„Pane Greyi,“ zdraví ho José spořádaně.

Christian si odfrkne. „Christiane, prosím," opravuje ho.

„Christiane, vítej zpátky. Jsem rád, že jsi v pohodě, a… ehm díky za nocleh."

„Žádný problém." Christian si ho měří lehce přimhouřenými očima, ale je z toho vyrušen paní Jonesovou, která se náhle zjevu je po jeho boku. Teprve teď si uvědomuju, že není tak nažehlený jako obvykle. Předtím jsem si toho vůbec nevšimla. Má rozpuštěn, vlasy a na sobě pohodlné šedé legíny a velké šedé tričko, na jeho přední straně se skví nápis *WSU Cougars*. Vypadá o pěkných pár let mladší.

„Mohu vám něco nabídnout, pane Greyi?" Otírá si oči kapesníkem. Christian se na ni vlídně usměje.

„Dal bych si pivo, Gail - Budvar. A něco k zakousnutí."

„Já ti to obstarám," vyhrknu. Chtěla bych pro něj něco udělat.

„Ne. Nechoď pryč," žádá mírně a utahuje kolem mě paži. Přidávají se k nám členové jeho rodiny a taky Ethan s kal<

S Ethanem si podává ruku a Kate dává rychlou pusu na tvář. Paul

Jonesová se vrací s láhví piva a sklenicí. Christian si bere láhev, ale na nabízenou sklenici zavrtí hlavou. Gail ji s úsměvem odnáší do kuchyně.

„Překvapuje mě, že nechceš něco silnějšího," poznamen ává Elliot. „Tak co se ti kruci stalo? Znám to až od chvíle, co mi táta volal, že se čopr pohřešuje."

„Elliote!" napomíná ho Grace.

„Vrtulník," opravuje ho výhružně Christian. Elliot se zazubí, předpokládám, že se jedná o nějaký rodinný vtip.

„Pojďte se posadit, všechno vám řeknu." Christian mě vede ke gauči a všichni si sedáme. Zraky všech teď spočívají na Christianovi. Ten se dlouze napije piva, všimne si Taylora, který postává na prahu pokoje, a kývne na něj. Taylor mu to oplácí.

„Vaše dcera?"

„Už je jí fajn. Planý poplach, pane."

„To je dobře," usměje se Christian.

Dcera? Co se dělo s Taylorovou dcerou?

„Těší mě, že jste zpátky, pane. Bude to vše?"

„Ještě musíme vyzvednout vrtulník."

Taylor přitaká. „Hned? Nebo to bude stačit až ráno?"

„Až ráno, řekl bych."

„Výborně, pane Greyi. Něco dalšího, pane?"

Christian zavrtí hlavou a pozvedne jeho směrem láhev. Taylor ho obdaří jedním ze svých zřídkavých úsměvů - mám dojem, že se usmívá ještě vzácněji než Christian - a odchází, pravděpodobně do své kanceláře nebo nahoru do svého pokoje.

„Tak co se stalo, Christiane?" dožaduje se Carrick.

A tak se Christian pouští do vyprávění. Jeho nejbližší spolupra covnice Ros a on letěli v Charlie Tango na Washingtonskou státní

do Vancouveru, aby tam vyřešili nějaké potíže s grantem. Sotva ho stíhám sledovat, jsem jako v mrákotách. Jenom ho držím za ruku a zírám na jeho pečlivě udržované nehty, na jeho dlouhé prsty, na vrásky na jeho kloubcích, na náramkové hodinky - Omeny se třemi malými ciferníčky. Jak vypráví dál, prohlížím si jeho překrásný profil.

„Ros ještě nikdy neviděla horu Svaté Heleny, takže jsme to po cestě zpátky, na oslavu, vzali kolem ní. Zaslechl jsem, že minulý týden zrušili dočasná letová omezení, tak jsem se tam taky byl podívat. No, nakonec to bylo naše štěstí. Letěli jsme totiž nízko, možná tak šedesát metrů nad zemí, když začal kontrolní panel blikat. Hořel nám ocas - neměl jsem jinou možnost než všechno povypínat a přistát." Při té vzpomínce zakroutí hlavou. „Posadil jsem to u Silver Lake, dostal Ros ven a nějak to zvládnul uhasit."

„Takže oheň? Na obou motorech?" děsí se Carrick.

„Jo."

„Sakra! A já měl za to, že…"

„Já vím," skáče mu do řeči Christian. „Byla hrozná klika, *že* jsme byli tak nízko," zamumlá. Až se zachvěju. Pouští mou ruku a bere mě kolem ramen.

„Je ti zima?" ptá se. Zavrtím hlavou.

„Jak se ti podařilo uhasit oheň?" zajímá se Kate s instinkty Carly Bernsteinové v pozoru.

Ježiši, ta někdy zní tak stroze.

„Hasicím přístrojem přece. Musíme je mít na palubě - ze zákona," odbude ji Christian.

Hlavou mi probleskne věta, kterou pronesl teď nedávno. *„Každý den děkuju Boží prozřetelnosti, že jsi na to interview přišla ty a n< Katherine Kavanaghová.* “

„A proč jsi nezavolal, nebo nepoužil vysílačku?" diví se Grace.

Christian zakroutí hlavou. „S vypnutou elektronikou jsme žádnou neměli. A kvůli hrozbě požáru jsem nechtěl riskovat a znovu to zapínat. Na BlackBerry mi ještě fungovala GPSka, tak jsem byl schopný nás dovést k nejbližší silnici. Trmáceli jsme se k ní hodiny. Ros měla podpatky." Nesouhlasně se ušklíbne. „Neměli jsme signál. V Giffordu není pokrytí. Rosina baterie dodělala jako první. Moje se vybila cestou."

U všech svátých. Strachy doslova čepením a Christian si mě vysazuje na klín.

„A jak jste se teda dostali zpátky do Seattlu?" domáhá se vysvětlení Grace a nepatrně přitom zamžiká, nepochybně díky pohledu na nás dva. Samozřejmě rudnu.

„Stopovali jsme a dali dohromady naše finance. Vybrali jsme mezi sebou šest set dolarů a chtěli někoho uplatit, aby nás svezl, ale zastavil nám řidič jednoho náklaďáku a nabídnul se, že nás vezme až domů. Peníze
odmítl, a dokonce se s námi podělil o oběd." Nevěřícně nad tím zatřepe hlavou. „Jenže to trvalo celou věčnost. Neměl ani mobil - zvláštní, ale je to tak. Nenapadlo mě, že…“ zaráží se a zatéká pohledem po své rodině.

„Že bychom se mohli strachovat?" uchechtne se hystericky Gra ce.

„Christiane!" houkne na něj. „Mohli jsme se tu zbláznit!"

„Stala se z tebe událost dne, brácha."

Christian převrátí oči. „Jo, to mi došlo v okamžiku, kdy jsem dora zil na tenhle večírek, a při pohledu na tu bandu fotografů ven ku. Mami, je mi to líto - měl jsem mu říct, aby zastavil, a zavolat. Jenže já už chtěl být doma." Koutkem oka střelí po Josém.

Aha, tak proto. Spěchal kvůli tomu, že tu spí José. Zamračím se. Ježkovy zraky - všechno to strachování.

Grace zavrtí hlavou. „Jsem ráda, že ses vrátil celý, zlato."

Začínám se uvolňovat, opírám si hlavu o Christianovu hruď. Voní čerstvým vzduchem, čistým potem, sprchovým gelem a sám sebou. Ta nejvítanější kombinace na celém světě. Po tvářích se ml znovu začínají koulet slzy, slzy vděku.

„Oba motory?" žasne opět Carrick a zatváří se skepticky.

„Kdo by to řekl, co?“ pokrčí Christian rameny a konejšivě ml přejíždí dlaní po zádech.

„Hej,“ zašeptá. Vkládá mi prsty pod bradu a zvedá mi hlavu. „Už přestaň brečet."

Otírám si nos do hřbetu ruky - to jsem ale za dámu. „A ty přestaň mizet," popotáhnu a jemu zacukají koutky.

„Selhání elektroniky… trochu divné, ne?" naznačuje zase Carrick.

„Jo, to mě taky napadlo, tati. Ale teď bych šel radši do postele a přemýšlení o tom, co se stalo, si nechal na zítra."

„Informoval už někdo média, že se *ten* Christian Grey našel živý a zdravý?" ozývá se Kate.

„Samozřejmě. To vyřeší Andrea a moji lidi z PR. Ros jí volala hned, jak jsem ji dovezl domů."

„Byla to Andrea, kdo mi volal, že žiješ," usměje se Carrick.

„Budu ji muset nějak odměnit. Na práci už je opravdu dost pozdě," poznamená Christian.

„Myslím, že tohle je znamení, dámy a pánové, že můj drahý bratříček potřebuje svou dávku spánku pro krásu," uchechtne se významně Elliot a Christian se na něj zašklebí.

„Cary, můj syn je v bezpečí. Už mě můžeš vzít domů."

Cary? Grace s láskou popatří na svého muže.

„Přesně tak. Myslím, že trocha spánku by nám neuškodila," souhlasí s ní Carrick s úsměvem.

„Tak tu přespěte," nabízí Christian.

„Ne, zlato, já chci domů. Teď, když vím, že jsi v pořádku."

Christian mě neochotně přesouvá na gauč a vstává. Grace ho ještě jednou objímá, tiskne obličej k jeho hrudi a zavírá oči, celá blažená. Christian si ji balí do náruče.

„Měla jsem takový strach, miláčku," šeptá Grace.

„Jsem v pohodě, mami."

Zatímco ji drží, ona se zaklání a bedlivě si ho prohlíží.

„Myslím, že jsi," pronáší pomalu. Pak po mně střelí koutkem oka a pousměje se. Vnímám, jak se mi hrne krev do tváří.

Vyprovázíme Carricka a Grace do haly a já slyším, jak se za mnou Mia s Ethanem o něčem horlivým šeptem dohadují, jenže jim nerozumím.

Mia se na Ethana ostýchavě culí a on na ni zírá s otevřenou pu sou a vrtí hlavou. Najednou si Mia zakládá ruce na prsou a prudce se od něj odvrací. On si rukou promne čelo, očividně

frustrovaný.

„Mami, tati - počkejte na mě," volá Mia rozmrzele. Možná bude stejně náladová jako její bratr.

Kate mě pevně objímá. „Koukám, že se tady děly věci, zatímco jsem se na Barbadosu oddávala blažené nevědomosti. Je *tak trochu* vidět, že jste do sebe s Christianem blázni. Jsem moc ráda, že je v pořádku. Nejen kvůli němu, Ano - hlavně kvůli tobě."

„Děkuju, Kate," vydechnu.

„Jo. Kdo by si pomyslel, že najdeme lásku ve stejnou dobu." Za - kření se. Páni, ona to přiznala.

„A navíc bratry!" uchichtnu se.

„Možná skončíme jako švagrové," zavtipkuje.

Čepením, ale hned se opanuju, protože Kate o krok ustupuje, aby mě oskenovala tím svým pohledem *něco-přede-mnou-tajíš-Steeleová*. Rudnu. Sakra, měla bych jí říct, že mě Christian požádal o ruku?

„No tak, bejby," popohání ji Elliot od výtahu.

„Promluvíme si zítra, Ano. Už musíš být vyčerpaná."

Dostávám prozatímní milost. „Jasně. Vždyť ty taky, Kate - dneska jsi urazila pěkný kus cesty."

Ještě jednou se do sebe zaklesneme a pak už oba s Elliotem následují Greyovy do výtahu. Ethan se loučí s Christianem podáním ruky a mě krátce svírá v náručí. Všímám si, že vypadá nějak rozrušeně, ale to už přistupuje k ostatním do výtahu a dveře se zavírají.

Když vycházíme z haly, narážíme na Josého, který postává v chodbě.

„Heleď te. Já už zalezu… a vás dva nechám o samotě," oznamuje nám. Opět mě polévá horko. Ježkovy oči, proč je to tak trapné?

„Víš, kam máš jít?" ptá se ho Christian. José přikývne.

„Jo, ehm… hospodyně mi…"

„Paní Jonesová," napovídám mu.

„Jasně, paní Jonesová mi to už předtím ukázala. Celkem slušný bydlení, Christiane."

„Děkuju," přijímá Christian zdvořile a přistupuje ke mně, aby mi dal ruku kolem ramen. Naklání se a tiskne mi polibek do vlasů.

„Jdu se nacpat čímkoliv, co přede mě paní Jonesová postaví. Dobrou noc, José," loučí se a uvolněně kráčí do obýváku a mě s Jo - sém nechává stát u jeho vstupu.

No pane jo! Nechal mě o samotě s Josém.

„Tak, dobrou." José najednou působí nějak rozpačitě.

„Dobrou noc, José, a díky, že jsi tu zůstal."

„Jasně, Ano. Kdykoli se ten tvůj bohatej borec ztratí - budu tady.“

„José!“ zpražím ho.

„Dělám si srandu. Tak se nezlob. Ráno musím vypadnout brzo - zase se někdy uvidíme, že jo? Chybělas mi, víš?“

„Určitě, José. Doufám, že to bude brzy. A promiň, že se ten dnešek tak… podělal," ušklíbnu se omluvně.

„Správně,“ zazubí se. „Podělal." Bere si mě do náručí. „A teď vážně, Ano, jsem rád, že jsi šťastná, ale pořád jsem tady, kdybys mě potřebovala."

Zvedám k němu pohled. „Děkuju."

Věnuje mi smutný, sladkobolný úsměv a zamíří nahoru.

Vracím se do obýváku. Christian stojí vedle pohovky a s neči telným výrazem v obličeji mě sleduje. Konečně sami… a jenom na sebe koukáme.

„Pořád je v tom až po uši, víš to?“ zamručí.

„Jakpak jste to poznal, pane Greyi?"

„Rozeznám symptomy, slečno Steeleová. Řekl bych, že mne su žují ty samé."

„Myslela jsem, že už tě nikdy neuvidím," vymáčknu ze sebe. Tak - a je to venku. Všechny mé obavy, teď už rozptýlené, úhledně zabalené v jedné krátké větě.

„Nebylo to tak zlé, jak se zdá."

Sbírám jeho sako a boty z podlahy, na kterou předtím dopadly, a vydávám se jeho směrem.

„Já to vezmu," zašeptá a natahuje se pro sako.

Dívá se na mě, jako bych byla smyslem jeho bytí, celkem určitě tím odráží můj vlastní výraz. *On je tady, opravdu tady.* Prudce si mě strhává do náruče, celou mě do ní balí.

„Christiane," zajíknu se a z očí mi znovu vyhrknou slzy.

„Ššš," konejší mě a líbá do vlasů. „Víš… těch pár sekund čil< hrůzy, než jsem přistál, jsem nemyslel na nic jiného než na tebe. Jsi můj talisman, Ano."

„Už jsem myslela, že jsem tě ztratila," vydechnu. Stojíme a tiskneme se k sobě, obnovujeme naše spojení, vzájemně se tišíme A jak kolem něj svírám paže, zjišťuju, že ještě pořád držím jeho boty. S hlasitým bouchnutím je pouštím na podlahu.

„Půjdeš se se mnou osprchovat?" zabrouká.

„Dobře." Zvedám k němu oči. Nechce se mi ho pouštět. Podkládá mi prsty pod bradu a zvedá mi ji.

„Vida, dokonce i uplakaná jsi krásná, Ano Steeleová." Sklání se pro drobný polibek. „A máš tak měkké rty." Znovu mě políbí a tentokrát ten polibek prohlubuje.

Bože… a když si pomyslím, že jsem ho mohla ztratit… Nepřestávám myslet na to, co bylo, a odevzdávám se tomu, co je.

„Potřebuju odložit to sako," říká tiše.

„Tak ho zahoď," mumlám mu do rtů.

„To nejde."

Zakláním se a vrhám na něj nechápavý pohled.

Usměje se. „Kvůli tomuhle." Z vnitřní náprsní kapsy vyndává tu malou krabičku, kterou jsem mu dala, tu s mým dárkem. Přehazuje sako přes opěrku gauče a krabičku pokládá navrch.

A máš tady tu příležitost, Ano, upozorňuje mě podvědomí. No, už je po půlnoci, takže, technicky vzato, má Christian narozeniny.

„Otevři to," špitnu a mé srdce se dává do cvalu.

„Doufal jsem, že to řekneš," prohodí. „Tahle věc mě dohánělа k šílenství."

Šibalsky se na něj culím. Bože, mám z toho málem závrať. Obdaruje mě tím svým plachým úsměvem a já tajů, zapomínám

i na bušící srdce, vychutnávám si jeho radostný a zároveň fascino vaný výraz. Hbitými dlouhými prsty rozbaluje a otevírá krabičku. Vraští obočí, když z ní loví malý obdélníkový plastový přívěšek na klíče, na kterém je obrázek sestavený z malinkatých pixelů, které se na světle rozsvěcí a zase zháší. Vypadá to jako taková malá LED obrazovka. Je na ní znázorněné panorama Seattlu s ústředním motivem Space Needle a slovem *SEATTLE* vyvedeným

velkoryse a blyštivě napříč celým výjevem.

Chvíli to zkoumá a pak se na mě zmateně zadívá, jeho pěkné čelo přitom pokazí malá vráska.

„Otoč to," hlesnu a zadržím dech.

Udělá to a jeho oči vystřelí zpátky k těm mým, vytřeštěné a oživlé úžasem a radostí. Rty se mu v nevíře lehce rozevírají.

Na zadní straně přívěšku se třpytivě skví slovo *ano*.

„Všechno nejlepší k narozeninám," zašeptám.

-

Kapitola *20*

„Ty si mě vezmeš?" vydechne nevěřícně.

Nervózně přikývnu. Červenám se a jsem rozrušená a moc nerozumím jeho reakci - reakci muže, o kterém jsem si myslela, že jsem ho ztratila. Jak to, že pořád nechápe, jak moc ho miluju?

„Řekni to," nařizuje mi tiše a opře do mě svůj žhavý intenzivní pohled.

„Ano, vezmu si tě."

S prudkým nádechem se nečekaně pohne a strhává si mě do náruče. Zatočí se se mnou, jako by to ani nebyl on. Směje se, tak mladistvě a bezstarostně, vyzařuje z něj radostné nadšení. Pevně se ho chytám za nadloktí a cítím, jak se mu pod mými prsty napínají svaly. Jsem polapená jeho nakažlivým smíchem, poblázněná a zmatená dívka, naprosto nezvratně okouzlená nádherným mužem. Staví mě na nohy a líbá. A to poctivě. V dlaních svírá můj obličej, jeho jazyk je neoblomný, velmi rozhodný… vášnivý.

„Ach, Ano," vzdychá mi mezi rty a mě se naplno zmocňuje zá vratná radost. On mě miluje, tím jsem si absolutně jistá. Znovu se nechávám pohltit tím, jak chutná tento delikátní muž, o kterém

jsem si myslela, že ho už nikdy nespatřím. Jeho vytržení je do očí bijící - pohled mu září, má ten svůj mladistvý úsměv - a jeho úleva, ta je skoro hmatatelná.

„Už jsem myslela, že jsem o tebe přišla," vypravím ze sebe, ještě pořád zmámená a zadýchaná po jeho polibku.

„Bejby, myslím, že by bylo potřeba víc než jednu porouchanou stopětatřicítku, abych se k tobě nevrátil."

„Stopětatřicítku?"

„Charlie Tango. Je to Eurocopter 135, nejbezpečnější ve své třídě." Po tváři mu přelétá nějaká neidentifikovatelná temná emoce, až se nad tím pozastavuju. Co přede mnou tají? Ale dřív než se ho stačím zeptat, se zaráží a zpříma se na mě zadívá. Lehce se přitom mračí a já mám na chvíli dojem, že se mi o tom chystá říct. Pomrkávám a dívám se do jeho zkoumavých šedých očí.

„Tak počkat. Tys mi to dala ještě předtím, než jsme šli za Flyn nem," přemítá a pozvedá přívěšek. Vypadá přitom téměř zděšeně.

A jéje, už si to uvědomil. Zvolna kývnu a udržuju si u toho do konale kamenný výraz.

Otevírá pusu dokořán.

Omluvně krčím rameny. „Chtěla jsem, abys věděl, že ať už mi Flynn řekne cokoliv, pro mě se nic nezmění." Nevěřícně zakmitá víčky. „Chceš říct, že celý včerejší večer, když jsem z tebe mámil odpověď, už jsem ji dávno měl?" hrozí se.

Znovu kývnu a zoufale se snažím odhadnout, jak zareaguje. Jen na mě užasle zírá, ale pak přimhouří oči a zkroutí rty v ironickém úšklebku.

„Všechna ta nejistota," zašeptá zlověstně. Zazubím se na něj a opět pokrčím rameny. „Ale ne, nehrajte si tady na neviňátko,

slečno Steeleová. Právě teď bych tě nejradši…“ Hrábne si rukou do vlasů, zavrtí hlavou a radši mění téma.

„Nemůžu uvěřit, že jsi mě nechala takhle tápat.“ Jeho šepot je protkaný nevírou. Ale pak se jeho výraz začíná pomalu měnit, v očích se mu uličnicky zablýskne a koutky se mu vytahují do hříšného úsměvu.

U všech svátých. Cítím, jak se mě zmocňuje rozechvění. Na co asi myslí?

„Mám dojem, že tohle zasluhuje odplatu, slečno Steeleová," ucedí tiše.

Odplatu?! A sakra! Vím, že to na mě jenom zkouší - navzdory tomu činím obezřetný krok vzad.

Zakření se. „To má být výzva?" ptá se. „Stejně tě chytím." To už z jeho očí sálá čirá intenzita. „Navíc si koušeš ret," dodává výhrůžně.

Jako na povel se ve mně všechno svírá. Můj budoucí manžel si chce hrát. Ustupuju o další krok a dávám se na útěk, jenže daleko nedoběhnu. Christian po mně hrábne a jedním nenuceným pohybem - zatímco já pištím nadšením, překvapením a zároveň úlekem - si mě přehazuje přes rameno a unáší směrem k hale.

„Christiane!" syčím, vědoma si toho, že je José nahoře - i když pochybuju, že by nás mohl slyšet. Stabilizuju se tím, že se zapírám o Christianova bedra, a potom, v náhlém záchvatu statečnosti, ho plácnu přes zadek. Okamžitě mi to vrací.

„Au!" vyjeknu.

„Jde se do sprchy," ohlašuje triumfálně.

„Dej mě dolů!" marně se snažím znít nesouhlasně. Bojuju, ale zbytečně, rukou mě pevně svírá kolem stehen. Z nějakého záhadného důvodu se nedokážu přestat hihňat.

„Jak moc ráda máš ty boty?“ ptá se rozverně, když otevírá dveře do koupelny.

„Dávám přednost tomu, když se dotýkají země!“ pokouším se na něj zaprskat, ale nejspíš nezním příliš věrohodně, když se u toho směju.

„Vaše přání je mi rozkazem, slečno Steeleová." Aniž by mě postavil na zem, stahuje mi je a nechává je hlučně dopadnout dolů na dlaždice. Zastavuje u toaletního stolku a vyprazdňuje si kapsy - vybitý BlackBerry, klíče, peněženka, přívěšek na klíče. Z tohoto úhlu si můžu jen

představovat, jak vlastně v zrcadle vypadám. Když je s tím hotov, přechází přímo k nadměrně prostornému sprchovému koutu.

„Christiane!" houknu na něj - už je mi jasné, co se chystá udělat.

Pouští vodu na plné pecky. *Ježiši!* Proud ledové vody mi dopadá přímo na zadek a já zaječím - ale hned sklapnu, protože si uvědomím, že je nad námi José. Je to studené a já jsem navíc oblečená, chladná voda mi stéká po šatech a vsakuje se do nich, a taky do kalhotek a do podprsenky. Všechno je rázem promočené a já se nedokážu přestat hihňat. Voda se po malu zahřívá

„Ne!" pištím. „Pusť mě!" Znovu ho plácnu, tentokrát silněji, a on mě pouští, nechává si mě sklouznout po teď už promočeném těle. Bílou košili má přilepenou na prsa, kalhoty úplně prosáklé. Já sama už jsem skrz naskrz, celá červená, rozjařená a zadýchaná. A on se na mě směje a vypadá přitom tak… tak neuvěřitelně sexy.

Najednou zvážní, oči se mu rozjasňují. Znovu mi bere obličej do dlaní a přitahuje si ho ke rtům. Jeho polibek je něžný, milující a procítěný. Už ani nevnímám, že stojím oblečená a úplně promočená v Christianově sprše. Jsme jen my dva pod kaskádami padající vody. Vrátil se, je v pořádku, je můj.

Mé ruce se o své vlastní vůli vydávají vstříc jeho košili, která teď obepíná každou konturu a šlachu na jeho hrudi. Dokonce jo vidět, jak se mu pod ní stáčí chloupky. Škubnutím mu ji vytahuju z kalhot. Vzdychne, jeho ústa ale zůstávají pevně spojená s mými. Rozepínám mu knoflíčky a on sahá dozadu na zip mých šatů a zvolna táhne jezdce dolů. Jeho rty jsou teď naléhavější a vyzývávější, jazykem proniká mezi ty mé. A mé tělo na to zareaguje výbuchem touhy. Zarvu mu za košili tak silně, až se její knoflíčky trhají a s cinkotem rozlétají po celé sprše. Stahuju mu ji z ramen a dolů po pažích, tisknu ho ke stěně sprchy a mařím tak jeho vlastní sna hu dostat oblečení ze mě. „Manžety," připomíná mi nakřáplé a zvedá ke mně zápěstí, z nichž mu visí prosáklé rukávy.

Nejistými prsty je jednu po druhé rozepínám a nechávám zlaté knoflíčky, které je spínaly, bez ladu a skladu padnout na kachlíky na dně sprchy, stejně jako košili. Upřeně mě sleduje skrz provazy padající vody, jeho pohled je plný vášně, smyslný a hřejivý, tak jako voda kolem nás. Natahuju ruce k zapínání jeho kalhot, jenže on zavrtí hlavou, nečekaně mě chytá za ramena a otáčí, takže stojím zád y k němu. Dotahuje mi zip až dolů, pak mi uhlazuje mokré vlasy stranou z krku a přejíždí jazykem po celé mé šíji až k hranici vlasů a cestou zpátky mě líbá a jemně saje.

Zasténám a on mi velmi pomalu sundává šaty z ramen, svléká mi je dolů přes prsa a rty mě jemně laská za uchem. Rozepíná mi podprsenku, stahuje mi ji z ramen a odhaluje mě. Ovíjí kolem mě ruce a bere mi prsa do dlaní, do ucha mi spokojeně vrní:

„Taková nádhera."

A teď jsou pro změnu moje paže uvězněné v podprsence a ša tech, které mi visí z boků. Ještě pořád je mám chycené v rukávech, ale ruce mám volné. Pootáčím hlavu, abych poskytla Christianovi

snadnější přístup ke krku, vypínám prsa do jeho čarovných dlaní. Rukama sahám za sebe a s povděkem zaznamenávám, jak prudce vtahuje vzduch do plic, když se mé pátravě prsty doberou svého cíle. Tiskne se do lačné náruče mých dlaní. Kruci, proč jen mě nenechal, abych mu ty kalhoty sundala?

Tahá mě za bradavky, a jak se pod jeho zkušenými doteky po stupně zpevňují a protahují, všechny myšlenky na nějaké překážející kalhoty se mi vykouří z hlavy. Rozkoš, ostrá a prostopášná, se mi zapichuje do slabin. Se zakňouráním si o něj zapírám hlavu.

„Jo," vydechne a znovu mě otáčí, aby si ještě jednou podma nil má ústa. A pak už mě zbavuje šatů, podprsenky i kalhotek. To všechno se přidružuje k jeho košili navrchu promáčené hromádky na dně sprchového koutu.

Teď už volnýma rukama sahám vedle nás po lahvičce. Když si uvědomí, co se chystám udělat, znehybní. Dívám se mu zpříma do očí a mačkám si do dlaně trochu úžasně voňavého sprchového gelu, potom ji zvedám před jeho hruď. Čekám na odpověď na svou nevyslovenou otázku. Se široce rozevřenýma očima mi pak dává souhlas sotva patrným přikývnutím.

Zlehýnka mu přikládám ruku doprostřed hrudníku a začínám mu roztírat mýdlo po kůži. Hruď se mu zvedá přerývanými nádechy, jinak ale stojí velmi klidně. Po chvíli mě chytá za boky, ale nesnaží se mě od sebe odtlačit. Pozorně mě sleduje, jeho pohled je spíš soustředěný než vystrašený, jen se mu pootevírají ústa, jak se mu zrychlu je dech.

„Zvládáš to?" zašeptám.

„Jo." Málem se při té krátké udýchané odpovědi zajíkne. Vybavuju si, kolikrát už jsme spolu byli ve sprše, jen vzpomínka na tu v hotelu Olympic má hořkosladkou příchuť. Každopádně, teď už se

ho dotýkat smím. Omývám ho jemným kroužením - svého muže přesouvám se do podpaží, pak dolů přes žebra až na jeho ploché pevné břicho, a pak ještě níž, směrem ke stezce chloupků mizících za pasem kalhot.

„Teď já," navrhuje a sahá pro šampon. Oba nás vyvádí z dosahu proudící vody a trochu mi ho mačká na temeno hlavy.

Nejspíš mi tím naznačuje, abych ho přestala mýt, a tak si strkám palce za lem jeho kalhot. Vtírá mi šampon do vlasů, jeho pevné dlouhé prsty mi masírují pokožku hlavy. Spokojeně předu a zavírám oči, odevzdávám se těm nebeským pocitům. Po celovečerním stresu je tohle přesně to, co jsem potřebovala.

Slyším jeho tichý smích, a tak maličko pootevřu jedno oko a přistihnu ho, jak se na mě usmívá. „Líbí?"

„Hmm…"

„Mně taky," řekne a sehne se, aby mě políbil na čelo. Rukama mezitím pokračuje v té skvělé a poctivé masáži mé hlavy.

„Otoč se," vyzývá mě autoritativně a já poslechnu. Jeho prsty dál zvolna pracují v mých vlasech, očišťují, uzdravují, milují mé už jen tím, co dělají. Je to blaho… Přidává ještě trochu šamponu a jemně mi ho v tírá po celé délce vlasů. Když je hotov, vtahuje mě zpátky pod vodu.

„Zakloň hlavu," nařizuje mi tiše.

Vyhovím mu a on mi pečlivě vymývá pěnu z vlasů. Jakmile je všechna pryč, otáčím se k němu čelem a sahám rovnou po jeho kalhotách.

„Chci tě umýt celého," zašeptám.

Věnuje mi poloviční úsměv a zvedá ruce v gestu, které nazna čuje: jsem celý jen tvůj, bejby. Šťastně se na něj usměju - jako by mi připravil Vánoce. Se zipem dělám krátký proces a vmžiku už se

jeho kalhoty i boxerky druží s ostatním oblečením na zemi. Zvedám se a natahuju pro sprchový gel a přírodní mycí houbu.

„Zdá se, že mě vidíte rád," věcně zhodnotím zjevný fakt.

„Vás vždycky vidím rád, slečno Steeleová," culí se samolibě.

Namydlenou houbou opakuju celou pouť přes jeho prsa. Teď je mnohem víc uvolněný - možná proto, že se ho ve skutečnosti nedotýkám. Zvolna postupuju na dolů, napříč jeho břichem a ještě níž, podél té úzké tmavé pěšinky až k hustším chloupkům v jeho klíně. A pak vzhůru, po celé té vztyčené délce.

Letmo se na něj podívám. Zpod přivřených víček na mě upírá ztěžklý pohled plný smyslného chtíče. *Hmm… tenhle pohled mám ráda.* Pouštím houbu a beru ho do dlaní, pevně ho v nich svírám. Zavírá oči, se zakloněnou hlavou zasténá a propíná boky mým směrem.

Ach ano! Tohle je *tak* vzrušující. Má vnitřní bohyně se právě vynořila odněkud z kouta - kolébala se v něm a kvílela celý předchozí večer. A, dokonce si vzala svou jasně rudou rtěnku.

Znenadání se Christianův žhnoucí pohled zapíchne do mého. Na něco si vzpomněl.

„Je sobota," vydechne a v očích mu zaplane chlípný úžas. Popadá mě za boky, přiráží k sobě a barbarsky si nárokuje mé rty.

No pane jo - měníme tempo!

Jednou rukou mi sjíždí dolů po mokrém těle a přesouvá ji do předu do mého klína, prsty jej zkoumá a dráždí. A jeho ústa jsou neúpros ná, sotva popadám dech. Druhou ruku má zaťatou v mých mokrých vlasech, přidržuje si mě na místě, zatímco já čelím plné síle jeho vášně utržené ze řetězu. Ani se nenaděju a pohybuje prsty uvnitř mě.

„Ách," uniká mi ze rtů.

„Jo," vzdychne a zvedá mě. Rukama mě chytá za horní část stehen.

„Dej si nohy kolem mě, bejby." Objímám ho jimi a pažemi ho pevně svírám kolem krku. Zapírá

mě zády o stěnu sprchy a na oka mžik ustává v pohybu, jen se na mě dívá.

„Oči dokořán," dožaduje se. „Chci tě vidět."

Párkrát zamrkám, srdce mi duní jako zvon, horká krev mi těžce pulsuje v žilách. Pohlcuje mě touha, hmatatelná a nespoutaná.

A pak do mě proniká, velmi pomalu mě naplňuje, přivlastňuje si mě, tělo na tělo. Přitisknu se k němu ještě víc a hlasitě zasténám. Jakmile je celý uvnitř, znovu se přestává hýbat, ve tváři se mu usídluje napjatý a umanutý výraz.

„Jsi moje, Anastasie," zašeptá horoucně.

„Navždycky."

Vítězoslavně se usměje a přitom se pohne, až z toho zalapám po dechu.

„A teď to dáme vědět všem, že jsi řekla ano," prohlašuje posvátně a sklání se, aby svými rty znovu ukořistil mé. Začíná se hýbat, pomalu a *tak* procítěně. Zavírám oči a zakláním hlavu, propínám tělo do luku. Vědomě se podřizuju jeho vůli, stávám se otrokem jeho podmanivého pozvolného rytmu.

Zuby jemně škrábe a tiskne mou čelist, bradu a krk a zvyšuje tempo, žene mě kupředu, vzhůru - vysoko nad zemský povrch, pryč z téhle deštivé sprchy, pryč od té celovečerní mrazivé hrůzy. Jsme jenom já a můj muž, pohybujeme se ve vzájemné souhře, jako jedno tělo. Každý z nás je dočista pohlcený tím druhým, i naše vzdechy a steny se navzájem prolínají. Poddávám se tomu úžasnému pocitu z jeho nadvlády, mé tělo pod ní vzkvétá a zpívá.

Mohla jsem ho ztratit… a přitom ho miluju… Miluju ho tak moc, že mě náhle přemáhá síla lásky, kterou k němu cítím, i hloub

ka mého odevzdání. Strávím zbytek svého života tím, že ho budu milovat. A právě s tou nádhernou myšlenkou se mu sypu pod rukama - v očistném, léčivém, vyčerpávajícím orgasmu. Prožívám ho s jeho jménem na rtech a slzami na tvářích.

On taky vrcholí, přímo ve mně, a s obličejem vtisknutým do mého krku pak klesá na zem. A zatímco se přes nás valí proudy teplé vody a všechno z nás smývají, pevně mě objímá, líbá na tváře a sbírá z nich ty slzy.

„Mám scvrklé prsty,“ stěžuju si, ještě zmámeně a znaveně, opřená

o jeho hruď. Zvedá si mou ruku ke rtům a ty pak postupně přikládá ke každému mému prstu.

„Opravdu bychom už měli jít odsud.“

„Je mi tu příjemně." Sedím mu mezi nohama a on si mě k sobě tiskne. Nechce se mi hýbat.

Christian něco souhlasně zamručí. Jenže najednou se mě zmocňuje šílená, skoro smrtelná únava. Tolik se toho za poslední týden přihodilo - klidně by to vydalo na celoživotní drama - a teď se budu dokonce vdávat. V hrdle mi zabublá nevěřícné uchechtnutí.

„Něco vám snad přijde k smíchu, slečno Steeleová?" vyzvídá láskyplně.

„To ten náročný týden.“

Taky se uchechtne. „Ten ale byl, co?

„Děkuju Bohu na nebesích, že jste zpátky a celý, pane Greyi,“ šeptám, znenadání zpátky nohama na zemi - to když si uvědomím, co všechno se mohlo stát. Cítím, jak tuhne, a tak okamžitě lituju, že jsem mu to připomínala.

„Měl jsem strach," přiznává k mému nemalému překvapení.

„Myslíš… předtím?"

Kývne a vypadá přitom až moc vážně.

No, do háje. „Takže jsi to schválně zlehčoval, abys uklidnil rodinu?"

„Jo. Byl jsem až moc nízko na to, aby s tím šlo přistát. Ale nějakým zázrakem jsem to dokázal."

Kruci. Můj pohled vylétá k jeho očím, jeho výraz působí i skrz tu vodu, co kolem nás padá, znepokojivě. „Jak moc zlé to doopravdy bylo?“

Soustředěně mě sleduje. „Moc,“ hlesne a odmlčí se. „Na pár šílených sekund jsem byl přesvědčený, že už tě nikdy neuvidím."

Pevně ho obejmu. „Už si nedokážu život bez tebe představit, Christiane. To, co k tobě cítím, mě až děsí.“

„Jsem na tom stejně," vydechne. „Ty jsi teď celý můj život. Šíleně tě miluju." Utahuje kolem mě paže a tiskne mi obličej do vlasů. „Nikdy tě nenechám odejít."

„Já taky odejít nechci, nikdy." Dávám mu pusu na krk a on se sklání a začíná mě něžně líbat.

Po chvíli se pode mnou zavrtí. „Pojď, u sušíme tě a uložíme do postele. Já jsem vyčerpaný a ty taky vypadáš jako zbitá."

Zakláním se a zaražená volbou jeho slov na něj popatřím se zdviženým obočím. S hlavou ke straně se ušklíbne.

„Máte snad něco na srdci, slečno Steeleová?" Jen zavrtím hlavou a nejistě se škrábu na nohy.

Sedím na posteli. Christian trval na tom, že mi vysuší vlasy - a šlo mu to celkem dobře.

Pomyšlení na to, kde k té dovednosti přišel, je poměrně nemilé, a tak ho okamžitě házím za hlavu. Je po druhé hodině ráno a já jsem přichystaná k spánku. Christian se na mě pátravě zadívá, pak si znovu prohlédne ten přívěsek

a leze s ním za mnou do postele. Opětovně nad ním nevěřícně kroutí hlavou.

„Tohle se ti teda povedlo. Nejlepší narozeninový dárek, co jsem kdy dostal." Podívá se na mě, jeho oči jsou mírné a hřejivé. „Ještě lepší než podepsaný plakát Giuseppe DeNatalea.“

„Bývala bych ti to řekla dřív, ale když jsi zrovna měl ty narozeniny… Co chceš dát někomu, kdo už má všechno? Tak mě napadlo, že ti dám… sebe."

Odkládá přívěsek na noční stolek a choulí se ke mně, přitahuje si mě zády k sobě a tiskne na hruď, až do sebe pasujeme jako dvě lžičky.

„Je to dokonalé. Tak jako ty.“

Cuknu jedním koutkem úst, i když na mě nevidí. „K dokonalos ti mám daleko, Christiane."

„Vy jste se na mě ušklíbla, slečno Steeleová?"

Jak to ví? „Možná," uchichtnu se. „Můžu se tě na něco zeptat?"

„Samozřejmě." Přitulí se mi obličejem ke krku.

„Cestou z Portlandu jsi tak spěchal, že jsi ani nezavolal. Bylo to opravdu kvůli Josému? Měl jsi strach mě tu s ním nechávat samotnou?"

Nereaguje. Otáčím se k němu čelem, takže vidím, jak se mu roz šiřují oči, když na něj spustím:

„Chápeš, jak je to absurdní? Jakému stresu jsi tím vystavil celou svou rodinu i mě? Všichni tě moc milujeme."

Kajícně zamžiká a plaše se usměje. „Vůbec mě nenapadlo, že byste se mohli tak bát."

Našpulím na něj pusu. „Kdy už si konečně procpeš do tý svý tvrdý palice, že *jsi milovaný?“*

Překvapeně vyklene obočí. „Tak tvrdá palice?"

Důrazně kývnu. „Jo, tvrdá palice."

„Nedomnívám se, že by hustota kostí na mé hlavě byla nějak významně vyšší než na kterémkoliv jiném místě mého těla."

„Já to myslím vážně! Přestaň se snažit mě rozesmát. Ještě pořád se na tebe tak trochu zlobím, i když to částečně zastiňuje fakt, že jsi doma, živý a zdravý, když už jsem si myslela, že…" láme se nu hlas, když si zpětně vybavím těch několik hodin strachu. „Však ty víš, co jsem si myslela."

Jihne mu pohled a zvedá ruku, aby mě pohladil po tváři. „Je mi to líto. Dobrá?"

„A chudák tvoje máma. Bylo to hodně emotivní, vidět vás dva s polu," přemítám šeptem.

Ostýchavě se usměje. „Takhle jsem ji ještě nikdy neviděl," zamrká při té vzpomínce. „Jo, to teda bylo něco. Normálně je tak vyrovnaná. Tohle byl docela šok."

„Vidíš, všichni tě milují," říkám mu s úsměvem. „Teď už tomu snad začneš věřit." Shýbám se a dávám mu jemný polibek.

„Všechno nejlepší k narozeninám, Christiane. Jsem moc ráda, že jsi tu se mnou zůstal. A to jsi ještě neviděl, co pro tebe mám na zítra… teda na dnes," culím se potutelně.

„Je toho víc?" užasle roztáhne rty do oslnivého širokého úsměvu.

„0, ano, pane Greyi, ale na to si budete muset počkat."

Náhle procitám z nějakého snu nebo noční můry, srdce mi bije jako o závod. Otáčím se, celá zpanikařená, a ke své neskonalé úlevě zjišťuju, že je Christian vedle mě a ještě má půlnoc. A protože jsem se pohnula, zavrtí se a ze spaní kolem sebe zašátrá. Přehazuje přese mě paži, pokládá si hlavu na mé rameno a tiše přitom vzdychne.

Pokoj zalévá světlo. Je osm ráno. Christian nikdy nespí tak dlou ho. Spouštím hlavu zpátky na polštář a nechávám své srdce zvolnit tempo. Kde se ten strach vzal? Je to snad následek předešlé noci?

Otáčím hlavu a zadívám se na něj. Je tady, je v pořádku. Zhlu boka se nadechnu, abych se uklidnila, a pozorně zkoumám jeho pohlednou tvář. Tvář, která se pro mě stala tak důvěrně známou - každý její rys, každý stín, navěky vyryté do mé paměti.

Vypadá o tolik mladší, když spí, a tomu se musím usmát, pro tože dnes je právě o jeden rok starší. V duchu se poplácám po rameni, když si vzpomenu na svůj dárek. Eh, co s ním asi udělá? No, možná bych mohla začít tím, že mu přinesu snídani do postele. Navíc tu ještě možná je José.

Nacházím ho u snídaňového baru, jak se cpe z misky plné cere álií. Nemůžu si pomoct, ale když ho vidím, červenám. Ví, že jsem strávila noc s Christianem. Proč se najednou cítím tak nesvá? Nejsem přeci nahá, nebo tak něco - mám na sobě hedvábný župan, který sahá až k zemi.

„Ránko, José," usmívám se a pouštím to z hlavy.

„Čau, Ano!" Celý se rozzáří, upřímně potěšený, že mě vidí.

V jeho výrazu nepozoruju ani náznak provokace nebo něčeho lascivního.

„Vyspal ses dobře?" ptám se.

„Jasně. Parádní výhled, odsud seshora."

„Jo. Naprosto výjimečný." Stejně jako majitel tohoto bytu. „Ne dáš si radši snídani hodnou

chlapa?" dobírám si ho.

„S radostí."

„Christian má dneska narozeniny - jdu mu udělat snídani do postele."

„Už je vzhůru?"

„Ne, myslím, že ho včerejšek pořádně utahal." Rychle uhýbám pohledem a mířím k lednici, aby neviděl, jak rudnu. *Ježiši, vždyť je to jenom José.* Beru si z lednice vejce a šunku, a když vzhlédnu, José se na mě kření.

„Ty ho máš fakt ráda, co?“ Stáhnu rty. „Já ho miluju, José.“

José zaraženě zamrká, ale pak se vzpamatuje. „Ještě abys ho ne milovala," významně máchne rukou do prostoru velkého pokoje.

Zamračím se na něj. „Tak to ti teda pěkně děkuju!“

„No tak, Ano, jenom si z tebe utahuju.“

Hmm… to mi budou lidi vždycky předhazovat, že jsem si vzala Christiana pro peníze?

„Vážně, Ano, dělal jsem si srandu. Tys taková nikdy nebyla."

„Bude ti vyhovovat omeleta?" navrhuju, abych změnila téma. Nechci se s ním dohadovat.

„Určitě.“

„Mně taky,“ pronáší Christian, když vstupuje do obýváku. No to mě podrž, na sobě má jenom pyžamové kalhoty, které mu tím neuvěřitelně žhavým způsobem visí z boků - *Ježišikriste!*

„José,“ kývne.

„Christiane," oplácí mu José formální pokynutí.

Jak na ně zírám, obdaří mě Christian samolibým úsměvem. On to udělal schválně! Naštvaně na něj přivírám oči, zoufale se přitom snažím nabýt svou ztracenou rovnováhu a jeho výraz se nepatrné mění. On ví, že vím, o co se tady snaží, a má to na háku.

„Chtěla jsem ti donést snídani do postele."

Pyšně se nese až ke mně, jednou rukou mě chytá kolem pasu, druhou mi zvedá bradu a dává mi mlaskavou vlhkou pusu. Tohle vůbec není on!

„Dobré ráno, Anastasie," zapřede. Mám chuť se na něj mračit a říct mu, ať se kouká vzpamatovat - jenže má ty narozeniny. Samým rozhořčením červenám. Proč se chová tak majetnicky?

„Dobré ráno, Christiane. Všechno nejlepší," popřeju mu s úsměvem a on se na mě zaculí.

„Už se těším na další dárek," broukne. A je to! V obličeji nabírám barvu stěn Červené mučírny. Vrhám nervózní pohled na Jo sého, který se tváří, jako by právě spolknul něco zvlášť hořkého. Otáčím se zády a dávám se do přípravy jídla.

„Tak jaké máš na dnešek plány, José?" nadnáší Christian zdánli vě nenuceně, zatímco se usazuje na barovou stoličku.

„Vyrážím navštívit tátu a Raye - Aniný ho tátu." Christian se zamračí.

„Copak oni se znají?"

„Jasně, byli spolu v armádě. Ale pak se nevídali, až dokud jsem nezačal chodit do školy s Anou. Taková náhodička. Teď jsou z nich nejlepší kámoši. Jedeme spolu na ryby."

„Na ryby?" zavětří Christian.

„Jo - v těchhle pobřežních vodách jsou docela slušný úlovky. Mořský pstruzi v nich dokážou pěkně vyrůst."

„To je fakt. Můj bratr Elliot a já jsme jednou ulovili patnácti kilovýho."

Oni se baví o rybaření? Co s těmi rybami všichni mají? To prostě nikdy nepochopím.

„Patnáct? To je slušný. Rekord ale drží Anin táta. Skoro dvacet kilo."

„Ty kecáš! O tom se mi nezmínil."

„Abych nezapomněl, všechno nejlepší."

„Díky. A kam že to jezdíš rybařit?"

Přestávám je vnímat. Tohle vážně nemusím vědět. Ale zároveň pociťuju úlevu. Vidíš, Christiane? José není tak špatný

V době, kdy je José na odchodu, už jsou oba v přítomnosti toho druhého mnohem víc uvolnění. Christian se rychle převléká do trika a džin a bosky se k nám připojuje ve foyer.

„Tak díky, žes mě tu nechal složit hlavu," kvituje José, když si podávají ruce.

„Kdykoliv," usměje se Christian.

José mě krátce objímá. „Dávej na sebe pozor, Ano."

„Jasně. Moc ráda jsem tě viděla. Příště si ten zpackaný večer vynahradíme."

„Beru tě za slovo." Mávne na nás z výtahu a je pryč.

„Vidíš, není tak špatný."

„Ještě pořád se ti chce dostat do kalhotek, Ano. Což mu ale ne můžu vyčítat."

„Christiane, to není pravda!"

„Ty nemáš ani zdání, že?" uchechtne se. „Chce tě. Tečka." Zamračím se. „Christiane, je to můj kamarád, dobrý kamarád." Najednou se mi zdá, že zním, jako když Christian mluví o paní Robinsonové. Je to znepokojivé zjištění.

Christian zvedá ruce, aby mě uklidnil.

„Nechci se hádat," brzdí mě smírným hlasem.

Aha! Ale my se nehádáme… nebo jo? „Já taky ne."

„Ani jsi mu neřekla, že se bereme."

„Ne. Napadlo mě, že bych to měla nejdřív říct mámě a Rayovi." *Sakra.* Od chvíle, kdy jsem řekla *ano,* mě tohle napadlo poprvé. Ježíši - co tomu řeknou naši?

Christian souhlasně pokyvuje. „To máš vlastně pravdu. A já… ehm… já bych měl požádat tvého otce."

Vyprsknu smíchy. „Prosím tě, Christiane - osmnácté století už skončilo."

Kristepane… co to asi udělá s Rayem? Jenom na ten rozhovor pomyslím a jímá mě hrůza.

„Je to tradice," pokrčí Christian rameny.

„Promluvíme si o tom později. Teď ti chci dát tvůj další dárek," pokouším se odvést jeho pozornost jiným směrem. Stejně mi ta myšlenka vypaluje díru do mozku. Už mu ho musím dát a zjistit, jak na něj zareaguje.

Zamžiká a věnuje mi plachý úsměv, srdce mi při něm poskočí. Co budu živa, pohled na tenhle úsměv mě neomrzí.

„Koušeš si ret," upozorní mě a zatlačí mi na bradu.

Cítím, jak mnou prostupuje vlna vzrušení, když se mě jeho prs ty dotknou. Bez jediného

slova, a dokud mám ještě aspoň špetku odvahy, ho beru za ruku a vedu zpátky do ložnice. Tam ho pouštím a nechávám stát u postele, zpod které - na té straně, co spím já - vytahuju zbývající dvě krabice v dárkovém balení.

„Dva?" vydechne překvapeně.

Nabírám si pořádný doušek vzduchu do plic. „Tohle jsem ku povala ještě před… před tím včerejším incidentem. Teď si s tím ale nejsem tak jistá." Rychle mu podávám jeden z balíčků, dřív než si to rozmyslím. Zkoumavě mě pozoruje, vycítil mou nerozhodnost.

„Určitě chceš, abych to otevíral?"

Zakývám hlavou. Začínám se těšit, až to rozbalí.

Christian trhá balicí papír a zůstává překvapeně zírat na krabici ve svých rukou.

„Charlie Tango," špitnu.

Široce se usměje. Krabice ukrývá malý dřevěný vrtulník s dlouhými listy poháněnými sluneční energií.

Otevírá ji a… „Na solární pohon," zasní se. „Páni." A než se na děju, sedí na posteli a sestavuje ho. Jednotlivé dílky do sebe rychle zapadají a už složený si ho Christian pokládá na dlaň. Dřevěný vrtulník modré barvy. Podívá se na mě a obdaří mě tím svým velkolepým úsměvem amerického chlapce. Pak zamíří k oknu, kde ponoří vrtulník do paprsků slunečního světla, takže se rotor zvolna roztáčí.

„Podívej na to," vydechne a pozorně ho zkoumá. „Co všechno už s tou technologií dokážeme." Drží si ho v úrovni očí a sleduje listy vrtule v pohybu. Je tím úplně fascinovaný a já doslova vidím, jak přestává vnímat okolí a ztrácí se ve svém světě. Na co asi teď myslí?

„Líbí?"

„To je slabé slovo, Ano. Děkuju." Popadá mě a dává mi letmou pusu, pak se obrací zpátky, aby mohl sledovat, jak se rotor vrtulníku otáčí.

„Postavím si ho v kanceláři vedle toho kluzáku," pronáší nepřítomně a dál ten výjev hltá očima. Pohne rukou ze slunečního svitu… a listy zpomalují, až se úplně zastaví.

Prostě nedokážu zabránit koutkům svých úst, aby mi nerozčísly tváře vejpůl. Mám chuť se poplácat po rameni. Líbí se mu. No jasně, vždyť je do alternativních technologií blázen. Na to jsem v tom spěchu, když jsem ho kupovala, úplně zapomněla. Odkládá ho na prádelník a otáčí se ke m ně.

„Bude mi dělat společnost, dokud neopravíme Charlie Tango."

„Dá se vůbec opravit?"

„Nevím. Doufám. Jinak by mi chyběla."

Ona? Šokuje mě, když vzápětí pocítím malé ostré píchnutí žárlivosti.

Kvůli neživému objektu? Mé podvědomí si posměšně odfrkne. Ignoruju ho.

„Co je v té druhé krabici?" ptá se, oči navrch hlavy, natěšený jako malý kluk.
Tak, a je to tady. „Nejsem si jistá, jestli je tenhle dárek pro tebe, nebo spíš pro mě."

„Opravdu?" podiví se. Je zjevné, že jsem vzbudila jeho zájem.

Nervózně mu ho podávám. Jemně s ním potřese, takže oba slyšíme, jak to v něm těžce zarachotí. Koukne na mě.

„Proč jsi tak nervózní?" sonduje obezřetně. Krčím rameny, ne - svá a zároveň rozrušená. Cítím, jak se mi do tváří hrne krev. Chris tian nedůvěřivě pozvedá obočí.

„Máte mou plnou pozornost, slečno Steeleová," šeptá a jeho hlas proniká přímo do mého nitra, probouzí v něm touhu a očeká vání. „Musím říct, že se mi tvá reakce velmi zamlouvá. Copak máš za lubem?" Podezíravě mhouří oči.

Se zadrženým dechem zachovávám mlčení.

Odklápí víko krabice a vyndává z ní malou kartičku. Všechno ostatní je zabalené v hedvábném papíru. Otevírá kartičku a vzápětí jeho oči vylétají k těm mým - vytřeštěné, snad šokem, možná překvapením. To nedokážu posoudit.

„Dělat ti nemravné věci?" vypraví ze sebe. Kývnu a těžce polknu. Sklání hlavu k rameni, ostražitě posuzuje můj výraz a krčí čelo. Pak obrací svou pozornost zpátky ke krabici. Trhá bleděmodrý papír a zevnitř loví pásku na oči, svorky na bradavky, anální kolík, svůj iPod, stříbrnou kra vatu a jako poslední, nikoliv však bezvýznamný předmět - klíč od herny.

Upírá na mě pronikavý pohled, jeho výraz je najednou zastřený a nečitelný. *A sakra.* Byl to špatný nápad?

„Ty si chceš hrát?" odtuší tiše.

„Chci," vydechnu.

„K mým narozeninám?"

„Jo.“ Mohla bych mít ještě tenčí hlásek?

Po tváři mu přelétne na tisíc emocí, z nichž žádnou nedoká žu plně uchopit, ale nakonec se v ní usídluje lehké znepokojení. *Hmm…* Tak takovou reakci jsem zrovna neočekávala.

„Víš to určitě?" ujišťuje se.

„Žádné rákosky, ani nic podobného."

„To už jsem pochopil."

„Pak ano. Vím to určitě."

Potřese hlavou a znovu se zadívá na věci, které vyndal z krabice.

„Sexem posedlá a neukojitelná. No, já myslím, že bychom s těmi věcičkami mohli něco podniknout," mumlá si spíš sám pro sebe , zatímco je ukládá zpátky. Když ke mně znovu zvedne oči, jeho výraz je diametrálně odlišný. U všech svátých, vždyť doslova sálají a koutky úst se mu líně zvedají do smyslného úsměvu. Natahuje ke mně ruku.

„A to tak, že hned," dokončuje myšlenku. A není v tom žádná prosba. Hluboko, hluboko uvnitř podbřišku mi zatrne, všechno se ve mně zatíná.

Vkládám svou ruku do jeho dlaně.

„Pojď," rozkáže a já ho se srdcem v krku následuju ven z lož nice. Touha, kluzká a horká, mi pulsuje v žilách a vnitřnosti mám stažen é lačnou předtuchou. A vnitřní bohyně metá salta kolem lenošky. Konečně!

-

Kapitola 21

Před hernou se Christian zastavuje.

„Určitě to chceš?“ přesvědčuje se znovu. Pohled má dychtivý, ale zároveň plný obav.

„Určitě," hlesnu a plaše se na něj usměju. Napětí kolem jeho očí povoluje.

„Je něco, co bys dělat nechtěla?"

Jeho otázka mě lehce vyvádí z míry a dostává můj mozek do nej vyšších obrátek. Jedna věc mě díky tomu napadá: „Nepřeju si, abys mě fotil."

Zaráží se a tuhne mu výraz, s hlavou ke straně se na mě zkoumavě zadívá.

A jéje. Mám dojem, že se mě chystá zeptat proč. Ale naštěstí to neudělá.

„Tak fajn," odtuší. Se zamyšleným výrazem odemyká dveře a ustupuje, aby mě pustil dál. Když mě následuje dovnitř a zavírá za sebou, cítím jeho pohled v zátylku.

Dárkovou krabici pokládá na komodu a vyndává z ní iPod. Za píná ho a zamává rukou před hudební aparaturou na zdi, takže se

její kouřová skleněná dvířka tiše rozestupují. Tiskne na ní nějaká tlačítka a za okamžik už místností duní zvuk vlaku metra. Zeslabuje to, až se pomalý, hypnoticky elektronický beat, který po tom hukotu následuje, stává uklidňujícím. Do toho začíná zpívat nějaká žena. Netuším, kdo to je, ale má měkký hlas, i když trochu nakřáplý. Rytmus hudby je pravidelný, pečlivě odměřovaný… tak nějak eroticky. *To mě podrž - hudba, na kterou se dá šukat.*

Christian se otáčí čelem ke mně. Stojím uprostřed pokoje, s bušícím srdcem a divoce zpěněnou krví, která pulsuje - aspoň se mi to zdá - do rytmu podmanivé hudby. Nenuceně se ke mně přiloudá a mírně mi zatlačí na bradu, abych si přestala kousat ret.

„Co bys chtěla dělat, Anastasie?" optá se mě mírně a zlehka mě políbí do koutku úst. V prstech dál svírá mou bradu.

„Jsou to tvoje narozeniny. Cokoliv, co budeš chtít ty,“ špitnu. Bříškem palce mi přejíždí po spodním rtu, už zase zachmuřený.

„Jsme tu snad jenom proto, že si myslíš, že tu chci být já?“ Říká to měkce, ale přitom mě zkoumá pohledem.

„Ne,“ hlesnu. „Já tu chci být taky.“

Jeho pohled těžkne, když zvažuje mou odpověď, stává se troufa lejším. Uplynou celé věky, než zase promluví.

„Je tu tolik možností, slečno Steeleová," přemítá zhrublým hla sem plným zaujetí. „Co takhle

začít tím, že tě svlékneme donaha?“ Zatáhne za pásek mého županu, ten se poslušně rozevírá a odhalu je tak hedvábnou noční košilku. Pak ustupuje dozadu a ležérně si sedá na boční opěrku pohovky.

„Všechno dolů. A pomalu."

Koupu se v jeho smyslném vyzývavém pohledu. S nutkavým polknutím svírám stehna - už teď vnímám, jak mezi nimi vlhnu. Má vnitřní bohyně je dávno nahá a připravená v pozoru, škemrá,

abych sebou hodila. Stahuju si župan z ramen, ani na okamžik ne uhýbám pohledem z Christianových očí, a nechávám ho sklouznout na zem. Jeho uhrančivý pohled zaplane, ukazováčkem si přejede po rtech.

Převlékám si šňůrky ramínek noční košilky přes ramena, vteřinu je přidržím a pouštím je. Košilka tiše šustí dolů po mém těle a rozprostírá se mi k nohám. Jsem úplně nahá a téměř zadýchaná a tak -moc-připravená.

Chvíli na mně spočívá pohledem a já jen žasnu nad tím neskrývaným chlípným uspokojením v jeho výrazu. Stoupá si a přechází ke komodě, bere si tam svou světle šedou kravatu - mou oblíbenou. Zatímco se ke mně s mírným úsměvem na rtech lenivě vrací, pohrává si s ní mezi prsty. Stoupá si přede mě a já očekávám, že si vyžádá mé ruce, ale on to neudělá.

„Řekl bych, že jste svlečená, slečno Steeleová," konstatuje spo kojeně. Přehazuje mi kravatu kolem krku a mučivě pomalu ji umně váže do něčeho, o čem se domnívám, že je to kvalitní windsorský uzel. Když ho utahuje a jeho prsty se otírají o můj krk těsně nad klíčními kostmi, vyšle do mého těla takový proud energie, až zalapám po dechu. Nechává široký konec kravaty hodně dlouhý… jeho špička mě šimrá až v klíně.

„Vypadáte teď náramně delikátně, slečno Steeleová," zavrní a sehne se, aby mě jemně políbil. Je to letmý polibek a já bych chtěla víc, touha už se mi svévolně pne kolem těla.

„Copak si s vámi počneme teď?" zamýšlí se, pak chňapne tu kravatu a prudce za ni cukne, čímž si mě strhává do náruče. Jeho ruce se boří do mých vlasů a zaklání mi hlavu vzad. Tentokrát už mě líbá doopravdy, divoce, nekompromisně, nemilosrdně. Jednou rukou mi volně bloumá dolů po zádech, aby v ní

nakonec sevřel mé hýždě. Pak se odtáhne, už taky popadá dech, a hltá mě stříbřitě lesklýma očima. Nechává mě tak, roztouženou, zoufale lapající po dechu, připravenou o poslední zbytky rozumu. Jsem si jistá, že budu mít po tomhle jeho požitkářském útoku nateklé rty.

„Otoč se,“ nařizuje mi mírně a já tak činím. Vytahuje mi vlasy zpod kravaty a rychle je splétá do copu, který zajišťuje gumičkou. Zatáhne za něj, až se mi zakloní hlava.

„Máš nádherný vlasy, Anastasie," zamumlá a se rty přitisknu tými k mému hrdlu mi způsobuje slastné mrazení kolem páteře. „Stačí říct, abych přestal. Víš to, vid?“ šeptá mi do kůže.

Kývnu, oči mám zavřené, soustředím se na jeho rty na svém krku. Znovu mě otáčí čelem k sobě a bere do ruky konec kravaty.

„Jde se,“ řekne, jemně za ni zatáhne a vede mě ke komodě, kde je vystaven zbytek obsahu krabice.

„Anastasie, tyhle předměty“ zvedá análního kolík. „Ten je příliš velký. Jako análního panna s ním

nechceš začínat. Začneme s… tímhle," ukáže mi svůj malíček a já se samým šokem zajíknu. Prsty… *tam?* Mou myslí prosviští ne úplně příjemná představa análního fistingu, zmiňovaná ve smlouvě.

Zaculí se. „Je to jenom prst - jeden," uklidňuje mě tiše s tou svou prazvláštní schopností číst mi myšlenky. Zatékám mu pohledem do očí. Jak to jenom dělá?

„Ty svorky jsou dost brutální." Šťouchne do nich. „Použijeme tyhle." Vyndává na komodu jiný pár. Vypadají jako velké černé vlásenky, jen z nich visí malé přívěsky s kamínky. „Jsou nastavitelné," zamumlá hlasem lehce protkaným empatií.

Jenom na něj zamžikám, celá vykulená. Christian, průvodce mým sexuálním životem. Ví toho o sexu o tolik víc než já. V tom

se mu nikdy nevyrovnám. Zamračím se. Ví o většině věcí víc než já… kromě vaření.

„Jasné?“ táže se mě.

„Jasně," zachraptím, v puse mi dočista vyschlo. „Řekneš mi, co se mnou budeš dělat?"

„Ne. Budu to vymýšlet za pochodu. Tohle není scénka, Ano.“

„A jak se mám chovat já?“

Pokrčí čelo. „Jakkoliv budeš chtít."

Jo tak!

„Očekávalas tu snad mé alter ego, Anastasie?" dobírá si mě, i když taky nezní úplně sebejistě.

Párkrát zamrkám.

„Tak nějak. Líbí se mi," pípnu. Vykouzlí ten svůj tajemný úsměv a vztáhne ruku, aby mě pohladil palcem po tváři.

„Jsem tvůj milenec, Anastasie. Miluju tvůj smích a taky tvo je hihňání. Rád tě vidím uvolněnou a šťastnou, takovou, jaká jsi na Josého fotkách. To je ta dívka, která vpadla do mé kanceláře. Ta, pro kterou jsem ztratil hlavu."

Můj ty bože. Myslím, že na něj civím s otevřenou pusou a v hrudi se mi rozlévá hřejivý pocit. Je to radost - čirá radost.

„Ale navzdory tomu všemu - taky miluju, když vám mohu dělat nemravné věci, slečno Steeleová, a mé alter ego jich pár zná. Takže koukejte dělat, co se po vás chce, a otočte se." Jeho oči se hříšně zalesknou a ta radost, která mi zaplavuje srdce, klesá dolů a uchvacuje a svírá všechno, co se nachází od mého pasu níž. A tak ho poslechnu. Za sebou slyším, jak otevírá jednu ze zásuvek, a za okamžik už zase stojí přede mnou.

„Pojď," zavelí a tahem za kravatu mě vede směrem ke stolu. Když procházíme kolem pohovky, všímám si, že z místnosti zmizely všechny rákosky Rozptyluje to mou pozornost. Byly tu včera, když jsem přišla? Nevzpomínám si. Odstranil je Christian? Pani Jonesová? Rozjetý vlak mých myšlenek zastavuje až Christian:

„Chci, aby sis klekla sem, nahoru," instruuje mě, když se ocitá me u stolu.

No tak jo. Copak má asi za lubem? Má vnitřní bohyně se ne může dočkat, až to zjistí - už se střihem vyhoupla nahoru a teď na Christiana upírá psí oči.

Ten mě lehce zvedá na stůl a já si krčím nohy pod sebe a kle kám si před něj, překvapená elegancí svých vlastních pohybů. Teď si hledíme z očí do očí. Pokládá mi dlaně na stehna a sjíždí po nich dolů. Stiskne mi kolena a rozevírá je tak, aby se mezi ně mohl vklí nit. Najednou má tak vážný výraz, jeho pohled je těžký, zastřený… žádostivý.

„Ruce za záda. Teď tě spoutám."

Ze zadní kapsy kalhot loví kožená pouta a s nimi v rukou mě obepíná pažemi. A je to tady. Kam až mě zavede tentokrát?

Jeho blízkost je omamná. Tento muž se stane mým manželem. Je vůbec možné tak moc toužit po vlastním muži? Nevzpomínám si, že bych o něčem takovém někde četla. Prostě mu nedokážu odolat, a tak se nakláním a pootevřenými rty mu přejíždím po celé délce čelisti, cítím na nich jeho strniště - opojná kombinace pichlavého a měkkého na špičce mého jazyka. V tu ránu čepení, zavírá oči a hrubne mu dech. A pak, náhle, prudce uhýbá dozadu.

„Přestaň. Nebo to bude o moc rychlejší, než bychom oba chtě li," varuje mě. Na chvíli si myslím, že se možná zlobí, ale pak se usměje a v jeho rozpáleném pohledu zasvítí pobavení.

„Když ty jsi neodolatelný," stěžuju si našpuleně.

„Skutečně?" zpraží mě suše.

Kývnu na souhlas.

„Hmm - tak mě nerozptyluj, nebo ti dám roubík."

„Ráda tě rozptyluju," zašeptám a vrhám na něj umíněný pohled. Zvedá jedno obočí. „Anebo ti naplácám."

Fakt?! Nějak se mi daří potlačit úsměv. Byly časy, a není to tak dávno, kdy by mě taková pohrůžka vyděsila. Tehdy bych se ho v této místnosti neodvážila bez vyzvání políbit. A teď zjišťuju, že už mě vůbec neděsí. Jak příjemné zjištění. Uličnicky se na něj zazubím a on se na mě ušklíbne.

„Koukej se chovat," zavrčí. O krok ustupuje a měří si mě při - mhouřenýma očima, přitom si pleská pouty do otevřen é dlaně… A je to tam, to skryté varování obsažené v jeho slovech i v celém jeho postoji. Pokouším se o kajícný výraz a myslím, že se mi daří. Znovu ke mně

přistupuje.

„Tak je to lepší…" Ještě jednou se naklání a natahuje se s těmi pouty za mě. Tentokrát doteku odolávám, ale aspoň vdechuju jeho báječnou osobitou vůni, ještě pořád svěží po té noční sprše. *Hmm*... měla bych si ji plnit do flakonů.

Očekávám, že mi spoutá zápěstí, ale on mi připevňuje manžety pout až nad lokty. To mě nutí lehce se prohnout v zádech a vypnout prsa, i když ty lokty zdaleka nemám úplně u sebe. Když je s tím hotov, dělá pár kroků vzad, aby se mohl pohledem na mě pokochat.

„Cítíš se dobře?" ptá se starostlivě. Není to právě jedna z nejpohodlnějších pozic, ale já jsem tak napjatá očekáváním, kam tím vším směřuje, že přikývnu, totálně ochromená chtíčem.

„Dobře." Ze zadní kapsy vytahuje masku na oči.

„Myslím, že už jsi toho viděla dost," oznamuje mi. Navléká mi ji na hlavu a zakrývá mi s ní oči. Frekvence mého dechu prudce stoupá. *Pane jo.* Co je na tom tak vzrušujícího, když člověk nevidí?

Jsem tu, spoutaná a klečící na stole, připravená, dychtivé očekáváni mi horečně a těžce tepe hluboko uvnitř těla. Ještě pořád ale slyším a ten melodický pravidelný rytmus hudby neustává. Vnímám, jak rezo nuje mým tělem, předtím jsem si toho ani nevšimla. Musí to mít puštěné ve smyčce.

Christian ustupuje. Co asi dělá? Slyším, jak se pohybuje, jde zpátky ke komodě, kde otevírá šuplík a zase ho zavírá. O chvilku později už je zpátky Cítím, že stojí přede mnou. Ve vzduchu rozeznávám nějakou novou vůni, pronikavou, vydatnou - vůni pižma. Je velmi příjemná, skoro se z ní sbíhají sliny.

„Nechci si zničit oblíbenou kravatu," poznamenává tiše. Kravata se pomalu povoluje, když mi ji Christian jemně rozvazuje.

Ostře se nadechnu, protože cítím, jak se mi její dlouhý konec lenivě plazí nahoru po těle a cestou mě šimrá. *Zničit jeho kravatu?* Pozorně naslouchám a zkouším odhadnout, co právě dělá. Myslím, že si mne ruce. Znenadání mi přejíždí kloubky prstů po tváři, až dolů k čelisti a podél její hrany.

Mé tělo se okamžitě probouzí do stavu maximální bdělosti, jeho dotek mi v podobě mravenčení rezonuje po celém těle. Potom mi rozprostírá ruku na krku. Je mastná, natřená sladce vonícím olejem, takže mi hladce klouže dolů po hrdle přes klíční kost a dál na rameno. Cestou mě jemně hněte prsty Téda, on mě masíruje. To jsem nečekala.

Pokládá mi druhou ruku na druhé rameno a započíná další pozvolnou provokativní pouť po mé klíční kosti. Tiše zavzdychám, když se pomalu blíží k mým stále víc rozbolavělým prsům - bolavým po jeho dotecích. Jsou to muka. Propínám se vstříc jeho umným dotekům, ale on krouživými pohyby uhýbá dlaněmi na mé boky, pomalu a pravidelně, do rytmu hudby, záměrně se prsům vyhýbá. Zasténám, jen nevím, jestli samou rozkoší nebo utrpením.

„Jsi tak krásná, Ano,“ dostává ze sebe drsným a zastřeným hlasem těsně u mého ucha. Špičkou nosu pak opisuje konturu mé čelisti a dál mě masíruje - teď mezi prsy, přes břicho, a níž… Letmo mě líbá na rty, pak sjíždí nosem dolů po mém krku. *Kristepane, jsem v jednom ohni*... jeho blízkost, jeho ruce, jeho slova.

„A už brzy se staneš mou ženou, v dobrém i zlém," šeptá.

Ach můj…

„Budu tě milovat a opatrovat."

… bože.

„Uctívat svým vlastním tělem."

Zakláním hlavu a zakňourám. Prsty už mi prochází skrz chloupky, dolů, do klína, kde se ke mně přimyká dlaní.

„Paní Greyová," zapřede, zatímco se o mě otírá. Reaguju zasténáním.

„Jo," vydechne a dál mě laská. „Otevři pusu."

Nedá se říct, že bych ji měla zavřenou, protože už lapám po dechu. Otevírám ji ještě víc a on mi mezi rty vsouvá dlouhý kovový předmět. Tvarem připomíná o dost větší dětský dudlík, má malé vroubky nebo drážky a na konci něco jako řetízek. A je velký.

„Cucej," nakazuje mi svůdně. „Tohle ti dám dovnitř."

Dovnitř mě? Dovnitř mě, kam? Srdce mi skáče až do krku.

„Cucej dál," zopakuje a přestává mě hladit.

Ne. Kam jdeš? Chce se mi zakřičet, ale mám plnou pusu. Dlaně mi natřenými olejem se vrací nahoru, aby jimi konečně obemknul má opomíjená prsa.

„Nepřestávej," připomíná mi.

Jemně mi mne bradavky mezi palci a ukazováčky, až se vztyču jí a zároveň zpevňují; prostřednictvím mých nervových vláken mi tím vysílá vlny rozkoše přímo do nitra.

„Ty máš tak nádherná prsa, Ano,“ mumlá a mně ještě víc tvrd nou bradavky. Spokojeně zamručí a já mu odpovídám vzdychnutím. Jeho rty se mi sunou přes krk směrem k jednomu z

ňader, zanechávají za sebou vlhkou cestičku po letmých polibcích a jemných kousnutích a postupují stále níž, až dosáhnou bradavky, na které najednou ucítím stisk svorky.

„Ach!“ protlačím přes ten předmět, co svírám v ústech. J e to mimořádný vjem, drsný, bolestivý, příjemný… štípe to. Christian se naposledy jazykem měkce otírá o mou uvězněnou bradavku a v tu chvíli aplikuje i druhou svorku. Její stisk je právě tak výrazný… a stejně znamenitý. Hlasitě zasténám.

„Cítíš to?“ zašeptá.

Ach, ano, ano, ano.

„Už mi to dej.“ Jemně zatáhne za zdobený kovový předmět v mé puse a já ho pouštím. Rukama mi znovu putuje dolů po těle. Ještě jednou si na ně nanesl olej. Přesouvá se jimi dozadu, směrem k mým hýždím.

Lapnu po dechu a strnu. Co chce dělat?

„No tak, klid,“ vydechne mi u ucha, a zatímco mě laská a hněte prsty, líbá mě na krku.

Tak co chce dělat? Jednou rukou se vrací dopředu, zpátky do mého klína, tiskne se ke mně dlaní a vstupuje do mě prsty. Vděčně a nahlas zavzdychám.

„Teď to do tebe zasunu," prozrazuje mi tiše. „Ne sem.“ Prsty mi přejede v rýze mezi půlkami, přičemž i tam roztírá olej. „Ale sem.“ Zahýbe prsty uvnitř mě, krouží jimi a klouže tam a zpátky,

opakovaně jimi dráždí to správné místo. Zakňourám a cítím, jak se mi ještě víc scvrkávají bradavky.

„Ách.“

„Šš.“ Vyjímá ze mě prsty a vsouvá do mě ten předmět. Sevře můj obličej v dlaních a začíná mě líbat, dravě vráží do mých úst. A potom zaslechnu tichounké cvaknutí a ta věc uvnitř mě začíná vibrovat - *tam dole, ve mně!* Zalapám po dechu. Ten pocit je neskutečný, nedá se přirovnat k ničemu, co jsem kdy předtím cítila.

„Ách!“

„No tak,“ tiší mě Christian a absorbuje mé vzdechy do svých úst. Rukama sjíždí níž a velice jemně tahá za svorky. Z úst mi uniká zvučný výkřik.

„Christiane, prosím!”

„Pššt, bejby. Zkus to vydržet.“

Tohle je prostě moc - všechno to nadměrné dráždění, všude. Už cítím, jak se v mém těle

koncentruje ta energie, a na kolenou nejsem schopná to kontrolovat. Bože… Ustojím to vůbec?

„Hodná holka," konejší mě Christian.

„Christiane," zajíknu se. Zním tak zoufale, dokonce i svým vlastním uším.

„No tak, jenom to vnímej, Ano. Neboj se toho." Jeho ruce teď spočívají na mém pase, dělají mi oporu, ale já se na ně nedokážu soustředit, ani na to, co je uvnitř mě, nebo na ty svorky. V mém těle se totiž chystá velkolepá exploze, způsobená neustávajícími vibracemi a sladkým, sladkým mučením bradavek. Do háje. Vím, že to bude příliš. Jeho dlaně se přesouvají z mých boků kolem trupu až dozadu, hladké a mastné se mě znovu dotýkají, hladí a masírují mě - hnětou mi půlky.

„Tak krásná," zamumlá a znenadání do mě s citem proniká jed ním kluzkým prstem… *tam! Dozadu!* A je to zvláštní pocit, tak neznámý, plný… ale taky… příjemný. Pohybuje jím pomal u, tam a zpět, a zároveň mě něžně kouše do vztyčené brady.

„Tak krásná, Ano."

Jako bych se vznesla vysoko, vysoko nad širokou, nezměrnou propast a teď do ní padala, řítila se nekontrolovatelně až na zem. Víc už vydržet nedokážu, křičím a mé tělo se stahuje v křečích a uvolňuje tu masu zkoncentrovaného napětí. Tříštím se a nevnímám nic než přemáhající pocity - všude. Christian mi strhává jednu svorku a za ní i druhou, nechává mé bradavky zabrnět pod náporem sladce bolestivého vjemu, který je ale tak-strašně-krásný a způsobuje, že můj orgasmus - *ten orgasmus* - trvá a trvá. A jeho prst stále zůstává tam, kde je, mírně jím pohybuje dovnitř a ven.

„Bože!" kvílím. A Christian mě obemyká, obepíná se kolem mé jako břečťan a drží mě, zatímco uvnitř mě to pulsuje nemilosrdně dál.

„NE!" vykřiknu znovu, úpěnlivě, a tentokrát už ze mě uvolňu je vibrátor i prst. I tak to tepání pořád trvá. Rozepíná mi jednu manžetu pout a mé paže bezvládně padají dopředu. Hlava mi klesá na jeho rameno. Jsem ztracená, ztratila jsem se v těch nesmírných pocitech, zbyl ze mě jenom trhaný dech, vyčerpaná touha a nádherně, vítané bezvědomí.

Jen matně si uvědomuju, že mě Christian zvedá a nese k posteli, kde mě pokládá na chladivé saténové povlečení. Za okamžik už mi jeho ruce, ještě stále kluzké olejem, jemně masírují zadní stranu stehen, kolena, lýtka a ramena. Cítím, jak se postel pohne, když se pak natahuje vedle mě.

Sundává mi masku, ale já nemám sílu otevřít oči. Bere mi cop a svléká z něj gumičku, pak se sklání a jemně mě líbá na rty. Ticho

v pokoji ruší jen můj kolísavý dech, který se zvolna uklidňuje, za tímco přicházím k sobě. Hudba už dohrála.

„Tak nádherná," zabrouká.

Když se mi podaří přimět jedno víčko ke spolupráci, zjišťuju, že mě pozorně sleduje, na rtech mu pohrává nepatrný úsměv.

„ Ahoj,“ vydechne. Zvládám jen něco zamručet, což ho viditelně obveselí. „Bylo to na tebe dost nemravně?"

Se zdráhavým úsměvem kývnu. Ježišikriste, ještě trochu víc ne - mravnosti a musela bych nám oběma naplácat.

„Mám dojem, že ses pokusil mě zabít," zaskřehotám.

„Udolána orgasmem," pošklebuje se. „Jsou i horší smrti," po znamenává, ale pak mírně zvážní, to když mu hlavou prolétne nějaká nepříjemná myšlenka. Což mě probírá úplně. Zvednutou rukou ho pohladím po tváři.

„Takhle mě smíš zabíjet kdykoliv," zašeptám. Zaznamenávám přitom, že je celý nahý a taky připravený. Bere mě za ruku a začíná mi líbat kloubky prstů. Nadzvedám se, svírám jeho obličej v dlaních a stahuju si jeho rty ke svým. Políbí mě jen letmo a pak se zaklání.

„A teď k tomu, co chci dělat já," řekne a sáhne pod svůj polštář pro ovladač. Stiskne na něm nějaké tlačítko a od stěn pokoje se odrazí měkký tón kytarových strun.

„Chci se s tebou milovat," pronese s pohledem upřeným do mých očí. Z

těch jeho, šedých, jasně sálá upřímné vyznání. V p ozadí se rozezní povědomý hlas v písni *The First Time I Ever Saw Your Face.* A on svými rty nachází ty mé.

Znovu ho v sobě tepavě svírám a prožívám další bouřlivé uvolnění. On sám se mi sype pod rukama, s hlavou zvrácenou a mým jménem

na rtech. Sedíme čelem k sobě, já obkročmo na něm, uprostřed té obrovské postele a on si mě prudce strhává do náruče. A v tomto jediném okamžiku, v okamžiku nezměrné radosti s tímto mužem a touto hudbou, mě intenzita té nové zkušenosti - tady, s ním a všeho, co se odehrálo v průběhu celého týdne, znovu přemáhá. Nejen fyzicky, ale i emocionálně. Doslova mě to drtí. Tak strašně, strašně moc ho miluju. A úplně poprvé prožívám záblesk pochopení toho, jak se cítí ohledně mé bezpečnosti.

To jeho nouzové přistání s Charlie Tango včera, jen na to pomyslím a chvěju se a do očí se mi derou slzy. Kdyby se mu něco stalo - bože, jak já ho miluju. To už se mi slzy nekontrolovatelně řinou po tvářích. Christian v sobě nosí tolik individualit - tu sladkou, mírumilovnou; a pak tu drsnou, dominantní: budu-si-dělat-co-se- -mi-sakra-zlíbí-a-ty-se-uděláš-kdy-já- řeknu. Zkrátka všech svých padesát stínů - má tak komplexní osobnost. Úžasnou. A je celý jen můj. Jistě, vím to - vím, že se moc dobře neznáme a že se musíme prokousat horou problémů, ale taky vím, že to jeden pro druhého uděláme - a že na to máme celý život.

„Hej,“ vydechne a s pohledem upřeným do mých očí uvězní můj obličej ve svých dlaních. Ještě pořád je uvnitř mě. „Proč pláčeš?" Hlas má plný znepokojení.

„To proto, že tě tak miluju," zašeptám.

Přivírá oči, jako by byl pod vlivem nějaké drogy, a vstřebává tak má slova. Když je zase otevře, překypují láskou.

„A já tebe, Ano. S tebou se cítím… celý." A zatímco Roberta Flacková zpívá poslední slova své písně, on mě procítěně líbá.

Povídáme si a povídáme a povídáme, vsedě na posteli, v herně, já na jeho klíně, naše nohy vzájemně propletené. Rudé saténové prostě

radlo je kolem nás ovinuté jako královský prapor a já nemám tušení, kolik času vlastně uplynulo. Právě teď se Christian směje tomu, jak napodobuju Katherine v průběhu toho focení v hotelu Heathman.

„Když si pomyslím, že to mohla být ona, kdo by na to inter view přišel. Děkuju boží prozřetelnosti za obyčejné nachlazení," zamumlá a dává mi pusu na nos.

„Já myslím, že měla chřipku, Christiane," opravuju ho vyčítavě a dál nepřítomně kroužím prsty v chloupcích na jeho prsou, přičemž žasnu nad tím, jak dobře to snáší. „Všechny rákosky jsou pryč," nadnáším, když si vybavuju, co mě předtím tak rozptýlilo. Snad posté mi strká pramen vlasů za ucho.

„Tak nějak mi přišlo, že se zrovna přes tuhle krajní mez nikdy nepřeneseš."

„No, to nejspíš ne," potvrzuju přesvědčivě. Pak si uvědomuju, že zírám na bičíky vyrovnané na protější stěně. Následuje můj pohled.

„Chceš, abych se zbavil i jich?" Sice se culí, ale myslí to vážně.

„Ne toho jezdeckého… toho hnědého. A těch kožených důtek, víš kterých," rudnu.

Usměje se na mě.

„Tak dobrá, bičík a důtky. Tedy, slečno Steeleová, vy jste samé překvapení."

„Tak jako vy, pane Greyi. Je to jedna z věcí, které na tobě miluju." Jemně mu vtisknu rty do koutku úst.

„A co dalšího na mně miluješ?" hlesne s lehce ostražitým po hledem.

Dokážu si představit, kolik sebezapření ho asi tahle otázka stála. Vrací mě to nohama na zem, takže na něj strnule zamžikám. Mi luju na něm všechno - dokonce i jeho odstíny šedi. Vím, že život s ním nebude nikdy nudný.

„Tohle," přejedu mu ukazováčkem po rtech. „Ty miluju, to, co z nich vychází a co mi s nimi děláš. A pak to, co je tady," poklepu mu na spánek.

„Jsi tak chytrý a vtipný a sečtělý. Rozumíš tolika věcem. Ale nejvíc ze všeho miluju to, co je tady." Zlehka mu přitisknu dlaň na hruď, cítím, jak mi do ní tepe jeho srdce. „Jsi ten nejlaskavější člověk, kterého jsem kdy poznala. To, co děláš. Jak pracuješ. To je prostě úžasný," zašeptám.

„Úžasný?" diví se, ve tváři stopu pobavení. Ale pak se to poba vení mění v plachý úsměv, jako by byl v rozpacích, a já mám chuť se mu vrhnout kolem krku. A tak to udělám.

Podřimuju, obalená saténem a panem Greyem. Ten mě probouzí tím, že se ke mně přitulí.

„Nemáš hlad?“ zašeptá.

„Hmm, ukrutnej."

„Já taky.“

Nadzdvihnu se a podívám na něj, jak leží rozvalený na posteli.

„Máte narozeniny, pane Greyi. Něco vám uvařím. Co byste si přál?"

„Nechám se překvapit." Zlehka mi přejíždí dlaní po zádech, jemně mě hladí. „Měl bych zkontrolovat BlackBerry a poslechnout si všechny vzkazy, co jsem včera zmeškal." S povzdechem si sedá a já vím, že tahle zvláštní chvilka končí… pro teď.

„Pojď se osprchovat," navrhuje mi.

Kdo jsem, abych kazila narozeniny malému klukovi?

Christian je v pracovně a telefonuje. Je tam s ním i Taylor, tváří se vážně, ale na sobě má neformální džíny a vypasované černé triko. Já se zabavuju v kuchyni tím, že chystám oběd. V ledni-

ci jsem objevila steaky z lososa, které teď připravuju s citronem a k tomu dělám salát a vařím brambory. Cítím se nadmíru šťastná a spokojená, na vrcholu blaha, takřikajíc. Otáčím se čelem k velkému oknu a zahledím se ven na blankytně modrou oblohu. *Božínku, všechno to naše povídání… a milování… hmm.* Jedna by si na to hned zvykla.

Z pracovny vychází Taylor a vytrhává mě ze zasnění. Zeslabuju si iPod a vyndávám sluchátko z ucha.

„Zdravím, Taylore.“

„Ano,“ kývne na pozdrav.

„Je vaše dcerka v pořádku?'*

„Je, děkuju. Moje bývalá žena si myslela, že je to slepé střevo, ale vyšilovala zbytečně, jako obvykle," převrací oči, čímž mě poněkud překvapuje. „Sophie je v pohodě. Jen ošklivá střevní viróza."

„To je mi líto." Pousměje se.

„Už jste vypátrali Charlie Tango?"

„Ano. Záchranný tým už je na cestě. Měla by se vrátit na Boeing Field dnes pozdě večer."

„To je dobře."

Věnuje mi úsporný úsměv. „Bude to vše, madam?"

„Jistě, ano, ovšem," zardím se… zvyknu si někdy na to Taylo rovo oslovení madam? Cítím se při něm tak stará, aspoň na třicet.

Zdvořile kývne a opouští velký pokoj. Christian ještě pořád mluví do telefonu. Čekám, až začnou vařit brambory, a přitom do stávám nápad. Beru kabelku a lovím z ní BlackBerry. Je na něm zpráva od Kate:

Sejdeme se večer. Už se těším na móóóc dlouhý pokec

Hned jí odpovídám:

To já taky

To bude skvělé, promluvit si s ní.

Otevírám si e-maily a rychle ťukám jeden pro Christiana.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:**

Oběd **Datum: 18.6.2011, 13:12**

Komu: Christian Grey

Drahý pane Greyi,

píši Vám, abych Vás informovala o tom, že je Váš oběd téměř připraven. A že jsem v průběhu dnešního dne zažila úchvatné zvrhlé šukání. Narozeninové zvrhlé šukání mohu všem vřele doporučit. Jo, a další věc… Miluju Tě.

Ax

(Vaše snoubenka)

Napínám uši, abych zaslechla, jak zareaguje, ale on pořád telefo nuje. Pokrčím rameny. Možná má prostě moc práce. Pak ale můj BlackBerry zavibruje.

Od: Christian Grey **Předmět:** Zvrhlé šukání

Datum: 18. 6.2011, 13:15

Komu: Anastasia Steeleová

A co na něm bylo nejúchvatnějšího? Budu si dělat poznámky.

Christian Grey

Po ranních zvrhlostech hlady zmírající a chřadnoucí výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

P.S.: Zbožňuju Tvůj podpis.

P.P.S.: Kam se podělo umění konverzace?

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Hlady zmírající?

Datum: 18.6.2011, 13:18 Komu: Christian Grey

Drahý pane Greyi,

dovolte mi, abych obrátila Vaši pozornost zpět k prvnímu řádku svého předchozího e-mailu, který Vás informoval o tom, že je Váš oběd skutečně téměř připraven… tak nechte těch nesmyslů s hladověním a chřadnutím. Ohledně toho úchvatného zvrhlého šukání… upřímně – všechno.
Vaše poznámky bych si ráda přečetla.

A ten můj úsek v závorkách se mi taky líbí.

A x

(Vaše snoubenka)

P.S.: Odkdy jsi zrovna Ty upovídaný? A navíc telefonuješ!

Mačkám *Odeslat* a zvedám oči. *On* stojí přímo přede mnou a kření se na mě. Dřív než stačím cokoliv říct, jedním plavným skokem se přenáší přes kuchyňský ostrůvek, popadá mě do náruče a dává mi mlaskavou pusu.

„A to bylo vše, slečno Steeleová," řekne a pouští mě. Klidně si odchází

- v těch svých džínách, rozhalené košili a bosý - zpátky do pracovny a nechává za sebou zadýchanou hromádku rozbouřených hormonů.

K lososu jsem připravila omáčku z kysané smetany, koriand ru a potočnice a prostřela snídaňový bar. Opravdu nerada ruším Christiana u práce, přesto teď stojím na prahu jeho kanceláře. Ještě pořád má telefon u ucha, jeho vlasy budí dojem důkladně vyšukaného rozcuchu a šedý pohled mu doslova září - jaká pastva pro mé oči. Když mě zaznamená, zvedá ke mně pohled a už jím neuhýbá. Lehce se zamračí - a já nevím, jestli na mě, nebo to patří k hovoru, který vede.

„Prostě je pustíš dál a necháš je na pokoji. Rozumíš, Mio?“ syk ne a zakoulí očima. „Fajn.“

Pantomimicky mu naznačuju, že se krmím, a on na mě s úsměvem kývne.

„Uvidíme se později,“ končí a zavěšuje. „Ještě jeden hovor?“ do voluje se mě.

„Jasně."

„Ty šaty jsou velmi krátké,“ dodává mimochodem.

„Líbí se ti?“ rychle se před ním zatočím. Je to jedna z věcí, kte rou mi pořídila Caroline Actonová. Světle tyrkysové letní šatičky, pravděpodobně příhodnější pro nošení na pláž, ale dnes je tak krásný den, v mnoha ohledech. Jenže on se na ně zamračí a mně povadá výraz.

„Vypadáš v nich fantasticky, Ano. Jen bych nerad, aby tě v nich okukoval někdo jiný.“

„Cože?“ zašklebím se na něj. „Jsme doma, Christiane. Kromě personálu tu nikdo není."

Zkroutí rty. Buď se snaží skrýt pobavení, nebo si opravdu myslí, že to není k smíchu. Ale nakonec kývne na srozuměnou. Zavrtím nad ním hlavou
- on to snad myslel vážně? A odcházím zpátky do kuchyně.

O pět minut později se přede mnou zjevuje znovu a podává mi telefon.

„Mám ti předat Raye," zamumlá obezřetně.

Nevěřícně vypouštím všechen vzduch z plic. Chňapnu po telefonu a překrývám mikrofon.

„Tys mu to řekl?!" zasyčím. Christian kývne, lehce vykolejený mým zoufalým výrazem.

Kruci! Hluboký nádech. „Ahoj, tati."

„Christian mě právě požádal o tvou ruku," ozve se.

Do háje. Jak přemýšlím, co říct, rozpíná se mezi námi ticho. Ray jako obvykle mlčí, takže mi neposkytuje žádné vodítko k jeho re akci na tuhle novinku.

„A cos mu na to řekl?" zaskřípu jako první.

„Že s tebou chci mluvit. Je to trochu unáhlené, nemyslíš, Annie? Znáš ho teprve krátce. Chci říct - je to fajn kluk, umí rybařit, ale… tak brzy?" Mluví klidně, odměřeně.

„Máš pravdu. Je to rychlé… vydrž." Spěšně opouštím kuchyni, prchám z Christianova doslechu a mířím k prosklené venkovní stěně. Dveře na balkon jsou otevřené, a tak jimi procházím na sluncem prozářené denní světlo. Až k zábradlí dojít nedokážu, je to příliš vysoko.

„Já vím, že je to nečekané a tak - ale… no, prostě ho miluju. A on miluje mě. A chce si mě vzít a nikdy tu nebude nikdo jiný," rdím se při té pravděpodobně nejintimnější konverzaci, jakou jsem kdy se svým nevlastním tátou vedla.

Ray je na druhém konci chvíli zticha.

„Už jsi to řekla své matce?"

„Ne."

„Annie… Poslyš, já vím, že je dobře zajištěný a tak nějak vhodný, ale svatba? To je obrovský krok. Víš určitě, co děláš?"

„On je ten pravý," zašeptám.

„Pane jo," řekne po chvíli a už zní uvolněněji.

„Je pro mě vším."

„Annie, Annie, Annie. Ty jsi tak strašně tvrdohlavá. Jen se mod lím k Bohu, abys věděla, co děláš. Tak mi ho ještě dej, jo?"

„Jasně, tati. A prosím tě - odvedeš mě k oltáři?" zadoufám tiše.

„Teda, zlato," láme se mu hlas a na pár chvil se odmlčí. Emoce obsažené v jeho slovech mi tlačí slzy do očí. „Nic by mi neudělalo větší radost," mačká ze sebe nakonec.

Ach, Rayi. Mám tě tolik ráda… Radši polknu, abych se nerozbrečela.

„Děkuju, tati. Teď už ti dám Christiana. A buď na něj hod ný, já ho totiž miluju," zašeptám.

Řekla bych, že se Ray na druhém konci usmál, ale jistá si nej sem. S ním se to vždycky těžko odhaduje.

„Neměj obavy, Annie. A přijeď někdy navštívit svého staříka a toho Christiana vem s sebou."

Rázně se vracím zpátky do pokoje - naštvaná na Christiana, že mě nevaroval předem - a podávám mu telefon. Můj výraz mu dává jasně najevo, jak moc si to u mě pohnojil. Tváří se pobaveně, když si ho ode mě bere, a znovu mizí ve své pracovně.

O dvě minuty později se vrací.

„Mám od tvého otce poněkud zdráhavý souhlas," naparuje se pyšně, vlastně tak pyšně, až se uchichtnu, a on se zazubí. Září, jako by právě sjednal nějakou výhodnou fúzi, nebo dosáhl skvělé koupě, což vlastně, tak nějak, udělal.

„Sakra, ženská, ty ale umíš vařit." Christian polyká poslední velké sousto a pozvedá ke mně sklenici bílého vína.

Díky jeho chvále se celá zapýřím. Pak si ale uvědomím, že se k tomu,

abych mu něco uvařila, dostanu jenom o víkendech. To mě zamrzí. Vařím ráda. Možná bych mu měla upéct narozeninový dort. Dívám se na hodinky. Ještě bych to stihla.

„Ano?" vytrhává mě ze zamyšlení. „Proč jsi mě žádala, abych tě nefotil?" Jsem tou otázkou lehce zaskočená, o to víc, že ji vyslovil zdánlivě klidným hlasem.

A… *kruci*. Ty fotky. Zabodávám pohled do prázdného talíře a začínám si kroutit prsty v klíně. Co na to říct? Slíbila jsem si, že se mu nezmíním o tom, jak jsem našla jeho verzi domácího porna.

„Ano," vyštěkne. „O co tu jde?" Až sebou trhnu a jeho hlas mě do nutí zvednout k němu oči. Neříkala jsem si náhodou, že už mě neděsí?

„Našla jsem tvoje fotky," špitnu.

Překvapeně vykulí oči a zalapá po dechu. „Tys byla v trezoru?" ptá se nevěřícně.

Cože?

„V trezoru? Ne. Ani nevím, že nějaký máš." Zamračí se. „Pak tomu nerozumím."

„Ve tvé šatně. Ta krabice. Hledala jsem kravatu a ta krabice byla pod tvými riflemi. Pod těmi, co normálně nosíš do herny. Až na dnešek, teda," rudnu.

Zírá na mě se spadlou bradou, očividně šokovaný. Zatímco tu informaci zpracovává, nervózně si zajíždí rukou do vlasů. Pak si v hlubokém zamyšlení promne bradu, jenže přitom nedokáže skrýt to zmatené rozladění, co se mu odráží v obličeji. A pak, najednou, potř ese hlavou - rozčileně, ale tak trochu i pobaveně - a koutky úst se mu stáčí v náznaku úsměvu provázeného výrazem údivu. Spíná si před sebou ruce a znovu se do mě opírá pohledem.

„Není to tak, jak si myslíš. Už jsem na ně úplně zapomněl. A s tou krabicí někdo hýbal. Tyhle fotky patří do trezoru."

„Kdo by s ní hýbal?" hlesnu.

Naprázdno polkne. „Tohle mohl udělat jenom jeden člověk."

„Aha. A kdo? A co myslíš tím - není to tak, jak si myslíš?"

S povzdechem uklání hlavu, působí mírně rozpačitým dojmem. *Což by taky měl!* odfrkne si mé podvědomí.

„Tohle bude znít trochu chladně, ale - ty fotky jsou bezpečnostní pojistka," zašeptá a já vidím, jak se vnitřně připravuje na mou reakci.

„Bezpečnostní pojistka?"

„Proti vyzrazení."

Mince cinkne a s hlasitým rachotem se kutálí dolů, až na dno mé momentálně prázdné hlavy.

„Ach tak," zahučím, protože mě nic lepšího nenapadá. Zavírám oči. A je to tady. Je tu těch Padesát Dojebaných Stínů, právě teď a tady. „Jo. Máš pravdu. Zní to chladně." Vstávám, abych sklidila talíře. Víc o tom opravdu vědět nechci.

„Ano…"

„Vědí o tom? Ty dívky… ty tvoje sub." Zamračí se na mě. „Samozřejmě že vědí."

No, aspoň že tak. Sahá po mně a přitahuje si mě k sobě.

„Ty fotky měly být v trezoru. Neslouží k žádným rekreačním účelům." Zaráží se. „Možná dřív, když vznikaly. Ale…“ dělá další pauzu, v níž jeho pohled nabývá maximální intenzity. „Nic pro mě neznamenají."

„Tak kdo je dal do tvé šatny?"

„To mohla udělat jedině Leila."

„Ona zná kombinaci od tvého trezoru?"

Pokrčí rameny. „Ani by mě to nepřekvapilo. Je to hrozně dlouhé heslo a já tam chodím zřídka. Je to jediné číslo, které jsem si někam napsal a které jsem neměnil." Zakroutí hlavou. „Zajímalo by mě, co dalšího ví, a jestli odtamtud vzala ještě něco." Zachmuří se a znovu obrací pozornost mým směrem. „Koukej, já ty fotky zničím. Klidně hned, jestli chceš."

„Jsou to tvoje fotky, Christiane. Dělej si s nimi, co chceš," brblám potichu.

„Nebuď taková," napomíná mě a bere můj obličej do dlaní, sva zuje mě svým pohledem. „Já už o ten život nestojím. Chci ten náš, společný."

u všech svátých. Jak to ví? Jak ví, že za mým zděšením nad těmi fotkami se ukrývá prostý fakt, že jsem paranoidní?

„Já myslel, že jsme všechny ty démony dnes ráno vyhnali, Ano. Aspoň to tak cítím. Ty ne?"

Zamžikám na něj, vybavuju si naše velmi, ale velmi příjemné a romantické a skrznaskrz nemravné ráno v herně.

„Jo," usměju se. „Taky to tak cítím."

„To je dobře." Sklání se pro polibek a balí si mě do náruče. „Roz trhám je," zamumlá. „A pak se musím vrátit k práci. Je mi to líto, bej by, ale mám na dnešní odpoledne tunu úkolů."

„To je v pohodě. Stejně musím zavolat mámě,“ dělám významný obličej. „A potom chci zajít na nákup a upéct ti dort.“

Úplně se rozzáří, oči mu zasvítí jako malému klukovi.

„Dort?“ Kývnu.

„Čokoládový dort?"

„Chceš čokoládový?" To už se taky usmívám. Přitaká.
„Uvidím, co se s tím dá dělat, pane Greyi." A tak dostávám ještě jednu pusu.

Máma omráčeně mlčí.

„Mami, řekni něco."

„Doufám, že nejsi těhotná, Ano." šeptá zděšeně.

„Ne, ne, ne, nic takového." Samým zklamáním s e mi svírá srdce, mrzí mě, že si o mně něco takového myslí. Ale pak si sklíčeně uvědomuju, že ona už vlastně čekala mě, když si brala tátu.
„Promiň, miláčku. Jen je to na mě moc rychlé. Chci říct, Chris tian je skvělá partie, ale ty jsi tak mladá, měla b y sis ještě trochu užívat."
„Mami, to nemůžeš být prostě šťastná? Já ho miluju."

„Ale jdi ty, jenom si na tu myšlenku potřebuju zvyknout. Je to šok. Už v Georgii jsem viděla, že je mezi vámi něco zvláštního, ale svatba…?"
v Georgii chtěl, abych se stala jeho sub, to jí ale vykládat nebudu.

„Už jste si stanovili datum?"

„Ne."

„Přála bych si, aby byl tvůj otec naživu," šeptá. Ale ne… tohle ne. Ne teď.
„Já vím, mami. Moc bych ho chtěla poznat."

„Pochoval si tě jenom jednou a byl přitom tak pyšný. Říkal, že jsi ta nejkrásnější holčička na světě," vypráví tiše. Je to důvěrně známý příběh. Za chvíli se rozbrečí.
„Já vím, mami."

„A pak umřel," popotáhne a mně je jasné, že ji tahle část rozpla kala, tak jako vždy.
„Mami," chlácholím ji šeptem. Chtěla bych mít tu moc ji přes telefon obejmout.
„Jsem stará bláznivá ženská," omlouvá se s dalším vzlykem.

„Samozřejmě že jsem šťastná, zlato. Už to ví Ray?" dodává a zdá se, že znovu nabyla rovnováhy.

„Christian ho před chvílí žádal o mou ruku."

„Ach, to je od něj milé. To je dobře." Stále zní trochu melancholicky, ale snaží se to potlačovat.

„Taky si myslím," zamručím.

„Zlatíčko, mám tě moc ráda. A opravdu za *tebe jsem* moc šťastná. Musíte nás oba navštívit."

„Jasně, mami. Taky tě mám ráda."

„Volá na mě Bob, už musím jít. Dej mi vědět to datum. Musíme si to naplánovat… budete mít velkou svatbu?"

Velkou svatbu - proboha. O tom jsem ještě vůbec nepřemýšlela. Velkou svatbu? To ne. Nechci žádnou velkou svatbu.

„To zatím nevím. Jakmile budu něco vědět, ozvu se."

„Dobře. Tak se opatruj a zatím si dávejte pozor. Vy dva si potřebujete trochu užít… na děti máte ještě čas."

Děti?! *Hmm*... a je to tu zase - ne tak docela skrytá narážka na to, že mě měla moc brzy.

„Mami, nemyslíš si, že jsem ti zkazila život, že ne?"

Zalapá po dechu. „Ale ne, Ano, tohle si nesmíš myslet. Tys byla ta nejlepší věc, co nás s tvým otcem potkala. Jen bych si přála, aby tu byl a viděl tě dospělou, jak se vdáváš." Už zase zní zkroušeně.

„Já bych to chtěla taky.“ Potřásám hlavou, když přemýšlím o svém mytickém otci. „Už tě nechám jít. Zavolám brzy.“

„Miluju tě, zlato.“

„Já taky, mami. Ahoj.“

V Christianově kuchyni se pracuje jedna báseň. Navzdory tomu, že neví o vaření zhola nic, v ní má úplně všechno. Získávám podezření, že paní Jonesová taky ráda vaří. A tak jediná věc, kterou budu nakonec potřebovat, je nějaká hodně kvalitní čokoláda na polevu. Nechávám obě poloviny korpusu chladnout, beru si kabelku a strkám hlavu do dveří Christianovy pracovny. Soustředěně sleduje monitor počítače. Vzhlédne a usměje se na mě.

„Jen si skočím do obchodu pro nějaké suroviny."

„Tak fajn,“ zabručí se staženým obočím.

„Co je?“

„Bereš si na sebe džíny, nebo tak něco…“ odtuší.

Ale, no tak. „Christiane, jsou to jenom nohy.“

Dál mě upřeně sleduje, ani stopa po nějakém humoru. Tak tohle bude boj. Navíc má ty narozeniny. Protáčím na něj oči a cítím se přitom jako nějaká drzá puberťačka.

„Co kdybychom byli na pláži?“ Zkouším to odjinud.

„My nejsme na pláži."

„Měl bys námitky, kdybychom byli na pláži?“ Chvíli o tom přemýšlí. „Ne,“ zhodnotí prostě.

S úšklebkem obracím oči v sloup. „No, tak si představ, že tam jsme. Zatím.“ Otáčím se a prudce vyrážím do haly. Dobíhám k výtahu dřív než on. Když se dveře zavírají, mávám mu a sladce se na něj usmívám. A on mě jen bezmocně sleduje skrz přimhouřená víčka - naštěstí s pobaveným výrazem. Rozladěně zakroutí hlavou a pak už ho nevidím.

Téda, to ale bylo vzrůšo. Adrenalin mi proráží žilami a srdce se mi probíjí ven z hrudi. A zároveň s tím, jak výtah klesá, klesám
i já - na duchu. Kruci, co jsem to provedla?

Dráždím hada bosou nohou. Bude tak naštvaný, až se vrátím. Mé podvědomí na mě zahlíží přes obroučky svých půlměsíčkových brýlí, v ruce vrbový proutek. Do háje. Mám tak málo zkušeností s muži. Nikdy předtím jsem s žádným nežila - teda, kromě Raye

- a ten se z nějakého důvodu nepočítá. Je to můj táta… totiž muž, kterého za něj považuju.

A teď je tu Christian. On taky nikdy s nikým doopravdy nežil, aspoň myslím. Budu se ho muset zeptat - pokud se mnou bude mluvit.

Ale jinak jsem silně přesvědčená o tom, že bych s i měla nosit, co sama uznám za vhodné. Vzpomínám si na ta jeho pravidla. Jistě, pro něj to musí být taky těžké. Jenže za tyhle šaty zaplatil, měl teda dát k Niemanovi lepší pokyny. Nic příliš krátkého!

Ty šaty přece nejsou tak krátké, nebo snad ano? Kontro luju to ve velkém zrcadle vstupní haly. No jo, jsou celkem dost krátké. Ale co, už se stalo. A není pochyb o tom, že budu čelit následkům. Mi moděk se zamýšlím, co se mnou asi provede.

Ale ze všeho nejdřív potřebuju peníze.

Strnule civím na výpis z bankomatu. Na mém účtu se nachází 51 689,16 dolarů. To je o padesát tisíc víc, než by mělo!

„*Anastasie, taky se budeš muset naučit být bohatá, jestli řekneš ano. “ A* tak to začíná. Beru si svých ušmudlaných padesát dolarů a vyrážím do obchodu.

Po návratu mířím přímo do kuchyně, ale nedokážu se zbavit mrazení v zátylku. Christian je ještě pořád v pracovně. Ježiši, je tam skoro celé odpoledne. Říkám si, že bude nejlepší, když za ním půjdu a zjistím rozsah napáchaných škod. Obezřetně nahlížím k němu do dveří. Telef onuje a dívá se ven z okna.

„A toho odborníka z Eurocopteru čekáme v pondělí odpoled ne? … Dobře. Dejte mi vědět.

A řekněte mu, že budu chtít jeho první závěry buď v pondělí večer, nebo v úterý ráno." Zavěšuje a otáčí se na židli. Strne, když mě spatří, ale jeho výraz zůstává netečný.

„Ahoj," špitnu. On na to nic, a mně propadá srdce až na dno žaludku. Váhavě vstupuju dovnitř a procházím kolem stolu až k němu. Pořád nic neříká, jen mi upřeně hledí do očí. Zastavuju až u něj, cítím se hrozně hloupě.

„Už jsem zpátky. Ty se na mě zlobíš?"

S povzdechem sahá po mé ruce a stahuje si mě k sobě na klín. Pevně mě objímá a boří nos do mých vlasů.

„Jo," přiznává.

„Omlouvám se. Nevím, co to do mě vjelo." Uvelebuju se mu v náručí a vdechuju jeho originální omamnou vůni; cítím se v bezpečí, přestože se na mě zlobí.

„Taky se omlouvám. Nos si, co chceš," zabrouká. Rukou mi stoupá po holé noze až na stehno. „Když už jsme u toho, tyhle šaty mají jisté přednosti." Naklání hlavu, aby mě políbil. V okamžiku, kdy se naše rty střetnou, se mě zmocňuje chtíč, nebo možná vášeň, nebo snad nějaká hluboce zakořeněná potřeba ho odškodnit, a v žilách mi najednou koluje žhavá touha. Rázem svírám jeho ob ličej v dlaních, prsty mu zatínám do vlasů. Zasténá, když na to jeho tělo zareaguje, a zuby mě hladově chytá za spodní ret - a vzápětí taky za krk a za ucho a nakonec mi jazykem vráží do úst. Dřív než se naděju, rozepíná si zip u kalhot, vysazuje si mě obkročmo na klín a noří se do mě. Chytám se zadní opěrky židle, nohama tak akorát stačím na zem, a společně se začínáme hýbat.

„Líbí se mi způsob, jakým se omlouváš," vdechne mi do vlasů.

„A mně zase ten tvůj," uchichtnu se, stulená na jeho hrudi. „Už jsi skončil?"

„Prokrista, Ano, ty chceš ještě?"

„Ale ne! Myslím s prací."

„Budu hotový tak za půl hodiny. Poslechl jsem si tvůj vzkaz ve schránce."

„Ten ze včerejška?"

„Zněla jsi vystrašeně." Pevně ho obejmu.

„To jsem taky byla. Není ti moc podobné, že by ses vůbec ne ozýval." Dává mi pusu do vlasů.

„Za půl hodiny budeš mít hotový ten dort." S ús měvem se zvedám z jeho klína.

„Moc se na něj těším. Skvěle voněl, když se pekl. Tak nějak po - vědomě."

Věnuju mu další úsměv, tentokrát nesmělý - cítím se trochu rozpačitě - a on mě napodobuje. Ježkovy zraky, nakonec nebudeme tak odlišní.

Ta vůně v něm možná vyvolává nějaké vzpomínky na pečeni z jeho raného dětství. Sehnutá ho zlehka líbám do koutku úst a vracím se zpátky do kuchyně.

Slyším ho vycházet z pracovny, a protože už jsem připravená, zapaluju jedinou zlatou svíčku na dortu. Zvolna se ke mně blíží a postupně roztahuje úsměv od ucha k uchu. Tiše mu k tomu broukám *Hodně štěstí, zdraví*. Naklání se a sfoukává svíčku, zavírá přitom oči.

„Něco jsem si přál," řekne, když je zase otevře, a já z nějakého důvodu červenám.

„Poleva je ještě měkká. Doufám, že budeš spokojený."

„Už se nemůžu dočkat, až to ochutnám, Anastasie," zapřede a schválně to nechává vyznít *tak* nemravně. Každému z nás krájím jeden kousek a oba se do nich pouštíme malými moučníkovými vidličkami.

„Mmm," mručí uznale. „Přesně kvůli tomu si tě chci vzít." A já se úlevně zasměju… chutná mu.

„Připravená čelit mé rodině?" Christian vypíná motor R8. Stojíme na příjezdové cestě k domu jeho rodičů.

„Jo. Řekneš jim o tom?"

„Samozřejmě. Už se těším na jejich reakce," zakření se na mě šibalsky a vystupuje z auta.

Je půl osmé, a přestože byl teplý den, teď večer vane od zálivu chladná čerstvá bríza. Jakmile se ocitám venku z auta, přitahuju si pléd víc k tělu. Vzala jsem si smaragdově zelené koktejlky, které jsem objevila dnes ráno, když jsem prohledávala šatnu. Je k nim

i odpovídající široký pásek. Christian mě bere za ruku a společně

vyrážíme ke vchodovým dveřím. Dřív než na ně stihne zaklepat, otevírá je dokořán Carrick.

„Ahoj, Christiane. Všechno nejlepší k narozeninám, synu." Za nataženou ruku si strhává Christiana do krátkého objetí a lehce ho tím vyvádí z míry.

„Ehm… díky, tati."

„Ano, jak milé, vidět tě znovu." Taky mě krátce sevře v náručí, načež ho následujeme dovnitř.

Těsně předtím, než vkročíme do obývacího pokoje, vyřítí se na nás chodbou Kate. A tváří se přímo vražedně.

No teda!

„Vy dva! Na slovíčko," zavrčí tím svým radši-si-se-mnou-nezahrávej tónem. Nervózně střelím pohledem po Christianovi, který ji s pokrčením ramen následuje do jídelny, za sebou

zanecháváme Carricka, zaraženě postávajícího na prahu obýváku. Kate za námi zavírá dveře a otáčí se čelem ke mně.

„Co je *sakra* tohle?" zasyčí a zamává mi před očima kusem papíru. Úplně dezorientovaná si ho od ní beru a rychle se dívám, co na něm je. V puse mám najednou jako po dvou dnech bez vody. *To se mi snad zdá!* To je ten e-mail, který jsem psala Christianovi, když jsme projednávali naši smlouvu.

Kapitola *22*

Cítím, jak mi z obličeje mizí veškerá barva, krev se mi totiž mění

v led a celé tělo mi svírá strach. Instinktivně se stavím mezi Kate a Christiana.

„Co je to?“ ucedí Christian ostražitě.

Nevěnuju mu pozornost. Nemůžu uvěřit tomu, co Kate dělá.

„Kate! Do toho ti nic není,“ propíchnu ji vzteklým pohledem, když se můj strach transformuje ve zlobu. Jak se opovažuje něco takového udělat? Právě teď, právě dnes, zrovna na Christianovy narozeniny. Překvapená mou reakcí zamžiká, modré oči jako dva talíře.

„Tak co je to, Ano?“ opakuje Christian. Teď už spíš výhrůžně.

„Christiane, mohl bys, prosím, odejít?“ žádám ho.

„Ne. Ukaž mi to.“ Nastavuje ruku a já vím, že diskuze skončila - jeho hlas je chladný a tvrdý. Zdráhavé mu ten e-mail podávám.

„Co ti to provedl?" hlesne Kate a zatváří se *tak* znepokojeně. Do obličeje se mi vrací krev - to když mi hlavou prolétne na tisíc erotických výjevů.

„To není tvoje starost, Kate." Nedokážu se vyhnout podrážděnému tónu.

„Kdes k tomu přišla?" ověřuje si Christian - hlavu skloněnou ke straně, naprosto bezvýrazný obličej, ale ten hlas… tak hrozivě tichý.

Kate rudne. „To je irelevantní."

Vystavena Christianovu neměnnému upřenému pohledu, ze sebe nakonec vychrlí: „Bylo to v kapse saka, o kterém předpoklá dám, že je tvoje, a které jsem objevila na vnitřní straně dveří Ani - na pokoje." Její neochvějnost pod jeho stříbřitě planoucíma očima lehce zakolísá, ale sbírá se a ten pohled mu zlostně opětuje.

V těch přiléhavých rudých šatech vypadá jako zosobněná nevraživost. Vypadá úchvatně. Jenže co se, u všech čertů, hrabe v mém oblečení? Obvykle je to naopak.

„Řekla jsi o tom někomu?" Christianův hlas se táhne jako hed vábný šál.

„Ne! Samozřejmě že ne," vyštěkne Kate dotčeně. Christian přikývne a vypadá, že ho to trochu upokojilo. Otáčí se a přechází ke krbu. Oněměle ho s Kate sledujeme, jak sahá na krbovou římsu pro zapalovač, e -mail jím podpaluje a pouští ho z ruky, nechává ho, už hořící, pomalu snášet na rošt ohniště, kde se mění v hromádku žhavého popela. V místnosti se rozpíná tíživé ticho.

„Ani Elliotovi?" vydechnu a obracím se zpátky ke Kate.

„Nikomu," vyprošuje si důrazně a vůbec poprvé se zatváří ne jistě a ublíženě. „Jenom chci vědět, že jsi v pořádku, Ano," šeptá.

„Jsem v pohodě, Kate. Víc než to. Prosím, s Christianem nám to klape - tohle je stará záležitost. Prostě to ignoruj, prosím."

„Ignorovat to?" vyjekne. „Jak můžu něco takového ignorovat? Co ti udělal?" Z modrých očí jí sálá upřímná starost.

„Neudělal mi nic, Kate. Opravdu - jsem v pořádku." Zamžiká.

„Vážně?" ujišťuje se.

Christian kolem mě ovíjí jednu paži a přitahuje si mě k sobě, nespouští přitom pohled z Kate.

„Ana souhlasila, že se stane mou ženou, Kather ine," oznamuje jí tiše.

„Ženou?!“ vypískne Kate a nevěřícně vytřeští oči.

„Budeme se brát. Dnes večer tu hodláme oznámit naše zasnou bení," upřesňuje Christian.

„Jo tak!“ Kate na mě zírá s otevřenou pusou. „Nechám tě tu samotnou šestnáct dnů a tohle se stane? Tak tomu říkám rychlost. Takže včera, když jsem ti říkala, že…" civí na mě zmateně. „A kam do toho všeho zapadá ten e-mail?“

„Nikam, Kate. Zapomeň na něj - prosím. Já Christiana miluju a on miluje mě. Nedělej to. Nekaž jeho narozeniny a náš večer," nab ádám ji šeptem. Párkrát mrkne a já si všímám, jak se jí v očích nečekaně zalesknou slzy.

„Ne. To víš, že ne. Takže jsi v pořádku?" chce, abych ji znovu ujistila.

„Nikdy jsem nebyla šťastnější," vydechnu. Natahuje se a navzdory tomu, že mě objímá Christian, mě bere za ruku.

„Opravdu jsi v pohodě?" utvrzuje se už s nadějí v hlase.

„Jsem," křením se na ni, zatímco se mi vrací dobrá nálada. Kate je zpátky ve hře. Usmívá se na mě, v jejím výrazu se odráží mé vlastní štěstí. Vyvlékám se z Christianova objetí a ona mě v náhlém popudu svírá v náručí.

„Teda, Ano, dostala jsem takový strach, když jsem to četla. Ne věděla jsem, co si o tom

mám myslet. Vysvětlíš mi to?" pošeptá mi.

„Jednou, ne teď."

„Dobře. Nikomu o tom neřeknu. Mám tě tak ráda, Ano, jako vlastní sestru. Prostě jsem myslela… byla jsem z toho zmate-

ná. Promiň. Jestli jsi šťastná, jsem taky šťastná." Podívá se přímo na Christiana a zopakuje svou omluvu. On jenom kývne, oči jako dva rampouchy, jeho výraz se nemění. A sakra, pořád je naštvaný.

„Fakt mě to mrzí. Máš pravdu, nic mi do toho není," utvrzuje mě Kate tiše.

Ozývá se zaklepání. Vylekaně od sebe s Kate uskakujeme a do dveří strká hlavu Grace.

„Všechno v pořádku, zlato?" obrací se na Christiana.

„Určitě, paní Greyová," vypadne hned z Kate.

„V pohodě, mami," odpovídá Christian.

„Dobrá," odtuší Grace a vstupuje. „Pak by nemělo vadit, když svého syna na jeho narozeniny pořádně obejmu," věnuje Christiano vi a mně široký úsměv. On ji pevně sevře v náručí a konečně roztává.

„Všechno nejlepší k narozeninám, miláčku," zabrouká Grace a zavírá v jeho těsném objetí oči. „Jsem tak šťastná, že jsi tu pořád s námi."

„Nic mi není, mami," shlíží k ní Christian s úsměvem. Ona se od něj odtáhne, pozorně se na něj zadívá a celá se rozzáří.

„Mám z tebe takovou radost," řekne a podrží jeho obličej v dlaních.

A on se na ni šťastně usměje - tím svým tisícimegawattovým úsměvem.

Ona to ví! Kdy jí to řekl?

„Tak, děti, jestli už jste si všechno řekly, máme tu dav lidí, kteří se chtějí přesvědčit, že ses opravdu vrátil v jednom ku se, Christiane, a taky by ti rádi popřáli k narozeninám."

„Vždyť už jdu."

Grace zatéká pátravým pohledem po mně a Kate, ale vypadá to, že ji naše povzbudivé úsměvy uklidňují. Když nám pak přidržuje

otevřené dveře, dokonce na mě mrkne. Christian ke mně napřahuje ruku a já ho za ni beru.

„Christiane, je mi to opravdu líto," opakuje Kate pokorně. Po korná Kate, to je teda něco.

Christian přitaká a pak už ji následu jeme ze dveří.

V hale vrhám na Christiana neklidný pohled. „Tvoje matka o nás ví?"

„Ví."

„Aha." A když si uvědomím, že mohla horlivá slečna Kava naghová zmařit celý náš večer… Až se při tom pomyšlení zachvěju

- podrobnosti Christianova životního stylu odhalené přede všemi. *Ty bláho.*

„No, tak to byl rozhodně zajímavý úvod večera," usměju se na Christiana nevinně. On se na mě podívá - a jeho pobavený výraz je zpátky. Díkybohu.

„Jako vždy, slečno Steeleová, máte dar věci podhodnocovat." Zvedá si mou ruku ke rtům a políbí mě na ni. To už vcházíme do obývacího pokoje, kde nás vítá náhlý, spontánní a ohlušující potlesk.

No, to mě podrž. Kolik lidí tu vlastně je?

Zběžně přejíždím místnost pohledem: jsou tu všichni Greyo vi, Ethan s Miou, doktor Flynn a jeho žena, předpokládám. Mac z lodě, vysoký sympatický Afroameričan - vzpomínám si, že toho jsem viděla v Christianově kanceláři tenkrát, když jsem se s Christianem setkala poprvé. Dál je tu Miina jedovatá kamarádka Lily, dvě ženy, které vůbec neznám a… *Ale ne.* Sevře se mi srdce. *Ta ženská…* Paní Robinsonová.

Odněkud se zjevuje Gretchen s tácem šampaňského. Je navlečená do černých šatů s hlubokým výstřihem, tentokrát má vlasy vyče-

sané - žádné copánky červená se a kmitá řasami na Christiana. Potlesk utichá, a když se všechny oči vyčkávavě obrací ke Christia novi, povzbudivě mi stiskne ruku.

„Děkuju všem. Mám dojem, že budu jednu z nich potřebovat." Sahá pro dvě sklenice na Gretchenin tác a věnuje jí letmý úsměv. A já tipuju, že se Gretchen nejspíš rozplyne nebo omdlí. Jednu z těch sklenek mi Christian podává.

Tu svou pak pozvedá k ostatním lidem v místnosti a všichni jako na povel přistupují blíž. V čele toho davu je ta čarodějnice v černém. Nosí ona vůbec nějakou jinou barvu?

„Christiane, měla jsem takový strach." Krátce ho objímá a líbá na obě tváře. A on mě nepouští, i když se snažím vyvléknout ruku z jeho sevření.

„Jsem v pořádku, Eleno," ubezpečuje ji Christian chladně.

„Proč jsi mi nezavolal?" postěžuje si zoufale a pátravě se mu zahledí do

očí.

„Měl jsem moc práce."

„Copak jsi nedostal moje zprávy?"

Christian nervózně přešlápne a přivine si mě blíž, dává mi paži kolem

pasu. Jeho výraz zůstává při pohledu na Elenu netečný. Ona už mě dál nemůže ignorovat, a tak zdvořile kývne mým směrem.

„Ano," zavrká. „Vypadáš kouzelně, drahá."

„Eleno," oplácím jí to. „Děkuju."

Zachytávám Gracein pohled. Sleduje nás tři a lehce se u toho mračí.

„Eleno, rád bych učinil jisté prohlášení," oznamuje jí Christian a dál na ni nevzrušeně hledí.

Její blankytně modré oči se nepatrně zatvrzují. „Jistě," pokouší se o úsměv a ustupuje.

„Vážení," zvolá Christian. Chvíli čeká, až se šum v místnosti ztiší a všechny zraky se znovu otočí k němu.

„Děkuji, že jste dnes přišli. Musím říct, že jsem čekal klidnou rodinnou večeři, takže tohle je příjemné překvapení." Vrhá pichlavý pohled na Miu, která se zaculí a nesměle mu zamává. Christian nad ní rozladěně pohodí hlavou a pokračuje.

„Já a tady Ros…“ pokyne směrem k rusovlasé ženě stojící poblíž s malou temperamentní blondýnkou, „…my dva jsme včera vyvázli jen o vlásek."

Aha, to bude ta Ros, co pro něj pracuje. S úsměvem pokyne svou sklenkou jeho směrem. On uznale kývne hlavou.

„Takže jsem velice šťastný, že tu dnes jsem a mohu se s vámi podělit o svou největší novinku. Tato překrásná žena," podívá se na mě, „slečna Anastasia Rose Steeleová, souhlasila, že se stane mou ženou, a já chtěl, abyste byli první, kdo se o tom dozví."

Odevšad se ozývají užaslé povzdechy a potom první rozpačí té, ale radostné výlevy, následované nadšeným potleskem. Ježkovy oči - ono se to opravdu děje! Myslím, že jsem v obličeji nabrala barvu Kateiných šatů. Christian mě bere za bradu a přitahuje si mě k rychlému polibku.

„Už brzo budeš moje."

„Vždyť už jsem," zašeptám.

„Legálně," naznačí mi ústy a šibalsky se na mě zaculí.

Lily, která stojí vedle Mii, se tváří jako zmoklá slepice a Gretchen vypadá, že právě pozřela něco mimořádně nechutného. Jak se tak vzrušeně rozhlížím po shromážděném davu, zachytávám pohledem Elenu. Má otevřenou pusu. Je omráčená - možná spíš šokovaná - a já se neubráním malému, zato intenzivnímu pocitu

zadostiučinění, když ji vidím oněmělou údivem. Navrch, co tu kčertu dělá?

Carrick a Grace přerušují tok mých bezcitných myšlenek a hned mě mačkají v náručích a líbají a následně posílají dál do spárů ostatních členů Greyovic rodiny.

„Ach, Ano - jsem tak ráda, že přibudeš do naší rodiny," rozplývá se Grace. „Ta změna, co se s Christianem udála. On je teď… *šťastný*. A já jsem ti za to nesmírně vděčná." Červenám se, celá v rozpacích nad její nevázaností, ale v koutku duše se cítím potěšená.

„Kde je prsten?" vykřikne Mia, když mě objímá.

„Ehm…" *Ježíši. Prsten!* Na ten jsem ani nepomyslela. V panice zvedám oči k Christianovi.

„Chceme ho vybrat společně," zapíchne do Mii zlostný pohled.

„No tak, nekoukej na mě takhle, Greyi!" vypeskuje ho a vzápětí kolem něj rozhodí paže. „Jsem tak nadšená, Christiane," vzdych ne. Je to jediná osoba, kterou znám, co se nenechá zastrašit jeho zlověstným výrazem. To já při něm znejistím… teda, aspoň to tak bývalo.

„Kdy se berete? Už jste vybrali datum?" vyzvídá na Christianovi.

Ten vrtí hlavou, jeho podráždění je naprosto zřetelné. „Nemám tušení. A ne, nevybrali. Ana a já to ještě musíme prodiskutovat," usazuje ji nedůtklivě.

„Já doufám, že budete mít velkou svatbu - tady," básní Mia nadšeně a ignoruje jeho kousavý tón.

„Nejspíš zítra letíme do Vegas," zavrčí na ni a vysloužísi za to patentovaný, plnohodnotně našpulený výraz Mii Greyové. Chris tian na ni protáčí oči a pak už se obrací k Elliotovi, který ho v tak krátké době už podruhé pořádně zmáčkne ve své rozlehlé náruči.

„Dobrá práce, brácha," plácá ho po zádech.

Reakce všech těch lidí mě doslova pohlcují a já ani nevím, jak se o pár minut později znovu ocitnu po Christianově boku a před doktorem Flynnem. Elena se nejspíš někam vytratila a Gretchen rozmrzele dolévá šampaňské do sklenic.

Vedle doktora Flynna stojí nápadně hezká mladá žena s dlouhými tmavými, skoro černými vlasy, plným dekoltem a krásnýma oříškově hnědýma očima.

„Christiane," zdraví ho doktor Flynn a podává mu ruku. Christian si s ním vřele potřásá.

„Johne. Rhiano." Líbá tu tmavovlasou ženu na tvář. Je velmi drobn á a opravdu moc krásná.

„Těší mě, že jste ještě pořád mezi živými, Christiane. Můj život bez vás by byl hrozně nudný - a chudý."

Christian se uchechtne.

„Johne!" napomíná Flynna jeho žena - k Christianovu nemalému obveselení.

„Rhiano, tohle je Anastasia, moje snoubenka. Ano, Rhiana, Johnova žena."

„Velmi ráda poznávám ženu, která konečně dobyla Christiano vo srdce," usměje se na mě Rhiana vlídně.

„Děkuju," zamumlám, už zase v rozpacích.

„To byl pěkně falšovaný odpal, co jste tu předvedl, Christiane," proho dí pobaveně Flynn a nevěřícně přitom kroutí hlavou. Chris tian na něj nechápavě krčí čelo.

„Johne - ty, a ty tvoje kriketové metafory," zakoulí očima Rhi ana.

„Oběma vám gratulujeme. A všechno nejlepší, Christiane. Jak krásný dárek k narozeninám," směje se na mě srdečně.

Neměla jsem ani potuchy, že tu bude Flynn. Nebo Elena. Je to šok a já si marně lámu hlavu, když přemýšlím, na co bych se ho asi

tak mohla zeptat, jenže narozeninová párty je stěží vhodným mís tem pro psychiatrickou konzultaci.

A tak si pár minut jen tak nezávazně povídáme. Rhiana je žena v domácnosti se dvěma malými chlapci. Dedukuju si, že ona je tím důvodem, proč doktor Flynn převedl svou praxi do států.

„Je na tom dobře, Christiane, na terapii reaguje uspokojivě. Ješ tě pár týdnů, a budeme moci uvažovat o ambulantním programu." Doktor Flynn a Christian ztišili hlasy, ale já si nemůžu pomoct a poslouchám je a celkem neomaleně přitom vypínám Rhianu.

„Takže se momentálně stýkám jenom s ostatními maminkami, aby si naše děti pohrály, a dál přebaluju plínky…"

„To vám musí zabrat spoustu času." S uzarděním obracím svou pozornost zpátky k Rhianě, která se zvonivě zasměje. Je mi jasné, že Christian s Flynnem probírají Leilu.

„Zeptejte se jí za mě na něco," zamumlá Christian.

„A co děláte vy, Anastasie?"

„Říkejte mi Ano, prosím vás. Pracuju v nakladatelství."

Christian a doktor Flynn tiší své hlasy ještě víc - to je tak frustrující. Ale nakonec oba zmlknou úplně, když se k nám připojují dvě ženy, se kterými jsem ještě neměla tu čest - Ros a

ta živá blondýnka, kterou Christian představuje jako její partnerku Gwen.

Ros je okouzlující a já brzy zjišťuju, že s Gwen žijí téměř naproti Escale. Ros vychvaluje Christianovy pilotní schopnosti až do nebe. Bylo to poprvé, co letěla v Charlie Tango, a tvrdí, že by neváhala do ní nastoupit znovu. Je to jedna z těch nemnoha žen, které znám, co nejsou Christianem oslněny… i když, důvod je zřejmý

Gwen je věčně rozesmátá žena s osobitým smyslem pro sarkastický humor a Christian se zdá v jejich společnosti mimořádně u volněný. Evidentně se s nimi dobře zná. Nebaví se o práci, i tak

ale vidím, že je Ros po čertech chytrá ženská, která s Christianem snadno udrží krok. A taky oplývá velkolepým hrdelním, kouřením poznamenaným smíchem.

Grace přerušuje naši poklidnou konverzaci, aby všechny upozornila, že se v Greyovic kuchyni servíruje večeře na švédských sto lech. Hosté se pomalu courají do zadní části domu.

V chodbě na mě číhá Mia. V těch tenounkých světlerůžových panenkovských šatičkách a botách na vražedném podpatku se nade mnou tyčí jako andílek na špičce vánočního stromečku. V rukou drží dvě koktejlové sklenky.

„Ano," sykne na mě spiklenecky. Vzhlédnu k Christianovi, kte rý mě s výrazem *přeju-ti-hodně-štěstí-taky-ji-dnes-nemůžu-vystát* pouští, a obě spolu mizíme do jídelny.

„Tumáš," vyzývá mě uličnicky. „To je jedno z taťkových speciál ních citronových martini - je mnohem lepší než šampaňské." Podává mi skleničku a napjatě sleduje, jak z ní váhavě ochutnávám.

„Hmm… je to dobrota. Ale dost silná." O co jí jde? To mě tu chc e opít?

„Ano, potřebuju radu. A Lily se zeptat nemůžu - ona všechno hned kritizuje." Mia s uculením obrací oči v sloup. „Tak šíleně na tebe žárlí. Myslím, že doufala, že jednoho dne… ona a Christian…" vyprskne nad tou absurditou smíchy a já se uvnitř záchvějů.

Tohle je něco, s čím se budu muset dlouhodobě potýkat - cizí ženy, které budou toužit po mém muži. Vytěsňuj u tu nevítanou myšlenku z hlavy a zaměřuju se na úkaz, který svírám v ruce - znovu upíjím martini.

„Pokusím se ti pomoct. Tak to vyklop."

„Jak už víš, nedávno jsem se seznámila s Ethanem. Díky tobě," zazáří.

„Jo, to vím." Kam tím kruci míří?

„Ano - on se mnou odmítá chodit," našpulí se.

„Aha," zamžikám omráčeně. A jediné, co mě v tu chvíli napadá, je:

Možná proto, že do tebe není zamilovaný.

„Teda, teď to nevyznělo moc dobře. Chtěla jsem říct, že se mnou nechce chodit, protože jeho sestra už chodí s mým bratrem. A při jde mu to tak nějak incestní. Ale jsem si jistá, že mě má rád. Co mám dělat?“

„Jo tak, už tomu rozumím," mumlám ve snaze získat trochu času. Co jí na to mám říct? „Mohla bys tomu dát trochu času, zkuste být nejdřív přáteli. Vždyť jsi ho sotva poznala."

Významně pozvedá jedno obočí a já rudnu.

„Podívej, já vím, že se s Christianem taky neznáme moc dlouho, ale…" soustředěně se mračím, netuším, co vlastně chci říct. „Mio, tohle je věc, kterou si musíte vyřešit sami dva. Já bych navrhovala to kamarádství."

Usměje se na mě. „Tenhle pohled ses naučila od Christiana."

Cítím, jak se mi do tváří znovu hrne krev. „Jestli chceš radu, zeptej se Kate. Třeba by mohla mít o citech svého bratra nějaké informace."

„Myslíš?" ptá se Mia.

„No jasně," usměju se na ni povzbudivě.

„Super. Díky, Ano." Padá mi kolem krku a pak už vzrušeně - a působivě, vzhledem k tomu, jaké má podpatky - spěchá ke dveřím, nepochybně s úmyslem pořádně potrápit Kate. Znovu upíjím martini a chystám se odejít, jenže mě někdo zastavuje.

Do místnosti vplouvá Elena s napjatým výrazem v obličeji, ze kterého vyzařuje hrozivé naštvané odhodlání. Tiše za sebou zavírá dveře a věnuje mi podmračený pohled.

No do háje.

„Ano," ušklíbne se jízlivě.

Snažím se posbírat veškerou rozvahu. Po těch dvou skleničkách šampaňského a smrtícím koktejlu, který svírám v ruce, už jsem lehce načatá. Myslím, že jsem pořádně zbledla, ale šikuju své pod vědomí i svou vnitřní bohyni - abych vypadala tak klidně a vyrovnaně, jak je to jen možné.

„Eleno.“ Můj hlas je tichý, ale pevný - navzdory suchu v ústech. Proč jen mě ta ženská tak plaší? A co zase chce?

„Byla bych ti srdečně pogratulovala, ale myslím, že by to bylo nepatřičné." Její pichlavé, chladně modré oči hledí mrazivě do těch mých, přetékají přitom nenávistí.

„Já žádné vaše gratulace nechci ani nepotřebuj u, Eleno. Jsem překvapená a taky zklamaná, že vás tu vidím."

Pozvedá jedno obočí. Myslím, že jsem na ni udělala dojem.

„Nikdy jsem o tobě nepřemýšlela jako o rovnocenném soupeři, Anastasie. Překvapuješ mě na každém kroku."

„Já o vás nepřemýšlím vůbec," zalžu chladně. Christian by na mě byl pyšný. „A teď, jestli mě omluvíte, mám na práci mnohem lepší vě ci než ztrácet s vámi čas."

„Ne tak zhurta, slečinko," zasyčí a opře se zády o dveře, čímž je účinně blokuje. „Co si pro všechno na světě myslíš, že děláš, když sis usmyslela, že si Christiana vezmeš? Jestli sis jenom na okamžik pomyslela, že bys ho mohla udělat šťastným, pak se hluboce mýlíš."

„Do toho, jaké mám s Christianem úmysly, vám není vůbec nic," usmívám se na ni s falešnou přesládlostí.

Naprosto mě ignoruje.

„On má své potřeby - potřeby, které nemůžeš ani náhodou naplnit," ucedí.

„Co vy víte o jeho potřebách?" zavrčím. Uvnitř mě se jasně rozsvěcí kontrolka indikující pobouření. Její spalující záře po stupně zaplavuje celé mé nitro, stejně jako rozrušení, které se mi dere žilami. Jak to, že si ta zatracená čůza dovoluje mi tady kázat? „Nejste nic jiného než ubohá pedofilka, a kdyby to záleželo na mně, strčila bych vás do chřtánu sedmého kruhu pekla a odešla s úsměvem na rtech. A teď mi jděte z cesty - nebo snad potřebujete pomoct?"

„Děláš velkou chybu, mladá dámo," šermuje přede mnou dlou hým kostnatým prstem, opatřeným pečlivou manikúrou. „Jak se opovažuješ soudit náš životní styl? Nic o tom nevíš, nemáš ani zdání, do čeho se pouštíš. A jestli si myslíš, že bude šťastný s takovou malou šedou zlatokopkou, jako jsi ty…“

A je to! Vylévám na ni zbytek svého citronového martini, celou ji smáčím.

„Neopovažujte se mi radit, do čeho se mám nebo nemám pouš tět!" zařvu na ni. „Kdy už to pochopíte? Tohle není-vaše-podělaná-věc!

Civí na mě s povolenou bradou, úplně ochromená šokem, a otí rá si tu lepkavou tekutinu z tváří. Čekám, že se na mě vrhne, místo toho je ale náhle vržena vpřed otevíranými dveřmi.

V nich se zjevuje Christian. Trvá mu zhruba nanosekundu, než vyhodnotí situaci - já popelavá a rozklepaná, ona promočená a rozlícená. Jeho překrásná tvář se zatvrzuje a kříví hněvem, když přechází, aby se postavil mezi nás.

„Co to, do hajzlu, děláš, Eleno?" procedí arktickým hlasem, os tře lemovaným hrozbou.

Elena na něj ublíženě zamžiká. „Ona pro tebe není ta pravá, Christiane," zašeptá.

„Cože?!“ zahřímá Christian tak, až se obě přikrčíme. Nevidím mu do obličeje, ale celé jeho tělo je napjaté k prasknutí a nevraži vost z něj doslova sálá.

„Jak ty, do hajzlu, víš, kdo je pro mě ten pravý?"

„Máš své potřeby, Christiane," přesvědčuje ho opatrněji.

„Už jsem ti to říkal - do toho ti sakra nic není," zahřmí. A kruci - Velmi Rozhněvaný

Christian vystrčil svou ne-tak-ošklivou hlavu. Někdo nás uslyší.

„O co ti jde?" pokračuje a drtí ji svým zničujícím pohledem. „Myslíš, že jsi to ty? *Ty?* Myslíš, že ty jsi pro mě ta pravá?" Jeho hlas se sice ztišil, zato přetéká pohrdáním. A já tu najednou nechci být. Nechci být svědkem tohoto důvěrného střetu. Ruším tu. Jenže jsem dočista zcepenělá - mé údy se odmítají pohnout.

Elena polkne a zčistajasna jakoby povyroste. Její postoj se sotva znatelně mění - stává se autoritativním. Pokročí jeho směrem.

„Já byla tím nejlepším, co tě kdy potkalo," zasyčí na něj arogant ně.

„Podívej, co jsem z tebe udělala - jednoho z nejbohatších a nejúspěšnějších podnikatelů v celých Státech - ta sebekázeň, ta motivace - ty nepotřebuješ nic. Jsi vládcem svého vlastního vesmíru."

Christian couvá, jako by mu jednu vrazila, a já konečně spatřím jeho výraz. Zírá na ni v rozhořčené nevíře.

„Miloval jsi to, Christiane, nic si nenamlouvej. Byl jsi na n ejlepší cestě se úplně zničit, a já tě před tím zachránila, zachránila jsem tě před životem za mřížemi. Věř mi, zlato, to je místo, kde bys skončil. To já tě naučila všechno, co znáš, všemu, co potřebuješ."

Christian celý zesiná, probodává ji šokovaným pohledem. Když pak promluví, jeho hlas je tichý a nevěřícný.

„Tys mě naučila leda tak šukání, Eleno. Ale to je stejně práz dné jako ty. Není divu, že Line odešel."

Na jazyku ucítím hořkou pachuť. Rozhodně bych tu neměla být. Jenže jako bych přímrzla k podlaze, morbidně fascinovaná tím, jak se navzájem kuchají kapesním nožíkem.

„Jednou jedinkrát jsi mě neobjala,“ šeptá Christian. „Jednou je dinkrát jsi neřekla, že mě miluješ."

Elena přivírá oči. „Láska je pro blázny, Christiane." Zvedá ruku, aby se dotkla jeho paže.

„Vypadni z mého domu," poleká nás Gracein neúprosný rozlí cený hlas. Tři páry očí se prudce obrací k místu, kde se zjevuje Christia nova matka

- ke vstupu do pokoje. Pohled má zabodnutý do Eleny, která navzdory svému sainttropezskému

opálení bledne.

Jako by se zastavil čas.

Po chvíli všichni tři kolektivně zalapáme po dechu. Grace roz hodně vchází dovnitř, oči jí hrozivě planou, ani na okamžik je nespouští z Eleny, před kterou se nakonec zastavuje. Elena poplašeně rozšiřuje oči a vzápětí dostává od Grace poctivou facku, jejíž zvuk se v ozvěně odrazí od stěn jídelny.

„Sundej ty špinavý pracky z mého syna, ty děvko, a vypadni z mého domu - hned!" drtí skrz zatnuté zuby.

Elena se chytá za červenající tvář a chvíli jen zděšeně a šokova né pomžikává na Grace. Pak vybíhá ven, ani se neobtěžuje za sebou zavřít dveře.

Grace se pomalu otáčí čelem k Christianovi. Oba na sebe sou středěně hledí a tíživé ticho na nás doléhá jako nějaká těžká deka. Po chvíli jako první promluví Grace:

„Ano, dřív než ti ho předám, mohla bys mi dát minutku nebo dvě o samotě s mým synem?" Její hlas je tichý, přiškrcený, ale *tak* pevný.

„Jistě," špitnu a klidím se ven, jak nejrychleji dokážu, a přitom vrhám úzkostný pohled přes rameno. Ani jeden z nich mi nevěnuje pozornost. Pořád jsou do sebe zaklesnuti očima, jejich němá konverzace je doslova ohlušující.

V chodbě najednou nevím, co si počít. Srdce mi divoce tepe a žene mou rozbouřenou krev žilami. Jsem naprosto vyvedená z míry a pevná půda pod mýma nohama se povážlivě houpe. *To mě podrž,* to teda byla síla. A teď to Grace ví. Sakra. Nedokážu si ani představit, co teď Christianovi řekne. Já vím, že se to nemá, ale opírám se o dveře a snažím se něco zachytit.

„Jak dlouho, Christiane?" její hlas je tichý. Sotva ji slyším. Jeho odpověď mi uniká docela.

„Kolik ti bylo?" dožaduje se Grace naléhavěji. „Řekni mi to. Ko lik ti bylo let, když to celé začalo?" Christiana opět neslyším.

„Všechno v pořádku, Ano?" vyrušuje mě Ros.

„Jistě. V pohodě. Děkuju. Já…"

Ros se usměje. „Jenom si jdu pro kabelku. Potřebuju cigaretu." Na okamžik zvažuju, že bych se k ní připojila.

„Já jdu na toaletu." Potřebuju se dát do kupy a nějak si uspořá dat myšlenky, abych se mohla vnitřně prokousat tím, čeho jsem se stala svědkem. Nahoře to z hlediska soukromí vypadá nejbezpečněji. Sleduju, jak Ros mizí v obývacím pokoji, a pak beru schody po dvou do prvního patra a ještě výš, až do druhého. Je tu jen jediné místo, kde teď chci být.

Rozrážím dveře Christianova dětského pokoje a zavírám je za sebou, hltavě si nabírám do plic mohutný doušek vzduchu. Mířím rovnou k jeho posteli, padám na ni a zapichuju pohled do neposkvrněného bílého stropu. Bože můj. Tohle byla bezpochyby jedna z nejtrýznivějších hádek, kterých jsem kdy byla svědkem, a teď

jsem z toho úplně otupělá. Můj snoubenec a jeho ex-milenka - žádná budoucí nevěsta by něco takového neměla vidět. Ale když o tom tak přemýšlím, na jednu stranu jsem ráda, že *ona* ukázala svou pravou tvář a že jsem to viděla na vlastní oči.

Mé myšlenky se stáčí ke Grace. Chudák Grace, co v šechno si asi vyslechla? Tisknu si k sobě jeden z Christianových polštářů. Mu sela zachytit, že měl Christian s Elenou aférku - ale o její podstatě nic nepadlo. Díkybohu.

Zaúpím. Co to dělám? Možná měla ta čarodějnice pravdu. Ne, tomu odmítám uvěřit. Ona je tak chladná, tak krutá. Zatřesu hlavou. Ona se mýlí. J*á jsem* pro Christiana ta pravá. Jsem tím, koho potřebuje.

A pak, v jediném okamžiku náhlého prozření, mě napadá se už dál nezabývat tím, *jak* žil svůj život až doteď, ale *proč* ho tak žil. Co ho vedlo k tomu, aby dělal to, co dělal těm nespočetným zástupům dívek - nechci ani vědět, kolika. Není špatné, *z e* to dělal. Všechny byly dospělé. Všechny byly

- jak to řekl Flynn? - v bezpečném, srozuměném a dobrovolném vztahu. Podstatné je, *proč* to dělal. Ten důvod je špatný. Právě ten je součástí jeho temné stránky.

Zavírám oči a překrývám si je předloktím.

Ale teď už se pohnul dál, nechal to všechno za sebou, společ ně jsme vyšli z temnoty na světlo. Jsem jím oslněna a on mnou… můžeme se vést navzájem. Najednou mě něco napadá. *Sakra!* Je to zákeřná, hlodavá myšlenka a já se nacházím na jediném místě, kde můžu toho démona poslat zpátky do pekel. Sedám si. Jo, tohle prostě musím udělat.

Roztřeseně se zvedám na nohy a skopávám ze sebe boty, pak přecházím k jeho stolu a zkoumavě se zadívám na nástěnku nad ním. Stále na ní visí fotky mladého Christiana. Teď víc dojímavé než dřív - ve svědě té scény, kterou mi právě s paní Robinsonovou sehráli. V rohu je malý černobílý snímek - jeho matka, ta závislá děvka.

Zapínám si stolní lampičku a zaměřuju její světlo na fotku. Dokonce ani neznám její jméno. Je mu tolik podobná, jen vypadá mladší a smutnější, a všechno, co pociťuju, když hledím do její truchlivé tváře, je soucit. Snažím se objevit nějakou podobnost mezi její a mou tváří. Mžourám na tu podobenku, nakláním se opravdu, ale opravdu blízko a nevidím nic. Snad kromě našich vlasů, ale ty její jsou myslím světlejší než moje. Vůbec jí nejsem podobná. Je to úleva.

Mé podvědomí na mě s rukama založenýma na prsou a káravým pohledem, který vrhá přes půlměsíčkové brýle, pohoršené mlaskne. *Proč se tím mučíš? Už jsi řekla ano. Postel už sis ustlala.* To ano, ustlala, a ráda. A chci v ní ležet s Christianem po zbytek života. Má vnitřní bohyně sedící v lotosové pozici se poklidně usmívá. Je to tak, učinila jsem správné rozhodnutí.

Musím ho najít - Christian si už bude dělat starosti. Nemám představu, jak dlouhou dobu jsem v jeho pokoji strávila; bude si myslet, že jsem utekla. Protočím oči, jen si tu jeho přemrštěnou reakci předsta vím. Doufám, že už to s Grace vyřídili. Při představě, co mu tak mohla říkat, se zachvěju.

Narážím na něj, když vybíhá schody do prvního patra, aby mě našel. V obličeji má napjatý a unavený výraz - pryč je ten bezstarostný Stín, se kterým jsem sem přijela. Zůstávám stát na hraně schodiště a on zastavuje na posledním schodu, takže si hledíme z očí do očí.

„Ahoj," začíná opatrně.

„Ahoj," napodobuju ho.

„Už jsem se bál…"

„Já vím," skáču mu do řeči. „Promiň - nedokázala jsem jít mezi hosty. Prostě jsem musela pryč, víš jak. Abych přemýšlela." Zvedám ruku a přikládám mu ji na tvář. Zavírá oči a tiskne se mi do dlaně.

„A napadlo tě, že budeš přemýšlet v mém pokoji?"

„Přesně tak."

Sahá pro mou ruku a přitahuje si mě do náruče. A já do ní ochotně zapadám, na své nejoblíbenější

místo na světě. Christian voní čistým prádlem, sprchovým gelem a sám sebou… tou nejvíc uklidňující a zároveň nejvíc vzrušující vůní na celé planetě. Zhluboka se nadechuje, nos zabořený do mých vlasů.

„Je mi líto, že jsi to všechno musela strpět."

„Není to tvoje vina, Christiane. Co tu vlastně dělala?"

Zadívá se na mě a omluvně zvlní rty. „Je to rodinná přítelkyně."

Pokouším se o nepřemrštěnou reakci. „Tak teď už není. A co tvoje máma?"

„Ta je na mě momentálně šíleně naštvaná. Jsem fakt rád, ž e jsi tady a že jsme uprostřed večírku. Jinak bych teď asi byl v posled ním tažení."

„Až tak?"

Kývne, v očích ani stopu po humoru, a já vycítím, jak moc ho její reakce rozhodila.

„A můžeš jí to vyčítat?" ptám se ho tiše, vemlouvavě.

Přitiskne mě k sobě ještě pevněji, působí nerozhodně, pomalu se tím prokousává.

A nakonec odpovídá:

„Ne."

Páni! Průlom!

„Můžeme se posadit?" ptám se.

„Jasně. Tady?“

Přikývnu a oba si sedáme na vrchní schod.

„Tak jak se cítíš?“ nadhodím. Nervózně mu tisknu ruku a pozoruju jeho posmutnělou vážnou tvář.

Vzdychne.

„Cítím se svobodný." Pokrčí rameny a pak se na mě zářivě usměje - tím svým nádherným, bezstarostným osobitým úsměvem. A veškerá únava a napětí, které na něm byly patrné ještě před chvílí, se prostě rozplývají.

„Opravdu?" oplácím mu úsměv. Pane jo, pro ten jeho bych se plazila po rozbitém skle.

„Naše obchodní partnerství skončilo. Definitivně." Svraštím čelo. „Zlikviduješ její salony?"

Odfrkne si. „Zas tak pomstychtivý nejsem, Anastasie," napomí ná mě.

„Ne, přenechám jí je. V pondělí to projednám s právníkem. Až tak moc jí dlužím."

Zvedám jedno obočí. „Takže už žádná paní Robinsonová?" V pobavení zvlní rty a zavrtí hlavou.

„Je pryč."

Usměju se. „No, mrzí mě, že jsi přišel o kamarádku." Cukne rameny, ale pak se ušklíbne. „Fakt,

jo?"

„Ne," přiznávám s červenými tvářemi.

„Tak pojď." Zvedá se a nabízí mi dlaň. „Připojíme se k té slávě na naši počest. Možná bych se mohl i opít."

„Normálně se neopíjíš?" zajímám se, když ho beru za ruku.

„Naposledy v divokých dobách puberty." Schází me dolů ze schodů.

„Jedla jsi něco?"

Ale ne.

„Ne."

„Tak to bys měla. Podle toho, co jsem cítil z Eleny, to byl jeden z tátových zabijáckých koktejlů, cos na ni vychrstla." Dívá se na mě a přitom se marně snaží zachovat vážný výraz.

„Christiane, já…“ Zvedá ruku a zaráží mě.

„Žádné dohadování, Anastasie. Jestli budeš pít - a zároveň polévat alkoholem moje bejvalky -, musíš se najíst. To je pravidlo číslo jedna. Mám ten dojem, že jsme se na něm usnesli už po naší první společné noci.“

Ach, ano. Hotel Heathman.

Už přicházíme zpátky do chodby a on zastavuje, aby mě jemně pohladil po tváři, prsty nechává sklouznout až k hraně mé čelisti.

„Celé hodiny jsem tehdy ležel a sledoval, jak spíš,“ zamumlá. „Možná jsem tě miloval už tenkrát."

Páni.

Sklání se a začíná mě něžně líbat, a já roztávám, všechno ze mě padá. Všechno to napětí, které se ve mně nastřádalo za poslední hodinu, nebo jak dlouho to celé trvalo, se mi pomalu vyplavuje pryč z těla.

„Jídlo," vydechne.

„Dobrá," podvoluju se, protože právě teď bych pro něj n ejspíš udělala úplně všechno. Chytá mě za ruku a odvádí ke kuchyni, kde už je párty v plných obrátkách.

„Dobrou noc, Johne, Rhiano."

„Ještě jednou gratuluju, Ano. Vy dva to v pohodě zvládnete." Stojíme ruku v ruce na chodbě a doktor Flynn se na nás vlídně usmívá. Společně s Rhianou se chystají k odchodu.

„Dobrou noc."

Christian s potřesením hlavy zavírá dveře. Pak se podívá na mě, v očích mu najednou zazáří zanícení.

Copak?

„Už tu zbyla jenom rodina. A myslím, že máma trochu moc pila.“

Grace právě zpívá karaoke na herní konzoli ve společenské místnosti. Kate s Miou jí přitom nezůstávají nic dlužny.

„A ty se jí divíš?“ ušklíbnu se na něj, abych tu atmosféru mezi námi nějak prosvětlila. A daří se mi.

„Vy jste se na mě ušklíbla, slečno Steeleová?"

„To si piš.“

„Byl to náročný den, co?“

„Christiane, s tebou je v poslední době každý den náročný," po - znamenávám lakonicky.

Lehce zakroutí hlavou. „Trefa do černého, slečno Steeleová. Pojď - chci ti něco ukázat." Bere mě za ruku a vede skrz dům až do kuchyně, kde Carrick, Ethan a Elliot rozebírají mariňáky, dopíjejí poslední koktejly a dojídají zbytky.

„Jdete na procházku?" dobírá si nás Elliot, když se protahuje me ven francouzskými dveřmi. Christian ho ignoruje a Carrick se na něj zamračí a v tiché výtce zavrtí hlavou.

Když vystoupáme po schodech k trávníku, sundávám si boty. Půlměsíc rozlévá jasné světlo po zálivu. Je to úchvatné, všechno se leskne v tisíci odstínech šedi, zatímco v dálce matně blikají světla Seattlu. V loděnici se svítí. V porovnání s chladnou září měsíce to připomíná měkké, vlídné světlo majáku.

„Víš, Christiane, zítra bych chtěla zajít do kostela."

„Jak to?"

„No, modlila jsem se, aby ses vrátil živý, a stalo se. Je to to nejmenší, co můžu udělat."

„Tak dobře.“

Chvíli se v uvolněné tichosti jen tak za ruce loudáme, když vtom mě něco napadá.

„Kam teda pověsíš ty moje fotky, co dělal José?“

„Myslel jsem, že bychom je pověsili v novém domě.“

„Tys ho koupil?"

Zastavuje a otáčí se na mě, a když promluví, v jeho hlasu je znát znepokojení. „No, ano. Myslel jsem, že se ti líbil.“

„To jo. A kdys ho koupil?“

„Včera ráno. Teď se ještě musíme rozhodnout, co s ním,“ říká úlevně.

„Nebourej ho. Prosím. Je to tak krásný dům. Potřebuje jenom trochu citlivé a láskyplné péče.“
Střelí po mně koutkem oka a uculí se.

„Tak jo. Promluvím s Elliotem. Zná jednu dobrou architektku; dělala i něco na mém domě v Aspenu. A on by to pak mohl přestavět."
Zasměju se, protože si najednou vzpomínám, kdy jsme naposledy kráčeli po tomhle trávníku - v měsíčním světle, vstříc loděnici. Tý jo, třeba je to důvod, proč tu teď jsme. To už se křením.
„Co je?“

„Vzpomněla jsem si, jak jsi mě posledně vzal do loděnice."

Christian se potichu zachechtá. „Jo tohle. To byla sranda. Když už jsme u toho…" Najednou zastavuje a hází si mě přes rameno, přestože už to není daleko, a já na protest zaječím.
„Byl jsi tenkrát doopravdy rozzlobený, jestli si to dobře vybavu ju,“ heknu.
„Anastasie, já se vždycky zlobím doopravdy."

„Ale nezlobíš."
Plácne mě po zadku a zastavuje před dřevěnými dveřmi. Nechává si mě sklouznout dolů po těle až zpátky na zem a bere můj obličej do dlaní.
„Ne, teď už ne.“ A skloněný mě vášnivě políbí. Když se odtáhne, sotva popadám dech a kolem mého těla se prudce ovíjí touha.
Upřeně mě sleduje a já v tom tlumeném světle vycházející m zevnitř z loděnice vidím, jak je rozrušený. Můj emotivní muž. Ani bílý, ani černý rytíř, ale nádherný ne-tak-úplně-životem- - dojebaný muž, kterého miluju. Pokládám mu dlaň na tvář, prsty přejíždím po jeho krátkých kotletách a podél čelisti až k bradě, kde se nakonec ukazováčkem dotknu jeho rtů. Cítím, jak se uvolňuje.
„Chtěl bych ti vevnitř něco ukázat," broukne a otevírá dveře.

Pronikavé světlo zářivek osvěcuje impozantní motorový člun pohupující se na temné vodě doku. Vedle něj se kolébá veslice.
„Pojď." Svírá mou dlaň a vede mě vzhůru po dřevěných scho dech. Nahoře otevírá dveře a ustupuje, abych mohla vejít.
A mně padá čelist až na podlahu. Podkroví je k nepoznání. Celý jeho prostor je zaplněn květinami… jsou úplně všude. Někdo tu vytvořil čarovnou komnatu - nádherné divoké luční květy protkané mihotavou září svíček světelných řetězů a miniaturních lampiček, v jejichž měkkém a bledém světle se koupe celá místnost kolem nás.
Prudce se ohlížím po Christianovi. Ten mě s nečitelným výra zem soustředěně sleduje. Pokrčí rameny.
„Chtěla jsi srdce a květiny," zamumlá.

Jen na něj zmateně zamrkám, ještě pořád nemůžu uvěřit svým vlastním očím.
„Moje srdce už máš," řekne. Pak mávne rukou do prostoru.
„A tady jsou ty květiny," dokončuju šeptem jeho větu. „Chris tiane, to je nádhera." Prostě nedokážu vymyslet nic lepšího. Srdce mám až v krku a v očích slzy.

Za ruku mě táhne dál do místnosti, a dřív než se vzpamatuju, pokleká přede mnou na koleno. *U všech svátých… tohle jsem nečekala!* Zadrhává se mi dech.

Z vnitřní kapsy svého saka vytahuje prsten a zvedá ke mně po hled, jeho jasné stříbřité oči jsou plné neředěných emocí.

„Anastasie Steeleová. Miluju tě. A chci tě milovat, opatrovat a chránit po zbytek svého života. Staň se mou. Už napořád. Sdílej se mnou svůj život. Vem si mě."

Dívám se dolů na něj a po tvářích mi tečou slzy. Můj Stín, můj muž. Tolik ho miluju. A všechno, na co se zmůžu, když se přese mě konečně přelije přílivová vlna dojetí, je…

„Ano."

S širokým úlevným úsměvem mi pomalu navléká prsten. Překrásný platinový kroužek s oválným diamantem. *Ježkovy zraky - ten je ale veliký*... Veliký, a zároveň *tak* prostý, uchvacující svou jednoduchostí.

„Teda, Christiane," vzlyknu, znenadání přemožena samým štěs tím, a sesouvám se k němu na kolena, zatínám mu prsty do vl asů a líbám ho, líbám ho a dávám do toho celé své srdce i svou duši. Líbám toho nádherného muže, který mě miluje a kterého miluju já. A když mě bere do náručí a přesouvá ruce do mých vlasů, když tiskne svá ústa k mým rtům, jsem hluboce přesvědčená o tom, že budu vždycky patřit jemu a on bude vždycky můj. Došli jsme spolu tak daleko a ještě máme kus cesty před sebou. Ale jsme stvořeni jeden pro druhého. Musíme být.

Zhluboka potáhne z cigarety a její konec zazáří do tmy. Táhlým výdechem vyfukuje kouř a celé to zakončuje dvěma malými kroužky, které se před ním ve světle měsíce pomalu rozplývají jako dva bledé přízraky. Znuděně si poposedne na sedadle a rychle do sebe obrací hlt levné whisky z láhve, která je ledabyle omotaná hnědým papírem. Zasouvá si ji zpát ky mezi stehna.

Nemůže uvěřit tomu, že je pořád ještě ve hře. Křiví rty v cynic kém úšklebku. Ten vrtulník byl unáhlený a troufalý kousek. Jedna z nejvíc vzrušujících věcí, co kdy v životě udělal. Ale bylo to k ničemu. Nevěřícně převrátí oči. Kdo by si byl pomyslel, že ten zkurvysyn bude tu rachotinu pilotovat osobně?

Odfrkne si.

Podcenili ho. Jestli si o něm Grey jen na minutu pomyslel, že jen tak odkráčí s brekem do dáli, tak ví leda hovno.

Bylo to tak celý jeho život. Lidi ho soustavně podceňovali - vždyť je to jenom chlápek, co čte knihy. Nasrat! Chlápek *s fotografickou pamětí,* co čte knihy. Jo, všechny ty věci, co se z nich naučil, věci, o kterých teď ví.

Znovu si odfrkne - jo, o tobě taky, Greyi. Věci, co teď vím o tobě. To není špatný, na kluka z chudinský čtvrti Detroitu.

To není špatný, na kluka, kterej získal stýpko na Princetonu.

To není špatný, na kluka, kterej se prodřel vejškou a získal sluš nej flek v nakladatelství.

A teď je to všechno v prdeli, je to v prdeli kvůli nějakýmu Greyovi a jeho děvce. Mračí se na ten barák, jako by představoval všechno, čím opovrhuje. Jenže tam se nic neděje. Jediné drama tu sehrála ta prsatá blonďatá děvka v černém, co se v slzách vypotácela po příjezdové cestě, vlezla do

bílého CLK a odjela do hajzlu.

Ponuře se zachechtá a vzápětí bolestně zašklebí. Ty vole, žebra. Ještě pořád ho bolí po tom, jak si z něj ten Greyův nohsled udělal boxovací pytel.

Znovu si tu scénu přehrává v hlavě.

„Ještě jednou, kurva, sáhneš na slečnu Steeleovou, a já tě, kurva, zabiju!“

Tenhle čurák to schytá taky. Jo - dostane, co si kurva zaslouží.

Znovu se zapírá zády do opěrky. Tohle vypadá na dlouhou noc. Zůstane tady, bude se dívat a bude čekat. Vytahuje si na to další červenou marlborku. Jeho chvíle přijde. Jeho chvíle přijde už br zy.

Konec druhé části